

Giới thiệu Mạt Thế Hắc Âm Kỳ Convert

Sau khi tận thế 350 năm, hắc ám đứt gãy, văn minh mất đi, đỉnh cao đi tới tới cần cỗi hoang dã, trải qua cùng tận thế giới giá trị quan hoàn toàn không hợp cùng dung hợp, hắc ám không ngừng thăm dò trong quá trình, tìm kiếm văn minh nhân loại đoạn tuyệt nguyên nhân, cũng đang cùng tận thế người thống trị đấu tranh bên trong không ngừng đào móc lịch sử chân tướng, từ một cái bất ngờ lữ nhân chuyển biến thành dẫn dắt nhân loại tìm kiếm văn minh phục hưng người dẫn đầu.

Giết chóc, phản bội, nhiệt huyết, tình bạn, âm mưu, chiến tranh, hết thảy đều ở đỉnh cao tận thế lữ trình trình diễn, thân thể mê man, tâm nhân loại tiến hóa phương thức, cự văn minh kéo dài hơi tàn, nhân loại tự tay thả ra Ác Ma hướng về nhân loại báo thù, thời đại thay đổi, thời đại trước chung kết, thời đại mới mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Âm Kỳ Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1:Sống tiếp

Màu đỏ tươi như máu bầu trời là vùng phía tây hoang dã vĩnh viễn chủ đề, Thái Dương ở tầng mây sau tán ra hùng hực như lửa nhiệt độ cao, đại địa ở nhiệt độ cao nướng quynh hạ lên tầng tầng vận vẹo không khí, như lò lửa trên vận vẹo không khí lưu, cần cỗi đại địa cùng bầu trời một cái màu sắc, không nhận rõ đó là bầu trời, đó là đại địa. [~]

Từng cái từng cái bắp thịt nện vững chắc, ăn mặc tiểu khổ xái như kiện mỹ huấn luyện viên nam nhân vây nhốt phạm vi mười mét địa gài bẫy, sâu đến mấy mét địa trong hầm đang chuẩn bị một hồi khốc liệt chém giết, bắt giết song phương nhưng nằm ngoài dự tính khiến người ta kinh ngạc.

Một phương là mới vừa mười hai tuổi thiếu niên, một phương là thấp cúi người toàn thân nở lông lộ ra sâm bạch Lão Nha dã thú, song phương đều ở hết sức căng thẳng trong không khí đối lập, ngay khi địa gài bẫy phía trên, từng bộ từng bộ dã thú cùng thiếu niên thi thể từng người bày ra, mặt trên thi thể quyết định song phương vận mệnh, song phương chỉ có thể sống cái kế tiếp.

Tuổi nhỏ thiếu niên tỏ rõ vẻ tính trẻ con, so với trên Phương Lãnh mạc bằng quan tráng hán cầu lên bắp thịt, cánh tay của hắn như ma cái bình thường suy yếu, nghiêng răng nghiêng lợi, càng khả năng biểu hiện ra hung hãn dạng, nhưng này run rẩy dữ dội hai chân nói ra hắn giờ khắc này sợ sệt đến cực điểm.

Sa Lang nổ lên bộ lông bên trong nhiễm loang lỗ vết máu, âm hàn mắt tam giác nhìn chòng chọc thiếu niên yết hầu, mở ra miệng Barry răng sâm bạch, từng giọt thấp cách cách ngưng nước theo khoe miệng nhỏ xuống, không thể chờ đợi được nữa địa muốn hưởng dụng bữa này phong phú bữa tiệc lớn, rốt cục, Sa Lang cũng không nhịn được nữa, ở thiếu niên kinh hãi đến cực điểm mà phóng to trong con ngươi nhào về phía trước. . . . [~]

"A! ! !" Cao Phong mở choàng mắt, nhìn trần nhà trên phá động tiến vào cột sáng lớn tiếng thờ dốc, âm ám gian phòng, huyền tia sáng trụ bên trong trăm nghìn Vạn kể bụi trần xoay tròn tăng gấp bội vũ, phức tạp mà tĩnh lặng.

Ngơ ngác nhìn múa bụi trần, trong đầu còn chìm đắm ở Sa Lang đập tới một khắc, như ác mộng, nhưng như vậy chân thực, Sa Lang thờ dốc, máu tanh tràn ngập, còn có mấy trăm nam nhân cái kia lạnh lùng ánh mắt, cũng làm cho hắn nhất thời không nhận rõ, trong mộng thế giới mới là chân thực, vẫn là trên thực tế thế giới chỉ là mộng ảo? Hoặc là, tất cả đều không chân thực.

Âm ám gian phòng trầm thấp ngột ngạt, cùng trong ký ức trong kia hiệp Tiểu Lăng loạn nhưng ám áp gian phòng khác biệt một trời một vực, Cao Phong mau mau nhắm mắt lại, muốn từ gian phòng này trong hoàn cảnh tránh ra, sau một hồi lâu, hắn nghe thấy tim đập của chính mình, hô hấp của mình, còn có bên ngoài mơ hồ ồn ào, hắn lại một lần nữa vô lực chứng minh, hắn đã không ở trong ký ức chỗ đó, mà là một cái xa lạ gian phòng, một cái thế giới lạ lẫm.

Hắn hi vọng đây chỉ là hư huyền, nhưng hết thảy đều chân thực hiển hiện ở con ngươi, không khỏi mà từ dày đặc bị thảo bên trong ngồi dậy, nhìn đối diện nứt ra tồn tại mặt kính mờ ra, đột nhiên, hắn nghĩ tới điều gì, cúi đầu hướng về bả vai nhìn lại.

Trong mộng thời khắc cuối cùng, khủng bố Sa Lang chính cần ở đầu vai trên, chính là sắc bén kia răng trắng cắn vào da thịt mới để hắn từ đau đớn bên trong thức tỉnh, đúng như dự đoán, bắp thịt căng thẳng trên đầu vai đang có một vòng cổ xưa vết sẹo, có sáu có cạn, được không quy tắc hình tròn phân tán, nhìn thấy những này vết sẹo, hắn có thể hồi ức lên trong mộng tan nát cõi lòng đau đớn. (~)

Đây không phải là mộng, đây là chân thực phát sinh ở trên người hắn, Cao Phong nhưng không đã từng trải qua, suy nghĩ của hắn cũng không phải là bộ thân thể này nguyên bản ý thức, mà là một tháng trước đột nhiên cùng bộ thân thể này hòa vào, chỉ là cùng thân thể hòa vào, không cùng thế giới này hòa vào.

"Hô. . . ." Mạnh mẽ ra khẩu khí, Cao Phong không muốn suy nghĩ tiếp, quá khứ trong vòng một tháng, hắn không ngừng mà muốn tìm về trước đây mất đi ký ức, mỗi một lần muốn tìm về xóa tên tự ở ngoài ký ức, đều sẽ để đầu hắn nứt toác tựa như đau đớn, mỗi lần đau đớn cũng làm cho hắn hận không thể chết rồi mới được, nhưng một khi chờ hắn trong lòng hoài nghi thời điểm, lại không tự nhiên một lần nữa muốn hồi tưởng, thống khổ sẽ lần thứ hai đột kích, lại như một cái ác tính tuần hoàn, để hắn ở trong thống khổ trốn tránh, trốn tránh thống khổ, trốn tránh trước đây tất cả.

Không biết mình là ai, thỉnh thoảng sẽ có một ít ký ức mảnh vỡ trong đầu hần thoáng một cái đã qua, ký ức mảnh vỡ lại cùng hần vị trí thế giới hoàn toàn khác nhau, phảng phất mất đi ký ức người hiện đại xuyên qua đến Man Hoang thời kì, cho dù hần hình dáng giống cái Man Hoang người, bên trong vẫn như cũ là người hiện đại, dù cho mất đi hết thầy ký ức, cũng vẫn như cũ hoàn toàn không hợp.

Xuống giường đứng ở kính trước, cầm lấy khăn lau nhẹ nhàng lau chùi, nguyên bản kính bị chủ nhân cho rằng một cái mới mẻ trang sức vật, cũng không quá nhạy cảm tư đi quản lý, lạc mất đây vết bẩn cùng bụi trần, Cao Phong lại nói không rõ tại sao muốn đi lau, có thể lau chùi sau khi, muốn từ trong gương tìm về mình trước kia, không ở mờ mịt chính mình chứ?

Trong gương thiếu niên rất anh tuấn, có ghé con mới sinh không sợ cộp coi rẻ tất cả dữ tợn, tán lạc kiêu căng khó thuần như sư giống như bên trong trường tóc quần, nhưng tuyệt không quen thuộc, dù cho Cao Phong đã nhìn một tháng, như trước cảm thấy xa lạ cùng ngăn cách, tuy rằng không có tình lại ngày thứ nhất như vậy doạ chính mình nhảy một cái, vẫn như cũ để trong lòng hần không thoải mái, lại như trong gương đứng quen thuộc người xa lạ ở cùng hần đối diện.

Không thể nhớ tới trước đây liền tìm không trở về chính mình, tìm không trở về chính mình, hần không biết mình sống sót ý nghĩa, liền giống như bây giờ, ăn thô ráp như thư phẩm cây táo bánh, ở chỗ này kiên âm ám trong phòng, tìm kiếm có thể chứng minh chính mình tất cả manh mối, chờ hần vô số lần uống công vô ích sau khi, mới sẽ nằm vật xuống trên giường của mình nhìn đen thui trần nhà, ở xa lạ này lạnh lẽo ban đêm, chậm rãi chìm vào trong mộng cái kia tàn khốc giết chóc thế giới, hoặc là nói, cùng bộ thân thể này nguyên bản ký ức tự hợp.

Nhỏ hẹp. Chật chội ồ cũng không phải là không còn gì cả, dưới giường chồng một đống không nói được, đạo không rõ đồ vật, nhìn qua là thân thể chủ nhân trước thu thập món đồ chơi, dã thú xương sọ, tạo hình quái lạ mà cứng rắn cành cây, lưu ly tính chất tảng đá, còn có một chút hần rất quen thuộc, làm thế nào cũng không nhớ ra được đồ vật, một ít hồng hóc pha lê bồn chứa, không còn nhãn hiệu bình nước khoáng, bình thân dính đầy bùn đất cùng dơ bẩn, nhưng có thể phân rõ plastic tính chất, hần cũng chỉ có thể phân rõ đây là plastic, cái khác liền không nhớ ra được.

Mà đối với hần xúc động to lớn nhất nhưng là trên giường bị cho rằng gói kim loại hộp, nơi này Bạch Thiên khô nóng, buổi tối âm lạnh, tràn đầy dầu bôi tóc tán ra mùi vị hộp Bạch Thiên có thể khiến người ta cảm thấy một điểm cảm giác mát mẻ, là này trong phòng quý trọng nhất đồ vật một trong, nhưng để hần xúc động cũng không phải là hộp bản thân, mà là hộp phía dưới cái kia loang lổ phai màu màu đỏ thập tự giá, hần cảm giác cái kia thập tự giá rất quen thuộc, làm thế nào cũng không nhớ ra được, phảng phất ở những kia thoáng một cái đã qua ký ức mảnh vỡ bên trong, hần từng có một ít ấn tượng, là duy nhất có thể nhớ tới trước đây manh mối.

Hộp xúc cảm đầy mờ, Cao Phong trong lòng đã tuyệt vọng, hần không có quá nhiều thời gian.

Thân thể chủ nhân sắp đối mặt này bối to lớn nhất thử thách, lấy theo thị thân phận đi tham gia một hồi xác định vận mệnh kiểm tra, một hồi Thiên Đường Địa ngục một đường trong lúc đó kiểm tra, lại như trong mộng khung cảnh kia giết nhau lục thử thách.

Trong mộng thử thách đối với hần sắp tham gia kiểm tra tới nói, lại như hài đồng game cùng G rên chiến tranh bình thường cách xa, để hần đối với vận mạng của mình tràn đầy bất đắc dĩ cùng lo lắng. . .

Cho dù không nữa đồng ý, cũng không có thể vĩnh viễn trốn ở trong phòng không đi ra ngoài, mỗi một lần đẩy cửa phòng ra, đều là đối với trong lòng một lần thử thách, là hần cùng thế giới này chính thức tiếp xúc tiêu chí.

"Mặc kệ ta trước đây đến cùng là ai, hiện tại ta chính là ba trảo, vùng phía tây hoang dã ba trảo, mặc kệ trước đây có bí mật gì, hiện tại, ta đầu tiên phải sống sót. . . ." Cao Phong không ngừng đối với mình thôi miên

Khi hần đẩy cửa phòng ra trong nháy mắt, đồ đậm như máu bầu trời cùng trong mộng bầu trời không khác nhau chút nào hiện ra ở trước mắt, che ngợp bầu trời sòng nhiệt từ nhỏ hẹp cửa phòng bao phủ đi vào, thổi lất phất bên trong trường tóc quần tung bay tạo nên. . .

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: kiểm tra Dũng sĩ

Đỏ sẫm như máu tầng mây Vạn treo ở vùng phía tây hoang dã bầu trời, Thái Dương vĩnh viễn trốn ở tầng mây sau toả ra nhiệt độ cao rừng rực, trên mặt đất không khí ở dưới nhiệt độ vận vẹo biến hình, như lò lửa trên khí lưu, màu sắc cùng bầu trời bình thường đỏ tươi tường vây chặn lại rồi Cao Phong viễn vọng tầm mắt. (~)

Chậm rãi thu tầm mắt lại, tường vây sau là thế giới bên ngoài, hần chỉ có thể cùng không trở thành dũng sĩ thiếu niên đồng thời viễn vọng tường vây, ảo tường bên ngoài đồ vật, chỉ có điều, vùng phía tây hoang dã thiếu niên ảo tường có thiên có thể trở thành là bộ lạc dũng sĩ đi ra ngoài, mà hần nghĩ trốn ở

nhỏ hẹp. Chật chội trong phòng tìm về chân chính chính mình.

Gỗ thô dựng to lớn phòng ốc, cái kia bóc ra tầng ngoài lộ ra màu đỏ hạt cát vách tường, bận rộn ở các cửa nhà mình cường tráng nô nữ, tình cờ vênh vào tự đắc đi qua bộ lạc dừng sĩ, xây dựng ra sinh động hình ảnh, để hấn người ngoài cuộc này lấy xem kỹ ánh mắt quan sát nơi này tất cả.

Dọc theo bộ lạc rác rưởi cùng súc sinh phân đá vụn đường đi về phía trước, thỉnh thoảng tránh thoát xông tới mặt tướng mạo quái lạ gia súc, trong lòng đã không giống một tháng trước như vậy ngạc nhiên, hấn lạnh lùng hướng về mỗi một cái hướng hấn chào hỏi người gặt đầu, càng khả năng cùng trong mộng chính mình biểu hiện như thế, không muốn người khác phát giác trong lòng kinh hoàng cùng mờ mịt.

Một trận gió nhẹ từ phía sau thổi, khuấy lên quanh quần bên người nhiệt khí lưu, Cao Phong trước tiên né tránh bàn tay bản thủ chương, quay đầu nhìn thấy cùng hấn bình thường to nhỏ, tóc khô vàng, không còn hai viên răng cửa thiếu niên, thiếu niên tướng mạo phổ thông, không có Cao Phong này thô bạo hung hấn khí chất, duy nhất có thể khiến người ta đánh giá cao một chút chính là, thiếu niên ánh mắt linh động, nhiều hơn mấy phần sinh động sức sống, cùng hoang dã người mất cảm giác thể lương không giống nhau.

"Tam Trảo, cùng đi. Có nghe nói hay không, Khuê Thổ chuẩn bị đem Đại trưởng lão nô nữ lấy ra bán. . ., nhưng đáng tiếc ta không có mang giắc, bằng không ta nhất định tuyền cái rầm cổ đại. . ."

Như quen thuộc giống như vậy, thiếu niên không để ý Tam Trảo lạnh lùng, tự nhiên nói tới hết thấy thiếu niên đều cảm thấy hứng thú đồ vật, Cao Phong giống như kiểu trước đây chưa bao giờ dễ dàng mở miệng, phòng ngừa nói nhiều tất lỗi lời, hay là bộ thân thể này chủ nhân trước kia chính là trầm mặc ít lời gia hỏa, thiếu niên cũng không thêm để ý, mà Cao Phong nhưng trong lòng dị thường căm ghét cái này bản thủ, miệng đầy răng vàng gia hỏa, càng căm ghét đề tài của hấn, nô nữ. [~]

Hoang dã người thăm mỷ quan niệm cùng Cao Phong không giống nhau, bọn họ yêu thích cường tráng nữ nhân, càng là cùng hùng tiếp cận, bọn họ cũng yêu thích, chỉ có cường tráng nữ nhân mới có thể sinh ra khỏe mạnh bé trai, mới có thể ở vùng phía tây hoang dã cần côi nơi sống sót.

Cao Phong luôn luôn cho rằng, như hoang dã nữ nhân siêu thoát rồi hùng cảnh giới, đạt đến trư phạm trù, nhất định là toàn bộ hoang dã nam nhân nữ thần trong mộng, vì lẽ đó ở đây, càng khôi ngô, càng như người đàn ông giống như cường tráng nữ nhân giá trị càng cao, may là Tam Trảo từ nhỏ chưa từng thấy mẹ mình, bằng không Cao Phong không biết làm sao đi diện chính mình khôi ngô mẫu thân?

"Đại Trảo ngày hôm qua tiến vào Thạch Đầu tổ, làm hấn yêu mến nhất nô nữ, ngày hôm nay Thạch Đầu đi tìm Hắc Trảo lý luận, Hắc Trảo cho hấn hai mươi sọt cây táo diện, Tam Trảo, người cũng có thể thử xem, ngược lại người là Hắc Trảo nhi, cho dù bị tóm lấy, cũng có Hắc Trảo. . ."

"Khoát Nha, cầm miệng, đừng cho ta đề những thứ này. . . ." Cao Phong rốt cục không nhịn được, đối với cái này gọi là Khoát Nha thiếu niên răn dạy, hấn không muốn ở chỗ này biểu hiện khác loại, không vị đi tiếp thu ngoại trừ cường tráng ở ngoài, tướng mạo vóc người toàn không để ý nô nữ.

Khoát Nha có chút oan ức ngậm miệng, trước đây Tam Trảo không phải như vậy, cùng với những cái khác thiếu niên như thế, lén lút chạy đi người khác nóc nhà đến xem có thể làm cho bọn họ tình lực đáng trào khác loại chiến đấu, rất nhiều lần vẫn là Cao Phong lôi kéo hấn đi, bằng không hấn cũng sẽ không cả ngày nghĩ những thứ đồ này, Tam Trảo làm sao rồi?

Cao Phong không biết mình quái lạ hành vi gây nên Khoát Nha hoài nghi, giờ khắc này bọn họ đã đến diễn võ trường, cái huấn luyện này theo thị chiến đấu skill địa phương, ở trước mặt bọn họ, đã có mấy trăm năm linh bất nhất thiếu niên cùng hải đồng ở học tập, từng tiếng non nót tiếng gào bên trong, gỗ điều khắc đao thương ở đây trời màu đỏ cát bụi bên trong vung vẩy.

Cao Phong cùng Khoát Nha không có tham đi vào, thẳng tắp đi vào diễn võ trường phòng lớn bên trong, phòng lớn có thể chứa đựng mấy trăm người ngồi quỳ chân, là trong bộ lạc to lớn nhất kiến trúc một trong, từng cây từng cây to lớn gỗ thô chống đỡ lấy rộng rãi phòng khách, viên mộc bên trên khắc hoa tượng hình tiêu nhân vung vẩy vũ khí chiến đấu. (~)

Phòng khách cũng không tinh trí trang nhã, trên thực tế thô lỗ mà hùng hồn, cái kia cổ xưa vật liệu gỗ trên màu sắc sặc sỡ, có vô số năm lịch sử tồn trữ tang thương cùng lắng đọng, rất nhiều nơi đều có cổ xưa chỗ hỏng cùng vân đục mà đen thui đầy vết bẩn, chứng minh nơi này đã từng cũng từng chịu đựng ngọn lửa chiến tranh gột rửa.

Khoát Nha là một nói chuyện nhiều động thủ người, dọc theo đường đi miệng không ngừng lại quá, không phải giảng ai nô nữ mộng lớn, chính là giảng ai sữa. Viên, phảng phất trong đầu cũng chỉ có nữ nhân cái mộng cùng sữa. , mà khi hấn đi vào ngồi hơn trăm tên thiếu niên phòng khách, lập tức trở nên nghiêm túc trang trọng, như dáng vóc tiêu tụy tín đồ, cẩn thận cùng Cao Phong đi tới biên giới tìm địa phương ngồi xuống.

Đại đa số người là cùng Cao Phong, Khoát Nha không chênh lệch nhiều thiếu niên, chính tề địa ngồi ở phòng khách không nói một lời, như tượng gỗ, Cao Phong cùng Khoát Nha cũng là một người trong số đó, ở trong bộ lạc, bộ lạc dừng sĩ đều là thống nhất đầu trọc, mà các thiếu niên nhưng là thống nhất bên trong tóc dài khoác ở sau gáy, phóng tầm mắt nhìn tới, như một cái mô đúc đi ra , tương tự ăn mặc quần cộc ** bắp thịt mới hiện ra trên người , tương tự tán loạn áo choàng phát, còn bọn hấn nữa đồng dạng nghiêm túc vẻ mặt.

Lục tục có mới thiếu niên đi tới, Cao Phong âm thầm đánh giá phòng khách trang hoàng cùng mọi người vẻ mặt, các thiếu niên không nói, phía ngoài xa nhất đứng thẳng một vòng bộ lạc dừng sĩ, cổ trướng cơ ngực trong lòng cùng với những cái khác dừng sĩ không giống, màu đen nước sơn ản ra lợi trào đồ án, cùng bộ lạc tên gọi như thế, bộ lạc liền gọi là Hắc Trảo bộ lạc, chân chính có thể được gọi là Hắc Trảo chỉ có một người, trong bộ lạc mạnh mẽ nhất dừng sĩ, cũng là độc nhất vô nhị thủ lĩnh, Cao Phong phụ thân, Hắc Trảo.

Hắc Trảo ngồi cao thủ lĩnh trên bảo tọa híp mắt, như ngủ gật hùng sư, mắt khâu bên trong tình cờ tránh qua hàn quang để mỗi một cái lén lút hướng về hấn nhìn xung quanh thiếu niên sâu sắc cúi đầu, thiếu niên kỳ là phản bội kỳ, mỗi một người thiếu niên đều có giấc mộng của mình cùng ngưng cuồng, bọn họ có thể cười nhạo cái khác dừng sĩ, bởi vì bọn họ tin tưởng, chính mình cũng có một ngày có thể trở thành là dừng sĩ, nhưng chỉ có không dám xem

thường Hắc Trảo, bởi vì Hắc Trảo là trong bộ lạc độc nhất vô nhị che chở người.

Cùng người khác không giống nhau, Cao Phong có thể đường đường chính chính địa đánh giá Hắc Trảo, bởi vì cái kia không chỉ là thủ lĩnh, cũng là thân thể hãn trên danh nghĩa phụ thân, Hắc Trảo là bộ lạc dũng sĩ bên trong, duy nhất để tóc dài dũng sĩ, hãn không cần sợ hãi đầu bị thương cần thể quay đầu phát, cái kia hùng sư tóc mai tựa như tóc dài có cùng Cao Phong như thể hơi cuộn, anh tuần khuôn mặt lại có Cao Phong không có thành thực cùng tang thương, Cao Phong lại như Hắc Trảo tuổi trẻ hóa.

Khí thể như vực sâu Hắc Trảo làm người ta sợ hãi nhất không phải hãn toả ra khí thể, mà là hãn cùng người thường khác biệt cánh tay phải, đó là chi dị dạng phảng phất thủ trào cánh tay, mỗi một cái móng tay đều giống như lưỡi dao sắc thoáng hiện mặt mờ ánh kim loại, đây chính là Hắc Trảo có thể trở thành là thủ lĩnh nguyên nhân thực sự, Hắc Trảo. . .

Khi tất cả mọi người đều đến đông đủ, Hắc Trảo đột nhiên mờ hai mắt ra, uy nghiêm mà ánh mắt sắc bén chậm rãi từ mỗi một người thiếu niên trên mặt đảo qua, ở này dường như thực chất băng hãn bên trong, mỗi một người thiếu niên đều không khỏi mà nắm chặt hoa cúc, sắp bị này hàm chứa uy nghiêm và sức mạnh ánh mắt dọa nước tiểu, không ít người thậm chí khẽ run lên, nhưng không có một người dám né tránh cặp kia uy nghiêm con mắt, đây là bọn hãn kiểm tra cửa thứ nhất.

Hắc Trảo ánh mắt đang cùng Cao Phong đối diện một khắc, Cao Phong cùng Tam Trảo ký ức trùng hợp, trở lại Tam Trảo mười hai tuổi năm ấy sinh từ lựa chọn, phía trước là Sa Lang âm lạnh hung nanh ánh mắt, Hắc Trảo đứng ở địa gài bấy bên trên, dùng lạnh lùng nhất ánh mắt nhìn xuống thân sinh nhi cùng Sa Lang quyết đấu, nhi run rẩy để hãn lạnh lùng ánh mắt có thêm chút căm ghét.

Trong nháy mắt ký ức trùng hợp, Cao Phong không nhận rõ là chính mình vẫn là Tam Trảo tâm tình, không khỏi mà lay động thân, lại làm cho Hắc Trảo trong ánh mắt tránh qua nhỏ bé không thể nhận ra thất vọng.

"Người. . . , người, còn người nữa. . . , đi ra ngoài! ! !"

Quát lớn từ Hắc Trảo trong miệng không cho nghi vấn gào thét ra, khác nào sấm sét, ở này sấm sét bên trong có người vui mừng có người sầu, bị hãn điểm danh thiếu niên xui xẻo đến trên đất, pho tượng giống như đứng bên ngoài Hắc Trảo dũng sĩ nhắc theo trường đao đi vào thiếu niên trung gian, đem mỗi một cái bị đào thải thiếu niên nắm lấy tóc kéo ra ngoài, những thiếu niên kia sắc mặt trắng bệch, thậm chí có người lại bị kéo chạy, dưới thân mặt đất còn có một đạo đạo ngân nước, nhưng bọn họ không dám khóc hiệu cùng cầu xin tha thứ, ở vùng phía tây hoang dã, nước mắt, khóc hiệu , cầu xin tha thứ, còn có thương hại cùng đồng tình đều là đồ vô dụng.

Cao Phong sắc mặt đồng dạng trắng bệch, hãn biết những người này vì sao lại bị bắt đi, là bởi vì Hắc Trảo xem kỹ bọn họ thời gian , nhân sợ hãi mà xuống ý thức run rẩy, nhưng duy nhất ngoại lệ chính là hãn, hãn cũng là run rẩy bên trong một thành viên, hoặc sợ sệt quái thú kia tựa như Hắc Trảo nhìn thấu hãn không phải Tam Trảo bộ mặt thật, hoặc sợ sệt chính mình không thông qua sắp sửa mang đến kiểm tra.

Ngay khi Cao Phong ám đạo may mắn thời gian , một đạo ác ý ánh mắt từ hãn đối với xạ lại đây, ngẩng đầu nhìn đến một cái đại một hai tuổi thiếu niên chính trào phúng mà nhìn về phía hãn, thiếu niên kia có cùng hãn như thể bên trong trường tóc quần, nhưng gò má nhưng kiên cường như Thạch Đầu điều khác, mơ hồ có Hắc Trảo ánh, ở cái kia Thạch Đầu giống như cứng ngắc trên gương mặt, hai cái ngang nhau vết sẹo xấu xí dữ tợn.

Nhìn thấy vết sẹo, Cao Phong không khỏi mà nắm chặt tay trái, chương trong lòng có đồng dạng ba, thiếu niên kia chính là hãn trên danh nghĩa đại ca, Đại Trảo, Đại Trảo vết sẹo trên mặt là trước kia Tam Trảo lưu lại, mà trước lúc này, là Đại Trảo trước tiên dùng gai xương xuyên thấu Tam Trảo lòng bàn tay.

"Hong vân sau khi biến mất xuất phát, ba cái hồng vân sau hoang người bộ lạc là các người kiểm tra mục tiêu, đến ba người đầu trở thành bộ lạc dũng sĩ, Đại Trảo, Nhị Trảo, cùng Tam Trảo muốn lấy được năm viên đầu người, bất kể là con trai ta, vẫn là cái khác theo thị, xong không được mục tiêu, đều sẽ giáng thành kẻ nô, tự lo lấy. . ."

Hắc Trảo không nói nhảm, đem ba câu khai báo triệu tập thiếu niên mục đích, sau một khắc, hét thày thiếu niên đồng thời cúi người hành lễ, không tiếng động mà đứng dậy, tương tiếp đi ra ngoài cửa.

Thấp thỏm trong lòng Cao Phong chặt chẽ nắm song quyền, hoảng hoảng hốt hốt đi ra ngoài, hãn đến thế giới này duy nhất hiểu rõ đồ vật chính là, Hắc Trảo sẽ không bởi vì hãn là Tam Trảo sẽ mở ra một con đường, lại như Tam Trảo mười hai tuổi sẽ không bởi vì là Hắc Trảo nhi, cũng không cần cùng Sa Lang chém giết. . .

Hắc Trảo như núi lớn ngồi tại chỗ không nhúc nhích, âm lạnh giá mạc ánh mắt từ hãn mấy cái nhi trên người hơi đảo qua một chút, cuối cùng ở lại Tam Trảo bóng lưng bên trên, trong lòng không khỏi mà dâng lên tức giận, nội tâm yếu đuối người không xứng đáng vì hãn nhi, thật muốn cướp đoạt Tam Trảo duy nhất kiểm tra cơ hội, lập tức lại nghĩ đến cái kia thanh nữ Tinh Di nữ nhân, cái kia để hãn đồng lứa thống hận, đồng lứa hỏi hận, đồng lứa hỏi tương nữ nhân.

"Mặc kệ thế nào, hãn vẫn là của ta nhi, cũng là nàng nhi. . ."

Hắc Trảo một lần nữa nhắm hai mắt lại, roi vào trầm mặc, phảng phất vạn thú chỉ Vương ngũ gât giống như không nhúc nhích.

Chương 3 :Lòng bàn tay nóng rực

"Người không có cơ hội. . . [~]" mới vừa đi ra cửa lớn, Đại Trảo tiến lên hai bước ghé vào Cao Phong bên tai âm thầm nói rằng, nói xong liền không tiếp tục để ý Cao Phong bước nhanh đi về phía trước.

Khoát Nha nhìn sang Cao Phong, lại nhìn sang Đại Trảo bóng lưng, không biết Đại Trảo là có ý gì, nhưng Cao Phong rõ ràng, hẳn bởi vì run rẩy mà bị Đại Trảo phát hiện, Đại Trảo nhận định hẳn không quá kiểm tra, nhất định sẽ biến thành kẻ nô.

Nghĩ đến kẻ nô vận mệnh, Cao Phong lòng bàn tay liền cảm thấy thiêu đốt đau đớn, Hắc Trảo bộ lạc tạo thành đơn giản, thủ lĩnh, bộ lạc đứng sĩ, còn chưa thành công vì là đứng sĩ theo thị, còn lại giai tầng chính là thân nô cùng kẻ nô.

Thân nô địa vị ở kẻ nô bên trên, là đứng sĩ người theo đuổi, bọn họ là kiểm tra thất bại theo thị, nhiều là bộ lạc đứng sĩ người thân hoặc bằng hữu, tương đương với quân gia cùng tùy tùng thân phận, nếu là thân nô có một ngày lập xuống công lao, cũng có thể chuyển thành bộ lạc đứng sĩ.

Mà kẻ nô là bị thảm nhất một đám người, bọn họ phần lớn là chiến bại sau khi nô lệ, phạm vào sai lầm tội nhân, từ hoang dã bên trong bắt giữ người lưu lạc, không có y vật che kín thân thể, suốt ngày không được chắc bụng, uống nước bẩn, không phòng cho bọn hắn ở, ở hoang dã băng lãnh nhất ban đêm, bọn họ chỉ có thể đem chính mình chôn ở sức sinh phần chồng bên trong suối ẩm, lại như một đám dơ bẩn xú con chuột.

"Tam Trảo, nếu như ta thất bại, người thu ta kết thân nô đi, ta A Đại sẽ cho người mang giác, sẽ không để cho người nuôi không sống. . ." Khoát Nha không có tự tin một lần tính giết chết ba cái hoang nhân chiến sĩ, không khỏi mà chậm chậm nói rằng, Cao Phong khẽ nhíu mày, nghi hoặc nói rằng: "Người làm sao sẽ cho rằng ta liền có thể thành công?"

"Bởi vì người là Tam Trảo. . ." Khoát Nha vẻ mặt thành thật hồi đáp.

"Bởi vì ta là Tam Trảo? Ta là Tam Trảo vẫn là Cao Phong? Ta đến cùng là ai?" Cao Phong tàn nhẫn mà đóng cửa phòng, nhìn âm ám oi bức không gian ở trong lòng phát sinh điên cuồng hết lên, nhưng không người nào có thể trả lời hắn, hắn ở đây nhỏ hẹp. Chật chội trong phòng điên cuồng đi lại, muốn bức thiết tìm kiếm đáp án, hắn đến cùng là ai?

Đề đầu hắn đau nhức không ngừng đau đầu lần thứ hai đột kích, Cao Phong ôm lấy đầu của chính mình phát sinh tan nát cõi lòng gào thét, đau đầu tập kích để hắn cảm giác mình sắp phân liệt, nhỏ hẹp gian phòng hết thấy đều đang xoay tròn, liền ngay cả giường chiếu cũng bắt đầu lượn vòng, ở cái kia phẳng phát phân liệt ra vô số nhanh thấu kính bên trong, hắn nhìn thấy từng cái từng cái xa lạ mà mặt mũi dữ tợn chính đang điên cuồng gào thét, như đã thú bị thương, vô số chính mình, vô số không phải người của mình như, ở gào thét bên trong không ngừng ở trước mắt xoay tròn, xoay tròn. . .

Ở này kịch liệt đau đớn bên trong, toàn thân da dẻ đều bốc lên to bằng đậu tương mồ hôi hột, hắn không chỉ một lần muốn từ bỏ, Hắc Trảo lạnh lùng ánh mắt, kẻ nô vận mệnh để hắn cắn chặt răng quan, kể tục kiên trì.

Hình ảnh càng lúc càng nhanh, ở trong đầu hắn lướt qua địa thoáng hiện, mới tin tức như suối phun bình thường hiện lên ở trong đầu, rất nhiều bị hắn lơ là đồ vật cũng bị nhớ lại, đột nhiên, hắn nhớ tới cái này trọng yếu đồ vật.

Nằm trên mặt đất đau không ngóc sống Cao Phong như trùng bình thường ngo ngoáy, hắn muốn tìm về chân thực chính mình, giải quyết sắp gặp phải phiền phức, nhưng không nghĩ tới, trong ký ức mảnh vỡ cũng không hề giải quyết khó khăn phương pháp, ngay cả như vậy, trong lòng hắn cũng không có tuyệt vọng, chỉ ít, hắn không giống như trước kia như vậy mờ mịt, đối với niềm tin của chính mình cũng nhiều hơn một chút, sống quá trận này để đầu hắn sắp nổ tung đau đớn, tâm trí cũng kiên cường không ít, chỉ ít có can đảm đối mặt mình bây giờ.

Chậm rãi bò đến trước giường, hai tay trói lại vắn giường vươn mình lên giường, nhìn chăm chăm nằm ngang ở đầu giường bẹp kim loại hộp lớn tiếng thờ dốc, liền một cái động tác như vậy, như trá chất lỏng ky giống như vậy, trá làm thịt hắn hết thấy khí lực, mê muội để hết thấy trước mắt đều mơ hồ không rõ, hắn đến dùng sức nhि nhìn chăm chăm mới là không sẽ thấy nơi khác đi.

Hắn biết đây là cái gì, một cái không biết bị người quên lãng bao nhiêu năm cấp cứu hòm, một cái hiện thực cùng ký ức trùng điệp đồ vật, có lẽ đối với trước mắt hắn khó khăn không quá quan trọng, lại làm cho hắn đối với tìm về chính mình nhiều hơn mấy phần tự tin, hẳn chính là hắn, không phải Tam Trảo, không phải người khác, mà là Cao Phong.

Hộp gỉ sét loang lổ, ẩn giấu bên giới khoá chìm ở rỉ sắt bao vây cùng hộp hòa làm một thể, không cần thận quan sát rất khó phát hiện, tìm ra chi tiết Tiểu Phong lợi dây thép, chậm rãi đem khoá chìm trên rỉ sắt cắt ra, lộ ra Lượng sắc kim loại màu lợt, mồ hôi theo sau đầu vẫn chảy tới chóp mũi, hơi trôi nổi, liền nhỏ xuống hộp trên bắn tung toé một đóa thấp ngân. (Diệp *) (*)

Loang lổ điểm điểm mồ hôi không ngừng rơi ra ở hộp trên, Cao Phong thở dài một cái, rốt cục mở ra hộp.

Cao Phong muốn tìm ra cùng ký ức trùng hợp đồ vật, nhưng bất ngờ phát hiện hiện màu đen da vàng chỉ, giờ khắc này trái tim của hắn đều bị hiểu kỳ lấp kín, đã quên trước đó đau đớn, chuyên chú vạch trần da vàng chỉ, tìm kiếm nội tâm chân chính chính mình.

Bao quanh động lại mờ mờ súng lục hiện ra ở trước mắt, cái tay này thương xuất hiện trong nháy mắt, liền để hắc con người đột nhiên thu nhỏ lại, hắc đối với cái kia đen thui lẳng đọng súng lục có loại dự liệu ở ngoài quen thuộc, tuy rằng trong đầu hình ảnh không có đặc biệt ấn tượng, nhưng hắc cảm giác mình thấy được yêu mến nhất bảo vật.

Không nghĩ nữa cấp cứu hòm làm sao sẽ biến thành vũ khí hộp, cắt mờ mờ sau súng lục lạnh lẽo trầm điện, nắm trong tay, ở thế giới xa lạ này càng để hắc sản sinh lâu không gặp cảm giác an toàn, phảng phất có vũ khí trong tay, hắc liền có thể đối mặt bất kỳ khiêu chiến nào, dù cho Hắc Trảo cũng không cần đáng e sợ, đương nhiên, loại an toàn này cảm là giả tạo, so với nhiệm vụ cổ vũ cũng hữu dụng, để hắc quên mất trở thành kẻ nô sợ hãi, quên mất thân ở thế giới xa lạ mờ mịt cùng kinh hoàng.

Từng viên một vàng xanh xanh đạn từ nòng súng lui ra, phảng phất thương thức tuyệt thế châu báu giống như vậy, tham lam địa nhìn quét mỗi một viên đạn, cầm súng tay phải trắng kiện mạnh mẽ, cùng hắc nắm vũ khí lạnh cảm giác lại không giống, súng lục như cánh tay hắc kéo dài, để hắc trước tiên nắm giữ này con lạnh lẽo sát khí.

Trong hộp ngoại trừ một cái tay thương, hai con băng đạn, còn có một thanh dài năm mươi cen-ti-mét sắc bén răng cưa Quân Dao, vũ khí này đồng dạng để hắc quen thuộc, nhưng không có súng lục mang đến cảm xúc lớn, cầm lấy Quân Dao, theo bản năng trên ngón tay xoay chuyển xoay quanh, trong nháy mắt nắm giữ cái này Quân Dao trọng tâm cùng phương pháp sử dụng, một loại toàn cảm ngộ mới xét qua trong lòng, hắc tựa hồ nhớ lại ở một cái nào đó thời khắc, tương tự một cái Quân Dao ở trong tay của hắc tăng gấp bội vũ lượn vòng, cắt ra từng cái từng cái kẻ địch vô trang đầy đủ gáy. . .

"A. . . , nguyên lai, chân thực ta cũng không đơn giản a. . . ." Giết chóc đoạn ngắn thoáng một cái đã qua, mang đến đầu đau nhức phun trào, ở này đau nhức bên trong, Cao Phong trên mặt biểu hiện một chút chưa biến, trái lại hưởng thụ tựa như nheo mắt lại, lại như Hắc Trảo như vậy tỏa ra lạnh lẽo lạnh lẽo âm trầm sát ý.

Đột nhiên mở hai mắt ra, nguyên bản mờ mịt cùng kinh hoàng tất cả đều biến mất hết sạch, nhiều hơn mấy phần sắc bén kiên nghị, giờ khắc này tuy rằng vẫn là không làm rõ được lai lịch của chính mình, nhưng trong lòng đã không lại mờ mịt, cũng rất cục có chủ động đi ra cửa phòng quyết tâm.

Nghĩ đến buổi chiều liền muốn xuất phát nghênh tiếp không biết khiêu chiến, Cao Phong chậm rãi điều tiết chính mình, đem những này thời gian tích góp ngọt ngào hết thảy tiêu tan, loại này điều tiết không ai dạy hắc, nhưng tự phát lĩnh ngộ, phảng phất nguyên bản liền giấu ở thân thể của hắc nơi sâu xa, liền như thân kinh bách chiến lão binh hưởng thụ cuối cùng an nhàn.

Điều chỉnh trạng thái đồng thời, hai mắt nhưng nhìn chằm chằm gian phòng bên trong góc đóa hoa, đây là cây hoang dã người công nhận rác rưởi thực vật, một đóa hoa, cũng là hắc gặp đóa hoa xinh đẹp nhất, nồng màu xanh lam cánh hoa như thiếu nữ Lan Hoa Chi tự nhiên cong gãy, có thanh tịnh vui mừng thuần mỹ hoa ngữ, hoang dã người không hiểu thương thức, hắc nhưng đem này cây có thể chống lại khô nóng cùng giá lạnh đóa hoa dời vào gian phòng, chỉ vì ở mờ mịt bên trong, hắc còn có một phản phát hiện mỹ tâm linh.

Ở nơi chưa biết, một đóa hoa hoàn toàn không đủ để để hắc dứt bỏ trong lòng sầu lo đi thương thức cái kia phân mỹ lệ, nguyên nhân chủ yếu nhất là, hắc đối với này cây một đóa hoa có khó có thể dùng lời diễn tả được thân cận, giữa song phương phảng phất có một loại nào đó vượt quá tưởng tượng ở ngoài liên hệ, cái này cũng là hắc những ngày qua giết thời gian chủ yếu tiêu khiển.

Ngồi xổm ở một đóa hoa trước, nhẹ nhàng vuốt ve như tơ lụa hoạt. Nhuận cánh hoa, lòng bàn tay trái lại bắt đầu nóng rực, tựa như than khối trên nướng cảm giác, nhưng bên dưới lòng bàn tay của hắc là kiểu mỹ yếu đuối một đóa hoa, hiển nhiên, loại tác dụng này không phải đến từ ngoại lực, mà là chính bản thân hắc trên người.

Như bình thường như vậy, ngưng thần tĩnh khí mà đem tay trái trôi nổi ở đóa hoa bên trên, cảm thụ này cổ càng ngày càng mạnh nóng rực, đang mong đợi có thể phát sinh một ít cái gì, nóng rực có điểm giới hạn, mỗi khi đến khẩn yếu bước ngoặt, tổng hội trì trệ không tiến, mãi đến tận chằm chằm biến mất.

Không biết có phải hay không là lòng bàn tay có miệng vết thương nguyên nhân, ngăn cản nóng rực ảm lên địa phương chính là vết thương kia, không khỏi mà nhớ tới trong mộng, Tam Trảo bảy tuổi thời gian, vì một khối rất phổ thông sa thịt chuột, Đại Trảo đem một cái sắc bén gai xương đâm vào Tam Trảo lòng bàn tay, mà Tam Trảo đang đau nhức bên trong như bạo phát tiểu sư, rút ra gai xương đi ngang qua Đại Trảo gò má, lưu lại đồng lứa khó có thể tiêu trừ vết sẹo.

Khi hắc về nghĩ tới đây, hết thảy ký ức bởi vậy rồi dừng, hắc không biết phía sau xảy ra cái gì, không biết là làm sao một loại cừu hận để tuổi còn nhỏ Tam Trảo chịu đến thương tổn như vậy? Không khỏi mà tuôn ra một luồng lệ khí nhảy vào đại não, hận không thể hiện tại liền lao ra đem Đại Trảo giết chết, một hồi lâu Cao Phong đem này cổ lệ khí áp chế ở trong lòng, đây là Tam Trảo cừu hận, không phải hắc Cao Phong, cho dù cổ thân thể này là Tam Trảo, nhưng người chương không là hắc, hắc không cho phép Tam Trảo lưu lại tư tưởng cướp đi quyền chủ động.

Trong nháy mắt hoảng hốt, để hắc lãng quên cánh hoa trên lòng bàn tay, đột nhiên, lòng bàn tay run lên, hóa thành lạnh lạnh lạnh lẽo, để hắc cho rằng ngày hôm nay thí nghiệm lần thứ hai thất bại, nhưng không nghĩ tới, cái kia kiểu điểm một đóa hoa cũng thể khô héo, như cách nắm cổ khô, mà ở trong lòng bàn tay của hắc, lơ lửng nồng màu xanh lam giọt nước mưa.

To bằng hạt lạc giọt nước mưa chính là một đóa hoa ẩn chứa tinh hoa, ở Cao Phong ý niệm dưới, như linh động quả cầu ánh sáng ở đầu ngón tay quanh quần bay lượn, sau một khắc, lại đang phát tay vung ra trên vách tường hóa thành một điểm vết nước, nhưng tán ra gay mũi khó nghe mùi vị, để hắc dờ khóc dờ cười, xem như là làm thị kiện chuyện ngu xuẩn.

Cao Phong quái lạ nhìn khô héo một đóa hoa, trong lòng tránh qua một đóa hoa tư liệu, hoang dã bên trong một đóa hoa cũng không hiếm thấy, Bạch Thiên nở rộ, buổi tối khép kín nhụy hoa chống lại giá lạnh, bản thân ẩn chứa độc tính, bất kể là côn trùng vẫn là thú loại đều sẽ không ăn nó, cho dù cho

rằng bó củi cũng không được, sẽ phát sinh như sinh hóa vũ khí khói đặc, đem nhà bếp biến G rén Địa ngục.

Thí nghiệm xem như là thành công, đối với Cao Phong tới nói, này cũng không bất kỳ ý nghĩa gì, thậm chí không có đối với loại này năng lực khó tin có kinh hỉ, mộc đầu hoa vẫn là mộc đầu hoa, cho dù đề luyện ra khiến người ta liếc mắt tình hoa, hấn cũng không dám nuốt chừng, mà hấn nhưng không thể từ bên trong đạt được bất kỳ chỗ tốt nào, vậy hãy để cho người có chút mất mát.

Giữa lúc hấn vì cái này nho nhỏ ngăn trở mà hô hấp loạn tướng, bên ngoài truyền đến Khoát Nha kêu gào: "Tam Trảo, chúng ta đi lĩnh vũ khí cùng phòng cụ, nếu như đi trễ, thứ tốt sẽ không có.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bão cát

Khoát Nha kêu gào âm ỉ khó nghe, như tiếng gà trống đánh minh, Cao Phong khẽ nhủ mảy, hấn chân tâm không thích cái này thô tục mà đơn giản gia hóa. [~]

Chậm rãi đứng dậy đẩy cửa phòng ra, nhìn quen thuộc màu đỏ bầu trời, trong lòng lại không mờ mịt cùng thất lạc, cũng lại không thấp thỏm cùng bất an, tâm tình không khỏi mà thả bay đi, hấn đột nhiên rất muốn đi xem tường vây thế giới bên ngoài, lập tức, hảo tâm của hấn tình bị Khoát Nha chiếc kia thiếu mất răng cửa răng vàng lớn tiêu tan không còn một mống.

Toàn bộ bộ lạc đều biết, hôm nay là theo thị môn trọng yếu nhất nhất, mỗi khi nhìn thấy Cao Phong cùng Khoát Nha, đều sẽ hướng về bọn họ gật đầu ra hiệu, bất kể là thiện ý, vẫn là ác ý ánh mắt, Khoát Nha đều dào dạt đặc ý ưỡn ngực bỏ, chỉ ít vào đúng lúc này, hấn cảm giác được mình đã là một nhân vật, dù cho trước đó hấn còn đang suy nghĩ kiểm tra thất bại sau khi, trở thành Cao Phong thân nô, nhưng lúc này, phảng phất bộ lạc dừng sĩ vàng sáng đã rơi xuống trên đầu hấn.

Khoát Nha phản khởi trạng thái không có ảnh hưởng đến Cao Phong, so với trước đó, hiện tại hấn có thể càng thêm bình tĩnh nội tâm đi tiếp thu chu vi sự vật, không lại hướng về lấy trước kia dạng bài xích, nhưng là dừng nghĩ Cao Phong đối với nơi này thân thiết, nhìn cái kia từng cái từng cái ngũ đại tam thô hướng về hấn lơ lửng lơ lơng dạ mẫu con cộp mồn, Cao Phong thì có một loại đi lại ở mảnh thủ trong lúc đó kính hãi.

Không đề cập tới thiếu mất hai viên răng cửa, cơ linh nhưng hèn mọn Khoát Nha, Cao Phong thật là thực sự là là một nhân tài, cái kia tuần tú tiểu mô dạng, cùng một đám thô bi bộ lạc dừng sĩ so ra, lại như hương thảo kem ly như thế ngon miệng, nữ nhân từ trước đến giờ so với nam nhân khó cảm tính, càng có một đôi phát hiện mỹ con mắt, nhìn chăm chăm Cao Phong lạnh lùng gương mặt tuần tú, thật muốn một cái đem tiểu chính thái liền dây lưng xương ăn đi.

Vô số bác gái cấp nô nữ dò xét bên trong, Cao Phong chỉ cảm thấy này nóng bức khốc liệt trong không khí âm phong từng trận, không khỏi mà tăng nhanh bộ, muốn sớm một chút rời đi này quần ánh mắt là lạ các nữ nhân, Khoát Nha thì lại oai liếc mắt nhìn tham lam địa nhìn chăm chăm mỗi một cái bác gái ngực, cho dù những nữ nhân này chưa bao giờ che giấu quen thuộc, cũng xem hấn ngum nước thêm nhỏ dãi, cũng không biết hấn này bởi phải hay không nọ sửa ăn?

Đột nhiên một cái từ bên vọt tới thân thể nhỏ bé một thoáng đụng vào Cao Phong trong lồng ngực, Cao Phong tuy rằng không có thành niên, khỏe mạnh nhưng như đôn đá giống như vậy, để cái kia thân thể nhỏ bé nằm ngang bay ra ngoài ngã xuống đất, liền nghe Khoát Nha mắng to một tiếng: "Tìm đường chết a, làm lỡ Tam Trảo đại sự, lột da rút gân cũng không đủ. . . "

"Quên đi, không có thời gian. . . " Cao Phong kéo làm bộ ngọc đánh Khoát Nha, liếc mắt nhìn cong lên nằm trên đất bần thiêu tiểu khế nô, mang theo hùng hùng hổ hổ Khoát Nha rời đi, Khoát Nha nhưng do hiềm không đủ, còn nói khế nô không phải, máu chốt nhất nguyên nhân nhưng là khế nô xông tới Cao Phong khả năng mang đến xúi quẩy.

Cao Phong lúc này không có lộ ra không kiên nhẫn vẻ mặt, trong đầu không khỏi mà nhớ lại vừa nãy tiểu khế nô khiếp đảm mà tình khiết ánh mắt, đây là hấn lần thứ nhất ở hoang dã trên thân thể người nhìn thấy loại này tình khiết ánh mắt, ở Hắc Trảo trong bộ lạc, khế nô ánh mắt là chỗ trống mà mất cảm giác, dừng sĩ là điên cuồng mà táo bạo, nữ nhân nhưng là tham lam, liền ngay cả tiểu hài đều là hung hãn, chỉ có cái này tiểu khế nô không giống nhau.

"Đứng rồi, nghe nói phẫn phất vũ khí dừng sĩ là Khuê Thổ, Khuê Thổ là Đại Trảo anh em họ, Đại trưởng lão chết rồi, còn có rất nhiều bộ lạc dừng sĩ đứng ở Đại Trảo bên này, lần này e sợ không thuận lợi, đều do cái kia tiểu tử, xảy ra chuyện xem ta không nện từ náng. . . "

Khoát Nha nghĩ tới điều gì, sắc mặt biến đổi, chậm chậm địa nói ra lo âu trong lòng hấn, Cao Phong khẽ nhủ mảy.

Khoát Nha xem như là hấn ngã : cũng nơi này sau khi người quen thuộc nhất, Khoát Nha miệng không ở không được, rất đa tình báo đều là Khoát Nha

chính mình nói cho hẳn biết, trong đó có Đại Trảo mẫu thân và Khuê Thổ cô chất quan hệ, Khuê Thổ là Đại trưởng lão nhi, dù sao, Đại trưởng lão nhất hệ dừng sĩ đều là chống đỡ Đại Trảo khi (làm) thủ lĩnh, cái này cũng là Tam Trảo khi còn bé bị Đại Trảo bắt nạt mãi rồi, ba cái dòng chính đời sau bên trong, chỉ có Tam Trảo không rõ lai lịch, từ nhỏ đã không có mẫu thân,

"Người nếu là sợ liên lụy, chính mình đi chính là, ta muốn xem Khuê Thổ dám làm sao làm khó dễ ta?" Cao Phong không còn là ngày hôm qua cái kia mờ mịt không thể suốt ngày hẳn, có quen thuộc vũ khí, có sống quá thống khổ cứng cỏi, còn có vậy không biết công dụng, nhưng cùng người thường không giống nhau quá lạ năng lực, hẳn có đầy đủ tự tin.

"Ha, người nào không biết ta cùng Tam Trảo là đồng thời? Người là Hắc Trảo nhi, như thế nào đi nữa cũng không thể làm khó dễ chứ?" Khoát Nha nói rất thân nhiên, nhưng này trong mắt sâu lo làm sao cũng tiêu tan không được, Hắc Trảo bộ lạc nước rất sâu, có vài thứ không giống ở bề ngoài đơn giản như vậy.

Vuốt ve cảm ở khó túi bắt đầu thương ám áp cái chuỗi thương, Cao Phong neho mắt lại, không tiếp tục để ý Khoát Nha sầu lo, tăng nhanh bộ đi về phía trước, mãi đến tận bọn họ đến theo thị lĩnh trang bị địa phương, ở nơi nào, hơn trăm tên thiếu niên tương tiếp đạt đến, mấy người đã nhận lấy trang bị cùng vũ khí, nhìn từng cái từng cái cảm vũ khí nóng lòng ngọc thí các thiếu niên, Khoát Nha hết thấy lo lắng đều bay đi, mau mau xông tới, muốn sớm một chút tìm thấy thuộc về mình trang bị.

Lúc này, ăn mặc toàn thân giáp da Đại Trảo đi tới Cao Phong trước mặt, khoe khoang tựa như bày ra trên ngực do hơn mười mảnh Tiểu Tam giác màu đen vảy phẳng tập hợp hộ tâm kính, nhìn thấy cái kia hộ tâm kính, Cao Phong hai mắt đột nhiên hơi lạnh lẽo, đó là sa địa mạng trên trán cứng rắn nhất vảy tạo thành, ở trong bộ lạc xưng là mạng giác, là có thể làm tiền món đồ quý trọng, Khoát Nha không chỉ một lần địa nhắc tới muốn mạng giác mua cái nô nữ.

Hơn mười mảnh mạng giác là một món của cái không nhỏ, chỉ ít ở tại bọn hắn trong đám thiếu niên này, rất nhiều theo thị đều ước ao nhìn Đại Trảo, thấp giọng trò chuyện với nhau cái gì, cái kia lấp loé ánh mắt có các loại không cam lòng cùng không thể làm gì, khoe khoang vĩnh viễn là tiểu hải xiếc, Cao Phong từ đầu đến chân đánh giá một phen, không tước xoe đuôi tựa như Đại Trảo, giả vờ giả vịt gật gật đầu, để Đại Trảo càng thêm đào đạt đắc ý, ngửa đầu nhìn trời, chuẩn bị cho hẳn đáng thương đệ đệ nói hai câu giả mù sa mưa lời tâm huyết.

Cúi đầu xuống, trước người trống rỗng cuốn lên ba lạng viên hạt cát, cũng không biết Cao Phong hướng đi, Khoát Nha bảo bối tựa như ôm chính mình giáp bảo vệ cùng trường mâu tìm một vòng lớn nhi, ở tí ngoài rìa địa phương tìm được ngồi xỏm ở một gốc cây oai cổ xấu cây liễu trước không biết làm gì Cao Phong.

Cao Phong không có đi lĩnh vũ khí, để trần bắp thịt vì cầu trên người, ngẩng lên cổ nhìn xấu trên cây liễu, phảng phất lại đầu cành lá, cái kia tay trái lại như rút gân nhừ tựa như, luôn lúc ẩn lúc hiện.

"Tam Trảo, người trước tiên dùng những vũ khí này đi, ta lại đi lĩnh một lần, Khuê Thổ tên khốn kiếp kia đã sớm chuẩn bị xong một bộ bỏ đi giáp bảo vệ, ngay cả ngón tay đầu đều có thể đâm xuyên, nhưng đáng tiếc này thanh Lão Nha đao, vì cả người, hẳn ngành đem toàn bộ lưỡi đao đều san bằng, liền sa thử đều khám bắt từ, cũng làm khó hẳn cam lòng. . ."

Khoát Nha nứt ra hẳn rằng vàng lớn nói rằng, vẫn là cái kia khó nghe biến âm thanh kỳ, nhưng Cao Phong nhưng không có trước đó phản cảm, mặc kệ Khoát Nha phẩm hạnh làm sao, có cỡ nào hèn mọn, cỡ nào không nói vệ sinh, chỉ ít hẳn giảng nghĩa khí.

Giơ tay muốn vỗ vỗ Khoát Nha vai, mà Khoát Nha cũng híp mắt, lưng lay bàng chuẩn bị chịu đựng Cao Phong cổ vũ, có thể Cao Phong nhìn thấy cái kia bàng trên bóng mờ đầy vết bản, da đầu xọat địa nổi lên, cuối cùng không có dũng khí hạ xuống, ngược lại vỗ Khoát Nha trong lòng giáp bảo vệ vũ khí nói rằng:

"Ta là ai? Ta là Tam Trảo, Khuê Thổ những kia quý điểm tính toán không tới trên đầu ta. . ." Khoát Nha ngây ngốc nhìn hăng hái Cao Phong, nứt ra rồi đại hoảng tở, một hồi lâu mới chậm chậm mà nói rằng: "Tam Trảo, người thay đổi, cùng trước đây không giống nhau. . ."

"Trở nên không phải ta, là thế giới này. . ." Đột nhiên, Cao Phong ánh mắt thâm thúy mà xa, nhiều hơn mấy phần nghiêm nghị trầm ổn, cho dù hẳn như trước chưa hề hoàn toàn tìm về chính mình, nhưng không lại mở mồm, đang lúc này, Khoát Nha mở ra miệng rộng lộ ra răng vàng lớn, nhìn Cao Phong phía sau lấp ba lấp bắp địa hô: "Sa. . . , sa. . . , bão cát!"

"Bão cát? Cái gì bão cát?" Cao Phong không hiểu, lại nhìn thấy hết thấy theo thị tất cả đều kinh hoàng thất thố, dồn dập hướng về chu vi phòng ốc phóng đi, đột nhiên xoay người, một chút nhìn thấy đồ sấm bầu trời có thêm một tầng đồ vật, như lẫn lộn âm Vân giống như hướng bên này bao phủ lại đây, ở tầng kia âm Vân trung gian, còn có lít nha lít nhít điểm đen nhỏ bay lượn lẫn lộn, sau một khắc, tường vây bên trên báo cảnh kim loại gõ Âm liên vang vọng bộ lạc.

"Chạy a ! !" Sợ hãi Khoát Nha bùng nổ ra gào thét nghiêm trọng đi Âm, Cao Phong nhưng có thể nghe hiểu, không nói hai lời, xoay người liền hướng hẳn nơi ở chạy đi, chạy ra hai ba bước, Khoát Nha ôm một đồng trang bị, như cao nhắc chân bình thường nhanh chóng từ bên cạnh hẳn vọt tới, có thể đem tính cách tán lại Khoát Nha bức thành như vậy, có thể thấy được cái kia bão cát hiển nhiên không đơn giản, Cao Phong trong lòng cảm giác nặng nề, đột nhiên tăng nhanh tốc độ xông về phía trước, đi theo phía sau rải rác hơn mười tên thiếu niên theo thị.

Tam Trảo lưu lại thân thể cường tráng mạnh mẽ, lực bộc phát mười phần, mỗi một lần chạy, đều có thể bước ra khiến người ta kinh ngạc khoảng cách.

Càng khiến người ta thần phục chính là tốc độ của bọn họ, từ nhỏ đã làm dừng sĩ phía sau lưng sức mạnh bồi dưỡng theo thị như một trận gió xoáy, từ chật hẹp trên đường phố chạy quá, ở bên cạnh họ, một trùng trùng phòng ốc dồn dập đóng cửa phòng, thê trên cửa sổ, chỉ trong khe hở lộ ra từng đôi đôi kinh hoàng con mắt.

Chạy bên trong Cao Phong đại não có chút thiếu dưỡng khí, thân thể có thể thích ứng, nhưng suy nghĩ của hắn không thể thích ứng, có loại cảm giác buồn nôn tràn ngập ở trong lòng, phía trước Khoát Nha cũng chậm lại, tựa hồ cũng có không kiên trì được dấu hiệu, lúc này một người thiếu niên theo thị đột nhiên đẩy ra Cao Phong, vượt quá hắn xông về phía trước, đột nhiên truyền đến một tiếng gào thét, to bằng đầu người Thạch Đầu từ thiên mà xuống, khác nào đạn pháo nện ở Cao Phong bên người trên vách tường, nổ tung vô số vỡ vụn thạch mãnh.

Mấy chục mảnh đá vụn mảnh như đạn pháo bình thường hướng bốn phía lấp bắp, tại thời điểm này, Cao Phong theo bản năng nhào tới trên mặt đất, hiểm hiểm tránh thoát này rất nhiều đá vụn mảnh, lại như ở trên chiến trường tránh né đạn pháo giống như vậy, mà hắn trước người sau người các thiếu niên nhưng không hiểu được ngọa ngữ : cũng, trong nháy mắt bị cuốn vào đá vụn mảnh trung gian, tuôn ra từng tiếng kêu thảm thiết.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5:Tiểu khế nô

Từng đoàn huyết hoa lấp bắp, lại bị bao phủ tới bụi trần cho tách ra, khi (lầm) cái kia to nhỏ đá vụn dồn dập hạ xuống trong nháy mắt, Cao Phong nhảy lên một cái, phá tan trần ngập bụi trần tiếp tục hướng phía trước phóng đi, hắn biết, có thể khiến người ta sợ hãi bão cát tuyệt đối không đơn giản, coi như hắn lao ra bụi trần, nhìn thấy tiên phong chính hướng về hắn chạy tới Khoát Nha thời gian , trong lòng âm áp.

Đột nhiên, hắn đột nhiên gia tốc, vọt tới Khoát Nha trước người, một cái kéo lại Khoát Nha tốc hướng về ven đường hai lầu phòng ở trong lúc đó khe hở rơi đi, sau một khắc liên tục ba viên từ trên trời giáng xuống đại Thạch Đầu trước sau nên ở trên đường phố, này Thạch Đầu nhất làm người ta sợ hãi địa phương không phải độ cứng, mà là yếu đuối tính, hoang dã bạch thiên hắc dạ nhiệt độ cao thấp luân phiên, đề trong này Thạch Đầu cũng biến thành yếu đuối, rơi xuống đất trong nháy mắt, liền đã biến thành lựu đạn hướng bốn phía lấp bắp, toàn phạm vi lấp bắp hầu như không có góc chết.

Hắc Trảo bộ lạc người như vậy sợ hãi bão cát nguyên nhân chính là, ở những này nổ tung Thạch Đầu trung gian căn bản là không có cách tránh né, cho dù mặc vào (đám quạ) giáp bảo vệ cũng không ngăn được cao tốc bay tứ tung sắc bén đá vụn, rìa đường tường vây ở Thạch Đầu va chạm dưới cùng Thạch Đầu đồng thời nát tan, toàn bộ sụp xuống hạ xuống, xô ra mấy chục mét thật màu đỏ cát bụi ngợp trời theo hết thấy khe hở hướng bốn phía bao phủ.

Khoát Nha còn không làm rõ ràng được tình hình, Cao Phong lần thứ hai nhảy lên một cái, lui hắn từ trước đến giờ chạy đi, đang trần ngập bụi trần bên trong, đưa tay không thấy được năm ngón, nhưng Cao Phong nhưng có thể rõ ràng tìm tới phương hướng, Khoát Nha liền tiếp đụng vào bụi trần sau khi mặt tường, lại bị Cao Phong kéo về, thời khắc này, Khoát Nha đối với Cao Phong sinh ra trước nay chưa từng có kính nể.

Mỗi cách mấy năm hoặc mười mấy năm bão cát là hoang dã bộ lạc sợ nhất tai nạn, hoang dã người cùng Thiên Đầu, đầu với đất, chỉ có ở bão cát bên dưới không hề năng lực, nhưng Cao Phong nhưng có thể dễ dàng tách ra những kia mạnh mẽ nhất dũng sĩ đều sợ hãi đá vụn, mỗi khi ngọa ngữ : cũng hoặc là dời đi, đều là ở đường ranh sinh tử nhảy lên, Khoát Nha không biết Cao Phong tránh thoát bao nhiêu lần hắn phải chết tình trạng, nhưng nếu không có Cao Phong, hắn nhất định không sống sót được.

"Oanh. . ." Một lầu kiên cố phòng ở trước người bọn họ không xa đột nhiên đổ nát, sụp xuống bụi trần như sóng lớn đem bọn họ nhấn chìm, sang người cát bụi vọt vào Khoát Nha miệng tị, đề hắn kịch liệt ho khan, phun ra trong miệng hạt cát, đột nhiên bị Cao Phong đẩy ngã trên đất, hắn cũng theo thói quen ôm đầu, chuẩn bị nghênh tiếp đầy trời cát đá, không nghĩ tới Cao Phong vèo địa xông ra ngoài không gặp tung tích.

Có Cao Phong, Khoát Nha liền theo thói quen ý lại Cao Phong, ở trường hợp kiếp này bên trong gian nan sống sót, nhưng không còn Cao Phong, hắn liền như cái chân chính hoang dã người như vậy, dựa vào bản năng làm việc, hắn ở hai lầu phòng ở trong lúc đó khe hở, bẻ gãy trong tay trường mâu, dùng đầu mâu ở trên vách tường đào móc lên, hy vọng có thể đào ra miệng lớn tiến vào trong phòng.

Khoát Nha biết, những này Thạch Đầu chỉ là trước bão táp cuồng phong, chân chính tai nạn còn ở phía sau, nếu là không thể vào đến kiến trúc bên trong, đem chắc chắn phải chết.

Cao Phong cứng rắn bão cát cuồng triều xông về phía trước, ở này hết thấy hoang dã mọi người sợ hãi trong hoàn cảnh, hắn nhưng có thể cảm thấy như cá gặp nước tự nhiên, cái kia từng viên một nổ tung Thạch Đầu nhắc lên mảnh vỡ cùng hắn ký ức nơi sâu xa đoạn ngắn trùng hợp, không cần hắn đi muốn làm thế nào, tránh né đạn pháo mảnh vỡ đã trở thành một loại bản năng, còn có này trần ngập cát bụi, lại như cái kia trong ấn tượng lượn lờ ở trên chiến trường khói thuốc súng, liền ngay cả một tiếng kia tiếng nổ cũng làm cho hắn có loại run rẩy quen thuộc.

Ở trận này người người đều sợ hãi bạo kiếp bên trong, chỉ có Cao Phong không sợ, hắn rất hưởng thụ loại này cảm giác quen thuộc, có loại không ngừng tìm về chính mình phong phú cảm.

Cao Phong trong mắt mục tiêu là bị sụp đổ phòng ốc biên giới, ôm một người gố thô đỉnh bé, sụp đổ trong phòng các loại tạp vật dồn dập bị cuốn vào giữa không trung quay về, sụp đổ sau khi hải cốt liền giống bị cường sách phế tích, ở từng viên một Thạch Đầu va chạm dưới, không ngừng lay động, đổ

nát cục đá tựa như bay ngang mảnh đạn, ở trên phế tích kéo xuống các loại vụn vặt, nếu như không có bát ngờ, tên tiểu nhân kia kiên trì không được bao lâu, cũng sẽ bị vô số đá vụn xé nát.

Tiểu tử là Cao Phong người quen, vừa nảy ở đầu phố và quá hân, ở Cao Phong trong lòng lưu lại một đôi tình khiết con mắt, khế nô ở Hắc Trảo bộ lạc là tầng thấp nhất người, từ nhiều hơn nữa cũng sẽ không khiến bộ lạc dừng sĩ cảm thấy đáng tiếc, có thể Cao Phong vẫn là không chút do dự xông ra ngoài, chỉ vì cái kia để hân cảm động con mắt, để hân có thể ở cái thế giới này cảm thấy trong lòng yên tĩnh con mắt.

Cao Phong hành vì cùng hoang dã người giá trị quan mâu thuẫn, hai loại giá trị quan vào đúng lúc này sản sinh và chạm, mặc kệ Cao Phong trước đây là người nào, vào đúng lúc này, quyết định bởi với sinh mệnh không phải giá trị, mà là sinh mệnh bản thân, hân không tâm tư cứu người khác, nhưng đồng ý vì tự tin ý niệm hành động, ở hân xông tới thời khắc, ánh mắt không khỏi mà cùng tiểu khế nô đối diện.

Tiểu khế nô trong đôi mắt không có sợ hãi, không có kinh hoàng, vẫn là cái kia trong suốt tình khiết, dù cho nàng khắp toàn thân từ trên xuống dưới không có một chỗ không dơ bẩn, nhưng cặp mắt kia nhưng sạch sẽ khiến người ta run sợ, lúc này Cao Phong trong mắt về mặt đột nhiên biến đổi, ở phế tích sau khi xa xa, che ngợp bầu trời màu đỏ sa lẳng đột nhiên đánh vào biên giới trên tường rào, phát sinh biến gầm giống như nổ vang, sau một khắc, ngàn vạn ức cát bụi xông lên trăm mét trên không, đem toàn bộ tường vây bầu trời phân liệt ra to lớn bóng tối.

Thời khắc này, thời gian cũng vì dừng dừng lại, to lớn bóng tối như chảy ngược nước biển, đem tường vây toàn bộ nuốt chửng, cái kia cuồng dã triều đầu tựa như ngựa hoang mất cương đem từng gian biên giới khu phòng ở va sụp, bay lên gỗ thô ở cát bụi bên trong lẫn lộn, tán nát tan gạch đá hình thành mới mưa đá, ngợp trời địa đội đánh tới.

Cao Phong ở này hạo kiếp bình thường thiên uy dưới, cái ý niệm đầu tiên chính là chạy mau, tìm một chỗ ẩn đi, cái kia pháp phối cát bụi so với lúc trước tán nát tan đá vụn khủng bố ngàn vạn lần, hân nhìn thấy có bị cuốn vào cát bụi người trên không trung lẫn lộn, mạnh mẽ bị ngàn vạn ức kẻ hạt cát đá vụn đây đưa thành hư vô, còn có cái kia lẫn lộn gỗ thô, đao khảm phủ phách đều không nhất định có chuyện, nhưng ở mưa đá bên trong nổ nát ngàn vạn.

Nhưng này song tình khiết như thủy tinh con mắt cũng không đến xem cái kia che ngợp bầu trời khủng bố cát bụi, chỉ là ngưng mắt nhìn cát bụi bên trong mơ hồ có thể thấy được Cao Phong, tựa hồ đang chính mình sinh tử cũng không để ý, Cao Phong đột nhiên từ hai chân tuôn ra sức mạnh không lồ, đem Tam Trảo tiềm tàng với thân thể nơi sâu xa sức mạnh áp bức đi ra, bùng nổ ra kinh thiên gào thét, hai ba bước vọt tới phế tích dưới, đuổi ra hai tay.

Tiểu khế nô đột nhiên buông ra ôm lấy gỗ thô hai tay, rơi vào Cao Phong trong lòng, nho nhỏ thân thể không tới hơn hai mươi cân, Cao Phong ôm hân đột nhiên vọt vào phế tích do ba cái gỗ thô dựng trong khe hở, sau một khắc, che ngợp bầu trời cát bụi cuốn sạch lấy hủy diệt tất cả uy thế nhảy vào bộ lạc mỗi một lối đi, như hồng thủy đem hết thảy khe hở lấp kín.

Phế tích lưu lại dần giảo cùng cái giá dòn dập sụp xuống, Cao Phong chăm chú đóng chặt hai mắt, ôm tiểu khế nô quyền cùng nhau, thời khắc này, toàn thế giới chỉ có hân cùng trong lòng tiểu khế nô, ở tự nhiên lửa giận bên trong, sức mạnh của nhân loại là như thế mỏng manh, rơi rụng gỗ thô hoặc gạch đá dòn dập ở bên cạnh hân, hân chỉ có thể dùng thân thể bảo vệ trong lòng người, dùng thân thể của chính mình đi gánh đỡ các loại đau khổ.

Bao phủ cát bụi như thô ráp giấy ráp đánh bóng ở trên người hân, mỗi một viên hạt cát lại như một cây kim châm, không ngừng đâm nhói thần kinh của hân, Cao Phong trong đầu trống rỗng, nhưng càng nhiều ký ức mãnh liệt hiện lên ở trong đầu hân, là một ăn mặc hồng nhạt hộ sĩ phục nhân vật hình ảnh.

Nhân vật hình tượng mơ hồ không rõ, nhưng này trên ngực màu đỏ thập tự là rõ ràng như vậy, rõ ràng để hân trái tim không khỏi mà co giật lên, mang đến tan nát cõi lòng đau, này đau đớn so với hạt cát đánh bóng da dễ thống khổ kịch liệt một ngàn lần, tác dụng không ngừng tâm linh của hân, còn có con mắt của hân, ở loại quái dị này mà lòng chưa xót đau đớn bên trong, viên mắt cũng ướt át.

Toàn bộ Hắc Trảo bộ lạc đều ở bão cát bao phủ dưới run rẩy, thỉnh thoảng có phòng ốc bị bay xuống Thạch Đầu xuyên thủng nóc nhà, sau đó mà đến cát bụi liên cuốn vào phòng ở, từ trong ra ngoài đem xé rách, to lớn tiếng gầm phảng phất biến gầm, chấn động hết thảy màng nhĩ của người ta, ở này trong tai nạn, bất kể là kiêu ngạo dũng sĩ, vẫn là đề tiện khế nô, đều ở trong lòng hướng về tổ tiên của mình cầu khẩn, cầu khẩn tổ tiên có thể che chở bọn họ, cho bọn họ chỉ dẫn phương hướng, để bọn họ có thể vượt qua tràng tai nạn này.

Dáng vóc tiểu tử hoang dã người ở tử vong trong tai nạn run rẩy, Cao Phong cắn chặt hàm răng, tìm kiếm ở cuồng sa bên trong một đường đường sống, mặt đất cũng đang rung động, một tiếng vang thật lớn, không biết là chỗ nào phòng ở sụp xuống, ngay khi này tiếng nổ bên trong, hân ẩn thân góc cùng phát sinh khách Lala như bê cảnh khô nổ vang, Cao Phong đột nhiên xông ra ngoài, nhảy vào bao phủ đường phố lẫn lộn sa, một giây sau, hân ẩn thân địa phương đột nhiên nổ vang, lại bị vô số hạt cát điền chôn.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Ôm ta, hôn ta

Phun trào hạt cát như cao tốc lao nhanh hồng thủy, Cao Phong ôm tiểu khê nô bị to lớn lực đạo cuốn lấy lẫn lộn, thực chất hạt cát so với hồng thủy đáng sợ hơn, cát giấu trong đó các loại cạm bẫy, gây vỡ bình khí, sắc bén đá vụn, còn có sắc bén gỗ mảnh vỡ cùng và thành nện giống như cự mộc.

Cao Phong vào đúng lúc này không hề từ bỏ, nếu là lấy trước Tam Trảo, ngoại trừ kêu rên chờ chết ở ngoài, không có biện pháp nữa, hẳn không phải Tam Trảo, hẳn là Cao Phong, càng là sinh tử một đường, hẳn Tiềm Phục với ký ức nơi sâu xa bản năng phản ứng càng nhạy cảm, nguy hiểm lại như trá chất lòng ky đem thân thể hẳn tiềm năng nghiền ép đi ra, Cao Phong đang cuộn trào cát bụi bên trong, sức mạnh không khô thất, mệt mỏi cuộn lên trong lòng, phun trào cát bụi không chỉ một lần đem hẳn nhấn chìm, hẳn lần lượt một lần nữa tránh ra, liền như con cá bình thường ở hồng thủy bên trong chấp trùng.

Trong tai đã không nghe được những thanh âm khác, tất cả đều là hạt cát phun trào nổ vang, to lớn nổ vang là ngàn vạn con ong mật ở lẫn quần bên tai, để hẳn choáng váng đầu, còn có va ở trên vách tường hạt cát khác nào đồ nát bọt nước từng lần từng lần dội lạc, trên người da thịt không biết gặp bao nhiêu hạt cát đánh bóng, mài đi da thịt, lộ ra màu đỏ tươi bấp thịt.

Hắn nhưng không có thời gian đi quan tâm thân thể đau đớn, sinh tồn áp lực để hẳn như căng thẳng dây thép, trong lòng hết thấy chấp niệm đều ở dây thép bên trên, chỉ cần dây thép không ngừng, hẳn sẽ kế tục kiên trì, cùng nguy hiểm không quan hệ, cùng sinh tử không quan hệ, chỉ là chăm chú cùng tử vong đối lập.

Ở hẳn ý thức cũng bắt đầu mơ hồ thời điểm, vô số cát bụi ở to lớn cuồng phong bên trong, từ đỉnh đầu của hẳn xẹt qua, từ bầu trời đến mặt đất tất cả đều là cát bụi, không có trên dưới khác biệt, không có khoảng chừng : trái phải phân chia, hẳn phảng phất đưa thân vào đáy biển, chỉ có tia sáng cũng biến mất, thời khắc này là hẳn thời khắc nguy hiểm nhất, ngoại trừ đem vận mệnh ký thác vào vận may trên, hẳn không còn biện pháp.

Ôm tiểu khê nô ở hạt cát lẫn sóng bên trong lẫn lộn, trong lòng đã đối với tiểu khê nô có thể không sống tiếp không lại ôm ấp bất cứ hy vọng nào, hẳn còn có thể tình cờ chui ra hạt cát hô hấp hai cái tràn đầy hạt cát không khí, trong lòng tiểu khê nô nhưng liên cơ hội này đều không có, hai cánh tay của hẳn đã cứng ngắt, lại vô lực tức giận nâng lên tiểu khê nô, làm cho nòng đạt được hô hấp quyền lợi.

Không biết tiểu khê nô có hay không bỏ mình, hẳn cũng không thêm để ý, chỉ cần mình làm được chính mình phải làm là tốt rồi, ai biết sau một khắc hẳn có hay không cùng tiểu khê nô như thế, bị hạt cát chôn đi nghệt thờ mà chết? Từ vọng trong nháy mắt, tâm linh đột nhiên tránh qua mới hình ảnh, tầm kia không thấy rõ đáng đáp bóng người có thể thấy rõ ràng, nhưng là một cái đáng yêu mỹ lệ con gái, thủy tinh cây nho tựa như mắt to, nước long lanh khiến người ta ngọt đến trong lòng, ăn mặc hộ sĩ phục nàng có khiến người ta thần phục thuần khiết khí chất, không đành lòng khinh nhờn, không đành lòng tới gần.

Phong hòa liên thành, mưa đạn bay tán loạn, con gái cùng hẳn nhìn nhau mà coi, tươi đẹp môi biện khác nào tỏa ra đóa hoa, ghé vào lỗ tai hẳn nhẹ nhàng kể rõ, khác nào thuần mỹ nhất khúc dương cầm, để hẳn ở vô biên sa lãng gào thét bên trong, đạt được lâu không gặp an bình.

"Ôm lấy ta, hôn ta. . ."

Toàn bộ thế giới rơi vào thuần túy lặng im, chỉ có cái kia hộ sĩ con gái linh động để nghe như tiếng trời ở hẳn trong tai vang lên, khác ở trong lòng hẳn.

Đóng

Hòa diễm ở trong lòng lan tràn, nghệt thờ mê muội để hẳn từ từ mất đi ý thức sau cùng, khác nào mất đi sự khống chế tiểu thuyền, đang cuộn trào mãnh liệt sóng biển bên trong lật úp, hắc ám, chỉ còn dư lại hắc ám, Cao Phong lại như một cái mất đi đường tiêu lữ nhân, ở trong bóng tối trầm luân, từ từ mất đi tự mình.

Ở này vô hạn trong bóng tối, cặp kia chỉ có ở trong ký ức mới có linh động ánh mắt phù hiện tại trong lòng, "Ôm lấy ta, hôn ta. . ." Lâm bầm nói nhỏ như vô hạn quanh co ca khúc, không ngừng ca hát hưởng ở trong đầu, cái kia tỏa ra đóa hoa nhẹ nhàng cùng bờ môi của hẳn va chạm, tán ra ngọt ngào thom ngát, như tinh khiết thanh tuyến truyền vào hẳn khô héo tâm linh, liền nghệt thờ thống khổ đều biến mất, để hẳn hận không thể vĩnh viễn chìm đắm ở này ám áp thanh tuyến bên trong vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại.

Đột nhiên, quang minh tái hiện, phun trào cát bụi đem Cao Phong một thoáng tung tăng cát, mở mắt trong nháy mắt, Cao Phong mới phát hiện, trong lòng tiểu khê nô càng ôm cổ hẳn, miệng đối miệng đối với hẳn vượt qua không khí mới mẻ, nói cách khác, ở nguy hiểm nhất một khắc, là tiểu khê nô cứu hẳn.

Nhưng nguy hiểm cũng chưa qua đi, lúc này là bão cát đuôi, bay lượn Thạch Đầu đâu đâu cũng có, lác đác rải rác theo cuốn lấy cuồng phong tăng gấp bội vũ, Cao Phong mang theo tiểu khê nô, ở cuồng phong bên trong thân bất do kỷ chuyển động, bên người thỉnh thoảng sát qua đá tảng, Cao Phong biết như không nghĩ biện pháp, hẳn cùng tiểu khê nô đều sẽ bị cuồng phong cuốn đi, có lẽ sẽ bay đến bên ngoài mấy ngàn dặm, đến vào lúc ấy cho dù có một trăm cái mệnh cũng sẽ xong đời.

Tâm có lay động, đột nhiên nghiêng người để quá một khối đánh tới đá tảng, lại bắn chân đá vào mặt khác trên một tảng đá lớn, như hòn đạn bắn ra đi, hẳn cùng tiểu khê nô trên không trung xẹt qua một cái đường vòng cung, đập âm âm tiến vào một tòa phòng ốc nóc nhà, nóc nhà có gốm sứ giống như ngành thô bao trùm, lại có hay không mấy nhánh gỗ áp chế buộc chặt, đập ra trong nháy mắt, to lớn lực phản chấn để Cao Phong không khỏi mà phun ra máu tươi, theo phá tan lỗ thủng ừng ực ừng ực lẫn xuống, trong quá trình này, hẳn bị tán cây tựa như mộc lương đụng vào không biết bao nhiêu lần.

Phòng ốc trụ cột là một cây to lớn gỗ thô, gỗ thô trên đỉnh mấy chục cái như cành cây to nha lương, có chút lương bị đụng gãy, có chút thì lại đem Cao Phong phản bắn đi ra, Cao Phong tăng tăng đánh vào kiên cố trên vách tường, cùng tiểu khê nô đồng thời trượt tới mặt đất, mơ hồ nghe được một trận hoảng loạn kêu gào, sau đó một trận thanh âm quen thuộc truyền tới trong tai.

"Người làm sao không chết?"

Đại Trảo sắc mặt khó coi đứng ở Cao Phong trước người, hai mắt lửa giận dường như thực chất, ngoại trừ Cao Phong ở ngoài, còn có một người đầu trọc bộ lạc dừng sĩ, vết sẹo trên mặt đem gò má hằn chia ra làm hai, nhìn qua càng khủng bố, nếu như Khoát Nha ở đây, sẽ một chút nhận ra, người này chính là Đại trưởng lão nhi tử, Đại Trảo băng, Khuê Thổ.

Cao Phong tàn nhẫn mà phun ra trong miệng hạt cát, nhào vào trên đất giữa đầu nhìn hai mắt đều sắp trùng mù Đại Trảo, khó coi mỉm cười nói: "Bởi vì người không chết. . ."

Đang khi nói chuyện, hần liền toàn thân căng thẳng, chuẩn bị nghênh tiếp hai người ra tay, nhưng không nghĩ tới, trước mắt nhìn như thô bạo đã tính Khuê Thổ cũng không ngay đầu tiên động thủ, để trong lòng hần không khỏi mà đem Khuê Thổ cho rằng nơi này to lớn nhất uy hiếp.

"Giết hần. . ." Đại Trảo mắt không chế giờ chân kêu gào, xấu hổ hóa điểm thiêu hủy hần hết thấy bình tĩnh, trong tay Lão Nha đao ở trước người múa, ở hần tâm tình sắp bạo phát trong nháy mắt, Khuê Thổ đột nhiên đem Đại Trảo kéo tới một bên, một khối tiền vào nóc nhà phá động Thạch Đầu đánh vào giữa song phương trên mặt đất, Cao Phong thần kinh phản xạ tựa như ôm tiểu khê nô trên không trung xoay chuyển, làm hết sức cùng Thạch Đầu nứt ra phương hướng hình thành thẳng tắp, thu nhỏ lại bị đánh trúng diện tích.

Đại Trảo cùng Khuê Thổ ở Thạch Đầu bao táp bên trong ăn không nhỏ vị đắng, khi (làm) Cao Phong tầng tầng rơi xuống đất, Khuê Thổ cùng Đại Trảo một bộ mặt mày xám xịt đáng vẻ, Đại Trảo càng thêm phần nộ nhìn Cao Phong, chính là Cao Phong đập mặc vào (đâm qua) nóc nhà, bọn họ mới sẽ bị thương.

"Còn muốn giết ta sao?"

Cao Phong thả ra tiểu khê nô, nắm chặt bên hông cái chuỗi thương, sau đó lại thả ra, rút ra này thanh răng cưa Quân Dao, ngăm đen răng cưa Quân Dao ở Cao Phong trong tay, như một cái linh động xà, xoay quanh ở đầu ngón tay bên trên, nhìn Đại Trảo cùng Khuê Thổ hai mắt có thêm chút trần trụi châm chọc cùng xem thường, xem thường chỉ là biểu tượng, trong mắt của hần không có Đại Trảo, chỉ có Khuê Thổ, bình tĩnh kẻ địch mới là kẻ địch nguy hiểm nhất, trong lòng không tự chủ nghĩ như thế, như trực giác.

Cao Phong trải qua tìm về chính mình mờ mịt cùng kinh hoàng, đã trải qua bão cát bên trong ngàn cân treo sợi tóc tuyệt vọng, giờ khắc này trong lòng lại không trước đó nhu nhược cùng sợ hãi, như một thanh đánh bóng quá cương đao, tản ra khiến người ta run sợ hàn, Đại Trảo không làm sao, Khuê Thổ sắc mặt nghiêm túc lên, đồ sắt ở Hắc Trảo bộ lạc không hiếm thấy, hoang dã bên trong di tích bên trong cũng có thể tìm tới các loại quái lạ đồ sắt, nhưng không thể dùng, một thanh có thể nhiều lần mài giữa cương đao giá trị cách xa ở Lão Nha cốt đao bên trên,

Không phải mỗi cái dừng sĩ đều có thể dùng thép tốt đao, trở thành dừng sĩ trọng yếu nhất tiêu chuẩn, là bọn hần có thể đem vũ khí cho rằng thân thể mình kéo dài, cảm thụ mỗi một đao vung ra khoảng cách cùng lực đạo, Cao Phong có thể đem chủy thủ sử dụng như tay mình, để hần đánh giá cao một chút, mặc kệ Cao Phong phải hay không bộ lạc dừng sĩ, hần cũng đã có rồi trở thành dừng sĩ tư cách.

"Đại Trảo, người cùng Tam Trảo không có hóa giải không ra cừu hận, khi còn bé náo động đến sự tình đã qua đã trôi qua rồi, khi còn bé ta còn không phải là như thế đánh quá người? Ta xem như vậy, Tam Trảo lui ra người thừa kế cạnh tranh là được, chỉ cần Tam Trảo đạt được đầu người so với người thiếu một viên. . ."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7 :Người thừa kế cạnh tranh

"Người thừa kế cạnh tranh?" Khuê Thổ trong lúc vô tình nói ra tình báo để Cao Phong trong lòng giật mình, người thừa kế cạnh tranh tin tức không phải Khoát Nha cùng bình thường bộ lạc dừng sĩ có tư cách biết đến, chuyện này ý nghĩa là, Hắc Trảo đã bắt đầu chuẩn bị người nối nghiệp, tuy rằng hần rõ ràng điểm này, nhưng cũng không để ý, thế nhưng dính đến hần cùng Đại Trảo thì không như vậy.

Khue Thổ quay đầu đối với Đại Trảo nói ra lời này thời gian, mặt mày trong lúc đó có khác chi, con mắt âm hàn lãnh khốc, đây mới là hần tình táo lại bộ mặt thật, Đại Trảo tuổi quá nhỏ, không thể để ý tới Khuê Thổ mặt khác ý tứ, nhưng Khuê Thổ là hần to lớn nhất người ủng hộ, không khỏi mà chân chờ.

Cao Phong ngồi xếp bằng ngồi dưới đất, mắt lé một mặt oán giận Đại Trảo, nhẹ nhàng gây chửi thủ lưỡi dao, rất làm người ta ghét nói rằng: "Muốn động thủ cũng sắp động thủ, bỏ qua này vị trí, nhưng là không cơ hội tốt như vậy, ta không lọt mắt người thừa kế vị trí, nhưng ta liền muốn nhiều hơn người nắm một cái đầu người, các người có thể thế nào?"

Cao Phong nói ra lời này, để Khuê Thổ biến sắc mặt, hần thăm dò không nhanh mà kết thúc, Đại Trảo nói cho hần biết ở thí luyện trong đại sảnh, Cao Phong bởi vì run rẩy mà bị Hắc Trảo xem thường, một lần cho rằng Cao Phong không đủ sợ hãi, không muốn đem Cao Phong đẩy vào góc chết quay giáo một đòn, không nghĩ tới Cao Phong sẽ không chút nào thỏa hiệp, để hần đến tiếp sau kế hoạch phá diệt.

Đại Trảo muốn giết chết Cao Phong là người trẻ tuổi kích động, nhưng Khuê Thổ không phải người trẻ tuổi, không có một ít tâm cơ, hắn nắm giữ không được Đại trưởng lão nhất hệ dừng sĩ, hắn biết Cao Phong không thể chết ở chỗ này, chỉ ít không thể chết được ở trong phòng của hắn, Hắc Trảo sẽ không bỏ qua cho hắn, cho nên mới muốn lá mặt lá trái, ở sau đó tìm cơ hội động thủ, trước mặt da mặt xé rách, trái lại để hắn không có chỗ xuống tay.

"Xem ra, không phải tất cả mọi người đều giống như ngươi ngu xuẩn?" Cao Phong chậm rãi từ dưới đất đứng lên đến, thuận tiện kéo tiểu khê nô, trong lòng khó tránh khỏi quái lạ, hắn còn không biết tiểu khê nô là bé trai vẫn là con gái, nếu là cái bé trai? Không khỏi mà cảm thấy buồn nôn, lẽ nào ở cái thế giới này nụ hôn đầu cứ như vậy bị nam nhân cướp đi?

"Ngươi . . . , ta muốn giết ngươi. . . ." Không giống nhau : không chờ Khuê Thổ từ Cao Phong sắc bén ngón từ bên trong biện quá ý vị đến, Đại Trảo đầu tiên mất không chế, đã sớm soạn chảy mồ hôi thủy lòng bàn tay nắm chặt chuỗi đao hướng về Cao Phong tàn nhẫn mà chém xuống, Cao Phong ở Đại Trảo bà vai nhúc nhích trong nháy mắt, đẩy ra tiểu khê nô, đột nhiên xông lên.

Song phương đều không thoái nhượng, như hai con tuổi nhỏ Man Ngưu lẫn nhau va chạm.

Đại Trảo không nghĩ tới Cao Phong có thể thông qua hắn vai biến hóa biết được động tác kế tiếp, dưới sự ứng phó không kịp, Lão Nha đao phát sinh gào thét, bổ vào để trống.

Gáy mát lạnh, sắt thép Quân Đao đặc biệt lạnh lẽo xúc cảm để Đại Trảo trên cổ tóc gáy dựng lên, Cao Phong khỏe miệng mỉm cười nhìn con ngươi sắp trừng đi ra Đại Trảo, trong lòng hơi rét run, tạo hình thô lỗ Lão Nha đao đồng dạng gác ở trên cổ của hắn, chuỗi đao chính đang Khuê Thổ trong tay.

Cao Phong đối với tốc độ của mình rất tin tưởng, bằng không hắn cũng không thể từ bão cát bên trong sống sót, nhưng Khuê Thổ tốc độ cũng không chậm, ở hắn biến hóa thân hình trong nháy mắt, dựa vào trực giác, đem Đao Phong gác ở trên cổ của hắn, hình thành ba bên quảng thử kỵ khí.

Đại Trảo lần thứ hai cách tử vong như thế tiếp cận, lần trước là hắn mười hai tuổi theo thị thử thách, nhưng lần đó cũng không có hung hiểm như vậy, Đại trưởng lão trước đó cho hắn trang bị do mạng giác làm thành phần che tay, đao rằng thú lợi rằng mới qua ải, mà lần này, so với dã thú Lão Nha càng sắc bén hơn Quân Đao khảm ở gáy trên.

Đóng

Mồ hôi theo chớp mũi từng giọt lướt xuống, răng hàm cố nén sợ hãi không để cho mình run rẩy, sợ hãi dù cho từng tia một run rẩy, cũng sẽ để Đao Phong cắt ra gáy, Cao Phong khỏe miệng trước sau nhấc lên mỉm cười, từng giọt từ cắt ra trên da chảy ra huyết châu giờ khắc này ở trên người hắn lướt xuống, cùng trên cổ bị cắt rời dòng máu xen lẫn trong đồng thời, hắn gặp thống khổ so với Đại Trảo nhiều một ngàn lần, nhưng hắn trước sau không chế thân thể mình mỗi một phần.

"Ngươi thả hắn, ta thả ngươi. . . ." Khuê Thổ khô khốc nuốt xuống nước bọt, dùng hết khả năng thanh âm bình thản nói rằng, không muốn cho Cao Phong bất kỳ kích thích, ánh mắt nhưng lấp lánh không yên, một lúc nghiêng răng nghiêng lợi, một lúc xoắn xuýt vạn phần.

"Để hắn ném đao. . . ." Cao Phong trong mắt đảo qua Đại Trảo run rẩy tay phải, Lão Nha đao phân lượng không nhẹ, hơn mười cân trọng lượng để Đại Trảo cánh tay có cơ giật xu thế, nếu không phải Đại Trảo trong lòng kìm nén một hơi, sợ là sớm đã bị Lão Nha đao mang đi ra ngoài.

Không chờ Khuê Thổ nói chuyện, địa phương một tiếng, Lão Nha đao tầng tầng rơi xuống đất, Đại Trảo lại như ném đi vạn cân gánh nặng, Khuê Thổ trong lòng hơi động, lỏng ra một ít lực đạo, hắn nhìn ra Cao Phong không có ý định muốn Đại Trảo mệnh, chủ thủ từ đầu đến cuối không có cắt vỡ Đại Trảo da dẻ, không giống hắn Lão Nha đao, đã để Cao Phong trên cổ chảy ra uồn lượn máu tươi.

Đao Phong buông ra trong nháy mắt, chủ thủ đột nhiên từ Đại Trảo trên cổ dời, Khuê Thổ lúc này do dự lên, rốt cuộc muốn không nên giết tử Tam Trảo? Nhưng trong giây lát này do dự đôi lấy chính là Cao Phong nhanh như tia chớp phản kích.

Đại Trảo vút đao đồng thời, Cao Phong thăm dò tính trật thiên đầu, phạm vi không lớn, không có gây nên Khuê Thổ cảnh giác, nhưng ở chủ thủ thu hồi trong nháy mắt, còn tựa như tia chớp, Cao Phong tránh ra Lão Nha đao, khuỷu tay tàn nhẫn đánh vào Khuê Thổ cầm đao trên cánh tay, Lão Nha đao vèo địa tuột tay, vẫn còn quãng, răng cưa Quân Đao liền tàn nhẫn mà đâm vào Khuê Thổ bên gáy, không chần chờ chút nào, không chút nào lưu thủ.

Toàn bộ quá trình khả năng chỉ có 0giây một giây không tới, Đại Trảo chỉ là nháy một cái con mắt, Khuê Thổ liền cổ trướng hai mắt, phát sinh khanh khách tiếng kêu, hai tay nắm chặt Cao Phong tay phải, từ từ hướng về trên đất quỳ xuống.

"A! ! !" Đại Trảo như là gặp ma, lớn tiếng hét rầm lên, Cao Phong lạnh lùng mà dữ tợn hình tượng khác nào đao khắc tựa như ấn ở trong mắt hắn.

"Oanh. . . ." Đại môn bị màu đen nhận lợi trảo mở rộng, sau một khắc như thúy bánh giống như đồ nát, lộ ra Hắc Trảo cùng một đám bộ lạc dừng sĩ bóng người, một giây sau, bọn họ tất cả đều đại ra nhìn đâm thủng Khuê Thổ gáy động mạch Cao Phong.

Cao Phong lạnh lùng nghiêm nghị ánh mắt đảo qua cửa lớn mọi người, đột nhiên đá chân đá vào Khuê Thổ trong lòng tổ, một thoáng rút ra răng cưa chủ thủ, sắc bén răng cưa như lưỡi cưa từ giống như vậy, chặt đứt Khuê Thổ cái cổ, đem Khuê Thổ đầu người cùng mười cái ngón tay đồng thời cưa đứt.

Bay lên đầu người cùng đoạn chỉ rơi ra màu đen huyết tương rơi xuống đất lẩn, thi thể không đầu ngã trên mặt đất như máy bơm nước, từng đợt từng đợt phun ra máu tươi gội rửa mặt đất bụi trần, cú khỏi vô số dính đầy tro bụi tiểu hình trụ.

"A Đại, cứu cứu ta, Tam Trảo muốn giết ta. . . ." Đại Trảo một cái cơ linh, càng không để ý Cao Phong ngay khi bên người, liên tục lăn lộn hướng về

Hắc Trảo phóng đi, sợ hãi gò má không hề người sắc, đuổi ra hai tay chụp vào Hắc Trảo dưới thân bị khóa, muốn cầu phụ thân che chở.

"Thông. . ." Hắc Trảo một cước đem Đại Trảo đá văng, tiến lên một bước dùng thô bạo lãnh khốc ánh mắt đâm thẳng Cao Phong, cái kia dường như thực chất sát ý khác nào Đạo Phong, nhưng Cao Phong căn bản là không nhìn hắn, tự mình đem lưỡi dao trên máu tươi ở Khuê Thổ trên người lau khô ráo.

Hắc Trảo xuất hiện trong nháy mắt, trốn ở góc phòng tiểu khê nô đột nhiên run rẩy lên, toàn bộ bộ lạc chí cao vô thượng thủ lĩnh tại hạ tầng trong lòng người chính là không thể nghi ngờ thân, bất kể là tiểu khê nô, vẫn là Hắc Trảo phía sau bộ lạc dừng sĩ đều đang lo lắng Cao Phong, sợ sệt Hắc Trảo tức giận đem Cao Phong xé nát.

"Người nói thế nào?" Dưới thân chính là Khuê Thổ thì thế không đầu, Khuê Thổ đầu người trên mặt còn có thời khắc cuối cùng động lại ngạc nhiên cùng sợ hãi, Hắc Trảo chất vấn cũng là những bộ lạc khác dừng sĩ nghi vấn, Hắc Trảo bộ lạc chế độ thâm nghiêm, ghét nhất chính là người nội bộ tự giết lẫn nhau, này sẽ cho những bộ lạc khác cơ hội.

"Ta không lời nào để nói. . ." Cao Phong thật sự không thể nói được gì, hần giờ phút này không nữa là ở trong đại sảnh vì là tương lai lo lắng lạc lõng người, giết thì giết, nếu như Hắc Trảo không đến, hần còn có thể giết chết Đại Trảo, đốt một cây đuốc làm cho cả phòng ốc hóa thành tro tàn, còn hậu quả cái gì, hần không có suy nghĩ qua.

"Khuê Thổ là Đại trưởng lão nhi tử, Tam Trảo giết bộ lạc dừng sĩ, phải nên làm như thế nào?" Hắc Trảo không có ở kẻ tục ép hỏi, hần đối với ba con trai trả lời kinh ngạc, Cao Phong giờ khắc này hình tượng rất thảm, toàn thân phần lớn bắp thịt đều bị hạt cát dây dưa xuyên, từng giọt đỏ tươi huyết châu ở cái kia vài rách mảnh tựa như trên da thịt ngưng tụ, còn có cái kia khối lớn khối lớn màu tím đen, hiển nhiên là từ bão cát bên trong giấy dựa đi ra, nhưng này trong mắt hung hãn cùng kiệt ngạo để hần không khỏi mà cảm thấy một loại tự đáy lòng kinh hãi, đến cùng là con trai của hần, đồng thời, trong lòng tránh qua một người phụ nữ dung nhan, trái tim của hần rồi hướng Cao Phong có chút căm ghét.

Ở trong lòng hần, Khuê Thổ phải hay không chết ở Cao Phong trong tay đều không quan trọng, trọng yếu chính là, đến cùng xảy ra cái gì, có thể làm cho Cao Phong biến hóa lớn như vậy?

Hắc Trảo hỏi dò để phía sau bộ lạc dừng sĩ kinh ngạc, rất nhanh, lớn tuổi nhất, vết sẹo nhiều nhất bộ lạc dừng sĩ đi lên trước, nhìn Cao Phong cùng thì thế trên đất nhú mảy, cái này bộ lạc dừng sĩ là Nhị trưởng lão, chương quản bộ lạc vũ khí chế tạo cùng trang bị quản lý, đồng thời cũng giám thị một phần luật pháp.

Nhị trưởng lão gọi về quan sát, hần đầu tiên nhìn một chút Khuê Thổ chết rồi đáng vẻ, lại nhìn một chút trên đất rải rác hai chi Lão Nha đao, cuối cùng nhìn thấy Cao Phong trên cổ, bị lưỡi dao cắt ra lỗ hồng, lác lác đầu, tiến đến Hắc Trảo bên tai thuật nói gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Khiêu chiến có

"Đừng. . ." Hắc Trảo mạnh mẽ một cái tát đánh ở Đại Trảo trên mặt, để Đại Trảo đang sợ hãi bên trong run rẩy, bùm mặt còn không biết xảy ra cái gì, nhưng đem thiên nộ ánh mắt nhìn chằm chằm không chút biến sắc Nhị trưởng lão.

"Khuê Thổ thân là bộ lạc dừng sĩ bị theo thị giết chết, bị chết được, trong bộ lạc có quy tắc, theo thị có thể hướng về bộ lạc dừng sĩ khiêu chiến, Thắng Lợi đem thắng được bộ lạc dừng sĩ tất cả, từ hôm nay trở đi, Khuê Thổ tài sản chính là Tam Trảo tài sản, bất luận người nào không được dị nghị. . ."

Hắc Trảo cũng không hề đem Nhị trưởng lão đến ra manh mối nói ra, này đem liên lụy đến người thừa kế nội đấu, nhưng dùng một cái khác quy củ nói sự tình, để Cao Phong không khỏi mà gánh nặng trong lòng liền được giải khai, chỉ ít hần không cần hiện tại rồi cùng Hắc Trảo trở mặt, phải biết, không dùng tới sủng lục nguyên nhân chính là ở cát bụi bên trong, sủng lục khả năng tiến vào hạt cát kẹt, một cái không tốt. . .

"Xét thấy Tam Trảo vẫn không có thông qua bộ lạc kiểm tra, tài vật để cho bộ lạc chương quản, các loại (chờ) kiểm tra kết thúc lại xuống phát, vì trừng phạt hần giết chết Khuê Thổ, kiểm tra nhiệm vụ gấp bội, xong không được đem tịch thu hết thấy tài vật."

Nói xong, Hắc Trảo một cái nữ trụ Đại Trảo lỗ tai, ở hần trong tiếng kêu thảm kéo ra khỏi phòng ở ngoài, Nhị trưởng lão hướng về Cao Phong mỉm cười, cũng xoay người đi ra ngoài, lưu lại Cao Phong suy tư cái gọi là trừng phạt.

Bộ lạc trừng phạt rất thú vị, Cao Phong đánh bại Khuê Thổ, hần là tiếp thu Khuê Thổ tất cả, bao quát dừng sĩ tên gọi, nhưng hần còn giết chết Khuê Thổ, này liền hồng rồi bộ lạc quy củ, cho nên mới có kiểm tra mục tiêu gấp bội trừng phạt, cái này cũng là Hắc Trảo có thể cho Cao Phong to lớn nhất che chở, dựa theo quy củ, như Cao Phong tình huống như vậy, hần là bị trục xuất ra bộ lạc, nhưng có cái kiểm tra thì không như vậy, mượn cái này kiểu

đoạn, Cao Phong bây giờ là song bảo hiểm, cho dù hấn kiểm tra không thông qua, nhiều nhất bị mất tài sản, nhưng vẫn là bộ lạc dũng sĩ, mặc kệ Hắc Trảo chờ không ưa hấn, trước sau để lại cơ hội, dù sao, hấn vẫn là Hắc Trảo nhi tử.

Người đi nhà trống, này tràn đầy mùi máu tanh nhi gian phòng chỉ còn dư lại Cao Phong cùng tiểu khê nô, tiểu khê nô mở to tình khiết mắt to nhìn Cao Phong không nói một lời, Cao Phong ngơ ngác nhìn Khuê Thổ thi thể, trong đầu tư tưởng vạn ngàn, Khuê Thổ là hấn ở cái thế giới này giết chết người thứ nhất, bất kể là ra tay quả quyết, vẫn là giết chóc sau khi bình tĩnh, đều không giống lần thứ nhất giết người thủ pháp, để hấn rất buồn bực, lẽ nào hấn trước đây chính là giết người vô số tên côn đồ?

Trong lòng nhất thời cực đoan lên, không khỏi mà mạnh mẽ đá vào Khuê Thổ trên đầu, tròn tròn đầu xoay tròn cút ra ngoài, Cao Phong trong lòng buồn nôn, xoay người liền nhìn thấy đứng bất động đứng nguyên tại chỗ tiểu khê nô, trong lòng càng thêm buồn bực, nếu như hấn là tên côn đồ, tại sao còn muốn cứu tên tiểu tử này?

"Lại đây. . . ." Cao Phong quát to một tiếng, buồn bực ánh mắt tràn đầy hung nanh, tiểu khê nô con mắt không có sợ sệt hoặc là do dự, khác nào đi động con rối đi tới Cao Phong trước người, Cao Phong vỗ một cái về phía tiểu khê nô đứng quần, tiếp theo liền phồng tay giống như buông ra, xoay người không tự nhiên đi ra ngoài, không nói gì.

Tiểu khê nô không có tránh né hoặc là nhúc nhích, nhìn Cao Phong đi ra ngoài, con ngươi đảo một vòng, liền đem trên mặt đất hai cái răng nanh đao nhặt lên, lại một thoáng kéo Khuê Thổ duy nhất quần đề ở trong tay, theo sát Cao Phong phía sau đuổi theo.

Đóng

Cao Phong trong lòng một trận ảo não, vừa nãy khốn nạn, muốn làm rõ tiểu khê nô là nam hay nữ, kết quả xác nhận tiểu khê nô là con gái, lại làm cho âm thầm xấu hổ, loại này xấu hổ rất tự nhiên để hấn quên mất nguyên bản trong lòng nghi hoặc, như trên xe buýt bị người gọi ra tâm tư sắc lang, chỉ muốn xa xa né ra.

Vừa ra ngoài, Cao Phong liền ngó ra, vừa nãy ở trong phòng, hấn đã quên khiến người ta tuyệt vọng bão cát, bão cát đã qua, nhưng cho Hắc Trảo bộ lạc lưu lại khó có thể tiêu diệt thương tích, chỉ thấy tầng lớn tầng lớn phòng ốc sụp đổ, trên đường phố tích đầy cao hơn hai mét hạt cát như mới tường vôi, toàn bộ Hắc Trảo bộ lạc như trong sa mạc bị người quên lãng cổ thành, tất cả đều là chồng chất hạt cát, liền ngay cả giếng nước cũng bị hạt cát bao phủ lại, từng cái từng cái tiếp tục sống sót bộ lạc dũng sĩ chính đang trong giếng hướng ra phía ngoài đào hạt cát.

Không chỉ là giếng nước, từng cái từng cái từ nóc nhà bò ra ngoài nô nữ môn cũng không có tâm tư dùng lưu luyến ánh mắt đánh giá Cao Phong, dùng hai tay, công cụ thanh lý trước cửa hạt cát, rất nhiều trên mặt nữ nhân mang theo bi ai biểu hiện, nam nhân của các nàng hoặc là hải tử không có ở trường hạo kiếp này bên trong chịu đựng được.

Tiểu khê nô đứng ở Cao Phong bên người, hướng về một chỗ phóng tầm mắt tới, nơi đó là nàng nguyên bản chủ nhà, sau đó ở bão cát bên trong bị phá hủy, nàng xem như là chủ nhà bên trong duy nhất người còn sống sót, nói cách khác, từ giờ trở đi, nàng mất đi chủ nhân của mình, cũng mất đi cái kia khó ăn đồ ăn khởi nguồn, càng không có một cái cư trú đồng phân.

"Phân khô cũng bị mất, này có thể làm sao mà qua nổi a, không có nhóm lửa đồ vật, mùa đông chờ đông chết. . . ."

"Hạt cát đem cái gì đều thổi đi, bên ngoài cây táo rượu còn không biết thế nào rồi. . . ."

"Liền xem lần này hoang nhân bộ lạc thu hoạch như thế nào, nếu như có thể cướp được đồ vật, mùa đông liền không gian nan. . . ."

"Ba cái nhi tử bị thổi đi hai cái, còn có một cái không biết có thể thành hay không vì là dũng sĩ. . . ."

Đi qua hạt cát chồng chất đường phố, trong tai quanh quẩn bận rộn bộ lạc người hoặc lầm bầm lầu bầu, hoặc lẫn nhau kể rõ nói chuyện, đều là đối với trận này bão cát mang đến lo lắng, các nữ nhân cảm tính, bi thương đều treo ở trên mặt, các nam nhân cứng cỏi, cho dù mất đi nhi tử, cũng sẽ không quá mất không chế, nhưng trong giọng nói thâm trầm lại có vung không đi mây đen.

Nghe nói những lời nói này, Cao Phong lại như người ngoài cuộc giống như vậy, mặt không hề cảm xúc hướng mình túp lều đi đến, trong lòng duy nhất nhớ chính là chính mình túp lều có mạnh khỏe hay không? Bộ lạc người sâu bi không có quan hệ gì với hấn, những người khác sinh tử sâu khổ cùng hấn không có tụ hợp điểm, từ đầu đến cuối, hấn đều không có đem chính mình cho rằng bộ lạc một phần tử, có thể một ngày nào đó, hấn sẽ vĩnh viễn rời đi.

Một bóng người xuất hiện ở trong mắt hấn, Khoát Nha cầm đứt rồi trường mâu này đâm đâm, chỗ ấy xừ xừ, trong miệng còn ở hô Tam Trảo tên, nhìn thấy Khoát Nha dáng vẻ nóng nảy, Cao Phong trong lòng âm áp, Khoát Nha xem như là hấn ở cái thế giới này quan hệ sâu nhất người, cùng tiểu khê nô không giống, tiểu khê nô là bất ngờ kết quả, hấn tôn trọng bản tâm cứu tiểu khê nô, tiểu khê nô cũng ở hấn sắp sửa nghệt thở thời điểm, cứu mình.

"Ha, Tam Trảo, ta liền biết ngươi không có chết, ngách? Thằng nhãi con này không phải là lúc trước cái kia sao? Nàng cũng sống sót?"

Khoát Nha không giấu được tâm sự, nhìn thấy Cao Phong bình yên vô sự, vui mừng bính lên, vọt tới Cao Phong bên người, miệng lại như súng máy như thế không ngừng nghỉ, nhìn thấy tiểu khê nô ôm hai cái răng nanh đao đi theo Cao Phong phía sau rất hơi kinh ngạc, đương nhiên, đồ mất răng nanh đao cũng là một mất, Cao Phong ho khan một tiếng, hấn cũng không biết sắp xếp như thế nào cái tiểu nha đầu này, bản thủ lại không thấy rõ đáng đáp, con người đảo một vòng, đối với Khoát Nha nói rằng:

"Ngươi không phải là muốn cô gái sao? Liền đem nàng đưa cho ngươi đi. . . ."

"Ừm. . . , ngươi cũng không phải không biết ta thích gì dạng? Đem răng nanh đao cho ta một cái là được, chờ ta có mang giác, ở trả lại ngươi, thực sự

không được, ta nhân lúc A Đại ngủ thiếp đi trộm cũng được, ghê gớm ai đồn tập hợp. . ."

Tiểu khê nô đứng ở một bên, yên tĩnh nghe Cao Phong đưa nàng tặng người lời nói, ánh mắt nhưng chưa bao giờ biến quá, phảng phất Cao Phong nói tới cùng nàng không chút nào tương quan, Cao Phong nghe được Khoát Nha lý do cũng có chút đau đầu, hắn rất muốn đối với Khoát Nha nói, đưa tiểu nha đầu, lại cho rằng nanh đao thêm đầu đạt được, bắt quá hắn biết, làm được quá mức trái lại lôi kéo người ta hoài nghi, thẳng thắn không tiếp tục nói nữa, ném một cái răng nanh đao cho Khoát Nha, mang theo cười khê nô lại như nhà của mình đi đến, lưu lại Khoát Nha vuốt ve răng nanh đao vui mừng không kềm chế được.

Túp lều bị hạt cát chôn rơi mất một nửa, nhưng tổng thể kết cấu còn rất kiên cố, cũng không có Thạch Đầu đập tới, để Cao Phong thở phào nhẹ nhõm, nếu là nơi này cũng không còn, hắn ở Hắc Trảo bộ lạc duy nhất tài sản cũng là không còn, thanh liêm hết rồi trước cửa hạt cát, đi vào ổ nhỏ sau khi, Cao Phong cảm thấy một trận mãnh liệt mệt mỏi, toàn thân bị hạt cát đánh bóng vết thương cũng bắt đầu đau đớn lên, không khỏi mà vọt tới đồng dạng che kín hạt cát ngủ trên giường dưới.

Này vừa cảm giác ngủ thẳng sáng sớm ngày thứ hai, ở ngoài phòng người đi đường thanh lý hạt cát tiếng vang bên trong, Cao Phong mở choàng mắt, nhìn trần nhà trên cửa động sững sờ, đêm qua là hắn ngã : cũng thể giới này duy nhất không có nằm mơ giấc ngủ, để hắn hơi hơi không quen, tựa hồ hắn đã cùng Tam Trảo hòa làm một thể.

Cao Phong lười biếng nằm ở trên giường, nhớ lại ngày hôm qua hung hiểm, trong lòng không khỏi mà bóp một cái mồ hôi lạnh, lập tức cảm thấy trong bụng hòa thiêu tựa như đối bụng.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Ký Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bất ngờ ân cần

Trong bụng đối bụng nhưng không bằng vết thương của hắn đau đớn đến kịch liệt, giờ lên hai tay, nhìn hai tay trên bị hạt cát đánh bóng vết thương, hắn kinh ngạc phát hiện, bị dây dưa đi trên da bị người phụ lên nát thảo Diệp tựa như đồ vật, tuy rằng vết thương đau đớn không ngừng, nhưng có thể cảm nhận được thảo Diệp lan truyền từng tia một mát mẻ cùng ngứa ngáy.

"Ai làm?" Cao Phong trong đầu đột nhiên dần hiện ra Khoát Nha hình tượng, trong tay thảo Diệp hiển nhiên là bị người dùng răng nhai nát, vừa nghĩ tới Khoát Nha chiếc kia đại hoàng tỳ, hắn vị liền không khỏi co giật, đột nhiên ngồi dậy liền muốn đem đồ trên tay cho hất đi, sau đó hắn liền nhìn thấy toàn thân của chính mình đều là thứ này.

Xoắn xuyết Cao Phong sau đó nhớ tới không chỉ là Khoát Nha có thể cho hắn rịt thuốc, chỉ ít phòng này bên trong còn có một người cũng có thể làm cho hắn những này, quét một vòng, nhưng không có ở trong phòng tìm tới tiểu khê nô, then cửa là cấm vào, sủng lục cùng Quân Đao đều ở, nghi hoặc bên trong, hắn nhìn về phía đáy giường của chính mình dưới, nhưng nhìn thấy một cái thân ảnh nho nhỏ như mèo bình thường quẩn cùng nhau, chiếm cứ đáy giường một phần năm diện tích, tất cả mọi thứ đều thả lỏng chất chính tề, cũng không hề sát đến hoặc là ai đến.

Nhìn thấy tiểu khê nô ngoan ngoãn đáng vẻ, Cao Phong trong lòng vì ám, từ từ đứng ở dưới giường, hai tay vừa rồi đi chống đỡ điểm, liền bị bên người đứng thẳng tiểu khê nô cho sợ hết hồn, ai cũng không biết, tiểu khê nô là thế nào lặng yên không một tiếng động bỏ ra ngoài, Cao Phong lắc lắc đầu, chỉ mình trên người thảo được nói rằng: "Còn nữa không? Chuẩn bị cho ta điểm tới. . ."

Ngồi ở trên giường, nhìn ngoài cửa đỏ tươi hạt cát, Cao Phong trong lòng không khỏi hồi tưởng ngày hôm qua giết chết Khuê Thổ một khắc, né tránh răng nanh đao trong nháy mắt, thân thể của hắn như diễn luyện quá trăm nghìn về giống như vậy, nhưng trong ký ức đối với ngón này có mặt khác xưng hô, đoạt thương thuật.

Đoạt thương thuật dùng đang tránh né răng nanh đao trên có thể coi là ngu dao giết gà, nhưng Cao Phong đối với mình trước đây thân phận càng thêm hiểu kỳ, hắn coi chính mình là quân nhân, có thể quân nhân không cần luyện tập đoạt thương thuật? Vậy hắn rốt cuộc là ai? Còn hắn nữa đắm vào Khuê Thổ cái cổ tàn nhẫn, một khắc đó hắn nhưng thật ra là có thể lưu thủ, có thể dễ dàng đem Quân Đao treo lại Khuê Thổ cái cổ, nhưng vì cái gì sẽ thừa thế xông lên đâm xuống? Lễ nào hắn vốn là cái người có máu lạnh?

Tập tữ bên trong, tiểu khê nô mang theo Khoát Nha đi vào, Khoát Nha nhìn Cao Phong cộc lốc nở nụ cười, buông ra trong tay cứng rắn cây táo bánh nói rằng: "Đây là com hôm nay thực, hai ngày nay chúng ta cũng không cần đi liên hệ giết kỳ, cũng không cần chờ kiểm tra, bộ lạc chính đang vội vàng cứu tế. . ."

Khoát Nha không có dừng lại quá lâu, hắn sợ Cao Phong hỏi răng nanh đao tiền, A Đại đem mang giác nhìn ra rất căng, nghĩ tất cả biện pháp cũng không có trộm được, Khoát Nha cũng cảm giác thật không tiện.

Nhìn thấy cây táo bánh, tiểu khê nô lần thứ nhất mất đi hờ hững, cặp kia tỉnh khiết con mắt cũng có khát vọng cùng nóng rực, hiển nhiên, đối với đồ ăn nhu cầu cơ bản là bất luận cái nào chịu đối người khó khăn nhất chống cự mê hoặc, Cao Phong nhìn thấy ánh mắt kia khát vọng cùng tham lam hơi ngáy người.

'Đây mới là hoang dã người hẳn là có ánh mắt chứ? Bọn họ vì một cái lương thực, vì một điểm vật tư máu tanh chém giết, cũng không phải là bọn hắn trời sinh yêu thích giết chóc, mà là hiện thực bức bách bọn họ như vậy, lẽ nào ta cũng sẽ giống như bọn họ?' Cao Phong ở trong lòng môn tự vấn lòng, lại một lần nữa, trong lòng dâng lên muốn phải đi ra ngoài ý nghĩ.

Xé ra nửa tấm cây táo bánh, khoa tay một thoáng tiểu khê nô cái đầu, Cao Phong lắc lắc đầu, lại xé rơi mất một nửa, hẳn sợ tiểu khê nô đem mình cho chết no, cây táo bánh một cái có nặng bảy, tám cân, cho dù chỉ có một phần tư cũng có hai cân, khi hắn đưa qua bánh bột ngô trong nháy mắt, tiểu khê nô kinh ngạc nhìn Cao Phong, chết sống không dám đưa tay.

Cây táo bánh không phải vật gì tốt, chỉ ít Cao Phong ăn không quen, không có mùi vị gì cả, không có bất kỳ vị, lại như nhai sáp ong tựa như, nhưng này cây táo bánh chính là vùng phía tây hoang dã chính thức nhất đồ ăn, giàu có phong phú dinh dưỡng, có thể làm cho một cái thành niên dũng sĩ ăn chán chê hai ngày, đại đa số nô nữ cùng hải tử ăn đều là cây táo dây dưa diện thời gian hạ xuống kháng phần, càng to thêm hơn táo, mà khê nô môn nhưng là có cái gì ăn cái gì, thậm chí lúc đói bụng, đẩy ra mục súc phân, tìm kiếm không có tiêu hóa thảo tử ăn.

Vì lẽ đó Cao Phong hảo ý bị tiểu khê nô cự tuyệt, để Cao Phong có chút đau đầu, quan sát tỉ mỉ tiểu khê nô, Cao Phong vẫn không có từ nòng đen thui trên mặt nhìn ra đáng đáp, cái kia tán loạn tóc so với tổ chim còn muốn trừu tượng, mái tóc màu đen vẫn cứ cho hạt cát cùng dơ bẩn nhuộm thành màu đỏ, còn có nàng y phục trên người, đó là do nhánh cỏ biên chế bao tải, từ túi dưới đáy cùng hai bên móc ra ba cái lỗ thùng, cứ như vậy bọc lại, nếu như nòng đen đầu cùng cánh tay co vào đi, chính là một cái không hề bắt mắt chút nào túi.

Đóng

Đối với tiểu khê nô nguy trang bản lĩnh không đáng đánh giá, Cao Phong suy đi nghĩ lại, đột nhiên ở trong đầu bính ra một cái chó con hình tượng, có vẻ như, dường như thế một cái tiểu khê nô cũng không phải là rất lao lực nhỉ? Coi như chó con nuôi sống.

"Đi đem mình rửa sạch sẽ. . . , rửa sạch sẽ liền ăn cơm. . . ." Cao Phong đối với mình cái thứ nhất người theo đuổi nói như vậy, tiểu khê nô ngoan ngoãn gật gật đầu, xoay người liền đi ra cửa, lưu lại một đồng vẫn tĩnh mới mẻ thảo Diệp.

"So với chó con thông minh" Cao Phong nhìn con kia đi động bao tải gật đầu, sau đó tàn nhẫn mà xì một tiếng: "Đây cũng không phải là cầu. . . ."

Tiểu khê nô lưu lại thảo Diệp Cao Phong có chút quen thuộc, thật giống như là súc sinh ăn cỏ khô, chiếm được Tam Trảo trong ký ức, bộ lạc có càng tốt hơn thuốc chữa thương, chỉ tiếc, dược liệu ở Tam trưởng lão nơi đó mới có thể bắt được, hẳn còn không phải là chính thức bộ lạc dũng sĩ, tự nhiên không chiếm được.

Trước mặt những này thảo Diệp hẳn là khê nô môn thường dùng thuốc chữa thương, chỉ tiếc, đối với vết thương khép lại hiệu quả cũng không tốt, hơn nữa có vị độc, vết thương của hắn ngứa ngứa chính là chứng minh.

Cầm lấy một viên màu đỏ nhạt thảo Diệp, Cao Phong lại cảm thấy lòng bàn tay toả nhiệt, dựa theo hắn lấy ra một đầu hoa tinh hoa phương pháp, hướng về lòng bàn tay đặt trên lá cây, chậm rãi cảm nhận được đầu ngón tay lực kéo biến hóa, khi (làm) trong lòng hắn rơi vào không hề lay động sau khi bình tĩnh, tư tưởng cùng bàn tay nóng rực hợp hai làm một, trong nháy mắt, lòng bàn tay nóng rực hóa thành lạnh lẽo, thảo Diệp mất trần có thể thấy khô héo xuống, một chút nhỏ vụn chất lỏng từ thảo lá cây bay ra, ở lòng bàn tay bên dưới lẫn lộn ngưng kết thành trong suốt nước tiểu châu, khiến người ta nhìn vui mừng.

Giọt này thủy châu tán ra khó có thể dùng lời diễn tả được cây cỏ mùi thơm ngát, để quen thuộc với hoang dã mùi vị Cao Phong đại não một trận thanh minh, trong lòng táo bạo cũng đã biến mất rất nhiều, ngưng mắt nhìn cái kia viên trôi nổi thủy châu, cẩn thận dần dần, từ từ chuyển qua chính mình gây trước vết thương, chính là Khuê Thổ lưu lại vết sẹo.

Hơi hơi do dự một chút, Cao Phong vẫn là quyết định rơi xuống cách muốn hại: chỗ yếu xa một chút trên mu bàn tay, một trận mát mẻ, nóng bỏng vết thương liền giống bị xoa lạnh lẽo thuốc cao, để hắn thật sâu ra một cái sáng khoái.

Tiểu khê nô là thân thể trần truồng vào, mái tóc ướt nhẹp nhu thuận kề sát ở gò má của nàng, toàn thân đều chảy xuống cột nước, cũng không mềm mại trên da thịt tất cả đều là đại hồng sắc ban, như bị giấy ráp ma sát quá, Cao Phong thoáng đảo qua, không dám nhìn kỹ, nắm lên trên giường da thú đệm giường ném tới cô bé trên người, nói thầm một tiếng: "Tự mình nghĩ biện pháp làm quần áo, ta người này chỉ có cây táo bánh, không ăn liền chết đói đi. . . ."

Nói xong, hắn chép lại nửa cái cây táo bánh đi ra ngoài phòng, cảm thấy gò má một trận khô nóng, dù cho tiểu khê nô chỉ là một cái không tới bảy tuổi tiểu nha đầu cuộn phim, hắn cũng tự đáy lòng cảm thấy xấu hổ.

"Lẽ nào ta là một Loli không?" Ngồi xổm ở trước về bất động sản của chính mình trước, ăn cây táo bánh Cao Phong ngưng mắt nhìn trừ giết đám người buồn bức nghĩ đến, sau đó hắn lại nghĩ đến: "Loli không là cái gì?"

Cao Phong không có hình tượng chút nào ngồi xổm ở chính mình trước cửa ăn đồ ăn, nhìn cuộn cuộn không dứt vận tải đội hướng về phía ngoài tường rào vận chuyển hạt cát, tình cờ có thể thấy được một cánh tay, hoặc là một cái bắp đùi từ một sọt sọt hạt cát bên trong cương trực lộ ra.

Không có thương hại, không có thờ dài, cũng không có oán hận này chết tiết thế giới, Cao Phong nhai cái ăn thờ ơ lạnh nhạt, vết thương trên người dựa theo hắn phương pháp của mình thanh lý một lần, có thể cảm nhận được vết thương chính đang hướng về tốt khép lại, nhưng hắn nhưng không chuẩn bị

cho người khác trợ giúp, bởi vì nơi này người không có quan hệ gì với hắn.

Đây là Cao Phong thấy được Khoát Nha, Khoát Nha đang cùng một cái bộ lạc dừng sĩ dọn dẹp cửa nhà mình hạt cát, so với chăm chú làm việc bộ lạc dừng sĩ, Khoát Nha thì lại một tay cầm răng nanh đao, một bên mắt tập trung đào hạt cát, cũng không lâu lắm, đã nhìn thấy Khoát Nha nằm lăn lộn trên mặt đất nhí, bộ lạc dừng sĩ đang dùng một cái bẻ gãy trường mâu đánh mạnh Khoát Nha, nhìn đến đây, Cao Phong đột nhiên mỉm cười, cái này cũng là hắn đến thế giới này để một cái mỉm cười.

Khoát Nha lười biếng bị chính mình A Đại. Quất một cái, lại làm cho Cao Phong cảm thấy một loại ước ao, chỉ ít, Khoát Nha A Đại ở dùng mặt khác một loại phương pháp quan tâm hắn, mà hắn nhưng cảm giác ở cái thế giới này, liền một cái phạm lỗi lầm, đánh mọi người của chính mình không có.

Hắn chưa bao giờ cho rằng Hắc Trảo là cha của mình, thậm chí ngay cả Tam Trảo ký ức cũng là như thế, Hắc Trảo ở Tam Trảo trong lòng càng như một cái phù hiệu, một cái trừu tượng động từ, một cái không có quá nhiều gặp nhau người xa lạ, Cao Phong không biết Đại Trảo cùng Nhị Trảo là thế nào cùng Hắc Trảo ở chung, chỉ ít, hắn không cần vì là tiếp thu như thế một cái đột nhiên đập đến cùng trên Lão Tử lo lắng kiệt lực.

"Tam Trảo, Tam Trảo yêu! ! Ta cho ngươi đưa thứ tốt đến rồi. . ." Từng tiếng thân thiết la lên đem Cao Phong từ Khoát Nha bên kia kéo qua, quay đầu nhìn thấy một cái tỏ rõ vẻ tươi cười bộ lạc dừng sĩ bụng một bàn tử đồ vật hướng về hắn đi tới, trên mâm chõng một đồng còn đang liêu linh mờ thịt nướng.

Cái này bộ lạc dừng sĩ có những người khác không có lấu linh, bộ lạc dừng sĩ coi như là sinh mệnh răng nanh đao tùy tiện cấm ở phía sau cái mộ, cái kia lộ ra bị bao lưỡi dao đều dính đầy các loại đen hoàng lục đầy vết bẩn, đúng là trên người hắn, trên mặt thu thập sạch sành sanh, khiến người ta vừa nhìn liền tâm sinh hảo cảm, chỉ ít một cái yêu người sạch sẽ dù sao cũng hơn một cái bẩn thỉu người, dễ dàng hơn khiến người ta tiếp thu.

Cao Phong nhai diện bánh đứng lên, nghi hoặc nhìn người này, nếu như không có nhớ lầm, người này hắn là phụ trách bộ lạc gia súc quản lý, ở trọng đại lễ mừng bên trong, theo thị mong đợi nhất thịt nướng đều là hắn tự tay phân phối, hiếm thấy chính là, hắn có thể căn cứ theo thị phía sau A Đại ở trong bộ lạc địa vị, vừa đúng cho theo thị môn phân phối, Cao Phong trong ấn tượng trong trí nhớ, mỗi lần lễ mừng, Tam Trảo đạt được thịt nướng đều chỉ đứng sau Đại Trảo cùng Nhị Trảo.

"Ngày hôm qua chết rồi không ít súc sinh, ngày hôm nay ăn thịt, ta sợ ngươi không biết, đây không phải là đưa tới cho ngươi. . ."

"Cảm tạ Can Từ thúc, mỗi cái theo thị đều có sao?" Có thịt nướng, Cao Phong tự nhiên vui lòng nhận, nói chuyện cũng thân thiết mấy phần, cái này bị bộ lạc xưng là hoạt Can Từ lão kẻ dối trá rất vui mừng Cao Phong như thế gọi hắn, cẩn thận nhìn xung quanh khoảng chừng : trái phải, giả vờ thần bí đối với Cao Phong nói rằng: "Đừng lộ ra, chỉ có ngươi có, Đại Trảo đều không có, ngày hôm qua ngươi giết Khuê Thổ, nhưng làm chúng ta sợ hết hồn, sau đó muốn ăn thịt, rồi cùng ngươi Can Từ thúc nói, cho dù Can Từ thúc không ăn, cũng đến cùng ngươi giữ lại. . ."

Cao Phong trong lòng rất là xem thường Can Từ làm thái, này bàn thịt nướng có hay không nắp cái nắp, cách bao xa nhân gia đều biết, Can Từ cho mình đưa thịt nướng, bất quá hắn cũng không hiểu rõ đạo lý trong đó, Đại Trảo không có, hắn có? Chẳng lẽ là giết Khuê Thổ khen thưởng?

Can Từ cùng Cao Phong nói rồi vài câu không có dinh dưỡng chuyện phiếm, đứng đưa so với người khác càng phi một ít cái mộng xoay người rồi đi, nửa đường còn xảo quyết đem bước đi không có mất kế nô đập một cái gần chết, cũng không phải cái lòng dạ rộng rãi người, nhìn Can Từ bóng lưng, Cao Phong nhủ này, hắn cảm thấy lòng bàn tay dĩ nhiên ở toả nhiệt. . .

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Có độc? Không có độc?

"Còn không đi cảm tạ ngươi Can Từ thúc? Sau đó ngươi có thể lên làm thủ lĩnh, nhất định phải nhớ tới Can Từ thúc chỗ tốt. . ."

Can Từ gò má vo thành một nắm, đều sắp cười ra bỏ ra, đối mặt Đại Trảo khô ngô mẩu thân, hắn liền tiếp nín nọt, trước mắt cái này tướng mạo nghiêm khắc, nghiêm túc thận trọng nữ nhân là Hắc Trảo bộ lạc địa vị tối cao nữ nhân, Can Từ không sợ năng, nhưng là sẽ không đắc tội nàng, lại nói, ngày hôm nay cũng chỉ là giúp một vấn đề nhỏ, thu hoạch Đại Trảo cảm kích cũng coi như là niềm vui bất ngờ.

Đại Trảo không có ngày hôm qua đối với Cao Phong hung hăng cùng điên cuồng, trên mặt chất phác khô khan, bước lên trước, đưa tay phải ra liền nhét vào một vài thứ đến Can Từ trong tay, Can Từ một vệt hình dạng cứng độ cứng, khóe mắt ý cười càng nhiều hơn mấy phần, một viên mạng giác đã tính được là báo đáp lớn, về rần thêm chân nói rằng:

"Tam Trảo ăn ngài cho hắn thịt nướng, nhất định sẽ cảm kích, sau đó ta sẽ tìm ky sẽ nói cho hắn biết, là đại nương cho hắn thịt nướng, để Đại Trảo cùng Tam Trảo quan hệ thân mật một ít. . ."

"Ha ha. . . " Đại Trảo mầu thân ngoài cười nhưng trong không cười cười gượng lên tiếng, thanh âm kia như mất nước vỏ cây già, so với lão quạ đen tiếng kêu khó nghe hơn, để Can Từ không tự chủ được rung mình một cái.

"Không cần, chính ta sẽ nói cho hần biết, bất kể nói thế nào, hần cũng phải gọi ta một tiếng đại nương, trước đây bạc đãi hần, sau đó nhất định phải cố gắng bồi thường hần. . . "

Mấy chữ cuối cùng là cần răng bỏ ra, mang theo khó có thể dùng lời diễn tả được sự thù hận, Can Từ súc nổi lên đầu, trong lòng âm thầm kiên ky, nữ nhân này vẫn là trước sau như một như một mù, nghĩ đến không chút nào tri tình Cao Phong, trong lòng hần như nước mắt cá sấu, nói thầm một tiếng đáng tiếc, trong lòng bàn tay nhưng nắm chặt cái viên này mang giặc, có vài thứ không phải hần có thể quán.

"Tại sao phải cho cái kia rác rưởi đưa thịt nướng. . . " Các loại (chò) Can Từ đi rồi sau khi, Đại Trảo không khỏi mà khỏi xướng tính khí, đem trên bàn hoa quả cùng điểm tâm tất cả đều đưa xuống đất, ở hần nổi giận đồng thời, đứng ở xung quanh nó nữ cùng khế nó đều chảy ngậm nước nhìn ở Đại Trảo dưới chân ngã nát đồ ăn, những này có thể đều là bên ngoài khó có thể nhìn thấy tốt.

"Làm sao? Không cam lòng?" Đại Trảo mầu thân niêm lên Lan Hoa Chi, soạn một cái thổ màu xanh lam khăn tay lau chùi gò má cũng không tồn tại mồ hôi, xem cái kia ngũ đại tam thập hình thể, lại như một con đại tinh tinh thêu hoa, ràng nhưng tự cho là tao nhã, để Đại Trảo đều có loại sau đầu màu đen tuyến kích động.

"Hần giết Khuê Thổ, liền cùng chúng ta không đội trời chung, ngươi cho rằng, ta thịt nướng là như vậy dễ dàng ăn? Mặc kệ hần ăn bao nhiêu, cũng phải gấp mười lần, gấp trăm lần cho ta phun ra. . . " Nữ nhân thâm độc gào thét khiến người ta sờn cả tóc gáy, Đại Trảo nhưng không muốn.

"Vậy còn không như giết hần đến sáng khoái, Đại trưởng lão không phải có hai cái thân nô tử sĩ sao? Để bọn hần. . . "

"Câm miệng. . . " Nữ nhân lớn tiếng ngăn cản, để Đại Trảo biến sắc mặt, hần còn là lần đầu tiên nhìn thấy mầu thân như thể đáng đáp, ngay khi hần không làm rõ ràng được tình hình thời điểm, bên người âm phong từng trận, sau một khắc, đứng ở chung quanh bọn hần bốn cái nô nữ cùng bốn cái khế nó trên cổ đồng thời phun ra máu tươi, hai cái tứ chi thon dài, toàn thân đen thui, như ác quỷ hai người đứng ở trong thi thể mất lạnh nhìn bên này, để Đại Trảo yết hầu khô khốc cực kỳ, hai chân cũng bắt đầu run rẩy.

"Hài tử không hiểu chuyện, xin lỗi, ta sẽ đưa một đôi thuần khiết trẻ con cho ngài môn hưởng dụng, xin không cần để ý. . . "

Đại Trảo mầu thân đứng lên, hướng về hai cái ác quỷ tựa như gia hòa hành lễ, đây là Đại Trảo tư tưởng đã hỗn loạn, khi (làm) hai cái ác quỷ biến mất sau khi, bị Hắc Trảo đánh quá gò má lại bị hần mù tàn nhẫn mà giật một cái tát, để hần kêu thảm thiết không thôi.

"Không cho phép ở trước mặt người ngoài nhắc lên bọn họ, phụ thân ngươi một mực hoài nghi, ta không muốn để cho phụ thân ngươi biết. . . "

Đóng

"Hóa ra là hạ độc a? Có chút ý nghĩa, nơi này người cũng không đơn giản sao!"

Lúc trước còn đang liêu lĩnh mỡ thịt nướng đã như phân khô bình thường khô hạc rạn nứt, mà Cao Phong đầu ngón tay nổi lên một tầng đen nhánh dầu mỡ, tản ra hạnh nhân mùi vị, bên người tiểu khế nó nhìn cái kia bàn thịt nướng mang theo một ít đáng tiếc, thịt nướng đối với nàng mà nói, lại như trong truyền thuyết bảo tàng, nhìn thấy bảo tàng bị Cao Phong hủy diệt, không đau lòng là giả.

Tiểu khế nó trong mắt chỉ có thịt nướng, đối với Cao Phong này quái lạ năng lực làm như không thấy, Cao Phong rất hài lòng tiểu khế nó biểu hiện, cái này trên mặt bị hồng ban che lại, không thấy rõ cụ thể tướng mạo hẹp hòi nó càng ngày càng hợp tâm ý của hần, chỉ ít, hần có thêm một cái nghe lời có khả năng bảo mẫu.

"Gaza, đi rót cho ta chậu nước." Cao Phong huyền không thao tác già dầu mỡ làm các loại vặn vẹo hình dạng, thuận miệng phản phó nói, bị đặt tên là Gaza tiểu khế nó xoay người liền đi ra cửa, tới tấp chuông không tới, liền bụng chậu nước phóng tới Cao Phong trước mặt, Cao Phong đem dầu mỡ hoà vào trong nước, liền nhìn thấy cả bồn thanh thủy đều tản ra ngấm đen màu sắc, một luồng thanh tươi cũng đem gian nhà tràn ngập.

"Khốn nạn. . . " Cao Phong một tiếng mắng to, hai hàng lông mày dựng thẳng, trong mắt súc tích lửa giận hầu như phun trào, nếu là hần không có năng lực này, chỉ sợ cũng bị người ám toán, Can Từ đến cùng cùng hần có cừ hận gì, như thế hại hần?

"Làm sao rồi, làm sao rồi? Phải hay không tiểu khế nó không nghe lời? Dùng roi đánh a. . . " Khoát Nha bì mặt xanh thừng đi tới, này thanh răng nanh đao bị hần uy phong lăm lăm kháng ở đầu vai, như thô bạo lực sĩ.

Cao Phong nhìn lướt qua Khoát Nha, phát tay để Gaza bụng chậu nước đi ra ngoài, Khoát Nha nhưng nhìn cùng hoá thạch gần như thịt nướng tròn tròn cặp mắt, nuốt một ngụm nước bọt nói rằng: "Tam Trảo, ngươi phát tài?"

"Chó má a, chuyện gì?" Trước tiên chửi rủa một tiếng, sau đó nhớ tới Khoát Nha cái gì cũng không biết, hần không khỏi mà ăn xuống lửa giận, bây giờ Khoát Nha là hần ở cái này bộ lạc tai vuyền, hay là muốn cố gắng lung lạc một phen nhỏ.

"Đây là chó má thịt nướng? Ta tại sao không có nghe nói gọi chó má sa thú?" Khoát Nha mắt tập trung nói rằng, ánh mắt lại nhìn chăm chú thịt nướng, mặc kệ vật kia màu sắc làm sao không đúng, đều không ảnh hưởng đây là thịt nướng sự thực, nhưng này thuộc về Cao Phong, cho nên hần chỉ có thể chảy nước miếng.

"Không sợ bị độc chết liền ăn đi, nhìn liền phiền lòng. . . ." Nhìn thấy Khoát Nha bộ dáng này, nhớ tới trước đó chính mình cũng nhìn thịt nướng chảy nước miếng, Cao Phong càng thêm phản cảm.

"Đây là nguoi nói. . . ." Khoát Nha là không có thành niên hài tử, cũng mặc kệ nhiều như vậy, la hét liền bắt được một khối thịt nướng nhét vào trong miệng, Cao Phong kinh ngạc há hốc mồm nhìn quý chết đói đầu thai Khoát Nha, đột nhiên lời kéo âm thanh quát: "Có. . . , có. . . , có độc."

". . . ." Khoát Nha vừa nghe có độc, cũng không nhai nát, lời kéo cái cổ đem trong miệng thịt khô toàn bộ nuốt xuống, lại nắm lên hai khối xoay người liền chạy, trong miệng còn gọi nói: "Ta đến bên ngoài đi chết. . . ."

"Thật sự có độc. . . ." Cao Phong đột nhiên thức tỉnh, mau đuổi theo vội vàng Khoát Nha, rộng to.

Gaza mất công sức đem ngấm đen độc thủy ngã vào sa tổ bên trong, lại cầm lên một nắm hạt cát dây dưa tẩy đào bồn nhĩ, thỉnh thoảng sờ sờ chính mình no bụng nhỏ, tinh khiết con mắt thoáng hiện hạnh phúc ánh sáng lộng lẫy, đối với Tiểu Hồng sa tới nói, đời này nguyện vọng lớn nhất chính là ăn cây táo bánh ăn được no, thật giống đời này đã không có cái gì theo đuổi.

Đột nhiên hiện lên trong đầu lên cái kia bồn thịt nướng, con mắt nhất thời nheo lại, một hồi lâu Gaza lung lay đầu nhỏ, chuyên tâm đánh bóng chậu, không dám nghĩ tới cái kia phân khó có thể với tới hy vọng xa vời, đánh bóng đến một nửa, đột nhiên ngừng tay, nhìn hai bên một chút có người hay không chú ý nàng, đứng dậy đi đến phòng từ mặt sau, dùng tràn đầy vết thương tay nhỏ đào móc hạt cát, một hồi lâu, nàng si ngốc nhìn hạt cát phía dưới cùng chôn dấu khối này không ăn xong cây táo bánh.

Cây táo bánh trên đỉnh đầy hạt cát, không lớn, chỉ có to bằng nắm tay, nhưng ở Gaza trong mắt, đây là nàng quý trọng nhất bảo bối, si ngốc ngây ngốc nhìn cây táo bánh làm sao cũng xem không đủ, đột nhiên một cái cơ linh, nàng cảnh giác xoay người, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch, chỉ thấy Khoát Nha liền chính mình rằng nanh đao cũng không muốn, trong tay cầm lấy hai khối làm ngu thi tựa như thịt khô, trong miệng căng phồng hướng bên này chạy tới.

Một đạo mạnh mẽ bóng người như mãnh hổ chụp mồi, nhào trên Khoát Nha phía sau lưng, ở Khoát Nha mơ hồ không rõ trong tiếng kêu gào thê thảm, Cao Phong cười ở Khoát Nha ngực, hung thần ác sát nắm lấy Khoát Nha cái cổ, rộng to: "Phun ra. . . , nhanh phun ra. . . ."

Gaza cương trực thân thể một cử động cũng không dám, cứ như vậy nhìn Cao Phong dẫn vật Khoát Nha, Khoát Nha nhưng như không sợ nước sôi lộn chết, cổ mắt cá chết nhìn lên bầu trời, liều mạng nuốt xuống thể chủ yết hầu thịt khô, một hồi lâu, hần nứt ra răng vàng lớn đặc ý đối với Cao Phong nói rằng: "Chỉ có thể kéo ra. . . ."

"Gaza, chôn dưới đất cây táo bánh không thể ăn, sau đó muốn ăn chính mình nắm. . . ."

Cao Phong chán chường buông ra cười rất muốn ăn đòn Khoát Nha, quay đầu nhìn thấy Gaza, tùy ý nói một câu liền xoay người rời đi, hần không xen vào nữa Khoát Nha chết sống, đối với loại này không thấy quan tài không nhỏ lệ gia hỏa, hần thật sự rất không nói gì. . . .

"Xem đây là cái gì?" Khoát Nha nứt ra răng vàng như Gaza huyền diệu trong tay thịt khô, Gaza lãnh đạm nhìn Khoát Nha không lên tiếng.

"Đây là thịt yêu, khả khả, Tam Trảo còn nói có độc, lừa gạt ai đó? Hừ, ta liền ăn cho hần xem. . . , ha ha, hần bị lừa rồi chứ?"

Khoát Nha không có chia hoa hồng dự định, khoe khoang tựa như hướng ra phía ngoài vừa đi đi, Gaza không khỏi mà nhô lên khóe miệng hình thành hai cái bọc nhỏ, hần hần nhìn chăm chăm Khoát Nha bóng lưng, cái kia thịt khô nhưng là nàng chủ nhân nhỏ, Khoát Nha là người xấu. . . , từ đó về sau, Khoát Nha liền ở Gaza trong lòng coi thành một cái người xấu. . . .

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Ký Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11 :Lòng tham gây rắc rối

"Nói đi, tìm ta có chuyện gì? Có thể không cần nói cho ta, là nghe thật ý vị chạy tới. . . ."

Đã qua mười phút, Khoát Nha không có độc phát sinh vong dấu hiệu, Cao Phong đối với năng lực của chính mình lại có nhận thức mới, nhưng đối với Khoát Nha đương nhiên sẽ không có thật ngôn ngữ.

"Khà khà khà, Tam Trảo, sự tình của nguoi bọn ta cũng đều biết, mấy khối thịt đối với nguoi tính được là thần mã? Sau đó nguoi tiếp quản Khuê Thổ tài sản, này thịt a, còn không phải là muốn ăn bao nhiêu liền ăn bao nhiêu? Ta A Đại nói rồi, hiện tại toàn bộ bộ lạc tối uy phong chính là nguoi. . . ."

"Hả? Có ý gì?" Cao Phong nhủ mảy, nghĩ hoặc nhìn Khoát Nha, trong lòng hoài nghi phải hay không Khoát Nha ăn no không có chuyện làm tới lấy cười hần, nói đều biết, Khuê Thổ tài sản đều bị bộ lạc tiếp quản, nếu như hần không bắt được hoang nhân mười viên đầu người, đừng nghĩ bắt được những thứ đó, nắm mười viên đầu người? Có thể sao? Hần cũng không phải là Quái Tử Thủ.

"Khuê Thổ chết rồi, ai cũng sợ sệt chính mình sẽ trở thành cái kế tiếp Khuê Thổ a. . . ." Khoát Nha có chút tự đắc khoe khoang lên tiểu cái nút, lập tức hần phát hiện Cao Phong lão ở nhìn mình chăm chăm cổ túi đựng quần xem, cho rằng Cao Phong chuẩn bị đoạt lại hần giầu ở tiểu đệ trong lúc đó thịt nướng, không khỏi mà giáp. Khẩn hai chân nói rằng.

"Người giết Khuê Thổ nên là bộ lạc dũng sĩ, có thể người còn phải tham gia kiểm tra mới có thể chính thức trở thành bộ lạc dũng sĩ, vì lẽ đó, người vẫn là theo hầu hạ, nhưng người mặc kệ có thể hay không thông qua, người đều là bộ lạc dũng sĩ. . . "

"Nói tiếng người, đừng vòng vèo tới vòng lui." Cao Phong một tiếng quát lớn, hần rất không quen Khoát Nha lắm mồm, đặc biệt Khoát Nha đặc ý thời điểm, cũng còn tốt, Khoát Nha biết Cao Phong tính khí, rút cổ một cái tăng nhanh tốc độ nói nói rằng: "Người bây giờ là có thể giết chết dũng sĩ theo hầu hạ, cho nên người có thể như bắt lộn cái nào bộ lạc dũng sĩ khiêu chiến, chỉ cần người đánh bại bọn họ, liền có thể đạt được tài sản của bọn họ, không có ai không sợ, vì lẽ đó người bây giờ là tối uy phong theo hầu hạ, không người nào dám đắc tội người. . . "

"Ồ? Không người nào dám đắc tội ta?" Cao Phong nheo mắt lại, cái kia chợt lóe lên hần quang tân ra cực kỳ nguy hiểm ánh sáng lộng lẫy, Khoát Nha không có phát hiện cái gì, hần hết thấy sự chú ý đều đặt ở giữa hai chân, bắp đùi da dẻ là toàn thân mềm nhất địa phương, hai khối thịt khô mà sát rất không thoải mái, hần rất muốn lấy đi ra, lại sợ Cao Phong đoạt lại đi.

Cao Phong không biết Khoát Nha xoắn xuýt, cũng còn tốt hần không biết, nếu như hần biết Khoát Nha đang lo lắng hần đoạt lại mà sát Khoát Nha tiểu đệ đệ thịt khô, không nghĩ ngờ chút nào, hần nhất định sẽ đem thịt khô nhét vào Khoát Nha hoa cúc bên trong.

"Khoát Nha. . . ." Cao Phong đột nhiên tròn to hai mắt, nhìn chòng chọc vào xoắn xuýt Khoát Nha, để Khoát Nha không khỏi mà giáp. Khẩn hoa cúc, hai tay che tiểu đệ đệ, kinh hoàng nhìn Cao Phong.

"Có muốn hay không ăn càng nhiều thịt khô?" Cao Phong tận lực dùng đầu độc ngữ khí nói rằng, Khoát Nha lắc đầu liên tục, hoang dã người pháp tắc sinh tồn một trong, vĩnh viễn không nên tin người khác hứa hẹn, trên trời sẽ không đi cây táo bánh, sẽ rớt xuống chỉ có Thạch Đầu, đồ vật ăn đi trong bụng mới là thực sự, dù cho trước mắt đối phương nhiều hơn nữa, ăn không hết cũng là nói suông.

"Xoạt". . . Răng nanh đao tàn nhẫn mà đâm vào Khoát Nha hai chân trước trên mặt đất, Cao Phong ánh mắt hung ác điên cuồng để Khoát Nha sợ hãi.

"Không muốn ăn, người cũng đến cho ta ăn. . . ." Cao Phong từng chữ từng chữ gào thét đi ra, hần đã hiểu Hắc Trảo bộ lạc pháp tắc sinh tồn, không có thoái nhượng nói chuyện, chỉ có khiến người ta sợ sệt, sợ sệt đến nhớ tới tên của hần sẽ sợ hãi, bằng không, hôm nay là hạ độc, ngày mai sẽ là ám sát? Ngày kia có phải hay không là bắt nạt?

Bão cát mang đến tai nạn nhiều là với qua mùa đông sản sinh xích ảnh hưởng, nói cách khác phòng ở bị phá hủy không thể chống lạnh, phân khô chòng bị cuốn đi, không có nhiên liệu chống lạnh, cây táo ruộng bị nạo vét thành đất. Không có thu hoạch cùng qua mùa đông tự liêu, còn có hạt cát chòng chất ở tường vây dưới, sẽ tạo thành các loại phòng ngự lỗ thủng.

Bão cát mang đến lực sát thương rất lớn, nhưng là chỉ có thể giết chết phòng ốc bị phá hủy người, Hắc Trảo bộ lạc phòng ở đều rất kiên cố, nhân viên tổn thất vẫn không tính là nặng nề, nhưng Hắc Trảo bộ lạc tình nguyện nhân viên tổn thất nhiều hơn chút, cái khác tổn thất ít một chút, chỉ ít, mùa đông sẽ không gian nan như vậy.

Đóng

Lo lắng mùa đông nhiều là tầng dưới chót, có chút thực quyền cao tầng là không cần để ý, phòng ốc của bọn họ là kiên cố nhất, dự trữ cũng là sung túc nhất, dù cho mục súc cũng là nhiều nhất, vì lẽ đó, đau thương cùng sâu khổ vĩnh viễn là hai tám phần giới tuyến cái kia 80% hạ tầng người.

Cao Phong đi ở bận rộn trong đám người, mang theo mặt mày ủ rũ Khoát Nha cùng Gaza chậm rãi bước đi về phía trước, trên đường phố hạt cát ít đi rất nhiều, rất nhiều kẻ nô ỉu xiù hai chân run rẩy, cũng vẫn còn đang roi giục già, gian khổ hoàn thành công tác, Cao Phong mất lạnh từ bên cạnh đi qua, dù cho còn có cùng Gaza gần như tiểu kẻ nô, hần cũng không có đi ngăn cản, toàn bộ xã hội đều là loại này không bình thường hình thái, hần thì có biện pháp gì nghịch lưu xoay chuyển?

Đột nhiên, Gaza toàn thân căng thẳng, một cái roi tàn nhẫn mà hướng nằng đánh lại đây, không khỏi mà nhắm mắt lại, liền tránh né cũng không dám.

"Đùng. . . ." Một tiếng vang giòn, roi đánh ở Gaza trước người vết thương sắc sỡ trên cánh tay, Gaza mở choàng mắt, kinh ngạc nhìn che ở trước người của nằng Cao Phong.

"Đùng. . . , xin lỗi Tam Trảo, bộ lạc quy định, hết thấy bộ lạc dũng sĩ kẻ nô đều phải trừ sa. . . ." Đánh chó cũng phải nhìn chủ nhân, mà Gaza chủ nhân là hiện tại tối không thể trêu chọc người, vung ra roi bộ lạc dũng sĩ có chút dam lùi về sau, liên tục biện giải.

Cao Phong cánh tay rất đậm nhói, nhưng hần lửa giận trong lòng so với này đậm nhói cường một ngàn lần, này roi liền hần đều không chịu nổi, chó nói chỉ là đơn bạc lại như bát sứ Gaza, hần không nghĩ ngờ chút nào, roi đánh ở Gaza trên người, nhất định sẽ làm cho nằng thổ huyết.

"Ta là bộ lạc dũng sĩ sao?" Cao Phong nắm chặt răng nanh đao chuỗi đao bước lên trước, hướng về bộ lạc dũng sĩ bức bách quá khứ, tay trái nhưng lạng lẽ tìm thấy Quân Đao chuỗi đao.

"Theo hầu hạ không có quyền lợi nắm giữ khế nô. . . ." Một cái khác bộ lạc đứng sĩ nhìn thấy Cao Phong trong ánh mắt điên cuồng cùng táo bạo, không khỏi mà tiến lên, muốn hóa giải giữa hai người mâu thuẫn.

"Ta là theo hầu hạ sao?" Cao Phong đột nhiên quay đầu, trừng mắt mới ra xuất hiện bộ lạc đứng sĩ, để hấn há mồm nhưng không nói gì, ai cũng biết, mặc kệ Cao Phong thông không thông từng chiếm được kiểm tra, hấn đều là bộ lạc đứng sĩ, chuyện này quả thật là cái Khang Đa thân phận, nửa lên không được, khiến người ta xoắn xuýt.

"Chuyện này. . . ." Bộ lạc đứng sĩ chậm chạp thối lui, hấn đã không xen tay vào được, Cao Phong đặc thù vị trí, để bộ lạc quy củ sinh ra BUG, mà Cao Phong còn có thể hướng về bất luận cái nào đứng sĩ khiêu chiến, này cũng làm cho người xoắn xuýt.

"Nhớ kỹ, chỉ có lần này, lần sau sẽ chờ cùng ta quyết đấu. . . ." Cao Phong cuối cùng bỏ qua cùng bộ lạc đứng sĩ dây dưa, còn có một khối đại mục tiêu chờ hấn, Khoát Nha đi lên trước cúi đầu khom lưng theo bộ lạc đứng sĩ nói rằng: "Tam Trảo ngày hôm nay chính đang tìm người khiêu chiến, tính khí có chút trùng, không cần để ở trong lòng. . . ."

Khoát Nha nửa là khuyên bảo, nửa là khoe khoang lời nói để bộ lạc đứng sĩ mặt đều tái rồi, nhưng hoang dã người không hiểu được xin lỗi, bọn họ nhìn chăm chăm kiên cường khó khăn Cao Phong một chút, xoay người hướng về nơi khác đi đến.

Gaza rất ngực nhỏ, ngẩng đầu đi ở Khoát Nha phía sau, nhìn xa xa phía trước nhất trầm mặc Cao Phong, trong lòng dâng lên một luồng rất vui vẻ tâm tình, so với nàng ăn no cái bụng còn vui sướng hơn, nàng quyết định đem loại tâm tình này vĩnh viễn cất giấu, cả đời không quên mất.

"Can Từ thúc, Can Từ thúc. . . , có ở hay không. . . ."

Cao Phong lạnh lùng sắc mặt đến Can Từ gia tộc khẩu liên tuyết tan, như trở mặt giống như vậy, lộ ra thân thiết mỉm cười, để Khoát Nha kinh ngạc đến ngây người, hoài nghi giờ khắc này Cao Phong phải hay không quý nhập vào người?

Can Từ nằm nhoài bên cửa sổ nghi ngờ không thôi nhìn ý cười đầy mặt Cao Phong, trong lòng tránh qua Đại Trảo mẫu thân thời khắc đó bạc môi, hơi nghi hoặc một chút gãi sạch sẽ sau đầu: "Lẽ nào, thật sự chỉ là thịt nướng?"

Nếu như Cao Phong nổi giận bùng bùng tới rồi, Can Từ nhất định sẽ tìm địa phương trốn đi, chỉ cần chịu đựng qua ngày hôm nay, theo hầu hạ kiểm tra sẽ một lần nữa khởi động, đến lúc đó Cao Phong cũng không có tư cách khiêu chiến hấn, thế nhưng. . . , Cao Phong là cười đến, chẳng lẽ là bởi vì chuyện khác?

Cao Phong khoe miệng mỉm cười, tận lực híp mắt, biểu đạt chính mình thiện ý, nhưng trong lòng nằng nặc Can Từ cáo già, nếu không phải hấn nhìn ra Can Từ chắc chắn sẽ không như những bộ lạc khác đứng sĩ như vậy vô tri không sợ, đã sớm đập cửa.

Can Từ do dự một lúc, thấy rõ Cao Phong phía sau chính đánh giá chung quanh tiểu khế nô, đột nhiên cảm thấy chính mình rõ ràng, khế nô chỉ có bộ lạc đứng sĩ mới có thể nắm giữ, mà theo hầu hạ chỉ có khẩu phần lương thực của chính mình, đối với những này mười lăm, mười sáu tuổi hài tử tới nói, mỗi ngày đồ ăn đều là bọn họ A Đại bắt được bộ lạc thống nhất phân phối, không có khả năng có còn lại, hấn là đến cho khế nô muốn khẩu phần lương thực.

Sau khi nghĩ thông suốt, Can Từ mở ra cửa lớn, thân thiết đi ra, đối với Cao Phong nói rằng: "Ha, coi như ngươi thật tình mắt, biết có khó xử tìm đến thúc. . . ."

"Đúng đấy, chất nhi đang muốn ăn thịt, cũng không có mục súc, đây không phải là tìm Can Từ thúc làm điểm?" Cao Phong khuôn mặt tươi cười dịu dàng co gập răng nanh đao, nhắm thẳng vào Can Từ chớp mũi, dùng cái kia thân thiết ngữ khí nói rằng, ở Khoát Nha biểu hiện quái lạ lui về phía sau thời gian, Can Từ sắc mặt "Xoạt" trắng bạch, suốt ngày đánh nhận lại bị mổ mắt bị mù.

"Muốn ăn thịt, ta còn có thể không cho sao? Hà tất như vậy. . . ." Can Từ muốn đi mò không biết bao nhiêu năm không nhúc nhích quá răng nanh đao, trong lòng lại không nhắc lên được dũng khí, Cao Phong chính là nhiệt huyết trùng đầu tuổi, nếu là như giết Khuê Thổ như vậy ra tay không cái nặng nhẹ?

"Đều là người trong nhà, ta còn là chính mình tới bắt được rồi, vạn nhất Can Từ thúc đưa cho ta thịt bỏ thêm đồ vật, ăn hòng rồi dạ dày, còn không phải là muốn trách đến ngài trên người sao?"

Cao Phong lời nói mang ẩn ý, Can Từ triệt để tuyệt vọng, cười khổ rút ra răng nanh đao đối với Cao Phong nói rằng: "Vẫn là lòng tham gây rắc rối, động thù đi. . . ."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Ký Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Bất động sản

Can Tù không dám đầu hàng, chiến bại dừng sĩ, còn có thể ở trên chiến trường một lần nữa tránh sẽ gia sản, đầu hàng dừng sĩ thì lại tự động mất đi dừng sĩ thân phận, cũng không dám đem Đại Trảo chuyện của mẫu thân nói ra, Tam Trảo có thể không sợ đại nương, hấn nhưng không thể không sợ cái kia đến từ phía sau lưng lưỡi dao sắc.

"Còn không chịu nói sao?" Cao Phong hơi kinh ngạc, hấn không nghĩ tới Can Tù dĩ nhiên tình nguyện mất đi tất cả, cũng không dám nói ra chân tướng.

"A. . . ." Can Tù một tiếng quát lớn, dùng bỏ ra lưỡi dao trả lời Cao Phong vấn đề, thời khắc này, lâu linh tựa như quỷ Can Tù khác nào tình ngu mãnh hổ, bùng nổ ra mãnh mẽ mà cương mãnh khí thế, mãnh mẽ mà trầm trọng hướng về Cao Phong đề tới, chỉ cần tiếp cận, hấn rằng nanh đao liền có thể nhanh như tia chớp chém tới Cao Phong cầm đao cánh tay.

"Hừ. . . ." Cao Phong trong mắt hàn ý lấp lóe, mũi chân một đâm đủ cung đột nhiên bốc lên, nước chảy mây trôi, tán lên tầng tầng cát đất, xoả tung như sóng. Bùm bùm hướng về Can Tù lồng quá khứ.

Ở Khoát Nha sân mục liú lưỡi chấn động trong ánh mắt, Can Tù để hạt cát làm cho không ứng phó kịp, cái kia mãnh hổ hạ sơn khí thế cũng theo đó dừng lại, Cao Phong nhưng quyết chí tiến lên né qua cái kia hơi ngừng lại rằng nanh đao, tàn nhẫn mà tựa ở Can Tù trong lòng, cái kia cong phía sau lưng, rắn chắc như nham thạch bấp thịt công thành nên giống như vậy, tàn nhẫn mà đánh vào Can Tù trong lòng, để Can Tù rên lên một tiếng, không giống nhau : không chờ Can Tù lùi về sau, Cao Phong linh hoạt hai tay liền phản trụ Can Tù cầm đao cánh tay, đột nhiên nử eo, cái kia đẩy dạn Can Tù liền giống bị nhắc lên bị đệm giường, tàn nhẫn mà ngã tại Cao Phong trước người sa địa trên. . . .

"Chuyện này. . . , làm sao có thể như vậy? Đã không dạy a?" Khoát Nha kinh dị nhìn liên tục kêu to Can Tù, Cao Phong không có thu tay lại, dùng Can Tù cùi chỏ không ngừng mà hướng lên trên nhắc, Can Tù nhẹ rằng trợn mắt, cảm giác cùi chỏ sắp bị Cao Phong cho bẻ đứt đoạn mất.

Cao Phong dùng không phải trong bộ lạc truyền thống chiến kỹ, bộ lạc đối địch càng nghiêng về dùng trường mâu cùng đao thuẫn, một ít lực cánh tay cường tráng người thì lại kiên tu lao, nhưng dùng hai tay đánh lộn dù sao cũng là số ít, ở trên chiến trường, hai tay lợi hại đến đâu, gấp gờ năm chi trường mâu phải biến thành cái sàng, thế nhưng một đao một thuẫn liền có thể công phá trường mâu.

"Cho, cái gì đều cho ngươi, muốn cái gì liền lấy cái gì, muốn ta thì từ con gái cũng không có vấn đề gì, nhanh lên một chút, muốn đứt đoạn mất. . . ." Can Tù trước sau không đề cập tới hậu trường là ai, Cao Phong nhìn thấy xa xa người đều hướng bên này nhìn sang, không khỏi mà buông ra Can Tù, mãnh mẽ một cước đem hấn đạp qua một bên.

Can Tù nằm trên mặt đất lớn tiếng thở dốc, hai mắt nhìn chòng chọc vào Cao Phong trong tay ngã : cũng nắm rằng nanh đao, Cao Phong từ đầu đến cuối không nhúc nhích quá đao, để trong lòng hấn hơi thả lỏng, chỉ ít, Cao Phong không có giết quyết định của hấn.

Cao Phong nhìn Can Tù sắc mặt âm tình bất định, sự tình vượt qua ngoài tưởng tượng, nhìn như dã man mà đơn điệu Hắc Trảo bộ lạc cũng không đơn giản, Can Tù khẳng định không phải là vì cùng Khuê Thổ khởi đầu tình mới nghĩ đến muốn hạ độc giết hấn, bằng không, Can Tù không thể xuất hiện, như vậy Can Tù người phía sau đến cùng là ai?

Có thể làm cho Can Tù mất đi tất cả cũng phải giữ gìn người khẳng định không đơn giản, người bình thường không có khả năng có thân phận này, chẳng lẽ là Hắc Trảo?

Nghĩ tới đây, Cao Phong sợ hãi mà kinh, Hắc Trảo có thể áp chế mấy trăm cái hung hấn bộ lạc dừng sĩ nhất định không đơn giản, thế giới này đối với hấn mà nói, vẫn luôn là một đoàn sương mù, Hắc Trảo cái kia dị dạng mà cường hấn cánh tay phải, hấn có thể từ trong thực vật chất lọc tinh hoa thủ đoạn, thậm chí ngay cả Tiểu Hồng sa đều có thể ở hết sức nghẹt thở bên trong, hướng về hấn cung cấp dưỡng khí, thế giới này tuyệt đối có hấn không tưởng tượng nổi bí mật.

Cao Phong bởi vì không nghĩ ra mà đại ra, Tiểu Hồng sa nhưng không chần chờ chút nào, đi lên trước nhặt lên Can Tù rằng nanh đao, lại chuẩn bị đi thoát Can Tù quần, để Cao Phong mau mau kêu dừng, đánh người không làm mất mặt, Can Tù đã như vậy, không cần thiết lại làm rẻ.

Khoát Nha nhưng hưng phấn đối với Cao Phong hô: "Ha ha, đều là ngươi, lần này đều là ngươi, nếu không ngươi lại đi cướp mấy cái?"

Nhìn Gaza cùng Khoát Nha tùy tiện, Can Tù một mặt bị phẫn, lúc này hấn không hận Cao Phong, cũng không hận Khoát Nha hoặc là Gaza, trong lòng hấn chỉ hận Đại Trảo cùng Đại Trảo hấn muội, đúng là bọn họ liên lụy, mới để cho mình mất đi tất cả, cái viên này bị hấn nắm tại trong lòng bàn tay mang giác, đâm thủng da dẻ, bị máu tươi thấm thấp, hấn hận không thể la to một tiếng, phát tiết trong lòng hậm hực, trong mắt vô lực nhìn Khoát Nha cùng Cao Phong ba người đi vào phòng của hấn, chọn lựa kiếm.

Can Tù đồ vật đều là Cao Phong, hấn cũng sẽ không khách khí, ở Hắc Trảo trong bộ lạc, theo hầu hạ không có tài sản, nghèo rớt mùng tơi hấn liền dưỡng cái tiểu nha đầu đều có chút vất vả, Khoát Nha càng sẽ không khách khí, tuy rằng còn không đạt tới Gaza rút nhân gia để. Khó cảnh giới, nhưng bất luận là đồ vật gì đều sẽ không bỏ qua, những kia treo ở mộc lương trên huân thịt cái gì, hấn một khối đều không buông tha.

Gaza thì lại như rơi vào hũ gạo con chuột con, sắp hạnh phúc té xỉu quá khứ, Can Tù cây táo bánh là dùng bao tải trang, cây táo bánh bích quy táo khăn thực, dễ dàng chứa đựng, nửa năm đều sẽ không hư đi, cái kia chồng chất trên đất cây táo bánh hầu như hình thành cùng Gaza như thế cao núi nhỏ, nặng ôm có chính mình một phần ba thể trọng cây táo bánh lần thứ nhất phát sinh cười khúc khích.

Đóng

Can Từ nữ nhân cùng hải tử tất cả đều súc ở trong góc, nhìn giặc cướp như thế Khoát Nha lục tung từng pheo, ở vùng phía tây hoang dã trong bộ lạc, tài sản chính là đồ ăn, đao thương, nữ nhân, còn có hải tử, những thứ đồ này hiện tại tất cả đều không lại thuộc về Can Từ, Cao Phong có thể tùy ý sắp xếp bọn họ.

Cao Phong tâm tư không ở nơi này chút mặt trên, hắn cũng không chuẩn bị đầu cơ nhân khẩu, Khoát Nha hết thấy tầm mắt đều tập trung ở huân thịt trên, trong mắt cũng không có chỉ có thể tiêu hao đồ ăn nhân khẩu, mà Gaza. . . , nàng chỉ là đau đầu làm sao đem diện bánh mang đi, ngay khi bọn họ bận bịu khi còn sống, bộ lạc rốt cục làm ra phản ứng.

Khoát Nha khiếp đảm đem phía sau thành đóng huân thịt ngăn trở, nhưng luôn có huân thịt từ hán phía sau cái mông lộ ra, mà Gaza thì lại thông minh đem chính mình giấu ở diện bánh mặt sau, không dám thò đầu ra, Cao Phong nhắc theo rằng nanh đao cùng sắc mặt âm trầm Hắc Trảo đối lập, cặp kia kiệt ngạo mà lãnh đạm ánh mắt cùng Hắc Trảo trong mắt điên cuồng thô bạo lẫn nhau va chạm.

Mười mấy bộ lạc dừng sĩ sắc mặt không quen đứng ở Hắc Trảo trên người, dùng tràn ngập địch ý ánh mắt nhìn Cao Phong, Khuê Thổ chỉ là một cái bất ngờ, bởi vì Khuê Thổ tử vong, Hắc Trảo dùng kiểm tra để thay thế trừng phạt, không nghĩ tới Cao Phong dĩ nhiên chui chỗ trống, đem Can Từ cũng đánh bại.

Cao Phong hành vi đưa tới bộ lạc dừng sĩ chứng nộ, Cao Phong hành vi đối với bọn họ vừa đến lợi ích tạo thành rất lớn tổn hại, nếu như bỏ mặc Cao Phong không hạn chế khiêu chiến, bọn họ không biết, đến ngày mai, bọn họ có thể hay không cùng Can Từ như thế, nằm trên mặt đất tro mắt nhìn chính mình tài sản bị người cướp đi.

Các dừng sĩ phần nộ, theo hầu hạ môn ước ao, thời khắc này Cao Phong trở thành bọn họ thần tượng, không có bất luận cái nào theo hầu hạ có thể đánh đổ những này thân kinh bách chiến dừng sĩ, Cao Phong sáng tạo một cái kỳ tích, Hắc Trảo ánh mắt nghiêm nghị không có để Cao Phong khuất phục, trái lại khơi dậy Cao Phong trong lòng kiệt ngạo.

"Tại sao phải làm như vậy?" Hắc Trảo ma sát Đao Phong tựa như lợi trảo, phát sinh kéo kẹt chói tai tạp âm, không người nào có thể đoán ra Hắc Trảo ý nghĩ trong lòng, cao hứng, Hắc Trảo sẽ dây dưa móng vuốt, phần nộ rồi, Hắc Trảo sẽ dây dưa móng vuốt, dù cho trăm tư, Hắc Trảo đồng dạng sẽ dây dưa móng vuốt, ma sát móng vuốt chính là Hắc Trảo che giấu nội tâm phương thức, cũng là mọi người ngờ vực căn do.

"Đừng nói cho ta thịt nướng sự tình người không biết? Có người muốn ta chết, bất kể là ai, chỉ cần ta bắt từ, thế nào cũng phải để hắn không được an bình. . . ." Cao Phong xem thường trả lời, lại bị Hắc Trảo trong mắt ngạc nhiên cho phiền muộn đến.

"Chẳng lẽ không là Hắc Trảo nếu muốn giết ta?" Cao Phong vẫn cho là chỉ có Hắc Trảo mới có tư cách này để Can Từ miệng kín như bưng, nhưng không nghĩ tới, chiếm cứ bộ lạc chỉ cao cường hãn Hắc Trảo nếu muốn giết hắn, chỉ là một trảo mà thôi.

"Có ai nói cho ta biết là xảy ra chuyện gì? Cái gì thịt nướng? Là ai nếu muốn giết Tam Trảo?" Mặc kệ Hắc Trảo đối với Tam Trảo cảm tình làm sao xoắn xuýt, Tam Trảo dù sao là con của hắn, chỉ cần con trai của hắn không có phạm sai lầm, bất luận người nào cũng không thể động Tam Trảo.

Hắc Trảo gào thét để Can Từ toàn thân run rẩy, hắn nhìn mặt đất trong lòng xoắn xuýt cực kỳ, kéo tiến vào Hắc Trảo cùng đại thế tranh cãi, hán hán là ở vào vị trí nào? Giờ khắc này hán đối với Đại Trảo cùng người phụ nữ kia hận đến cực điểm, cũng rất Hắc Trảo tại sao muốn xuất hiện? Nếu như kéo tiến vào người thừa kế tranh cãi, đều sẽ phạm Hắc Trảo bộ lạc tội kỵ, đến thời điểm không chết cũng tàn tật.

Bộ lạc các dừng sĩ cũng là lần đầu tiên nghe được những này, đồng thời nghi ngờ không thôi, mấy người nhìn về phía mặt khác mấy người, những người này đó là Đại trưởng lão nhất hệ bộ lạc dừng sĩ, Tam Trảo giết Khuê Thổ, bọn họ có lý do động thủ.

"Can Từ, người khác không biết người nên không biết chứ? Chỉ cần người nói, tài sản của người ta không chút nào muốn. . . ." Cao Phong tâm tư cơ xảo đứng ra nói rằng, đem chính mình từ bộ lạc dừng sĩ phía đối lập gỡ bỏ, người không thể gây thù hằn quá nhiều, không phải vậy cả đời đều sẽ không an ổn, hắn có thể chưa muốn ngủ đều muốn mở mắt.

"Can Từ, là người cho Tam Trảo đưa thịt nướng? Là ai để người làm ra?" Hắc Trảo hỏi dò người Can Từ, ánh mắt lại nhìn chòng chọc vào Cao Phong, hán đang hoài nghi Cao Phong có phải là hán hay không nghĩ từ, tại sao chuyển biến nhanh như vậy, ngày hôm qua còn có thể nói là Khuê Thổ cùng Đại Trảo liên hợp ám hại Tam Trảo, ngày hôm nay nhưng là Tam Trảo có lý có chứng cứ tìm tới cửa, phăng phất trong một đêm, Tam Trảo trí tuệ liền đề cao gấp mười lần.

"Hắc Trảo, ta không nghĩ muốn giết Tam Trảo, đồ vật là người khác để ta cho, ta chỉ có thể nói những thứ này. . . ." Can Từ không chịu nổi áp lực, rốt cục lòng ra khẩu, ở đây đại đa số bộ lạc dừng sĩ đầu đều là thẳng thắn nhi, không làm rõ được là xảy ra chuyện gì, Hắc Trảo nhưng đã biết rồi, mà Cao Phong cũng mơ hồ biết rồi.

"Chuyện này chấm dứt ở đây, Tam Trảo trở lại đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm không cho phép đi ra, sáng sớm ngày mai tham gia dừng sĩ kiểm tra."

Hắc Trảo bỏ lại câu nói này xoay người rời đi, lưu lại cả đám ngây ngốc nhìn Cao Phong cùng Can Từ, này sẽ không có?

Cao Phong lấy ra Gaza ôm chặt răng nanh đao, có thể Gaza biết hắn muốn làm gì, càng hiếm thấy không có trước tiên buông tay, để Cao Phong cau mày, mới thuận lợi để Cao Phong nắm quá khứ, tro mắt nhìn Cao Phong đem răng nanh đao sún đâm vào Can Từ trước mặt sa địa, để Can Từ không khỏi mà chấn động.

"Không cần có lần sau. . . ." Cao Phong nói xong xoay người rời đi, Khoát Nha trong lòng sốt sắng, nhưng nhìn thấy ánh mắt không quen Can Từ, lấy dừng khí, nói ra hai khối huân thịt theo sát Cao Phong phía sau, ở sau lưng hắn là ôm diện bánh Gaza, bọn họ rốt cục không cần lại dây dưa, chỉ ít, tặc không đi không.

Bất kể là huân thụy vẫn là diện bánh, Can Từ đều không để ý, hần thần sắc phức tạp nhìn chăm chăm Cao Phong bóng lưng, trong lòng hơi động, la lớn: "Cẩn thận Đại Trảo, đặc biệt vào ngày mai kiểm tra thời điểm . . ."

Cao Phong thân thể vừa dừng lại, phảng phất không nghe thấy tựa như tiếp tục đi đến phía trước, Khoát Nha không có liên Can Từ nhắc nhở có quá nhiều ý nghĩ, chỉ là ở trong tối tự tính toán: "Đã cầm Tam Trảo một cây đao, lại ăn hần một miếng thịt, trong tay hai khối thịt ta đến cùng là nắm đây? Vẫn là nắm đây? Thực sự là khó làm a. . ."

"Đến cùng chôn chỗ nào thật đây? Một khối to như vậy cây táo bánh, nhất định sẽ làm cho hết thấy khế nô điên cuồng, ta là một người ăn đây? Vẫn là một người ăn? Ừm, vừa nãy nhìn thấy cây cỏ cùng phân khô trừ sa, buổi tối cho các nàng cũng đưa một điểm đi, ta có chủ nhân sẽ không sợ không ăn. . ." Gaza rốt cục quyết định, có chút buồn bã nhìn trong lòng cây táo bánh, phảng phất nhìn thấy một khối nhỏ, một khối nhỏ diện bánh từ từ bay đi, cuối cùng không sót lại một chút nào.

Cảm giác có tám lưới lớn vô hình hướng mình lồng lại đây, Cao Phong trong lòng có loại nghẹt thở trầm trọng, trong đầu hồi tưởng Hắc Trảo, Can Từ, Đại Trảo bóng người, hần không biết đến cùng là ai muốn ám hại chính mình, Đại Trảo cái kia nhu nhược mà dễ dàng kích động gia hỏa ở trong mắt hần càng bản không đủ sợ hãi, nói chuẩn xác, Can Từ đều so với Đại Trảo mạnh, nhưng không phải Hắc Trảo, lẽ nào đều là theo hầu hạ Đại Trảo thì có năng lực để Can Từ nghe lệnh?

Nghĩ tới nghĩ lui, hần đứng ở chính mình ở trong bộ lạc bất động sản trước cửa, đang nhìn mình đơn bạc sườn bông biệt thự, không khỏi nở nụ cười khổ, bất kể là Can Từ vẫn là Khuê Thổ, cùng phòng ở của bọn họ so ra, Cao Phong phòng ở lại như nhà xí, ngay cả như vậy, Cao Phong cũng cảm thấy tự đáy lòng cảm giác thỏa mãn, chỉ ít đây là thuộc về hần, hôm nay là, ngày mai là, sau đó thì cũng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Xuất chinh

Gaza tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng hiểu chuyện, sáng sớm thiên vẫn là đen, gió lạnh như trước đến xương, lén lút Cao Phong dưới sàng khoan ra, nhảy ra ngày hôm qua còn lại cùng Thạch Đầu bình thường ngạnh diện bánh ăn đi, vỗ vỗ bụng nhỏ, liền bắt đầu mức nước chuẩn bị hầu hạ Cao Phong rời giường, chẳng biết lúc nào, bộ lạc trên tường rào vang lên tiếng trống, từng trận áp bức tính nhịp trống đánh vào trong lòng, để Gaza ném đi chậu, xoay người hướng về tường vây phóng tầm mắt tới.

Toàn bộ bộ lạc người ở tối tăm nhất ánh bình minh đi ra cửa phòng, liền ngay cả đám con nít cũng thân thể trần truồng, đứng trong gió rét nhìn trang bị chỉnh tề phụ thân bước ra cửa lớn, tiếp thu suốt đêm bận việc nữ nhân chuẩn bị thức ăn nước uống túi.

Đáp lời nhịp trống âm thanh, nhiều đội bộ lạc dừng sĩ ở này thê lương hùng hồn tiếng trống bên trong, giẫm chỉnh tề nhịp, ngâm ca hát trong truyền mây trăm năm hành khúc, chậm rãi hướng về tường vây lối ra : mở miệng đi đến, bọn nhỏ ở trong bóng tối lẫn nhau bốn ba, đuổi theo phụ thân bước chân, càng nhiều bộ lạc dừng sĩ trầm mặc gia nhập đội ngũ, yên lặng đi về phía trước.

Ở toàn bộ bộ lạc cổ động trong không khí, Cao Phong bắt tri bất giác gia nhập, khoác tiểu khế nô cho hần cái chế áo khoác, công lấy rằng nanh đao cùng thịt khô túi nước tiến lên ở trong đội ngũ, trung gian gặp phải gia nhập đội ngũ Khoát Nha, Khoát Nha không có giống thường ngày như vậy cùng Cao Phong chào hỏi, nghiêng không lộ rằng nanh đao, đi theo hần A Đại phía sau, trầm mặc đi về phía trước, như bị đội ngũ tức sát cho đồng hóa.

Ở tường vây lối ra : mở miệng trên đất trống, nhiều đội bộ lạc dừng sĩ tương tiếp đến, Cao Phong một chút nhìn thấy đứng ở chỗ cao nhất, bị lửa cháy hùng hực rọi sáng Hắc Trảo, Hắc Trảo toàn thân đều ở ánh lửa dưới bóng lãnh, nhưng này mặt nhưng ở trong bóng ma, không thấy rõ, nhưng có thể cảm nhận được Hắc Trảo toả ra trùng thiên chiến ý.

Ngoại trừ Đại trưởng lão ở ngoài sáu tên bộ lạc trưởng lão đều đứng ở Hắc Trảo phía sau, đồng thời kiểm duyệt 750 tên bộ lạc dừng sĩ, cùng 127 tên người hầu đi theo, trước đó ở kiểm tra trong đại sảnh đứng thẳng Hắc Trảo dừng sĩ dón dập tiến lên, đem từng tổ từng tổ dừng sĩ tạo đội hình, hình thành hai cái to lớn phương trận, một phương 350 tên, một phương bốn trăm tên.

Cao Phong đứng ở người hầu đi theo trung gian mắt lạnh quan sát, lại phát hiện, cái kia bốn trăm tên bộ lạc dừng sĩ hướng về Hắc Trảo sau khi cúi người chào, đứng ở tới gần Nhị trưởng lão bên kia, còn lại 350 tên bộ lạc dừng sĩ đứng ở người hầu đi theo bên này, sau khi lại có tiếp cận bốn trăm tên cầm trường mâu thân nô gia nhập vào người hầu đi theo bên này, hiển nhiên, xuất kích binh lực chính là những người này.

Khi 350 tên bộ lạc dừng sĩ chuẩn bị xong xuôi sau khi, một mặt có tang thương lịch sử cổ lão chiến kỳ bị dựng thẳng lên, sừng sững ở Hắc Trảo phía sau, cái này chiến kỳ là một viên khảm ở to lớn chân thú xương trên dử tợn bộ xương, cái này bộ xương mọc ra cừu tựa như bàn giác, nhưng có mảnh thú Lão Nha, bốn cái Lão Nha phong hàn sắc bén, cùng bàn giác đồng thời ở ánh lửa dưới thoáng hiện kim loại tính chất ánh sáng lộng lẫy.

Khi bộ lạc tối khôi ngô dừng sĩ kiêu ngạo giờ lên chiến kỳ sau khi, bộ đội rút cục xuất phát.

Không có diễn thuyết, không có chiến trước động viên, thúc trống trận chính là bộ lạc dừng sĩ hành động kèn lệnh.

350 tên võ trang đầy đủ bộ lạc dừng sĩ, bốn trăm tên thân nô, 127 tên trang bị đơn giản người hầu đi theo đi ra tường vây trong nháy mắt, trên tường rào quang minh mãnh liệt, từng cái từng cái sừng sững ở ánh lửa dưới hùng tráng bóng người đồng thời giờ lên thú giác, thổi thê lương bi tráng thét dài. . .

Đơn thuần bộ hành quân ở ba tiếng hồng vân sáng choang thời điểm, liền tiêu ma đại đa số người hầu đi theo hưng phấn cùng căng thẳng, toàn bộ đội ngũ đều ở cúi đầu hành quân, bọn họ hướng về cùng một phương hướng yên lặng đi lại, hơn bốn trăm người đội ngũ cũng không đồ sộ, nhưng đơn điệu.

Đi qua ngoại vi cây táo ruộng, đi qua từng cái từng cái có nhân loại hoạt động vết tích địa phương, Cao Phong cuối cùng đã tới chân chính vùng phía tây hoang dã, không có bất kỳ sinh mệnh vết tích vùng phía tây hoang dã, ngoại trừ hạt cát, cũng chỉ còn sót lại hạt cát vùng phía tây hoang dã.

Mới bắt đầu hưng phấn biến mất sau khi, người hầu đi theo môn liền cảm thấy tê nhạt, bọn họ vĩnh viễn chỉ có thể nhìn thấy trước người đồng bạn cái mộng cùng trái phải thê lương đồ sộ sa địa, tình cờ một ít ở trong bộ lạc tư không nhìn quen cô đại cũng có thể làm cho bọn họ cảm giác mới mẻ, những khác người hầu đi theo đều là như vậy, luôn luôn không ở không được Khoát Nha càng là như vậy.

Đóng

Đi ở trong đội ngũ, bất luận người nào ở ban đầu thời gian đều sẽ bị đội ngũ trang nghiêm cùng nghiêm túc đồng hóa, nhưng theo thời gian trôi qua, Khoát Nha chỉ cảm thấy tới cô hống ngửa, rất muốn nói hai câu, vượt qua ban đầu xoắn xuýt, hần nhỏ giọng đối với Cao Phong nói rằng: "Nhìn thấy phía trước không có? Can Tử cũng tới, lần này hần bị tức đoạt chức vị, sau đó liền chỉ có thể ở trên chiến trường tìm công lao, cẩn thận hần ở sau lưng đâm người dao."

Khoát Nha lòng tiểu nhân không có được Cao Phong phụ họa, hần giờ khắc này trầm tĩnh ở đặc thù những tâm tình khác bên trong, ở trong đội ngũ tiến lên, tựa hồ để hần ở quen thuộc cảm xúc bên trong, nhiều hơn một chút tìm về tự mình manh mối, phảng phất chỉ kém một bước ngoặt, hần liền có thể đánh vỡ trong lòng tầng mô kia, chân chính tìm về chính mình, cái kia kiên cường mà không sợ chính mình.

"Đừng. . ." Như độc xà bóng roi tàn nhẫn mà đánh ở Khoát Nha trên lưng, để hần tiếng kêu thảm thiết đau đớn cắt đứt Cao Phong trầm tư, không khỏi mà phần nô quay đầu, nhưng nhìn thấy Khoát Nha nhẹ nhàng trợn mắt bình vọt lên phía trước, ở sau lưng hần cách đó không xa, dò xét đội ngũ một cái bộ lạc dừng sĩ hung thần ác sát nhìn chăm chăm Khoát Nha, trong ánh mắt còn nhiều một tia chỉ tiếc mài sắt không nên kim lửa giận.

Nhìn thấy cái này đã từng quật quá Khoát Nha bộ lạc dừng sĩ, Cao Phong không thú vị quay đầu, mục không mất lệ về phía trước tiếp tục đi, nhân gia phụ tử trong lúc đó hoạt động, hần không cần những tay.

Mạnh mẽ giật nẩy từ một roi bộ lạc dừng sĩ nhưng như con trai của hần cẩn thận liếc mắt nhìn bốn phía, tiến lên một bước cùng Cao Phong sai thân mà qua, rất bí ẩn đem một món đồ nhét vào Cao Phong trong tay.

Cao Phong không chút biến sắc, như bản năng che chắn hết thầy kẻ hở, ở bộ lạc dừng sĩ đi xa sau khi, cúi đầu nhìn thấy lòng bàn tay có một viên to bằng bàn tay quyền thuận, rất tinh xảo, rất khéo léo, do sáu mảnh mang giác chấp vá mà thành, mang ở trên nắm tay, vừa có thể cho rằng quyền sáo, có thể chống đối sắc bén răng nanh đao, là một loại bí mật phòng hộ thủ đoạn.

Đột nhiên, Cao Phong rõ ràng là Khoát Nha A Đại cảm tạ chính mình đưa cho Khoát Nha răng nanh đao, răng nanh đao quý giá cũng không phải là Khoát Nha có khả năng hiểu rõ, một thanh răng nanh đao chính là một con Lão Nha Thú một sừng, mà răng nanh đao chính là bộ lạc dừng sĩ cả đời vũ khí, rất có thể là truyền cho hải tử bảo vật.

Cao Phong ước lượng quyền thuận phân lượng, đang cùng Khoát Nha giao thân mà qua trong nháy mắt, lại nhét vào Khoát Nha trong tay, có lúc, cái này quyền thuận chính là một cái mạng. Cao Phong không chịu nổi.

Có bộ lạc dừng sĩ tàn nhẫn roi, người hầu đi theo môn cũng yên tĩnh đi tới buổi trưa, ở hai ngọn núi trung gian hẻm núi chờ đợi một ngày nóng nhất thời khắc quá khứ.

Đại Trảo trong tay cầm lấy túi nước, tàn nhẫn ánh mắt liên tục nhìn chăm chăm vào cách đó không xa Cao Phong, nếu như có thể lấy mắt giết người, Cao Phong giờ khắc này hần là trở thành than tổ ong.

Cao Phong trực giác đang tưởng tượng bên trên, trước tiên cảm nhận được Đại Trảo ác ý ánh mắt, không tránh né chút nào hủy trừ trở lại, đồng thời ở dưới cổ làm một cái cắt ngang thủ thế, để Đại Trảo sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Đại Trảo không khỏi mà xoay người, nhìn về phía phía sau một cái nào đó ngọn núi, nhưng lại không biết, Hắc Trảo liên tục nhìn chăm chăm vào hần, ở hần không nhìn được xoay người một khắc, Hắc Trảo cũng ở hướng phương hướng kia phóng tầm mắt tới, một lát sau khi, Hắc Trảo âm lãnh khuôn mặt nổi lên ra một tia ý tứ sâu xa mỉm cười.

Khoát Nha cuối cùng đã tới giải phóng thời khắc, mau mau chạy đến Cao Phong trước người kinh ngạc hỏi: "A Đại liền mò đều không ta mò bảo bối làm sao đến trong tay người?"

Cao Phong mắt liếc Khoát Nha một chút không phản ứng, kể tục cúi đầu dùng Thạch Đầu trên mặt cát khắc vẽ ra từng cái từng cái đường nét duyên dáng phù hiệu, Khoát Nha không chiếm được đáp lại, tự mình tự nói rằng: "Chẳng lẽ không là ta A Đại cái kia một cái? Có thể người lại từ đâu nhĩ đến, người

dưới giường bảo bối ta. . . ."

"Xoạt". . . ." Cao Phong đột nhiên quay đầu, hung thần ác sát nhìn chăm chăm Khoát Nha, ánh mắt kia tàn nhẫn sợ đến Khoát Nha sợ hãi trong lòng, mau mau nói rằng: "Người đã quên, lần trước người dẫn ta trộm đậu Hoa Nương đang bố, sau đó nói với ta không thấy, còn để chính ta đi dưới sàng tìm. . . ."

"Vèo. . ." Cao Phong lần thứ hai quay đầu, chuyên chú trên đất khắc vẽ, nhưng trong lòng ở rơi lệ, Tam Trảo đến cùng ta đã làm gì hoạt động a? Hiện tại tất cả đều tính tới trên đầu hán, đối với những thiếu niên này thanh xuân này mầm, hán đã vô số lần hết chỗ nói rồi.

"Người ở họa cái gì? Có chút ý nghĩa. . . ." Khoát Nha rất nhanh sẽ đã quên Cao Phong tàn nhẫn ánh mắt, tò mò nhìn mặt đất dấu hiệu chữ viết nói rằng.

"Núi cao, biển rộng, sa mạc, Khoát Nha. . . ." Cao Phong nghĩ hoặc nhìn những này chữ vương phù hiệu nửa là giải thích, nửa là hồi tưởng.

"Tên của ta?" Khoát Nha sắc mặt trình Lượng chỉ vào Khoát Nha chữ vương dò hỏi, phảng phất tìm được mới mẻ nhất món đồ chơi.

"Hừm, Khoát Nha, cái chữ này niệm khoát, là chỗ hồng ý tứ, cái chữ này niệm răng, là hàm răng ý tứ, răng nanh đao Lão Nha cũng là cái này răng, Lão Nha được gọi là dã thú sắc bén nhất hàm răng. . . ."

So với những kia thoáng hiện sẽ đau đón ký ức, vẫn tự trên ký ức Cao Phong há mồm liền đến, một điểm trì độn đều không có, liền chính hán đều cảm thấy kinh ngạc.

"Ha, nguyên lai tên của ta chính là ý này? Thiếu mất khẩu Lão Nha? Chà chà, làm khó A Đại cho ta lấy tốt như vậy tên, so với hán hai gậy tên còn tốt hơn. . . ."

Đối với Khoát Nha cha hán là không phải gọi hai gậy, Cao Phong cũng không để ý, hán lưu ý chính là, Khoát Nha trộm đổi khái niệm thực sự để hán không biết giải thích thế nào, kỳ thực Khoát Nha ý tứ, chính là không có răng cửa.

"Cái này tên gì. . . ." Khoát Nha rất thông minh, tuy rằng những chữ này đều chưa từng thấy, nhưng có thể nhạy cảm phát hiện, Cao Phong hai chữ này xuất hiện tần suất là nhiều nhất, so với cái khác tự gộp lại còn nhiều hơn.

"Cao Phong, rất cao ngọn núi, khoáng đạt mà cô quạnh. . . ." Cao Phong trong đầu đột nhiên tránh qua như thế một cái giải thích, tựa hồ là đối với hán người rất trọng yếu nói, nhưng cụ thể là ai, hán còn nói không rõ, trong lòng nổi lên bi thương chua xót, thật giống hán cách người này cực xa, lại như Địa ngục đến Thiên Đường xa như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Bị nguyên rửa văn tự

"Đùng. . . ." Ăn mặc da thú giày xăng-đan chân to như trầm trọng ngọn núi đập ở Cao Phong tự trên, sau một khắc, những chữ này đột nhiên bị lòng bàn chân cắt ra, Cao Phong kiệt ngạo mà nhìn mắt nhìn xuống hán Hắc Trảo, trong đôi mắt súc tích nguy hiểm câu kinh.

"Ai dạy người?" Hắc Trảo ở táo bạo lửa giận bên trong thiêu đốt, cặp mắt kia có trước nay chưa từng có sát khí, để Khoát Nha liên tục lần lộn lần tới một bên, sợ hãi nhìn Hắc Trảo, hán dám xin thề, nếu như ở thí luyện trong đại sảnh, Hắc Trảo dùng trạng thái như thế này kiểm tra, hán tuyệt đối sẽ bị bắt đi ra ngoài.

"Không có ai dạy ta. . . ." Cao Phong kháng cự Hắc Trảo tàn ra cái kia lạnh lẽo tận xương sát ý, từng chữ từng chữ nói rằng, xác thực không có ai dạy bảo, những chữ này liền khắc ở trong đầu của hán, bên trong linh hồn của hán.

"Nói bậy. . . ." Hắc Trảo quát to một tiếng, đột nhiên vung ra lợi trảo, Cao Phong muốn rút ra Quân Đao phản kích, nhưng này Hắc Trảo phát lên trong nháy mắt, một loại áp bức đến cực điểm khí tràng đem hán vòn quanh, bên người như bị vô số oan hồn vòn quanh, dĩ nhiên không thể động dậy mây may, chờ hán phản ứng lại thời điểm, cô của mình đã bị lợi trảo trói lại.

"Giết hán, giết hán, nhất định phải giết hán." Đại Trảo đứng ở chỗ cao, hung phần nhìn ở Hắc Trảo lưỡi dao sắc bên trong gãy dựa Cao Phong, hán không thể nhảy dựng lên lớn tiếng hát vang, ngay khi bên cạnh hán cách đó không xa. Một cái cùng tuổi tác hán xấp xỉ người hầu đi theo chính ngơ ngác nhìn Hắc Trảo cùng Cao Phong, trong ánh mắt một mảnh lãnh đạm, ngón tay nhưng thùy chung lục lợi trong lòng do mang giác ben họ tâm kính, trên người hán giáp bảo vệ thành linh cùng Đại Trảo giống nhau như đúc.

"Có nói hay không?" Hắc Trảo rất hài lòng Cao Phong trong mắt sợ hãi, cho là đối với hắn kính nể, nhưng Cao Phong trong mắt sợ hãi nhưng là thấy quý tựa như không dám tin tưởng, từ khi hắn tìm về một phần ký ức sau khi, vẫn tương đương tự tin, đặc biệt giết chết Khuê Thổ, đánh bại Can Tử sau khi, nhưng ở Hắc Trảo trước mặt, hắn liền nhúc nhích đều làm không được, điều này làm cho hắn làm sao cũng chịu không được, lại như tự mình phủ định, cả người rơi vào cực đoan mờ mịt.

Trong mắt chỉ có mơ hồ Hắc Trảo hình tượng, tính mạng của hắn quyết định bởi với Hắc Trảo trong một ý nghĩ, trong lòng đã tuyệt vọng, mặc kệ hắn giãy giụa thế nào đi nữa, cũng không có thể chạy ra Hắc Trảo khống chế, đồng thời đối với che chở người danh từ này có toàn nhận thức mới, giả như ở vùng phía tây hoang dã bên trong, như Hắc Trảo như vậy che chở người số lượng không ít, hắn như thế nào đi ra cái này bộ lạc, đi tìm về chân chính chính mình?

"Có nói hay không?" Hắc Trảo táo bạo gào thét đạo, Cao Phong ánh mắt đã mất đi tiêu điểm, cả người rơi vào vô ý thức hỗn loạn trạng thái, để Hắc Trảo tay phải lưỡi dao sắc lần thứ hai nắm chặt, hận không thể đem cái này ngô nghịch giết chết đi, nhưng ở thời khắc cuối cùng, Hắc Trảo buông lỏng ra trảo nhận, để Cao Phong rơi xuống đất kịch liệt ho khan.

"Ta mặc kệ ngươi từ đâu nhi biết đến những thứ đồ này, từ giờ trở đi, ngươi tốt nhất vĩnh viễn quên mất, đừng ở trước mặt bất kỳ người nào nhắc lên, bằng không. . . , ta nhất định sẽ giết ngươi."

Hắc Trảo xoay người lưu lại một lời nói, Cao Phong đang kịch liệt ho khan bên trong, vượt cổ của mình, nhưng nhìn thấy một tay máu tươi, đối với Hắc Trảo oán hận không khỏi mà càng sâu, Tam Trảo đến cùng tạo cái gì nghiệt, dĩ nhiên than trên như thế một cái lãnh khốc vô tình cha?

"Tam Trảo, ngươi có sao không. . . " Khoát Nha cẩn thận tập hợp lại đây, cũng không dám đem Cao Phong nâng dậy đến, Cao Phong cũng không có đứng lên dự định, gian nan chuyển cái eo người, nằm vật xuống âm áp trên mặt đất, nhìn màu đỏ thắm bầu trời dờ ra, 'Đây rốt cuộc là cái ra sao thế giới?'"

Đóng

Hắc Trảo mặc kệ có giết hay không Cao Phong, đều không người nào dám hỏi tại sao, Đại Trảo thì càng không dám hỏi, tối ngày hôm qua Hắc Trảo mới dùng roi tàn nhẫn mà giết mẹ con bọn hắn, đến bây giờ, hắn còn không dám ngồi xuống, cái móng đau rất đau đều bị hắn gặm lấy sang Tam Trảo.

Đứng ở dốc cao bên trên Hắc Trảo có vẻ cô độc mà áp bức, hắn sớm đã thành thói quen loại này cúi đầu xem thế giới sinh hoạt thái độ, phía dưới thung lũng nghỉ ngơi mọi người ở trong mắt hắn còn như là kiến hôi nhỏ bé, thường ngày trong lòng sẽ tràn ngập nắm đại quyền cuồng nhiệt, nhưng giờ khắc này trong lòng hắn nhưng đang sợ hãi, bởi vì nguyên rủa đã xuất hiện ở Hắc Trảo bộ lạc, mà mang đến nguyên rủa nhưng là hắn ba con trai.

Như ba con trai không phải người phụ nữ kia hải tử, hắn nhất định sẽ không chút nào do dự giết chết, cho dù là con trai của hắn, nhưng ở thời khắc cuối cùng, hắn trước sau không thể ra tay, cái kia để hắn cả đời thống hận, cả đời hoài niệm nữ nhân là trong lòng ma chướng.

Tâm tư quay lại, đứng ở chỗ cao nhất khác nào pho tượng sừng sững Hắc Trảo phảng phất trở lại mười lăm năm trước, cái kia còn trẻ ngông cuồng niên đại, không cam lòng như lão Hắc Trảo như thế bị bộ lạc ràng buộc cả đời, nhân cơ hội đến Darcy bộ hoang dã Hoàng Hài bộ lạc, vòng qua tầng tầng trở ngại, rốt cục đi ra khỏi vùng phía tây hoang dã, đến tới gần hoang dã biên thành. . .

Ngần cân treo sợi tóc đối với Cao Phong cũng không đáng giá vui mừng, hắn từ Hắc Trảo làm khó dễ bên trong biết được tự thân nhỏ yếu, liền ngay cả y vì là bình phong súng lục đều không có đất dụng võ, để hắn rất ủ rũ, từ hôm qua ở áp lực cực lớn bên trong sau khi giác tỉnh, hắn liền đem chính mình nằm ở một loại ưu việt địa vị, một loại cao hơn phổ thông hoang dã người bên trên địa vị, chính là những này đã man hoang dã người để hắn cảm giác được loại này khó có thể dùng lời diễn tả được độ cao.

Vì lẽ đó Cao Phong xem thường Khoát Nha, xem thường bộ lạc dũng sĩ, thậm chí xem thường Hắc Trảo, hắn cảm giác mình lại như một cái Bàn Long, bị câu buộc ở Hắc Trảo bộ lạc cái này hồ nước nhỏ nhỏ bên trong, kỳ vọng có thể cưỡi mây đạp gió bay lượn ngàn dặm, nhưng thực hiện cho hắn đã kích nặng nề, hắn ở Hắc Trảo thủ hạ, dĩ nhiên không đỡ nổi một đòn như vậy?

Khoát Nha không hiểu Cao Phong nội tâm thế giới, tư tưởng của hắn bên trong vĩnh viễn chỉ có các loại thấy được vừa đến lợi ích, vĩnh viễn sẽ không nghĩ tới ngày mai sẽ phát sinh cái gì, đứng ở Cao Phong phía sau, hắn không biết làm sao đi khuyên bảo, những người khác đều xa xa né tránh, chỉ có hắn không vứt bỏ không rời đứng ở Cao Phong phía sau.

Cao Phong như xác chết di động theo lần thứ hai khởi hành đội ngũ thừa dịp Thái Dương hạ xuống thời gian tiếp tục hướng phía trước tiến lên, tiến lên bộ lạc lần thứ hai rơi vào trầm tĩnh, Cao Phong vẫn về mặt hốt hoảng, liền ngay cả Đại Trảo lần thứ hai địa đối với hắn căm thù, hắn cũng không có phản ứng, để Đại Trảo dào dạt đắc ý một hồi, đưa mắt đặt ở cùng hắn ăn mặc đồng dạng giáp bảo vệ trên người thiếu niên, tàn nhẫn mà trừng một chút.

Thiếu niên này chính là Hắc Trảo con thứ hai, Đại Trảo một cái khác đối thủ cạnh tranh, nguyên bản to lớn nhất đối thủ cạnh tranh chính là đầy người tà khí Cao Phong, cái kia mỗi tiếng nói cử động cùng thường ngày như hai người khác nhau, lại như một cái sẽ không gọi chó điên, tiếng trầm hờn đối liền đem Khuê Thổ cắn chết, hiện tại bị Hắc Trảo thu thập sau khi liền thành thật, cho nên hắn đem dưới một cái ánh mắt nhắm ngay một huynh đệ khác.

Sắc trời ngảm hạ, trong đêm tối không thể hành quân, dã ngoại cũng không có thể nhóm lửa, chỉ có thể trên mặt cát móc ra sa tổ, quyền thân thể chen ở bên trong chịu khổ, Cao Phong dựa vào gối dựa vào ở sa tổ ngờ ngác nhìn màu đen trầm bầu trời đêm, thế giới này không có bầu trời xanh biếc, cũng không có ánh sao mặt trăng, hắn ngờ ngác nhìn, muốn tìm cái gì.

Khoát Nha cẩn thận trên mặt cát di động, để tránh khỏi đã kinh động bộ lạc dũng sĩ uống công chịu đựng dừng lại : một trận roi, một hồi lâu hắn đến Cao Phong sa tổ bên trong, vừa rơi xuống, liền như đang ở nhà mình, tìm kiếm Cao Phong túi áo, chỉ chốc lát sau móc ra một cái to bằng ngón cái thịt khô, những thứ này đều là Gaza cho Cao Phong chuẩn bị lương khô.

"Thịt khô của ta bị A Đại đoạt, nhiều như vậy người cũng ăn không hết, ta ăn chút không cần gấp gáp đi . . ." Quý chết đói, đem trong miệng nhồi vào Khoát Nha mở hồ không rõ đối với Cao Phong nói rằng, Cao Phong liền mí mắt đều không chớp một thoáng, chớ nói chỉ là phản ứng hần, chỉ là nhìn bầu trời đêm, Khoát Nha cũng học Cao Phong ngửa đầu nhìn bầu trời, thật lâu hần lắc lắc cương trực cái cổ oán giận, xem Cao Phong không có phản ứng tâm tư của hần, xoay người liền chuẩn bị rời đi.

"Hoang nhân bộ lạc là cùng Hắc Trảo bộ lạc như thế bộ lạc sao?" Cao Phong đột nhiên mở miệng, Khoát Nha ở âm u bên trong không nhìn thấy vẻ mặt, như Quý hồn bình thường tiến đến Cao Phong bên người, chuẩn bị nằm ngoài Cao Phong bên người thì thềm một phen, lại bị Cao Phong người được trên người không biết bao nhiêu năm không tẩy mồ hôi xú, cho một cước đá ra.

"A Đại nói, hoang nhân bộ lạc là hoang dã bên trong lang thang bộ lạc, bọn họ hết sức nguồn nước, hết sức cố gắng bắt sa thú, không có cố định bộ lạc, đi đến chỗ nào toán chỗ nào, mấy trăm năm đều là như thế quá. . . ."

Khoát Nha giải thích để Cao Phong trong lòng rầu rĩ, lẽ nào hần sắp sửa đối địch, chính là như thế một đám người sao?

"Tại sao muốn giết bọn hần?" Cao Phong không khỏi mà hỏi ra trong lòng đối với nghi vấn của mình, Khoát Nha sững sờ, chụp chụp cái miệng, có chút không xác định nói rằng: "Bởi vì bọn họ là hoang nhân đi. . . ."

"Đều ở vùng phía tây sinh tồn trong vùng hoang dã, vậy chúng ta cũng không phải hoang nhân?" Cao Phong đột nhiên trào phúng nói rằng, cái nghi vấn này đã vượt qua Khoát Nha thông minh hạn mức tối đa, Khoát Nha suy nghĩ hồi lâu, gấp một cái nói rằng: "Không giết bọn hần, ta làm sao trở thành bộ lạc dũng sĩ? Không thể trở thành bộ lạc dũng sĩ, làm sao đi làm cái miệng to nở nhân? Chà chà, nghe các nàng lắng lo. Ý vị, trong lòng ta liền ngứa. . . ."

Khoát Nha đi rồi một ngày, nói nói cũng chậm chậm nhắm mắt lại, Cao Phong nhìn ngó ở hần sa tổ bên trong Khoát Nha, trong lòng thờ dài. . . .

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15:Ra sức

Thời gian ba ngày ngay khi hành quân bên trong vượt qua, Cao Phong một mực suy nghĩ một vấn đề, tại sao thế giới này khuyết thiếu rất nhiều kiến thức căn bản? Ở trong bộ lạc, hần tìm được súng lục, thậm chí từ trên thân súng nhìn thấy dấu chạm nổi mình văn, nhưng ở trong bộ lạc không có phát hiện văn tự tồn tại, ở Tam Trảo trong ký ức, hần cũng không có tìm được văn tự ghi chép, nhưng từ Hắc Trảo phản ứng trên xem, văn tự nhưng là tồn tại.

Nhưng vì cái gì Hắc Trảo sẽ nói những câu nói kia? Để hần vĩnh viễn không nên bày ra? Lẽ nào trong đó có cái gì cấm kỵ? Cúi đầu dẫm chiêu Cao Phong đột nhiên bị một cái chân to đá vào cái miệng trên, đột nhiên nằm trên mặt đất, không chờ hần kêu ra tiếng, liền nhìn thấy người ở bên cạnh tất cả đều nằm úp sấp, mà bọn họ thân ở vị trí chính đang một toà cao hơn mặt biển hơn ba trăm mét trên ngọn núi nhỏ.

Dày đặc mùi máu tanh nhĩ tràn ngập ở Cao Phong chớp mũi, thời khắc này, linh hồn hần bên trong liên quan với giết chóc bộ phận thức tỉnh rồi, trước tiên tìm tới mùi máu tanh khởi nguồn, nhưng ở không xa đồng xác mặt sau tìm tới hai cổ thi thể không đầu, thi thể bên người thạch chùng là người vì là xây, chỉ cần nhẹ nhàng dùng sức, này chùng Thạch Đầu sẽ lăn xuống, có thể không có quá to lớn lực sát thương, động tĩnh nhưng tuyệt đối sẽ không tiêu, thích dùng để báo động hệ thống.

Nhưng để Cao Phong chú ý không phải thạch chùng, mà là cái kia hai cổ thi thể, đầu người làm công lao đã lấy đi, vũ khí cũng bị lấy đi, liền ngay cả trên người che giấu đồ vật đều bị tước đoạt, nhưng trạng sức tính đồ vật nhưng vẫn còn.

Hắc Trảo bộ lạc dũng sĩ tôn trọng vết sẹo, vết sẹo càng nhiều, càng biết dùng người tôn kính, nhưng ở dấu ấn miêu tả trên có không thể nghi ngờ giai tầng, chỉ có tinh nhuệ nhất Hắc Trảo dũng sĩ mới sẽ ở trong lòng miêu tả ra Hắc Trảo Đồ Đằng, ra hiệu thân phận của bọn họ.

Trên thi thể mỗi một tác da dẻ đều bị các loại thô ráp hình xăm bao trùm, những này hình xăm đều cùng máu tươi cùng tử vong có quan hệ, có khiến người ta kinh dị tà ác, ở trên thi thể to lớn nhất hình xăm là màu trắng, một bộ hoàn chỉnh màu trắng bộ xương dựa theo thân thể xương cốt phân bố, họa ở thi thể mặt ngoài, mới nhìn phẳng phát xương phù đi ra.

Này hai cổ có khủng bố Đồ Đằng thi thể để Cao Phong ngạc nhiên không chỉ là trên da trang sức, mà là hai người đoạn gáy trên bị máu tươi nhuộm đỏ xương đây chuyền, một vòng vụn vật cột sống xương bị tách ra, lại bị từng vòng từng vòng vọt lên, một người trong đó mang theo to bằng nắm tay bộ xương, một người khác thì lại mang theo hai bàn tay bạch cốt.

Nếu là trừ đi hầu tử xương, như vậy cũng chỉ còn sót lại một cái khả năng, trên thi thể xương cốt là lấy từ một danh trẻ con trên người xương, hay là xương non nớt chủ nhân đã làm đồ ăn tiến vào hoang dã người cái bụng.

Nghĩ tới đây, một loại trước nay chưa từng có khiếp đảm nổi lên Cao Phong trong đầu.

Cao Phong không cho là mình là một cao thượng người, ở hẳn trong ký ức có một câu nói, cao thượng là cao thượng người mộ chí mình, dê hèn là dê hèn người giấy thông hành, cho nên hẳn đối với Hắc Trảo bộ lạc bị người nô dịch khế nô làm như không thấy, không muốn vì nhân loại tự do giải phóng mà đi lấy trứng chọi đá.

Nhưng vào đúng lúc này, trong lòng hắn bay lên không tên sự phẫn nộ, bất quá ngoại trừ Cao Phong ở ngoài, những người khác đều tựa hồ là một bộ tập mãi thành quen đáng vẽ, liền ngay cả Khoát Nha cũng không có nhìn nhiều.

Bên dưới ngọn núi chính là hoang nhân bộ lạc tụ tập địa, không có sa tường phòng ngự, chỉ có đơn giản ly ba bảo vệ góc viên, một ít thân thể cường tráng, toàn thân thoa khắp màu trắng xương cốt hoang nhân chiến sĩ đang đi tuần, Hắc Trảo đứng ở trên ngọn núi hướng phía dưới phóng tầm mắt tới, trảo nhận không ngừng ma sát, mặc kệ hoang nhân bộ lạc có hay không đắc tội Hắc Trảo bộ lạc, bọn hắn đều nhất định phải tiến công, không phải vậy mùa đông năm nay sẽ rất gian nan.

Cao Phong cùng hết thấy người hầu đi theo đều bị chạy tới dưới chân núi ở lại, không giống nhau: không chờ trời tối, bọn hắn đều không thể hành động, ba ngày hành quân, để túi nước cũng làm thịt, rất nhiều người khỏe miệng đều nổi lên khô héo rách da, lại như nổ tung vỏ cây.

Dưới chân núi có một cái cỏ dại mang, ở đây, Cao Phong nhìn thấy rất nhiều chữa thương thảo Diệp cùng mộc đầu hoa, cũng không nghĩ nhiều, đem hết thảo mộc đầu hoa cùng thảo Diệp đều vật hái lên, trốn ở góc phòng chậm rãi tinh luyện, phải tẻ nhạt chờ đợi thời gian.

Khoát Nha tẻ nhạt cắn cây cỏ, ngồi xồm ở một bên nhìn Cao Phong bận rộn, hẳn đặc điểm lớn nhất chính là cái gì đều không để ở trong lòng, vì lẽ đó Cao Phong làm gì cũng không tránh hắn.

Đóng

Gaza thanh lý quá Cao Phong dưới giường, cái kia dính đầy bùn đất bình nước khoáng từ cũng bị tẩy sạch sành sanh, Cao Phong chăm chú đem từng giọt tinh luyện sau khi thuốc chữa thương rót vào trong bình, chờ hắn cầm trong tay hơn trăm cây thảo dược đều cho tinh luyện sau khi, trong bình cũng có nửa bình màu xanh biếc chất lỏng, tản ra hơi bạc hà mùi nhī.

"Khoát Nha, giấc mộng của ngươi là cái gì?" Cao Phong đem cái nắp kín vặn chặt, thuận tiện hỏi nói.

Khoát Nha ngờ ngác đang nhìn mình lộ ra giấy rom ở ngoài ngấm đen ngón chân, nghe được Cao Phong hỏi dò, theo bản năng co vào, tựa hồ bị hỏi thẹn thùng nhất vấn đề.

"Trở thành dũng sĩ chứ. . . ." Khoát Nha không chút suy nghĩ.

"Trở thành dũng sĩ sau khi đây?" Cao Phong theo bản năng truy hỏi, cầm lấy một cái gỗ điêu khắc chiếc lọ, bắt đầu tinh luyện mộc đầu hoa, tại sao tinh luyện, ngay cả chính hắn cũng không biết.

"Trở thành dũng sĩ, ta liền có thể dưỡng nô nữ, cưới nữ nhân. . . ." Khoát Nha nghĩ tới điều gì. Nứt ra rồi thiếu mất răng cửa răng vàng lớn, cười rất đậm loạn, khe khẽ đáng vẽ, lại như sắp ăn trộm gà hồ ly.

"Giấc mộng của ngươi chính là cái này?" Cao Phong ngừng tay, vô cùng kinh ngạc nhìn Khoát Nha, này thật là không phải mơ ước gì.

"Đương nhiên không phải, cưới nữ nhân có thể không phải là vì hưởng thụ, là vì lưu sau, hoang dã người cả đời có ba chuyện nhất định phải làm được, loại một mảnh cây táo địa, trở thành bộ lạc dũng sĩ, dưỡng đứa bé. . . ."

Còn chưa thành niên Khoát Nha nói ra muốn sinh con lời thể là buồn cười như vậy, nhưng ở Cao Phong trong mắt không có chút nào buồn cười, ở Khoát Nha trên mặt dĩ nhiên có một phần trang trọng nghiêm túc.

"Sinh hài tử, để hắn trở thành bộ lạc dũng sĩ, lại để hắn sinh con?" Cao Phong theo bản năng truy hỏi, Khoát Nha cúi đầu, dùng ngón tay thổi mạnh răng nanh đao, phát sinh sần sật tạp âm gập đầu nói: "Ta A Đại, A Đại A Đại đều là như thế quá, ta cũng sẽ làm như vậy, ta nhī con cũng sẽ làm như vậy. . . ."

"Lẽ nào ngươi không muốn đi ra ngoài xem xem thế giới bên ngoài sao?" Cao Phong có chút chi tiết mài sắt không nên kim, một người cô độc hẳn chịu đủ lắm rồi, cần một cái đồng bạn bồi tiếp chính mình, cho dù hẳn xem thường Khoát Nha, cũng muốn cho Khoát Nha cùng mình một cái ý nghĩ.

"Đến thế giới bên ngoài cũng không cần tìm nữ nhân sinh con?" Khoát Nha có chút kỳ quái hỏi, Cao Phong có chút không biết trả lời thế nào, không khỏi mà ngẩng đầu nhìn hướng về đồ tươi như máu bầu trời: 'Bầu trời bên ngoài lẽ nào cũng không phải là hồng sao?' Cao Phong nghĩ như vậy đến.

"Lẽ nào ngươi thì không thể mở mang tầm mắt, chỉ có đứng đến càng cao hơn, mới có thể xem càng xa. hơn. . . ." Cao Phong vô lực khuyên, cũng không biết là ở khuyên bảo Khoát Nha, vẫn là ở khuyên bảo chính mình.

"Xem lại xa, cũng đến tìm nữ nhân sinh con a?" Khoát Nha đưa cái cổ hướng về xa xa nhìn một chút, chỉ nhìn thấy càng nhiều hạt cát cùng cỏ dại, lập tức chăm chú với chính mình răng nanh đao.

Cao Phong không nói, mặc kệ hắn nói cái gì, Khoát Nha đều có thể dùng nữ nhân cùng hài tử qua lại đáp, lại như một người cùng ngớ ngẩn biện luận,

ngớ ngẩn luôn có thể dùng đơn giản nhất trả lời khiến người ta phát điên.

Thời gian đang trầm mặc bên trong quá khứ, Cao Phong trong lòng đối với Hắc Trảo bộ lạc, đối với vùng phía tây hoang dã phương thức sống cảm thấy hết sức ngột ngạt, trong lòng hắn luôn có một loại hồ hê, nhân sinh không phải là như vậy, lão Thiên Nhượng hắn đi tới thế giới này, cũng không chỉ là loại cây táo, đường hải tử.

Tự tin là loại rất vật kỳ quái, có lúc, không sợ không sợ, hận không thể đem thiên đâm cho lỗ thủng, nhưng một khi bị đá kích, lại như lọt khe hở thùng nước, không ngừng giảm xuống, Hắc Trảo cho hắn đá kích sau khi, vẫn không có khôi phục như cũ, để hắn đối với tương lai của mình một lần nữa có sầu lo.

Bởi vì sầu lo, Cao Phong buông xuống kiêu ngạo, hướng về Khoát Nha tìm kiếm trợ giúp, nhưng Khoát Nha cùng hắn lý niệm không giống nhau, để hắn không dừng khí đem lời nói tự đáy lòng nói ra.

"Còn bao lâu trời tối?" Cao Phong có chút khó chịu lắc lắc thân thể, hai tay không khỏi mà gãi phía sau khô cạn vết sẹo, hắn cảm giác được vết sẹo mang đến ngứa lạ khó chịu.

"Cũng sắp rồi. . . , không biết ta có hay không từ, Tam Trảo hắn là sẽ không chết đi? Liên Khuê Thổ đều từ ở trong tay ngươi." Khoát Nha có chút nôn nóng bất an, đỏ sẫm bầu trời từ từ chuyển ám, mang ý nghĩa bọn họ sắp bắt đầu nhân sinh trận đầu từ đầu, bất an còn có đại đa số người hầu đi theo, đúng là những kia dũng sĩ thân nô cầm đơn giản vũ khí có chút nóng lòng muốn thử.

"Giúp ta nào nào." Cao Phong không chịu nổi, một cái kéo xuống trên người áo khoác, lộ ra phía sau tảng lớn màu đen hạt vừng dây dưa sa tựa như vết sẹo, đây là năm ngày trước ở hạt cát bên trong dây dưa thương da thịt khép lại sau vết sẹo, Khoát Nha nhìn quen vết sẹo, cũng không để ý, nhưng hắn đối mặt Cao Phong vết thương trên người ba nhưng không có chỗ xuống tay.

Tảng lớn tảng lớn màu đen sa hầu như bao trùm Cao Phong phía sau hết thấy da thịt, gáy, phía sau lưng, cánh tay, còn có phần eo, hầu như tất cả đều là vết thương, rất khó tin tưởng thu rồi như vậy trùng thương, Cao Phong còn có thể giết chết Khuê Thổ, khiêu chiến Can Từ.

"Nhanh a. . . ." Cao Phong đột nhiên xoay người một tiếng quát lớn, để Khoát Nha không khỏi mà chấn động, mau tới trước, dùng hắn bàn tay bản thủ móng tay thủ sẵn Cao Phong phía sau lưng, liền thấy từng tầng từng tầng màu đen vết sẹo như Lạc Tuyết giống như vậy, từ Cao Phong trên người bay xuống, Cao Phong lông mày buông lỏng, phía sau đậm nhói dù sao cũng hơn ngứa ngứa đến sáng khoái.

"Tam Trảo. . . , ngươi dùng chính là thuốc gì? Tốt như vậy nhanh như vậy? Lúc này mới năm ngày chứ?" Truyền đến Khoát Nha quái dị kinh ngạc thốt lên, Cao Phong sửng sốt, hắn cho rằng sẽ bị chụp dòng máu mẫn thuộc lòng, nhưng không nghĩ tới, truyền đến Khoát Nha kinh ngạc.

Hai tay trên cánh tay kéo, bóc ra vết sẹo sau khi, là tảng lớn tảng lớn đỏ tươi bấp thịt cùng màu trắng tử bì, nhưng không hề có một chút máu tươi chảy ra, Cao Phong không khỏi mà hít vào một ngụm khí lạnh, hắn tinh luyện đồ vật có vẻ như quá ra sức chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Bị phục kích

"Chuẩn bị, đều sắp chuẩn bị kỹ càng. . . ." Một trận bí mật hồ hoán từ nơi không xa truyền đến, hết thấy thân nô cùng người hầu đi theo đều đứng dậy, chỉ có bộ lạc các dũng sĩ còn ngồi dưới đất nghỉ ngơi, đem tiết kiệm hạ xuống thủy toàn bộ uống sạch, hai mắt lộ ra khát máu hung quang.

Cao Phong ngừng đầu nhìn trời, lại phát hiện hồng vân đã biến thành bóng đen.

Chiến trước kích động tràn ngập tâm linh của mỗi người, nhưng không bao gồm Cao Phong, hắn một mực trong đội ngũ suy tư chính mình tinh luyện thực vật năng lực, loại năng lực này cùng Hắc Trảo biến dị không giống, càng thêm bí mật, cũng sẽ không có thân thể dị dạng dị chứng về sau, tuy rằng không có như vậy trực quan sức chiến đấu, nhưng có thể nắm giữ càng rộng khắp hơn đường cái.

Đội ngũ bắt đầu hành động, mỗi một cái người hầu đi theo đều bị yêu cầu cắn vào một cái mộc côn, hắc ám ngọn núi con đường gồ ghề, rất nhiều người hầu đi theo đều ngã bì mặt xanh thừng, nhưng bọn họ từ cũng không dám phun ra mộc côn, chỉ có thể phát sinh kêu rên, bộ lạc dũng sĩ kết giao nô so với chưa từng trải qua trận người hầu đi theo muốn trầm ổn nhiều lắm, chỉ ít sẽ không bởi vì ngã sắp xuống mà bị thương.

Độ lớn không giống tiếng thờ đốc vang vọng ở gần nghìn người trong đội ngũ, đao thương va chạm nhỏ vụn tiếng vang ở yên tĩnh ban đêm đặc biệt lạnh lạnh, để hết sức căng thẳng người hầu đi theo môn kinh hồn bạt vía, sợ sệt 1,500 mét ở ngoài hoang nhân sẽ nghe được.

Cao Phong thông thạo đi qua đường núi gập ghềnh, tư tưởng nhưng không có tập trung ở tất cả mọi người cùng chung mục tiêu, hoang nhân bộ lạc trên, ở trong lòng hấn có cái nghi vấn, tại sao hoang nhân bộ lạc không có đối cương quen thuộc, do đó cho Hắc Trảo bộ lạc thừa cơ lợi dụng?

Hắc Trảo bộ lạc sờ soạng hướng về hoang nhân bộ lạc tiến lên thời gian, hoang nhân bộ lạc cũng không có như Hắc Trảo suy nghĩ như vậy rơi vào ngủ yên trầm ngủ, từng cái từng cái vỡ trang đầy đủ hoang nhân chiến sĩ yên tĩnh đứng ở tới gần Hắc Trảo dừng sĩ phương hướng, cầm thật chặt từng người vũ khí chờ đợi cái gì, còn bọn hấn nữa phía sau, một bộ bộ bất cứ lúc nào phóng ra mấy bắn đá trên, đã mang lên từng cái từng cái do rom rạ cùng dầu mỡ hỗn hợp nhiên thiêu đạn.

Hoang nhân thủ lĩnh được gọi là Dạ Ma, có khác hấn với người thường thân cao cùng hình thể, đứng ở từng cái từng cái thân cao một mét bảy, một mét tám hoang nhân chiến sĩ trung gian, như Cự Nhân.

Dạ Ma là hoang nhân bộ lạc che chở người, cái này ba ngàn người đại bộ lạc là từ hoang dã nơi sâu xa di chuyển tới được, ở cái này trong bộ lạc, Dạ Ma chính là này ba ngàn người độc nhất vô nhị vương giả, vui vẻ giận dữ cũng làm cho bộ lạc mọi người vì đó kinh hoàng.

Dạ Ma hơn hai mét thân cao để bên cạnh hấn chiến sĩ cũng không dám quá mức tiếp cận, so với những chiến sĩ khác cá mồi tựa như chen chúc, Dạ Ma bên người lại có rộng rãi không gian, một cái đầy đủ để hấn cảm thấy quyền uy cùng thư thích không gian, ngắm nhìn bóng đêm tầm tối, Dạ Ma xấu xí mà thô cuồng trên mặt hung lệ dữ tợn, để bên cạnh hấn đứng thẳng duy nhất một cái không phải hoang nhân gia hỏa không khỏi mà nuốt xuống khô khốc nước bọt, đối với hấn mà nói, vèn vèn đứng ở Dạ Ma bên người đều có thể cảm nhận được áp lực.

"Bọn họ thật sự chỉ có hơn ba trăm cái chính thức dừng sĩ?" Dạ Ma giọng trầm thấp phảng phất cú đêm kêu rên, khiến người ta từ bên trong tâm nhãn cảm nhận được mãnh liệt sợ hãi, hấn nói chuyện đối tượng chính là bên người cái này không có bạch cốt đồ thân bộ lạc người.

Đóng

"Hắc Trảo bộ lạc tổng cộng chỉ có tám trăm cái bộ lạc dừng sĩ, còn muốn lưu lại nhân thủ phòng thủ sào huyệt, chỉ có thể điều động nhân thủ nhiều như vậy. . . ." Ở Dạ Ma áp lực cực lớn dưới, người này không dám thất lễ, mau mau trả lời, nhưng không nghĩ tới, câu trả lời của hấn Dạ Ma cũng không hài lòng, đột nhiên đưa tay đem người này gáy nắm lấy, nhấc lên giữa không trung.

Dạ Ma bàn tay lớn lại như tinh cương chế tạo móng vuốt, trói lại cổ của hấn để hấn thở dốc đều làm không được, ở to lớn nghẹt thở bên trong, liên tục đá đánh hai chân, làm biệt trước khi chết cuối cùng gầy dựa.

Dạ Ma ở mơ hồ ánh lửa chiếu xuống, lộ ra si mê ánh mắt, hấn nhìn chăm chăm người kia tuyệt vọng hai mắt, lộ ra vui sướng ánh sáng lộng lẫy, không có ai so với hấn càng yêu thích chương không sinh tử của người khác, cũng không có ai so với hấn càng hiểu được thương thức người khác thống khổ tuyệt vọng một khắc đó phong tình.

"Rầm. . . ." Dạ Ma rất có chừng mực ở người kia sắp nghẹt thở mà chết một khắc, đem hấn ném tới trên đất, không giống nhau: không chờ người kia từ khô cạn lá phổi bên trong hút vào mới mẻ không khí, Dạ Ma chậm rãi ngồi xổm ở trước người của hấn, lạnh lùng nghiêm nghị nói rằng: "Ta không cần phỏng đoán, nên bao nhiêu chính là bao nhiêu, một cái cũng không thể ẩn giấu, ngươi chỉ là người đưa tin, ta giết ngươi, bên kia cũng sẽ không nói cái gì, không nên đem ta xem là ngớ ngẩn. . . ."

"Khắc khắc. . . , 350 cái bộ lạc dừng sĩ, bốn trăm cái thân nô, còn có 120 cái người hầu đi theo, đây là bọn hấn tất cả sức mạnh."

Ngần cân treo sợi tóc gia hỏa cũng không dám nữa ẩn giấu mây may, ngã: cũng hạt đậu bình thường nói rõ ràng ràng, Dạ Ma bất động vẻ mặt, trong mặt hung lệ ánh mắt càng thêm băng hàn, đột nhiên đứng lên, đối với bên người các chiến sĩ quát: "Ta muốn dùng đầu người của bọn họ làm thành chén rượu, dùng bọn họ xương làm thành bảo tọa, dùng da người của bọn họ làm thành lều vải."

Gầm lên giận dữ đột nhiên vang vọng hoang nhân bộ lạc, sau một khắc, vô số hô quát tùy theo hô ứng.

Như con lốc hô quát vang vọng ban đêm kinh thiên động địa, một giây sau, hơn mười màu đỏ tươi quả cầu lửa từ hoang nhân trong bộ lạc bay lên, lòi chói mắt quý tích, Lưu Tinh giống như nện ở Hắc Trảo trong bộ lạc, âm âm vỡ vụn tán ra vô số thiêu đốt đốm lửa.

Mỗi một đóa đốm lửa chính là một cái sáng sủa cây đuốc, đem bộ lạc dừng sĩ hư thực chiếu rõ ràng ràng, lúc này bộ lạc dừng sĩ đã tiếp cận đến hoang nhân bộ lạc trong vòng hai trăm mét, đột nhiên đã kích để bọn hấn một thoáng liên bối rồi.

Từng cái từng cái toàn thân cháy lửa bộ lạc dừng sĩ như hình người bỏ đuốc giống như kêu rên gào thét, nhìn những người này, Cao Phong cái kia đóng kín ký ức van đột nhiên bị đẩy ra, ở trong ký ức của hấn, khói lửa ngập trời trên chiến trường, vô số nổ tung quả cầu lửa khác nào đèn nê ông đỏ lấp lóe, soi sáng ra bầu trời đêm màu đỏ tươi như máu, lại như thế giới này Bạch Thiên.

Từng cái từng cái quen thuộc hoặc là xa lạ chiến hữu ở trong ngọn lửa lẫn lộn gầy dựa, nổ tung sóng khí đem kêu rên chiến hữu thổi trên giữa không trung, lại hóa thành tán nát tan tành chi hạ xuống, mà ngay cả chấp vá thi thể độ khả thi đều không có, qua lại mưa đạn, đang nổ trong ánh lửa, hình thành vô số thẳng tắp quang liên, quét ở hấn công sự trên, bắn như bay vô số vô đạn. . . .

"Tam Trảo. . . , chạy a. . . ." Một tiếng thét kinh hãi ở Cao Phong màng tai trên vang vọng, Cao Phong hoảng hốt nhìn tỏ rõ vẻ kinh hoàng Khoát Nha, bên người người hầu đi theo môn đã tán loạn, ở trước người bọn họ phía sau, vô số cây đuốc cùng hô hét như mưa to kéo tới.

Thiêu đốt trong ngọn lửa, bị ngọn lửa nhen lửa bộ lạc dừng sĩ kêu rên gào thét, trên mặt đất cút khỏi thiêu đốt hỏa đạo, lúc này mới có người phát hiện, dưới chân hạt cát trên bị người tung khắp dính đầy dầu mỡ cò khô, ngọn lửa rừng rực uyển như dòng nước khuếch tán phun trào, đem càng nhiều địa phương nuốt chửng, cũng đem hết thảy bộ lạc dừng sĩ kết giao nô, còn có người hầu đi theo bạo lộ ra.

"Chạy a. . ." Khoát Nha A Đại xông lên, một cái kéo lấy Cao Phong cánh tay, dùng sức nhí nắm kéo, về phía sau chạy đi, Cao Phong cả người không tự chủ được theo chạy, nhưng quay đầu nhìn về phía phía sau.

Hoang nhân bộ lạc như lửa quang minh một mảnh, từng viên một thiêu đốt quả cầu lửa tương tiếp thẳng lên bầu trời đêm, cồn động huyền Lược quỹ tích, Lưu Tinh tựa như hướng bên này bay tới, xoay người liên đang kinh ngạc tán dừng sĩ trung gian nổ tung, đầu đầu cũng có người, không nhận rõ ai là dừng sĩ, ai là thân nô, càng không biết Hắc Trảo ở nơi đó.

"Thất bại?" Một cỗ không biết tên sĩ nhục vang vọng ở Cao Phong trong lòng, này cỗ sĩ nhục cùng Hắc Trảo bộ lạc không quan hệ, cùng hoang nhân bộ lạc không quan hệ, chỉ là trong lòng hấn quải lạ tâm tình, cái này trong nháy mắt, hấn hỗn loạn ký ức cùng hết thấy trước mắt trùng hợp, cái kia mưa đạn bay ngang chiến trường cũng cùng hòa tinh Vạn trấn vùng phía tây hoang dã trùng hợp.

"Chúng ta xong, ô. . ." Lại là một tràng thốt lên, cổ đầu không để ý vĩ tan vỡ binh môn nhìn thấy phía sau xuất hiện mấy trăm tên đằng đằng sát khí bộ xương bạch cốt, như Quỷ hồn bình thường hướng về bọn họ đập tới, ở cái kia lăm ta lăm tằm lăm sao đều đếm không hết cây đuốc trung gian, mỗi một cái hoang nhân chiến sĩ cũng giống như từ phần mộ bên trong bò ra u hồn, để bọn hấn từ trong lòng cảm thấy kinh hoàng.

Bộ lạc dừng sĩ cái kia nhìn như ấu trĩ đồ trang vào lúc này, như áp đảo lạc đà cuối cùng một cái rom rạ, để Hắc Trảo bộ lạc tinh thần hoàn toàn tan vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Phá trận

Vô số cây thương như mưa rơi vào Hắc Trảo bộ lạc trận doanh, đem từng cái từng cái bởi vì sợ hãi mà kinh hoàng thân nô cùng người hầu đi theo đâm thủng ngực, trong nháy mắt đem đám người chạy tứ tán thanh liêm không một mảnh, ở rừng rậm tựa như lao trước mặt, ở vô số bị đâm xuyên chỗ yếu, gào thét sắp chết đồng bạn trước người, đại đa số đều tuyệt vọng.

Cao Phong nhìn hướng về bọn họ bức bách tới được hoang nhân dừng sĩ, trong lòng đột nhiên bay lên một cái quải lạ ý nghĩ, nếu như những người này đều nguyện ý nghe từ hấn sắp xếp, hoang nhân chiến sĩ phân tán trận hình không đỡ nổi một đòn, nhưng cái ý niệm này vừa tránh qua, hấn liền bị đụng phải đi ra ngoài.

Ba mươi, bốn mươi cái bộ lạc dừng sĩ phát sinh tan rã cõi lòng gầm rú, như từng con Man Ngưu không sợ hướng về chặn lại bộ lạc của bọn họ dừng sĩ phóng đi, ở sau người bọn hấn, lúc trước bị sự gây người thân nô cùng người hầu đi theo môn cũng điên cuồng theo vào, chỉ cần có người đi đầu, bọn họ cũng không thiếu quyết tử một đòn dừng khí.

Khoát Nha cũng rơi vào cuồng nhiệt mù quáng theo trạng thái, bất kể thể lực quơ múa răng nanh đao, như đập đầu được tên côn đồ các kè, quên mất hết thấy chiến kỹ, thẳng tắp địa xông lên trên.

Cao Phong cũng xông lên trên, nhưng nhìn chòng chọc vào phía trước cây đuốc, hấn không thể ở lại phía sau, càng nhiều bộ lạc dừng sĩ kết giao nô vọt tới, ở tảo bạo trong đám người, nếu như không thể nước chảy bèo trôi, cũng chỉ có thể bị đánh ngã giẫm chết.

Lao phảng phất vô cùng vô tận, từng lần từng lần hướng về bọn họ ném mạnh lại đây, chỉ ít ở những bộ lạc kia thân nô trong mắt là như vậy, bọn họ lại như đánh vào trên đá ngầm bọt nước, từng lần từng lần tán ra ngã xuống.

"Sáu con. . ." Cao Phong trong lòng mặc mảy, đột nhiên múa đao đem hướng về hấn bay tới một con lao đẩy ra, thuận thế đánh bay mặt khác một cái hướng về Khoát Nha rơi đi lao, sau một khắc, hấn cùng Khoát Nha trước người sau người cơ hồ bị thanh liêm không.

Đẩy ra lao sau, Cao Phong đột nhiên đánh gục Khoát Nha, ôm hấn trên mặt đất lăn lộn, trong tiếng thét gào, màu đỏ tươi quả cầu lửa ở tại bọn hấn trước đó đứng thẳng vị trí nổ tung, bắn như bay vô số hỏa tinh.

Khoát Nha kịch liệt ho khan bị Cao Phong từ trên mặt đất kéo lên, ngay khi vừa nãy, Cao Phong đụng phải lá phổi của hấn, nhưng cứu cái mạng nhỏ của hấn, cái này trong nháy mắt, ánh lửa dưới Khoát Nha dùng kỳ vọng ánh mắt nhìn Cao Phong.

Cao Phong từng ở bão cát bên trong cứu Khoát Nha, để Khoát Nha trong lòng bội phục Cao Phong, hiện tại lại cứu hấn một mạng, không khỏi mà từ cuồng nhiệt trong trạng thái tỉnh táo, muốn Cao Phong mang theo hấn tìm ra đường sống.

Liên tiếp quả cầu lửa nên ở dòng người tiên phong, Cao Phong trong lòng biết, hoang nhân bộ lạc mấy bắn đá nhắm vào phương hướng đã thay đổi, từ phía sau dời đến phía trước chặn, nói cách khác, hoang nhân bộ lạc muốn lưu lại đại bộ đội, toàn bộ tiêu diệt.

"Lui về phía sau, để người A Đại lui ra đến, không thể lại xông tới. . ."

Bộ lạc dừng sĩ đã cùng hoang nhân chiến sĩ cắn giết đến cùng một chỗ, mỗi một giây đều có người ngã xuống, ánh đao bóng thương bên trong, dòng máu cùng người đầu cùng bay, Hắc Trảo bộ lạc dừng sĩ thân kinh bách chiến, cho dù nhất thời thất lợi, bọn họ cũng không thiếu từ chiến quyết tâm.

Đóng

Có thể Cao Phong có thể trong nháy mắt phán đoán ra toàn bộ chiến trường tình thế, Hắc Trảo bộ lạc bị hoang nhân bộ lạc phục kích phá vỡ trong lòng phòng tuyến, lại bị hai mặt giáp công, giờ khắc này đồng thời nói là anh dũng giết địch không bằng nói là ở sắp chết giây dựa, mà Hắc Trảo từ đầu đến cuối không có đứng ra, thì lại để bộ lạc dừng sĩ môn Quân Long Vô Thủ, nắm bẻ bảy mạng.

Cao Phong là Hắc Trảo ba con trai, nhưng hẳn dù sao không phải bộ lạc người thừa kế, thân phận đã xác định là dừng sĩ, nhưng không có ở trên chiến trường đạt được tán thành, cho nên hẳn không thể nhất hô bá ứng, chỉ có thể hi vọng Khoát Nha A Đại có thể nghe chính mình kiến nghị.

Phía trước giết chóc tàn khốc mà máu tanh, không ngừng có người ngã xuống, từ chiến lực cá nhân nhìn lên, bộ lạc dừng sĩ mạnh hơn so với hoang nhân chiến sĩ, ở tuyệt vọng chiến tuyến trên giết ra một so một điểm năm chiến tổn so với, nhưng chuyện này cũng không hề có thể cứu vãn cái gì, bộ lạc dừng sĩ số lượng quá ít, mà đại đa số bộ lạc dừng sĩ chính đang phía sau kiềm chế hoang nhân bộ lạc chiến sĩ.

Như rừng trường thương đang từ đội ngũ hai bên sợ hãi lại đây, hình thành vòng vây to lớn nhĩ, nếu như không có đoán sai, hoang nhân bộ lạc chuẩn bị tiền hậu giáp kích, sau đó hai bên vây quanh, đem bộ lạc dừng sĩ diệt sạch ở đây, bọn họ không muốn đánh toan đánh một trận đánh tan chiến.

Thân nô môn trường mâu đại đa số đều bị ném, người hầu đi theo môn biểu hiện cũng không khá hơn bao nhiêu, nếu không phải Khoát Nha nhớ kỹ rằng nanh đao giá trị nói không chắc cũng ném, hạ xuống hỏa Lưu Tinh khác nào đòi mạng Diêm Vương, ở trong đội ngũ sâu sắc thêm mọi người sợ hãi, Khoát Nha mau mau vọt tới tiền tuyến muốn tìm được A Đại.

Cao Phong từ bên người trên thi thể rút lên hai con lao, từ nằm trên mặt đất ôm đầu thân nô cùng người hầu đi theo môn rống to: "Tất cả đứng lên, nằm trên mặt đất từ càng nhanh hơn. . ."

Không có ai nghe hắn, ở loại này tuyệt vọng trong chiến đấu, cho dù đứng lên cũng cần dũng khí, Cao Phong lần thứ hai nhảy đến một bên, né tránh một viên hạ xuống quả cầu lửa, nhặt lên một cùng nhen lửa trường mâu, tàn nhẫn mà đánh ở trên đất người hầu đi theo cái môn trên, để hắn kêu thảm nhảy lên.

"Đem bọn họ đều đánh lên, không nghe lời giết cho ta. . ."

Cao Phong vào đúng lúc này, như tiền tuyến quan chỉ huy, quyền đâm cước đá đem từng cái từng cái thân nô cùng người hầu đi theo kéo đến, kín đáo đưa cho bọn họ từng cây từng cây lao.

Ở Khoát Nha còn đang tìm kiếm A Đại thời điểm, một nhánh hơn mười người lao đội bị Cao Phong ở trên chiến trường cho kiến dựng đứng lên.

"Theo ta trùng." Giờ trong tay lao, Cao Phong hò hét bên trong, xông về phía trước, hơn mười thân nô cùng người hầu đi theo ở đầu lĩnh hiệu ứng dưới, cũng đồng thời theo Cao Phong xông lên trên, càng nhiều thân nô cùng người hầu đi theo môn cũng dồn dập từ dưới đất bò dậy đến, tìm tới bên người có thể sử dụng vũ khí, theo sát phía sau.

"Ta hướng chỗ nào vút, các ngươi liền hướng chỗ nào vút. . ." Ở vật lộn đám người sau khi, Cao Phong trùng phía sau mọi người quát, lúc này đã có mấy chục người đội ngũ cùng kêu lên hô quát, ở tình huống như vậy, chỉ cần có người đi đầu, bọn họ liền đi tìm người tâm phúc.

"Vút. . ." Rống to bên trong, Cao Phong đem lao ném về bên trái trường thương trong rừng, trong nháy mắt để một cái trường thương nhào tới trên đất, sau một khắc, mấy chục cây lao hỗn loạn vọt vào, để càng nhiều trường thương hỗn loạn.

"Vút nữa. . ." Lại là gầm lên giận dữ, chính tề rất nhiều lao đem trường thương đại trận đánh ra một người sống.

"Toàn bộ ném đi. . ." Lần này không cần Cao Phong làm mẫu, nhìn thấy hoang nhân chiến sĩ ngã vào lao dưới, hết thấy thân nô cùng người hầu đi theo đều tìm được một chút tự tin, dồn dập chạy lấy đà, tung trong tay lao.

Ngay khi trường thương đại trận bị nổ ra chỗ hồng trong nháy mắt, tỏ rõ về dòng máu Khoát Nha A Đại bị kéo đến Cao Phong bên người.

Không chờ Cao Phong nói chuyện, đánh lão trưởng bộ lạc dừng sĩ một chút nhìn ra kẻ hở, hét lớn một tiếng: "Đột phá, đột phá."

Đột phá đối với bộ lạc dừng sĩ tới nói chính là Thắng Lợi kỳ tích, bọn họ đã tại hoang nhân chiến sĩ giết không hết số lượng dưới không chống đỡ được, nghe được la lên, đồng thời bùng nổ ra hoan hô, lấy tốc độ nhanh nhất thoát ly, hướng về Cao Phong bên này vọt tới.

Ở bộ lạc dừng sĩ vọt tới trước đó, Cao Phong cùng Khoát Nha A Đại đã giết gần trường thương lâm, ở trường thương trong trận, răng nanh đao so với trường thương dùng tốt, Quân Đao nhưng cánh tay phải răng nanh đao dùng tốt.

Vút ra cuối cùng một cái lao, đâm xuyên qua một tên hoang dã chiến sĩ gáy, nghiêng người để quá tà đâm tới trường thương, bộ lạc dừng sĩ răng nanh đao thế hẳn ngăn trở cái thứ ba trường thương, hẳn mượn cơ hội xâm nhập trường thương đại trận cùng hoang nhân chiến sĩ tiếp xúc gần gũi, không giống nhau: không chờ hoang nhân chiến sĩ vượt qua trường thương hướng về hẳn vượt trên đến, lắc mình liền từ bên cạnh người kia thoáng qua, phun máu

tươi tực hoang nhân chiến sĩ gáy động mạch mặt quạt trái ra, hết sức mê muội để hoang nhân chiến sĩ oai ngà trên mặt đất.

Cao Phong như kẻ mặt vũ Từ thần, mỗi khi từ hoang nhân chiến sĩ trong khe hở xâm nhập, lại như con cá bình thường linh xảo, mà hần Quân Dao nhưng có thể chuẩn xác cắt ở hoang nhân chiến sĩ gân tay hoặc động mạch trên, để từng cây từng cây trường thương bóc ra, càng ngày càng nhiều người nhảy vào trường thương trận địa.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Cao Phong chiến trường khúu giác

Bộ lạc dừng sĩ kết giao nô môn đem từng cây từng cây trường thương chen tách, hoặc bị trường thương đình trụ, càng ngày càng nhiều người xông ra càng lúc càng lớn chỗ hồng, có chỗ hồng, như nước đọng Hắc Trảo bộ lạc các dừng sĩ tựa như nghiêng hồng thủy, đem chỗ hồng tách ra, khi (làm) Cao Phong dẫn người từ lỗ thủng bên trong xuyên ra đến sau, phía sau trường mâu trận đã hỗn loạn.

Đang lúc này, Khoát Nha A Đại nhìn Cao Phong hô: "Chúng ta chạy mau đi, có thể chạy một người là một cái. . ."

Đây là bộ lạc dừng sĩ sinh tồn chỉ đạo, không có ai nghĩ đến muốn quay người giết cái đủ, nếu đã thất bại, liền tuyệt không lưu niệm, lưu lại hữu dụng thân vì là bộ lạc lưu lại một phần nguyên khí.

Không chờ Cao Phong trả lời, đột nhiên nghe thấy hoang nhân một trận cuồng nhiệt hoan hô, để mặt sau thế tiến công một thoáng cứng rắn lên, hoang nhân các chiến sĩ không để ý sinh tử hướng về chảy ra trường thương trận kẻ địch quyết tử phản kích, cho dù không giết nổi, cũng phải dùng ngực thè chủ rằng nanh đao, kiểm chế bộ lạc dừng sĩ, nhất định xảy ra cái gì mới để bọn hần hưng phấn như thế.

"Không được, không chạy thoát được đâu, chúng ta không có thủy. . ." Cao Phong nhìn hết thấy lao ra huyết nhân các dừng sĩ rống to, để bọn hần đồng thời sợ hãi, đúng, ba ngày hành quân đem túi nước tiêu hao hết, có thể ba ngày không ăn đồ vật, nhưng không thể ba ngày không có thủy. . .

"Đi tiếp ứng Hắc Trảo, hần có thể thắng. . ." Khoát Nha A Đại đột nhiên giơ lên răng nanh đao, khàn giọng cuồng hô, Cao Phong chỉ vào hắc ám yên tĩnh mang quát: "Chúng ta đi sao sảo huyết của bọn họ. . ."

Hoang nhân bộ lạc ở trong ánh lửa, như huyền Lượng cây đuốc, trong đêm đen rõ ràng loá mắt, Cao Phong gầm rú để hết thấy bộ lạc dừng sĩ kết giao nô môn vô cùng kinh ngạc, đây không phải là tự chui đầu vào lưới sao?

"Cho dù trốn không thoát, cũng phải đốt bọn họ lương thực, để bọn hần cho chúng ta chôn cùng. . ." Cao Phong dùng đơn giản hơn lý do thuyết phục những này đầu óc thẳng thắn nhi gia hòa môn, không có nước, bọn họ sống không được, thể nhưng không có lương thực, hoang nhân bộ lạc cũng không sống nổi, ở loại này đồng quy vu tận cực đoan tư tưởng dưới, tất cả mọi người đồng thời gào thét, liền ngay cả thân nô cùng người hầu đi theo môn cũng bị kích động ra quyết tâm quyết tử.

Ném mặt sau còn ở ác chiến các dừng sĩ, Cao Phong này chỉ hơn trăm người đội ngũ hướng về hắc ám tiến quân, Cao Phong không nói cho bọn hần biết chính mình suy đoán hoang nhân bộ lạc binh lực đã không hư, nếu như hoang nhân bộ lạc có đầy đủ binh lực, thì sẽ không phóng ra nhiên thiêu đạn, sẽ dùng hoang nhân chiến sĩ kiểm chế lại Hắc Trảo bộ lạc, lại có thêm mặt sau mai phục chiến sĩ bọc đánh vây kín, đến lúc kia, ngoại trừ Hắc Trảo, không người nào có thể đào tẩu.

Đây là hoang nhân bộ lạc lộ ra duy nhất kẽ hở, lại bị Cao Phong nhạy cảm nắm lấy, tuy rằng Cao Phong có thể trong nháy mắt nghĩ rõ ràng, nhưng phải cho những này thông minh thấp hơn bắp thịt kẻ lỗ mãng môn lý giải, cũng không phải là một chốc sự tình, cho nên hần cần một cái cái khác cơ.

Hơn trăm người điên cuồng rút đi chiến trường, đang không có pháo sáng, không có tìm Soledad hoang dã, hoang nhân môn cũng mất đi mục tiêu, bọn họ không nóng nảy, chỉ là chuyên tâm vây giết mặt sau bị vây quanh bộ lạc dừng sĩ, bọn họ biết, không có nguồn nước, hoang dã bên trong bất luận người nào đều chạy không thoát vừa chết.

Cao Phong mang theo số hơn trăm tạp binh, vòng qua một cái to lớn đường vòng cung, từ hoang nhân bộ lạc tà sau phát động tấn công, hoang nhân bộ lạc bị trước nay chưa từng có thắng trận lớn hấp dẫn sự chú ý, phía sau hết sức không hư, ở những kia lý ba bị đẩy ngã sau khi vô số lều vại bị ngọn lửa nhen lửa, đem toàn bộ bầu trời đêm rọi sáng.

Tất cả mọi người đều điên rồi, bọn hần giết chóc tất cả có thể nhìn thấy sinh vật, bất kể là hai cái chân vẫn là bốn cái chân, trong bộ lạc lưu lại đều là kẻ nô cùng nữ nhân, ở hơn trăm người giết chóc bên trong, điên cuồng chạy trốn, bọn họ chạy trốn phương hướng chỉ có một cái, giao chiến tối cực nóng địa phương.

Cao Phong hữu ý vô ý mang người đuổi theo những này kinh hoàng đám người, nhưng sắp tới đem đuổi theo thời điểm, lại hồ muốn thiêu hủy tất cả, ở không chế của hắc dưới, toàn bộ lạc người đều bị trục xuất khỏi nơi đóng quân, nhảy vào phía trước giao chiến trong đám người, tìm kiếm có thể che chở bọn họ chiến sĩ.

Lại như mới bắt đầu cái kia ba nhiên thiêu đạn đối với Hắc Trảo bộ lạc sĩ khí chèn ép, những này thất kinh đám người đối với hoang nhân bộ lạc đã kích đồng dạng nghiêm trọng, những kia chiến đấu hoang nhân môn không biết bộ lạc đã xảy ra chuyện gì sao, quay đầu nhưng nhìn thấy đỉnh đầu đỉnh lều vải bị nhen lửa, mấy ngàn con mọc ra sắc bén mọc sừng giác Mị tương tiếp lao ra bộ đội, thậm chí ngay cả cái kia gốc mà to lớn thổ tích cũng lao ra bộ lạc, hướng về bọn họ bên này chạy tới.

Rối loạn, triệt để rối loạn, toàn bộ chiến trường đều loạn thành hỗn loạn, chạy loạn nhảy loạn súc sinh là hoang nhân quý giá nhất của cái, nhưng trở mắt nhìn chúng nó trong đêm đen trời đi, rất nhiều hoang nhân chiến sĩ thậm chí bỏ qua chiến đấu, muốn đuổi theo những này quý giá gia súc, những nữ nhân kia cùng khê nô như không đầu con ruồi, ở trên chiến trường đánh tới đánh tới, hoang nhân chiến sĩ ở tại bọn hắc mà trùng kích vào, dưới không được nhả tâm múa đao chém giết, lại bị tách ra, xen lẫn trong những người này nước chảy bèo trôi.

Đóng

Vòng vây cũng tốt, cắn giết trận cũng tốt, tất cả đều hỗn loạn, bộ lạc dũng sĩ cùng hoang nhân chiến sĩ đều quán quyết lấy nhau từng người chiến đấu, hoặc là hai, ba người, hoặc là ba, năm người, hoặc là một cái bộ lạc dũng sĩ đánh với ba, năm cái hoang nhân chiến sĩ, hoặc hơn mười bộ lạc dũng sĩ vây giết bảy, tám cái hoang nhân chiến sĩ, nói chung, cũng lại hình không được trước đó trận thế trên ưu thế cùng áp lực.

Cao Phong phía sau này một lần sóng tự nhận là hắc phải chết các dũng sĩ lấy linh thương vong công hãm toàn bộ bộ lạc, để bọn hắc thoát như trong mộng, Cao Phong nhưng dùng trường mâu quật từng cái từng cái đại ra gia hỏa, lớn tiếng gào lên: "Đem quả cầu lửa ném đi, đem hết thầy quả cầu lửa ném đi. . ."

Không ai hiểu Cao Phong ý nghĩ, phía trước dũng sĩ cùng hoang nhân quán quyết lấy nhau, ném đi có lẽ sẽ đập đến người mình trên đầu, nhưng Cao Phong không cần bọn họ suy nghĩ, quật bọn họ bấp thịt rắn chắc kế tục quật: "Muốn thắng liền ném đi, muốn thắng. . ."

"Thắng! ! ! " Tất cả mọi người trong lòng đồng thời chấn động, đây là đi một lần bọn họ vô hạn xa danh từ, ngay khi vừa này, bọn họ thậm chí bỏ qua có thể còn sống trở về dự định, đừng nói thắng, cho dù đồng quy vu tận đều là trời cao ban ân, thế nhưng giờ khắc này Cao Phong nhưng nói với bọn hắc, thắng?

"Đến cá nhân giúp ta, gốc rễ, răng hô, miệng méo đều lại đây. . ." Khoát Nha trước hết phản ứng lại, Cao Phong có thể mang theo hắc từ bão cát bên trong sống sót, chính là cái có đại người có bản lãnh, Cao Phong nói có thể thắng, liền nhất định có thể thắng, nghĩ nhiều như thế làm gì? Ở hắc bắt chuyện bên trong, từ nhỏ đến lớn đồng thời học chiến kỹ người hầu đi theo môn đầu tiên bận việc lên, tay chân vụng về đem những thứ đồ này làm lên.

"Hỗ trợ a, lo lắng làm gì, không muốn sống trở về?" Khoát Nha A Đại nhảy lên, trùng những người khác rống to, so với thắng cái này mật mờ đồ vật, sống sót về nhà đốt cháy trong lòng mọi người hòa diễm, bất kể là bộ lạc dũng sĩ vẫn là thần nô, nhà của bọn họ ở Hắc Trảo bộ lạc, sống sót trở lại chính là bọn họ giờ khắc này to lớn nhất chấp niệm.

Hơn trăm người thao túng mười bộ máy bắn đá có chút vất vả, nhưng mỗi người đều dùng nơi bú sữa khí lực, đem cái kia từng cây từng cây đầu cái buông ra căng thẳng, lại đốt từng viên từng viên quả cầu lửa, "Xoạt" địa thả ra.

Thả ra ngoài quả cầu lửa ở này quần không phải nhân sĩ chuyên nghiệp thao túng dưới, không có một viên là đi chính quy, xiêu xiêu vẹo vẹo phương hướng nào đều có, có ít nhất một nửa đều nện ở chiến trường bên cạnh trong bóng tối, đem càng ngày càng nhiều hắc ám rọi sáng, cũng làm cho toàn bộ chiến trường càng thêm hỗn loạn lên.

Cao Phong suy nghĩ rất đơn giản, bộ lạc dũng sĩ ai quả cầu lửa không phải một viên hai viên, sắt nhiều không dương, nợ nhiều không lo, nhưng đối với hoang nhân tới nói, không còn vũ khí của mình rơi xuống trên đầu chính mình càng thêm đã kích sĩ khí, hắc chính là muốn đã kích hoang nhân tinh thần, đem song phương sức chiến đấu kéo sẽ tới cùng một cấp độ.

Ngón ngang quả cầu lửa nhưng là có khiến người ta thất phục hiệu quả, để ác chiến song phương chiến sĩ đồng thời ở trong lòng có sức chửi không ngừng, trước một khắc, còn ở hướng về hoang nhân trên đầu rơi đi, sau một khắc, lại như bộ lạc dũng sĩ trên đầu rơi đi, vì tránh né quả cầu lửa, song phương chiến sĩ đụng vào nhau, tránh né thời điểm, còn đồng thời liên thủ, tránh thoát sau khi, lại như giết thù cha người bình thường hung ác nữ đánh vào nhau.

Mà trên chiến trường còn tản bộ vô số khê nô cùng nữ nhân, bọn họ lại như kinh hoàng thổ nhảy tới nhảy lui, gặp phải bộ lạc dũng sĩ tiện tay liền bị chém, gặp phải hoang nhân, còn phải chần chờ một thoáng, sau đó liền trùng đi rồi thuộc về bọn họ chiến sĩ, để bộ lạc dũng sĩ đuổi ở phía sau cuồng giết không thôi.

Ngay khi chiến trường ở trung tâm nhất, từng viên từng viên quả cầu lửa từ bầu trời đêm xẹt qua, lạc ở nơi không xa nổ tung cực nóng ánh lửa, nhưng trung gian hai người nhưng từ đầu đến cuối không có động tới, bọn họ chính là Hắc Trảo cùng Dạ Ma, Dạ Ma mới bắt đầu dùng trào phúng mà châm chọc ánh mắt nhìn chằm chằm Hắc Trảo, muốn dùng đại thể đem Hắc Trảo trong lòng phòng tuyến đánh tan, do đó ung dung giải quyết đối thủ, vì lẽ đó ở hắc cùng Hắc Trảo đứng ở ở trung tâm nhất thời điểm, đốt cháy hoang nhân hoan hô, nhưng sau đó chiến sự liền chuyển tiếp đột ngột, để trái tim của hắc cũng lo lắng.

Hắc Trảo như đứng ở gấu ngựa trước sư tử, âm hàn ánh mắt từ đầu tới cuối duy trì mãnh liệt sát ý, chỉ cần Dạ Ma nhúc nhích, hắc liền khởi xướng mãnh liệt nhất công kích, cùng Cao Phong tưởng tượng ra như vậy, Hắc Trảo hận không thể quả cầu lửa tấn suất lại cao hơn một ít, hạ xuống số lượng càng nhiều hơn một chút, bất kể như thế nào, hắc rốt cục ở đại thể trên đứng lại chân, sẽ không lại bị Dạ Ma áp chế.

"Đầu hàng vẫn là tử vong, ngươi bị bán đứng, cho dù ngươi trở lại, Hắc Trảo bộ lạc cũng không tồn tại. . ."

Dạ Ma cường hãn lãnh khốc, có thương thức người khác thống khổ ham mê, nhưng hắn cũng không thuận bản, có thể dùng từ câu giải quyết, hắn thì sẽ không bốc lên một tia phiêu lưu.

"Ta biết bị người bán đứng, bất quá. . ." Hắc Trảo không có như Dạ Ma suy nghĩ như vậy hoang mang, lộ ra một tia châm biếm, nói rằng một nửa, hắn quay đầu nhìn về phía chính đang thiêu đốt bộ lạc tiếp tục nói: "Ta mới là Hắc Trảo, chỉ cần ta ở địa phương, chính là bộ lạc, nữ nhân không còn, có thể cướp người đàn bà của ngươi, hài tử không còn, ta có thể cùng người đàn bà của ngươi sống. . ."

"A, ngươi muốn chết. . ." Dạ Ma bị lời nói này tức giận linh hồn xuất khiếu, trong tiếng rống giận, từng tầng từng tầng ngấm đen chất sừng tăng từ làn da của hắn dưới chui ra, trong nháy mắt đem toàn thân hắn bao trùm, như khoác cá sấu bì hình người hung thú, chỉ có hai con mắt đỏ tươi con mắt cùng chiếc kia răng vàng lớn còn lộ ở bên ngoài.

"Từ chính là ngươi." Hắc Trảo đột nhiên quát lớn, con kia so với lúc trước đánh gấp đôi, hầu như có thân thể hắn một phần hai đại màu đen lợi trảo đột nhiên đâm thủng dưới thân sa địa, đột nhiên nhấc lên bồn tắm lớn to nhỏ cát đá, đột nhiên hướng về Dạ Ma đập tới.

Nổi lên cát bụi ở Dạ Ma giậm chân chỗ lấp bấp, Dạ Ma liền như một viên trong nháy mắt gia tốc đạn pháo hướng về Hắc Trảo thẳng tắp phóng đi, một quyền liền đem khối này to lớn cát đá oanh nát tan, tản ra cát đá trong nháy mắt đem hắn cuốn vào, không giống nhau: không chờ lao ra, một trận gió nhẹ thổi qua, Dạ Ma đột nhiên giơ cánh tay lên ngăn trở con mắt của chính mình.

"Kéo kẹt chỉ. . ." Không lộ lợi trảo vào một cái ở Dạ Ma trên cánh tay, đào như bay tầng tầng chất sừng tăng, sau đó đột nhiên kéo một cái, u linh tựa như Hắc Trảo trong nháy mắt tới gần, bay lên một cước liền đập hướng về Dạ Ma cầm.

Dạ Ma là che chở người, tự nhiên có che chở người thủ đoạn cùng kinh nghiệm, không giống nhau: không chờ một cước kia ai đến hắn, đột nhiên vùng cánh tay đem Hắc Trảo sẩy lên, lại đột nhiên vẩy một cái, đem Hắc Trảo hướng về trên đất quán dưới, đồng thời nhấc chân, muốn một thoáng giẫm chết.

Hắc Trảo nhẹ nhàng rơi xuống bên ngoài 7, 8 mét, hay bởi vì quán tính, kế tục lui về phía sau ba bước mới dừng lại thân hình, tuy rằng hắn xem thời cơ sớm, đúng lúc buông ra, nhưng Dạ Ma sức mạnh thực sự quá lớn, để hắn khá là chịu thiệt.

"Ngươi không đủ thương được ta, ta có thể giết chết ngươi. . ." Dạ Ma phát sinh đặc ý gào thét, tựa như Phách Vương Long hướng Hắc Trảo hung mãnh nhào tới, Hắc Trảo sắc mặt trở nên lạnh lùng nghiêm túc, thân hình lấp lóe, như Quỷ ảnh từ vòng tới Dạ Ma bên cạnh người, một trảo liền đâm hướng về Dạ Ma lỗ tai. . .

"Cút ngay, con ruồi. . ." Dạ Ma gót chân dừng lại: một trận, nhìn như ngọc thân thể linh xảo chuyển hướng, cúi đầu liền hướng về lợi trảo đánh tới, lợi trảo thê sát một tiếng, gãy vỡ một cái trảo nhận, Hắc Trảo liền mượn này to lớn lực va đập, như trang giấy hướng về phía sau tung bay, nhưng hắn thống khổ trên gương mặt nói rõ, gãy vỡ trảo nhận đối với hắn ảnh hưởng bao lớn.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19 : Gặp nạn

Hỗn loạn trên chiến trường dòng người phun trào, bộ lạc dũng sĩ cùng hoang nhân chiến sĩ ai cũng không nhận rõ, xẹt qua bầu trời hỏa Lưu Tinh lại như xán lạn khói hoa, tại chiến trường nổ lớn nổ tung, Khoát Nha vui sướng rống lớn gọi, nếu là tập trung đoàn người, mặc kệ bản trướng phương nào, hắn cũng có nhảy dựng lên lớn tiếng hoan hô, trong lòng không ngừng tính toán giết địch mấy, nếu là rơi xuống bên cạnh trên đất trống, hắn lại sẽ hoang dã người đặc biệt thô bỉ ngôn ngữ chửi bới không thôi.

Chỉ có thể đánh người khác, người khác nhưng không thể đánh công kích của người phương thức để mỗi một cái thao túng mấy bản đá các dũng sĩ cảm nhận được trước nay chưa từng có vui vẻ, mặc kệ trận này chiến sự kết quả làm sao, chỉ cần có thể còn sống trở về, bọn họ chính là nghịch chuyển chiến trường công thần.

Cao Phong sát mồ hôi trên mặt, nhìn điên cuồng hoan hô dũng sĩ, trong lòng đột nhiên bị truyền vào một loại không nói ra được sức mạnh, chỉ ít vào lúc này, trái tim của hắn không phải cô độc.

Giữa lúc hắn chuẩn bị thêm chút sức nhĩ, đem hết thầy quả cầu lửa phóng ra đi ra ngoài, phía sau truyền đến một trận thê thảm táo bạo gào thét, mấy chục hoang nhân chiến sĩ từ bốn phương tám hướng khoan ra, hướng về bọn họ vọt tới.

"Cản bọn họ lại." Cao Phong lớn tiếng kêu gào, ném tay người bên trong, chép lại răng nanh đao liền văng ra ngoài, thân đao lẫn lộn vẽ ra một vệt bóng

đen, tàn nhẫn mà cầm ở phía trước nhất cái kia hoang nhân chiến sĩ hung mãnh ngực, hấn ôm đâm thủng chính mình răng nanh đao phun ra một búng máu từ ngã xuống, càng nhiều hoang nhân chiến sĩ vọt qua bên cạnh hắn.

"Đừng dừng lại, lưu lại một nửa máy bắn đá phóng ra. . ." Cao Phong đem xông lại Khoát Nha đáp trở lại, đoạt lấy răng nanh đao lần thứ hai văng ra ngoài, lần này nhưng là chuôi đao nện ở một tên hoang nhân chiến sĩ răng cửa trên, va nát miệng đầy hàm răng, để hắn mở ra cái miệng lớn như chậu máu kêu rên không thôi.

Cao Phong đối với hoang nhân chiến sĩ về trợ giúp sớm có dự liệu, bộ lạc mới là hoang nhân chiến sĩ căn bản, nơi này không chỉ là bọn hắn nơi ở, cũng là bọn họ của cải gửi địa, ở loạn chiến bên trong, không phải mỗi người đều đồng ý dâng ra tất cả, ở căn cốt hoang dã, cho dù một đồng có thể nhen lửa phân khô đều là quý giá, cùng đừng nói có thể làm cho bọn họ sống tiếp tất cả vật tư ở hòa bên trong thiếu đói.

Hoang nhân chiến sĩ vì đoạt lại chính mình tài sản, đem hết toàn lực về phía Cao Phong đám người khởi xướng phản kích, trước tiên phân ra một nửa người ngăn trở hoang nhân chiến sĩ còn thành thạo điều luyện, nhưng theo càng ngày càng nhiều bị đánh tan hoang nhân chiến sĩ tự phát trở lại bộ lạc, Cao Phong tình huống ở bên này nguy cấp lên.

Máy bắn đá không thể đình chỉ, không phải vậy hoang nhân khả năng ở thời gian ngắn nhất, lần nữa khôi phục trật tự, như vậy đối với bộ lạc dũng sĩ chính là mang tính tan rã, bộ lạc dũng sĩ số lượng so với hoang nhân ít, duy nhất mạnh hơn hoang nhân chính là cá nhân sức chiến đấu, Cao Phong biết rõ, số lượng luy kế tới trình độ nhất định, là có thể sản sinh biến chất, có tổ chức dương quân có thể chiến thắng độc thân phần khởi chiến đấu lang.

"Nhìn cái gì vậy, nhanh lên một chút. . ." Cao Phong quay đầu quay về thỉnh thoảng xoay người nhìn xung quanh Khoát Nha quát lớn, Khoát Nha A Đại chỉ tiếc mãi sắt không nên kim nhất lên Thạch Đầu mảnh vỡ tàn nhẫn mà nện ở Khoát Nha cái móng trên, để hắn như mã hầu bình thường nhảy lên, nhưng Cao Phong sự chú ý cũng không ở Khoát Nha cái móng trên, không tự chủ co giật vẫn coi là lá bài tẩy sủng lục, chuẩn bị phòng tuyến bị công phá thời khắc.

Trên mặt đất đã ngã xuống một đồng thi thể, hoang nhân chiến sĩ như phát rồ độc lang, dồn dập từ mỗi cái không tưởng tượng được góc khoan ra, hướng về đơn bạc phòng tuyến khởi xướng phản kích, Cao Phong không có xông lên đầu tiên tuyến, hắn biết, phóng ra quả cầu lửa, nhiều loạn hoang nhân đội ngũ ý nghĩa càng trọng đại hơn.

Đóng

Tơ mắt nhìn chiến hữu ngã vào trước mắt, không có ai sẽ thương tâm, không có ai sẽ chần chờ, bọn họ không biết sau một khắc ngã xuống chính là không phải là mình, hoang nhân chiến sĩ vô cùng vô tận xuất hiện ở trước mắt, vung ra răng nanh đao lần lượt chặt đứt trường thương, rất nhiều dũng sĩ đã thoát lực, trần trụi bắp thịt trên đã trải rộng vết thương, nhưng bọn họ như trước ở kiên trì.

Cao Phong đột nhiên lao ra, nghiêng người tránh qua một cây gai tới được trường mâu, vút ra ám giam ở trong tay Quân Đao, hàn quang chớp mắt quá, một tên đột phá hoang nhân chiến sĩ năm yết hầu ngã xuống, Cao Phong đảo ngược trường mâu, như thoi đưa phiêu như bay quảng, xuyên qua hai ở ngoài một người bụng dưới, chờ hắn rút ra chính mình răng nanh đao, một tiếng khàn giọng hò hét, lại một cái hoang nhân chiến sĩ phá tan ngăn cản, phát lên răng nanh đao hướng về chính lối kéo giáo thẳng Khoát Nha chặt bỏ.

Răng nanh đao tạo hình hung lệ thô lỗ, là Lão Nha Thú một sừng làm ra, mỗi một chiếc răng nanh đao đều là nhân loại cùng Lão Nha Thú chém giết lịch, quý giá cũng không phải răng nanh đao bản thân, mà là dũng sĩ độc thân giết chết hung mãnh Lão Nha Thú chứng minh chính mình công huân, cái kia múa đao hoang nhân chiến sĩ bắp thịt toàn thân cầu kết bắt ngờ nổi lên, như Thạch Đầu xây.

Toàn thân không có bình thường hoang nhân vì đe dọa, bôi lên màu trắng bộ xương, hắn chỉ có một loại hình xăm, hình thể khổng lồ Lão Nha Thú trông rất sống động khắc ở toàn thân hắn trên da thịt, theo hắn chạy, Lão Nha Thú cũng sống lên, đây là một cái tự lực giết chết Lão Nha Thú thật dũng sĩ, cũng chỉ có trong tay hắn răng nanh đao mới là vùng phía tây hoang dã chân chính lưỡi dao sắc.

Khoát Nha A Đại một con đang chăm chú Khoát Nha, nhìn thấy Khoát Nha gặp nạn, bạo phát tựa như vọt qua khoảng cách mười mét, tương tự răng nanh đao tàn nhẫn mà hướng về hoang nhân chiến sĩ gây chém xuống, địa phương một tiếng, hoang nhân chiến sĩ chém xuống răng nanh đao như nhẹ nhàng chìm nhỏ, sát qua Khoát Nha da đầu, suýt xảy ra tai nạn chặn lại rồi phía sau trường đao.

"Xi xi. . ." Một đạo huyền Lượn đốm lửa ở hai cái răng nanh đao trên ma sát nhảy lên, Khoát Nha đột nhiên nhấc lên chính mình răng nanh đao, qua tay một đao chém về phía trước người chân nhỏ, lại bị một cước đạp bay, dính đường rơi xuống đất.

Hoang nhân chiến sĩ cùng Khoát Nha A Đại lẫn nhau đấu sức, Khoát Nha A Đại thân hình so với hoang nhân chiến sĩ ít đi một phần ba, ở cái kia mạnh mẽ quái lực dưới, tuy rằng chặt chẽ chống đỡ thân đao, cả người nhưng trên mặt cát về phía sau trượt, lưu lại hai đạo sâu sắc rãnh ấn.

"Ha. . ." Hoang nhân chiến sĩ đột nhiên đánh văng ra Khoát Nha A Đại, đột nhiên vung ra răng nanh đao chém ở Khoát Nha A Đại lưỡi dao trên, hai đao ở đụng vào nhau trong nháy mắt, thân là bộ lạc dũng sĩ Khoát Nha A Đại đột nhiên giao động đao thân, dùng tá lực phương pháp đem cái kia cự lực đưa đến một bên, nhưng hoang nhân chiến sĩ so với hắn tưởng tượng muốn khó chơi, qua tay một đao nhanh quá chớp giật, lần thứ hai bỏ về phía Khoát Nha A Đại, hai đao lần thứ hai đụng vào nhau.

Đột nhiên, Khoát Nha A Đại con người đột nhiên co rút lại, tỏ rõ vẻ cười gằn hoang nhân chiến sĩ một đao kia vừa vụn bỏ vào lúc trước phá tan cái kia lỗ thủng trên, tàn dư răng nanh đao cùng truyền lưu không biết bao nhiêu năm răng nanh đao không giống nhau, càng sắc bén hơn, càng kiên cố hơn, răng nanh đao trong lúc đó va chạm trong nháy mắt phát sinh kinh biến. . .

Khoát Nha A Đại buông ra gãy vỡ răng nanh đao, bụng phun tung toé máu tươi gấy từ từ hướng về đại địa ngã xuống, ánh mắt lo lắng nhìn lớn tiếng la lên cái gì Khoát Nha, ngày xưa nhìn thấy cái kia chỗ hồng răng vàng lớn mặt tiện tay dương bộ lạc dũng sĩ thời khắc cuối cùng cũng lộ ra mỉm cười, hắn

nhìn thấy Cao Phong đứng ở Khoát Nha bên người. . . .

Răng cưa Quân Dao tựa như rắn độc lưỡi hướng về bộ lạc dừng sĩ vọt tới, tăng gấp bội diện răng nanh đao che ở Quân Dao con đường trên, xô ra lấp loé hòa diễm, Quân Dao lẫn lộn như lạc đường chim nhỏ, vô lực rơi rụng, bộ lạc dừng sĩ mang theo dữ tợn cười gần, như mưa to gió lớn hướng về Cao Phong xông lại, Cao Phong phản chân gọi khóc hiệu Khoát Nha một cước đạp bay, chủ động đón lấy hoang nhân chiến sĩ.

To lớn thân đao gào thét phá tan khoảng cách giữa hai người, thẳng tắp hướng về Cao Phong sau đầu trượt xuống, Cao Phong gót chân xoay tròn, nghiêng người để quá, hai tay dán lên con kia cầm đao bàn tay lớn.

Căng thẳng bấp bấp như nham thạch bình thường cứng rắn, cái kia so với Cao Phong bấp bấp đuôi còn lớn hơn cánh tay phảng phất cây cột, để Cao Phong dán đi lên mười ngón trượt, chớp mắt thất thủ, để hoang nhân chiến sĩ phản ứng lại, một cái lực trùng kích mãnh liệt mà cương liệt vai dựa vào mạnh mẽ đánh tới, Cao Phong chỉ kịp dưới tồn, ngọn núi kia đổ nát tựa như lực đạo liên liêu lên sợi tóc đến phía sau lưng.

Hoang nhân chiến sĩ đồng dạng tinh thông thiếp thân vật lộn, Cao Phong bắt cũng không hề như ngày xưa như vậy kiến công, một cước đánh xạ, tàn nhẫn mà đá vào Cao Phong giao nhau trên cánh tay, Cao Phong rên lên một tiếng, khác nào lần địa thử giống như vậy, sát mặt đất, lê ra rãnh vù sâu hoắm, ngã : cũng ở bên ngoài 6, 7 mét.

Sáu, bảy mét đối với long tinh hồ đột nhiên chiến sĩ thực sự không coi là khoảng cách, hai ba bước, hoang dã chiến sĩ liền đến Cao Phong trước người, bước chân còn có một bước khoảng cách, một mét tám trường răng nanh đao liền trước một bước hướng về Cao Phong chém xuống, Cao Phong chỉ có thể lẫn lộn đi ra ngoài, mỗi một lần lẫn lộn, ngực sẽ nghẹt thở tựa như đau đớn, súng lục ở khoảng cách lẫn lộn bên trong, không ngừng hướng về hoang nhân chiến sĩ khoa tay.

Khoảng cách gần tranh đấu, mỗi một giây cũng có thể là sinh tử chi cách, Cao Phong nhất định phải một đòn mất mạng, nhưng ngực đau đớn để hắn không thể bình tĩnh nhắm vào, lần lượt lẫn lộn, né tránh lần lượt răng nanh đao chém vào, hoang nhân chiến sĩ cũng buồn bực, hắn nhìn thấy hỏa Lưu Tinh vẫn còn tiếp tục phóng ra, không khỏi mà ngang qua một cước, như đánh gôn nằm ngang vùng dưới răng nanh đao.

Sắc bén răng nanh đao ở khô hanh sa địa trên đào lên sâu sắc vết cắt, thẳng tắp hướng về Cao Phong hoành eo mà chém, Cao Phong không khỏi mà trong lòng căng thẳng, ngón tay rốt cục bóp cò. . . .

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20 : Tuyệt địa

Súng lục vốn nên phun ra lửa diễm, bay vọt trí mạng viên đạn, liền như hấn trong ký ức như vậy, nhưng lần này, súng lục cò súng kéo phóng châm như đánh vào trên tảng đá, phát sinh vang trầm sau khi liền lại không động tĩnh, súng lục biến cố để Cao Phong ngạc nhiên, cái kia xẹt qua mặt đất lưỡi dao đã đến cái hông của hắn, chỉ cần chớp mắt, Cao Phong cũng sẽ bị chém ngang hông.

Một nhanh gào thét mà đến hình tròn đá cuối mạnh mẽ nện ở hoa hướng về Cao Phong bên hông lưỡi dao trên, nhào địa một tiếng cắt thành hai đoạn, Cao Phong nhưng đến kỳ, hai chân đá vào mặt đất, về phía sau nhảy ra bỏ nhào, liên tục lẫn lộn.

Khoát Nha ném mạnh đá cuội, liền lại không vũ khí, cái kia hoang nhân dừng sĩ chăm chọc nhìn quét Khoát Nha một chút, lần thứ hai múa đao, trên mặt đất vẽ ra hoàn chỉnh nửa cung tròn, đem Cao Phong bọc lại, Cao Phong ở hết sức sợ hãi bên trong, thân thể trước tiên cùng tư tưởng lần thứ hai về phía trước lẫn lộn, vừa vặn tránh thoát Dao Phong.

Súng lục đã liên tục kéo ba lần, thế nhưng ba lần cũng làm cho hắn tuyệt vọng, ánh lửa soi sáng bầu trời đêm, để hắc ám bầu trời đêm có khác yêu hồng, nhưng Cao Phong nhưng không có thời gian đi thường thức phần này mỹ lệ, cái kia băng hàn Dao Phong lần lượt ở bên cạnh hắn uốn lượn, bất cứ lúc nào đều có thể đem hắn phân thân.

"Nha ! !" Ánh lửa dưới, Khoát Nha toàn bộ gò má chỉ có chiếc kia thiếu mắt khoát răng vàng lớn bắt mắt nhất, đốt cháy khét đầu màu sắc bén cứng cỏi, có thể dễ dàng đâm xuyên da thịt đâm vào xương cốt, mười năm khổ luyện cùng vì là A Đại báo thù lửa giận, để trong tay hắn trường mâu so với chớp giật còn muốn mãnh liệt, thẳng tắp địa đâm hướng về hoang nhân chiến sĩ hậu tâm.

Nhanh như chớp giật trường mâu như cương trực tử xà bị hoang nhân cường tráng mạnh mẽ tay phải chặt chẽ bóp lấy, một tiếng vang giòn, đầu mâu càng bị cự lực bài đoạn, cứng cỏi mâu đang ở đứt đoạn trong nháy mắt, sản sinh to lớn chấn động lực, để phần nộ Khoát Nha lòng bàn tay nứt ra, nhìn bay tứ tung mâu thân phát sinh tuyệt vọng gào thét.

Vào đúng lúc này, Khoát Nha chỉ hận chính mình vô năng, không giúp được Cao Phong, không thể là A Đại báo thù, ở hoang nhân chém vào tới được

Đao Phong dưới, hẳn không nghĩ tới muốn tách ra, chỉ là mờ mịt nhìn hoang nhân chiến sĩ, chờ bị một đao đánh chết.

"Gào. . . ." Cao Phong phát sinh gào thét, như viên hầu giống như lên đến hoang nhân chiến sĩ bắt thịt cầu lên trên lưng, cánh tay trái chặt chẽ buộc chặt hoang nhân chiến sĩ gây, tay phải cái chuỗi thương tàn nhẫn mà nện ở hoang nhân chiến sĩ huyết Thái dương trên, chu vi chém giết bộ lạc dừng sĩ cùng hoang nhân chiến sĩ đều không có chú ý tới, ở tại bọn hắn cách đó không xa trong góc, hai cái vị thành niên người hầu đi theo đang cùng hoang nhân trong bộ lạc chỉ đứng sau Dạ Ma chiến sĩ liều mạng tranh đấu.

Cái chuỗi thương lần lượt nện ở hoang nhân chiến sĩ huyết Thái dương trên bắn lên điểm điểm dòng máu, hoang nhân chiến sĩ bỏ ra răng nanh đao sát Khoát Nha bên cạnh người, rơi xuống đề trống.

Hoang nhân chiến sĩ phát sinh gào thét, đưa tay một cái kéo lại Cao Phong tóc, liều mạng lôi kéo, nhưng Cao Phong chính là không buông tay, lần lượt nện xuống cái chuỗi thương.

Rơi xuống nước huyết hoa cùng đập đánh vang trầm đề hoang nhân chiến sĩ cảm nhận được đại não trống không mê muội, rốt cục không nhìn được, kéo lại Cao Phong tóc tay trái đột nhiên phát sinh trước nay chưa từng có cự lực, như kéo quần áo bình thường đem Cao Phong quần đến trước người mặt đất.

Cao Phong rơi xuống đất trong nháy mắt, ngực mất cảm giác, phun ra một ngụm máu tươi, nhưng ở cũng không có khí lực đứng dậy, phía sau truyền đến Khoát Nha tan nát còi lõng kêu gào, như phát điên trâu nghé, mạnh mẽ đánh vào hoang nhân chiến sĩ kiên cố tám khối cơ bụng trên, này một con thoi cơ vừa dừng, hoang nhân chiến sĩ vừa đem đôi mạng Cao Phong kéo xuống đến ngã xuống đất liền nghênh đón này một cái tàn nhẫn, không khỏi mà lùi về sau một bước, trong tay răng nanh đao nhưng thuận thế chém xuống, lưỡi đao sắc bén từ Khoát Nha vai trái vẫn trượt tới hữu hiệp.

Khoát Nha kêu thảm ngã trên mặt đất, không giống nhau : không chờ rơi xuống đất, Cao Phong đột nhiên bắn lên, mạnh mẽ một cước đá vào hoang nhân chiến sĩ trứng trứng trên, liền nghe hỗn loạn buổi tối bên trong, một tiếng nhỏ bé nhưng rõ ràng vang lên giòn giã, hoang nhân chiến sĩ đột nhiên ngửa người, nhìn bị ngọn lửa chiếu hồng bầu trời đêm, chậm rãi mở ra miệng rộng, phát sinh đình tai nhức óc thể thảm kêu rên.

Đóng

Một giây sau hoang nhân chiến sĩ ném đi răng nanh đao, che hạ bộ của mình, đem ngũ quan chăm chú nhú thành yếm món ăn, há mồm phát sinh tê tê tiếng vang kỳ quái, đột nhiên thức tỉnh chính mình ở nơi nào, hẳn xoay địa ngừng đầu, nhưng nhìn thấy thuộc về chính mình răng nanh đao chột lóe lên. . . .

"Kế tục, người A Đại không thể chết vô ích. . . ." Cao Phong đem trong tay răng nanh đao ném cho Khoát Nha, phát sinh quát lớn, nhưng đem chính mình Quân Đao nhặt lên.

"Chưa chết. . . ." Vứt lên đầu lâu chết không nhắm mắt rơi vào Cao Phong dưới chân, Cao Phong nhưng nhìn trên đất cái bụng chập trùng Khoát Nha, rách máu tươi không ngừng từ huyết chút nữa đem Khoát Nha cắt ngang trong vết thương tuôn ra.

"Ta còn có thể giết. . . ." Nhìn thấy cái kia viên chết không nhắm mắt đầu người, Khoát Nha đột nhiên đến rồi khí lực, một unction làm được trên đất, chộp lại hạt cát ở trên vết thương lưng tung một vết, nhẹ nhàng trợn mắt đau nhức sau khi, vết thương chảy ra máu tươi chậm lại, nhặt lên trên đất răng nanh đao, Khoát Nha liền trực giác nhắm phía đầu đồ đá.

Súng lục dính đầy hoang nhân chiến sĩ máu tươi, nhưng Cao Phong nhưng huyết chút nữa chết ở mặt trên, hận hận giờ tay, chuẩn bị ném đi, lại ở một khắc tiếp theo ngừng tay, phát sinh tức giận gầm rú, hướng về đã đánh tới máy bắn đá biên giới hoang nhân chiến sĩ phóng đi.

Mười bộ máy bắn đá chỉ còn dư lại một bộ còn ở phóng, lúc trước theo Cao Phong đánh vào nơi đóng quân hơn trăm người chỉ còn lại không tới một phần ba, ở tại bọn hắn ra sức chống lại phương hướng, vô số hoang nhân chiến sĩ lít nhít trên đầu là xấu xí mà vận vẹo sự phẫn nộ.

Tựa hồ hết thấy hoang nhân chiến sĩ đều hướng về bọn họ bên này tập trung, có lẽ phải không được bao lâu, sẽ tràn vào đến đem bọn họ toàn bộ nhấn chìm.

Cao Phong nhặt lên một cái thiêu đốt mộc côn lao nhanh, cùng lại một cái phá tan trận tuyến hoang nhân tương giao mà qua, huyền Lược cây đuốc nện ở hoang nhân trên mặt nứt toác ra tán nát tan hòa tan, hoang nhân bay lên trời, rơi ầm ầm trên đất, che gò má kêu rên lẫn.

Âm u trường mâu như săn bắn thực rắn độc nhanh như tia chớp hướng về Cao Phong đâm tới, bị cây đuốc đẩy ra, cây đuốc ở giữa không trung vẽ ra một cái phiêu dật gọn sóng quỹ tích, chiếu sáng trong bóng tối vận vẹo khuôn mặt, sau một khắc, sắc bén răng cưa loan đao đâm vào cái kia âm hàn viên mắt. Răng cưa Đao Phong khuấy lên lời ra, cắt chém nửa cái gò má.

Không chờ máu tươi phun ra, tâm tổ liền bị bay tới một cước tàn nhẫn mà đập trúng, bay ngược hoang nhân chiến sĩ dụng ngã phía sau một mảnh, thoán thoát bóng người như hình với bóng, theo sát ở tên kia phía sau nhào vào, thoán ở trong đám người như xuyên Hoa Hồ Điệp, một đao kia đao nhanh chóng múa, ở hoang nhân chiến sĩ còn chưa kịp phản ứng trước đó đâm bị thương.

Quân Đao đặc biệt rãnh máu có thể dễ dàng đem vết thương lôi kéo biến hình, phun ra máu tươi lại như cao áp vòi nước chung quanh lấp bắp, nhưng hoang nhân dừng mảnh không sợ chết, càng điên cuồng hơn nhào lên, vung ra vũ khí trong tay, hướng về Cao Phong hạt mưa tựa như hạ xuống, cuối cùng Cao Phong bị bức ép trở lại, mà lúc này, liền ngay cả chiếc cuối cùng máy bắn đá đều sắp giữ không được.

"Không chịu được nữa, trốn đi. . . ." Thương vong 80%, hung hãn bộ lạc dừng sĩ toàn viên chết trận, chỉ còn dư lại tuổi trẻ người hầu đi theo cùng nhất gan thân nô, mất thấy giết chết không dứt hoang nhân càng điên cuồng hơn hướng về bọn họ vọt tới, trên người khí lực cũng bị mất, cũng lại chống đỡ không đi xuống, hơn nữa bọn họ rõ ràng, nếu như có thể đào tẩu, bọn họ nhất định có thể trở thành là bộ lạc dừng sĩ, không có cần thiết đem tính mạng ở

lại chỗ này.

"Hướng về chỗ nào trốn, người có thủy sao. . . ." Cao Phong dùng bả vai dựa vào như bay một tên hoang nhân chiến sĩ, tiện tay đem Quân Dao đâm vào một người khác trong lòng, không giống nhau : không chờ nhô ra, hai con răng nanh đao liền hai bên trái phải hướng về hấn chặt bỏ đến, để hấn không thể không buông ra quân đâm lùi về sau, chỉ còn dư lại trong tay sắp tắt cây đuốc.

Cao Phong hỏi ngược lại để những người còn lại cũng không biết làm sao bây giờ.

"Kiên trì, bộ lạc sẽ đến người cứu chúng ta. . . ." Cao Phong cũng cảm thấy lực kiệt, kịch liệt thở hổn hển kiên trì, dùng hấn tự mình biết không thể lý do thuyết phục bọn họ.

Khoát Nha nghiêm mặt đột nhiên nện xuống mộc chùy, một tiếng đạn cây bông banh hưởng, quăng can đập ầm ầm dưới, quăng ném ra đồ sẫm quạ cầu lửa, khi hấn đuổi ra tràn đầy miệng máu hai tay lần thứ hai kéo dây thừng thời gian , lại phát hiện làm sao cũng kéo không nhúc nhích, lúc này mới phát hiện, hiệp trợ thao tác mấy bắn đá người đã hết mức xoay người đi chống lại hoang nhân.

"Chuẩn bị. . . ." Trốn tự ngay khi Cao Phong trong cổ họng, bọn họ ở lại chỗ này nguyên nhân duy nhất là phải cho đại bộ đội tranh thủ hỗn loạn hoang nhân cơ hội, bây giờ cuối cùng một bộ máy bắn đá đã mất đi. Liền không có lý do gì lại ở lại chỗ này, có thể sau khi không có cơ hội đoạt lại bộ lạc, nhưng bọn họ đã làm được cố gắng hết sức.

Khoát Nha một tiếng thê thảm gào thét, hai tay giơ lên một viên còn chưa có chút cháy nhiên thiêu đạn hưởng về hoang nhân đập tới, hấn không muốn chạy trốn, hấn muốn giết cái sáng khoải, ở trong lòng hấn, nơi này hết thấy hoang nhân đều là giết chết hấn A Đại đồng lửa.

Ánh lửa tránh qua, nhiên thiêu đạn từ Cao Phong bên người bay qua trong nháy mắt, bị nhen lửa, tuy rằng vẫn chưa hoàn toàn nhen lửa, lại làm cho hoang nhân trung gian hỗn loạn lung tung.

"Đem quả cầu lửa ném qua. . . ." Hoang nhân chuẩn bị nhiên thiêu đạn không ít, nhưng đến bây giờ, còn lại không nhiều, Cao Phong thấy được cơ hội, cũng không giống cái khác, chỉ muốn nhiều kéo dài một lúc, tranh thủ thoát ly cơ hội.

Từng cái từng cái thiêu đốt quả cầu lửa ở mọi người dưới chân đá đập trúng lẫn ra ngoài, đập vào hoang nhân trung gian.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21 : Thất bại nỗ lực

Chính là hiện tại." Cao Phong đột nhiên lui về phía sau, cầm nẩy một cái răng nanh đao, lần thứ hai lao nhanh, một cước đá vào hoang nhân đứng quần, ở hấn ngăn trở người mình đường tiến công là, lớn tiếng bắt đầu kêu gào, muốn thoát ly, hiện tại chính là cơ hội. . . .

"Viên binh đến rồi. . . ." Lùi ra đến khoe miệng lần thứ hai biến hóa, Cao Phong đột nhiên phản chấn lên, trái lại gia tốc xông về phía trước, một phát bắt được tên kia hoang nhân tóc, nhắc chân nặng nề khải ở mặt của người kia gò má trên. . . .

Từng tiếng quen thuộc tiếng reo hò bên trong, thanh lý ngoại vi hoang nhân bộ lạc dừng sĩ rốt cục nhớ tới mục đích của bọn họ là tiến công bộ lạc, tự phát hướng bên này dâng lên đến, trong nháy mắt hấp dẫn đại đa số hoang nhân chiến sĩ.

"Hấn ở chỗ : nơi nào." Một tiếng quen thuộc hò hét, Cao Phong trong hoảng hốt nghe được Đại Trảo tiếng la, nhưng hấn cũng không hề quan tâm, giờ khắc này toàn thân hấn tâm vui đầu vào giết chóc bên trong, không còn vũ khí, hai tay đó là hấn tốt nhất vũ khí, vật lộn bất thuật dùng ở đây không thể tốt hơn, từng cái từng cái hoang nhân chiến sĩ bị hấn bẻ gãy xương cốt, vặn gãy xương cổ, giết người thủ pháp thông thạo mà tinh chuẩn, lại như trình diễn một hồi mãnh liệt thị giác thịnh yển.

Cao Phong bất tri bất giác, trở thành này chỉ người hầu đi theo kết giao nô tạo thành giữa đội ngũ, hấn mọi cử động khiến người khác có loại mù quáng theo, Cao Phong lên rồi, bọn họ cũng gấp gào thét đi tới, lúc trước không kiên trì được, là bọn hấn không muốn không hề giá trị chết ở chỗ này, nhưng hiện tại, có trợ giúp sau khi, quần chi trước mặt bọn họ hoang nhân số lượng như trước so với bọn họ nhiều, bọn họ cũng không hề sợ hãi nghiêng đón.

Cao Phong mở ra một cái khởi đầu tốt đẹp, không có ai thừa nhận Cao Phong không bằng chính mình, hướng chi, ở bộ lạc thời điểm, Cao Phong trên thực tế liền đã có dũng sĩ thân phận? Cho nên bọn hấn càng ở Cao Phong phía sau thế như cuồng triều, dĩ nhiên đánh ra một cái tiểu cao trào.

Đại Trảo cầm hận nhìn giết điên rồi Cao Phong, toàn thân không khỏi mà run rẩy, cũng không phải là hấn tức giận, mà là Cao Phong cái kia điên cuồng

khí thế đề hấn sợ sệt, lại như ngày đó hấn nhìn thấy Cao Phong giết chết Khuê Thổ như thế.

Đã từng khinh bỉ quá Tam Trảo nhất gan hấn làm sao cũng không nghĩ ra, chính mình dĩ nhiên sẽ bị Tam đệ roi xuống khó có thể với tới thấp độ, cùng Cao Phong so sánh, hấn quả thực chẳng là cái thá gì.

Vì lần khảo hạch này, hấn mục vận dụng gia gia lưu lại tuyệt đối là bài tẩy, hai cái được xưng vùng phía tây hoang dã cầm kỳ chủng tộc độc trảng nhân, hai người này độc trảng nhân thích nhất đồ ăn chính là trẻ con tinh khiết dòng máu, cùng tuổi mới cấu tạo bằng thịt, dù cho bộ lạc sinh từ đại địch, hoang nhân cũng không ưa bọn họ, chỉ cần thấy được bọn họ, sẽ nghĩ hết tất cả biện pháp giết chết.

Cao Phong không biết, hấn nhìn thấy hoang nhân chiến sĩ mang theo trẻ con xương cũng không phải là hoang nhân bộ lạc ăn đi, mà là bị như ma trời độc trảng nhân cho ăn, bọn họ lại như đi khắp ở trong vùng hoang dã u linh, có thể dễ dàng lên vào người khác bộ lạc, ở mẫu thân ngủ say thời khắc, trộm đi trẻ con ăn đi, cũng đem xương lưu từ trong trứng nước để mẫu thân cảm thụ thời gian to lớn nhất bị thương cùng thống khổ.

Bọn họ tin tưởng, trẻ con huyết nhục cùng mẫu thân thống khổ có thể cho bọn họ sức mạnh mẽ nhất, mà ở trong vùng hoang dã truyền lưu mê tín nhưng là, muốn đem trẻ con linh hồn giải thoát đi ra, liền muốn đem lưu lại xương bên người mang theo, cảm hóa xương bên trong ẩn chứa oán khí.

Ở các loại truyền thuyết trải rộng vùng phía tây hoang dã, độc trảng nhân là xếp hạng thứ mười khủng bố "Tông đồ", là để hết thầy nữ nhân nằm mơ đều sẽ làm tỉnh lại tà ác người.

Hai người này lấy nuốt chừng trẻ con vì là hưởng thụ độc trảng nhân liền đứng ở Đại Trảo bên người trong bóng tối, bọn họ bản thân da dẻ ngăm đen, chỉ có ở buổi tối mới là bọn hấn sân nhà, cho dù có ánh lửa chiếu sáng, bọn họ cũng có thể nhạy cảm tìm tới âm u chỗ đem chính mình ẩn giấu.

Đại Trảo có thể sống đến bây giờ, độc trảng nhân có công lớn, bọn họ đem hết thầy chạy đến Đại Trảo bên người hoang nhân chiến sĩ cùng nô nữ khề nô giết sạch, duy nhất ngoại lệ là những kia ôm trẻ con nữ nhân, bọn họ chỉ có thể cướp đi trẻ con, nhưng đem nữ nhân lưu lại, có thể ở sau đó, nữ nhân sinh ra những hài tử khác có thể để bọn hấn phẩm vị đến nhân gian tối cực hạn mỹ vị?

Đại Trảo nhìn Cao Phong trong lòng phần nộ mà xoắn xuyết, nhưng khi hấn nghe được phía sau giòn nhai : nghiền ngẫm âm thanh, nhưng có thể cảm thấy toàn thân nôi da gà đều dựng lên, liền chuyển thân liếc mắt nhìn đằng khí đều không có, ngay khi vừa nãy, hai cái độc trảng nhân dĩ nhiên như chó điên bình thường tranh đoạt một cái tuổi đại trẻ con, khi hấn diện xé ra hai nửa, để trái tim của hấn đều là lạnh.

Đóng

"Chúng ta đi không đi?" Đại Trảo nhìn trong đám người phần khởi chiến đấu Cao Phong lòng mang sát ý, nhưng đối với hai cái độc trảng nhân không dám lỗ mãng, cũng không lại giống như trong bộ lạc đối với người vênh mặt hất hàm sai khiến.

"Không nên gấp gáp, hấn sớm muộn sẽ bị chúng ta hút khô máu tươi, nếu như hấn cứ thế mà chết đi, không phải càng tốt hơn, miễn cho bại lộ chúng ta." Phía sau truyền đến âm hàn khủng bố tiếng nói, lại như lưỡi dao ở đá mài dao trên mài giữa tiếng vang, Đại Trảo đánh một cái giạt mình, không lên tiếng nữa, hấn tình nguyện đi nghe tiếng kêu khó nghe nhất hoang dã liệu mèo kêu xuân cả đêm không ngủ được, cũng không muốn nghe phía sau loại âm trầm kia đến trong xương lời nói.

Ngay khi Đại Trảo chuẩn bị bàng quan thời điểm, hai bóng người như bỏ ra sóng lớn mũi tàu, thẳng tắp về phía bộ lạc bên kia phóng đi, một trước một sau hai người để Đại Trảo thay đổi sắc mặt, hấn nhìn thấy luôn luôn uy phong mười phần, hung ác cấu kinh Hắc Trảo lại bị một cái Cự Nhân truy sát.

Hắc Trảo nhìn qua rất thê thảm, tả nửa người đầm máu, hầu như đem nửa người dưới cho nhuộm đỏ, mà cái kia uy phong thô bạo Hắc Trảo như bị cây búa đập quá trăm ngàn lần, hai cái trảo nhận vận vẹo, một cái trảo nhận gãy vỡ, chỉ còn dư lại cuối cùng hai cái trảo nhận thê linh cô đơn.

Đuôi giết Hắc Trảo Dạ Ma phát sinh sương ý cười to, tựa hồ rất hưởng thụ thời khắc này truy sát Hắc Trảo vui vẻ, bên người tộc nhân ở kêu rên, ở từ vong, bộ lạc của hấn đang thiêu đốt, nhưng tất cả những thứ này đều không thêm để ý, trong lòng hấn chỉ có Hắc Trảo, hấn muốn dùng Hắc Trảo cánh tay phải trang sức gian phòng của mình.

Hắc Trảo xuất hiện phá vỡ chiến cuộc giằng co, hoang nhân bùng nổ ra trước nay chưa từng có tinh thần, cuồng mãnh như hổ, bộ lạc dũng sĩ bên này thì bị biến hóa này kinh hãi liên tục lùi bước, lúc trước miễn cưỡng duy trì trận thế cũng có dấu hiệu hồng mắt, rất đánh nửa đầu đến bây giờ thân nôi đã bỏ qua kế tục chiến đấu, xoay người hướng về trong bóng tối đào tẩu.

Cao Phong đầy người huyết tương, có chút là hoang nhân, có chút là chính bản thân hấn, nhưng hấn chiến ý chưa từng tiêu giảm, không ngừng dẫn dắt còn lại hơn mười người lần lượt hướng về hoang nhân phản kích, ở sau người bọn hấn, đây rầy thì thể chông chát ở mấy trăm mét vuông trên mặt đất, thiêu đốt hỏa điểm đem nơi này làm nổi bật lên một mảnh nhân gian Địa ngục.

Cao Phong trong đầu đã sớm không có trước đây tại sao chiến đấu loại hình xoắn xuyết vấn đề, ở trước mặt hấn, ngoại trừ chiến đấu chính là bị giết chết, không có cái khác đường, nếu là có cơ hội đào tẩu, tại nhiều như vậy trong lều, thức ăn nước uống nguyên cũng không thiếu, làm đến một ít tiếp tế rồi đi không là vấn đề.

Nhưng hấn nội tâm kiểu ngạo cự tuyệt loại này trốn tránh tư tưởng, cái kia xẹt qua bầu trời đêm quả cầu lửa, ánh đao kia Huyết Ảnh lừng lẫy, còn có tan nát cõi lòng tiếng la giết, để hấn cùng trong ký ức một số bị phủ đầy bụi góc trùng hợp, vào giờ phút này, hấn không phải lạc lối người Cao Phong, mà là chiến sĩ Cao Phong, hấn là chiến sĩ, không cần mơ mộng chính nghĩa vẫn là tà ác, hấn chỉ muốn ở trong chiến đấu tiếp tục sinh sống, cái này cũng là một chiến sĩ bản năng.

Hắc Trảo tan tác ảnh hưởng đến trong bộ lạc chiến đấu, nguyên bản đã chiếm cứ ưu thế bộ lạc dũng sĩ nhìn thấy Hắc Trảo như vậy, đột nhiên như mất đi

khí lực toàn thân, múa đao cũng không quá quyết, ác chiến cũng không lừng lẫy, có chút giống bàn chân nhỏ nữ nhân nhảy Tham Qua, nhún nhón lên, càng nhiều người đều ở đánh giá kẻ tục chiến đấu có đáng giá hay không?

"Nhanh đi hỗ trợ, A Đại muốn thất bại. . . ." Đại Trảo lo lắng thỉnh cầu độc trảng nhân, nhưng hai người bọn họ nhưng đều liếm môi xem cuộc vui, một người trong đó người nói rằng: "Nếu như người A Ma nhìn thấy, tuyệt đối sẽ không muốn đi cứu hần, hần chết, người chính là Hắc Trảo. . . ."

"Hần chết, ta chính là Hắc Trảo?" Đại Trảo trong lòng đột nhiên cảm giác một luồng trước nay chưa từng có rung động, để cả người hần rơi vào hoảng hốt trạng thái, hần phảng phất xem ở trong bộ lạc, hết thấy bộ lạc đứng sĩ đều ở hướng về hần cung kính hành lễ, lời của hần chính là Thần dụ, không người nào dám vi phạm, vô số nữ nhân chờ hần sùng hạnh, cho dù Thạch Đầu đứng sĩ cũng đến đem nữ nhân của mình ngoan ngoãn dâng ra. . . .

"Không, còn có Tam Trảo, còn có Tam Trảo, Tam Trảo sẽ không để cho ta khi (làm) thủ lĩnh, nhất định không biết." Duy nhất có thể đánh vỡ mộng ảo người chính là Cao Phong, Cao Phong để lại cho hần bóng ma trong lòng thực sự quá nghiêm trọng, nghiêm trọng đến đối với Tam Trảo sợ hãi còn ở đối với Hắc Trảo bên trên.

"Giết là chắc chắn." Độc trảng nhân hiển nhiên cũng không để ý Cao Phong chết sống, trước đó không muốn động thủ, là bọn hần cho rằng bại lộ không đáng giá, thế nhưng hiện tại, lại là mặt khác một loại suy tính, bọn họ có năng lực hộ tống Đại Trảo trở về Hắc Trảo bộ lạc kế thừa thủ lĩnh vị trí, mà Cao Phong nhất định phải chết, đương nhiên, trước tiên là ở Hắc Trảo hần phải chết dưới tình hình.

Đại Trảo trong lòng nắm chặt, hai cái độc trảng nhân chuẩn bị ra tay rồi, một khi Cao Phong chết rồi, trong lòng hần ngọt ngào đá tảng cũng sẽ bị đẩy ra, nhưng điều này cần cha của hần Hắc Trảo cũng chết, vậy hãy để cho người đẩy đưa.

Đại Trảo hận không thể Cao Phong từ một ngàn lần, nhưng đối với Hắc Trảo vẫn có cảm tình, dù cho hoang dã người đối với phụ tử trong lúc đó cảm tình đậm bạc, chỉ có trở thành đứng sĩ, mới bị thừa nhận phụ tử quan hệ, nhưng cho dù lại đậm bạc, hần cũng không làm được trơ mắt nhìn phụ thân bị người giết chết.

"Chuẩn bị động thủ đi, trước hết giết Tam Trảo, lại tìm cơ hội giết Hắc Trảo, hoàn thành liền đi."

Hai cái độc trảng nhân không có đem Đại Trảo coi là chuyện to tát, ở ngay trước mặt hần thương lượng hành động như thế nào, để Đại Trảo sắc mặt trắng bệch, tay phải không khỏi mà nắm chặt chuôi đao, nhưng ở thời khắc cuối cùng, hần cũng không dám rút ra rằng nanh đao cùng hai người cắt đứt.

Độc trảng nhân thủ đoạn Đại Trảo đều biết, có thể thanh liêm không một tiếng động giải quyết bất kỳ tới gần hần trong vòng ba mươi mét hoang nhân cùng bộ lạc đứng sĩ, hiện tại để hần đối kháng, cho dù giết hần đều làm không được.

Mất thấy hai cái độc trảng nhân ẩn vào hắc ám, biến mất không thấy hình bóng, Đại Trảo nhưng trong lòng bị ngột thở ngọt ngào bức sắp phát nổ, một phương là bộ lạc thủ lĩnh vị trí, một phương là Hắc Trảo sự sống còn, điều này làm cho hần ở xoắn xuyết bên trong dầy vò.

Cao Phong chiến trường khứu giác phi thường mẫn cảm, trước tiên phát hiện Hắc Trảo tan tác hậu quả nghiêm trọng, không chút suy nghĩ, mang theo còn lại mười sáu người vọt vào thiêu đốt bộ lạc nơi sâu xa, cẩn thận ẩn nấp đi, cũng bắt đầu làm chuẩn bị rút lui.

Hần đối với Hắc Trảo cảm tình không giống Đại Trảo như vậy xoắn xuyết, Hắc Trảo chết sống không có quan hệ gì với hần, cũng bởi vì người ở bên cạnh đều là thân nô cùng người hầu đi theo, nếu là đối làm bộ lạc đứng sĩ, cho dù là Khoát Nha phụ thân, đều sẽ không chấp thuận Cao Phong rời đi, nhất định sẽ tranh nhau chen lấn muốn cứu viện Hắc Trảo, bởi vì Hắc Trảo là Hắc Trảo bộ lạc duy nhất che chở người, Hắc Trảo không còn, Hắc Trảo bộ lạc cũng là không còn.

Chính là ôm loại tư tưởng này, Cao Phong không chút nào do dự xoay người, hần cùng người ở bên cạnh vì trận này chiến dịch đã làm được cực hạn, nếu là cần hần vì là Hắc Trảo bộ lạc hiến thân, xin lỗi, hần vẫn không có vĩ đại như vậy tình cảm, Cao Phong quyết nghị để mấy người chặn chờ, nhưng bọn họ cuối cùng vẫn là lặng lẽ vâng theo Cao Phong, không có ai đứng ra, những người khác cũng không có có thể đi theo mục tiêu, trong lòng chưa chắc không có trốn tránh dự định, vì lẽ đó theo bản năng đi theo Cao Phong bóng lưng hướng về bộ lạc nơi sâu xa đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22 :Lén lút Nhị Trảo

Tổng cộng mười bảy người, liền như xông vào dương quyền bảy sói, ở trong lều vải tìm kiếm, phàm là có thể phát hiện túi nước, lại bị bọn họ đeo trên người, đồ ăn càng là không thể thiếu, còn có một chút người thậm chí lòng tham đến đem một ít cái gọi là tài vật đều bỏ vào trong bao, chuẩn bị mang đi, bị Cao Phong đập mấy đá mới thành thật.

Chờ bọn họ mang theo thành đồng diện bánh, huân thịt, còn có túi nước, cùng với cây táo Thùng Rượu hội hợp thời điểm, đều bị cướp đoạt đến đồ vật doạ đến, căn cứ chính mình mang không đi, người khác cũng có thể mang đi ý nghĩ, làm hết sức làm ra, kết quả mười bảy người lấy cần 170 một nhân tài có thể mang đi vật tư.

"Dùng thủy đem vết thương rửa sạch sẽ, tất cả đều tẩy tẩy."

Cao Phong quay đầu nhìn một chút phía trước ác chiến tới chiến trường kịch liệt, xoay người đối với người ở bên cạnh rống to, rất nhiều người trên người đều có hầu như trí mạng vết thương, nếu không phải hoang dã người am hiểu chịu đựng đau đớn, nói không chắc bây giờ có thể đứng lên vẫn chưa tới một nửa, trạng thái như thế này đào tẩu, sống tiếp khả năng không cao.

Từng cái từng cái liền chém giết Huyết Chiến cũng không sợ các nam nhân lẫn nhau đối diện lên, bọn họ đời này ngoại trừ ba năm rưỡi trời mưa rửa rảy ở ngoài, cũng chỉ có mùa đông Lạc Tuyết thời điểm mới sẽ rửa rảy, dùng thanh thủy rửa rảy, ở vùng phía tây hoang dã thực sự quá xa xỉ.

"Đều lo lắng làm gì? Chờ để cho hoang nhân?" Cao Phong nghĩ đến rửa rảy, toàn thân liền cảm thấy một trận ngứa, hận không thể lập tức thiêu một oa nước nóng nhảy vào đi đem chính mình cho luộc, hần đều hoài nghi, nếu như không rửa rửa rảy, nên trường con rắn.

Cao Phong lý do rất đầy đủ, chính mình chà đạp cũng so với tư địch cường một ngàn lần, chớ nói chi là, không có văn hóa truyền thừa, những người này đầu óc đều là trắng thần nhĩ, chút nào không suy nghĩ, tại sao vừa đột phá bộ lạc thời điểm, Cao Phong để bọn hắn châm lửa thiêu lều vải, hiện tại nhưng mang theo bọn họ tìm vật tư, nếu như mới vừa mới làm như vậy, sẽ thiếu chết bao nhiêu người?

"Rầm. . ." Ở ánh lửa dưới ẩn hiện hồng quang thanh thủy đem Khoát Nha ngực huyết tương cùng bùn cát trùng đi, Khoát Nha đau nhe răng trợn mắt, cũng không dám nhúc nhích, gắt gao khiêng thanh thủy xung kích, Cao Phong đem ròng rã ba cái túi nước thanh thủy đem Khoát Nha vết thương giặt sạch đi ra, lại bị sợ hết hồn, Khoát Nha vết thương hầu như có thể nhìn thấy bạch cốt, giờ khắc này ở nước lạnh dưới sự kích thích, Khoát Nha sắc mặt tái nhợt, lão đã lão đảo, phảng phất sau một khắc sẽ ngã xuống. . .

Không dám trễ nải, Cao Phong vắn ra chữa chữa thương thảo chất lỏng bình nước khoáng tử, một chút ngã vào Khoát Nha trên vết thương, để hắn từ răng vàng lớn lộ ra hưởng thụ biểu hiện, nhưng rơi vào Cao Phong trong mắt, nhưng hận không thể một cái tát quất tới, tiểu tử này cũng là điểm ấy tiền đồ.

"Đều cho vết thương nhỏ chút, không cho phép nhiều ngã : cũng, ai dám nhiều ngã : cũng, ta bói ai bì. . . ." Bao quát Cao Phong chính mình ở bên trong, mỗi người thân đều có bảy, tám đạo trổ lên lỗ hồng, nếu là không tiết kiệm, căn bản không đủ, Cao Phong mệnh lệnh để những người này cảm kích, chữa thương đồ vật, ở nơi đó đều là bảo bối cứu mạng.

Nhưng Cao Phong nhưng không có cứ như vậy, mà là móc ra một món đồ ở Khoát Nha trên vết thương bị hoa, để Khoát Nha sợ đến hai chân rút gân nhĩ tựa như run run,

Một viên dài nhỏ sắc bén xương châm nằm ở Cao Phong trong tay, lại như cái dùi, chiếc kia kính lớn đến đáng sợ, xương châm phía sau cái móng còn liền với một cái may da thủ chỉ gai, để hắn đều muốn khóc đi ra.

"A! ! !" Trong tiếng kêu gào thê thảm, Khoát Nha suýt chút nữa tránh thoát khỏi bốn cái đem hắn đè lại đại nam nhân, vết thương cũng một lần nữa nứt toác, nhưng Cao Phong không thêm quan tâm, cứ như vậy một châm một đường, ở Khoát Nha trên người làm châm tuyền việc.

Nói thật, so với Khoát Nha sợ hãi, Cao Phong trong lòng càng thêm gian nan, nhìn thấy Khoát Nha đáng vẻ, hắn liền không ngừng ảo tưởng chờ một lúc cho mình khâu châm đáng vẻ, một luồng lạnh lẽo hàn khí từ hắn xương đuôi vẫn lên tới thiên linh cái.

Cao Phong thủ đoạn ở trong mắt những người khác là kinh khủng như thế mà tà ác, đối mặt núi thầy Huyết Hải đều không chút biến sắc các nam nhân, ở Cao Phong trong tay xương châm bên dưới thê thảm gào thét, để rất nhiều chuẩn bị tới xem một chút bộ lạc chiến sĩ không tự chủ xoay người rồi đi, mặc kệ động tĩnh của nơi này to lớn hơn nữa, bọn hắn đều cho rằng không biết, thật sự là tiếng thét kia, quá. . .

Đóng

Khi hết thầy nam nhân vết thương toàn bộ xử lý xong sau khi, Cao Phong rốt cục đại ra nhìn vết thương của mình, cái viên này xương châm khoa tay ba mươi, năm mươi lần, để tất cả nam nhân nhìn chăm chăm xem con mắt đều bị hoảng trở thành chọi gà mắt, cuối cùng Cao Phong ngửa người thờ dài: "Vết thương của ta còn không phải là rất nghiêm trọng, tạm thời cũng không cần khâu tuyền. . ."

Vào đúng lúc này, mười sáu cái toàn thân lại như gốc nữ nhân khâu chân giống như vậy, khâu ra rết chân các nam nhân trong lòng đồng thời tránh qua một cái muốn mắng, nhưng lại không biết làm sao chửi rửa từ ngữ, nếu như bọn họ không có bị tri thức đứt gãy, nhất định sẽ đồng thời gào thét ra: "Khang Đa a! ! !"

Bất kể là không phải Khang Đa, Cao Phong ở những bộ lạc khác dừng sĩ gặp cuối cùng đã kích thời điểm, mang theo một đám người thành thoi vui mừng tai bao phủ các loại vật tư, thuận tiện trị liệu từng người vết thương, chuẩn bị bắt ra mà chạy, nhưng ở bọn họ xoay người một khắc, nhưng cùng một người không hẹn mà gặp.

"Tam Trảo?" Cái này ăn mặc mang giác hộ tâm giáp thiếu niên nhìn Cao Phong kinh ngạc hô.

"Nhị Trảo? Ta (tất). . . , ngươi một mực nơi này tăng gấp bội đồ vật?" Khoát Nha nhìn bao lớn bao nhỏ, còn khám hai con mọc sừng giác Mi Nhị Trảo rất là không nói gì, những người còn lại cũng kỳ quái nhìn Nhị Trảo, ngay khi bọn họ ra sức chém giết thời điểm, Nhị Trảo dĩ nhiên mò đến nơi này trắng trợn cướp đoạt, để bọn hắn làm sao chịu nổi.

"Cái này, ta lạc đường. . ." Nhị Trảo không tự nhiên nhúc nhích một chút vai, phía sau cái kia cổ trường sắp nổ tung bao vây đột nhiên nứt ra một góc, ào ào rơi xuống ra vô số rác rưởi, có sáng lấp lánh mảnh kiếng bể, đều là trái qua đánh bóng, có thể cho rằng trang sức phẩm, to to nhỏ nhỏ không biết tên item, trong đó có vài thứ là cùng Cao Phong ký ức trùng hợp đồ vật, còn có rải rác mạng giác, hiển nhiên hoang nhân bộ lạc cũng có sử dụng mạng giác quen thuộc, nhiều nhất nhưng là từng mảng từng mảng óng ánh màu xanh biếc Thạch Đầu, tất cả đều là dài một tấc rộng, đều đều chi tiết bạc.

"Chuyện này. . . , đây là thúy Diệp tiên? Một cái có thể đổi mười mảnh mạng giác thúy Diệp tiên?" Khoát Nha đột nhiên mở ra miệng rộng, sau một khắc, tất cả mọi người muốn cướp kích động, Nhị Trảo sốt sắng, đột nhiên ngồi xổm xuống muốn bảo vệ, trong ánh mắt lộ ra nuốt sống người ta đã tính.

"Nhị Trảo, ngươi có phải hay không hẳn là cho ta một câu trả lời? Chúng ta công phá bộ lạc, ở mặt trước vì chống đỡ chiến trường, hơn trăm người tử chi còn dư lại như thế mấy cái, ngươi nhưng ở phía sau mò chỗ tốt?"

Cao Phong đột nhiên tiến lên, răng nanh đao nhắm thẳng vào Nhị Trảo chớp mũi, để hắn nhìn chăm chăm mũi đao nhi con ngươi suyết chút nữa hợp lại cùng nhau.

Mồ hôi lạnh từ Nhị Trảo gò má lướt xuống, hắn không khỏi mà buông ra to nhỏ bao vây, từ từ rút ra bản thân từ không có dính máu răng nanh đao, nghe răng đối với Cao Phong hô: "Đồ vật có rất nhiều, các ngươi có thể đi cướp, thế nhưng đừng động tới ta."

"Đừng. . . ." Nhị Trảo răng nanh đao bị Khoát Nha quất bay, sau một khắc Khoát Nha liền đem Nhị Trảo đạp lặn, tàn nhẫn mà đá đánh Nhị Trảo, trong miệng hàm hàm hồ hồ mắng, gào thét, hẳn A Đại chính là chết ở phía trước, Nhị Trảo cách làm tối thượng trái tim của hắn, những người khác cũng là nóng lòng muốn thử biểu hiện.

"Rầm. . . ." Cao Phong không quản Nhị Trảo, rút đao đem thuộc da bao vây cắt ra, vô số thúy Diệp tiên chảy tới trên đất hình thành tiểu chông.

"Những thứ này đều là các dùng sĩ dùng mệnh đổi, ngươi không xuất lực liền không có tư cách đạt được, không phục ngươi rút đao tử đi giết hoang nhân, đừng ở chỗ này nhi buồn nôn người. . . ." Cao Phong căm ghét quét mắt một chút ô đầu kêu thảm thiết Nhị Trảo, xoay người với những người khác nói rằng: "Đồ vật ngay khi người này, chờ chúng ta đi ra ngoài lại điểm, ở chỗ này nháo lên, tiện nghi vẫn là hoang nhân."

Có vài thứ lại như hồ thủy điện xả lũ, không thể ngăn chặn, đối với của cái tối cầu là hoang dã người bản năng, không có ai không nghĩ tới cuộc sống tốt hơn, Cao Phong là như vậy, những này thân nô cùng người hầu đi theo cũng là như vậy.

Nguyên bản thuần thuần muốn động trong lòng mọi người sợ hãi, bọn họ hiện tại còn ở hoang nhân trong bộ lạc, hiện tại vấn đề là trước tiên đi ra ngoài, nhất thời có người dùng bị áo choàng đem hết thúy Diệp tiên cùng mạng giác đều thu cẩn thận, xem chính đang chịu đòn Nhị Trảo khóe mắt sắp nứt, nhưng trêu đến Khoát Nha càng thêm dùng sức.

"Được rồi, mang theo hắn đi đi, chúng ta rời nơi này." Cao Phong ngăn lại Khoát Nha, chuẩn bị rời đi.

Cao Phong cùng Nhị Trảo đều không có phát hiện, ở bên người của bọn họ, từng cái từng cái ẩn giấu ở trong bóng tối dây treo cổ như sinh trường mạn đắng, chậm rãi đem bọn họ không gian chung quanh bọc lại, nếu là ở Bạch Thiên, những này dây treo cổ khả năng vừa xem hiểu ngay, nhưng ở đêm đen. . . .

"Ngươi chỗ ấy cũng đi không được, ngoan ngoãn chết ở chỗ này đi." Âm trầm lời nói có rắn độc ẩn thân cùng trắng mịn, đồng thời cũng làm cho tất cả mọi người đồng thời rút đao cảnh giới bốn phía.

Một trận nhỏ bé không thể nhận ra thanh phong không dấu vết hoạt hướng về Cao Phong gáy, Cao Phong trong nháy mắt ngã xuống, gáy nguyên lai không khí nhưng phát sinh một đạo nhỏ bé tiếng rít, tiếp theo Cao Phong hai chân đột nhiên đạp ra ngoài, trêu đến một tiếng thét kinh hãi, sau một khắc, một cái toàn thân đen thui gia hỏa hiện thân ở trước người của hắn cách đó không xa.

"Độc tràng nhân, giết hắn." Khi (làm) người này hiện thân trong nháy mắt, tất cả mọi người đồng thời phản nộ, đồng thời múa đao về phía trước, chạy nhanh nhất hai người nhưng âm thầm mới ngã xuống đất, Cao Phong xem hai mắt sắp nứt, nhưng đối với sự công kích này, hắn không thể ra sức.

Hai người ngã trên mặt đất nhất thời không chết, tất cả đều cong lên thân thể lẫn lộn, trên cổ bị cắt rời động mạch phun ra cao áp tựa như máu tươi,

"Khảm, chém tới tử mới thôi, bọn họ dùng chính là độc tràng tuyến." Có cái thân nô biết độc tràng nhân vũ khí cùng phương thức công kích, lập tức múa đao loạn phách, để trước đó cái kia đặc ý độc tràng nhân sắc mặt kinh biến, lớn tiếng quát: "Ngươi đáng chết."

"Chết tiệt là ngươi. . . ." Một khi nhắc nhở, Cao Phong liền nhìn thấy một ít nhỏ bé màu đen sợi tơ trời nổi ở giữa không trung, ở mọi người chém vào dưới, hướng ra phía ngoài bài xích, hắn lập tức biết rồi sự công kích của đối thủ phương thức, đột nhiên cầm lên một nắm hạt cát gần đi ra ngoài.

Độc tràng nhân đánh vào hạt cát trên, phát sinh phản nộ gầm rú, sau một khắc thân hình lóe lên liền biến mất vô hình, nhưng Cao Phong đột nhiên rút ra quần đấm văng ra ngoài, xệt qua ngăn ngừa không gian, đột nhiên đóng ở dưới lều trong bóng tối, trêu đến một tiếng tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

Cao Phong chiến trường trực giác phi thường nhạy cảm, trong ký ức phong hỏa liên thành, hắn có thể tiếp tục sinh sống nguyên nhân chủ yếu là với chu vi mẫn cảm, cho nên mới có thể ở vô số đạn pháo nổ tung mưa đạn bên trong sống sót, mới có thể ở bão cát mang đến trong đá vụn bình yên vô sự, giờ khắc này, hắn ở quỹ dị khó lường tập kích dưới, trước sau như một địa tìm được đối thủ kẻ hờ.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23 : Bị nhốt

Cao Phong trong nháy mắt phát hiện chu vi bóng tối biến hóa, lại như ở trong ký ức chiến trường phát hiện đạn pháo nổ tung trước đó đường sống, vút ra Quân Dao đâm vào độc tràng nhân dưới khổ, chỉ kém một phần liền đâm xuyên qua độc tràng nhân lão nhị, nhìn đứng quần trên Quân Dao chuỗi đao, độc tràng nhân phát sinh thê thảm đến cực điểm kêu thảm thiết.

Độc tràng nhân cũng là nam nhân, nam nhân đều sẽ đều chính mình đứng quần đồ vật bên trong coi trọng, đây là nam tính sinh vật bản năng, vì lẽ đó bị đau nhức sợ hãi đến mất đi bình tĩnh.

"Giết hắn. . ." Không cần nhiều lời, còn lại thân nô cùng người hầu đi theo môn trước sau quơ múa răng nanh đao hướng về hắn phóng đi.

Mất thấy độc tràng nhân sẽ bị phân thân, mọi người cùng độc tràng nhân trong lúc đó không gian phát sinh biến hóa, liền giống bị xé ra trang giấy, sản sinh một loại bùng tình phân liệt, nhưng là một cái khác độc tràng nhân dùng trời nổi ở giữa không trung dấy treo cổ chế tạo một cái thị giác ảo giác, dùng bóng tối trông lên đồng bạn của mình.

Bị thương độc tràng nhân đuổi ra run rẩy đầu tay trái đến chính mình đứng quần, này ở hắn chạm tới cái kia đồng cổ túi đồ vật sau khi, không để ý bị thương đau nhức, lộ ra một tia mất mà lại được kinh hi, nhưng lập tức liền hung thần ác sát hiện lên dữ tợn, gào thét một tiếng, tay phải tàn nhẫn mà kéo xuất đao chuỗi kéo một cái.

Bị kịch.

Răng cưa Quân Dao có đem vết thương mở rộng năng lực, độc tràng nhân cùng cái kia Xuyên kịch bên trong trở mặt giống như vậy, trong nháy mắt do dữ tợn hung ác biến thành thống khổ đến cực điểm nhưng có không thể phát tiết hết sức ngột ngạt về mặt, lại như hoa cúc bị vượt quá đường kính bên trên vật bạo lực phá giải.

"Sá! ! ! !" Nghiêm trọng biến hình tiếng kêu thảm thiết từ cổ họng của hắn trong mắt ép ra ngoài, rơi xuống nước máu tươi Quân Dao bên cạnh là một đoạn lớn bằng ngón cái, tối om đồ vật, mà hắn hạ thân phá một cái ở giữa hồng tâm hang lớn, như máy bơm nước tựa như, vừa kéo vừa kéo hướng ra phía ngoài phun máu.

Lời kia. Nhi rơi trên mặt đất, cùng cát bụi xen lẫn trong đồng thời, phun ra máu tươi trên mặt đất tát ra một cái đại vòng tròn, độc tràng nhân từ từ giơ tay phải lên, nhìn tự cung răng cưa, phát sinh càng thêm thê thảm kêu rên, tàn nhẫn mà đem Quân Dao ném xuống, ôm chính mình đứng quần nhảy nhót này kêu rên, một cái khác độc tràng nhân đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh hắn, nắm lấy cổ của hắn liền lôi vào hắc ám, chỉ có thể thê thảm đến cực điểm tiếng kêu rên vang vọng.

Độc tràng nhân giới về hại người, loại này trốn ở trong bóng tối xem người khác đang sợ hãi bên trong từ vong thủ pháp là bọn hắn to lớn nhất lạc thú, nhưng ở Cao Phong đánh bại đánh bại quá khích phản ứng dưới, đem độc tràng nhân đâm bị thương, sáng tạo một cái kỳ tích, phải biết, bất luận cái nào độc tràng nhân ở buổi tối đều có thể một mình giết chết một đội bộ lạc đứng sĩ.

Cao Phong mặc kệ này thanh Quân Dao cắt đứt cái gì, kiểm trở lại trong tay, đối với kinh ngạc mọi người hô: "Đi nhanh lên, muốn không còn kịp rồi. . ."

"Hừ, đã không còn kịp rồi. . ." Cực không hợp tác Nhị Trảo từ dưới đất đứng lên thân, cầm lấy răng nanh đao liền hướng về xông lại, về mặt vô cùng kinh ngạc hoang nhân chiến sĩ nghênh đón.

"Bốn phía đều là. . ." Những người khác cũng tương tiếp hô, ở chung quanh bọn hắn, hoang nhân chiến sĩ đâu đâu cũng có, có mấy người phát hiện bọn họ, có chút không có, chỉ là kiểm tra lều của mình có hay không cháy.

Đóng

"Theo ta trùng. . ." Cao Phong không nói hai lời, hướng độc tràng nhân biến mất hướng ngược lại phóng đi, vừa vọt qua một cái lều vải, rồi cùng một cái hoang nhân chiến sĩ đụng vào nhau, tách ra trong nháy mắt, hoang nhân chiến sĩ trong lòng phun dòng máu ngã xuống, mà Cao Phong lướt qua hắn, thuận thể đem Quân Dao đâm vào một cái khác hoang nhân chiến sĩ phản eo.

Thận là nam nhân chỗ yếu, tuy rằng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng sẽ cho người mất đi sức chiến đấu, Cao Phong đã không truy cứu nữa một đòn mất mạng lực sát thương, chỗ đi qua, chỉ cần có cơ hội, liền liền xuống đao, ở gần như đề tiện lạnh đao dưới, từng cái từng cái hoang nhân chiến sĩ ngã trên mặt đất kêu rên không thôi.

Kỳ thực Cao Phong cũng muốn giết chết những này hoang nhân chiến sĩ, ở cái này hắc ám mà hỗn loạn buổi tối, kêu rên hoang nhân sẽ bộc lộ ra vị trí của bọn họ, nhưng bởi vì độc trảng nhân làm lỡ, hoang nhân ở về trợ giúp bên trong, rốt cục khôi phục trật tự, có thể nói, hiện tại bộ lạc dừng sĩ lại không có một cơ hội nhỏ nhoi nào hòa nhau cơ hội thắng, liền ngay cả thể hoà đều làm không được.

Cao Phong đã không có những ý nghĩ khác, chỉ muốn bảo vệ cái mạng nhỏ của mình, vì lẽ đó nhất định phải nhanh nhất thoát ly, nguyên bản hắn có mười bảy người, thêm vào Nhị Trảo có mười tám người, tổn thất hai cái, còn sót lại mười sáu cái, tâm nguyện lớn nhất của hắn chính là, này mười sáu người có thể hoàn hảo không chút tổn hại đi ra ngoài.

Trên thực tế, làm được điểm này cũng không dễ dàng, ba ngàn người bộ lạc thực sự quá lớn, lúc trước bọn họ công phá bộ lạc dễ như ăn cháo, nhưng muốn chạy trốn đi ra ngoài tất nhiên không thể dễ dàng, người vĩnh viễn không nghĩ tới, tại hạ một người chuyển biến gấp phải hoang nhân chiến sĩ là một cái vẫn là một đồng, nếu là người mấy vượt quá năm cái trở lên, đối với hành động của bọn họ chính là nguy hiểm trí mạng, hơi hơi dừng lại một thoáng, thì sẽ bị gọi tới cái khác hoang nhân dừng sĩ vậy công.

Cao Phong vẫn xông vào phía trước, phức tạp trong bộ lạc lều vải hỗn độn, thích hợp nhất đánh giáp lá cà, hắn bắt cùng quân đâm thích hợp nhất, thể nhưng trước hắn liền được quá thương, sau đó một ít liệt động tác bên trong, có cũng không đủ thời gian nghỉ ngơi, cho dù người sắt cũng sẽ ỉu xiù.

Kịch liệt chạy trốn bên trong, Cao Phong cảm thấy hô hấp đều không trôi chảy, có thể so với phía sau mấy người, ngoại trừ Nhị Trảo ở ngoài, những người khác còn không bằng hắn.

Rốt cục, Cao Phong không có thừa thể xông lên lao ra, bọn họ lựa chọn phương hướng không được, phía trước có mấy chục cô gái cùng khê nô cùng với số ít hoang nhân chiến sĩ ở cứu hoả, hắn phạm vào một cái sai lầm, cho rằng cháy địa phương sẽ càng thêm hỗn loạn, nhưng hắn không nghĩ tới, nơi này là hoang nhân quê hương, nhìn thấy quê hương cháy, hoang nhân đầu tiên nghĩ đến chính là cứu lại quê hương.

Bất đắc dĩ, Cao Phong cùng người ở bên cạnh bị ép vào một cái khổng lồ trong lều vải, chỉ cần bọn họ không đi ra ngoài, tạm thời sẽ không bị người phát hiện.

Trong lều không phải hoang nhân sinh hoạt thường ngày thất, mà là đầy cây mây khuông nhà kho, khung bên trong cũng không phải là bột mì hoặc là da thú, là một ít màu trắng màu đỏ thiên nhiên nước sơn, hiển nhiên, nơi này là hoang nhân phòng hóa trang.

Hoang nhân tiếng gào cùng chạy ở lều vải chu vi càng ngày càng dày đặc, để bị chặn ở lều vải trong lòng mọi người càng ngày càng lo lắng.

Cao Phong ngồi xổm ở lều vải non tâm hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh, Khoát Nha từ từ bò đến Cao Phong bên người, nhỏ giọng hỏi: "Có thể đi ra ngoài sao?"

Câu nói này cũng là tiếng lòng của tất cả mọi người, không khỏi mà hướng về Cao Phong vây tụ lên.

"Chạy không được, chỉ ít có ba trăm, bốn trăm người ở này một khối, đều là nữ nhân cùng khê nô, còn có một chút hải tử. . ."

"Giết ra ngoài, gặp người liền giết. . ."

"Không được, chúng ta chỉ có như thế chọn người, bọn họ phản ứng lại, từ chính là chúng ta." Cao Phong dùng một cái khác lý do thuyết phục những người khác, kỳ thực, hiện tại giết ra ngoài vừa vặn, những người này đều bị ngọn lửa hấp dẫn, một lòng một dạ cứu hoả, dưới sự ủng hộ không kịp, bọn họ sẽ lần thứ hai hoảng loạn, dù cho bên người chỉ có mười lăm người, cũng có thể dễ dàng giết ra ngoài.

Cao Phong một mực quan sát, trước đó còn có thể nhìn thấy hoang nhân chiến sĩ hiện tại đã không còn nữa, hắn là bị triệu tập đến còn có bộ lạc dừng sĩ địa phương, vì lẽ đó hiện tại chính là cơ hội.

Nhưng là Cao Phong cũng không muốn tàn sát những nữ nhân này cùng hải tử, nội tâm hắn là một trải qua huyết hỏa chiến sĩ, nhưng hắn cũng có ranh giới cuối cùng của mình, cho nên hắn lựa phía sau đồng bạn, lại như vừa bắt đầu lửa đối bọn họ hoàn thành những kia mục tiêu chiến lược như thế.

Cao Phong có thể dẫn dắt bọn họ đến bây giờ, cũng không phải là dựa vào chính mình uy vọng hoặc là chiến tích, mà là từng cái từng cái lừa dối, dùng lừa dối lý do để đạt tới mục tiêu của mình, mới bắt đầu Cao Phong không nghĩ quá nhiều, nhưng hiện tại, hơn mười người đem sinh mệnh của mình giao cho hắn, lại vì trong lòng điểm máu chốt, lừa dối bọn họ, Cao Phong cũng có chút bất đắc dĩ.

Khoát Nha không biết Cao Phong suy nghĩ trong lòng, phần hận mà nói rằng: "Nhưng chúng ta trốn tới khi nào a? Rất nhiều hoang nhân đều bị tách ra nước sơn, nhất định sẽ đi vào một lần nữa họa xương, này quần cây gậy. . ."

Khoát Nha như núi lớn đặt ở trong lòng mọi người, hoang nhân đối với trên người Đồ Đảng phi thường trọng thị, chuyên môn dâng ra một gian nhà kho mới trang những này nước sơn, Khoát Nha rất khả năng trở thành sự thật, đến thời điểm toàn bộ bộ lạc hoang nhân chiến sĩ đều về lại đây.

Cao Phong lại bị một đạo sắc sảo khoát ở tư duy trên, đại ra nhìn Khoát Nha, vừa liếc nhìn cái kia thành đồng cây mây khung, đột nhiên nhảy lên, rống to: "Có biện pháp. . ."

Chương 24: Hai loại lựa chọn

Mười sáu cái mới vừa ra lò hoang nhân chiến sĩ đường đường chính chính đi ra khỏi lều vải, mỗi một cái trên người đều có màu trắng thuốc màu trang sức bạch cốt, xem ra không bỏ dọa người, mà ở những chỗ khác cũng có chút giống thật mà là giả về ra lung ta lung tung tranh vẽ.

Ngoại trừ Cao Phong còn có thể bình tĩnh hướng bốn phía hướng về bọn họ kêu gào nữ nhân cùng hài tử chào hỏi ở ngoài, những người khác ngậm chặt miệng ba, cúi đầu, một bộ thần khắp nơi đáng vẽ, nếu là nhìn kỹ, hoặc phát hiện, trên người bọn họ Đồ Đằng còn lâu mới có được hoang nhân chiến sĩ trên người đến tinh xảo, rất nhiều tranh vẽ vận vẽ oai kết, lại như tiểu hài tử vẽ xấu như thế, liền ngay cả bộ xương họa đều có chút biến dạng.

Đoàn người từ từ hướng về nơi đóng quân bên ngoài đi đến, chỉ lát nữa là phải ẩn như hắc ám, bất động bọn họ nhảy nhót lao ra, một đội dò xét hoang nhân chiến sĩ đột nhiên xuất hiện ở trước mắt bọn hắn, làm thu thập đi với bọn hắn.

Này đội hoang nhân chiến sĩ chỉ có mười người, nhìn thấy những người này, Cao Phong tất cả mọi người đều nắm chặt răng nanh đao, chỉ cần Cao Phong một cái ánh mắt sẽ nhào tới chém giết, nhưng Cao Phong trầm mặc mấy giây, phát tay để bọn hắn đi theo, để Khoát Nha đám người không rõ vì sao.

Người tinh tường đều có thể nhìn ra Cao Phong bọn họ không giống nhau, mỗi người trên người chỉ ít mang theo ba cái túi nước, còn có chứa lương thực bao vây, Nhị Trảo thậm chí còn nắm hai cái sừng Mi.

Bất quá phía trước cái kia đội bộ lạc dừng sĩ hiển nhiên không có chú ý tới bọn họ không giống, tương tự tâm tư tầng tầng mang theo bọn họ dọc theo bộ lạc biên giới dò xét.

Dã ngoại một lần nữa ẩn vào hắc ám, chỉ có số ít địa phương còn có lăm lăm ánh sáng hỏa diễm đang lóe lên, trên mặt đất đã không nhìn ra nguyên lai chiến trường, Cao Phong nhìn khối này chiến trường, trong đầu nhưng tránh qua Hắc Trảo dừng sĩ xuất phát thời gian hùng hồn cùng đồ sộ, không biết bao nhiêu người chết ở phía trên chiến trường kia.

Tình cờ có thể nghe được trong bóng tối còn truyền đến chém giết âm thanh, có gần có xa, bọn họ cũng gặp phải những khác hoang nhân chiến sĩ hướng về vang lên tiếng là giết địa phương chạy đi, hiển nhiên là cần quét tàn dư bộ lạc đội ngũ.

Cao Phong trong lòng nhiều lần xoắn xuýt, đến cùng là trở mặt động thủ vẫn là chờ một chút? Có thể đến cùng chờ đợi cái gì, ngay cả chính hắn cũng không biết, chỉ là trực giác nói cho hắn biết, bây giờ không phải là động thủ thời cơ.

So với Cao Phong, phía sau mọi người đứng là an tâm, đến bây giờ vẫn không có bị phát hiện, để bọn hắn đối với Cao Phong càng có tự tin, nhưng lại không biết, một khi các loại (chờ) sắc trời sáng choang, trên người bọn họ Đồ Đằng liền như đen kịt buổi tối ba kW bóng đèn bình thường sáng sủa, đến lúc kia, cho dù Cao Phong là trảo ung cũng không có thể chạy thoát.

Ở tại bọn hắn đi tới trong quá trình, đột nhiên từ phía trước trong đêm tối truyền đến một trận gào thét, ba cái đầm máu bộ lạc dừng sĩ không biết từ đâu nhí khoan ra, hướng về bọn họ giết tới, cái kia điên cuồng đáng vẽ, để Khoát Nha bọn người cảm thấy hồi hộp, này đã không gọi dừng cảm, đây là tự sát.

"Động thủ. . ." Cao Phong quát to một tiếng, đột nhiên đem trước người hai người chém ngã, hắn đã ngắm hơn nửa ngày rồi, theo hắn động thủ, những người khác đều động thủ, bởi vì bộ lạc dừng sĩ hấp dẫn hoang nhân chiến sĩ sự chú ý, dẫn đến bọn họ không có phát hiện phía sau biến hóa, vẫn các loại (chờ) Cao Phong lần thứ hai chém ngã hai người sau khi, mới bắt đầu kinh khủng, nhưng đã chậm, đều là từ trong đồng người chết giết ra đến chiến sĩ, không chờ bọn họ phát ra cảnh báo, liền tam hạ ngũ trừ nhị chém giết hết sạch.

Roi xuống đất cây đuốc chiếu vào ngang dọc tứ tung trên thi thể đặc biệt máu tanh, không hề chết hết hoang nhân ở kêu rên, lại bị một đao tàn nhẫn mà chặt đứt thủ cấp, Can Từ cùng mặt khác hai cái bộ lạc dừng sĩ vô cùng kinh ngạc đi lên, kinh ngạc nhìn Cao Phong khàn giọng nói rằng: "Người là Tam Trảo?"

Can Từ môn đối với trong bộ lạc người càng quen thuộc hơn, Cao Phong mấy người cũng không phải là cùng hoang nhân bình thường bò cạp biện, cho nên bọn hắn một chút liền có thể nhìn ra, chỉ có hoang nhân chính mình không thấy được.

"Cho bọn họ thủy. . ." Nhìn thấy là Can Từ, Cao Phong nhất thời không còn hứng thú, người này hắn không thích, Can Từ nhưng xông lên trước muốn nắm lấy Cao Phong cánh tay.

Can Từ vừa ai đến Cao Phong, thủ đoạn không biết làm sao lại rơi xuống Cao Phong trong tay, Cao Phong đột nhiên đẩy ra hắn then chốt, tay phải đột nhiên nhấc lên, liền đem Can Từ cánh tay chờ tới khi phía sau lưng, để Can Từ khom người chỉ có thể nhìn chằm chằm mặt đất.

Khoát Nha đám người đã sớm tập mãi thành quen, hai cái bộ lạc dừng sĩ thì lại bắt đầu kinh ngạc, bọn họ còn là lần đầu tiên nhìn thấy Cao Phong ra tay.

"Đừng đừng đừng. . . , ta là muốn cho ngươi đi cứu Hắc Trảo, hấn bị vây lại."

Can Từ lần thứ hai cảm giác cánh tay của chính mình sắp tách ra, bởi vì là chiến trường, Cao Phong ra tay không có nặng nhẹ, để hấn đau mồ hôi lạnh đều xông ra, nhe răng trợn mắt hô lên lời nói này.

Cao Phong tàn nhẫn mà đem Can Từ thủ đoạn ném xuống, lớn tiếng nói: "Không đi, chúng ta đi vào thời điểm có hơn một trăm người, hiện tại chỉ còn dư lại như thế chọn người, có thể làm đều làm, hiện tại chỉ muốn mạng sống mà thôi."

Đóng

"Hắc Trảo không còn, bộ lạc cũng không còn, lẽ nào các ngươi muốn ở trong vùng hoang dã lang thang sao?" Can Từ phát tay đẩy ra Khoát Nha đưa tới túi nước, khàn giọng trùng Cao Phong quát, trong mắt chấp nhất như hỏa diễm.

"Các ngươi thấy thế nào. . . ." (nguyên phương: đại nhân tận thế sự ta thật sự không hiểu. . .) Cao Phong căn bản không để ý tới Can Từ, Hắc Trảo bộ lạc tồn tại hay không bất kể hấn là cái gì sự tình? Đem quyền lựa chọn giao cho phía sau mọi người.

Phía sau mọi người đồng thời trầm mặc, bọn họ mới thật sự là hoang dã người, biết Hắc Trảo không còn, ý vị như thế nào, cũng biết, nếu như trở thành lang thang dừng sĩ, ý vị như thế nào, nhưng nói đều không nói gì, Cao Phong quyết tâm không muốn tái chiến đấu, mà bọn họ, cũng đến cực hạn.

"Ta cảm thấy, hay là muốn cứu, bằng không. . . , bộ lạc không còn, ta A Ma cũng không còn. . . ."

Khoát Nha chậm chậm địa mở miệng, nơi này liền hấn Cao Phong quan hệ gần nhất, cũng chỉ có hấn thích hợp nhất nói chuyện.

"Àm. . . ." Cao Phong nắm đầm tàn nhẫn mà nện ở Khoát Nha trên gương mặt, đem Khoát Nha một quyền đánh như bay.

"Ngươi A Đại chết rồi, lẽ nào ngươi cũng muốn chết sao?" Cao Phong phẫn nộ gầm rú, hấn rất không hiểu Khoát Nha tâm tình, bọn họ đã bị đánh cho tàn phế, hiện tại trọng yếu nhất là nghỉ ngơi, mà không phải kế tục tác chiến, cho dù bọn họ gia nhập vào, có thể lên tác dụng gì?

"Ta không còn A Đại, không thể không có A Ma." Song khuỷu tay chống đỡ trên mặt đất, Khoát Nha phun ra trong miệng dòng máu, lớn tiếng trùng Cao Phong gào thét, như dã thú bị thương.

"Còn có ai muốn đi. . . ." Cao Phong cảm giác mình đã rất đứng nổi Khoát Nha, không muốn nói thêm, vô lực lùi về sau một bước.

"Xin lỗi Tam Trảo, cảm tạ ngươi cứu chúng ta ra, những này thúy Diệp tiền ngươi thu cẩn thận, sau đó đến những khác bộ lạc, cũng có thể đổi đồ vật."

Một cái thân nô đứng ra, đem trên lưng bao vây bỏ vào Cao Phong trước mặt, hấn là người thứ nhất, nhưng không phải cái cuối cùng, đồ ăn, thúy, tài vật đều dồn dập đặt ở Cao Phong trước mặt xếp thành núi nhỏ.

Một cái lại một cái cùng Cao Phong đồng sinh cộng tử nam nhân đứng ở Cao Phong trước mặt, bọn họ tình nguyện dùng cái mạng nhỏ của mình đi đổi Hắc Trảo mệnh.

Một loại chấp nhất, một loại tín ngưỡng, tương tự cũng là một loại mù quáng. Để bộ lạc nhân tuyển trách chính mình con đường tương lai, Cao Phong trong lòng ngọt ngào sắp bạo phát, này tính là gì? Hấn cứu những người này, nhưng bọn họ đã vậy còn quá nhanh liền phản bội?

Cao Phong tức giận trong lòng như ngọt ngào núi lửa, nhưng hấn không thể đối với những người này phát ra, trước đó hấn liền lần lượt lừa dối bọn họ, hiện tại, hấn không có lý do nào khác kế tục lừa gạt xuống. Hơn nữa bọn họ cũng không hiểu có lúc thiện ý lừa dối so với chân thực quan trọng hơn.

"Tam Trảo, cùng chúng ta đồng thời đi, ngươi có thể mang theo chúng ta đi ra, liền có thể mang theo chúng ta. . . ." Khoát Nha nhìn ra Cao Phong trên mặt bi phẫn, không khỏi mà khuyên bảo Cao Phong.

"Lần, đều cắt cho ta, các ngươi đi chết đi, các ngươi muốn chết như thế nào liền chết như thế nào, không liên quan gì đến ta, cắt cho ta. . . ."

Cao Phong một cước đạp bay trước mặt bao vây, tung ra mấy chục mảnh thúy Diệp tiền, dính đương rơi trên mặt đất va chạm ra để nghe thúy âm thanh.

Khoát Nha cùng Can Từ đi rồi, những người khác cũng cùng Can Từ đi rồi, chỉ còn dư lại Cao Phong đứng ở trong bóng tối như lạc lối Vong Linh.

"Ngươi làm sao không đi?" Nhị Trảo ngồi chồm hổm trên mặt đất lục lọi thúy Diệp tiền, Cao Phong có chút chán chường mà hui quanh hỏi, nơi này chỉ còn dư lại hai người bọn họ.

"Ngươi không phải cũng không đi thôi? Lần này nhưng không cho giành với ta." Nhị Trảo không có ngần ngại, chuyên tâm trên mặt đất tìm tòi, mỗi phát hiện một viên, liền giấu ở chính mình trong thùng quần.

"Ngươi có địa phương đi? Lẽ nào ngươi sẽ không sợ A Ma không còn?" Cao Phong chậm rãi ngồi dưới đất, kỳ quái hỏi, xa xa mơ hồ truyền đến kêu thảm thiết, nhưng không ảnh hưởng hấn giờ khắc này nói chuyện phiếm tâm tình.

"Hoang dã không chỉ có riêng có Hắc Trảo bộ lạc, ta A Ma là biên giới bộ lạc thủ lĩnh con gái, biên giới bộ lạc mặt sau còn có một cái rất lớn pháo đài, gọi là Tuyệt Vọng pháo đài, Tuyệt Vọng pháo đài mặt sau lại càng rộng khắp hơn thế giới, ta tại sao nhất định phải ở lại hoang dã?"

Nhị Trảo dừng lại tìm tòi, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, kỳ vọng nói rằng

"Vậy ngươi muốn những thứ đồ này làm gì?" Cao Phong trong lòng hơi động, có thể hắn có thể học một ít Nhị Trảo, tìm một người : cái mới địa phương, lại bắt đầu lại từ đầu, có thể nơi nào có hắn muốn an bình cùng hòa bình.

"Tiền, mặc kệ đến bất kỳ địa phương nào, ngươi đều đến có tiền." Nhị Trảo nói tới chỗ này đánh một cái giạt mình, kể tục lục lợi thúy Diệp tiền.

"Ngươi trốn xa đi, càng xa càng tốt, có thể, giấc mộng của ngươi có cơ hội hoàn thành. . . ." Cao Phong đột nhiên nhắc lên rằng nanh đao xoay người rời đi, phương hướng ly khai nhưng là hướng về bộ lạc.

"Ngươi đi đâu vậy? Hai người đồng thời đi, an toàn. . . ." Nhị Trảo không phải ngu ngốc, hoảng loạn đứng lên, cố gắng to to nhỏ nhỏ bao vây đuổi theo Cao Phong.

"Không theo ta, ngươi có một nửa tỷ lệ an toàn, theo ta, ngươi một điểm an tất cả cũng không có." Cao Phong chậm chọc cười nói, sau đó ánh mắt một lần nữa cương nghị, Nhị Trảo giấc mơ không phải giấc mộng của hắn, giấc mộng của hắn là tìm về trí nhớ của mình, cho nên hắn nhất định phải dùng trực tiếp nhất phương pháp, ở trên chiến trường tìm về, nếu là bỏ qua cơ hội này, có thể hắn cả đời đều chỉ có thể cùng Nhị Trảo như thế, ở một cái nào đó không có giết chóc địa phương vì tiền mà bỏn ba.

Cao Phong đột nhiên nghĩ rõ ràng, rời khỏi đồng bạn, hắn kỳ thực cái gì đều không làm được, cũng không thể tìm tới trở lại bộ lạc con đường, cho dù hắn có Nhị Trảo dẫn đường, nhưng sau đó con đường lại đang chỗ nào?

Bộ lạc người vì một cái lý do, mà bị hắn lừa dối lừa, mà hắn đang lừa gạt những người khác đồng thời, làm sao không phải là đang biến tướng an ủi mình, như muốn chạy trốn, hắn đã sớm có thể đào tẩu, nhưng hắn trong lòng đối với thất bại căm ghét để hắn kiên trì ở lại trong bộ lạc chống đỡ chiến trường.

Hắn có thể dùng các loại lý do thuyết phục chính mình, kỳ thực chân chính lý do chỉ có một cái, hắn muốn ôn lại trong ký ức cảnh tượng, tìm tới chân thật nhất chính mình.

Không nhớ rõ chính mình giết chết qua bao nhiêu người, Hắc Trảo cho hắn định ra nhiệm vụ, vào thời khắc này lại như một chuyện cười, mà hắn giết nhau lục bản thân cũng không ghét, cũng không có cái gọi là tội ác cảm, ngoại trừ không giết nữ nhân cùng hài tử ở ngoài, bất kỳ hướng về hắn vùng vẫy binh khí người đều có thể không hề áp lực giết chết.

Giết chóc để bọn hắn ở thời gian ngắn nhất dung nhập vào trên chiến trường, cũng cách tìm về chính mình càng gần rồi hơn một bước, ở hắn từng bước một hướng về bộ lạc ở trung tâm nhất đi đến thời điểm, trong lòng kiên định để trong đầu hắn dần hiện ra càng nhiều hình ảnh cùng tin tức, đột nhiên, hắn đột nhiên dừng thân.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25 : Có thể thắng sao?

Hắc Trảo tàn nhẫn mà thô hỗn hển, không ngừng cùng ủa lên hoang nhân chiến sĩ chém giết, ở bên cạnh hắn, còn sót lại mười mấy bộ lạc dũng sĩ mỗi một khắc đều có người bị chém ngã.

Không biết chiến đấu bao lâu, một canh giờ? Vẫn là hai giờ?

Thời gian dài chiến đấu, để mỗi một cái bộ lạc dũng sĩ vết thương đầy rẫy, cũng tiêu hao hết thể lực.

Dạ Ma đứng ở chiến trường cách đó không xa, nhắc lên châm biếm miệng lưỡi nhìn sắp chết gãy dựa Hắc Trảo.

Ngã vào Hắc Trảo dưới chân hoang nhân chiến sĩ đếm không xuể, nhưng hắn trước sau không thể thanh liêm không cuộn cuộn không dứt hoang nhân chiến sĩ, Dạ Ma quyết định chủ ý, dùng hoang nhân chiến sĩ đến tiêu hao Hắc Trảo thể lực.

Hắc Trảo đang bác sát bên trong, con mắt trước sau nhìn chăm chăm Dạ Ma phương hướng, con mắt đỏ ngầu lên con giận dữ, bởi vì hắn nhìn thấy một cái không nên xuất hiện ở đây người, Địa Tu bộ lạc Nhị trưởng lão.

Hàng năm một lần, mười ba cái bộ lạc đều sẽ lần nhau đi lại một lần trao đổi tài nguyên, trao đổi tình báo, thậm chí trao đổi nô lệ, Hắc Trảo đã sớm nhận thức cái này gọi là Tu Mao gia hòa, một cái lá gan không lớn, nhưng tâm tư không nhỏ gia hòa.

Địa Tu bộ lạc Nhị trưởng lão xuất hiện ở Dạ Ma bên người, hấn bộ hạ gặp phải phục kích chủ sử sau màn không cần nói cũng biết, tất cả những thứ này đều là Địa Tu bộ lạc âm mưu, khó trách hấn thám báo sẽ dễ dàng như vậy ngay khi được xưng quý đảo quanh đã ngoại tìm tới cái này hoang nhân bộ lạc, chẳng trách nơi này hoang nhân số lượng vượt quá hấn biết gấp ba số lượng.

"Hắc Trảo bộ lạc tất cả vật tư đều là ta, nữ nhân, lương thực, còn có nô lệ." Dạ Ma đắc ý vô cùng đối với bên người Tu Mao nói rằng.

Nhị trưởng lão Tu Mao trên mặt mơ hồ tránh qua trào phúng, nhưng biểu hiện ra nịnh nọt về mặt, hấn không thể đem đầu thấp đến đứng quần dưới, cung kính đối với Dạ Ma nói rằng: "Đều là ngài, đã sớm nói xong rồi, chúng ta sẽ không phản đối, lại nói, cũng không có ai dám nhớ người động thủ, người nhưng là giết chết Hắc Trảo hiện ra phong a."

"Ha ha ha, lời nói này được, giết Hắc Trảo, ta chính là hiện ra phong Già La, sau đó ta còn có thể trở thành hám quân Già La, che chở Già La tên tuổi thỏa mãn không được ta."

Dạ Ma càng cao hứng hơn, tựa hồ đã quên, Hắc Trảo cũng chưa chết, cho dù chết, cũng không phải là hấn một đối một giết chết che chở Già La.

"Đúng đấy, tất cả mọi thứ đều là người, thế nhưng Hắc Trảo bộ lạc nguồn nước cùng cây táo ruộng là chúng ta. . . ." Thừa dịp Dạ Ma trong lòng cao hứng, Tu Mao rút cục tung trước đây đưa ra yêu cầu.

"Ha ha ha, chính người cũng nói, tất cả mọi thứ đều là ta, vậy thì bao quát nguồn nước cùng cây táo ruộng, còn có Hắc Trảo bộ lạc, nghĩ đến đem Hắc Trảo nữ nhân đặt ở dưới thân, ta liền không thể chờ đợi được nữa. . . ."

Dạ Ma cũng không hề đáp ứng, trong ánh mắt hấn ý cũng không chỉ là nhằm vào Hắc Trảo, tương tự cũng nhằm vào Tu Mao, hấn không nghĩ tới, một hồi tất thắng phục kích chiến sẽ tổn thất lớn như vậy, tính được, bộ lạc của hấn hủy diệt một phần ba, hoang nhân chiến sĩ tổn thất sắp có hai phần ba, còn có bị giết chết ở trong vùng hoang dã nữ nhân hải tử cùng với chạy tán mục súc, những này cũng làm cho hấn lên cơn giận dữ.

"Có thể. . . , nhưng chúng ta trước đó nói cẩn thận. . . ." Tu Mao đột nhiên bốc lên mồ hôi lạnh, mau mau nhắc lên trước đây thỏa thuận.

Đóng

Dạ Ma đột nhiên xoay người, hướng về trước đó như vậy kẹp lại Tu Mao cái cổ, đem hấn sợ hãi vận vẹo gò má tiến đến trước người của mình, nhìn chằm chằm Tu Mao con mắt, từng chữ từng chữ nói rằng: "Ta dối ý, người không nói cho ta biết, sẽ làm sự tổn thất của ta lớn như vậy."

Nói xong liền đem Tu Mao mạnh mẽ quán trên đất, để Tu Mao phun ra một ngụm máu tươi, tuyệt vọng nhìn Cụ Nhân tựa như Dạ Ma.

"Cút về nói cho Địa Tu, muốn lấy đi nguồn nước cùng cây táo ruộng, phải cho ta năm trăm cái nô lệ, một ngàn sọt cây táo điện, không phải vậy. . . , hừ. . . ."

"Nhưng chúng ta cho người năm trăm cái thúy Diệp tiền, là có thể ở Tuyệt Vọng pháo đài đổi lấy linh dược thúy Diệp tiền a. . . ." Năm trăm cái thúy Diệp tiền giá trị cách xa ở Cao Phong ngoài tưởng tượng, đối với Địa Tu bộ lạc tới nói, cũng là một bút khổng lồ khoản tiền kén sù, nhưng không nghĩ tới Dạ Ma sẽ vô si như vậy, để tính toán của bọn họ mất hết vốn liếng.

"Không đủ, còn thiếu rất nhiều. . . , ta muốn càng nhiều. . . ." Dạ Ma không phải cái giảng đạo lý người, đạo lý của hấn ở trên nắm đầm, ở hấn giặc cướp tựa như trong tuyên ngôn, Tu Mao mặt xám như tro tàn, hấn không biết như thế trở lại, Địa Tu liệu sẽ có đem hấn xé ra. . . .

Ngay khi Dạ Ma cùng Tu Mao dây dưa thời điểm, Can Từ mang theo Khoát Nha ngựa trang thành hoang nhân chiến sĩ hướng về Hắc Trảo tới gần, phía trước thi thể đã trở ngại đường nối, bọn họ đứng ở trong dòng máu lo lắng nhìn Hắc Trảo.

Hắc Trảo lưỡi dao sắc chỉ còn dư lại một cái, nhưng ở cây này lưỡi dao sắc dưới, không có bất luận cái nào hoang nhân chiến sĩ có thể đỡ Tuyệt Mệnh một đòn, dù cho Hắc Trảo trên người cũng đồng dạng che kín vết thương, nhưng hấn vẫn như cũ kiên trì bất khuất.

Can Từ các loại (chờ) ba cái bộ lạc dũng sĩ có tóc, bọn họ không thể ngựa trang thành hoang nhân chiến sĩ, ở Khoát Nha đám người già ý dưới sự đuổi giết, bọn họ xông vào chiến trường, trong nháy mắt liền bị sợ hãi Hắc Trảo vì lẽ đó phân tán chu vi hoang nhân chiến sĩ giết chết một người.

Can Từ trong mắt chỉ có Hắc Trảo, trong lòng chỉ có Hắc Trảo bộ lạc, dạng người như hấn vậy vốn không nên có loại này giác ngộ, nhưng ở trong vùng hoang dã, mấy trăm năm đau khổ bên trong, hết thấy hoang dã mọi người có một loại quán tính lấy hay bỏ tình thân, ở lấy hay bỏ trong lúc đó, cho dù Can Từ như vậy tư tâm nghiêm trọng gia hỏa cũng sẽ trả giá không tưởng tượng nổi đồ vật.

Can Từ la to, điên cuồng chém vào răng nanh đao, như một con Phong Hồ, ở trên người thêm hơn mười đạo vết máu sau khi, hấn rút cục vọt tới Hắc Trảo bên người, vào ba người, chỉ còn dư lại một mình hấn, Hắc Trảo đột nhiên xoay người, đánh bay Can Từ kẻ địch bên người, rống to: "Người vào để làm gì."

"Hắc Trảo, ta từ, người sống. . . ."

Can Từ cũng không hề nói nhiều, cao giọng gào thét, liền thế Hắc Trảo mở đường, sau một khắc, mười bốn hoang nhân chiến sĩ đột nhiên quay giáo, điên cuồng chém giết chu vi vây tụ hoang nhân chiến sĩ, để hoang nhân trung gian sinh ra hỗn loạn.

"Là Khoát Nha?" Hắc Trảo đối với Khoát Nha có chút ảnh hưởng, trước đó còn từng cân nhắc qua giết chết Khoát Nha, ẩn giấu Cao Phong sẽ vẫn tự

bí mật.

"Đi ra ngoài, sống tiếp, cho bộ lạc lưu mờ lửa. . ."

Can Từ thể thâm gào thét, đột nhiên ném đi răng nanh đao, không lại phòng ngự, mở rộng ngực hướng về cái kia như rừng vũ khí nghênh đón, dùng ngực đi vì là Hắc Trảo đỡ những vũ khí này.

"Giết a. . ." Ngay khi Can Từ sắp bỏ mình trong nháy mắt, một cái đấm máu hoang nhân chiến sĩ lần thứ hai quay giáo, hướng về chu vi hoang nhân chiến sĩ phản kích, nhưng Can Từ nhưng nhận ra đây không phải là Cao Phong, tiếp theo cái kia hoang nhân chiến sĩ đột nhiên triệt đi trên mặt liền với tóc da người, lộ ra bóng loáng đầu rồng lớn gọi.

"Mù mặt rồi. . ." Can Từ một chút nhận ra gia hỏa kia, là một độc nhãn bộ lạc dũng sĩ, không nghĩ tới hắn dĩ nhiên ăn mặc hoang nhân chiến sĩ da người.

"Tam Trảo để cho ta tới." Mù mặt rồi rất ngắn gọn báo cho tất cả, sau một khắc, hắn đầu trực liền bị một cái to lớn chân thú xương cho đập ra,

"Giết a. . ." Lại là một tiếng hò hét, lại có thêm một cái hoang nhân chiến sĩ phản chiến, trên người đồng dạng đầm đìa máu tươi, cũng không biết da người bên dưới là ai.

"Đưa Hắc Trảo về nhà. . ." Một âm thanh khác từ bên trong chiến trường bắt đầu rống lên, nhưng là còn sót lại hơn mười bộ lạc dũng sĩ, ở tiếng hô khẩu hiệu của bọn họ bên trong, từng cái từng cái kinh hoàng hoang nhân chiến sĩ tương tiếp ngã xuống.

"Cũng làm cho mở, tất cả đều tránh ra cho ta." Ngay khi chiến trường xuất hiện biến hóa trong nháy mắt, Dạ Ma vọt vào chiến trường, đem che ở trước người của hắn hoang nhân chiến sĩ nắm lên dứt bỏ.

Cao Phong vẫn ẩn nhẫn không phát, cùng chu vi hoang nhân chiến sĩ lẫn nhau nghi kỵ không giống, con mắt của hắn trước sau nhìn chăm chăm ở trung tâm nhất Hắc Trảo, quơ múa răng nanh đao phát sinh quái lạ hò hét, không còn so với hắn càng như hoang nhân chiến sĩ gia hỏa, cho nên hắn bên người hoang nhân chiến sĩ đều sẽ tầm mắt nhắm ngay đồng dạng ánh mắt lấp loé, nghi ngờ không thôi chiến hữu, bất cứ lúc nào chuẩn bị phòng bị đột nhiên khảm tới được binh khí.

Khi Dạ Ma xuất hiện ở trên chiến trường thời gian, Cao Phong ánh mắt đã đem Dạ Ma khóa kín.

Đối mặt Dạ Ma, Cao Phong nhịp tim trong nháy mắt tăng nhanh một trăm, liền như tên lửa, chà sát hướng lên trên thoán, trước đó mới uống qua thủy yết hầu cũng khô khốc lên, Dạ Ma nhưng là so với Hắc Trảo càng mạnh mẽ hơn che chở người, hắn có thể thắng sao? Có thể cho Khoát Nha hoặc là Can Từ tranh thủ một đường sinh tử sao?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Giết bằng được

Dạ Ma hung lệ không ngừng thể hiện ở đối ngoại trong chiến đấu, càng thể hiện ở đối với mình người bạo ngược, từng cái từng cái hoang nhân chiến sĩ như món đồ chơi bị tóm lấy vút như bay, mấy người nện ở đám người bên trong lông tóc không tổn hại, mấy người thì lại ngã xuống đất gân cốt tận gãy.

Dạ Ma là bá đạo, là man tàn nhẫn, chính là bá đạo này cùng thô bạo để trong đầu chỉ có cường giả hoang nhân chiến sĩ thương thức, bọn họ lớn tiếng hoan hô, điên cuồng gào thét, chỉ có như vậy mới có thể biểu đạt đối với Dạ Ma kính nể, cũng không để ý chiến hữu như hoa tuyết từ Dạ Ma bên người tung bay.

Hoang nhân chiến sĩ cho dù sùng bái Dạ Ma bạo lực, cũng không muốn đưa đến bên tay hắn bay ra ngoài, dồn dập tránh né, chỉ có Cao Phong đứng tại chỗ, điên cuồng về phía trước chen tới, nhìn như chăm chú muốn đi giết tử Hắc Trảo, trên thực tế bước chân mỗi khi sai vị, để cho bộ lạc của hắn dũng sĩ chặn trước người của hắn, nhìn như vận may không được, đều là vừa đứng bị người khác ngăn trở.

Dạ Ma rất nhanh liền vọt tới Cao Phong phía sau, phát tay liền chuẩn liền đem này con chặn đường con kiến nhỏ ném đi, tại thời điểm này, Cao Phong xoay người, mỉm cười, ném ra chiếc lọ.

To bằng bàn tay gổ chiếc lọ trên không trung lẫn lộn, bỏ qua Dạ Ma bàn tay, đập về phía hắn mi.

Dạ Ma chợt quát một tiếng, gò má đều bị cái kia cá sấu bì tựa như giáp trụ bao vây, cúi đầu hướng về chiếc lọ đánh tới, Cao Phong nhưng mượn cơ hội như con cá hoạt tiến vào đoàn người, cùng hoang nhân chiến sĩ xen lẫn trong đồng thời.

"Chạm . . ." Gỗ chiếc lọ đột nhiên phá nát, lấp bắp vô số gay mũi sền sệt chất lỏng bọc lại Dạ Ma đầu.

Không có theo dự đoán lực sát thương, chỉ có cái cổ này khó nghe mùi vị để Dạ Ma ngất, Dạ Ma bùng nổ ra kinh Thiên Đông tây gào thét, hấn cảm giác mình bị vũ nhục, cao quý hấn lại bị một cái ẩn giấu ở hoang nhân trung gian con vật nhỏ cho trâu đùa.

Toàn thân mặc giáp Dạ Ma lại như tảo bạo điên cuồng mãnh thú, vọt vào hoang nhân chiến sĩ trung gian, vung ra hai tay đánh bay hơn mười hoang nhân chiến sĩ, là chân động là đập, cũng không phải bắt, sợ hãi lực đạo cùng cứng rắn cánh tay khác nào cự mộc nện ở hoang nhân trên người, trước tiên xương vỡ vụn, phun ra máu tươi bay ngang ra ngoài.

Mỗi một cái bay ra ngoài hoang nhân chính là một viên thân thể đạn pháo, nện ở hoang nhân trung gian người ngã ngựa đổ.

Từng mảng từng mảng địa vực bị thanh liêm không, bọc lộ ra Dạ Ma lại như phát rồ dã thú lục thân không nhận.

Hoang nhân chiến sĩ phòng tuyến bị Dạ Ma chính mình cho đánh tan, còn lại bộ lạc dừng sĩ mượn cơ hội vì là Hắc Trảo đã thông phòng tuyến.

Cao Phong ở trong đám người như cá gặp nước, nhanh chóng lên đến cách Dạ Ma ngoài trăm thước địa phương, phóng tầm mắt tới Dạ Ma cùng Hắc Trảo, giờ khắc này Hắc Trảo ngăn cản đã bị phá ra, hấn hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Đóng

Từ đầu đến cuối, Cao Phong đều không nghĩ tới giết chết Dạ Ma, Hắc Trảo cho hấn bóng tối quá nặng, để hấn không cùng chi đối địch dừng khí, cho dù súng trong tay chỉ hấn cũng không tin, tuy rằng hấn từng có chọn, nhưng ai có thể bảo đảm những kia quá thời hạn không biết bao nhiêu năm viên đạn không Khang Đa?

Một đầu hoa tinh luyện tinh túy, ở đây không có bất kỳ máy móc có thể phân tích nơi thành phần, không biết vật này có tác dụng gì, đến cùng là ở ngoài phục vẫn là uống thuốc cũng không biết.

Nhưng có một chút hấn biết, vật này cùng không khí tiếp xúc sẽ sản sinh kích thích tính mùi vị, bất luận người nào ở tiếp xúc trước tiên đều sẽ không chịu nổi, cho nên mới có hấn liều chết ném đi.

Hắc Trảo nguy cơ ở Cao Phong cùng Khoát Nha đám người dưới sự phối hợp tiếp xúc, chỉ cần Hắc Trảo đồng ý, hấn có thể bất cứ lúc nào ném người theo đuổi chạy thoát, hết thấy đều dựa theo Cao Phong kế hoạch hoàn thành, vận may cùng ẩn nhẫn thiếu một thứ cũng không được.

Vì lẽ đó giờ khắc này, Cao Phong chính hướng về Khoát Nha bên kia chen quá khứ, muốn mượn cơ hội cứu ra Khoát Nha, mặc kệ Khoát Nha vừa này vứt bỏ hấn mà đi, hấn vẫn là không muốn Khoát Nha chết ở trước mắt.

Dạ Ma chế tạo hỗn loạn còn đang khuếch đại, không có có thể ngăn lại phát rồ Dạ Ma, Cao Phong trong mắt chỉ có chém giết Khoát Nha đám người, mười bốn người chỉ còn dư lại chín người, nguyên bản liền người người mang thương, có thể kiên trì đến bây giờ, ngoại trừ Hắc Trảo giúp đỡ ở ngoài, còn bọn hấn nữa quyết tâm quyết tử, chính là này quyết tâm để bọn hấn bất ngờ tiếp tục kiên trì, liều mạng một luồng niềm tin, muốn giết nhiều mấy cái hoang nhân chiến sĩ.

Chiến cuộc đã sáng tỏ, Hắc Trảo bộ hạ triệt để thất bại, cho dù hoang nhân chiến sĩ từ nhiều hơn nữa, chiến lược trên đã thất bại, không có khả năng có bất cứ cơ hội nào cứu vãn, lúc trước rời đi bộ lạc gần nghìn chiến sĩ có thể có năm mười người chạy trở về cho dù kỳ tích, Cao Phong không nghĩ tới nhiều như vậy, chỉ muốn mang theo trước đó theo hấn đồng thời xông doanh chiến hữu về nhà.

Hắc Trảo phá tan hai cái hoang nhân chiến sĩ, vung trảo chặt đứt một cái trường mâu, tay trái nhanh như tia chớp đem cuối cùng chặn ở trước mặt hấn hoang nhân chiến sĩ gây nãm, nhìn không có một bóng người hấn ám vùng hoang dã, không khói mà hơi sương sờ, tay trái đột nhiên nắm chặt, hoang nhân chiến sĩ xương cổ như bóng bình thường vang lên giòn giã liên tục, cương trực thân thể nhuyển như mì sợi.

"Hắc Trảo, chúng ta sống, chạy đi. . ." Can Từ nửa khuôn mặt đều bị dính mẫn thú răng lang nha bỗng cho treo bay, chỉ còn dư lại màu máu bấp thịt cùng cái kia không có mí mắt viên mắt, còn giống như là ác quỷ, hấn nhìn Hắc Trảo phát sinh hiểu ý mỉm cười, nhưng ở đau đớn bên trong bấp thịt co giật, càng hiện ra hung ác ác sát thô bạo.

"Can Từ, Tam Trảo từ người chỗ ấy lấy đi đồ vật, ta gấp mười lần trả lại người, người còn dám cùng ta giết bằng được sao?" Hắc Trảo giờ lên chỉ còn dư lại một cái trảo nhận tay phải, chỉ vào phát rồ Dạ Ma nói rằng, đỏ như màu máu ánh mắt không có giết ra khỏi trùng vây vui mừng cùng nghĩ mà sợ, chỉ có càng dày đặc điên cuồng.

"Dám, chỉ cần người mang theo chúng ta. . ." Can Từ vào đúng lúc này không cảm giác được trên người đau đớn, như khi hấn từ người hầu đi theo trở thành bộ lạc dừng sĩ thời gian như vậy sục sôi, đến cùng là Huyết Chiến quá dừng sĩ, cho dù bàn tay đã run rẩy nắm không được chuỗi đao cũng không sợ sinh tử, khiêu chiến vô số kẻ địch.

"Chúng ta cũng dám. . ." Chỉ còn dư lại bảy người Khoát Nha cùng cuối cùng chín cái bộ lạc dừng sĩ vọt ra, trước tiên không phải hoan hô, mà là đứng ở Hắc Trảo trước mặt.

"Nhìn thấy Đại Trảo, Nhị Trảo, Tam Trảo không có. . ." Hắc Trảo hơi nhướng mày, Khoát Nha há mồm nhưng nói không ra lời.

"Là Tam Trảo để cho bọn ta tới, giả dạng làm hoang nhân cũng là hấn dạy bảo, người khác không biết, hấn nhất định ở bên trong. . ." Đột nhiên xông lại

hoang nhân chiến sĩ dễ dàng giảo bay mấy người rằng nanh đao, xoay người lại đem một tên theo sát hoang nhân chiến sĩ một đao hai đầu, đột nhiên lật xuống đầm máu mặt nạ da người, lộ ra một cái khổng lồ đầu trục.

"Ha ha ha! ! ! Được, giết bằng được, chúng ta còn không có thua. . . ." Hắc Trảo cất tiếng cười to, chợt quát một tiếng, quay người giết trở về chen chúc hoang nhân chiến sĩ trung gian, Khoát Nha cùng Can Từ đuổi sau đó.

Hắc Trảo như xe ủi đất bùng nổ ra kinh người sức chiến đấu, đem che ở phía trước hoang nhân chiến sĩ giết ra một lỗ hồng, phía sau mười tám cái dững sĩ đem chỗ hồng mở rộng, hình thành sắc bén tam giác, hướng về tảo bạo Dạ Ma giết tới.

Đối với người khác mà nói, thất bại đã thành định cư, nhưng đối với hắn mà nói, không phải.

Trừ phi Hắc Trảo tử, không phải vậy hắn sẽ không thất bại, bảo hộ giả chiến đấu xưa nay đều là không chết không thôi, đã đến trình độ như thế này, nếu như hắn quay người đào tẩu, cho dù còn có thể trở lại trong bộ lạc, Hắc Trảo bộ lạc cũng là bất luận người nào đều có thể thêm nhỏ dãi mỹ thực, vì lẽ đó, hắn nhất định phải thắng.

Can Từ cùng Khoát Nha trong lòng đã không có cái khác bất luận ý nghĩ gì, sinh tử, của cải, nữ nhân, đời sau đều không quá quan trọng, bọn họ chỉ vì chiến đấu mà chiến đấu, trong mắt bọn họ chỉ có Hắc Trảo bóng lưng, vì bộ lạc tương lai, tung ra giọt cuối cùng máu tươi.

Cao Phong ở trong đám người cấp giờ chân, này tính là gì? Hắn hết thảy nỗ lực đều uống phí? Đám người kia đầu lễ nào nước vào?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27 :Liệt diễm

Hắc Trảo đẩy mạnh tốc độ thật nhanh, chớp mắt ngay khi Cao Phong bên cạnh người trong đám người đập ra lỗ thủng, sau một khắc, Khoát Nha đám người đến, vô số binh đao dòn dập tùy ý dòng máu, hướng về trên đầu của bọn hắn hạ xuống, mắt thấy Khoát Nha bọn họ sẽ bị phân thành muôn mảnh, Cao Phong phát điên.

"Chết thì chết đi, ngược lại ta cũng không biết mình rốt cuộc là ai." Trong tuyệt vọng, Cao Phong dâng lên tự giận mình tâm tình, không lại tính toán được mất, vung lên răng nanh đao 360 độ xoay người, ở bên người chém ra một đạo Huyết hà, sáu, bảy cái hoang nhân chiến sĩ bị bên người nổi lên một đao bổ ra bấp thịt xương, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang vọng Cao Phong màng tai.

"Là Tam Trảo, là Tam Trảo, hắn thật sự ở chỗ này. . . ." Khoát Nha một binh lão Cao Thủ vũ đủ đao, lại không chú ý tới bên người một con dài hơn một mét chân thú xương tàn nhẫn mà đập về phía phía sau lưng của hắn.

"Coong. . ." Can Từ đem chân thú xương đẩy ra, đổ ập xuống nắng: "Người A Đại là thế nào dạy người, trên chiến trường phân tâm sẽ hại chết người, cũng sẽ hại chết chúng ta. . . ."

"Nhào. . . ." Tung toé máu tươi đập ở Can Từ trên mặt, để hắn bị này nóng bỏng máu tươi kích chấn động, một cái biến mất con mắt dòng máu, nhưng nhìn thấy một cái kinh hoàng hoang nhân chính nắm vuốt phun tựa như gậy hướng về hắn ngã xuống, Cao Phong xuất hiện ở hoang nhân phía sau, nhìn sâu một cái Can Từ, nghiêng người hướng về Hắc Trảo phía sau đuổi tới.

"Đuổi tới, đuổi tới, Tam Trảo cũng tới, thì ở phía trước." Khoát Nha nguyên bản lực kiệt thân thể lần thứ hai tuôn ra mới khí lực, quơ múa răng nanh đao đem đâm tới đầu mâu toàn bộ chặt đứt, đối với phía sau cao giọng gầm rú. . . .

Hắc Trảo không có xoay người, nhưng hắn nghe được phía sau hoan hô, đột nhiên lùi về sau một bước, cùng Cao Phong song song, la lớn: "Cho ta tranh thủ ba mươi tức thời gian, cho dù chết cũng đến làm cho ta đến."

Ở mấy trăm cái hoang nhân chiến sĩ binh khí trước mặt tranh thủ ba mươi tức, cũng chính là thời gian một phút, đối với Cao Phong là một không thể hoàn thành nhiệm vụ, nhưng hắn không có phân bác, đột nhiên gia tốc vọt tới Hắc Trảo trước người, thay thế Hắc Trảo làm tới mở đường tiên phong.

Chiến trận giao tiếp, tời địch với chính phong xưa nay không phải Cao Phong sở trường, hắn đối với súng ống quen thuộc ở Quân Đao bên trên, đối với Quân Đao quen thuộc ở bất bên trên, những này chỉ là tiểu đạo, thích hợp quy mô nhỏ tiếp xúc cùng chặt hẹp địa hình đánh giáp lá cà, nhưng không thích hợp nơi này.

Chỉ có vô song dũng sĩ mới có thể chính diện phá tan trận thế, mở một đường máu, đổi làm binh lính bình thường, cho dù trang bị càng tinh nhuệ hơn, cũng chỉ có thể dùng mệnh đi đổi.

Thời gian một phút đối với Cao Phong như cả đời như vậy dài đằng đặc, hết thấy sợ hãi cùng tạp tư đều cách hẩn mà đi, trong lòng, trong đầu, chỉ có cái kia ngăn ngán một phút, trong mắt là vô số hướng về hẩn chém vào ám sát tới được bình khí.

"Năm mươi chín, năm mươi tám . . ." Trong lòng thôi miên tựa như đọc thầm, Cao Phong phát sinh tan nát cõi lòng gào thét, nhảy tới trước một bước, nữu eo xoay tròn, vung ra răng nanh đao, hết mức đem chém vào tới được bình khí đẩy ra.

"Năm mươi bảy, năm mươi sáu. . ." Răng nanh đao tuốt tay mà ra, không lùi tiến mạnh, rút ra Quân Đao đánh vào trước mặt một người trong lòng.

"Năm mươi lăm, năm mươi bốn. . ." Hoàng nhân chiến sĩ cũng điên cuồng, ngón ngang binh đao bao phủ ở Cao Phong cùng người kia trong không gian, đem trong lòng xuất huyết hoàng nhân chiến sĩ chém thành thịt nát, Cao Phong đột nhiên quỷ xuống lẫn lộn ở vô số đi đứng trung gian.

"Năm mươi ba. . ." Một tiếng rống to, răng cưa Quân Đao xẹt qua một loạt ăn mặc giấy rom chân nhỏ, tinh chuẩn cắt rời trên bắp chân kinh mạch.

"Giết, giết, giết. . ." Điện cuồng hoàng nhân chiến sĩ liên tục ngã xuống, cho dù ngã trên mặt đất, cũng như trước đang lớn tiếng hô chiến.

"Năm mươi mấy?" Cao Phong trên mặt đất liên tục lăn, răng nanh đao cùng trường mâu hạt mưa tựa như rơi vào hẩn trước người sau người, đột nhiên dừng lại : một trận, lăn gia tốc đặt ở một thanh răng nanh đao trên, đem co rúm răng nanh đao hoàng nhân chiến sĩ kéo đến trên người.

"Nhào nhào nhào. . ." Từng nhánh trường mâu đâm xuyên ở tên kia hoàng nhân chiến sĩ phía sau lưng, hoàng nhân chiến sĩ trừng mắt cừu hận con mắt, từng miếng từng miếng phun ra máu tươi, rơi ra ở Cao Phong ngực.

"Lại bắt đầu lại từ đầu mấy. . ." Cùng chiến đấu không liên hệ ý nghĩ từ trong lòng tránh qua, Cao Phong một cước đem ngăn chặn gia hỏa của chính mình đạp bay, rơi ra trăm nghìn kẻ giọt máu, lẫn lộn đứng dậy, thuận lợi đem một người cầm đao cánh tay chặt đứt.

Gãy vỡ cánh tay cảm thật chặt răng nanh đao, Cao Phong tiếp được này chỉ liền với đứt tay răng nanh đao, đột nhiên đập ra ngoài, không giống nhau : không chờ lần thứ hai nỗ lực, một cái như rắn độc đầu mâu đâm hướng về trong lòng hẩn.

Đóng

Không còn tâm tư đi đếm xem, Cao Phong theo bản năng nữu eo, đầu mâu lê ngực trái huyết nhục lướt qua, lưu lại chén rượu độ lớn huyết kênh rạch, Quân Đao cũng bắt không được, sút tiến vào trường mâu tay cái kia miệng đầy răng vàng miệng rộng bên trong.

Hắc Trảo liền đứng ở Cao Phong phía sau, tránh né lậu quá Cao Phong bình khí, cánh tay phải lưỡi dao sắc trên ở hẩn toàn lực vận chuyển dưới, quay chung quanh một tầng nhàn nhạt khói đen, tản ra lạnh lẽo mà cuồng bạo khí tức từ vong, theo hẩn vận dụng năng lực này, không có bị máu tươi nhiễm đỏ sợi tóc màu đen từ từ chuyển bạch, khác hẩn ánh mắt cũng âm đạm rồi mấy phần,

Che ở trước mặt hẩn người không phải trang bị chất lượng tốt giáp da Đại Trảo cùng Nhị Trảo, mà là ở trần Tam Trảo, điều này làm cho hẩn trong lòng dâng lên mấy phần áy náy, bởi vì kỳ thị cùng quên, hẩn hết sức quên ba con trai, mỗi một giây, đều có bình khí rơi xuống Cao Phong trên người, bản lên từng đoá từng đoá đỏ tươi, nếu là trang bị giáp da, Cao Phong chỉ ít có thể ngăn cản một nửa.

Cao Phong phản kích hung ác mà lăng liệt, nhưng hẩn chỉ có một người, nhất định phải bảo vệ Hắc Trảo, lại như cuồng phong bên trong cỏ nhỏ, bất cứ lúc nào cũng có thể gãy thôi đi.

Nhìn Cao Phong cái kia vết thương đầy rẫy thân thể, cùng cái kia điên cuồng nhào vào khí thế, Hắc Trảo không khỏi mà ngây dại, rất nhiều năm trước, hiện tại Tam Trảo chính là hẩn lúc đó, chính là dựa vào loại này trong tuyệt vọng chém giết huyết dừng, hẩn mới có thể trở thành bộ lạc bảo hộ giả, vào đúng lúc này, trong lòng hẩn đột nhiên hiểu ra, Tam Trảo không chỉ là người phụ nữ kia nhi tử, cũng là con trai của hẩn, tối như con trai của hẩn.

"Tam Trảo, trở về. . ." Hắc Trảo không muốn đợi thêm, Cao Phong thân hình đã lao đảo, cho dù hẩn vẫn không có chuẩn bị kỹ càng, nhưng không muốn nhìn thấy nhi tử chết ở trước mắt.

Ở hẩn quyết định từ bỏ trước đó dự định, cứu lại nhi tử thời gian , Cao Phong lần thứ hai quỷ ngã vào trong vũng máu, bảy, tám chi trường mâu như mũi tên hướng về Cao Phong đâm tới.

"A! ! !" Hắc Trảo tuôn ra trước nay chưa từng có gào thét, đột nhiên gio tay phải lên, chuẩn bị phát sinh hẩn tiêu hao trong sinh mệnh mới chuẩn bị kỹ càng năng lực, không suy nghĩ thêm nữa giết Dạ Ma đoạt được cuối cùng Thắng Lợi, chỉ vì con trai của hẩn có thể còn sống, thời khắc này, Hắc Trảo không còn là bộ lạc thủ lĩnh, chỉ là một cái phụ thân.

"Đừng đừng đừng." Thương diễm lấp lóe, hỏa diễm bay tán loạn, hỗn loạn trường mâu đâm trúng Cao Phong, để hẩn như con nhím giống như ngã xuống, nhưng ở trước mặt hẩn, hết thấy đâm hướng về hẩn trường mâu tay tất cả đều theo hẩn đồng thời ngã xuống.

"Tam Trảo. . ." Hắc Trảo lần thứ hai quát lớn, nhưng nhìn thấy ngã vào trong vũng máu Cao Phong cũng không còn nhúc nhích quá, không khỏi mà nổi giận đùng đùng, sư từ tóc mai tựa như tóc dài tất cả đều dựng lên, thân hình lóe lên, vọt tới Tam Trảo trước người.

"Ta muốn giết ngươi. . ." Dạ Ma tiếng rống giận dữ lăng xuyên thấu chiến trường ồn ào, đâm vào Hắc Trảo sau đầu, đột nhiên ngừng đầu, liền nhìn thấy hai mắt đỏ như máu Dạ Ma như quái thú hướng về hẩn vọt tới.

"Chết đi. . ." Hắc Trảo vung ra chuẩn bị đã lâu sát chiêu, một đạo hình cùng thực chất bóng tối từ hẩn trảo nhận vung ra, chặt đứt vô số hoàng nhân,

hướng về Dạ Ma rơi đi.

"Từ chính là nguoi. . . ." Dạ Ma hai tay giao nhau ngăn trở trước người, như tấm khiên đem bóng tối đỡ, vô số chất sừng vảy trên cánh tay nổ tung bóc ra.

"Giết, giết hần. . . ." Can Tử cùng Khoát Nha cuối cùng đã tới, Khoát Nha nhìn thấy sống chết không rõ Cao Phong, tức giận đến con mắt sắp trùng ra viền mắt, đột nhiên hướng về cao to khô ngô Dạ Ma phóng đi,

Dạ Ma phát sinh thê thảm gào thét, cái kia che kín chất sừng tầng phòng hộ cánh tay trái từ khuỷu tay gãy vỡ, hướng về trên đất rơi đi, nhưng hần nhưng cũng không lui lại, trái lại lần thứ hai hướng về Hắc Trảo vọt tới.

Một nhánh trường mâu đâm trúng Dạ Ma ngực, không giống nhau: không chờ Dạ Ma phản kích, trường mâu chạm địa gãy vỡ, đàn hồi mâu thân hình thành bóng roi, mạnh mẽ đánh ở Khoát Nha ngực, Khoát Nha bay ngược ra ngoài ngã xuống đất không thể động dậy.

Lại là một nhánh răng nanh đao bổ về phía Dạ Ma bấp dùi, Dạ Ma né tránh cũng không cần như trước hướng về Hắc Trảo phóng đi.

Răng nanh đao như chém vào ở sắt thép quái thú trên, to lớn lực phản chấn để Can Tử rách gan bàn tay, răng nanh đao tuột tay mà đi, trơ mắt nhìn Dạ Ma từ trước người của hần vọt qua, sau một khắc, bàn tay lớn tầng tầng vỡ vào phía sau lưng, liền giống bị đánh bay gà mái, Can Tử phun ra máu tươi, bay ra hơn mười mét rơi xuống đất lăn.

"Giết. . . ." Hắc Trảo không có nhắm mắt chờ chết, quơ múa còn sót lại lợi trảo chủ động hướng về Dạ Ma thắng quá khứ.

Cao Phong ho ra một ngụm máu tươi mở mắt ra, vừa vận thấy Khoát Nha bay ngược ra ngoài, không khỏi mà giơ cánh tay lên, ở súng lục của hần bên trong, còn có viên đạn cuối cùng.

Loạng choạng loạng choạng cánh tay làm sao cũng không chống đỡ được thân thương trọng lượng, chớ nói chi là nhắm vào, lần thứ nhất, Cao Phong cảm thấy súng lục nặng như vạn tấn.

Hắc Trảo cách Dạ Ma chỉ có cách một tia, trước đó hần ngay khi Dạ Ma thủ hạ ăn vị đắng, Dạ Ma tuy rằng mất đi cánh tay trái, nhưng toàn thể trong chiến đấu cũng không hề tổn thất quá nhiều, đánh bay Can Tử hần nhìn Hắc Trảo trong mắt lạnh lẽo âm trầm, toàn thân chất sừng tầng tầng sôi trào bình thường phun trào, ở còn lại trên cánh tay phải không ngừng bành trướng, ngưng tụ ra một con cự Đại Khảm Đao, chỉ cần hần giơ tay chém xuống, Hắc Trảo sẽ trở thành lịch sử.

"Đừng. . . ." Một điểm Lưu Hỏa ở Dạ Ma cái trán va chạm, cọ sát ra đốm lửa, bị cái kia kiên cố chất sừng tầng đàn hồi đến không biết tên địa phương, Cao Phong tay phải đột nhiên buông xuống, vô lực nhắm mắt lại chờ đợi tử vong.

"Oanh. . . ." Viên đạn va chạm đốm lửa dẫn đốt không biết chất lỏng, ngọn lửa màu xanh lam đột nhiên đem Dạ Ma đầu bao vây, để hần không khỏi mà lao đảo một cái, vung ra đao bầu rơi xuống để trống, bắn như bay mây cỏ thi thể, đập ra to lớn địa gài bầy.

"A! ! !" Hắc Trảo phát sinh không cam lòng hò hét, bị bắn như bay thi thể đập xuống qua một bên, chỉ kém một đòn tối hậu, chỉ kém một đòn tối hậu a! .

"Gào! ! !" Hắc Trảo không không cam lòng gào thét mặt sau là Dạ Ma càng lớn tiếng hơn kêu thảm thiết, bị bắt ngờ dẫn cháy mộc đầu hoa tinh dầu có khó có thể tưởng tượng nhiệt độ cao, để hần không khí bên người đều trở nên cực nóng.

Hắc Trảo nằm trên đất gãy dựa ngồi dậy, hoảng loạn hoang nhân chiến sĩ vậy nhốt Dạ Ma, nghĩ tất cả biện pháp cứu hoá, lại bị điên cuồng vận vẹo Dạ Ma dẫn cháy, những này nhân loại bình thường cũng ở ngọn lửa màu xanh lam bên trong thiêu đốt, kêu rên.

Ngọn lửa màu xanh lam lại như tịnh hóa tất cả diệt thế chi viêm, đem Dạ Ma cùng bên cạnh hần tất cả thiêu đốt.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28 :Tuyệt đại giai nhân

"Thắng, thắng. . . ." Cuối cùng mấy cái bộ lạc dừng sĩ đầy người huyết nhục chém giết đến Hắc Trảo bên người, vây quanh Hắc Trảo phát sinh cuồng hoan, ngay khi trước người bọn họ, lít nha lít nhít đao thương vẫn như cũ san sát, nhưng cũng không còn một cái trường mâu hạ xuống, hết thảy hoang nhân đều nhìn kỹ điên cuồng gào thét Dạ Ma.

"Nhanh, đi mau. . . " Dạ Ma thua, Tu Mao cũng không dám ở lại đây, hắn biết bảo hộ giả tử vong đối với một cái bộ lạc ý vị cái gì, hô to gọi nhỏ mang theo mấy cái người hầu cận xoay người né ra, vừa xoay người, liền nhìn thấy một đám máu thịt be bét bóng người xuất hiện ở phía sau.

"Vèo. . . " Lao tinh chuẩn đánh trúng ngực của hắn, Tu Mao tỏ rõ vẻ kinh hãi ngã xuống, hắn vốn là đệ tu bộ lạc dũng sĩ, thay cái thời gian tuyệt sẽ không như thế không thể tả, nhưng ở Dạ Ma sinh tử trong kinh hãi mất đi ngày xưa cảnh giác, bị Hắc Trảo bộ lạc thân nô giết chết.

"Giết a, giết một người là một cái." Trong tiếng kêu ầm ĩ, từng cái từng cái máu Ác Quỷ từ hoang dã bên trong khoan ra, bọn họ quơ múa không tròn vẹn vũ khí hướng về bộ lạc ở trung tâm nhất phóng đi, rất nhiều người đều bị nghiêm trọng vết bông, nhưng bọn họ nhưng không chần chờ chút nào không có đồ ăn, không có nước, không giống nhau : không chờ trở lại bộ lạc liền sẽ chết ở hoang dã, lấy như vậy, còn không bằng cùng thủ lĩnh cùng tuấn.

"Chúng ta cứ như vậy đi?" Núi lớn một mặt khác, Đại Trảo cũng lấy hai cái túi nước từ trước đến giờ đường phương hướng phóng tầm mắt tới.

"Hắc Trảo chắc chắn phải chết, ta đem hoang nhân đều dẫn tới, bộ lạc các dũng sĩ đều tản bộ ở trong vùng hoang dã, Hắc Trảo vừa chết, bọn họ cũng không sống nổi, người trở lại vừa vặn trở thành thủ lĩnh. . . "

Bên người độc trắng nhân lạnh lùng lời nói có chứa nồng nặc oán khí, ngay khi trên lưng hắn, không cẩn thận tự cung đồng bạn nhuyển miên địa lắc đầu, phía sau mặt đất lan tràn thật dài đường máu, bởi vì lượng lớn mất máu, đồng bạn ngu xuẩn chính mình đem mình hại chết, hơn nữa ngu xuẩn nhất cái chết, làm sao để hắn cao hứng lên?

"Tại sao phải mang theo hắn? Chúng ta không phải muốn về sớm một chút sao?" Đại Trảo đối với mình cũng lấy hai cái trầm trọng túi nước bắt mặn, độc trắng nhân đột nhiên quay đầu tàn bạo mà theo dõi hắn, để toàn thân hắn tóc gáy đều dựng lên đến, mau mau nhìn về phía bên người hắc ám chỗ trống.

"Chú ý, cho dù người làm tới thủ lĩnh, cũng nhất định phải tôn kính chúng ta, chúng ta và các người không giống nhau, sẽ không ném bất kỳ đồng bạn, bất kể là tử, vẫn còn sống."

Đại Trảo khó chịu trong lòng, nhưng lại không thể làm gì, chỉ có thể ở trong lòng lại một lần nữa xin thề, chờ hắn trở thành bộ lạc thủ lĩnh, cái thứ nhất muốn giết chính là cái này chán ghét gia hỏa. . .

"Người cũng đã chết sao?" Cao Phong nhìn trên mặt huyết ô đầy mặt Khoát Nha thống khổ rên rỉ nói.

"Tam Trảo, chúng ta cũng chưa chết, chúng ta thắng." Khoát Nha lộ ra khó coi khuôn mặt tươi cười, cẩn thận thanh lý Cao Phong vết thương trên người, vết sẹo là dũng sĩ huân chương, nhưng Cao Phong trên người thực sự tìm không ra một khối thật bì, để Khoát Nha thanh tẩy vết thương hai tay đều run rẩy lên.

Khoát Nha vết thương trên người đồng dạng không ít, kinh khủng nhất một vết thương hầu như đem hắn chia ra làm hai, nhưng ở Cao Phong trị liệu sau, chỉ ít không cần lo lắng hơn nữa vết lõm, lại nói, hắn thương đại đa số là khảm thương, xem ra nghiêm trọng, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, mà Cao Phong thì không như vậy, cho dù ở tới bước ngoặt Cao Phong tránh được chỗ yếu, cái kia từng đạo từng đạo đâm thủng vết thương vẫn như cũ hướng phía ngoài tuôn ra máu tươi.

Đóng

Cao Phong giờ khắc này không có quá nhiều tinh thần nói chuyện, ngấm trộm nghe đến quen thuộc tiếng kêu thảm thiết cũng lười suy nghĩ là ai, lẳng lặng nằm trên đất nhìn ngắm đen bầu trời ngậy người, chu vi hùng hực đồng lửa phát sinh đùng đùng vang lên giòn giã, một luồng thịt nướng hương vị nhai tràn ngập ở chung quanh hắn, nhưng không rõ ràng, là có người ở nướng đồ ăn, còn có thi thể ở bên đồng lửa bị nướng chín.

"Dạ Ma chết rồi, là bị Thiên hỏa thiêu chết, rất nhiều người đều nói, là trời cao đối với hoang nhân trừng phạt. . . , "

"Hắc Trảo ở đánh Nhị Trảo rơi, phạm là người còn sống sót đều giết qua hoang nhân, chỉ có Nhị Trảo đao sạch sẽ nhất, hắn còn cuốn đi thuộc về người thủy Diệp tiền, Hắc Trảo rất tức giận. . . "

"Hắc Trảo nói rồi, nhìn thấy Đại Trảo giết chết không cần luận tội, hắn là duy nhất đào tẩu người, đi bộ lạc báo tin người đã lên đường, cho dù hắn chạy trở về cũng sẽ bị bắt lại. . . "

Linh linh toái toái tin tức từ Khoát Nha trong miệng nói ra, cho dù đã đối với ngoại giới nhận biết rơi xuống thấp nhất Cao Phong cũng có thể nhìn ra Khoát Nha là lạ, trong miệng không nhân, trên tay cũng không nhân, Cao Phong trên người dòng máu sớm đã bị dọn dẹp sạch sẽ, nhưng hắn còn cầm cây đay bó không ngừng mà lau chùi.

"Đi xem xem người A Đại đi, để ta ngủ một chút." Cao Phong rên rỉ lên nói ra lời nói này, liền hỗn loạn hôn mê bất tỉnh. . .

Xa xa, Nhị Trảo bị lột sạch y vật, quỳ trên mặt đất hết thảy, từng đạo từng đạo bóng rơi tàn nhẫn mà đánh ở trên lưng hắn phát sinh vang lên giòn giã, cách hắn cách đó không xa, vô số thi thể chồng chất thành núi nhỏ, hoang dã bên trong, còn có nhiều người hơn đang tìm kiếm thi thể.

Hoang nhân bộ lạc chống lại bị tan rã, lúc trước dũng mãnh không sợ chết hoang nhân chiến sĩ ở Dạ Ma bị đốt thành tro bụi sau khi, liền bỏ vũ khí xuống trở thành thành thật kẻ nô, những nữ nhân kia không để ý trừng trị chính mình nam nhân thi thể, liền đã ở bộ lạc dũng sĩ dưới thân gào khóc kêu rên.

Lan tràn trên đất máu tươi cũng không bao giờ có thể tiếp tục thấm thấu no ảm máu tươi mặt đất, ở trong thi thể uyển chuyển lan tràn, lại đang sụp xuống đồng lửa bên trong tàn rã tiêu xú an-bu-min mùi nhĩ.

Hắc Trảo đứng ở to lớn nhất trước đồng lửa, nhìn đầy đất thi thể cùng thừa thốt chủ nhân, âm hàn hai mắt lấp loé không yên, ngay khi dưới chân hắn, Tu Mao bị khám thành to bằng bàn tay phân vụn thi thể hỗn độn rải rác, chứng minh Hắc Trảo trong lòng đúng tu bộ lạc lửa giận.

Cùng lúc đó, cách chiến trường bên ngoài mười km trên ngọn núi, hai cái ẩn giấu ở bóng người trong tối chính đang phóng tầm mắt tới.

"Hoang nhân thất bại, ngu xuẩn Dạ Ma chết rồi, phía dưới nên làm gì?" Như khối băng âm thanh nhẹ nhàng ở bóng đêm truyền tổng.

"Hắc Trảo cũng không có chiếm được chỗ tốt, gần nghìn người đội ngũ chỉ còn hơn 200 một điểm, ta xem, bọn họ không quá mặt sau một cửa, bây giờ không phải là vừa vặn?" Một âm thanh khác mang theo do dự nói rằng.

"Không sai, trước mắt mới là tốt nhất kết quả, Hắc Trảo cùng hoang nhân đánh càng thảm, cơ hội của chúng ta lại càng lớn, dùng mười hai cái mạng người dẫn tới đích Tử thần cũng không thể lãng phí. . . ." Lúc trước âm thanh có chút đắc ý, đối với bọn họ hạ một đạo kế hoạch nóng lòng muốn thử.

"Đáng tiếc, có Tử thần địa phương tự động trở thành cấm địa, bằng không, những kia vật tư cùng nhân khẩu vừa vặn bổ sung chúng ta, bảo cát đối với ảnh hưởng của chúng ta quá lớn, muốn chinh phục bộ lạc của hắn, chỉ ít còn muốn ba năm. . . "

Khi hai người bọn họ cho tới bảo cát, liền đồng thời trầm mặc, nhưng không có một người nhắc tới chết ở hoang nhân bộ lạc Tu Mao. . . .

Liên tục ba ngày, Cao Phong đều ở thanh tỉnh ngắn ngủi cùng dài đằng đặc hôn mê vượt qua, trong lúc thân thể hắn bắt đầu toả nhiệt, một lần để Hắc Trảo không còn hi vọng, cho rằng Cao Phong chắc chắn phải chết, nhưng người nào cũng không có nghĩ đến, Cao Phong vượt qua sốt cao kỳ, trong lúc này, là Khoát Nha ngày tiếp nối đêm chăm nom, dùng trong bộ lạc tìm tới cây táo tửu không ngừng bôi lên Cao Phong da thịt, cũng đúng hạn dứt cho Cao Phong lượng lớn nước ấm.

Ở những người khác xem ra, Cao Phong có thể sống sót là một kỳ tích, nhưng đối với Khoát Nha tới nói, đây là Cao Phong ở ngắn ngủi tỉnh táo sau thuận miệng nói ra biện pháp, cái biện pháp này cũng làm cho hơn hai mươi cái sốt cao bộ lạc dừng sẽ thoát khỏi Tử thần ma chương.

Nhiệt độ cao toả nhiệt hơn hai mươi cái bộ lạc dừng sẽ một cái cũng chưa chết, tất cả đều sống sót, đôi này : chuyện này đối với Hắc Trảo bộ lạc tới nói là một điểm tốt, vì lẽ đó trong 3 ngày sau, thanh lý hết thảy vật tư sẽ chính thức ra đi, trở về Hắc Trảo bộ lạc.

Cao Phong bởi vì đạt được công lao, chiếm được Hắc Trảo cùng tất cả mọi người tán đồng, nhất trí quyết định, đem hoang nhân bộ lạc nữ nhân mỹ lệ nhất đưa cho Cao Phong, cái này để tất cả nam nhân vì đó hôn tư mộng oanh nữ nhân lại làm cho Cao Phong ở chân chính tỉnh lại trong nháy mắt, rít gào lên. ,

Đây là một cái kỳ hoa, chỉ ít ở Cao Phong trong mắt là như vậy.

Nhấn nhụi da thịt chi tiết bạch như sứ, như sữa bò thuận hoạt, hoang dã bên trong, bất kể là nam nhân vẫn là người phụ nữ đều da thô thịt chắc, ngoại trừ khinh thường ở ngoài, không có một thứ là bạch, để Cao Phong đều đã quên màu trắng đến cùng là màu gì, thế nhưng hiện tại. . . .

Cái nhìn kia phong tình có khác mê hoặc cùng thần bí, linh động lại như chim sơn ca nhảy nhót, đủ khiến bất kỳ nhìn thấy nam nhân thần hồn điên đảo, nhưng người đàn ông này tuyệt đối không phải Cao Phong, chỉ ít, Cao Phong đối với nàng chi tiết bạch nhấn nhụi trên cổ cái kia điệp ba tầng thịt mỡ một chút hứng thú đều không có.

"Đi ra ngoài, đi ra ngoài cho ta, lẩn. . . ." Luôn luôn biểu hiện bình tĩnh Cao Phong đột nhiên ngồi dậy, không để ý vết thương nứt toác, kinh hãi mà điên cuồng hét lên lên tiếng, để trước mặt hắn tuyệt thế mỹ nhân hai mắt dần hiện ra mộng lung nước mắt châu, lại làm cho Cao Phong đột nhiên đánh một cái giạt mình, quát to một tiếng: "Quên đi, hay là ta rút đi. . . ."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29 :Chỉ là mở màn?

Chỉ là mở màn?

Cao Phong từ chớp trùng bất định thổ tích trên lưng nhảy xuống, cái kia quyết chí tiến lên khí thế, để hết thảy nghe thấy động tĩnh nhìn sang các nam nhân trong lòng âm thầm ủng hộ, có thể từ trọng thương bên trong tỉnh lại cũng rất không dễ dàng, nhưng ở tỉnh lại đệ nhất khắc, liền sinh long hoạt hổ nhảy xuống, liền càng không dễ dàng hơn.

"Tam Trảo. . . ." Khoát Nha từ trong đội ngũ xông lại, đỡ lấy lão đảo Cao Phong, lại bị Cao Phong một cước đá văng.

"Người không phải chạy sao? Vậy thì vĩnh viễn đừng tới tìm ta, ta không phải Tam Trảo, ta là. . . ."

"Người muốn là ai?" Một tiếng lảng liết đến cực điểm răn dạy để Cao Phong ngừng miệng, ở bên cạnh hắn to lớn thổ tích trên, Hắc Trảo như nham thạch ngồi ngay ngắn bên trên, lạnh lùng nhìn hắn, trong lòng cũng tuôn ra một ít hỏa khí, đứa bé này quá không biết tốt xấu, thật tốt nữ nhân a, đưa cho hắn không vội nói chuyện yêu đương, liên tiếp làm mờ đi cái gì?

"Chủ nhân. . . ." Một tiếng duyên dáng gọi to, để hết thấy nhìn về phía bên này nam nhân xương đều tồ hai lạng, đối với cái kia tay phi bột từ thô nữ nhân trừng ra quỳnh Như thế ánh mắt.

"Các người là từ đâu tới tìm tới chuyện này. . . ." Nhìn mập mạp mà mập mạp, lại có cảm động con người nữ nhân, Cao Phong trước sau gọi không ra còn lại: "Đầu heo. . . ."

"Nàng là Dạ Ma nữ nhân, là cả vùng phía tây hoang dã nữ nhân đẹp đẽ nhất, chỉ ít. . . , đòi ta chưa từng thấy đẹp như vậy nữ nhân. . . ."

Khoát Nha đã quên Cao Phong cho hắn một cước kia, cũng đã quên Cao Phong đối với hắn mắt lạnh đối mặt, ngó trông ba mươi độ, si mê mà nóng rực nhìn chăm chăm cái này một sân nở nụ cười đều phong tình vạn chủng trắng mịn nữ nhân.

Ở hoang dã nam nhân bản cùng từ trong kho, ngoài đầu nhìn lại một nụ cười sinh ra trăm vẻ đẹp, đôi mắt đẹp phán hề, mình mục liếc nhìn các loại (chò) từ ngữ toàn bộ không tồn tại, trong lòng bọn họ duy nhất thẩm mỹ tiêu chuẩn chính là mập, bạch, non nót, xem cái kia to mọng no đủ ngực tuyết sắc, xem thủy linh kia mê người con mắt, còn có cái kia có thể khấp ra Thủy nhi đến da thịt, bọn họ cảm thấy mỗi nhìn nhiều, đều là nhân sinh Cực Lạc, nếu có thể sờ lên một cái, cho dù chặt móng vuốt cũng đồng ý.

"Ai yêu muốn ai muốn, ta không nên, đừng gọi ta chủ nhân, ta không chịu nổi. . . ." Cao Phong lớn tiếng la hét, liền hướng về một đầu khác trông vào người bệnh thổ tích đi đến, nhưng đến cái kia hai tầng lầu cao, như Cự Long bình thường mọc đầy dữ tợn chất sừng vậy thổ tích trước mặt lại do dự.

Đóng

Thổ tích dụ ngoạn, nhưng khủng bố dữ tợn, để lần thứ nhất nhìn thấy Cao Phong chột dạ, có thể tưởng tượng đến phía sau cái kia xấu hổ kêu khiếp phi bà, Cao Phong đột nhiên có dũng khí, cắn răng một cái liền theo đuôi leo lên trên đi, hi vọng vật này chỉ ăn chay.

"Tam Trảo, người đến cùng nháo cái gì? Hận ta trước đây lạnh nhạt người sao?" Hắc Trảo gào thét để Cao Phong thân thể cương trực, chậm rãi quay đầu lại, nhưng nhìn thấy cái kia vẻ mặt thê lương bạch gái mập từ chính ngưng mắt nhìn hắn, một cái cơ linh, mau mau hướng về leo lên, mãi đến tận chen vào người bệnh trung gian sau khi, mới an nhàn, cũng không nói chuyện, nhắm mắt giả chết, ngược lại hắn là không muốn trở về đi, cho dù bên người này quần thối hoác, có nồng nặc mùi máu tanh đại nam nhân đều so với người phụ nữ kia đáng yêu.

"Xem chuyện này cả?" Hắc Trảo bên người một trưởng lão cười khổ lắc đầu, đối diện sắc rất là không quen Hắc Trảo khuyên nhủ: "Tiểu hài tử nháo cái gì không phải đại sự, lại nói, hắn còn là một chưa nhân sự chim non, chờ hắn ném trái tư vị nhi, cũng không phải là hình dáng này. . . ."

"Hừ, trước đây quân thiếu, hiện tại dám theo ta đập trên lỗ mũi mất. . . ." Hắc Trảo không phải thật tâm muốn từ trừng phạt Cao Phong, mặc kệ trong lòng hắn chờ không ưa cái này ba con trai, dù sao cho bộ lạc lập công lớn, người khác không biết Dạ Ma nguyên nhân cái chết, quy về ông trời, hắn là xem rõ rõ ràng ràng, cái kia tiểu cái ông phun một cái hỏa, Dạ Ma liền phát hỏa.

"Con người có không ít, có thể trở thành là người thừa kế chỉ có ba cái, trong đó hai cái bị người phế bỏ, Tam Trảo chính là duy nhất cái kia. . . ."

Trưởng lão xem so với Hắc Trảo rõ ràng, Hắc Trảo nô nữ là dũng sĩ bên trong nhiều nhất, sinh ra hài tử cũng không ít, bất quá đều là phổ thông người hầu đi theo, không thể trở thành dũng sĩ chính là thân nô, người thừa kế thì không như vậy, dù cho không thể trở thành dũng sĩ, vẫn là có thể làm kết giao đối tượng, vì lẽ đó, có thể bị chính thức thừa nhận nhi tử đến trước mắt chỉ có ba cái, đương nhiên, vì phòng ngừa người thừa kế hậu tuyến nhân bại hoại, kết giao sự tình chỉ có Hắc Trảo cùng mấy vị trưởng lão biết.

Đại Trảo mẫu thân là bộ lạc Đại trưởng lão con gái, Nhị Trảo mẫu thân là biên giới bộ lạc thủ lĩnh con gái, chỉ có Tam Trảo mẫu thân không có ai biết, ở Hắc Trảo rời đi bộ lạc sau năm thứ ba mới bị mang về, vốn không nên bị lập thành người thừa kế, là Hắc Trảo lực bài chúng nghị kiên trì Tam Trảo thân phận, cái này cũng là Đại Trảo vì là oán hận gì Tam Trảo nguyên nhân, người thừa kế thiếu một cái, cạnh tranh nắm chặt sẽ lớn một chút.

Trưởng lão từ mặt bên nói cho Hắc Trảo, hiện nay duy nhất có tư cách trở thành người thừa kế nhi tử chính là Tam Trảo, để Hắc Trảo không khởi phát lên một quyền nên ở thổ tích vậy giáp trên, chấn động đến mức thổ tích phát sinh gào thét gào thét rên rỉ, hắn không phải hận Tam Trảo, mà là hận mặt khác hai đứa con trai không tiền đồ.

"Tam Trảo A Ma là ai?" Trưởng lão giờ khắc này rốt cục hỏi toàn bộ bộ lạc đều muốn hỏi lên vấn đề.

"Hắn không có mẫu thân, không nên ở trước mặt ta nhắc tới: nhắc lên, bất kể là ai hỏi, ta đều sẽ nói, hắn không có mẫu thân. . . ." Hắc Trảo nôn nóng vậy vậy trảo nhận, tựa như đang đe dọa cái gì, trưởng lão sắc mặt kinh dị, cho dù Hắc Trảo không có nói ra, nhưng mẫu thân cái từ này không phải vùng phía tây hoang dã quen dùng, nếu là không có nhớ lầm, những kia sống quá bốn mươi tuổi người lớn tuổi đã từng nói thế giới bên ngoài, ở Tuyệt Vọng pháo đài mặt sau phồn hoa nơi, những kia chân chính nắm giữ quyền thế gia tộc mới sẽ xưng hô như vậy?

"Lần này trở lại, ta muốn đem Địa Tu bộ lạc san thành bình địa, này quần chỉ có thể khoan thành động con chuột cũng muốn chiếm đoạt Hắc Trảo bộ lạc? Năm mơ. . . ." Hắc Trảo lửa giận cần phát tiết, cho nên hắn chuyển đến Địa Tu bộ lạc trên đầu, trưởng lão nhưng nhìn chỉ còn dư lại hơn hai trăm

người quân viễn chinh sâu lo.

"Như thế rất tốt, bọn ta đều là dũng sĩ, mặc kệ trước đây như thế nào, sau đó ta cũng là dũng sĩ . . ."

Cao Phong ở này quần người bệnh bên trong cũng không cô lập, theo hấn trùng doanh hơn trăm người chỉ sống sót bao quát Khoát Nha ở bên trong ba người, vì lẽ đó công lao của hấn chỉ có Hắc Trảo cùng một nhóm nhỏ người biết.

Bộ lạc hội chiến đánh xuống, mao hiểm ngã ra, diệt vong chỉ ở khoảnh khắc, cuối cùng Hắc Trảo quyết tử phản kích thắng được Thắng Lợi, hết thảy người còn sống sót mặc kệ thân nô vẫn là người hầu đi theo đều trở thành dũng sĩ, trở thành khích lệ sĩ khí một liều thuốc hay, mà Cao Phong công lao chân chính tính được, cho dù Hắc Trảo đều không nhất định có thể so sánh được với, chí ít, Dạ Ma là từ trên tay hấn.

Nằm ở người bệnh bên trong, nghe người bệnh môn tán gẫu đánh thỉ, Cao Phong cả người đột nhiên ung dung hạ xuống, hấn không biết Hắc Trảo bộ lạc bị người bán đi, không biết một cái khác bộ lạc hắc thủ trong bóng tối bày ra, cũng không biết chiến tranh không có kết thúc, chỉ là mờ mịt mờ mịt, giờ khắc này, hấn yên tĩnh nghe những người khác vui mừng, nghĩ tương lai mình đường.

Cao Phong chưa bao giờ từng nghĩ thay thế được Hắc Trảo, trở thành bộ lạc thủ lĩnh, đây không phải là hấn muốn, trước đó hấn chỉ muốn tìm về chính mình, nhưng ở trên chiến trường cuối cùng phản kích bên trong, hấn giác ngộ, cho dù tìm về chính mình có thể thế nào? Hấn vẫn là nhất định phải sống trên thế giới này, vì là không lường được ngày mai kế tục giết chóc, tiếp tục tại giữa sự sống và cái chết dầy vò?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30 : Là lạ

"Bộp bộp bộp. . . , Tam Trảo, Can Từ thúc phục rồi người, sau đó người coi trọng cái gì, Can Từ thúc liền chuẩn bị cho người đến, không nghĩ tới a, không nghĩ tới, người dĩ nhiên mới là giết chết Dạ Ma người. . ."

Nửa ngủ nửa tỉnh trong lúc đó, đột nhiên một trận thâm người tiếng cười từ Cao Phong bên người vang lên, âm thanh quen thuộc đó cùng khuôn mặt, để Cao Phong làm sao cũng không có thể cùng trước đó bị hấn nữ trụ then chốt kêu rên khóc cầu Can Từ dính líu quan hệ.

"Đình chi đình chi, ta không muốn để cho người khác biết. . ." Cao Phong tức giận liếc Can Từ một chút, lúc này hấn cùng Can Từ như thế, đều là trọng thương viên, tương tự bị bao vây trở thành một nãi y, duy nhất không giống là, hấn còn có thể hành động, chỉ có thể nằm ở trên băng ca tê liệt.

Da mặt đều bị kéo đi non nửa Can Từ xem không ra bất kỳ vẻ mặt, chỉ có lộ ở cây đay bó ở ngoài ánh mắt lấp lánh thiện lương, người khác không biết Dạ Ma là chết như thế nào, hấn là xem rõ rõ ràng ràng, Dạ Ma đem hấn đánh ra, điểm đến vừa vặn thấy Cao Phong kéo cò súng, thậm chí ngay cả viên đạn lông lánh đóm lửa đều xem cái tỉ mỉ, đến tận đây sau khi, hấn đối với Cao Phong tâm phục khẩu phục.

"Có cái gì sợ người biết đến? Người cứu toàn bộ bộ lạc, cứu tất cả mọi người a, nếu là ta người, ước gì tất cả mọi người đều biết, ngược lại người là Hắc Trảo người thừa kế, sau đó. . ." Can Từ chịu nhện thân thể mảnh liệt đau đớn, mượn nói chuyện đến dời đi sự chú ý, nhưng đề tài của hấn Cao Phong không thích nghe.

Cao Phong nghĩ đến trở thành bộ lạc người thừa kế, sau đó cùng cái kia màu mỡ mập mạp nữ sống một đồng hạp tử, ở căn cứ vùng phía tây hoang dã vượt qua một đời, lập tức cảm nhận được so với quyết chiến Dạ Ma còn muốn lớn hơn sợ hãi, đối mặt Dạ Ma chỉ là chết một lần mà thôi, đối mặt nữ nhân như vậy, hấn e sợ sống không bằng chết.

"Can Từ thúc, người nói như thế nào mới có thể để A Đại đem nữ nhân này thu hồi đi?" Cao Phong nghĩ đến cái kia để hấn không rét mà run nữ nhân, lập tức không còn sống sót vui mừng, chậm chạp dựa dò hỏi.

"Đây là người chiến lợi phẩm a, làm sao có thể cho Hắc Trảo đây? Hắc Trảo vừa không có giết chết Dạ Ma, cho dù hấn là thủ lĩnh, cũng không thể đoạt đi người khác chiến lợi phẩm!"

Can Từ phương thức tư duy là hoang dã người đặc biệt phương thức tư duy, dũng sĩ chiến lợi phẩm bất luận người nào cũng không thể cướp đi, đây là thiết Luật, cũng là gán bó hoang dã bộ lạc sinh tồn pháp tắc.

"Ta không nên còn không được sao?" Cao Phong có chút nóng nảy, Can Từ nhưng gian nan lắc đầu, đang tác động bắp thịt đau đớn bên trong, trầm giọng nói rằng: "Trừ phi người đem nàng giết, bằng không, không người nào dám muốn, lại nói, như mỹ nhân như thế cũng không có ai dám mua, nàng nhưng là có thể làm cho trong bộ lạc chiến tranh tuyệt sắc giai nhân a. . ."

"Ta nhỏ vào, liền nằng? Giai nhân?" Cao Phong cuồng lên, đột nhiên ngồi dậy, Can Tử nói rồi như thế chút nói một mồi, nhắm mắt lại cuối cùng thảm nói: "Còn có một cái biện pháp, có người khiêu chiến người, sau đó thắng được người tất cả. . ."

"Biện pháp tốt a. . ." Cao Phong trong lòng xoắn xuýt một tán mà không, lập tức nhìn chung quanh, tìm kiếm đem hấn đánh bại người, một chút liền nhìn thấy thỉnh thoảng ở ven đường rút cỏ khô Khoát Nha.

"Tam Trảo, người xem, tất cả đều là. . ." Khoát Nha vui vẻ chạy đến Cao Phong trước mặt, hiển vật quý tựa như đem chữa thương thảo chồng đến Cao Phong trước mặt, những thứ này đều là trong đội ngũ dũng sĩ tìm kiếm, nghe nói là Cao Phong muốn, không có ai sẽ từ chối.

Nhìn thấy chữa thương thảo, Cao Phong lập tức dây dưa. Hấn không muốn ở trước mặt người khác bày ra loại năng lực này, chỉ có, trốn ở bí mật trong không gian, mới thật tinh luyện, nhưng chỗ đó hiện tại đang bị cái kia đề hấn run rẩy nữ nhân chiếm lấy, lẽ nào. . .

"Khoát Nha, người nguyện ý giúp ta sao?" Cao Phong anh tuấn trên mặt nghiêm túc lạnh lùng, thật lòng nhìn chăm chăm nhếch miệng rộng tú răng vàng Khoát Nha.

"Tam Trảo, người cũng không chuẩn gài bẫy ta, mỗi lần người nói như vậy, kết cục của ta đều không dễ chịu. . ." Khoát Nha làm khó dễ gài da mặt nói rằng, ánh mắt trốn trốn tránh tránh, như sắp bị bắt nạt tiểu dương cao.

Đóng

"Làm sao có khả năng gài bẫy người?" Cao Phong đánh tới ha ha, nằm ở bên cạnh hấn Can Tử không biết lúc nào mở con kia lộ ra cây đay bó bên ngoài con mắt, ý tứ sâu xa nhìn hai tên thiếu niên.

"Hắc Trảo cho nữ nhân của ta người có thích hay không?" Cao Phong dùng hướng dẫn phương thức hỏi, Khoát Nha nhất thời nứt ra miệng rộng, lộ ra chỉ có nam nhân mới hiểu cười khúc khích, liền thấy hấn chảy nước miếng đều treo ở bên mép.

"Người đánh bại ta, người phụ nữ kia sẽ là của người, đến đây đi, cho ta một quyền, không cần quá nặng, liền một quyền. . ." Cao Phong rút cục lộ ra mục đích của hấn, Khoát Nha phản xạ có điều kiện giờ lên bản thiêu nắm đấm, nhưng ở thời khắc cuối cùng tỉnh lại mau mau lắc đầu.

"Ha ha ha. . . , Tam Trảo, người cái này gài bẫy quá lớn, trước tiên không nói người là Hắc Trảo người thừa kế, khiêu chiến người chính là khiêu chiến Hắc Trảo, cho dù người không phải người thừa kế, Khoát Nha đánh bại người, e sợ liền mỹ nhân kia tay đều không sờ tới, cũng sẽ bị mấy trăm dũng sĩ thay phiên khiêu chiến. . . ."

"Thật lớn một cái hồ a. . ." Khoát Nha chỉ là theo bản năng cảm thấy là lạ, nghe Can Tử nói chuyện, lập tức run giọng nghĩ mà sợ nói rằng, Cao Phong đầu óc chuyển nhanh, cũng nghĩ rõ ràng, lập tức có chút ừ ừ.

"Tam Trảo, người không thích người phụ nữ kia sao?" Khoát Nha có chút ngây ngốc hỏi Cao Phong, giống như vậy cả đời khả năng đều không thấy được một lần mỹ nhân, Cao Phong dĩ nhiên không nên, điều này làm cho hấn rất không hiểu.

"Ta yêu thích không phải như vậy, ta yêu thích chính là Phi Nhi. . ." Cao Phong nói nói, liền nói ra một cái tên xa lạ, để hấn lập tức ngây dại, hấn biết cái kia nói với hấn 'Ôm ta, hôn ta' con gái tên gì.

Khi hấn nói ra Phi Nhi tên sau khi, tâm tình liền không lý do trở nên hạ, trong đầu không ngừng quanh co câu nói kia, còn có đồ sẫm thom ngát môi.

Mộng du tựa như, Cao Phong trở lại thuộc về hấn, có gài bụi lòng an dưỡng trên giường, đối diện lộ kinh hi gái mập người nói rằng: "Đi ra ngoài cho ta, ta muốn một người ở lại, người muốn đi đâu thì đi chỗ nào. . ."

"Ta nói đi, đứa bé kia chỉ là mặt non nớt, nam nhân nào có không tốt này một cái? Đứa nhỏ này sẽ là của người loại a." Người trưởng lão kia nhìn đi vào màu đen sa mành che Cao Phong, mặt mày hơn hờ đối với Hắc Trảo nói rằng, Hắc Trảo cũng gật gật đầu, nam nhân nên đại khí, nữ nhân nhỏ nắm tính là gì?

"Bất quá hấn còn ở dưỡng thương, không thể để cho người phụ nữ kia dính vào. . ." Bộ lạc trưởng lão luyện thành thực, nói ra mấy câu nói, để Hắc Trảo lên tiếng giác, hấn đột nhiên nhớ tới, chính mình khi còn trẻ đại chiến sau khi, mang theo đầy người vết thương, đem nữ nhân đẹp nhất đặt ở dưới thân, Cao Phong đột nhiên cùng hấn mình trước kia trùng điệp, để hấn cảm thấy một tia vui mừng.

"Bất quá, người trẻ tuổi hay là muốn nhiều cổ vũ a, miễn cho sau đó không còn tin lưu lại mầm bệnh tử. . ." Bộ lạc trưởng lão kinh ngạc nhìn hướng ra phía ngoài bờ nữ nhân, trong lòng suy đoán Cao Phong lần thứ nhất thời gian, cẩn thận nhìn lướt qua âm trầm Hắc Trảo, sẽ không phải, Hắc Trảo lần thứ nhất cũng là bị thuần sát?

"Hừ. . . , hấn đem nữ nhân đuổi ra ngoài." Hắc Trảo nửa là chứng minh, nửa là buồn bực nói rằng, hoang dã người nên có hoang dã người thao tính, loại một mảnh cây táo, giết được cừu địch, dưỡng ra nhi tử, Cao Phong đối với nữ nhân xinh đẹp như vậy cũng không để tâm, lẽ nào hấn yêu thích nam nhân?

Nghĩ tới đây, Hắc Trảo trong mắt lửa giận lập tức chuyển đến vô tội Khoát Nha trên người, để Khoát Nha không khỏi rung mình một cái.

Trở về bộ lạc tuy rằng tổn thất nặng nề, nhưng tổng thể hiện ra một mảnh nhiệt liệt sức sôi trong không khí, hoang dã người không sợ tử vong, chỉ sợ thất bại, thương vong nặng nề cái gì chỉ có cao tăng mới quan tâm, bọn họ chỉ là tính toán mình có thể chia được bao nhiêu đồ vật, bao nhiêu nỗ lực.

Ngay khi kéo dài đội ngũ mặt sau, hai cái trốn trốn tránh tránh bóng người vẫn theo ở phía sau, khi (làm) đại đội ngũ đi vào hai ngọn núi trong lúc đó hẻm núi, một người trong đó đột nhiên dừng bước lại, xoay người đối với một người khác nói rằng: "Chính là người này, phía trước không thể lại đi, mỗi như chính là ở đây chết hết."

Lời nói lạnh lùng nghiêm nghị mà kích động, người nói chuyện toàn thân khẽ run, nhìn hơn ngàn người đi vào tử vong con đường cảm giác, để hắn có loại ngự trị ở tất cả bên trên cảm giác thành công.

"Chỉ có hai con, có thể giết quang sao?" Một người khác có chút hoài nghi nhìn biến mất ở lối vào thung lũng đội ngũ.

"Ha ha, vật này không phải là dựa theo số lượng đến toán, cho dù chỉ có một con, chỉ cần còn có một người sống sót, cũng là không chết không thôi, trước đây hoang dã có nhiều như vậy bộ lạc, hiện tại chỉ có thể tìm tới phê tích, nhưng người có thể nhìn thấy người sống sao?" Lúc trước người kia có chút dương dương tự đắc nói rằng.

Vừa lúc đó, hắn đột nhiên cảm thụ trên mặt thấp lợc nóng bỏng, quay đầu kinh ngạc phát hiện, đồng bạn đầu không biết lúc nào không còn, chỉ có đoạn gáy nhưng quý dị không có phun ra dòng máu.

"Đừng. . ." Tròn vo đầu người ở hắn rít gào phát ra trước đó, đập đến bên chân mặt đất, theo độ dốc ùng ục ùng ục hướng phía dưới lăn đi.

"A! ! !" Tiếng kêu thảm thiết ở vô ngần vùng hoang dã bên trong thê lương nhớ tới, vừa vang lên không tới một giây đồng hồ, liền như bị chặn lại yết hầu đánh mình gà trống, cũng lại không nghe được bất kỳ thanh âm gì.

"Có cái gì không đúng. . ." Hắc Trảo tay phải đã gần như hoàn toàn khôi phục lợi trảo co giật tựa như ma sát, để hắn lạnh lùng trên mặt có thêm chút nghiêm nghị, không khỏi mà nói ra trong lòng lo lắng.

"Phải hay không Địa Tu bộ lạc thám tử?" Bộ lạc trưởng lão cũng trở nên nghiêm túc, hắn biết, Địa Tu bộ lạc muốn tính toán Hắc Trảo bộ lạc, tuyệt đối sẽ không chỉ có hoang nhân một lá bài tẩy.

"Không giống. . ." Hắc Trảo đứng ở cao tới thỏ tích trên lưng, hướng bốn phía phóng tầm mắt tới, đặc biệt quan tâm hai bên ngọn núi, ở cái kia đá lởm chởm chót vót kỳ phong quái thạch trên, liền có đại đều không dài một viên, căn bản không nhìn ra dị thường, thung lũng âm phong thổi tới, lay động hắn trắng đen sắc sở sọi tóc, để trên người hắn nổi da gà đều bắt đầu bốc lên.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Sỡn cả tóc gáy

Cao Phong không phải cái tâm địa thiện lương người tốt, nhưng hắn chú trọng một điểm, phạm là đồng thời giết địch, đồng thời bị chém người đều là chiến hữu, đối chiến hữu hắn chưa bao giờ keo kiệt, giao cho Khoát Nha thuốc chữa thương có thể cứu bao nhiêu người hắn không biết, chỉ ít trong lòng hắn thoải mái.

Tọa sẽ tới trên giường Cao Phong ôm uốn lượn cổ chân dờ ra, trước mặt chính là chi kia bị phân giải súng lục, súng lục loại nhưng cùng hắn trong ký ức hết thấy loại đều không giống nhau, này chi uy lực của súng lục vô cùng lớn, lực đàn hồi cũng không nhỏ, độ chính xác nhưng có chút cường sai người ý, hắn ở trên chiến trường mở cái kia mấy thương, mỗi một thương đều bẻ mất một cái hoang nhân chiến sĩ xương sọ, nhưng hắn thấy rõ ràng, chính mình nhắm vào chính là mi tâm, nổ tung vị trí đại thể lệch khỏi.

Này chi để hắn phần hận, để hắn xoắn xuýt súng lục đã trở thành sắt vụn, ngược lại, Quân Dao tầm quan trọng liền có vẻ khẩn yếu lên, có thể nghĩ đến đây màu máu tung toé, đầu người cuộn cuộn chiến trường, trong lòng hắn luôn có mấy phần ngọt ngào, Cao Phong không phải là lạnh bình chi Vương, càng quen thuộc ở thâm thấu tác chiến mới sẽ dùng quân đàm, hắn vĩnh viễn không quên được ở khoảng cách xa đem uy hiếp dọn dẹp sạch sẽ loại kia vui sướng.

"Nếu như muốn không ra biện pháp khác, sau đó thì khó rồi. . ." Cao Phong nhìn tàn ra súng lục tự lắm lắm, ánh mắt đảo qua quân đàm, trong đầu tránh qua trước hắn cầm quân đàm tới trùng mây trăm người trận tuyến, lập tức bị loại kia tự sát thức nỗ lực cho dọa trở về hiện thực, này không thực tế, hắn cũng không muốn từ quá nhanh.

Vừa nhìn về phía thả ở nơi không xa rừng nanh đao, rừng nanh đao ngoại hình thô lỗ uy mãnh, là cả cây đã thú một sừng, lưỡi dao vô cùng sắc bén, có thể dễ dàng chặt đứt Thạch Đầu cùng cây cối, tự thân trọng lượng mềm mại, cầm trong tay có thể ở cao tốc độ dưới, dễ dàng đem thân thể người chém làm hai đầu, nhưng rừng nanh đao độ dài để hắn lắc đầu, so với quân đàm cường không đi đến nơi nào.

Có thể dùng biện pháp gì để tăng cao sức chiến đấu của mình? Không khỏi mà nghĩ đến lao trên, lao uy lực không nhỏ, ở trong vòng mười mét, rất ít người có thể né tránh, ban đầu đó là dùng lao mở ra chỗ hồng, lập tức hấn nghĩ tới rồi lao trọng lượng, không khỏi mà cười khổ, một người nhiều nhất có thể ném ra sáu cái lao, sau khi nhất định phải nghỉ ngơi, hơn nữa từng binh sĩ mang theo lượng không thể quá nhiều, hấn cũng không thể tìm người cho mình vác chứ?

"Nếu là có đánh lên nó là tốt rồi. . ." Cao Phong trong lòng đột nhiên tránh qua một ý nghĩ, một cái ngăm đen đánh lên nó liền hiện lên ở trong lòng hấn, đánh lên nó uy lực không thể so sủng ông tiểu, trong vòng ba trăm mét bách phát bách trúng, còn có thể thu trở về lợi dụng tên nó, ở cái thế giới này là không thể tốt hơn vũ khí.

"Nhưng ta sẽ không tạo a?" Cao Phong ừ rừ buông xuống đầu, đánh lên nó linh kiện có thể so với sủng lục linh kiện nhiều phức tạp, đối với hoàn cảnh cũng rất xoi mói, nếu như xạ tên bắn lên cũng còn tốt, chính diện chiến trường hãy tìm từ a.

"Mộc đầu hoa?" Cao Phong xoay địa ngừng đầu, nghĩ tới hấn giết chết Dạ Ma thủ đoạn, Dạ Ma là trong lòng hấn so với Hắc Trảo càng mạnh mẽ hơn Ma vương, chưa bao giờ từng nghĩ có thể giết chết hấn, cho dù viên đạn bắn tới sau đầu cũng sẽ bị bắn bay, thế nhưng cái kia không hề bắt mắt chút nào, chỉ cho chuẩn bị cho rằng độc khí đạn mộc đầu hoa tinh túy chất lỏng dĩ nhiên có thể giết chết nó, này liền nói rõ mộc đầu hoa có vượt quá tưởng tượng uy lực.

Ở bên cạnh hấn còn có trừ chữa thương thảo các loại cỏ dại, mộc đầu hoa cũng có, lấy ra một giọt mộc đầu tinh dầu cũng không phiền phức, rất nhanh giọt kia mộc đầu tinh dầu liền hiện lên ở ngón tay hấn bên trên, xanh lam mà thông suốt, tản ra khiến người ta khó chịu mùi vị.

Phạm là bị hấn lấy ra chất lỏng đều có thể bị hấn thao túng, xa nhất có thể bắn tới bên ngoài ba mươi mét, nhưng muốn khống chế, cũng chỉ có thể ở bên cạnh hấn trong vòng một mét uốn lượn.

Rất nhanh Cao Phong liền quen thuộc loại này quỹ đạo tác phương pháp, để mộc đầu tinh dầu uốn lượn ở bên người, chuyển không còn biết trời đâu đất đâu, như vệ tinh.

"Hóa. . ." Cao Phong nghĩ đến phát huy giọt này tinh dầu một cái khác phương pháp, cầm lấy Quân Dao, lấy ra một khối đá lửa, dùng sống dao gỗ đá lửa, rất nhanh liền gõ ra đóm lửa, đóm lửa trên không trung bắn toé, trúng vào mộc đầu tinh dầu trong nháy mắt liền bị nhen lửa, trong không khí nhiệt độ ở này viên nho nhỏ hỏa diễm chu vi bốc lên, để Cao Phong cũng cảm nhận được này to bằng ngón cái hỏa đoàn toả ra nóng rực.

"Có chút ý nghĩa. . ." Cao Phong thấy hứng thú, trượt đi đầu ngón tay, để ngọn lửa màu xanh lam ở bên người cẩn thận xoay tròn, tính toán tinh dầu thiêu đốt thời gian, mãi đến tận sau năm phút, chỉ còn dư lại lớn chừng hạt đậu ngọn lửa bỗng dừng tiêu tán ở không trung, để Cao Phong vui mừng nhảy lên, lại đau nhe răng trợn mắt ngồi xuống, nhìn một đồng mộc đầu hoa phát sinh cười khúc khích, hấn rốt cục có ứng với cái thế giới này thủ đoạn.

Đóng

"Nhưng ta như thế nào mới có thể làm đến hóa?" Nan đề xuất hiện lần nữa, gõ một lần đá lửa còn có thể, thế nhưng ở trên chiến trường, vài đầu nhóm lửa có chút không hiện thực, hấn không thể bất cứ lúc nào giờ cái cây đuốc chứ?

"Này xem như là toại phát thương sao? Nếu là có cái bật lửa là tốt rồi. . ." Trong ảo tưởng, Cao Phong tay chân liên tục, từng giọt tinh luyện mộc đầu tinh dầu, khi hấn vừa đem một cái cao ba tác tiểu mộc bình chứa đầy thời gian, một tiếng thê thảm nữ nhân rít gào từ tài khoản đen bên ngoài truyền đến.

Sau một khắc, rít gào đổi thành nam nhân kêu thảm thiết, Cao Phong đã nắm Quân Dao liền xông ra ngoài, ở trên cao nhìn xuống hấn nhìn thấy ở đội ngũ trung bộ, mấy cái khế nô chia năm xẻ bảy ngã trên mặt đất, tản ra nội tạng rơi ra đâu đâu cũng có, càng nhiều khế nô muốn thoát đi, nhưng bọn họ đều bị dây thừng thoắt đến cùng một chỗ, như một sợi thừng từ trên châu chấu, hỗn loạn vụn vụn.

Bộ lạc dũng sĩ tốc độ phản ứng thật nhanh, trong nháy mắt xông tới mấy người, giờ tay chém xuống, liền đem từng viên một đầu người chặt bỏ, ngăn lại hoảng loạn.

"A! ! !" Cái kia mỹ nhân tuyệt sắc mềm mại rít gào còn ở bên người gào thét, để Cao Phong trong lòng giận lên, xoay người liền chuẩn bị một cái tát quát tới, có thể nhìn thấy tấm kia nước mắt như mưa mặt béo phì, cổ nén tức giận trong lòng, nghiêm khắc chỉ vào phía sau quát: "Cút vào cho ta, đừng ở chỗ này nhì mù ồn ào. . ."

Đang khi nói chuyện, lại là một tiếng hét thảm, nhưng là xua đuổi khế nô trở lại vị trí bộ lạc dũng sĩ, chỉ thấy bộ lạc dũng sĩ bên người nổ tung một trận cát bụi, sau đó liền hóa thành hơn mười tiết phần vụn thi thể, lần này hỗn loạn cũng lại không ngừng được, một ít từ lúc nửa đường liền có hành động hoang nhân khế nô tránh thoát dây thừng, phản phát một mảnh hướng về hai bên đỉnh núi bò lên, còn có một chút người thì lại như không đầu con ruồi, chỗ nào màu đen, hướng về chỗ nào xuyên.

Những người này hỗn loạn ở Cao Phong trong mắt chỉ là một hồi trò khôi hài, nếu như là lời của hấn, hấn nhất định sẽ không đi bò đều sắp có tám mươi độ ngọn núi, cũng sẽ không xuyên hẻm lách Đất Đạt, hấn sẽ hỗn đến nhân viên nhiều nhất địa phương, trước tiên làm thanh liêm người tập kích thân phận, lại tìm cơ hội đào tẩu.

Vì lẽ đó khế nô môn hỗn loạn ở bị kịch bên trong kết thúc, các dũng sĩ cũng không thêm quan tâm leo lên lại lăn xuống đến khế nô, chỉ là cẩn thận phòng bị bốn phía, ngay khi mảnh này trong hỗn loạn, Hắc Trảo cũng lạnh lùng nhìn đám người phía dưới, không chút nào tính toán ra tay, lại như Cao Phong suy nghĩ như vậy, hấn cũng chuẩn bị trước tiên làm rõ lại nói,

Tập kích như làn sóng, từng cơn sóng liên tiếp, từng cái từng cái hoảng loạn khế nô hoặc là bình tĩnh dũng sĩ đều bỗng dưng chia năm xẻ bảy, tung ra đầy

trời nội tạng thịt nát cùng với ngón ngang bạch cốt.

"Huyết? Huyết đi đến nơi nào?" Trải qua bộ lạc chiến trường Cao Phong thấy nhiều nhất không phải tàn thi thịt nát, mà là huyết, cái kia che ngợp bầu trời có thể đem cỏ chân nhàn chìm dòng máu, bất kể là kẻ địch, vẫn là của hân, đều gặp qua không ít, thế nhưng ở đây, toàn bộ hẻm núi lại như loại cực lớn băng vệ sinh, đem hết thầy máu tươi thu nạp một chút không dư thừa.

Thân thể lại như túi nước, phá tan sau khi, dòng máu lại như hạt mưa tung toé, cần đều không ngăn được, nhưng ở nơi này, quỷ dị tan biến tại trong không khí, phảng phất có vô hình máy hút bụi đang thu nạp.

"Vô hình?" Cao Phong lần thứ hai phát hiện những vấn đề mới, khi hân nghĩ rõ ràng sau khi, sơn cả tóc gáy hồi hộp từ hân xương đuôi mải cho đến đỉnh đầu.

"Sa thử thảo. . . , cái gì trò chơi? Đại đội trưởng giác Mi đều không buông tha. . ." Mơ hồ truyền đến Nhị Trảo la lên, Cao Phong hoảng hốt tinh thần một lần nữa trở lại tại chỗ, nhưng nhìn thấy một cái sừng Mi đồng dạng chia năm xẻ bảy rơi xuống đất trên, cùng nhân loại phản vận thi thể xen lẫn trong đồng thời.

"Không đơn độc đối với người ra tay? Là muốn giết chết hết thầy vật còn sống sao?" Không biết tại sao, trong đầu hiện ra một cái xa lạ từ ngữ: Dracula.

Da thịt trắng như tuyết, hãm sâu viền mắt, tao nhã đáng vẻ cùng anh tuấn khuôn mặt chính là Cao Phong trong ký ức Dracula, nhưng vật này chỉ sẽ xuất hiện ở cái kia không ngừng phát hình ảnh màn hình bên trong bày ra từng cái từng cái hư cấu cổ sự, không phải là trước mắt do hơn hân cối xay thịt vô hình sát thủ.

"Tam Trảo, Tam Trảo. . . , rốt cuộc là thứ gì ngươi có biết hay không?" Thổ tích phía dưới Khoát Nha ngừng lên tỏ rõ vẻ mờ hôi mặt to, nứt ra tám khía com tra đều không lau khô ráo miệng rộng, dùng cái kia thiếu mất răng cửa miệng rộng trùng Cao Phong hô, hân thật sự là cuống lên, không nhìn thấy khung bố nhất làm người ta sợ sệt, bây giờ hân có thể hi vọng chỉ có Cao Phong.

"Không biết. . ." Cao Phong hiển nhiên không có ý định để Khoát Nha tới, tùy ý phải đến.

"Tam Trảo quá không có suy nghĩ, có nữ nhân liền không nên huynh đệ. . ." Khoát Nha nhìn cao cao tại thượng Cao Phong có chút ngực trầm, cũng có chút lòng chua xót, âm thầm cô, nắm răng nanh đao, thế lương hướng về một hướng khác đi đến.

"Trên đến nơi đâu? Ngay khi người này ở lại. . ." Cao Phong nhìn thấy Khoát Nha muốn rời khỏi, mau mau sốt ruột quát.

"Ngươi quản ta, nơi này mặt đất nóng bàn chân, ta tìm cái mát mẻ địa phương chết đi. . ." Khoát Nha oan ức mà kêu ngao rất bộ ngực, một bộ không nên Cao Phong quản mô dạng.

"Chó má, ngươi đứng người này sẽ không phải chết, không nhìn thấy từ đều là đứng ở mát mẻ địa phương gia hỏa sao. . ." Cao Phong để Khoát Nha lảng ngốc, quay đầu nhìn lại, cũng thật là chuyện như vậy, hết thầy tập kích đều là hân vừa này muốn đi phương hướng, lập tức nhảy lên, lớn tiếng trùng đối diện quát: "Mau tới đây, không muốn chết liền đến. . ."

"Từ lòng hải từ kêu gào cái gì? Dem vật kia kêu đến liền thư thái?" Một thanh âm đột nhiên ở Khoát Nha phía sau cách đó không xa vang lên, quay đầu liền nhìn thấy Can Từ chính lấy đao trì đòn, ngồi xổm ở Cao Phong dưới thân thổ tích gót chân hôm kia, nếu như Khoát Nha có thể nhìn thấu Cao Phong trong lòng ký ức, hân nhất định sẽ nhận định, Can Từ là từ (thần quỷ truyền kỳ) bên trong xuyên qua.

"Can Từ thức, ngươi kiến thức rộng rãi, món đồ này đến cùng là cái gì?" Khoát Nha tức giận Cao Phong không để cho mình trên thổ tích, tự động đi tới đồng thời chém giết quá Can Từ trước người hỏi dò.

"Không biết, có thể Hắc Trảo cùng trưởng lão biết. . ." Can Từ mở to con kia lộ ra cây đay bó độc nhãn, không buông tha bên người bất luận là đồ vật gì, mắt tập trung nói rằng.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32 :Hắc Trảo nghi vấn

"Biết đây là cái gì ư?" Hắc Trảo nghiêm túc sắc mặt đã biến thành tro nguội, tựa hồ không muốn tin tưởng, mở miệng hướng về trưởng lão hỏi dò, hy vọng có thể đạt được mặt khác lý do.

"Còn có thể là cái gì? Người mang theo các dừng sĩ leo núi chạy đi, cũng có thể chạy về đi mấy cái. . ." Trưởng lão trên mặt vẻ ưu lo so với Hắc Trảo càng cường liệt hơn, để Hắc Trảo trong lòng tuôn ra hết sức không cam lòng.

"Lẽ nào ta cũng không có thể đối phó sao?" Hắc Trảo thân là bảo hộ giả, tự nhiên có bảo hộ giả ngạo khí, thế nhưng trưởng lão cười khổ lắc đầu.

"Bị khủng bố Từ thần hủy diệt bộ lạc không phải số ít, mỗi một cái bộ lạc đều có bảo hộ giả, thậm chí có Hiện Phong Già La. . . ." Đại ý của trưởng lão để Hắc Trảo không khỏi mà ử rử, Hiện Phong Già La cùng che chở Già La là hai khái niệm, Dạ Ma chính là nửa bước Hiện Phong, có thể đánh hấn chặt vật chạy trốn, Hiện Phong Già La liền càng không cần phải nói, hấn không biết, trong hoang dã, có người nào đó có thể giết chết Hiện Phong.

"Nếu như đúng là khủng bố Từ thần, cho dù chúng ta tất cả đều chết ở chỗ này, cũng không có thể trốn, vật kia là không chết không thôi, nếu như mang về đến bộ lạc, e sợ. . ." Hắc Trảo lưỡi dao sắc đột nhiên nắm tại đồng thời, hình thành sắc bén quyền đâm, loại này tư thế chỉ có hấn ở hết sức xoắn xuyết bên trong mới có.

"Nguyên tổ tiên phù hộ đi, nếu như khả năng, vẫn là trốn, tốt nhất dẫn hướng về Địa Tu bộ lạc đi. . ." Trưởng lão không có sắp chết thời gian sợ hãi cùng hoảng loạn, có chút thần nhiên hít mất, phảng phất chết ở hướng thụ trước khi chết cuối cùng không khí.

"Vậy thì như thế định, ta mang một nhóm người đến Địa Tu bộ lạc, hi vọng có thể sống sót mấy cái. . ." Hắc Trảo làm quyết định thì sẽ không lại thay đổi, mang ý nghĩa, người nơi này khẩu cùng mục súc đều sẽ toàn bộ vứt bỏ, mà hấn cũng sẽ trở thành mối câu.

"Tam Trảo lại đang làm gì?" Trưởng lão hai mắt nheo lại đột nhiên tròn to, nhìn chính đem tuyệt sắc phi Nữ Nhi một cước đạp dưới thổ tích Cao Phong kinh ngạc nói.

"Quý mới biết hấn muốn làm cái gì. . ." Hắc Trảo nhìn thấy chính đem các loại vật tư đạp dưới thổ tích Cao Phong tức giận nói, đứa con trai này thực sự quá không cho người bớt lo.

"Lẽ nào hấn muốn một người chạy? Có quyết đoán a, liền tuyệt sắc giai nhân đều không chút do dự ném xuống, nếu như hấn không chết, nhất định có một phen thành tựu. . ." Trưởng lão nhìn Cao Phong bóng lưng mỉm cười lên. Đây mới là hoang dã nam nhân, dù cho bộ tộc hủy diệt, chỉ cần hấn vẫn còn, liền có thể một lần nữa xây dựng lên mới bộ tộc.

"Nếu như muốn chạy? Hấn làm gì thế muốn đem thổ tích đồ thành bạch?" Hắc Trảo có chút vô lực cúi đầu, hấn hoài nghi, bị trưởng lão rất là tán thưởng Cao Phong có phải điên rồi hay không, giờ khắc này Cao Phong không nghĩ muốn chạy trốn chạy, ngược lại đem cây táo bột mì đều đều rơi tại thổ tích trên người, ai cũng không biết hấn muốn làm gì.

"Tam Trảo, người cả cái gì rồi?" Khoát Nha rốt cục không nhìn nổi, ôm bị đạp hạ xuống phi Nữ Nhi, giả ra không biết sợ tinh thần, hướng về Cao Phong phát sinh nghi vấn.

"Chăm nom thật lão bà người, đừng động sự tinh của ta, chỗ nào nhiệt chỗ nào ở. . ." Bận rộn Cao Phong không nói thêm gì, hấn không giống Hắc Trảo cùng trưởng lão, biết rõ là vật gì vậy tập kích, cũng không có cách nào có thể tương tượng.

Có điều kiện muốn lên, không có điều kiện chế tạo điều kiện cũng phải trên, nếu vật kia không hiện hình, hấn liền bức vật kia đi ra.

"Tam Trảo là một có người có bản lĩnh, đừng phiền hấn, trước tiên cố chính người đi, nếu như người khác phục hồi tinh thần lại, biết người ôm nữ nhân này, nói không chắc phải đem người móng vuốt chém đứt. . ." Can Từ cười trên sự đau khổ của người khác đối với Khoát Nha nói rằng, sợ đến Khoát Nha đột nhiên đem nữ nhân đẩy đi ra.

Đóng

"Hù dọa người, không thấy mỗi một người đều sợ đến gần chết?" Can Từ nhìn như trước ở chịu đựng tàn sát đội ngũ thấp giọng nói rằng, giờ khắc này thung lũng giết chóc rơi vào điên cuồng nhất thời khắc, đã có gần trăm người bị xé rách trở thành phần vụn thi thể.

"Uống. . ." Cao Phong lời thổ tích dây cương, dùng sức lôi kéo, muốn thay đổi thổ tích phương hướng, nhưng như lôi kéo Vạn tấn buru lướt, không chút nào thấy động tĩnh nhĩ.

"Mẹ kiếp, đến cùng làm sao làm?" Cao Phong cuống lên, hiện tại tình thế rất là lạ, tuy rằng nhân khẩu tổng thể tổn thất không lớn, nhưng một khi bởi vì sợ hãi mà tan vỡ, ở trong hoang mạc bị vật này truy sát, một mình hấn cũng gánh không được, hiện tại chỉ có thể nghĩ biện pháp đem vật kia bức ra, tập hợp tất cả mọi người sức mạnh đồng thời động thủ.

"Người đến cùng đang làm gì. . ." Phía sau đột nhiên thêm ra một người hét lớn, để Cao Phong sợ hết hồn, xoay người liền nhìn thấy sắc mặt âm trầm Hắc Trảo, không khỏi mà nói rằng: "Ta muốn đem vật kia bức ra, không phải vậy sớm muộn bị giết quang. . ."

"Người biết làm sao bức ra?" Hắc Trảo đột nhiên tiến lên, theo thói quen giơ lên trảo nhận đi bắt Cao Phong cái cổ.

"Keng. . ." Một tiếng vang giòn, sớm có phòng bị Cao Phong rút ra quân đâm chặn lại rồi trảo nhận, để Hắc Trảo sắc mặt càng thêm khó coi, Cao Phong có chút sững sốt, hấn dĩ nhiên chặn lại rồi Hắc Trảo, dĩ nhiên không có hướng về lấy trước kia dạng bị Hắc Trảo hạn chế? Là Hắc Trảo trở nên yếu đi? Hay là hấn trở nên mạnh mẽ, ở Hắc Trảo phần nộ trong ánh mắt, Cao Phong tỉnh lại.

"Vật kia hi lạnh sợ nhiệt, không ăn thịt người thịt, chỉ cần máu tươi, để người bên kia tất cả đều lại đây, chúng ta quá khứ. . ."

Cao Phong dăm ba câu bàn giao ra quyết định của hắn, nhưng là chuẩn bị tự chui đầu vào lưới.

"Người muốn chết. . ." Hắc Trảo giận quá mà cười, hắn không có vui mừng, tức giận Cao Phong không biết trời cao đất rộng, thân là Cao Phong thân thể phụ thân, hắn quen thuộc dùng suy nghĩ của mình phương thức tới đối xử sự vật, đối với Tam Trảo loại này nghe con mới sinh lỗ măng, hắn ghét cay ghét đắng, đặc biệt từng dự định đem Tam Trảo lập thành người thừa kế, một cái người thừa kế là không thể có loại mạo hiểm này tư tưởng, nào sẽ đem toàn bộ bộ lạc kéo vào vực sâu.

"Không nghĩ biện pháp, sớm muộn đều là tử, một khi đợi được hồng vân hạ xuống, chúng ta lại không an toàn nơi. . ." Cao Phong không chút do dự phản bác, đồ Hắc Trảo lưỡi dao sắc, hắn cũng không lại giống như trước đó như vậy sợ hãi Hắc Trảo.

Dưới thân thổ tích không an phận vẩn vơ, Cao Phong rơi ra bột mì có một phần bị nó hút tới trong lỗ mũi, để nó rất khó chịu, Khoát Nha cùng Can Từ đồng thời nhìn đứng ở thổ tích hai người, lúc này Khoát Nha mới làm rõ Cao Phong tại sao không cho hắn trên thổ tích, trong lòng xấu hổ, dâng lên một luồng hào khí, cho dù chết có thể thế nào? Nguy hiểm nhất chiến trường hắn đi xuống, nữ nhân đẹp đẽ nhất hắn cũng ôm, nếu Cao Phong xem thường hắn, hắn liền làm điểm để Cao Phong đánh giá cao một chút đại sự.

"Hừ, đừng tưởng rằng số may giết Dạ Ma liền cho rằng vô địch rồi, người còn non nớt vô cùng, nơi này không có việc của người, đi theo ta. . ."

Hắc Trảo không cho Tam Trảo biện giải, trong lòng cũng nhận định Tam Trảo chỉ là tiểu hài tử chơi nháo, đưa tay đã nghĩ bắt được Tam Trảo, quyết nghị muốn dẫn Tam Trảo sống tiếp, trở thành Hắc Trảo bộ lạc tương lai thủ lĩnh.

"Ta cho rằng có thể làm được, liền nhất định có thể làm được. . ." Cao Phong trợn lên giận dữ nhìn Hắc Trảo, không cam lòng ở trong lòng gào thét, hắn không tin Hắc Trảo có thể bảo vệ hắn sống tiếp, cùng với đem tính mạng giao cho người khác, không bằng nắm giữ ở trong tay mình.

"Người cánh cứng rắn? Muốn ngỗ nghịch ta?" Hắc Trảo như đại đa số cố chấp phụ thân như vậy, đằng dạ sinh ra lửa giận, lớn tiếng hướng về Cao Phong răn dạy, hắn thối rầu mép miệng như thể tựa như phải đem Cao Phong ăn đi.

Cơ thể hơi nhào tới trước Hắc Trảo để Cao Phong theo bản năng lùi về đằng sau thân, sau đó hắn lại thẳng người Can Từ, cắn răng cùng cái kinh Hắc Trảo đối lập.

Hắc Trảo không tin nhiệm đề Cao Phong cảm thấy trước nay chưa từng có xấu hổ, loại này xấu hổ bắt nguồn từ tự tin của hắn, cũng bắt nguồn từ trong ký ức Tam Trảo đối với Hắc Trảo oán hận.

Cao Phong mâu thuẫn để Hắc Trảo hơi thay đổi sắc mặt, hắn lần thứ nhất nhìn thẳng xem cái này chưa bao giờ quan tâm ba con trai, kiêu căng khó thuần ánh mắt để hắn phản cảm, nhưng này cùng hắn tuổi trẻ là đồng dạng anh tuấn gò má để hắn vui mừng, còn có cái cổ này bách gãy không cong nhuệ khí cũng có thể làm cho hắn liên tưởng đến đã từng còn trẻ tình huống, một trận cực nóng khí lưu bay qua, thổi đầy trời tuyết sắc bột mì, cũng làm cho Cao Phong cùng Hắc Trảo sư tử tấn tựa như sợi tóc múa.

Từ Cao Phong con người hình chiếu ra bản thân, Hắc Trảo đột nhiên phát hiện, hai người là như thế tương tự, thậm chí để hắn có loại hai mươi năm trước soi gương cảm giác, không khỏi mà tiêu ma tức giận trong lòng.

"Ta nhìn người làm, mặc kệ có thành công hay không, người chỉ có một cơ hội, sau khi người muốn đi theo ta. . ." Hắc Trảo hiếm có thoái nhượng một bước, không phải đối với để con trai của chính mình, mà là thoái nhượng đã từng đồng dạng quật cường, tương tự kiệt ngạo chính mình.

Cao Phong thở dài một hơi, giờ tay đem Quân Dao cắm vào hông, lần thứ hai kéo dây cương.

"Hừ, hoang dã người cần nhất không phải khí lực, mà là nhạy cảm con mắt, người ở thổ tích trên người ở lại: sừng sờ lâu như vậy, sẽ không phát hiện là thế nào điều động sao?"

Hắc Trảo trào phúng ở Cao Phong trong tai là như thế chói tai, nhưng hắn hiếm có không có cãi lại, Cao Phong một cái khác đặc thù chất đó là am hiểu học tập, hắn thông qua Khoát Nha, học được làm sao nguy trang thành hoang dã người, thông qua bộ lạc dũng sĩ, học được làm sao ở cận chiến người trung gian toàn chính mình, cho nên hắn sẽ xem thường người khác, nhưng sẽ không vô vị kiêu ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Hiện thân?

"Người thật sự có nắm chặt. . ." Hắc Trảo vỗ vỗ thổ tích bên trái gáy, không tin hỏi thăm, trong ánh mắt xem thường khiến người ta căm tức, Cao Phong

chỉ là trầm mặc mở ra tiểu mộc chiếc lọ, ngón tay tác động, nhiếp xe chạy không động một giọt màu xanh lam một đầu hoa tinh dầu, dùng chính mình không biết cái gọi là năng lực mới hướng về Hắc Trảo chứng minh hắn đã không còn là đã từng run rẩy người hầu đi theo.

Hắc Trảo nhìn thấy giọt kia trời nổi ở Cao Phong đầu ngón tay một đầu hoa tinh dầu sắc mặt đột nhiên nghiêm nghị, thật sâu nhìn Cao Phong một chút, không tiếp tục nói nữa, phát tay để đám người hỗn loạn tất cả đều tập trung ở hồng vân nhiệt độ cao phóng xạ đoạn đường.

Bất kể là Cao Phong vẫn là Khoát Nha, lại thế nào kêu gọi, những người kia cũng sẽ không nghe lời, nhưng Hắc Trảo không cho muốn nói chuyện, liền đem tất cả mọi người tập trung đến đồng thời, đây chính là bộ lạc thủ lĩnh quyền thế, đây chính là Hắc Trảo uy vọng.

Khoát Nha cẩn thận nằm ngoài thổ tích to lớn đuôi trên, nhìn dưới thân lay động mặt đất, trong lòng có chút hối hận sự vọng động của mình.

Thung lũng lẫn loạn đám người dồn dập cùng thổ tích đan xen mà qua, một ít tiểu hải tử ở chạy trốn bên trong, cũng còn tốt kỳ nhìn chăm chăm ôm đuôi lay động Khoát Nha.

Thung lũng không rộng, chỉ có hơn ba mươi mét, trong đó đá vụn rải rác, cùng vô số phần vụn thi thể hỗn tạp cùng nhau, như phần vụn thi thể Địa ngục, thổ tích trầm trọng bàn chân tàn nhẫn mà đạp ở trên thi thể, tuôn ra từng tầng từng tầng hồng chọi thấy xương vỡ thịt chưa, Hắc Trảo ngưng trọng quan sát bốn phía, bất cứ lúc nào chuẩn bị động thủ, Cao Phong nhưng nhìn chăm chăm thổ tích trên bột mì.

Bộ lạc đứng sĩ cùng khế nô còn có nữ nhân hải tử không hề có một tiếng động nhìn chăm chăm thổ tích trên hai người,

Ở tiếng kêu thảm thiết biến mất nháy mắt, chứa đựng hơn ngàn người thung lũng tĩnh lặng không hề có một tiếng động, như trước bão táp yên tĩnh.

"Đến cùng ở nơi nào?" Không còn tiếng kêu thảm thiết, Hắc Trảo trong lòng nhưng dâng lên bất an, này ý vị Cao Phong phán đoán chuẩn xác ở ngoài, còn mang ý nghĩa hắn cùng Cao Phong đều ở khủng bố Tử thần tâm mặt bên dưới.

"Người làm rõ muốn đổi mặt món đồ gì sao?" Ở khiến người ta ngọt ngào ngột ngạt chờ đợi bên trong, Hắc Trảo rốt cục không nhịn được mở miệng, nhìn duy trì tư thế, khác nào pho tượng Cao Phong nói rằng.

Hắc Trảo mở miệng trước, xem như là một loại thỏa hiệp, ở hắn đối với Cao Phong nhượng bộ đồng thời, cũng sinh ra muốn vượt trên Cao Phong ý nghĩ, không quan hệ cái khác, chỉ là phụ thân nhìn nhi tử trưởng thành sau khi không chịu nhận mình già tâm tư.

Cao Phong đặc điểm lớn nhất là, tại chiến trường ở ngoài sẽ suy nghĩ lung tung, sẽ xoắn xuýt các loại đồ vật, nhưng một khi lên chiến trường, hắn so với Lão Ưng càng nhạy cảm, so với rắn độc càng có kiên trì, so với báo săn càng có lực bộc phát, ở tính nhẫn nại đấu võ bên trong, Hắc Trảo thua.

"Ta quân nó là ai? Chỉ cần có thể sẽ thờ địch, ta liền có thể giết chết nó. . ." Cao Phong hai mắt chăm chú quan sát bốn phía tia sáng biến hóa, tìm kiếm không biết kẻ địch, trong miệng lại nói ra lần này đối với Hắc Trảo ngổ nghịch.

"Ngông cuồng! !" Hắc Trảo hừ lạnh một tiếng, không nghĩ nữa cùng Cao Phong nói chuyện, đột nhiên, trong lòng hi vọng khủng bố Tử thần nhanh lên một chút giáng lâm, để Cao Phong ăn chút vị đắng, sau đó hắn lại uy Phong Lăng lăng đem Cao Phong cứu, lộ ra ra hắn làm phụ thân vĩ đại.

"Là lạ. . ." Cao Phong lẩm bầm chi ngữ, ở hắn ý tưởng bên trong, khủng bố Tử thần hắn là rất dễ dàng mắc câu mới đúng? Nhiều người như vậy cũng dám trắng trợn không kiêng dè tập kích, chứng minh chúng nó đối với máu tươi tham lam, nhưng vì cái gì, hiện tại còn chưa tới?

"Đây chính là khủng bố Tử thần, là hoang dã kinh khủng nhất truyền thuyết một trong, phạm là gặp phải khủng bố Tử thần, cho dù bảo hộ giả đều sẽ tử, huống hồ người cái này gà mờ bảo hộ giả. . ." Hắc Trảo khinh thường nói.

Đóng

Hắc Trảo nói tùy ý, nhưng ở Cao Phong trong lòng làm nổ bom, đột nhiên xoay người nhìn chăm chăm Hắc Trảo, không dám tin tưởng hỏi: "Ta chừng nào thì trở thành bảo hộ giả?"

"Bảo hộ giả rất ít xuất hiện, không vì sẽ không xuất hiện, mỗi 1,000 người sẽ xuất hiện tự nhiên bảo hộ giả, người là con trai của ta, trên người có bảo hộ giả huyết mạch, trở thành bảo hộ giả lại có cái gì kinh ngạc?"

Nói tới chỗ này, Hắc Trảo sắc mặt có chút khó coi, lời nói mặc dù như vậy, nhưng là muốn xem đối tượng, tại sao Đại Trảo cùng Nhị Trảo không có trở thành bảo hộ giả? Tại sao năm đó chính hắn không có tự nhiên thức tỉnh? Là bởi vì tự nhiên bảo hộ giả quá quý giá, quý giá đến hắn đều bắt đầu đổ lệ phân nhĩ trên, nếu không phải Cao Phong là con của hắn, xác định đệ nhất khắc, hắn sẽ giết Cao Phong, để tránh khỏi lưu lại cướp đi quyền lợi mầm họa.

"Người cũng là tự nhiên bảo hộ giả?" Cao Phong hết chuyện để nói, để Hắc Trảo hận không thể một cước đạp quá khứ, sắc mặt càng thêm khó coi, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích: "Tự nhiên bảo hộ giả xuất hiện tỷ lệ rất nhỏ, nhưng một khi xuất hiện, cũng sẽ bị những khác bảo hộ giả giết chết, đây là vì phòng ngừa lưu lại ẩn tại đối thủ đoạt quyền, một cái bộ lạc chỉ cần một cái bảo hộ giả là đủ rồi, nếu như người không là con của ta. . ."

Cao Phong không có nghe hiểu ý tứ trong lời nói, tự nhiên bảo hộ giả xuất hiện tỷ lệ rất nhỏ? Sẽ bị giết chết, cây này Hắc Trảo phải hay không tự nhiên bảo hộ giả có quan hệ gì?

"Quý a. . ." Đột nhiên nghe được Khoát Nha rít gào, Cao Phong Hắc Trảo đột nhiên hướng bên kia nhìn tới, đã thấy nằm ngoài thổ tích đuôi trên Khoát Nha chỉ vào đột nhiên xuất hiện ở bột mì trên vết chân lớn tiếng kêu gào.

"Đến rồi. . ." Cao Phong rống to, rút ra Quân Dao cùng đá lửa điên cuồng va chạm, trong lòng cuồng hô: "Tại sao nơi này là xã hội nguyên thủy? Cái bật lửa ở nơi đó?"

"Vèo. . ." Hắc Trảo đột nhiên xông lên trên, năm cái lợi trảo Tăng Tăng tăng địa dò ra, như to lớn quạt tròn hướng về xuất hiện vết chân địa phương nắm tới.

"Chạm. . ." Một tiếng vang thật lớn, to lớn chấn động ở Hắc Trảo trước người trong không khí bạo phát, nhấc lên bột mì như sương mù đem Hắc Trảo bọc lại, đem không có một bóng người không gian nhiễm ra một người cao hai mét nhiều mơ hồ hình tượng.

"Tránh ra" Cao Phong đang gào thét bên trong, phát tay vút ra nhen lửa một đầu hoa tinh dầu, trong lúc đó cái kia viên lão đảo ngọn lửa nhanh chóng hướng về Hắc Trảo phía sau rơi đi, Hắc Trảo đột nhiên lắc mình, cầm lấy ngọn lửa.

"Oanh. . ." Không đi lần thứ hai chấn động, ngọn lửa lại bị chấn động sóng khí thổi tắt, để Cao Phong trợn mắt ngoác mồm.

"Ngang. . ." Còn lại thổ tích bùng nổ ra trăm thập lâu dài gào thét, một đoàn máu đen tiêu vào gáy phá tan, lại biến mất không còn tăm hơi.

Cao Phong không nghĩ tới chính mình đòn sát thủ lại bị thổi tắt, không khỏi mà cầm đá lửa cùng Quân Dao đại ra, nhưng Hắc Trảo nhưng là thân kinh bách chiến bảo hộ giả, nếu không bỏ Tử thần hiện ra bóng người, hẳn cũng không cần khách khí nữa, lưỡi dao sắc ở đây vung ra, hướng về vật kia nắm tới.

"Tùng tùng tùng. . ." Thổ tích bị mặt khác một con khủng bố Tử thần cho thương tổn được, không khỏi mà quơ múa đuôi to, hướng về thung lũng lồi ra : mở miệng chạy trốn, cuốn lấy đuôi để mặt trên Khoát Nha kịch liệt vung vẩy.

"Leng keng coong. . ." Hắc Trảo không gì không xuyên thủng lưỡi dao sắc bị cái kia diện đoàn tựa như khủng bố Tử thần ngăn trở, lẫn nhau va chạm, tuôn ra từng điểm từng điểm đốm lửa nhỏ, Cao Phong đột nhiên tỉnh ngộ giống như vậy, cắn răng hướng bên kia vồ tới.

Khoát Nha trong lúc đang đưa, quan sát thổ tích trên lưng chiến đấu, ở hỗn loạn tung bay bột mì bên trong, hẳn nhìn thấy một cái khác mơ hồ cái bóng xuất hiện ở Cao Phong phía sau, cấp muốn hô to, nhưng ở đang đưa kịch liệt bên trong, chỉ có thể phát sinh khanh khách gào thét.

Hắc Trảo cùng khủng bố Tử thần đánh ra ngọn lửa, cho dù nhất thời không thể chế địch, Hắc Trảo trong lòng cũng vẫn như cũ phấn khởi, khủng bố Tử thần nhất làm người ta sợ sệt không phải giết chóc bên trong điên cuồng, mà là cái kia vô hình vô ảnh sợ hãi, sợ hãi không biết lúc nào, liên cơ hội phản kháng đều không có liên bị giết chết.

Hoang dã người không sợ chiến đấu, chỉ sợ chết không rõ ràng, Cao Phong trong mắt chỉ có cùng Hắc Trảo đối chiến khủng bố Tử thần, nhưng không có chú ý tới phía sau ở trong không khí vụn vụn nửa trong suốt bột mì sinh vật.

Mặt khác một con khủng bố Tử thần niêm trên bột mì không nhiều, chỉ có một phần ba bị che kín, làm cho người ta cảm giác lại như bột mì bị gió thổi loạn, tự nhiên múa, ngoại trừ góc độ tốt nhất Khoát Nha ở ngoài, không người nào có thể phát hiện.

Ngay khi Hắc Trảo cùng khủng bố Tử thần lần thứ hai tách ra, trong nháy mắt, Cao Phong đột nhiên nhào về phía trước, nhưng hẳn vừa lên đường (chuyển động thân thể), bắp thịt vừa nắm chặt, một nhánh gào thét mà đến răng nanh đao liên hướng về mi tâm của hắn đập tới, không khỏi mà quay đầu, cảm tức lung tung vút đồ vật Khoát Nha.

"Keng. . ." Răng nanh đao đụng vào món đồ gì trên, phát sinh vang lên giòn giã hạ xuống.

Cao Phong trong lòng đột nhiên kinh hãi, nắm lên trên người một chiếc lọ lại như phía sau đập tới.

Trang bị đầy đủ một đầu hoa chiếc lọ ở trong không khí vỡ vụn, hình thành vô số nhỏ tinh dầu, lại bị Cao Phong khống chế, tất cả đều rơi vào cái kia hướng về Cao Phong đập tới vô hình quái vật.

"Đi mau. . ." Hắc Trảo thở hổn hển vọt tới Cao Phong bên người, cầm lấy cánh tay của hắn liền hướng thổ tích dưới thân nhảy xuống, trước lúc này, Khoát Nha ném ra răng nanh đao, liền cũng lại không bắt được đuôi, kêu thảm xẹt qua no đủ đường vòng cung rơi xuống đất ngã vết thương nứt toác.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 34 : Già La 1/5

Tất cả phát sinh quá đột nhiên, Cao Phong còn chưa hiểu là xảy ra chuyện gì liền bị kéo rơi xuống thổ tích, nhìn cái kia bị một đầu hoa tinh dầu nhuộm màu quái vật, trong lòng quý dị nghĩ đến: "Lẽ nào Hắc Trảo cùng bọn hắn là một nhóm nhỉ?"

Không trách Cao Phong sẽ như vậy nghĩ, hắn hoàn toàn chắc chắn ở mình bị bắn trúng xô ra đống lửa, chỉ cần có đống lửa, sẽ nhen lửa cực nóng bó đuốc, nhưng bây giờ, đều bị Hắc Trảo làm hỏng.

Hắc Trảo thân thể cường tráng, tốc độ thật nhanh, kéo Cao Phong hai ba bước liền vọt tới cực nóng khu vực, mạnh mẽ đem Cao Phong ném xuống đất, chỉ vào chóp mũi của hắn nhíu mày: "Không có mắt, còn coi chính mình lớn bao nhiêu bản lĩnh, nếu không phải ta kéo, ngươi chết sớm, khủng bố Từ thần là dễ dàng như vậy giải quyết? Không nhìn thấy ngươi Lão Từ ta đều không có cách nào. . ."

"Ngươi hết cách rồi, không có nghĩa là ta không có cách nào. . ." Cao Phong ở trong lòng bất mãn thầm nói, nhưng hắn không có cùng Hắc Trảo tranh luận, mặc kệ Hắc Trảo có tin hay không lực chiến đấu của hắn, chỉ ít Hắc Trảo điểm xuất phát là thật, chỉ là kỳ quái Hắc Trảo đối với mình làm sao cái thay đổi thái độ?

"Tam Trảo, chúng ta chạy mau đi, vật kia chính đang ăn đất tích đây. . ." Can Từ kéo rầm rì Khoát Nha, vọt tới Cao Phong trước mặt, hiện tại hắn đối với Cao Phong chịu phục ghê gớm, có thể đem khủng bố Từ thần bức ra, thủ đoạn vượt quá hắn ngoài tưởng tượng, là một có thiên đại bản lĩnh.

Thổ tích chính đang kêu rên, trên người không ngừng mà biểu xuất huyết thủy, một chùm bông lấp bắp, lại bị vô hình đường ống hút hết sạch, bắt quá xem cái kia không lồ hình thể, khủng bố không phải trong thời gian ngắn có thể giải quyết.

"Làm sao bây giờ?" Cao Phong không khỏi mà hỏi hướng về Hắc Trảo, trong lời nói chưa chắc không có bất mãn tức giận.

"Lưu lại kẻ nô cùng nữ nhân, hết thảy đừng sĩ lui lại, chỉ mang thủy cùng lương thực. . ." Hắc Trảo là một quả quyết người, trước đó liền định được rồi kế hoạch, đã có lựa chọn, liền lựa chọn đến cùng.

Cao Phong vô cùng kinh ngạc nhìn Hắc Trảo, hắn không nghĩ tới gần đây ngàn người sinh mệnh ở Hắc Trảo trong miệng uống phí như vậy nhấc lên, hé miệng liền muốn phản bác.

"Ngươi không biết khủng bố Từ thần ý vị như thế nào, cho dù chúng ta ném những người khác cũng chỉ có thể tranh thủ thời gian nửa ngày, đến buổi tối, không có người nào là khủng bố Từ thần đối thủ, này nhất định là một hồi sinh tử lưu vong, bộ lạc đừng sĩ sẽ yểm hộ ngươi cùng ta đến Địa Tu bộ lạc, đến nơi đây, chúng ta mới có cơ hội thoát đi. . ."

Hắc Trảo nghiêm túc nhìn sắc mặt thâm Can Từ cùng cái khác bị thương bộ lạc đừng sĩ, sinh tử lưu vong mang ý nghĩa tốc độ, hết thảy không đuổi kịp người đều sẽ bị vứt bỏ.

"Ngươi cùng ta?" Cao Phong chậm chậm địa hỏi ngược lại đến, lúc nào chính mình trở nên trọng yếu như vậy? Trước đó ở trong bộ lạc hắn suýt chút nữa bị Hắc Trảo giáng thành kẻ nô, hiện tại thay đổi thái độ làm cho hắn thích ứng không tới.

"Chính là ngươi cùng ta, bọn ta đều là bảo hộ giả, đừng sĩ chết sạch, có thể lại bồi dưỡng, bộ lạc không còn, có thể trùng kiến, thế nhưng bảo hộ giả chết rồi, dù cho bộ lạc lại hoàn chỉnh, cũng sẽ bị người khác chiếm đoạt. . ." Hắc Trảo nhìn kêu rên bên trong ngã xuống thổ tích, ánh mắt thâm thúy xa xưa nói rằng.

"Nguyên lai đây mới là vùng phía tây hoang dã chân chính pháp tắc." Cao Phong không khỏi mà trào phúng nói rằng, đột nhiên ngừng đầu, thật lòng nhìn Hắc Trảo, ánh mắt kiên nghị nói: "Ta không rời đi, ta muốn giết những thứ đó. . ."

Cao Phong rất ích kỷ cũng rất kiêu ngạo, hắn không ưa vùng phía tây hoang dã người, không ưa trừ chính mình ở ngoài bất luận người nào, nhưng có một chút, hắn tuyệt không lãnh huyết, không làm được như Hắc Trảo như vậy vứt bỏ gần nghìn phụ nữ trẻ em, không làm được để bình dân yểm hộ chính mình mà đi chịu chết, mặc kệ những người này là kẻ nô vẫn là chiến lợi phẩm, hắn đều làm không được, bởi vì hắn có một viên chiến sĩ trái tim.

"Ngươi điên rồi? Ta mặc kệ, ngươi đáp ứng cũng tốt, không đáp ứng cũng tốt, đều phải nghe lời của ta. . ." Hắc Trảo đột nhiên tiến lên, một cú đập nặng nề dẫm lên trên đất phát sinh run rẩy, thâm thúy hai mắt đột nhiên bùng nổ ra hừng hực nộ diễm, để bên người bộ lạc đừng sĩ không tự chủ lui về phía sau, giờ khắc này Hắc Trảo mới là nhất ngôn cửu đỉnh thủ lĩnh.

Cao Phong vẫn không nhúc nhích, cắn răng ở Hắc Trảo toà ra sát ý trung kiên nắm, lại một lần nữa cảm nhận được loại kia như vực sâu như biển khí thế cùng áp bức, nhưng không giống lần trước như vậy yếu đuối.

"Trừ phi. . ." Đôi mắt vẫn không nhúc nhích Cao Phong, Hắc Trảo lộ ra một tia trào phúng, ngưng mắt nhìn Cao Phong cắn răng nói rằng: "Ngươi đánh bại ta, trở thành bộ lạc thủ lĩnh. . ."

"Tam Trảo, nhanh hướng về Hắc Trảo nhận sai, khiêu chiến bộ lạc thủ lĩnh bất kể sinh tử, ngươi không thể. . ." Can Từ không khỏi mà bật thốt lên, trong mắt lo lắng nhìn chăm chăm sắp bạo phát Cao Phong, hắn thấy thế nào không ra Cao Phong rục rịch.

Can Từ khéo đưa đẩy mà giả dối, nhưng hắn cũng có bộ lạc đừng sĩ tính tình thật, trước đây Cao Phong sống hay chết đều không có quan hệ gì với hắn, nhưng bị Cao Phong đã cứu một lần, lại giết Dạ Ma, hắn liền chịu phục, không muốn xem Cao Phong vô vọng đưa mạng.

"Ta đáp ứng. . ." Cao Phong nhìn Hắc Trảo từng chữ từng chữ nói rằng, để mọi người biến sắc, để Hắc Trảo tùy tiện cười to.

Đóng

Cao Phong trong tay Quân Dao sắp soạn ra thủy đến, ngưng mắt nhìn Hắc Trảo con mắt trước nay chưa từng có nghiêm nghị, ở Hắc Trảo chèn ép xuống, hẳn không chỉ một lần muốn thỏa hiệp, nhưng nghĩ tới gần nghìn vô tội sinh mệnh chôn vùi, hẳn liền cảm thấy hết sức uất ức cùng hậm hực, người sống có thể không phải là vì thỏa hiệp, hẳn Cao Phong mặc kệ kiếp trước kiếp này đều là không thẹn với lòng nhân vật, mặc kệ thành công hay là thất bại, hẳn cũng có đi xông, đi thử.

"Người muốn làm thế nào?" Đột nhiên, Hắc Trảo thu liễm hết thái độ sát ý cùng lửa giận, trở nên bình tĩnh mà lãnh đạm, để Cao Phong đoán người con người đều sắp trừng đi ra.

"Chiều lúc trước cách làm đi làm, bất quá, chúng ta muốn chuyển sang nơi khác, tất cả đều là Thạch Đầu địa phương. . ." Cao Phong không biết Hắc Trảo tại sao thay đổi chủ ý, nhưng đem ý nghĩ trong lòng nói ra, lấy trốn tránh, không bằng toàn lực một kích.

"Người thật sự cho rằng có thể đánh bại ta?" Không người nào có thể bắt giữ Hắc Trảo nhảy lên cách thức tư duy, đột nhiên, Hắc Trảo liền nói đạo một chuyện khác, để Cao Phong con người đột nhiên thu nhỏ lại, hẳn nhìn ra Hắc Trảo trong mắt xem thường cùng xem thường.

"Không thể, nhưng ta sẽ thử, không thử xem, làm sao ta biết mình không thể?" Cao Phong trả lời để Cao Phong đoán người không tìm được manh mối, lại làm cho Hắc Trảo thỏa mãn gật đầu, xoay người đối với phía sau trường lão nói rằng: "Từ giờ trở đi, tất cả nghe Tam Trảo, ta muốn nhìn một chút, hẳn làm sao có thể làm được. . ."

"Tại sao?" Nhìn ở dưới nhiệt độ gian khổ di chuyển đội ngũ, Cao Phong trong lòng bàn hoành một lát nghi vấn rốt cục hỏi lên, Hắc Trảo liền đứng ở bên cạnh hẳn, trầm mặc như núi, nghe được Cao Phong nghi vấn, hơi nhíu mày, khoe miệng vẽ ra nhỏ bé không thể nhận ra độ cong.

"Bởi vì người là tự nhiên bảo hộ giả, không phải vậy người không thể sống sót. . ." Hắc Trảo trả lời rất đơn giản, cũng rất trực tiếp, nhưng lại lần nữa dẫn phát rồi Cao Phong nghi vấn trong lòng.

"Ta và người không giống, bảo hộ giả là có thể kế thừa, bất quá đánh đổi rất lớn, hết thảy không phải tự nhiên bảo hộ giả đều không sống hơn bốn mươi năm cái Lạc Tuyết, đây là định luật, năm nay mùa đông, chính là của ta bốn mươi Lạc Tuyết, lại có thêm năm cái Lạc Tuyết. . ."

Nói tới chỗ này, Hắc Trảo biểu hiện hiu quạnh, lưu luyến nhìn căn cứ hoang mạc Gaza.

"Bởi vì đồ kị sao? Bởi vì đồ kị, bảo hộ giả sẽ giết chết tự nhiên tiến hóa bảo hộ giả? Bởi vì tự nhiên bảo hộ giả sống thời gian càng dài?" Cao Phong tựa hồ minh tái một chút, Hắc Trảo nhìn sâu một cái Cao Phong, ánh mắt tránh qua nhỏ bé không thể nhận ra đồ kị, nhưng không muốn thừa nhận, ngoài miệng tiếp tục nói.

"Không đơn giản như vậy, bảo hộ giả ở vùng phía tây hoang dã ở ngoài gọi là Già La chúng, ý tứ chính là không có tên gọi Già La. . ." Hắc Trảo là cười khô mà nói ra lời nói này, Cao Phong nhưng đối với mới danh từ: Già La có mãnh liệt hứng thú.

"Già La là người tên, trước đây thật lâu, không có Bạch Thiên cùng đêm đen, thế giới bị hắc ám nuốt chửng, đại địa bằng hàn phủ kín bạch cốt, thực vật chết héo, man thú qua lại, nhân loại đến diệt chủng biên giới, một người tên là Già La người xuất hiện, hẳn có kinh thiên động địa bản lĩnh, có thể làm cho chết héo thực vật phục sinh, có thể làm cho lạnh lẽo đại địa mọc ra hoa màu, có thể làm cho bi thảm nhân loại nắm giữ cùng giá lạnh chống lại thủ đoạn.

Có hẳn sau khi, Già La chúng xuất hiện, Già La chúng trải rộng chung quanh, nhưng lấy hẳn tên là hiệu, giữ nghiêm Già La bản phận, là nhân loại trả giá tất cả, mãi đến tận hủy diệt thế giới lòng đất người muốn phản công mặt đất. . ."

Một đoạn kinh thế hãi tục bí mật từ Hắc Trảo trong miệng nói ra, để Cao Phong chân thực hiểu rõ đến thế giới này thần bí một góc, thế giới này trước đó, có bầu trời xanh biếc, xanh tươi đại địa, tinh khiết nguồn nước, cùng làm sao cũng ăn không hết đồ ăn, thế nhưng theo chiến tranh bắt đầu, hết thảy đều hủy diệt.

Phát động chiến tranh người hủy diệt mặt đất thế giới, nhưng trốn xuống đất, mà lưu trên mặt đất nhân loại ở trong tuyệt vọng kêu rên, thế nhưng nhân loại không có diệt vong, trên thế giới cũng nhiều một cái vật chủng, man thú, man thú chân thực xuất xứ ai cũng không biết, những này tương mạo thiên kỳ bách quái sinh vật lấy nhân loại làm thức ăn, nhân loại cũng lấy man thú làm thức ăn, lại như hai cái lẫn nhau nuốt chửng rắn độc, xem ai mới có thể thắng cuối cùng Thắng Lợi.

Man thú theo thời gian mà trở nên mạnh mẽ, nhân loại nhưng bởi vì tàn khốc hoàn cảnh, trở nên suy yếu, ngay khi nhân loại không kiên trì được thời điểm, Già La xuất hiện, cái thứ nhất Già La danh chấn tứ phương là hẳn có một viên trách trời thương người tâm địa, giết chết vô số man thú, cứu vô số người.

Khi tuyệt vọng bên trong nhân loại chiếm được cứu rỗi sau khi, liền có tín ngưỡng, Già La chính là tín ngưỡng, càng ngày càng nhiều siêu tự nhiên nhân loại xuất hiện, bọn họ lợi dụng Già La tự xưng, xuất hiện trước nhất Già La từ lâu không biết tung tích, nhưng Già La tên gọi nhưng mặc vào (đâm qua) hạ xuống.

Những này Già La môn sẽ không ngừng mạnh mẽ, liền có xưng hô biến hóa, Già La chúng là mạnh hơn người bình thường tấn nhân loại, bên trên là Hiển Phong Già La, nhuệ khí mà bá đạo, quy mô nhỏ chiến đấu vô địch, Hiển Phong bên trên là Hám Quân Già La, độc lập hám ngàn quân, phá hủy một cái đại bộ lạc dễ như ăn cháo, mặt sau là Liệt Sơn Già La, cho dù nam thạch đúc thành pháo đài cũng không ngăn được một đòn toàn lực, vượt quá nhân loại phạm trù, lại có thêm Băng Vân Già La, vùng quyền có thể đem hồng vân xé ra, có một không hai.

"Loại hại nhất chính là Băng Vân Già La?" Cao Phong ngạc nhiên nhìn Hắc Trảo hỏi, Hắc Trảo thu hồi một mặt say mê, khinh thường nhìn Cao Phong một chút.

"Băng Vân bên trên còn có Toái Tinh Già La, còn có trong truyền văn Hạo Kiếp Già La, bắt quá chỉ là truyền thuyết. . ." Hắc Trảo cuối cùng tổng kết để Cao Phong đại não kịp thời, toàn bộ choáng váng, đối với hắn mà nói, Già La chúng tương đương với súng máy hạng nặng, Hiên Phong Già La chính là pháo máy, hoặc là đạn hỏa tiễn, Hám Quân Già La là chủ đứng xe tăng, Liệt Sơn gần như tương đương với đạn đạo cùng trùng đường kính đại pháo, còn Băng Vân, ngoại trừ chiến thuật chiến đấu cơ ở ngoài, hắn không nghĩ ra những vũ khí khác có thể thay thế, còn Toái Tinh Già La, tên lửa xuyên lục địa có tính hay không? Hạo Kiếp Già La, kế hoạch lớn lượng vũ khí nguyên tử? Đây là nhân loại có thể đạt đến độ cao sao?

"Tự nhiên bảo hộ giả quý giá chỗ không ở chỗ tuổi thọ dài ngắn, mà là, Già La lên cấp khả năng. . ." Hắc Trảo rốt cục đem Cao Phong tiềm lực nói ra, phát sinh một tiếng dài lâu thờ dài,

"Lên cấp? Ngươi là nói. . ." Cao Phong cuối cùng đã rõ ràng rồi tại sao bảo hộ giả sẽ giết chết tự nhiên Già La chúng, bảo hộ giả là tầng thấp nhất Già La chúng, Hắc Trảo nhìn hắn ánh mắt phức tạp, còn có trước đó đối với hắn phản bội khoan dung đều thuyết minh, hắn có vô hạn độ khả thi.

"Đừng khiến người khác biết ngươi tự nhiên Già La chúng thân phận, chỉ có đến Hiên Phong Già La, ngươi có thể không nhìn bất kỳ bảo hộ giả. . ." Nói tới chỗ này, Hắc Trảo mặt mày bên trong có thêm chút ý mừng, kiên định hơn, muốn bảo vệ Cao Phong ý nghĩ.

"Hừm. . ." Cao Phong mất tập trung hồi đáp, Hắc Trảo nhìn ra hắn qua loa, rất là bất mãn, lợi trảo lại bắt đầu ma sát, âm u nói rằng: "Bảo hộ giả không phải là không có cơ hội tiến thêm một bước, cần nuốt tự nhiên Già La chúng hạt giống có 1 tầng cơ hội trở thành Hiên Phong Già La, không có ai sẽ không động lòng. . ."

"A! !!" Cao Phong phía sau lưng đột nhiên bốc lên mồ hôi lạnh, hạt giống? Cái gì trò chơi?

"Dạ Ma muốn giết chết ta, là hắn đã chạm tới Hiên Phong biên giới, cần nuốt ta hạt giống, sẽ có rất nhỏ tỷ lệ trở thành Hiên Phong, nhưng để hắn nuốt lấy ngươi hạt giống, có ít nhất hơn một nửa cơ hội trở thành Hiên Phong. . ."

Hắc Trảo rất phiền phức giải thích, thành thực thành thực giáo huấn đáng vẻ cũng như cái từ phụ, Cao Phong ngạc nhiên sắc mặt từ từ trở nên quái lạ, kỳ quái hỏi: "Tại sao ngươi. . ."

"Ta số tuổi lớn hơn, tiềm lực tiêu hao hết, cho dù ta trở thành Hiên Phong, cũng không có cơ hội trở thành Hám Quân, ăn ngươi hạt giống đối với ta không có quá to lớn tác dụng, ngươi thành công vì là Hám Quân khả năng, ngươi là con trai của ta, là tương lai Hắc Trảo, có lẽ là toàn bộ vùng phía tây hoang dã Vương. . ."

Nói tới chỗ này, Hắc Trảo hưng phấn lên, có chút không khống chế được xiết chặt trảo nhận, phát sinh chói tai tạp âm.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Ta làm được

Hoang dã bên trong Bạch Thiên hành quân là kiên cố nhất, màu máu tầng mây không nhìn thấy Thái Dương, nhưng tản ra nhiệt độ cao rừng rực, mặt đất hoang mạc cũng đem hấp thu sóng nhiệt bốc lên, để mỗi người bàn chân đều thiếu đau đớn, đặc biệt một ít hải tử, đã không kiên trì được, loạn chơà loạn chơang bất cứ lúc nào đều muốn ngã xuống.

Cao Phong lau cái trán mồ hôi nóng, nhìn những hải tử kia cùng mất cảm giác nữ nhân trong lòng bất an, hắn tọa thổ tích không cần cất bước, suy yếu hải tử cùng nữ nhân nhưng muốn dùng hai chân đi ở nóng bỏng sa địa trên, điều này làm cho trong lòng hắn xoắn xuyết mà mâu thuẫn.

"Không đành lòng sao?" Hắc Trảo giờ lên túi nước uống một hộp nóng bỏng thanh thủy, khinh thường nói.

". . ." Cao Phong muốn mở miệng, nhưng lại không biết nói thế nào, lẽ nào để những kia sau đó chiến đấu các chiến sĩ tiêu hao thể lực bộ hành, để những này phụ nữ trẻ em ngồi trên thổ tích?

"Không biết ngươi ở chỗ nào học được mềm lòng, ngươi phải nhớ kỹ hoang dã không cần thương hại, chỉ có nhân tài mạnh mẽ có thể sống sót, không đủ mạnh chết rồi cũng là chết vô ích, hoang dã có thể trồng cây táo địa phương không nhiều, nuôi sống không được quá nhiều người, vẫn là có người muốn chết, đều sẽ có mới nhân khẩu sinh ra, muốn học tôn trọng từ vong, mà không phải. . ."

Biết được Cao Phong tự nhiên Già La chúng thân phận sau khi, Hắc Trảo cũng không ở dùng cường quyền áp chế, so với trước đây ngang ngược không biết lý lẽ, hiện tại hắn như phụ thân giống hơn là thủ lĩnh.

"Có thể chúng ta có thể từ bỏ giác Mi, quá nhiều thủy dùng ở giác Mi trên người. . ." Cao Phong vẫn là đem ý nghĩ trong lòng nói ra, hắn không biết có còn xa lắm không, nhưng ở dưới nhiệt độ, không tiếp tục kiên trì được người tuyệt đối không ít, tiết kiệm một ít nguồn nước, cũng có thể thật nhiều người mạng sống.

"Không thể, hoang dã bên trong, giác Mi so với người liều mạng mà giá trị cao. . ." Hắc Trảo không chút do dự từ chối, Cao Phong đột nhiên xoay người nhìn Hắc Trảo, Hắc Trảo không chút nào yếu thế nhìn thẳng hắn, ánh mắt của hai người va chạm ra đóm lửa.

"Cho dù chúng ta trở lại bộ lạc dùng sĩ cũng sẽ tồn thất nặng nề, cần đại lượng hải tử bỏ sung người hầu đi theo. . ." Cao Phong làm hết sức muốn thuyết phục Hắc Trảo, hắn đã thấy hai đứa bé sắp ngã xuống, không khỏi mà xiết chặt nắm đấm.

"Hải tử chết rồi, nữ nhân còn có thể tiếp tục sống, có nữ nhân liền có thể sống. . ." Hắc Trảo ở Cao Phong trong mắt hoàn toàn không thể nói lý, Hắc Trảo cũng không để ý, hắn muốn dạy Cao Phong làm sao khi (làm) một cái hợp lệ thủ lĩnh.

Lý niệm lấy hiện thực vi phạm, Cao Phong không khỏi mà cảm thấy một trận cảm giác vô lực, hắn giết người không chớp mắt, nhưng không giết người vô tội, hắn tâm lạnh như thiết, nhưng là đứng chờ kẻ địch, người vô tội ở trong lòng hắn, đều là một cây gai, đâm nhói trái tim của hắn, Hắc Trảo ngoan cố để hắn phần hận, nhưng ở phần hận bên trong, hắn không nghĩ ra biện pháp đến cứu lại những hải tử này cùng nữ nhân.

"Thời gian của chúng ta không đủ, muốn ở hồng vân hạ xuống trước đó chạy tới, nhất định phải tăng nhanh tốc độ, từ bỏ hết thảy hải tử cùng không nhúc nhích nữ nhân. . ." Hắc Trảo lăm bắm chỉ ngón nói rằng, câu nói này như chớp giạt bỏ vào Cao Phong trong đầu trên, đột nhiên nhảy xuống thổ tích, vết thương trên người đau nhức, để hắn lao đảo vài bước.

"Tam Trảo, ngươi làm sao vậy?" Khoát Nha trước tiên chạy đến Cao Phong trước mặt, đỡ nàng, lại bị Cao Phong bỏ qua, Cao Phong khiêu khích tựa như liếc mắt nhìn Hắc Trảo, xoay người đi tới hai người kia chỉ có bốn, năm tuổi hải tử trước mặt, đem bọn họ ôm lấy đi về phía trước.

Đột nhiên biến hóa làm cho tất cả mọi người đều nhìn lại, bộ lạc dùng sĩ trong mắt chỉ có lạnh lùng, mà bị trong đội ngũ khế nô cùng nữ nhân trong mắt chỉ có mắt cảm giác, Hắc Trảo cười gần nhìn lão đảo mà đi Cao Phong không có uống dùng, hắn muốn nhìn một chút Cao Phong có thể kiên trì bao lâu.

"Tam Trảo, ngươi đến cùng thế nào? Cái này hai thằng nhãi con chết rồi liền chết đi, ngươi làm gì thế dần vất chính mình?" Khoát Nha rất không hiểu Tam Trảo hành vi, không chỉ là hắn, tất cả mọi người đều không để ý giải Tam Trảo.

Cao Phong cẩn thận nhìn phía trước, từng bước một đi ở nóng bỏng trên mặt đất, giờ khắc này hắn không nghe được Khoát Nha hỏi dò, trong đầu tránh qua mảnh này ngọn lửa chiến tranh bay tán loạn chiến trường, vô số chiến hữu xung phong phía sau lưng hốt hoảng lui lại phụ nữ trẻ em cùng bình dân, cái kia bình dân trung gian liên tiếp hướng về hắn phóng tầm mắt tới thân ảnh màu trắng cùng ngực cái kia bắt mắt màu đỏ thập tự.

Đóng

"Ta là Cao Phong, ta là Cao Phong, ta là Cao Phong. . ." Cao Phong không ngừng mà lăm bắm thời miên tựa như lời nói, Khoát Nha tròn mắt ngoác mồm nhìn Cao Phong trầm thấp sắc mặt, một hồi lâu hắn kêu sợ hãi: "Người điên rồi sao?"

Cao Phong không hề trả lời Khoát Nha, qua lại các loại tránh qua trong lòng, từ hắn ngày thứ nhất trở thành Tam Trảo mờ mịt, với cái thế giới này sợ hãi, truy tìm chính mình ký ức điên cuồng, còn có trên chiến trường huyết nhục bay tán loạn, những này đều hóa thành lấp lóe hình ảnh ở trong đầu hắn tránh qua, cuối cùng hình ảnh ngất quăng ở gian nhà bên trong góc một đóa mộc đầu tiêu tồn.

"Cho dù tôi cần cõi thổ địa cũng sẽ tỏa ra đẹp nhất đóa hoa. . ." Đột nhiên, Cao Phong trong lòng tránh qua câu nói này, bước chân không khỏi trở nên nhẹ nhàng, hắn như thả ra trong lòng vạn cân gánh nặng, nghĩ kiên trì của hắn từng bước một tiếp tục đi.

"Quên đi, cùng người đồng thời phong đi. . ." Khoát Nha đột nhiên giậm chân, đem bên người đồng dạng suy yếu hải tử gác ở sau người.

"Tam Trảo đến muốn làm gì?" Hắc Trảo bên người nhiều hơn một người, có chút xem không hiểu ngoạ cổ đánh giá Cao Phong, là lúc trước trưởng lão.

"Một người điên, một cái tự cho là người điên. . ." Hắc Trảo liên tục nhìn chăm chăm vào Cao Phong bóng lưng, nhũu chặt lông mày hình thành núi sông, đột nhiên, lông mày đột nhiên buông ra, Hắc Trảo quay đầu nhìn chăm chăm trưởng lão nói rằng: "Hạng người gì mới có thể trở thành hoang dã chỉ Vương?"

"A?" Trưởng lão kinh ngạc nhìn Hắc Trảo, mở ra miệng rộng thật vất vả hợp trụ, dùng hắn tràn đầy nếp nhăn mắt nhỏ ngấm nhìn quê hương phương hướng.

"Không biết, vùng phía tây hoang dã xưa nay đều không có Vương. . ." Mắt nhỏ trưởng lão một hồi lâu mới nói ra ý kiến của mình.

"Đó là xưa nay chưa từng xuất hiện có thể trở thành là Vương người. . ." Hắc Trảo cao giọng cười to, có cuồng loạn điên cuồng, trong mắt nhưng thanh minh cực kỳ.

"Chà chà, làm sao đều học Tam Trảo? Can Từ gia hoá kia đã gần chết, lại vẫn làm loại sự tình này. . ." Mắt nhỏ trưởng lão thấy được mới đồ vật, lần thứ hai phát sinh thần phục, nguyên bản nằm ở thổ tích trên đường thương Can Từ dĩ nhiên từ phía dưới nữ nhân trong tay tiếp nhận một đứa bé đặt ở bên người, vuốt hải tử đầu, lại như vuốt sủng vật.

"Đều là muốn biến hóa không phải? Không phải vậy vùng phía tây hoang dã mãi mãi cũng là nặng nề như vậy. . ." Hắc Trảo nhìn hết thảy bộ lạc dùng sĩ trong lòng vu vật, Cao Phong ác mộng, khác loại tuyệt thế mỹ nữ đem từng cái từng cái hải tử ôm chính mình thổ tích, một ít dùng sĩ cũng dần dập đem

hài tử để ở trong tay, nhưng lại không biết làm sao thu xếp, gãi đầu đau đầu, bọn họ liền con của mình đều không ôm lấy.

"Không ngăn cản bọn họ sao?" Mắt nhỏ trường lão cẩn thận nhìn Hắc Trảo, hắn biết Hắc Trảo tính cách, tuyệt đối sẽ không khoan dung có người mạo phạm hắn tôn nghiêm, Cao Phong trước đó mạo phạm còn có thể dùng người thừa kế duy nhất để giải thích, thế nhưng hiện tại?

"Ném xuống hết thầy không có tác dụng vật tư, chỉ lưu lại thức ăn nước uống, để hết thầy nữ nhân cùng hài tử lên tới thổ tích trên. . ." Hắc Trảo không hề trả lời trường lão nghi vấn, trái lại làm ra mệnh lệnh mới.

"Đó là hần mệnh, sống quá đau khổ người mới có thể Thành Đại Khí, gắng không nổi, vận may không tốt, còn có lòng tin hay không người đều không xứng đáng vì là hoang dã chi Vương." Nhìn đi lại tập tễnh Cao Phong, Hắc Trảo lâm bảm chỉ ngữ nói rằng, cùng lúc đó, trong đội ngũ thổ tích trên người phụ trọng bị giảm bớt, để từng cái từng cái sắp ngã xuống phụ nữ trẻ em tới ngồi lên. . .

"Đến, chúng ta đã đến Tam Trảo, cuối cùng đã tới. . ." Khoát Nha hưng phấn quay về Cao Phong lớn tiếng kêu gào, mồ hôi trên mặt đã khô cạn, hiện ra tầng tầng trắng như tuyết một ít muối tử, nguyên bản ngăm đen da mặt tử bóng loáng lóe sáng, để trên mặt hắn tàn nhang cũng sinh động mấy phần.

"Đến. . ." Cao Phong hai mắt có chút lờ mờ, môi khô cạn nổ tung màu trắng vò, vết thương bị mồ hôi ăn mòn, truyền đến một từng trận đau nhức, để hần thần trí cũng có chút mơ hồ.

"Thật sự đến, người mau đem này hai thằng nhãi con buông ra đi. . ." Khoát Nha lo lắng đoạt quá Cao Phong ôm ấp hai đứa bé, trước đó Hắc Trảo đã mệnh lệnh đem hài tử cùng nữ nhân đưa lên thổ tích, chỉ có Cao Phong nói cái gì đều không nghe, chỉ là đi về phía trước, như máy móc.

"Ta làm được, ta thật sự làm được, ta làm được. . ." Cao Phong hai tay chua đau cứng ngắc, như bó thạch cao bình thường không thể động đậy, nhưng hần ánh mắt chưa bao giờ có chúc Lượng, hưng phấn hướng về Khoát Nha găm rú nói.

"Hừm, người làm được, bất quá. . . , người đến cùng làm được cái gì?" Khoát Nha thông minh lại có chút không đủ dùng, hắn không biết Cao Phong cao hứng cái gì sức lực?

Hai đứa bé vẫn ngoan ngoãn ở tại Cao Phong trong lòng ngực, vừa rơi xuống đất liền vất chân lên cổ chạy đến nữ nhân trung gian tìm kiếm tự mình A Ma, để Khoát Nha tàn nhẫn mà ỏi ra một ngụm nước bọt, lại chăm chú nhìn Cao Phong.

"Ta làm được ta muốn làm, ta làm được ta cho rằng không làm được. . ." Khoát Nha vĩnh viễn không biết Cao Phong giảng chính là cái gì, cũng không biết, Cao Phong đã trải qua một đoạn thế nào trong lòng lịch trình, người kẻ địch lớn nhất là chính mình, muốn hoàn thành một cái mục tiêu, nhưng dù sao sẽ dùng khó khăn nhiều hơn cùng lý do đem mục tiêu chôn đi.

Lần này trong lòng hắn muốn cứu người, ở Hắc Trảo áp lực cùng tàn khốc biểu hiện trước mặt, trong lòng thống khổ xoắn xuýt, chỉ cần hắn nhắm mắt lại, những hài tử kia liền sẽ chết đi, ở trong lòng hắn chôn đờ sau khó có thể tiêu trừ bóng tối, nhưng hắn ở thời khắc cuối cùng, hắn quyết định hành động, cho dù không cứu nổi tất cả mọi người, hắn cũng có thể không thẹn với lương tâm.

Một cái không thẹn với lương tâm để hắn kiên định chính mình, cái gì đều không nghĩ, cái gì đều không đi xem, chỉ là đi con đường của chính mình, con đường đi về phía trước.

"Há, ta cũng làm được, làm được người cho rằng không làm được. . ." Khoát Nha là Cao Phong đáng tin fans, cho dù Cao Phong phát rồ hắn cũng bồi tiếp phát rồ, vì lẽ đó Cao Phong nói chuyện, hắn cũng học Cao Phong nói chuyện.

Nhìn thủ sẵn lỗ mũi, ánh mắt mờ mịt Khoát Nha, Cao Phong nguyên bản hảo tâm tình lập tức biến mất hết sạch, quay đầu nhìn thấy ngồi ở thổ tích phụ nữ trẻ em, lại nhìn sâu một cái đồng dạng lại nhìn hắn Hắc Trảo, tiêu sái xoay người, hướng về nơi bọn họ cần đến mà đi, bước chân trầm trọng mà ung dung, phía sau lưng nhưng cùng cây lao bình thường thẳng tắp, có một loại siêu thoát mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36 : Phân liệt

"Câu chuyện này. . . , đây chính là các người nói Khổ Ao Tử?" Lướt qua tháp bé đỉnh núi, Cao Phong nhìn phía dưới đất trũng ngạc nhiên không kèm chế được, Khoát Nha khả năng không thấy được phía dưới địa thành trụ, nhưng Cao Phong bị chấn động đến, chấn động tột đỉnh.

Cái này tên là Khổ Ao Tử địa phương là vùng phía tây hoang dã nguyên rửa nơi, cũng không phải là nơi này có cơ sở nào nguy hiểm, mà là ở đâu mặt đất cùng những nơi khác đồ đậm không giống nhau, hoàn toàn sốt ruột, liền giống bị đại hỏa thiêu đốt quá, cái kia phía dưới bùn đất nhìn kỹ rồi lại không

phải thuần túy tiêu, mà là một loại không tên đồ vật không ngừng từ phía dưới thẩm thấu ra, tản ra đầu mờ ánh sáng lộng lẫy, hướng về ở trung tâm nhất địa phương lan tràn, cuối cùng hội tụ thành một mảnh nhựa đường đầm lầy.

Ngắm đen đầm lầy tản ra nồng nặc tanh tưởi, để trong này bao quanh một loại sốt ruột tanh tưởi, nhưng đây không phải là then chốt, để Cao Phong kinh ngạc chính là ở nhựa đường đầm lầy bên cạnh di tích hài cốt, cái kia sụp đổ sau khi nhà lầu kiến trúc, còn có nửa mặt trên vách tường mở rộng trước cửa sổ.

Ngàn vạn con nhỏ vụn phản quang khúc xạ hồng vân màu đỏ thẫm, như vạn ngàn ngôi sao rơi rụng, đem phế tích khúc xạ ra ánh sáng năm màu, cứng rắn nền đất chính là Hắc Trảo giảng giải Thạch Đầu mặt đất, nơi này cũng không phải là hoang vu cần cỗi, các loại cỏ dại cùng thực vật sinh trưởng ở nhựa đường đầm lầy biên giới, ở cái kia liễu lĩnh bọt khí nhựa đường giới hạn, còn có thể nhìn thấy từng con từng con ngắm đen to lớn khung xương chìm ở nhựa đường bên trong.

"Nguyên lai Khô Ao Tử cũng có Sa Đà cỏ tranh a, như thế rất tốt, lại có thể làm thuốc chữa thương. . ." So với Cao Phong đối với di tích chấn động, Khoát Nha ánh mắt lại nhìn chăm chăm đầm lầy biên giới hàng trăm hàng ngàn, như cỏ tranh tựa như chữa thương thảo, ở vùng phía tây hoang dã chính thức tên gọi chính là Sa Đà cỏ tranh.

"Nơi này trước đây là địa phương nào?" Cao Phong nhìn phía dưới di tích hài cốt chậm chậm nói rằng, Khoát Nha đã nóng lòng muốn thử muốn xuống lại bị bên người dừng sĩ kéo, lắc đầu nói rằng: "Nơi đó là vùng đất tử vong, người không nhìn thấy nhiều như vậy xương sao?"

Nhân loại quen thuộc với liên tưởng, đối với những thứ không biết đều là tràn ngập kính nể hoặc là sợ hãi, lại như bọn họ sợ sệt sợ hãi Tử thần như thế.

Cao Phong không có loại này lo lắng, người khác không biết không phải hắn không biết, chủ động hướng phía dưới đi đến, Khoát Nha bỏ qua rồi bộ lạc đứng sĩ tay rất khinh bỉ liếc mắt nhìn hắn, hừ một tiếng, ngửa đầu thí vui vẻ đi theo Cao Phong mặt sau.

"Tam Trảo, người không biết, người cho ta những thứ đó, dùng người đều nói cẩn thận, Nhị Trảo muốn nhiều muốn một điểm, nói là lấy về giúp người bán, bán đi đồ vật đồng thời điểm, ta phi. . . , cũng không thể để hắn chiếm tiện nghi. . ."

Khoát Nha vĩnh viễn là lạc quan, tầm mắt không rộng, thông minh không cao, bị Cao Phong định ra nhược trí nhãn mấu, nhưng không có tâm tư đi tìm hiểu suy đoán, chỉ trước mắt một vài thứ, mặc kệ tương lai như thế nào, chỉ cần hiện tại hắn còn sống, như vậy đủ rồi.

Khoát Nha Cao Phong bình thường đều không tiếp, cảm thấy hứng thú đồ vật liền nghe, không có hứng thú đồ vật, hắn không thèm để ý, biểu hiện có chút cao ngạo, nhưng Khoát Nha lạc quan để hắn không chú ý những thứ đồ này, tự mình tự tìm việc vui.

Cao Phong không hiểu Khoát Nha vui sướng, lại như Khoát Nha không hiểu Cao Phong buồn phiền, hai cái tính cách tuyệt đối mâu thuẫn người nhưng hiếm thấy hòa hợp, không thể nói được là tính cách bổ sung, chỉ có điều trong lòng đều có một phần thù vờng đồ vật.

Đứng ở thế lương hiu quanh phế tích trước, Cao Phong trong đầu như 3DMAX cấu mô đồ hình giống như, đem địa phương này nguyên lai quần thể kiến trúc hiện ra đến, nghĩ trong đầu đáng vẽ, Cao Phong không khỏi mà ngây dại, vô số đá vụn ngói từ mặt đất hiện lên, đồng thời trở lại vị trí ban đầu, đem một trùng trùng nhà lầu bỏ thêm vào, rải rác chung quanh mảnh kiếng bể cũng tản ra ánh sáng lộng lẫy óng ánh, từ bùn cát hoặc là lòng đất khoan ra, trên không trung ngưng tụ thành toàn bộ pha lê khảm nạm đến đen ngòm trước cửa sổ trên.

Từng dãy chính tề nhà lầu dưới, rộng rãi hai bên đường lớn xanh tươi già ngày, từng chiếc từng chiếc ô tô ở trên đường phố chạy băng băng, cất bước ở dưới tán cây người đi đường bước chân vội vã, tình cờ có lão nhân ở dưới tán cây thân nhiên sượng ý rơi xuống cờ vua, hoặc bụng giữ ẩm bồi lẫn nhau nói quá khứ năm tháng.

Lần thứ hai mở mắt, hết thấy trí nhớ kiếp trước tất cả đều tiêu tan hết sạch, chỉ còn dư lại như vách núi nửa mặt vách tường cùng cầu cảnh cong gãy thép chặt đầu, còn có đầy đất cát đá thủy tinh vỡ.

Hết thấy trước mắt để Cao Phong trong lòng ngột ngạt càng trầm trọng hơn, hắn không biết xảy ra cái gì, để trong này là được như vậy, di tích là lịch sử thi hài, hắn ở thi hài một bên tìm đi qua.

Đóng

"Tam Trảo, mau tới a, thật nhiều. . ." Xa xa truyền đến Khoát Nha vui vẻ kêu gào, cho dù nhiệt độ cực nóng như lửa, cũng không ngăn được hắn phát hiện tân đại lục kích động.

Hắc Trảo để Cao Phong thử xem, nhưng cũng không có ôm hy vọng quá lớn, nửa ngày di chuyển bên trong, Hắc Trảo cũng là ôm cái khác tâm tư, dùng những người này tính mạng thí nghiệm ý nghĩ trong lòng, đến ra một cái, khủng bố Tử thần thật sự không sẽ ở nhiệt độ cao hoàn cảnh động thủ kết luận, còn ném xuống vật tư cái gì, hắn cũng không có làm đem đồ vật mang về chuẩn bị, còn không bằng ủng hộ một chút tiền đồ không thể đo lường nhĩ tử.

Khi bọn họ đến Khô Ao Tử khỏi này bị hoang dã người căm ghét nguyên rủa nơi, bắt ngờ xảy ra.

Nhựa đường đầm lầy không vì là hoang dã người yêu thích nguyên nhân cũng không phải là cái kia khiến người ta phản cảm sền sệt màu đen giao vật chất, mà là gay mũi mũi thối sẽ cho người phát sinh đầu chóng váng, đầu trường, đau đầu, ngực trầm, không còn chút sức lực nào, buồn nôn hoặc ho khan, khiếp đảm, ừ tại các loại (chò) không khỏe.

Vùng phía tây hoang dã không có ô tô vĩ tức giận, không có công nghiệp bài phóng, cũng không có các loại chất phụ gia cùng nhân công sắc tố gia công đồ ăn bồi dưỡng thân thể kháng cự, đối với thứ này, bọn họ nghe thấy được sau khi phản ứng càng lớn, hơn cho là mình bị không biết mà sức mạnh kinh

khủng nguyên rủa.

Đột nhiên biến hóa so với khủng bố Từ thần càng khiến người ta kinh hoàng, không chỉ chừng kia khế nô cùng nữ nhân, cho dù bộ lạc dừng sĩ cùng Hắc Trảo cũng hoảng rồi, sợ bọn họ trên người nhiễm bệnh tật, không minh bạch chết ở chỗ này.

"Không được, chúng ta nhất định phải rời đi, không giống nhau: không chờ khủng bố Từ thần xuất hiện, sẽ..." Mắt nhỏ trường lão lo lắng hướng về Hắc Trảo khẩn cầu, ở tại bọn hắn phía dưới, từng cái từng cái hoảng loạn đám người đều đang sợ hãi chạy trốn, hận không thể cách đến càng xa càng tốt, liền ngay cả bộ lạc dừng sĩ cũng không dám ở lại nơi đó.

"Nhưng là..." Hắc Trảo trong lòng cũng có do dự lên, nghe gay mũi mũi vị, ngực của hắn đều có khó chịu cảm giác, để hắn trong lúc đó kiên định bắt đầu dao động.

"Khủng bố Final Destination, chúng ta đều sống không được, bây giờ có thể chạy một người là một cái..." Mắt nhỏ trường lão cái kia hiệp ánh mắt đầy rẫy khủng hoảng, đối với không biết sợ sệt để hắn có chút nói năng lộn xộn hoang mang.

Hắc Trảo nhìn chính nỗ lực động viên những người khác Tam Trảo, quay đầu lại nhìn về phía phía sau, giờ khắc này bầu trời mây lửa đã lò mờ, muốn không được bao lâu nhiệt độ sẽ hạ xuống được, đến lúc kia, khủng bố Từ thần chắc chắn xuất hiện.

"Hắc Trảo, bộ lạc còn đang chờ chúng ta..." Mắt nhỏ trường lão rốt cục đánh động xoắn xuýt Hắc Trảo, hắn thở dài một tiếng, nói rằng: "Vẫn là chiếu kế hoạch lúc trước đi..."

"Cái gì? Vứt bỏ khế nô cùng nữ nhân?" Cao Phong không dám tin tưởng nhìn Hắc Trảo, Hắc Trảo cũng không phải dùng thương lượng ngữ khí, trực tiếp ra lệnh: "Nơi này là tai nạn nơi, chúng ta đều sẽ chết ở chỗ này, lập tức rời đi..."

"Ha, buồn cười, người này cũng không phải tai nạn nơi..." Cao Phong tức điên mà cười, hắn biết nơi này xảy ra cái gì, cũng biết, những người khác vì sao lại xuất hiện các loại bệnh trạng, chỉ cần vượt qua ban đầu không khỏe, mặt sau sẽ khá hơn, thật vất vả đến nơi này, cứ như vậy từ bỏ, để trong lòng hắn làm sao cam tâm?

"Người muốn làm trái với mệnh lệnh của ta sao?" Cao Phong hết lần này đến lần khác ngỗ nghịch Hắc Trảo, để Hắc Trảo trong lòng ngọt ngào lửa giận đột nhiên bạo phát, thâm thúy con mắt khủng bố đáng sợ, Cao Phong cắn chặt hàm răng từng chữ từng chữ nói rằng: "Không thể rời đi, nhiệt độ hạ xuống được, những thứ đó chẳng mấy chốc sẽ đuổi theo, đến ban đêm, không người nào có thể phát hiện chúng nó, cho dù có bột mì cũng không có tác dụng..."

"Cho nên mới không cần mang nữ nhân cùng hải tử, bọn họ ở lại chỗ này, chỉ ít có thể tranh thủ một đêm thời gian, đến Bạch Thiên, chúng ta tăng nhanh tốc độ, nóng bức có thể cho chúng ta tranh thủ thời gian một ngày, như vậy..."

"Như vậy người liền có thể tiếp tục sống, chỉ ít bộ lạc dừng sĩ có thể sống sót một phần?" Cao Phong cắt đứt Hắc Trảo câu chuyện, trào phúng nói rằng.

"Người không cần phải để ý đến nhiều như vậy, hiện tại người còn không phải là bộ lạc thù địch, ý nghĩ của người các loại (chờ) sau khi ta chết lại nói..." Hắc Trảo không phải đến thương lượng, mà là tới dưới thông điệp, để Cao Phong câu nói kế tiếp kẹt ở trong cổ họng. Sắc mặt một thoáng âm trầm bất định, Hắc Trảo hừ một tiếng, xoay người liền hướng tụ tập cùng nhau bộ lạc dừng sĩ đi đến.

Cao Phong nhìn Hắc Trảo bóng lưng, trong lòng rơi vào trầm luân, hắn có thể từ chối rời đi, nhưng bộ lạc dừng sĩ sẽ không, hi vọng một đám vừa chiến bại, bị cho rằng sức sinh sai khiến khế nô có thể sao?

"Tam Trảo, nhanh lên một chút, bên kia ở thúc dục..." Khoát Nha ôm một bó chữa thương thảo, hướng về Cao Phong hô, ánh mắt hơi có lo lắng, hiển nhiên hắn không muốn bị ném, mà những khế nô cùng các nữ nhân thì lại bắt đầu tuyệt vọng chạy trốn tứ phía, gặp phải tình huống như thế này, Cao Phong càng không thể đem bọn họ ngưng tụ tập cùng một chỗ.

"Người đi đi, ta lưu lại." Có một số việc có thể làm, có một số việc không thể làm, Cao Phong cho tới nay đều theo chiếu bản tâm làm việc, bất kể thành bại, bất kể lợi ích, bằng không hắn sẽ không cứu Gaza, sẽ không xoay người đi cứu Hắc Trảo, cũng sẽ không ôm hai đứa bé đi tới nơi này.

"Tam Trảo, người..." Hầu như đem Khoát Nha gò má che khuất chữa thương thảo rơi xuống bên chân, Khoát Nha kinh ngạc nhìn Cao Phong, muốn gọi hắn điên rồi, nhưng trước đó Cao Phong cũng đã phong quá một lần, câu nói kế tiếp không nói ra được.

"Lăn, mang theo cái kia phi nữ nhân cút đi, lăn tới bộ lạc cả đời sinh con loại cây táo đi..." Cao Phong nổi giận điên cuồng hét lên Khoát Nha, gò má đỏ lên sắp chảy ra máu.

"Đi theo ta..." Hắc Trảo nhìn thấy Cao Phong không hề nhúc nhích, đi tới la lớn, Khoát Nha nhìn Hắc Trảo, lại nhìn Cao Phong, có chút khó có thể lựa chọn.

Cao Phong không tiếp Hắc Trảo mệnh lệnh, xoay người hướng về nhựa đường đầm lầy biên giới phóng đi, càng không để ý những người khác la lên.

Cao Phong trong lòng không có bi ai, chỉ có hoang đường, nhân loại dĩ nhiên sẽ bị lột đường nhựa đường dọa đến?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Nghe ta

Nhìn thấy Cao Phong việc nghĩa chẳng từ nan chạy trốn, Hắc Trảo mạnh mẽ giậm chân, đột nhiên xoay người hướng về phía sau đội ngũ truyền đạt xuất phát mệnh lệnh, Khoát Nha theo bản năng nghe theo Hắc Trảo mệnh lệnh chạy vài bước, nhưng đột nhiên ngừng lại thân hình, mạnh mẽ giậm chân, xoay người hướng về Cao Phong đuổi theo, mặc kệ thế nào, hắn không ngừng bị Cao Phong cứu một lần, có vài thứ hắn nhất định phải trả lại Cao Phong.

"Tam Trảo. . ." Mắt nhỏ trưởng lão lo lắng nhìn Cao Phong bóng lưng, hỏi dò Hắc Trảo, không chờ hắn nói ra trong lòng nói liền bị Hắc Trảo đánh gãy.

"Không cần phải để ý đến hắn, đây là hắn mệnh, luôn có người đi làm người khác không làm được sự tình, có thể thành hay không đến xem bản thân hắn, chúng ta không thể là hắn mạo hiểm, bộ lạc còn cần chúng ta. . ."

Hắc Trảo trên mặt cũng rất xoắn xuyết, hắn không muốn Cao Phong có chuyện, Cao Phong mang ý nghĩa vô hạn độ khả thi, thế nhưng bộ lạc mới là căn bản, lưu lại có từ phiêu lưu, bộ lạc cũng sẽ bị Địa Tu bộ lạc hủy diệt, còn có nhựa đường đầm lầy cái kia nguyên rửa giống như ác mộng, cho nên hắn không thể mạo hiểm.

Cao Phong chạy rất nhanh, thậm chí bị dưới chân sa chông cho vấp ngã, lộ ra gầm đen bằng sắt vật liệu, nhưng Cao Phong căn bản không để ý tới, bỏ dấy kẻ tục vọt tới đầm lầy biên giới, vung vẩy răng nanh đao khuấy lên một đồng đen thùi lùi nhựa đường.

"Đừng chạy, cũng không muốn chạy. . . , vật này sẽ không giết người."

Cao Phong phí công cao giọng kêu gào, chạy trốn người nhưng không chút nào để ý tới, chỉ là về phía trước chạy đi, mấy người do dự dự hướng về Cao Phong xem bắt quả, lúc này mới trạng thái xảy ra, mấy người muốn tìm kiếm hẻm lánh hiểm ẩn trốn, lại làm cho chạy đến bên kia nữ nhân phát sinh tiếng rít chói tai.

Nữ nhân sợ hãi rít gào để người chung quanh chạy tới, nhưng phát sinh kinh hãi sợ hãi hò hét, đồng thời hướng về chu vi chạy đi, quỹ dị chính là tí ngoài rìa mấy tên đột nhiên lăn tới trên đất ở cũng không thể động dậy, gây nên khủng hoảng lớn hơn nữa.

Hỗn loạn rốt cục khuếch tán đến mục súc bên kia, Hắc Trảo mang đi hết thấy thổ tích, nhưng lưu lại không dễ dàng quản lý giác Mi, giác Mi cũng bắt đầu lung tung chạy, bị bảy người hoảng loạn kinh hãi chung quanh đều là, trong đó vài con một thoáng vọt vào nhựa đường đầm lầy, liền thấy giác Mi phát sinh thê thảm gào thét, từ từ chìm xuống dưới, như bị vô hình Ác Ma nuốt chửng, để càng nhiều người hoảng loạn lên.

Cao Phong vô lực buông xuống răng nanh đao, nhìn đám người chạy tứ tán mặt xám như tro tàn, hắn là người, không phải thần, cho dù hắn lưu lại, cũng không có thể cứu lại những này vận mệnh, không khỏi mà đối với mình sinh ra hoài nghi, hắn lưu lại đến cùng có đáng giá hay không? Vẫn là Hắc Trảo quyết định mới là chính xác?

"Tam Trảo, Tam Trảo. . ." Khoát Nha vọt tới Cao Phong bên người, cầm lấy cánh tay của hắn lay động, lại bị Cao Phong đột nhiên bỏ qua, nhưng Khoát Nha chỉ vào Hắc Trảo phương hướng hô: "Đi rồi, bọn hắn đều đi rồi, chúng ta làm sao bây giờ?"

"Người cũng đi thôi. . ." Cao Phong mất đi hết cả niềm tin, vô lực làm được trên đất, vào lúc này đuổi tới vẫn tới kịp, nhưng là đuổi tới lẽ nào đi tiếp thu người khác trào phúng sao? Đến xem Hắc Trảo cái kia đao dạt đặc ý sắc mặt sao? Nếu như như vậy, hắn tình nguyện muốn biện pháp khác.

"Can Từ thúc cũng ở, Can Từ thúc cùng người bệnh môn đều bị lưu lại. . ." Khoát Nha không hề rời đi, ngạc nhiên nhìn nằm trên đất một đám người cao giọng hô, có chút cười trên sự đau khổ của người khác đáng về.

"Còn người nữa nô nữ cũng ở. . . ." Đột nhiên Khoát Nha âm thanh đột nhiên ngừng lại, quái lạ nhìn Cao Phong, hắn không nghĩ tới Hắc Trảo đem nữ nhân này cũng lưu lại, lẽ nào, Hắc Trảo đem Cao Phong cho đuổi?

Đóng

Cao Phong trong lòng phiền muộn chết, bắt quả nghe nói Can Từ cũng ở, giật mình, nơi này một mảnh tán sa, một mình hắn bắt chuyện không được, có Can Từ những người này, nói không chắc còn có thể khống chế.

Can Từ không chút nào bị vút bỏ giác ngộ, ngồi xếp bằng ngồi dưới đất, rất hứng thú nhìn đối loạn đám người, còn bên cạnh hắn bộ lạc dừng sĩ thì lại chuyên tâm kiểm tra vũ khí trong tay.

"Can Từ thúc, ta các người phải giúp ta. . ." Cao Phong xông lại, nói thẳng ra thỉnh cầu của hắn, những người khác đều ngưng động tác trong tay, kỳ quái nhìn Cao Phong cùng Khoát Nha.

"Tam Trảo, người để ta nói thế nào người? Có thể sống sót ai nguyện ý tử? Chúng ta là bị bắt đắc dĩ, người nhưng là. . ." Can Từ cười khổ đối với Cao Phong nói rằng, chuẩn bị đến một phen cuốn cuộn đại loạn.

Cao Phong cũng không định nghe Can Từ sắp chết lái nhai, kéo lại Can Từ cánh tay liền muốn nói chuyện, Can Từ nhưng trước một bước hô: "Đừng nhìn, đừng nhìn, người để ta làm cái gì thì làm cái đó. . ."

Can Từ đối với Cao Phong bắt có bóng ma trong lòng, chỉ cần cánh tay của chính mình rơi xuống Cao Phong trong tay, đều là sẽ hoài nghi muốn đứt rời, điều này cũng làm cho Cao Phong bớt đi rất nhiều mệnh lười.

"Ta các người phải đem hết thầy nữ nhân cùng khế nô tập trung lại, không cho bọn họ chạy khắp nơi, còn có, cho khế nô môn dưới phát vũ khí, chuẩn bị Thạch Đầu cùng dây treo cổ, chúng ta đồng thời giết khủng bố Tử thần. . ." Cao Phong đem kế hoạch của hắn nói ra, cùng trước đó không có gì thay đổi, muốn cứu những người này, muốn chứng minh hắn là đúng, liền chỉ có thể giết chết khủng bố Tử thần, dù cho bọn họ tử một nửa người, chỉ cần có thể giết chết khủng bố Tử thần chính là Thắng Lợi.

Can Từ cùng cái khác bị thương dừng sĩ đồng thời biến sắc, sợ hãi nhìn Cao Phong, bọn họ bây giờ mới biết, nguyên lai đuổi giết bọn hắn chính là khủng bố Tử thần, không khỏi mà lẫn nhau ồn ào lên, trong lúc nhất thời để Cao Phong bị làm cho buồn bực mất tập trung.

"Chậm. . ." Răng nanh đao tàn nhẫn mà chém vào mọi người trước người trên mặt đất, rống to: "Nghe ta, ta mang bọn người sống tiếp. . ."

Hơn hai mươi cái người bệnh bộ lạc dừng sĩ nhìn lẫn nhau một chút, tựa hồ yên tĩnh lại, ngay khi Cao Phong chuẩn bị lúc nói chuyện, bọn họ lại bắt đầu ồn ào lên, nhưng là không tin Cao Phong có thể làm được.

"Đừng âm ỉ, đừng âm ỉ, là Tam Trảo giết chết Dạ Ma, Tam Trảo giết chết Dạ Ma, cũng là hấn quảng xạ quả cầu lửa cứu các người, các người đều nghe Tam Trảo, hắn nói có thể, liền nhất định có thể. . ."

Người khác không biết Cao Phong công lao, vì lẽ đó không tin Cao Phong, nhưng Can Từ biết, hắn là tận mắt thấy, Can Từ khiến người khác lần thứ hai yên tĩnh lại, nhưng là an tĩnh ba giây đồng hồ, lại bắt đầu ồn ào.

"Có phải thật vậy hay không, không có nghe Hắc Trảo đã nói a?"

"Can Từ tuy rằng giả hoạt, nhưng hắn xưa nay không nói láo, hắn là chứ?"

"Không thấy được Tam Trảo như thế có khả năng, ta cũng nghe nói, thanh lý thời điểm, ở đầu đồ đá chỗ nào chết rồi một đồng người, đều là người của chúng ta, hóa ra là Tam Trảo dẫn người làm ra. . ."

"Tuyệt đối sẽ không có lỗi, lúc đó ta tuyệt chút nữa liền bị giết, là Tam Trảo cứu cho ta. . ."

Bộ lạc các dừng sĩ tư tưởng đơn giản, có Can Từ chứng minh, bọn họ không có hoài nghi suy đoán, trực tiếp liền tin, Khoát Nha cũng ở một bên lớn tiếng nói Cao Phong đánh công lao, khua tay múa chân lại như chỉ tinh tinh lớn.

"Nhưng là liền Hắc Trảo đều đi rồi. . ." Tuy rằng tin tưởng Cao Phong giết Dạ Ma là một chuyện, theo Cao Phong giết khủng bố Tử thần nhưng là một chuyện khác, để bọn hắn lại bắt đầu chần chờ.

"Hừ, các người đã như vậy, chết sớm muộn tử không cũng là một lần chết? Lại nói ta có thể bức khủng bố Tử thần đi ra, các người cho dù trước khi chết cũng có thể mở mang, dù sao cũng hơn không nhìn thấy đối thủ hồ đồ tử cường chứ?"

Cao Phong châm biếm nói với mọi người đạo, hắn sẽ không kiên trì giải thích, không có thời gian này, một hồi sẽ qua nhi, khế nô cùng các nữ nhân đều chạy xa, lại nghĩ thu hồi lại liền khó khăn.

"Tam Trảo nói rất đúng, chúng ta vốn là chuẩn bị tử, liền chiếu Tam Trảo nói làm, vạn nhất có thể giết chết khủng bố Tử thần, cái kia danh hiệu của chúng ta cũng có thể cho rằng truyền thuyết."

Can Từ đột nhiên đứng dậy, đứng ở Cao Phong bên này, những người khác cũng tương tiếp đứng dậy, không quá đổi nhạ đường đàm lầy cùng những kia ngã vào thi thể trên đất có chút sợ hãi, mê tín hoang dã người không sợ tử vong, chỉ sợ nguyên rửa, chết rồi cũng sẽ biến thành Ác Quỷ.

"Những thứ đó sẽ không giết người, từ những người kia là trúng độc tử, chỉ cần không qua đi liền không có việc gì, các người liền tử đều không sợ, còn sợ những thứ đó này?" Mời tướng: mời đem không bằng kích tướng, Cao Phong dăm ba câu để bộ lạc dừng sĩ thấp thòem tâm yên tĩnh lại, tương tiếp lộ ra cười khúc khích, liền nhắc theo răng nanh đao đi xua đuổi khế nô môn. . .

Chương 38: Đã nghiên

"Chi. . ." Một tiếng quái dị rít gào, lao tàn nhẫn mà đánh vào một đồ vật nào đó trên, sau một khắc, đoàn người oanh địa bạo phát, đồng thời cao giọng ồn ào.

"Đừng nhúc nhích. . . , tất cả chớ động. . ." Cao Phong đứng lên trùng phía sau mọi người rống lớn gọi, như rừng trường mầu "Xoạt" về phía bốn phía cao trung thấp triển khai, như hải đảm.

Phi nữ khuôn mặt đẹp ở Khoát Nha trong lòng vèo địa biến mất, hai mắt đột nhiên lóe sáng, nhắc theo răng nanh đao nhìn chung quanh, trong miệng còn ở hô: "Ở nơi đó? Ở nơi đó?"

Cao Phong nhưng không có thời gian để ý tới hắn, nhờ mộc bình li e nút lọ, sáng quắc hai mắt nhìn chăm chú rơi xuống đất trên mặt lẫn lao, trong lòng đối với khủng bố Tử thần càng thêm kiêng kỵ mấy phần, sắc bén lao không có đâm thủng khủng bố Tử thần, đủ thấy khủng bố Tử thần cường hãn phòng ngự.

"Ở nơi đó. . ." Lại là hô to một tiếng, nhưng là ở một mặt khác vang lên, mấy trăm người đồng thời hướng bên kia nhìn sang, lại phát hiện trong không khí nổi lơ lửng một tầng màu lam nhạt đồ vật, chính đang di động, phía dưới bột mì trên xuất hiện từng cái từng cái sáu chỉ vết chân, mỗi một cái ngón chân đều hướng về tam giác đao cạo, trên mặt đất dần ra từng cái từng cái hẹp dài tam giác.

"Động thủ. . ." Can Tử chiến trường kinh nghiệm phong phú, này con khủng bố Tử thần trên người dính một tầng khô héo mộc đầu hoa tinh dầu, vì bọn họ chỉ rõ phương hướng, trước tiên ra lệnh.

Trong nháy mắt, mấy trăm viên Thạch Đầu có thể hơn mười cái lao vù địa từ hải đảm trung phi lên, trên không trung hình thành to lớn bóng tối, đột nhiên hướng về bất ngờ bại lộ khủng bố Tử thần chiếu xuống, sau một khắc, va chạm Thạch Đầu chung quanh bay loạn, một chùm bông bột mì cũng bị đập cắt cánh tán, đem một cái cao hơn hai mét khủng bố hình tượng bại lộ ở trước mặt mọi người.

Đây là một cái chưa từng thấy sinh vật, hai chân bốn cánh tay, kéo cái đuôi dài đằng đằng, sáu chỉ chân to trên chân có đà điều bình thường khổng lồ dị dạng then chốt, ở chân cong nơi, còn duỗi ra hai cái kết cục giác đâm, tà trên nửa cùng bao vây lấy chân nhược điểm, mà cái kia tính bùng nổ mười phần hai chân phần cuối, là một cái ngã : cũng hình tam giác trạng bụng dưới, có thể thấy được vật này đi chính là nhanh nhẹn con đường.

Bốn cánh tay không có móng vuốt, chỉ có như loan đao tựa như lưỡi dao sắc, mỗi một cái lưỡi dao sắc bên trong phần sau, đều che kín sắc bén xước mạng rồ, mà vật kia đầu càng thêm khiến người ta kinh sợ, chính là một cái không ngừng biến hóa cái ống, cái ống hướng phương hướng, chính là đoàn người phương hướng, thời gian đại thời gian tiểu, to lớn nhất có thể hình thành một rộng hồ đen.

Nhìn thấy vật này, Cao Phong rốt cuộc biết, những người kia bị phân thân sau khi, máu tươi đều đi đến nơi nào, vật này vốn là dã thú, mà là chuyên vì giết người chế tạo vũ khí.

"Bình khí sinh vật?" Cái từ này hồi xuất hiện ở Cao Phong trong đầu, trong lòng không khỏi mà cả kinh, trong ký ức loại bình khí này chỉ là khái niệm vũ khí, bởi vì không bị khống chế bị không hạn chế mắc cạn, nhưng không nghĩ tới sẽ xuất hiện ở đây?

Khủng bố Tử thần ở mưa đá bên trong tựa hồ không có gặp bao lớn tổn thương, lại bị làm tức giận giống như vậy, phui xuống vô số bột mì, hướng về đoàn người vọt tới, cùng lúc đó, mặt khác một con cũng phát động, nhưng vận may không tốt đánh vào một cái lưới lớn trên, trong nháy mắt bị bao vây. . .

"Động. . ." Cao Phong gờ răng nanh đao, lớn tiếng hô quát, nhưng còn lại chữ kia còn ở trong cổ họng, tầm kia cứng cỏi vòng lớn đột nhiên hóa thành vô số mảnh vỡ hướng bốn phía tung bay, con kia khủng bố Tử thần đột nhiên hướng về bọn họ xông lại.

"Thạch Đầu. . ." Khoát Nha không chút suy nghĩ gào thét ra câu nói này, Thạch Đầu liên miên ném tới, mặc kệ có nhìn hay không nhìn thấy, đều là hướng bên kia rơi đi.

Mưa đá như nện ở da trâu trên phát sinh vang trầm, khủng bố Tử thần khả năng phòng ngự mạnh mẽ, nhưng nó không thể như cao su bình thường đàn hồi hết thay động lực, ở mưa đá bên trong không ngừng lùi về sau, một cái chân giẫm đến trên tảng đá đột nhiên trượt, một thoáng liền ngã trên mặt đất.

"Giết a. . ." Cực hạn sợ hãi sau khi, là hết sức bức thiết phát tiết, Khoát Nha hét lớn một tiếng xông ra ngoài, phía sau khê nô môn cũng giờ trường thương xông ra ngoài.

"Không nên. . ." Cao Phong tiếng gào bị vô số tiếng gào nhấn chìm, gần trăm người ở Khoát Nha dẫn dắt đi xông ra ngoài.

Đóng

Khoát Nha và những người khác đều cho rằng đây là sinh vật, nhưng chỉ có Cao Phong rõ ràng, đây là bình khí, bình khí sinh vật.

Bình khí sinh vật cơ bản nhất đặc tính là ở căn bản không nhìn loại nhỏ hiệu tác chiến vũ khí, ít nhất phải 12. 7 millimet trở lên miệng lớn súng máy mới có khả năng đi, dựa vào một đám cảm trường mầu xương thú đao nguyên thủy vũ khí, đi tới chính là muốn chết.

Cùng lúc đó, mặt khác một con cũng dẫn phát rồi mọi người chiến ý, điên cuồng nhào về phía trước, ở đây trời bột mì bên trong, chiến trường hai cực phân hoá.

Đối mặt khả năng giết chết khủng bố Tử thần mê hoặc, tất cả mọi người đều điên cuồng, liều mạng về phía trước chen, chỉ có phụ nữ trẻ em cùng hải tử ở lại bên trong, mà bị thương lưu lại bộ lạc các dũng sĩ thì lại ở một bên làm gấp, bọn họ thương vẫn không có thật lưu loát, làm sao chen từng chiếm được khe hở?

Cao Phong lo lắng rốt cục phát sinh, trong nháy mắt, năm viên đầu người bay lên.

Phun dòng máu mắt trần có thể thấy biến mất ở khủng bố Tử thần mở rộng đến mức tận cùng trong cổ họng, khủng bố Tử thần không có ngũ quan, chỉ có cái kia nhãn nhéo to lớn khang quăn, bất kể là dòng máu vẫn là tung toé bột mì, đều bị nó hút vào, lại từ đường ống trên cá tai tựa như vết nứt trung tướng tạt vật sắp xếp ra.

Đây chính là binh khí sinh vật phương thức tác chiến, dùng huyết dịch đến bổ sung thân thể động lực, dùng tàn khốc nhất, điên cuồng nhất thủ đoạn đánh tan nhân loại tinh thần.

Khoát Nha không biết thế nào, từ hấn cái kia như tiểu gà trống đánh mình khó nghe trong tiếng hô, Cao Phong trong lòng hơi an, cố nén xông lên chiến trường, không ngừng quan sát khủng bố Tử thần giết chóc, tìm kiếm một đòn mất mạng cơ hội.

Không phải là không muốn ném ra trong tay mộc đầu hoa tinh dầu, lại đốt một cái hoa, mà là mọi người đều điên cuồng, hoang dã người không sợ tử vong, không sợ chiến đấu, chỉ sợ vô hình vô ảnh bên trong xé rách sợ hãi, một khi đối thủ xuất hiện, cho dù Thiên Vương Lão Tử cũng dám giết, vì lẽ đó khủng bố Tử thần sức chiến đấu ngăn cản không được hoang nhân nhiệt tình.

Mệnh lệnh vào lúc này vô dụng, trừ phi hoang nhân sợ sệt chạy tứ tán, bằng không Cao Phong căn bản không chen vào được, hai nơi chiến trường hoang nhân kẻ nô số lượng ở ba trăm trở lên, cho dù hoang dã Tử thần nếu muốn giết quang, một chốc cũng xong không được, nếu không phải vật kia thân cao hơn hai mét, Cao Phong thậm chí không nhìn thấy chúng nó.

Lo lắng bên trong, từng viên một đầu người trước sau bay lên, một chùm bông máu tươi bị thôn phệ, ngã xuống thì thể bị điên cuồng kẻ nô môn đập ở dưới chân, như rừng trường mâu tranh nhau chen lấn hướng về khủng bố Tử thần ám sát.

"Tam Trảo, nhanh ngấm lại biện pháp, như vậy không được, muốn không được bao lâu, người liền sẽ chết quang. . ." Vượt qua trước hết phần khởi kỳ, lại đã trải qua không năng thủ nhận Tử thần thất lạc, Can Tử cùng bộ lạc các dũng sĩ nhìn ra không đúng, mau mau tìm Cao Phong thương lượng.

"Không có cách nào, trừ phi để bọn hấn tản ra. . ." Cao Phong nhìn bay lên đầu người, trong lòng như bị dao cắt tựa như, trước đây mặc kệ, hiện tại kẻ nô chính là dưới tay hấn binh lính, nhìn binh sĩ không có ý nghĩa tử thương, hấn so với ai khác đều khó chịu.

"Ta có biện pháp, dùng hòa. . ." Một cái trên đầu vết sẹo loang lổ, hai mắt nhưng quýnh Lượng bộ lạc dũng sĩ đứng ra nói rằng, chỉ còn dư lại cánh tay phải, nhưng đem răng nanh đao nắm vững như khánh thạch.

"Có thể hay không ngộ thương?" Không phải không thừa nhận, đây là một biện pháp tốt, cho dù người điên cũng sợ hỏa, thế nhưng Cao Phong lại bắt đầu lo lắng cái khác.

"Không chết được là được, vết bông cũng sẽ không người chết. . ." Can Tử giả trị quan là hoang dã người giả trị quan, để Cao Phong không thể phản bác, cùng với xem đầu người bay lên, còn không bằng vết bông một ít người.

Ào ào ào. . . , ngổn ngang cây đuốc chia làm hai cái phương hướng hướng về đoàn người bay đi, nện ở đoàn người trên đầu bay tứ tung vô số đóm lửa.

Đoàn người đột nhiên tản ra, tránh né kế tục bay tới cây đuốc, chỉ là khủng bố Tử thần bên người đã nằm, đây thì thế.

"Tản ra, tất cả đều tản ra, không muốn chết tản ra. . ." Can Tử cùng Cao Phong đồng thời rống lớn gọi, không ngừng đem dưới chân chông chát cây đuốc quăng tới, để khủng bố Tử thần cũng không thể không tránh né.

"Dùng hòa. . ." Sớm nhất xông lên, nhưng bất ngờ bị người đẩy ra Khoát Nha cũng nhìn ra khủng bố Tử thần không e ngại binh khí, lập tức đứng ra gào thét nói.

Từng cái từng cái cây đuốc lại bị kẻ nô môn nhặt lên, giành trước hướng về khủng bố Tử thần đâm quá khứ, để khủng bố Tử thần đang thét gào bên trong tránh né.

"Khoát Nha, ta kiếp trước thiếu nợ người a? Làm sao luôn cho ta quấy rối. . ." Cao Phong phần nộ đem cây đuốc ném xuống đất, bắn lên vô số đóm lửa, cấp giờ chân mắt to.

"Đốt cháy, đốt cháy. . ." Phía sau truyền đến một trận hoan hô, Cao Phong đột nhiên xoay người, nhưng nhìn thấy con kia trên người dính mộc đầu hoa tinh dầu khủng bố Tử thần trên người thiêu đốt ngọn lửa màu xanh lam, chính đang trên đất điên cuồng lăn.

"Đều tránh ra cho ta. . ." Cao Phong lúc trước hỗn loạn tâm tư đột nhiên thanh minh, nắm lên hai con mộc chiếc lọ ném tới Can Tử trong tay, nhắc theo mặt khác vài con mộc chiếc lọ hướng về còn lại con kia khủng bố Tử thần xông tới.

Can Tù nhìn thấy Cao Phong động tác hơi nghi hoặc một chút, vịn ra li e nhét liền chuẩn bị uống một cái, người được trong bình tanh tươi, không khỏi mà đánh một cái giật mình, xoay người nhìn về phía Cao Phong, nhưng lại không biết vật này có tác dụng gì.

"Tránh ra. . ." Cao Phong vọt tới đám người hỗn loạn, mạnh mẽ đem chiếc lọ cho ném ra ngoài, một thoáng đoạt lấy bên người kẻ nô cây đuốc, hướng về bay về phía Tù thần chiếc lọ đập tới.

Này con khủng bố Tù thần nghe được đồng bạn ở trong ngọn lửa kêu rên, đột nhiên dưới tòn, ở chiếc lọ đập đến trước đó, như bọ chó bình thường nảy lên, xẹt qua đường cong, hướng về đồng bạn bên kia nhảy xuống.

Ba cái chiếc lọ tất cả đều đập xuống đất, không giống nhau : không chờ cây đuốc đụng vào, liền bị trên đất rải rác hỏa tinh nhen lửa, toả ra cực nóng mà hùng lực nhiệt độ cao.

"Hóa ra là như thế dùng?" Can Tù cầm lấy hai cái mộc đầu hoa tinh dầu chiếc lọ bỗng nhiên tỉnh ngộ, mau mau xoay người, rống to: "Tránh ra, tránh ra, để Lão Tù quá đã nghiền. . ."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39 : Uất ức Khoát Nha

Khoát Nha vẫn rất uất ức, hắn muốn đường đường chính chính chém giết khủng bố Tù thần, có thể đều là bị chen tách, chỉ có thể ở ngoại vi làm gáp, mắt thấy khủng bố Tù thần từ trong vòng vây nhảy ra, hắn nhắc theo rằng nanh đao vèo địa xông lên trên, ở khủng bố Tù thần rơi xuống đất trong nháy mắt, chớp giật một đao chém về phía khủng bố Tù thần dài nhỏ phần eo.

Không chờ rằng nanh đao hạ xuống, chạy trốn bên trong Can Tù nhảy lên cung tự bộ, giờ lên thật cao tay phải, liền muốn ném ra mộc đầu hoa tinh dầu, hậu vệ lại bị đột nhiên đụng vào, kêu thảm một tiếng bay ra ngoài.

"Kèo kẹt chi. . ." Không hề chém tới khủng bố Tù thần sống lưng trên, khủng bố Tù thần hai chân không nhúc nhích, nửa người trên nhưng hiện 180 độ xoay tròn, cánh tay đao đột nhiên loé sáng lại, giữ lấy rằng nanh đao.

Can Tù khí lực toàn thân đều hướng về rằng nanh đao ép xuống, muốn đẩy ra cánh tay đao, ngực chấn động mạnh một cái, bị khủng bố Tù thần sinh nhật cho rút ra, dưới trong nháy mắt, mặt khác ba con cánh tay đao tương tiếp hướng về Khoát Nha chém tới, lại bị hắn bay ngược tư thế hiểm hiểm né qua.

Bị đánh bay Can Tù quảng ngã chó găm thi, hai viên răng cửa đánh vào cứng rắn nền đất trên, bay tứ tung đi ra ngoài, nửa người dưới còn ngưỡng ở giữa không trung, miệng găm đường đáy, ở bột mì trên hoạt hướng về hỏa vận vẹo khủng bố Tù thần.

Bay ngược ra ngoài Khoát Nha bên người tránh qua Cao Phong, Cao Phong không chuẩn bị đi kéo Khoát Nha, trong tay nhắc theo da thú biên chế vòng lớn dạt ra, vòng cá tựa như hướng về khủng bố Tù thần chụp xuống.

"Can Tù, người nhanh vút a. . ." Bị trum vào khủng bố Tù thần không thể vây nốt bao lâu, Cao Phong cấp hướng hai chân vừa xuống đất Can Tù rống to, Can Tù vào lúc này đầu óc choáng váng, sau đầu phá tan hơn mười khối đá vụn, đã vỡ toang, chính đang mơ hồ bên trong, nghe được Cao Phong biến hình gào thét, những chữ khác thì không nghe rõ, liền nghe thanh liêm một cái vút tự, cho nên hắn ném ra trong tay mộc đầu hoa tinh dầu chiếc lọ.

"Không nên a. . ." Cao Phong phát sinh tuyệt vọng rống to, hai người kia mộc đầu hoa tinh dầu chiếc lọ trên không trung chuyển quyền nhi thẳng tắp rơi vào Can Tù trước người cách đó không xa vận vẹo khủng bố Tù thần, chiếc lọ chia ra làm hai, một cái rơi xuống khủng bố Tù thần trên người, nguyên bản liền bị Quân Đao xử lý qua, đụng vào sẽ nổ tung, tán ra mấy trăm giọt tinh dầu, đem hỏa thể bằng thêm gập đôi.

Một cái khác chiếc lọ đập xuống đất mở tung, lại bị khủng bố Tù thần đè lên, sau một khắc, cả mặt đất cũng bắt đầu thiêu đốt, mộc đầu hoa tinh dầu cũng không phải là đơn thuần nhiên liệu, nó to lớn nhất công hiệu là chất dẫn cháy, như dầu mỡ giống như vậy, có thể đem bất kỳ có thể cháy vật chất thiêu đốt.

Khủng bố Tù thần lại như ngày đó Dạ Ma, ở trong ngọn lửa gãy dựa, nhưng ở cũng không có khí lực đứng lên, cái kia nguyên bản có thể ẩn hình da dẻ cũng bại lộ ở trong ngọn lửa, như cá neho da dẻ, có hạt vừng điểm tựa như lỗ thủng, không ngừng phân bố ra sền sệt trắng mịn chảy nhầy, chính là này chảy nhầy mới có thể vận vẹo tia sáng, để khủng bố Tù thần vô ảnh vô hình.

Kêu thảm thiết khủng bố Tù thần như cá chép nhảy lên, rải rác vô số màu xanh lam hỏa tinh, tầng tầng đập đều trên đất, liều mạng muốn chui vào, đây là khủng bố Tù thần mặt khác một loại năng lực, xuyên sa địa, nhưng Cao Phong đã sớm phát hiện, ở trong hẻm núi hạt cát biến hóa, cho nên mới muốn

tìm được kiên cố mặt đất mai phục.

Thiều đốt không bỏ Tử thần đã không còn là uy hiếp, nhưng còn lại con kia vẫn là khó có thể chống cự không bỏ Ma vương.

Đóng

"Xé tan. . ." Da thú vòng toàn bộ vỡ vụn, bốn con đao cánh tay nhanh như tia chớp hướng về Cao Phong chém xuống, Cao Phong đã sớm chuẩn bị, thân hình phẳng phát trượt bình thường về phía sau tung bay đi, ở cánh tay đao thất bại trong nháy mắt, đột nhiên nước xoáy, cúi đầu sai bộ, trở tay một đao đâm mạnh ở cánh tay đao then chốt phát sinh khi (làm) vang lên giòn giã, hóa tinh lấp lóe, Quân Đao thật cao vung lên.

Cao Phong xoay chuyển thân thể nhảy lên, tránh thoát về đánh tới được đuôi, sau một khắc, vòm quanh ở bên người một giọt tinh dầu liền xông vào không bỏ Tử thần cái kia kèn đồng khẩu tựa như khang trong ống, để không bỏ Tử thần hí lên gào thét, đột nhiên đồng đưa kèn đồng tựa như cái ống muốn vỡ ra giọt kia tản ra kích thích tinh mũi vị tinh dầu.

Cao Phong đánh bạc thắng, không bỏ Tử thần không có ngũ quan, chỉ có cái kia không lồ cái ống khi (làm) đầu, như vậy loại sinh vật này điều tra phương thức không ngoài không khí chấn động và mùi nhĩ, còn có khả năng hướng về dơi như vậy phát sinh sóng âm, mà đối với bình khí sinh vật tới nói, mùi nhĩ nhận ra trọng yếu hơn, cho nên mới có cái kia nhìn như vô dụng mộc đầu hoa tinh dầu quanh quẩn ở Cao Phong bên người, cũng là hấn duy nhất có thể không chế một giọt.

Roi xuống đất Cao Phong không chần chờ, thừa dịp không bỏ Tử thần gây rối một khắc, lần thứ hai nhào tới, không bỏ Tử thần theo bản năng múa cánh tay đao, ở trước người không khí tương giao mà qua, Cao Phong nhưng bước chân trượt đi, từ dưới người nó xẹt qua, giờ lên thật cao răng cưa Quân Đao do không bỏ Tử thần hạ bộ xẹt qua, phun ra tương màu xanh lục buồn nôn huyết dịch kiến thiết đầu đầu cũng có.

Cao Phong lại một lần nữa liêu chuẩn, không bỏ Tử thần muốn hại: chỗ yếu nhất định ở đuôi không dễ dàng nhắm vào địa phương, nhưng hấn Quân Đao cũng không phải là thần binh lợi khí, nhỏ nhỏ vết thương không có để không bỏ Tử thần trí mạng, trái lại dẫn phát rồi nó nổi giận.

Cao Phong vừa trên mặt đất dừng lại, không bỏ Tử thần đuôi to tựa như quét đem quét ngang mà đến, Cao Phong không thể tránh thoát, chỉ có thể cong lên thân thể ôm đầu, không hề bất ngờ bị quét bay ra ngoài.

Lăn bên trong Cao Phong trước sau trợn tròn mắt nhìn chăm chăm lay động không ngừng không bỏ Tử thần, ở hấn vừa dừng lại, không bỏ Tử thần bóng người nhanh chóng mở rộng, sau một khắc liền đến bên cạnh hấn, cái kia dài nhỏ eo người phẳng phát chiết khấu, múa lên tứ chi đao cánh tay leng keng keng roi xuống bên cạnh hấn mặt đất, tạc ra nhỏ vụn cát đá.

"Ta đã đến rồi. . ." Ngay khi Cao Phong bị không bỏ Tử thần nhốt lại, không thể đứng dậy thời điểm, Khoát Nha lần thứ hai vọt lên, lần này còn có hơn hai trăm hoang nhân khê nô, Thạch Đầu, lao, trường mâu có ích lợi gì cái gì, dồn dập như không bỏ Tử thần hạ xuống.

"Mất mù a, không nhìn thấy ta ở chỗ này sao. . ." Cao Phong không chỉ muốn tránh né cánh tay đao, còn phải tránh né lao, còn Thạch Đầu liền đánh phải vậy, nên ở trên người Mộc Mộc, đầu đón còn không trào ra, thân thể lại bắt đầu cương trực, suýt chút nữa bị cánh tay đao đóng ở trên mặt đất.

Khoát Nha cũng không có tâm tư đáp lại Cao Phong tức giận mắng, cắn răng múa đao, chém về phía Tử thần đuôi, lần này hấn đã có kinh nghiệm, không nghĩ tới một đòn giết chết, ít nhất phải dụng tới không phải?

Vèo vèo bay qua lao trước tiên Khoát Nha hướng về không bỏ Tử thần hạ xuống, không bỏ Tử thần nửa người trên lần thứ hai 180 độ xoay tròn, dài nhỏ eo người nũ ra bánh quai chèo hình dạng, bốn con cánh tay đao vũ ra một bóng ma, đem bay tới lao hết mức đẩy ra, có thể thấy được tinh chuẩn cùng cấp tốc.

"Coong. . ." Lần thứ hai một đao chém ở bốn con cánh tay trong đao, to lớn va chạm phát sinh nổ vang, trong tay răng nanh đao cũng lại bắt không được, đánh văng ra hồ khẩu bay xuống, Khoát Nha hai tay chảy máu, nhưng giang hai cánh tay, đứng mãnh hướng về không bỏ Tử thần nhào tới, chuẩn bị dùng thân thể máu thịt đến ôm lấy nó.

Trong chiến đấu Khoát Nha chính là con chó điên, cái gì đều không để ý tới, chỉ dựa vào một cái mạng nhỏ đến ghép tổ, bốn con cánh tay đao xoay xoay xoay hướng về Khoát Nha hạ xuống, sắp đem Khoát Nha chém ra trong nháy mắt, đột nhiên bắn lên giờ lên thật cao.

Không bỏ Tử thần phát sinh to lớn tiếng kêu rên, ở kèn đồng khẩu cái ống đường phun ra ngoài, đồng thời phun ra tăng lớn tăng lớn như nước mũi bình thường chảy nhầy, đem Khoát Nha triệt đầu triệt não bao vây, Khoát Nha kêu thảm ngã trên mặt đất, không phải là bị thương tổn được, mà là bị này cỗ cự xú cho buồn nôn đến.

Cao Phong nằm ngoài không bỏ Tử thần giác đâm đá lồm chồm phía sau lưng, ngực cơ hồ bị giác đâm treo nát, nhưng hấn nghiêng răng nghiêng lợi đem trong tay răng cưa Quân Đao càng thêm dùng sức hướng về không bỏ Tử thần cái ống giống như đầu đâm đi vào, nặc kệ không bỏ Tử thần làm sao gãy dựa, làm sao kêu rên cũng không chịu buông tay.

Roi dài tựa như đuôi run run sủi lên, tàn nhẫn mà đánh ở Cao Phong trên lưng, Cao Phong ở tiên Hình quật dưới, phun ra máu tươi, nhưng bùng nổ ra kinh thiên động địa gào thét, đột nhiên đem Quân Đao lôi kéo, răng cưa ở cái ống trên vẽ ra thật dài vết nứt, phun ra dâng lên tuyến tựa như chảy nhầy cùng huyết tương.

"Giết, chúng ta muốn thắng. . ." Hô lớn trong tiếng, vô số trường mâu chính tề như một đâm vào không bỏ Tử thần ngực, không bỏ Tử thần cánh tay dưới đao một khắc đem hơn mười cái trường mâu hết mức chặt đứt vì là thước trường mộc cùn, nhưng càng nhiều trường mâu mang theo nỗ lực lực đạo kế tục đâm vào không bỏ Tử thần trên người.

Khủng bố Tử thần ở lần lượt ám sát dưới, không ngừng lui về phía sau, ngực tầng kia khúc xạ ánh sáng niêm hoạt da dẻ ở trường mâu đâm xuyên dưới, không ngừng run run, một ít màu đen ban không ngừng thoáng hiện, lại biến mất, lại như camera màn ảnh trên xuất hiện điểm đen.

Khủng bố Tử thần cũng không để ý trường mâu đâm xuyên, cho tới bây giờ, vẫn không có một nhánh trường mâu đâm thủng da dẻ, mà đâm hướng về kèn đồng miệng trường mâu bị nó cánh tay đao hết mức chặt đứt, đặc biệt cao tốc bay tới lao, không có một cái có thể rơi xuống trên người nó, kẻ nó cùng bộ lạc dừng sĩ không biết là xảy ra chuyện gì, Cao Phong lại biết, đây là ưu tiên dự phán, giải quyết tới gặp nguy hiểm lực sát thương, mà nguy hiểm nhất chính là Cao Phong chính mình.

Khủng bố Tử thần sở trường không phải chính diện giết chóc, chiến đấu của nó phương thức luôn luôn là ám sát tựa như công kích, thông qua sử dụng quang học nhiều màu sắc ẩn hình năng lực ưu thế, ở nhân loại trong lòng chế tạo sợ hãi, bị Cao Phong bức ra thân hình, cũng đã rơi xuống xu hướng suy tàn.

Ngay cả như vậy, khủng bố Tử thần cũng không phải là người bình thường có thể giết chết, chỉ ít ở thường quy thủ đoạn bên trong, đại đa số đều đối với khủng bố Tử thần vô hiệu.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40 :Trong bình tĩnh quỷ dị

Cao Phong có thể thương tổn được khủng bố Tử thần, là suy nghĩ của hắn phương thức cùng hoang dã người không giống nhau, hắn biết như vật như vậy, hắn là làm sao tìm được nhược điểm, cũng biết, muốn giết chết cần thể nào hi sinh, cho nên hắn xông lên trên.

Ở trên chiến trường, Khoát Nha là một cái chỗ điên, hắn làm sao không phải là, ở dưới chiến trường, Khoát Nha đơn giản mà rộng rãi, Cao Phong tâm tư nặng nề mà xoắn xuyết, nhưng ở trên chiến trường, bọn họ đều là một loại người, bất kể sinh tử chỉ vì Thắng Lợi chiến sĩ.

Một đao đâm vào cái kia quỷ dị mà yếu đuối cái ống trên, chịu nhện lần lượt chấn động phệ phủ quật, Cao Phong trên miệng máu tươi không phải là phun, mà là chảy ra huyết tương, treo ở khoang miệng trên, như đồ tươi mị sọi, nhưng hắn trong đôi mắt hỏa diễm hừng hực, có diên cuồng nhất thổ bạo, không quản lý mình, chỉ muốn đem khủng bố Tử thần đầu chặt bỏ.

"Tam Trảo. . . , nhanh hạ xuống, nhanh hạ xuống, chúng ta có thể giết chết nó. . ." Mặc kệ Can Tử trước đây cùng Cao Phong ở lên lút có cái gì ác tha, nhưng Can Tử là hoàn toàn xứng đáng chiến sĩ, ở trên chiến trường, trong mắt hắn chỉ có chiến hữu không có tính toán, chỉ bằng Hắc Trảo một câu nói, hắn liền dám nhắc tới đầu hướng về gặp mười lần kẻ địch xung phong, giờ khắc này hắn lo lắng là lên Cao Phong, muốn ngăn cản Cao Phong hành động.

"Tam Trảo, Tam Trảo a! ! !" Khoát Nha diên cuồng gào thét, con mắt chứa đầy nước mắt, lần lượt từ trên mặt đất nhật lên vớ vụn Thạch Đầu, bẻ gãy vũ khí, thậm chí nắm lên một chùm bông cát bụi bột mì hướng về khủng bố Tử thần ném tới, hoang dã người là kiêu ngạo, bọn họ không dễ dàng thiếu người, cũng không dễ dàng đem người khác cho rằng huynh đệ, nhưng ở Cao Phong đã cứu Khoát Nha sau khi, Khoát Nha không kiêng dè chút nào lấy đi răng nanh đao, ăn Cao Phong thịt nướng, cũng không phải là hắn yêu thích tham tiểu tiện nghi, mà là hắn nhận định Cao Phong, nếu là ở trên chiến trường, hắn sẽ dùng mệnh đi cho Cao Phong chặn đao, tro mắt nhìn Cao Phong một mình gặp nạn, Khoát Nha tâm đều muốn nứt ra.

Ngày đó Cao Phong ngã xuống, Khoát Nha là người thứ nhất hướng về Dạ Ma xông lên, bất kể sinh tử, không để ý nhất gan, rất trường mâu liền xông lên, là hắn tình nguyện chính mình tử, cũng không muốn Cao Phong chết.

Bộ lạc các dừng sĩ diên cuồng, đến một bước này, ai cũng không muốn Cao Phong tử, đã giết chết một con khủng bố Tử thần, cho dù bọn họ toàn bộ chết ở chỗ này cũng đáng, thế nhưng Cao Phong không thể chết được, Cao Phong có thể mang theo một đám gà đất chó sành giết chết một con khủng bố Tử thần, liền có thể mang theo tinh nhuệ bộ lạc dừng sĩ giết chết mười con, cho nên bọn hắn xông lên trên, không để ý vết thương nứt toác, phun ra máu tươi, cũng muốn đi cứu Cao Phong.

"Gào. . ." Khủng bố Tử thần đuôi không ở quật, như măng xà bình thường vận vẹo, đem Cao Phong ngực hoàn quá, đột nhiên từ trên lưng kéo xuống giờ lên thật cao, Cao Phong vô lực buông xuống tứ chi, chỉ có nắm chặt răng cưa Quân Đao, huyết tương thật dài từ khoe miệng hắn buông xuống, nhưng này song nóng rực ánh mắt như trước nhìn chăm chăm hướng về hắn gào thét khủng bố Tử thần,

Khủng bố Tử thần trạng thái cũng không dễ, kèn đồng miệng tựa như cái ống hơn một nghìn đao bách khe hở, vết thương kia bên trong như nhựa đường đầm lầy bọt khí, không ngừng cô trướng ra sền sệt màu xanh lục bọt biển, lục, hoàng, bạch, hồng đưa nó nửa cái sau gây đều cho nhuộm màu, nghiêm trọng nhất vết thương nhưng là cái kia đem cái ống cứ ra chỗ hồng, không ngừng phun ra vừa kéo vừa kéo sền sệt chất lỏng, theo chất lỏng trôi qua, thân thể của nó cũng không ngừng biến hóa màu sắc, từ từ có lộ ra bản thể xu thế.

"Gào gù! ! !" Khùng bố Tử thần đứng đưa đầu, phát sinh phản nộ mà tiếng kêu thảm thiết đau đớn, phát mạnh lên tứ chi cánh tay đao, làm bộ hướng về Cao Phong nhìn lại.

"Ta XXX người A Ma. . ." Khoát Nha gào thét ra có hoang dã đặc sắc mãnh to, đoạt lấy bên người kẻ nô cây đuốc trong tay, hướng về khủng bố Tử thần nhào tới, hẳn muốn học Cao Phong như vậy, đem cây đuốc nhét vào khủng bố Tử thần trong miệng, đột nhiên, bả vai bị tầng tầng giẫm đến, to lớn lực đạo để Khoát Nha không khỏi mà quỳ hướng về mặt đất.

Một cái bộ lạc dừng sĩ nhảy đến giữa không trung, đập ở Khoát Nha bả vai phát lực, giờ lên răng nanh đao tàn nhẫn mà hướng về khủng bố Tử thần chém tới, trong miệng phát sinh mơ hồ không rõ gào thét, từng đạo từng đạo nứt toác vết thương ở giữa không trung phun dòng máu.

"Nhào. . ." Tứ chi cánh tay đao làm thời chuyển hướng, đem dừng sĩ làm không giải thể, lần này máu tươi không có bị hút vào cái ống bên trong, hòa lẫn nội tạng tàn thì ào ào hạ xuống.

"Ta làm. . ." Vừa chuẩn bị đứng lên Khoát Nha ở đây bị đập xuống, lại là một người giờ lên răng nanh đao hướng về khủng bố Tử thần chém tới, quyết chí tiến lên vọt qua không trung tàn ra dòng máu, mang theo chiến hữu nội tạng hướng về khủng bố Tử thần mà đi, lại không hề bắt ngờ bị chớp giật cánh tay đao chém nát.

Đóng

"Giết a. . ." Bộ lạc dừng sĩ đốt cháy hoang nhân chiến ý, trước đó đã bình tĩnh đại não lần thứ hai bị máu tươi trùng ngập, một mạch hướng về khủng bố Tử thần tuôn tới, rất nhiều người thậm chí ném xuống gãy vỡ trường mâu, liền mở ra hai tay hướng về khủng bố Tử thần báo quá khứ.

Từng cái từng cái bộ lạc dừng sĩ dùng tính mạng của bọn họ sáng tạo đối với khủng bố Tử thần uy hiếp lớn nhất, cho dù mỗi người không thành công, nhưng yểm hộ phía dưới kẻ nô, kẻ nô môn như Man Ngưu, vọt tới khủng bố Tử thần dưới thân, đem hai chân của nó ôm lấy, dùng đầu va, dùng răng cắn, hoặc là dùng sức nhì về phía trước đẩy.

Không trung rơi rụng máu tươi, nội tạng, xương, thịt nát, còn có người đầu không ngừng đập ở trên người bọn hắn, đem bọn họ nhuộm thành đã man huyết nhân, bọn họ không để ý sinh tử, chỉ muốn đem khủng bố Tử thần đẩy ngã.

Bọn họ thành công, cho dù khủng bố tử lực lượng của thần so với Man Ngưu còn cường đại hơn, ở mọi người xô đẩy dưới, không ngừng lung lay thân thể, thậm chí ngay cả tất bên trong cánh tay đao đều hết rồi hai đao, chỉ kịp đem một cái bộ lạc dừng sĩ chặn ngang chặt đứt, lại bị hắn một đao chém vào trên đầu.

Răng nanh đao chém vào ở trần đầy vết thương cái ống trên, bắn lên vô số chói nhầy, đau khủng bố Tử thần lần thứ hai gào thét, vịn vẹo đuôi dài đột nhiên đem Cao Phong văng ra ngoài, nhanh chóng bản ở dưới người khuấy lên, đem ôm lấy nó hai chân nhân loại trực xuất, đang lúc này, một cái tỏ rõ về huyết tương, không thấy rõ dáng đáp kẻ nô tìm thấy nó đỡ, một cái cần lúc trước răng cưa Quân Đao cắt ra trên vết thương, đau khủng bố Tử thần co giật run rẩy, càng không thể sẽ cùng nhân loại đấu sức, âm âm ngã trên mặt đất.

"Giết. . . , giết a! ! !" Tiếng gào bên trong, kẻ nô môn ủa lên, hướng về khủng bố Tử thần đè tới, ôm đầu ôm đầu, kéo chân kéo chân, còn có người nhật lên chết trận dừng sĩ răng nanh đao liều mạng chặt ở khủng bố Tử thần trên người.

Khoát Nha vừa lăn tới một bên, không lại làm người khác đá kê chân, lần thứ hai đứng dậy phát sinh gào thét, chuẩn bị nhào tới một khác, nhưng nhìn chồng người giống như vậy, chất đồng ở khủng bố Tử thần trên người mọi người, nhất thời há hốc mồm.

"Oanh. . ." Hơn mười kẻ nô từ khủng bố Tử thần trên người bay lên, một giây sau, đao cánh tay bóng đen tránh qua, trong tiếng kêu gào thê thảm, một chùm bông máu tươi hướng trời cao phun ra, kinh khủng kia Tử thần gãy dựa ở trong đám người đứng lên, ở bên cạnh nó, tất cả đều là bị chém ngang hông đau hào kẻ nô

Khùng bố Tử thần cùng lúc trước có biến hóa rất lớn, thân hình hạ thấp năm mươi cm, chỉ có 180 cm, nhưng thon dài thân thể lại giống như bắp thịt bạo phát nam bình thường cấu kết, toàn bộ thân hình so với vừa nãy cường tráng hai vòng nhì, thích hợp hơn chính diện chiến đấu.

Khùng bố Tử thần như tuyệt thế Ma vương, đứng ở kêu rên kẻ nô trung gian, để còn lại kẻ nô đồng thời khiếp đảm, khủng bố Tử thần biến hóa vượt qua bọn họ ngoài tưởng tượng, đối với những thứ không biết, bọn họ so với từ vong càng sợ hãi.

Trong lúc nhất thời, ở đây ngoại trừ thống khổ rên rỉ cùng gào thét ở ngoài, lại chính là vũng máu chảy xuôi róc rách âm thanh.

"Tới rồi, người con khi này. . ." Một tiếng kêu chửi rủa từ một nơi khác truyền đến, mọi người đồng thời quay đầu, nhưng nhìn che ngực nằm trên đất Cao Phong.

Giờ khắc này Cao Phong đang nằm ở một mảnh cỏ dại bên trong, không thể động dậy, khủng bố Tử thần đuôi dài sức mạnh đem hắn quăng đầu đến bên ngoài hơn hai mươi mét, ở hắn cùng khủng bố Tử thần trong lúc đó lại che giấu chặn, Cao Phong lớn tiếng kêu to đã kinh động Tử thần, nó phản tích ra, Cao Phong chính là đối với nó thương tổn uy hiếp lớn nhất.

"Tới giết ta a, người này con hoang, người này không biết cái gì trò chơi trò chơi. . ." Cao Phong rống lớn kêu chậm rãi di chuyển thậm chí lui về phía sau, tiện tay đem một cái khô héo mọc đầu hoa cho ném xuống.

Khùng bố Tử thần đột nhiên hướng về Cao Phong đi đến, da trên người biến hóa liên tục, nhưng cũng không bao giờ có thể tiếp tục muốn trước đó như vậy ẩn thân, một lúc biến mất tả nửa người, một hồi biến mất nửa người dưới, luôn có da tay ngâm đen lộ ở bên ngoài.

"Tam Trảo. . ." Khoát Nha rồng lớn kêu hướng về khủng bố Tử thần phóng đi, trong tay trường mâu đâm thẳng khủng bố Tử thần phía sau lưng.

Khoát Nha biết trường mâu đối với khủng bố Tử thần vô hiệu, nhưng hắn không thể trở mặt nhìn Cao Phong đi chết, Khoát Nha không là người thứ nhất, Can Tử đuổi sau đó, trước đó găm đến mặt đất dụng phải gò má sừng như cái đầu heo, nhưng hắn chiếc kia chưa từng dùng qua bàn chải đánh răng cùng kem đánh răng vàng lớn gặt gao cắn vào, kéo vi qua đùi phải, nhảy một cái nhảy một cái theo sát ở phía sau, cũng chính là chân của hắn bị thương, mới không có khả năng nhảy lên Khoát Nha bả vai, như chiến hữu như vậy xông lên.

Khủng bố Tử thần thậm chí không quay đầu lại, đuôi dài vẫy một cái, bóng đen sau khi, Khoát Nha cùng bẻ gãy trường mâu cùng nhau bay ra, lần thứ hai đóng đưa, Can Tử cũng bay ra ngoài, trong quá trình này, nó trước sau hướng về Cao Phong đi tới.

Cao Phong không có ngăn cản Khoát Nha cùng Can Tử, giờ khắc này trong lòng hắn chỉ muốn giết chết khủng bố Tử thần, cái ý niệm này vượt quá tất cả, vượt quá Khoát Nha cùng Can Tử mạng nhỏ nhai, cũng vượt quá chính hắn, giọt kia lâm thời tỉnh luyện ra một đầu hoa tinh dầu ở đáy lên ánh lửa chiếu xuống, khúc xạ bóng tối ánh sáng, như đom đóm pháp phối, mà hắn trước sau khuỷu tay cùng sử dụng hướng về phía sau bỏ tới, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Ngay khi hắn tiếp cận lúc trước không tên người chết địa phương, phát huy ở trong không khí dị vị đem hắn bao vây, hắn tại này cổ mùi nhai bên trong không khỏi mà ngừng thở.

"Có lẽ sẽ chết đi?" Cao Phong trong lòng bình tĩnh nghĩ đến, hai mắt sáng quắc địa nhìn chăm chăm khủng bố Tử thần, khóe miệng huyết tương theo hắn kịch liệt ho khan, đột nhiên phun ra.

"Gào. . ." Ngay khi hắn ho khan trong nháy mắt, Quân Dao cùng đá lửa va chạm, va chạm ra đóm lửa đốt cháy một đầu hoa tinh dầu, ngay khi hắn ho khan thời điểm, khủng bố Tử thần đột nhiên gia tốc hướng về hắn phóng đi.

Cao Phong đột nhiên hướng về nằm ngang vài câu kẻ nô thi thể địa phương lần đi, ở sau lưng hắn, liền đuổi theo khủng bố Tử thần, ở lân bên trong, giọt kia thiêu đốt một đầu hoa tinh dầu trước sau bay lượn ở hắn bầu trời 1 mét địa phương.

Tiếng gào thét bên trong, khủng bố Tử thần thật cao nhảy lên, như nó lúc trước phá tan vô số người ngăn cản, như bọ chó bình thường hướng về Cao Phong hạ xuống, bốn con cánh tay đao đem Cao Phong khắp toàn thân từ trên xuống dưới bao phủ, Cao Phong nhìn hướng về hắn hạ xuống cánh tay đao, khóe miệng nhấc lên quý dị mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41 :Tuyệt sát 3/5

Gót chân một chúi, tích góp nửa ngày sức mạnh đột nhiên bạo phát, như tránh né bom chéch nhào động tác, tránh thoát bốn con cánh tay đao gai khảm, sau một khắc, một đóa ánh màu xanh lam đóm lửa bay xuống, như giống như sao băng rơi xuống cái kia bày đầy thi thể, liều lĩnh thiên gas hang động bên trong.

To lớn ánh lửa đột nhiên dâng lên mà ra, trong nháy mắt hình thành hỏa hồng tầng mây hướng bốn phía bao phủ, Cao Phong ngã rầm trên mặt đất liên tục lăn lộn, lại bị nổ tung sóng khí cho chấn động trên giữa không trung, ở sau lưng hắn, khủng bố Tử thần kêu thảm bị Hòa Vân cuốn vào.

Không khí bên người đều bị Hòa Vân lấy ra, mãnh liệt nghệt thờ ể Cao Phong như từ cá giống như há hốc miệng ra, cổ trướng ra con mắt, che ngợp bầu trời bụi lãng lập tức đem hắn che lại, lúc này Khoát Nha đã vọt tới phụ cận, đuổi ra hai tay làm xong tiếp được Cao Phong chuẩn bị, liền nghe một tiếng vang âm âm, bụi trần như thác nước đem Khoát Nha cũng trùng bay lên cao cao, về phía sau rơi đi, lập tức, hết thấy kẻ nó cùng nữ nhân hài tử đều bị đầy trời bụi trần che khuất lẫn cùng nhau.

Tiếng nổ mạnh liên tiếp, một trận tiếp theo một trận, lấp loé hồng quang ở khói bụi bên trong mờ mịt cũng không rõ ràng, nhưng làm người có thể thấy rõ bên người đầy đất cái bóng, tiếng ho khan kịch liệt cùng này tận thể đến bình thường kêu khóc âm thanh nhiều lần ở xung quanh vang lên, Khoát Nha mơ mơ màng màng từ dưới đất bò dậy đến, không nhận rõ phương hướng đuổi ra hai tay chuyển quyền nhai, trong lòng cái gì đều không nghĩ, chỉ là thi thảo nói nói: "Ta muốn tiếp được Tam Trảo, chỉ thiếu một chút, ta muốn tiếp được Tam Trảo, còn kém một điểm. . ."

Cao Phong đang nổ biên giới, nổ tung sóng lửa ở bên cạnh hắn lượn lờ, quay về khí lưu cũng không hề đem hắn như Khoát Nha như vậy đưa đến xa xa, liền nằm ngoài nổ điểm cách đó không xa, trên mặt đất kịch liệt run rẩy bên trong liều mạng ho khan.

Tiếng ho khan bên trong, to to nhỏ nhỏ hạt cát mưa đá điểm tựa như rơi rụng, đem thân thể hắn cấp tốc điền chôn, nơi này khí thiên nhiên lỗ thủng không

biết tồn trữ bao nhiêu năm thiên gas, bị sau khi đốt không ngừng nổ tung, đem chỗ trống mở rộng, cũng đem vô số cát đá đưa lên bầu trời, nóng rực sóng khí đang thiêu đốt, nhanh chóng hấp thụ không khí chung quanh, Cao Phong ho khan bên trong, nhưng chậm rãi thở được, tuy rằng vẫn có nghẹt thở cùng nóng bỏng cảm giác, nhưng so với vừa nãy khá hơn nhiều.

Cao Phong cả người vô lực ngã vào đất mặt dưới, thậm chí ngay cả đẩy ra trước mặt bụi bặm khí lực đều không có, trước đó lần kia tiêu hao hần hết thủy khí lực, đại địch tuy rằng sóng chết không rõ, cũng làm cho hần hoàn quyết tâm tức giận, cũng lại cố không nổi khí lực, đang lúc này, trên người hần đất mặt chấn động mạnh một cái, phảng phất lại món đồ gì đập ở trên lưng của hần, sau đó nhẹ đi, đột nhiên biến mất loại trầm trọng kia.

Cao Phong trong lòng căng thẳng, hần nhớ tới binh khí sinh vật là chuyên vì chiến tranh cấu tạo khái niệm vũ khí, rất có thể suy tính chống lại nổ tung nhân tố, nói cách khác, khủng bố Tử thần còn chưa chết. . .

Nghĩ tới đây, bởi vì thả lỏng mà biến mất khí lực lần thứ hai trở lại trên người hần, chịu đựng bộ ngực đau nhức, hai tay chống đỡ mặt đất đột nhiên thẳng lưng, một thoáng từ chỗ phía dưới khoan ra, híp mắt một thoáng nhìn thấy chính qua chân đi về phía trước động khủng bố Tử thần, cái gì cũng có không nghĩ, cắn chặt răng rên lên một tiếng, hai chân trùng chỗ ở diện đột nhiên phát lực. . .

Nổ tung không ngừng nổ què rồi khủng bố Tử thần một chân, thiêu đốt sóng lửa cũng đưa nó miễn cảm phát đạt khang bích bụi thần kinh nóng ra một chuỗi dài bong bóng, đối với ngoại giới nhận biết vô hạn hạ thấp, thậm chí ngay cả ngay khi nó dưới chân nằm Cao Phong đều không phát hiện được, Cao Phong đứng dậy đột nhiên xông tới, khủng bố Tử thần không hề bất ngờ bị nhào tới. . .

Đóng

Cao Phong cùng khủng bố Tử thần giao cùng nhau hướng phía dưới lăn xuống, trong tay Quân Dao lần lượt đâm vào khủng bố Tử thần trên cổ, ở cái kia kèn đồng miệng phía dưới, có một khối nho nhỏ tam giác bị ẩn giấu, nơi này mới là khủng bố Tử thần chân chính chỗ yếu, am hiểu nhất nắm chặt trực giác Cao Phong liền lần lượt đâm xuyên qua chỗ đó.

Tử thần bị Cao Phong linh khoảng cách quán quyết cùng nhau, căn bản là không có cách múa cánh tay đao, chỉ có thể nhìn được trí mạng đâm xuyên, lúc này khủng bố Tử thần trên người chảy ra chảy nhầy đã gần như không có, nó nguyên bản trắng mịn vỏ ngoài cũng không bao giờ có thể tiếp tục thoát khí hiện thủy quang, trở nên khô ráo cay đắng, mà nó gáy bên trong phun ra ngoài đồ vật cũng không lại tương màu xanh lục máu tươi, nhưng là bất ngờ đỏ tươi, này càng sâu sắc thêm hơn Cao Phong đối với suy đoán của nó.

Cái kia nóng bỏng đáng sợ máu tươi theo Cao Phong phản trụ nó gáy tay trái chảy xuôi, để Cao Phong lòng bàn tay sản sinh khó có thể chịu đựng nóng rực, Cao Phong không khỏi mà rùng rợn lần thứ hai kháp tiến vào cổ họng của nó, như phát điên mãnh thú, kế tục đâm ra Quân Dao, cho dù bàn tay của hần bị nóng rực đốt thành tro bụi, hần cũng sẽ không tha cái này câu. Nuôi dưỡng.

Khủng bố Tử thần cũng lại không phát ra được kêu rên, như cách thủy cá, làm sắp chết gãy dựa, đang lúc này, Cao Phong cái kia nóng đã không cảm giác lòng bàn tay trái truyền đến một trận lạnh lẽo, một loại không tên vật chất từ khủng bố Tử thần trong vết thương rút ra, từ từ ở bên trên bàn tay của hần hình thành vảy giáp sắc sỡ bùn.

Tầng này đồ vật từ từ biến ngạnh, mà khủng bố Tử thần gãy dựa phạm vi cũng đang không ngừng nhỏ đi, khi (làm) Cao Phong tay trái cứng rắn, như thạch cao bình thường thời gian, khủng bố Tử thần rốt cục không động dậy nữa, Cao Phong cũng đã tiêu hao hết cuối cùng tinh lực, oai ngã vào khủng bố Tử thần trên người ngất đi.

Trần ngập bụi trần luôn có tiêu tan thời khắc, dày đặc cát bụi phảng phất tra-xơ giống như vậy, đem hết thủy đều bao trùm, nhân viên, thi thể, cỏ dại, nhựa đường đầm lầy, cuối cùng chỉ còn dư lại mờ mịt một mảnh.

Chập trùng bất bình trên mặt đất lại cũng nhìn không ra chiến trường vết tích, chỉ có cái kia dựng đứng không biết bao nhiêu năm hài cốt còn giữ lúc trước đáng vẻ, 'Sùng sức' một tiếng, một cái khí bao từ mờ mịt địa phương bốc lên nổ tung, lộ ra một mảnh so với bụi trần càng đen thui hơn nhựa đường.

Ở nhựa đường hơi hơi địa phương xa một chút, một người từ đột nhiên bắt tay vào làm, phui xuống vô số cát bụi, nhưng vẫn như cũ không thấy rõ đáng đập của hần, liền nghe hần la lớn: "Tam Trảo, Tam Trảo. . ."

Tiếng la bi thương mà thê thảm, mang theo hoang dã người hiếm thấy tiếng khóc, Khoát Nha ở chính mình A Đại từ thời điểm đều không đã khóc, hoang dã người từ sinh ra được liền không được khóc, bọn họ tin tưởng mồ hôi, dòng máu, chỉ có không tin nước mắt, nước mắt là mềm yếu danh từ, kẻ mềm yếu không xứng đáng vì là hoang dã người, có thể Khoát Nha vì Cao Phong, hô tiếng khóc.

Một cái lại một cái bóng người từ bên cạnh hần bò lên, tất cả mọi người đều là bình thường mô dạng, mờ mịt, không nhận rõ là nam nhân vẫn là nữ nhân, không nhận rõ là đại nhân vẫn là tiểu hài nhi, lúc này một cái vóc người to mọng no đủ vóc người tròn vo nữ nhân đứng lên, tuy rằng nàng đồng dạng đầu đen đỏ mặt, trên người da thịt cũng bị che khuất, nhưng này hùng vĩ đồ sộ bộ ngực cho thấy giới tính của nàng,

Nàng đầu tiên đi tới Khoát Nha bên người, lưng lay Khoát Nha, Khoát Nha nhưng không để ý tới nàng, cất tiếng đau buồn gào thét nói: "Tam Trảo chết rồi, Tam Trảo chết rồi. . ." Cái kia gào thét thảm thiết tan nát cõi lòng, trầm trọng thê thảm để nữ nhân trong mắt chảy xuống hai đạo thanh liêm lệ, xông ra dày đặc cát bụi.

"Hào cái gì hào? Cần thận người A Đại nửa đêm đi tìm để giáo huấn người, hoang dã hần từ chỉ chảy máu không đổ lệ. . ." Tho bạo tiếng gào như con sói cô độc gào thét, từ Can Tử trong miệng truyền đến đi ra.

"Tam Trảo chết rồi, Tam Trảo chết rồi. . ." Ba con trai căn bản không phản ứng Can Tử, như trước tan nát cõi lòng gào lên, hần hào không phải nước

mất, là trong lòng ngột ngạt, hấn hận chính mình vô dụng, muốn chết đều không chết được, hấn vẫn luôn nhận định, nếu như mình chết rồi, Cao Phong liền có thể sống sót.

"Sống, chúng ta sống, chúng ta sống sót. . ." Khoát Nha ở tan nát cõi lòng khóc hiệu, khế nô môn thì lại dồn dập đứng lên lớn tiếng hoan hô, khủng bố Tử thần qua lại nơi Bách Tử Vô Sinh, bọn họ là duy nhất gặp khủng bố Tử thần mà người còn sống sót, làm sao có thể không hoan hô?

Theo khế nô môn hoan hô, các nữ nhân cũng dồn dập hào lên, các nàng đồng dạng cao hứng, cao hứng chính mình còn sống, chỉ là các nam nhân rất cổ hợm vì là sống sót hoan hô, các nàng lôi kéo cổ hợm vì là sống sót mà gào khóc, các nữ nhân khóc, bọn nhỏ cũng khóc, lại bị các nam nhân quở trách, bọn họ chỉ cho phép con gái khóc, không cho phép bé trai khóc.

Trong quá trình này, hết thảy khế nô cùng người phụ nữ đều không đến xem Khoát Nha cùng Can Tử một chút, đối với bọn hấn mà nói, Hắc Trảo từ bỏ bọn họ, chẳng khác nào tự động bỏ qua bọn họ, bọn họ cũng không tiếp tục là Hắc Trảo bộ lạc khế nô cùng nô nữ, là chân chân chính chính người tự do, hoang dã người tự do.

Can Tử cũng không ngăn trở nữa dừng Khoát Nha khóc hiệu, từ từ nằm ở đất mặt cát bụi trên, nhìn lên bầu trời âm trầm tầng mây, hấn làm sao cũng không nghĩ ra chính mình có thể sống sót, hơn hai mươi cái bị vứt bỏ bộ lạc đứng sững chỉ còn dư lại hấn một cái, nếu không phải vừa vận què rồi chân, nói không chắc cũng đã chết.

Hoặc sống, hoặc tử, đối với Can Tử tới nói đều không có ý nghĩa, trước đó ở hoang nhân bộ lạc, hấn là vì Hắc Trảo khen thưởng cùng hứa hẹn đi liều mạng, nhưng ở nơi này, hấn chỉ là vì liều mạng mà liều mạng, khủng bố Tử thần uy danh hiển hách, là mỗi cái hoang dã người ác mộng, hấn sống sót, nhưng không có chiến thắng khủng bố Tử thần hưng phấn, từ người thực sự nhiều lắm.

Khế nô môn mới bắt đầu số lượng là hơn sáu trăm người, đều là hoang nhân chiến sĩ, nữ nhân có hơn sáu trăm người, hải tử không tính toán, một hồi hỗn loạn, khế nô môn chạy tứ tán hơn hai trăm người, chỉ có không tới 400 người cầm lấy vũ khí đồng ý chống lại, nữ nhân lại có hơn năm trăm người, hiện tại ngoại trừ nữ nhân số lượng một cái không ít, hoang nhân chiến sĩ chỉ còn lại không tới 100 người, có thể thấy được thương vong biết bao nặng nề?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Thân chưa tử chiến không ngừng

Các anh em chết rồi, Tam Trảo chết rồi, Khoát Nha liên tiếp phát ra đề hấn lòng chua xót kêu rên, Can Tử không còn muốn sống, Khoát Nha không còn Tam Trảo, liền không biết làm gì, cũng lười đi quản người khác, chỉ là liên tiếp phát tiết, thống hận chính mình vô năng, nhục hương nữ đứng lên, nhìn ngồi dưới đất Khoát Nha, lại xoay người nhìn những nữ nhân kia cùng nam nhân, đột nhiên hiện ra một loại khủng hoảng, nàng không còn chủ nhân.

Ở hoang nhân bộ lạc, nàng là Dạ Ma trần vật, không người nào dám nhìn nhiều, cũng không có ai dám nói chuyện cùng nàng, Dạ Ma chết rồi, nàng bị đưa cho Cao Phong, Cao Phong tuy rằng chán ghét nàng, nhưng nói thế nào cũng là chủ nhân của nàng, có người che chở, có người cung dưỡng, hiện tại nàng phải đi con đường nào? Đi theo đám kia nam nhân đi? Nàng không biết mình có thể hay không bị ăn liền xương cũng không dư thừa?

Nghĩ tới đây, trước nay chưa từng có khủng hoảng giáng lâm đến trong lòng nàng, so với khủng bố Tử thần tăng thêm sự kinh khủng, không khỏi mà muốn tìm được chủ nhân của mình, ở Khoát Nha kêu rên, Can Tử chán chường, những người khác chúc mừng thời gian, nhục hương nữ chậm rãi hướng đi thiên gas nổ tung địa phương, ở nơi nào, nàng muốn tìm được Cao Phong thì thế, cho dù Cao Phong chết rồi, cũng vẫn là chủ nhân của nàng.

Nhục hương nữ so với bất luận người nào đều đơn thuần, trong lòng nàng không có bất kỳ phức tạp ý nghĩ, sống sót mục đích chỉ là vì chủ nhân, đây là mười năm trước bị Dạ Ma coi trọng sau khi, vẫn vâng theo, ở nàng kinh hoảng con mắt đảo qua mặt đất thời điểm, bốn con nửa cong cánh tay đao cương trực đưa về phía bầu trời, như động lại.

Theo nàng tiếp cận, vật kia càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng thấy được con kia làm cho tất cả mọi người sợ sệt khủng bố Tử thần, nhất thời làm cho nàng lùi về sau một bước, trước đó đầu người cuộn cuộn, dòng máu trùng thiên thực tại đưa nàng sợ đến không nhẹ.

Khủng bố Tử thần cũng bị hạ xuống bụi trần chôn trụ, ở trên người nó, tựa hồ còn đè lên một khối Thạch Đầu, mặc dù đối với khủng bố Tử thần sợ sệt, nghĩ đến chủ nhân của nàng cuối cùng cùng khủng bố Tử thần quyết tử chiến đấu, trong lòng không khỏi dâng lên một tia ngạo khí, chủ nhân của nàng không sợ, nàng cũng không sợ.

Nhục hương nữ cử động đưa tới một ít nam nhân dò xét, bọn họ đã sớm đối với cái này tuyệt đại vu vật dò xét đã lâu, hiện tại bộ lạc đứng sững gần như diệt sạch, Cao Phong cũng không rõ sống chết, đại chiến sau khi tính cách bạo ngược, vốn muốn tìm những kia khóc hiệu nữ nhân phát tiết một phen, hiện tại có càng tốt hơn đối tượng.

Hơn mười nam nhân không hẹn mà cùng đi ra, nhưng lẫn nhau đối diện, lập tức nứt ra răng vàng lớn nhìn nhau nở nụ cười, bọn họ không ngại cùng người khác đồng thời chia sẻ chiến lợi phẩm, không hẹn mà cùng hướng về không hề phòng bị nhục hương nữ đi tới.

Nhục hương nữ đứng ở không gian trước mặt ngự ngác nhìn, tựa hồ không thể tin được này con không bố quái vật đã chết, đang lúc này, một đám nam nhân đột nhiên đưa nàng cùng không gian trước mặt đồng thời vây nhốt.

Nhục hương nữ sợ hãi run rẩy, xuyên thấu qua đoàn người hướng về Khoát Nha nhìn lại, lại phát hiện Khoát Nha chỉ là gào thét, Can Từ không nhúc nhích, chết rồi một nửa.

Ai cũng muốn cái thứ nhất trên, nhưng ai cũng không dám cái thứ nhất trên, không bố Từ thần hồ từ không ngả uy, như trước để bọn họ sợ sệt, có thể ở thời điểm chiến đấu, bọn họ sẽ không sợ sinh tử, nhưng chiến đấu sau khi kết thúc còn sống vui mừng lại để cho bọn họ khiếp đảm, nhục hương nữ đang run rẩy bên trong, nhắm mắt lại, chờ nghênh tiếp đáng sợ nhất vận mệnh.

Đóng

Hoang dã nữ nhân vào đúng lúc này đều là thống nhất nhẩn nhục chịu đựng, hoang dã nam nhân vì sinh tồn mà chảy máu, các nàng vì hoang dã nam nhân phát tiết mà rơi lệ, đều chỉ là vì sống tiếp.

Một người đàn ông không nhìn được, hai mắt đỏ như máu, hạ thân rung rục, trong cổ họng phát ra tựa dã thú gầm Ầm, đột nhiên điên cuồng hét lên một tiếng, hướng về nữ nhân nhào tới, không có ai ngăn cản hắn, nhưng bởi vì hắn đi đầu, tranh nhau chen lấn nhào tới.

Nhục hương nữ tăng tăng ngã vào không gian trước mặt, nhưng đánh vào một cái mềm mại đồ vật trên, sau một khắc, bao trùm ở không gian trước mặt trên người cát bụi đột nhiên bắn như bay, một cái có sư tử tóc mai người gào thét hướng về người chung quanh phóng đi, gầm đen răng cưa Quân Dao ở cánh tay hắn vung vẩy dưới, tinh chuẩn xẹt qua từng cái từng cái nam nhân gáy.

Tất cả mọi người đều bị này đột nhiên biến hóa sợ ngây người, không bố Từ thần trước đó thì có quá biến thân trước khoa, bọn họ cho rằng không bố Từ thần lại có biến hóa mới, mà chuỗi này Quân Dao như rắn độc độc nhất Lão Nha, nhanh như tia chớp tránh qua các nam nhân chỗ yếu.

Trước đó nhào tới nhục hương nữ nam nhân sợ hãi nhìn nhục hương nữ thoát hiện bất định Quân Dao, đột nhiên gào lên một tiếng, sủi từ sâu lòng giống như vô lực tiểu đệ, cái miệng trần chạy về phía xa, nhưng hắn vừa vặn cưỡi quần kéo dài tới một phần ba vị trí, banh ở bắp đùi, để hắn đánh lao đảo một cái.

Sau một khắc, Cao Phong cặp kia chỗ trống mà thô bạo con mắt còn giống như u linh xuất hiện ở sau lưng hắn, một thanh răng cưa Quân Dao từ hắn sau gáy đột nhiên đâm thủng, từ hắn hầu kết vị trí xuyên thấu, Quân Dao xoay ngang đột nhiên khuấy lên, xoay địa kéo đứt đoạn mất xương cổ của hắn cùng bộ phận, đầu người ở Quân Dao lỏng lẻo dưới, bay lên cao cao, phun máu tươi gáy nằm ngang hướng phía dưới đổ tới, một chùm bóng bắn nhanh dòng máu đem tro bụi lao ra một đạo ánh sáng sâu hoắm . . .

Khoát Nha nứt ra ít đi răng cửa miệng rộng, ngẩng ngốc nhìn đầu người hướng về Cao Phong dưới chân rơi rụng, nhắc theo Quân Dao Cao Phong bên người trong vòng mười mét không còn đứng thẳng người, bình tĩnh xoay chuyển một vòng, đột nhiên hướng về lòng đất đổ tới.

Vĩnh viễn không có ai biết, Cao Phong muốn giết chết không bố Từ thần tâm là cỡ nào bùng nổ, cho dù ở hắn đem không bố Từ thần giết chết sau khi, Quân Dao còn tại hạ ý thức đâm thủng không bố Từ thần hầu kết, lần lượt mãi đến tận hắn hoàn toàn thoát ly tế xui, mãi đến tận bị nhục hương nữ đụng vào, do đó để thân thể của hắn sinh ra phản ứng dây chuyền.

Ý thức đang không có khôi phục tình huống dưới, nhận biết mang theo thân thể của hắn bản năng, dựa theo trước đó bị không bố Từ thần giết đến sau khi hình thức tự phát giết chết, loại này giết chết bị chấp niệm dẫn dắt theo bản năng kết quả, bản thân không biết, chỉ là thân thể dựa theo bản năng làm việc, ở tất cả mọi người đều bị không bố Từ thần phục sinh đáng sợ kinh hoàng bên trong, sợ đến không thể động đậy thời gian, bị suy yếu đến cực điểm Cao Phong giết chết.

Mà loại này giết chết là phạm vi nhỏ bạo phát, chỉ cần bên cạnh hắn trong vòng mười mét không có đứng thẳng người, hắn thì sẽ không động thủ nữa, do đó đưa ra không bố Từ thần đã bị giết chết ảo giác, cũng coi như là những người đàn ông này không may, càng xui xẻo hơn chính là cái kia quần thoát đến một nửa gia hỏa, nếu như hắn không nhảy dựng lên đảo tẩu, ngược lại cùng nhục hương nữ bình thường vô sự.

"Tam Trảo không chết. . ." Khoát Nha miệng rộng dài ra đầy đủ mười giây đồng hồ, mười giây đồng hồ hô hấp dừng lại sau khi, từ hắn trong cổ họng nổ tung bình thường gào thét đi ra, để chó chết như thế Can Từ đột nhiên ngồi dậy, quay đầu thấy Khoát Nha tay run rẩy chỉ chỉ Cao Phong thân thể, lần thứ hai kinh hi hào lên: "Thật sự không chết, còn giết những này không có mắt ngu xuẩn. . ."

"Các người này quần nợ. Thao thực hủ thú. . . , muốn từ ruột rứt đúng không? Tam Trảo người phụ nữ đều dám động? Tam Trảo có thể tự lực giết chết không bố Từ thần, liền có thể giết chết các người tất cả mọi người. . ."

Can Từ qua chân, quơ múa răng nanh đao lớn tiếng kêu gào, trước đó còn đang ăn mừng tự lực khế nô môn đẳng hoàng quý trên mặt đất, đem đỉnh đầu trên đất kính nể rất nhiều.

Khoát Nha khoảng chừng : trái phải khiêng hai cái răng cưa đao, như môn thần binh thường đứng ở Can Từ phía sau, hung thần ác sát nhìn chăm chăm những này hắn hận không thể một hơi sát quang gia hỏa, thỉnh thoảng dùng ánh mắt sầu lo nhìn về phía phía sau, bị nhục hương nữ dùng quý giá nguồn nước thanh tẩy vết thương Cao Phong.

Ở đây khế nô môn là Can Từ cùng Khoát Nha tính gộp lại năm mươi lần, chỉ cần một cái xung phong, Can Từ cùng Khoát Nha thì sẽ bị nhấn chìm,

nhưng không có một người dám động, bởi vì Cao Phong còn thoi thóp sống sót, cho dù thoi thóp, bọn họ cũng e ngại, Cao Phong có thể thái rau giống như vậy, đem bọn họ toàn bộ chém giết, lại như khủng bố từ Thần Thị thể liên hơn mười cụ lại mới mẻ bất quá thì thể.

Sau đó thời gian trong, Cao Phong ở hôn mê rơi vào nguy hiểm gãy dựa kỳ, trải qua các loại gần chết trải nghiệm, mà Can Tử thì lại tự động gánh chịu thống lĩnh kẻ nô công tác, đem hết thầy nữ nhân cùng hài tử tổ chức cùng nhau, dựa vào phế tích, thành lập từng cái từng cái lều vải, chờ đợi Tam Trảo tỉnh lại.

Khế nô môn không hề bắt ngờ bị Can Tử hợp nhất, mất đi ngăn ngại tự do, Hắc Trảo từ bỏ bọn họ, Cao Phong nhưng cứu bọn họ, lại có giết chết khủng bố Tử thần uy vọng, trở thành bọn họ khi (làm) chỉ không hai chủ nhân, Khoát Nha tự cho là đội cảnh sát trường, từ sáng đến tối không có chuyện gì liên khiêng hai cái răng nanh đao, qua lại dò xét những kia ở trong lòng hắc cũng không an phận kẻ nô.

Hắc Trảo lúc đi, mang đi thủy cùng một phần đồ ăn, vì lẽ đó tạm thời đồ ăn không thiếu, nhưng Can Tử lại có chút nóng nảy, bọn họ thủy chỉ đủ dùng thời gian ba ngày, nếu như Cao Phong tỉnh táo, bọn họ có thể cùng Cao Phong một lần nữa trở về hủy diệt hoang nhân bộ lạc, ở nơi đó một lần nữa đạt được thủy, nhưng Cao Phong bộ dáng này, bọn họ căn bản không dám động, sợ Cao Phong chết ở nửa đường nóng bức bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Nguồn nước

Tất cả mọi người đều đang chờ Cao Phong tỉnh lại, chờ hắc kếp tục dẫn dắt người nơi này sống tiếp, mà Cao Phong ở nguy hiểm quan sát giai đoạn, chính đang trong mộng trải qua thế giới cũ.

Trắng như tuyết hộ sĩ phục, kiều mị cảm động Phi Nhi, khói lửa ngập trời chiến trường, sinh tử lấy cộng chiến hữu, thấy chất đầy đồng thành thị, oai ngã vào mặt đường, pháo quân buông xuống trên đất chủ chiến xe tăng, còn có cùng pháo máy thiếu dính chung một chỗ tiêu thi, một phần phần mệnh lệnh tác chiến, từng cái từng cái sinh tử trong nháy mắt, từng đoạn sinh tử cách xa nhau, còn có một vài bức sinh tử triển miên.

Các loại hình ảnh cười ngửa xem hoa ở Cao Phong trong đầu tránh qua, hôn mê bất tỉnh hắc mị mắt nhanh chóng chuyển động, như trải qua một hồi chân thật nhất ác mộng.

"A30178, ngày hôm nay ngươi chính thức trở thành một tên quang vinh cơ động bộ binh, hi vọng ngươi có thể ở trên chiến trường đạt được chính mình vinh dự. . ."

"Bí mật, bí mật, là trọng lực đạn pháo, đều cho ta ẩn đi, A30178, đừng có chạy lung tung, mảnh đạn sẽ chính mình tìm ngươi. . ."

"A30178 báo cáo trưởng quan, thứ ba mươi chín đại đội 507 trung đội hoàn thành đột phá mệnh lệnh, đi làm 128 người, còn sống mười ba người, Trung đội trưởng chết trận. . ."

"Thứ ba mươi chín đại đội 507 trung đội sĩ quan A30178 xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ, do đó ban phát huệ tiến huân chương, thăng cấp thành thiếu úy quan quân, đảm nhiệm 507 Trung đội trưởng. . ."

"Thứ ba mươi chín đại đội trưởng A30178 thượng úy xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ, do đó ban phát huệ sĩ huân chương, thăng cấp thành thiếu tá quan quân, đảm nhiệm. . ."

Sinh động mà mơ hồ hình ảnh không ngừng từ Cao Phong trong đầu tránh qua, một cái đánh số tạo thành tên cổ hóa ở trong lòng hắc, A30178.

"Ta đến cùng là ai? Ta tại sao gọi A30178? Cha của ta là ai? Mẹ của ta là ai? Ta tại sao không biết trí nhớ trước kia. . ."

"Ta tên Phi Nhi, không nói cho ngươi họ, để ngươi đoán. . ."

"Ngươi chính là ngươi, lại như ta là Phi Nhi, nếu như ngươi không muốn gọi A30178, liền gọi Cao Phong đi, khoáng đạt mà cô quạnh. . ."

"Khoáng đạt mà cô quạnh. . ." "Khoáng đạt mà cô quạnh. . ." "Khoáng đạt mà cô quạnh. . ."

Vô hạn quanh co ni non ở trong đầu vang vọng, đầu tiên là than nhẹ mà xa xưa, chậm rãi gia tốc, càng lúc càng nhanh, như xoay tròn quạt, cuối cùng trở nên nhanh chóng, một tiếng tiếp theo một tiếng vang vọng ở trong đầu hắc, ong ong hỗn thành một đoàn, như ngọt ngào núi lửa, súc tích năng lượng chờ đợi bạo phát một khắc.

"Khoảng đạt mà cô quanh . . , ta chính là Cao Phong. . ." Đột nhiên, nhắm hai mắt Cao Phong rõ ràng nói ra câu nói này, để miệng lưỡi khô héo, nhưng cẩn thận cho Cao Phong cho ăn thủy nhục hương nữ bản thủ phi tay run rẩy, Cao Phong mở choàng mắt, rống to: "Ta. . . , chính là Cao Phong. . ."

"Chỉ còn dư lại một ngày thủy, nếu như ngươi cảm thấy không cần gấp gáp, chúng ta tối hôm nay liền có thể chạy tới hoang nhân bộ lạc, ở nơi đó chúng ta có thể tìm tới thủy, lấy thủy, là có thể về Hắc Trảo bộ lạc. . ."

Can Từ cung kính đứng ở Cao Phong giường trước, không dám có một tia bất kính, ở sau lưng hắn, khủng bố Từ thần đã bị người xử lý, cho rằng pho tượng xếp đặt ở lầu vài một bên, dựa theo hoang nhân quen thuộc, làm Cao Phong chiến công lao trang sức, nhưng Cao Phong căn bản không có đi liếc mắt nhìn, chỉ là nhìn chăm chăm hai gò má tước suu, miệng lưỡi đồng dạng khô héo Can Từ.

Ở Cao Phong nhìn kỹ, Can Từ ánh mắt không khỏi mà lấp lánh không yên, muốn né tránh.

"E sợ chỉ có ta mới có một ngày thủy, những người khác một giọt cũng không có chứ?" Cao Phong trầm giọng nói rằng, hắn nghe ra Can Từ trong cổ họng cay đắng khàn khàn, mà làm bên cạnh hắn nô nữ, nhục hương nữ đều làm ra sắp chết rồi, có thể thấy được khuyết thủy đã nghiêm trọng đến cấp bách mức độ.

Đóng

"Không có biện pháp khác, kẻ nô cùng nữ nhân tạm thời còn có thể uống nước tiểu, các loại (chờ) nước tiểu cũng không còn, liền triệt để không còn. ."

Can Từ cười khổ nói, Cao Phong lạnh cả tim, đã đến mức độ này?

"Tam Trảo, ngươi đã tỉnh. . ." Khoát Nha vô cùng phấn khởi đi vào, nhìn thấy Cao Phong đáng vẻ tỏ rõ vẻ vui mừng, từ phía sau móc ra một cái xẹp xẹp túi nước, làm bộ hào phóng nhét vào Cao Phong trong lồng ngực.

"Khát nước rồi, uống đi. . ." Cầm con kia còn lại non nửa túi túi nước, nhìn Khoát Nha so với Can Từ càng thêm khô héo môi, Cao Phong trong lòng nặng trĩu, Khoát Nha đây là đem hân quý giá nhất đồ vật đưa cho chính mình, nhìn Can Từ cái kia nóng rực ánh mắt, Cao Phong đem tâm xoay ngang, vặn ra túi nước, đem đã có mùi thối nhi nước nóng toàn bộ rót tiến vào cổ họng bên trong, cho dù hắn không khát, này thủy cũng phải uống.

"Nhắc ta đi ra ngoài, ta muốn đi xem bọn họ một chút. . ." Cao Phong thả xuống túi nước, không thể nghi ngờ nói rằng, để Can Từ cùng Khoát Nha sắc mặt đồng thời biến đổi.

Tình huống so với Cao Phong tưởng tượng nghiêm trọng, màu máu Xích Vân tản ra nhiệt độ cao rừng rực, để nhựa đường phát sinh sốt ruột mùi nhi, từng tiếng uể oải ho khan từ sắp chết trong đám người xuyên ra đến, bọn nhỏ uể oải nằm ở mẫu thân trong lồng ngực, ngậm sữa. Từ, dùng sức hấp. Đồng ý, muốn một cái vui tươi sữa tươi đức khô cạn kiệt hầu.

Các nam nhân đều cầm chính mình túi nước, cảnh giác quan sát đồng bạn bên cạnh, sợ sệt người khác cướp giật, Cao Phong lại biết, ở trong đó không phải thủy, mà là nước tiểu.

Ở vùng phía tây hoang dã căn cứ mà hoang vu trên mặt đất, một con có to lớn thô tích tạo thành đội ngũ chính đang nhanh chóng chạy trốn, thô tích cũng không phải là thích hợp nhanh chóng đi tới động vật, ở thần lẫn tựa như chạy trong quá trình, không ngừng phát sinh gào thét gào thét tiếng kêu, rất nhiều thô tích chạy đến một nửa, liền cũng không tiếp tục dịch bước từ, tùy ý xua đuổi cũng không động dấy.

Ở này quần thô tích trong lúc đó, khổng lồ nhất một con thô tích trên, Hắc Trảo cau mày nhìn nằm ngoài đồng thời lớn tiếng thờ đốc thô tích, không tới hai trăm cái bộ lạc đứng sĩ chính đang thay phiên cho thô tích nước uống, xa xôi hơn phía sau, một con đi lại tập tễnh thô tích chính gian nan hướng bên này bốn ba, này con thô tích càng thêm nhỏ gầy, cũng càng thêm gầy yếu.

"Hắc Trảo, lại về phía trước phải bỏ qua những này thô tích, đã đến cực hạn. . ." Mắt nhỏ trưởng lão không nhìn được đã mở miệng, trong giọng nói lộ ra không muốn cùng xoắn xuýt, thô tích ở trong vùng hoang dã địa vị lại như kiếp trước chiến lược vũ khí bình thường trọng yếu, bất kể là vận tải vẫn là di chuyển đều ắt không thể thiếu, từng thì có cái bộ lạc thậm chí dùng thô tích thành lập một đội đại quân không gì không đánh được.

"Đã bao lâu trôi qua?" Hắc Trảo ngẩng đầu nhìn hướng về toả ra nhiệt độ cao bầu trời, lợi trảo nôn nóng mà sát, phát sinh kèn kẹt tạp âm, trong lòng tính toán từ nơi này đến Địa Tu bộ lạc thời gian.

"Lại có thêm lập tức trời tối, đã một Thiên Nhất ban đêm, ta nghĩ. . . , có thể Tam Trảo thật sự làm được. . ." Mắt nhỏ trưởng lão cũng có chút không xác định nói rằng, hai con mắt nhỏ chớp chớp, nhìn Hắc Trảo, muốn thi nhìn ra Hắc Trảo biểu hiện.

"Không nên ký hi vọng ở Tam Trảo trên người, không người nào có thể chân chính giết chết khủng bố Từ thần, đặc biệt ở nguyên rủa nơi dùng một đám nữ nhân cùng kẻ nô, ta tin tưởng hắn có thể sống sót, nhưng ta không tin hắn có thể giết chết khủng bố Từ thần. . ."

Hắc Trảo cố chấp phản bác, trong ánh mắt có không thể hoài nghi ngoan cố, để mắt nhỏ trưởng lão không lời nào để nói, nhưng hắn cũng không nỡ bỏ nơi này thô tích, không khỏi đề nghị: "Nếu không, nghỉ ngơi đến đêm đen, đến thời điểm khủng bố Từ thần đuổi theo, bỏ qua thô tích chính là, chúng ta đã so với kế hoạch vượt ra khỏi rất nhiều. . ."

Dựa theo kế hoạch, khủng bố từ thần hiện ở hắn là đã đến, nhưng vẫn không có phát sinh tập kích sự kiện, không khỏi mà dâng lên may mắn tâm lý, cho dù khủng bố Từ thần ở đêm đen trước đó đến, bọn họ chỉ ít nghỉ ngơi nhiều mấy tiếng, đến thời điểm tồn thất cũng so với dự liệu thiếu. . .

Hắc Trảo vẫn còn có chút do dự, nhiều một chút thời gian, liền mang ý nghĩa nhiều hơn chút người có thể đến Địa Tu bộ lạc, đối mặt một cái bộ lạc nhân loại, cho dù khủng bố Tử thần cũng không thể tru tuyệt, vào lúc ấy mới là bọn hắn trốn lúc đi, hiện tại, lại có chút không xác định.

"Tam Trảo không phải trước đây Tam Trảo, hắn nói không chắc có thể sáng tạo kỳ tích. . ." Mắt nhỏ trưởng lão cũng cuống lên, nói ra giới nhất đánh động Hắc Trảo, lại làm cho Hắc Trảo chấn động toàn thân, đột nhiên quay đầu lại nhìn mắt nhỏ trưởng lão nói rằng: "Nếu như Tam Trảo thật sự làm được, cái kia. . . , vậy chúng ta cho dù chạy tới Địa Tu bộ lạc cũng chưa hẳn hữu dụng, khủng bố Tử thần không đi trở về?"

Đây là kế hoạch to lớn nhất thiếu hụt, bọn họ bỏ mạng chạy trốn tất cả đều giả thiết ở khủng bố Tử thần truy sát cơ sở trên, nếu là khủng bố Tử thần bị bắt trụ. . . , hậu quả liền. . .

"Cũng có thể Tam Trảo kéo lại khủng bố Tử thần, trước hắn nhưng là đem khủng bố Tử thần bức ra quá. . ." Mắt nhỏ trưởng lão lúc này không dám đánh cam đoan, trả lời có chút bảo thủ, để Hắc Trảo kích động tâm tình táo lại, nhưng không ở như trước đó gấp như vậy bách.

"Loại khả năng này là to lớn nhất, chúng ta tạm thời nghỉ ngơi trước, tranh thủ để thổ tích khôi phục như cũ, có thổ tích, các dũng sĩ liền không cần lãng phí khí lực, hi vọng tiểu tử kia có thể kiên trì lâu một chút. . ." Hắc Trảo quyết định vẫn có bảo lưu tin tưởng, làm xong hai tay chuẩn bị, một khi thổ tích gặp tập kích, liền lập tức ném thổ tích thoát ly, vạn nhất không có gặp tập kích, bọn họ cứ tiếp tục mang theo thổ tích ra đi, chỉ ít bọn họ đi lộ trình so với tưởng tượng xa.

"Vạn nhất, vạn nhất Tam Trảo chết rồi làm sao bây giờ?" Có Hắc Trảo, mắt nhỏ trưởng lão an lòng hạ xuống, nhưng nhớ tới một chuyện khác, Tam Trảo ở trong chiến đấu biểu hiện có thể quyền có thể điểm, là người thừa kế lựa chọn tốt nhất, mà Đại Trảo cùng Nhị Trảo đã bị đào thải ra khỏi cục, vạn nhất. . . , vạn nhất Tam Trảo chết rồi, người thừa kế nhưng là không còn.

Hắc Trảo sắc mặt trở nên dị thường khó coi, đột nhiên xoay người quát: "Tam Trảo không có khả năng có sự, ai cũng sẽ có sự, chính là hắn không có việc gì, hắn sẽ không dễ dàng chết như vậy. . ."

Cùng với là ở sống bộ lạc trưởng lão tức giận, Hắc Trảo không bằng nói là ở giận bản thân mình, Tam Trảo có vô hạn độ khả thi, một khi có thể thuận lợi trưởng thành, vùng phía tây hoang dã đem không người nào có thể ngăn trở Cao Phong quét khỏi, Cao Phong quét khỏi cũng mang ý nghĩa Hắc Trảo bộ lạc quét khỏi, nhưng hắn lại vì trả thù Địa Tu bộ lạc, đem Cao Phong ném vào hiểm địa.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44 : Khế nô trong lúc đó

"Đại Trảo chạy trốn, Nhị Trảo cũng không thích hợp kế thừa bộ lạc. . ." Mắt nhỏ trưởng lão ta cổ mà nói hắn, Hắc Trảo nghe nói, không khỏi mà hướng về trong đội ngũ Nhị Trảo nhìn lại, chỉ thấy Nhị Trảo ngồi ở thổ tích trên nhìn chung quanh, thỉnh thoảng sờ về phía bên hông bọc nhỏ, mặt mày bên trong có hoang dã người tuyệt đối không có con buôn khí sắc, không khỏi mà hừ lạnh một tiếng, lớn tiếng nói: "Cho dù ta giao cho người khác, cũng sẽ không giao cho Nhị Trảo bán kiếm tiền. . ."

"E sợ Đại Trảo đã đến bộ lạc, nếu như người không xuất hiện, sự tình liền nghiêm trọng. . ." Mắt nhỏ trưởng lão lần thứ hai nghĩ đến một người, nói rằng người này, Hắc Trảo trong lòng hiện lên một tia bóng tối, Cao Phong gấp đọc tràng nhân tập kích sự tình hắn cũng nghe nói, độc tràng nhân đối với người khác là một bí mật, nhưng đối với hắn cũng không phải, Đại trưởng lão phía sau có những thứ gì, ở Đại trưởng lão trước khi chết, hắn rõ ràng ràng.

"Nếu là hắn dám dính vào, ta cũng không nhận hắn đứa con trai này. . ." Hắc Trảo thấp giọng ni non, lưỡi dao sắc đột nhiên nắm cùng nhau giao nhau mà qua, tựa như ở kiên định quyết tâm của mình, mắt nhỏ trưởng lão không có nghe được câu này, hắn nôn nóng nhìn rất xa phía sau, cầu nguyện khủng bố Tử thần tới nay xuất hiện. . .

Tiểu Hồng sa ở Cao Phong sau khi rời đi, một con trốn trốn tránh tránh, bởi vì Đại Trảo sự phẫn nộ, Cao Phong ở cái thế giới này duy nhất bất động sản bị san thành bình địa, đồng thời đem hết thầy cùng Cao Phong có quan hệ người tru diệt, trước đây chiếu cố quá Tam Trảo nô nữ, ở tại Tam Trảo khoảng chừng : trái phải hàng xóm, tối muốn giết chết nhưng là Tiểu Đậu Đình to nhỏ Tiểu Hồng sa.

Trong bộ lạc, kém nhất địa vị chính là khế nô, sống sót thâm nhất cũng là khế nô, bọn họ lại như sa thử bình thường bị người quên lãng ở vắng vẻ nhất bên trong góc, thế nhưng sa thử cũng là sức sống ngoan cường nhất chủng tộc, đặc biệt trong bộ lạc khế nô, chỉ cần một chút cơ hội, bọn họ liền có thể tiếp tục sống.

Tiểu Hồng sa tự hiểu chuyện tới nay, liền tinh thông khế nô sinh tồn chi đạo, bị thương biết mục súc ăn cỏ khô có thể chữa thương, đói bụng rồi, biết lên lút chạy đến đường đục con non mục súc trong lòng ngực trộm sữa uống, thậm chí lạnh, sẽ dùng cỏ khô cho mình biên chế quần áo, ở trong bộ lạc khế

nô cũng có chính mình vòng tròn, tầng thấp nhất người đều là đoàn kết nhất, vì lẽ đó Tiểu Hồng sa lại trở về trước đây con chuột cuộc đời.

Tiểu Hồng sa lặng lẽ trốn ở một đồng làm mục thảo bên trong quan sát bộ lạc biến hóa, từ Cao Phong sau khi rời đi, bộ lạc liền tràn ngập một loại khí tức quái dị, loại khí tức này trước hết bị nhận ra được chính là khế nô, vì lẽ đó Tiểu Hồng sa mang theo Cao Phong để lại cho nàng hai cái cây táo điện bánh rời khỏi phòng ở, tránh thoát Đại Trảo sau khi trở về trà thù.

Lại đang chỗ tối quan sát được toàn bộ bộ lạc trở nên lòng người bàng hoàng, đến Cao Phong sau khi rời đi mấy ngày, Đại Trảo trở lại bộ lạc ngày thứ hai, càng nhiều người bị giết chết ở nhà của mình bên trong, đều là bộ lạc đại nhân vật, cái kia rất nhiều người kính ngưỡng Nhị trưởng lão chính là chết ở nữ nhân của mình cùng hài tử trung gian, hết thấy người nhà đều bị người giết chết, mà ít nhất hài tử thậm chí bị hút khô rồi máu tươi,

Đóng

Khế nô trong lúc đó cũng biến thành quý dị, bọn họ lẫn nhau trao đổi ánh mắt, ở những người khác quên bên trong, âm thầm trừ hàng thủy, thảo tử, còn có bị ném xuống da thú cùng xương, tìm kiếm tất cả có thể lợi dụng đồ vật, vì là bộ lạc khả năng biến hóa mà cảnh giác.

Cuối cùng càng biến hóa lớn ở Cao Phong rời đi ngày thứ bảy sau đến, rờn rã hơn 700 tên Địa Tu bộ lạc dừng sĩ vây nhốt Hắc Trảo bộ lạc, Hắc Trảo bỏ mình tin tức cũng ở trong bộ lạc lan truyền, đưa tới to lớn nhất gây rối, trước đó ngột ngạt sợ hãi cùng lo lắng đột nhiên bạo phát, tất cả mọi người đều bối rối lên, chỉ có tối bên trong góc khế nô môn yên lặng quan sát.

"Gaza, Gaza. . ." Tiểu Hồng sa hơi hít mắt lại chính đang đồng cỏ khô nơi sâu xa ngủ gật, đột nhiên nghe được như có như không hô hoán, lập tức tinh thần chấn hưng hướng phía dưới chui đi, như con chuột con giống như vậy, theo trước đó mở ra con chuột động đại đường nói, đến cỏ khô phía dưới cùng, vèo địa lên đến một đồng phân khô biên giới bên trong góc cẩn thận nhìn xung quanh, ở sau lưng nàng có ba cái bí ẩn đường nói, một cái cùng đi một cái khác đại thảo chồng, một cái đi về bộ lạc sa thảo hang động bên trong, còn có một người là cách đó không xa căn phòng lớn trên thông khí khe hở bên trong.

Ở nàng cẩn thận nhìn xung quanh bên trong, nhưng nhìn thấy một cái so với nàng còn nhỏ hơn một điểm khế nô chính đang đồng cỏ khô phía dưới hô hoán, cũng không hề mạo tùy tiện xuất hiện, mà là tứ chi cùng sử dụng dọc theo trước đó giả thiết con đường bắt đầu di động, quan sát động tĩnh chung quanh, như một con cẩn thận con mèo nhỏ, chỉ thiếu chút nữa nổ lông.

Tiểu khế nô hô hoán một tiếng tiếp theo một tiếng, nhưng Gaza lại có cùng tuổi tuyệt không tương xứng kiên trì cùng cảnh giác, mãi đến tận nàng không có từ trong không khí phát giác ra khí tức nguy hiểm, mới lặng yên không một tiếng động đến tiểu khế nô phía sau.

"Gaza, có tin tức. . ." Non nót đồng âm mang theo cùng tuổi tác không tương xứng trầm ổn lão luyện, Gaza sạch sẽ rất nhiều gò má không khối mà tránh qua một tia thận trọng, vẫy một cái đầu, mang theo tiểu khế nô như hai con con chuột con, theo bí mật con đường đến một cái bí mật cổng ngầm lối ra : mở miệng chui vào.

Cái này công ngầm cũng không phải là nàng dự lưu đường lui, mà là một cái tiếp đón đồng bạn lâm thời địa chỉ, Gaza có cực cường đề phòng tâm lý, cho dù đồng bạn cũng không tín nhiệm, nàng duy nhất tín nhiệm chính là ở bảo cát trung tướng chính mình cứu ra Cao Phong, cũng chỉ có Cao Phong hành động mới có thể đánh động trong lòng nàng mềm mại.

Khi Gaza mang theo tiểu khế nô đến một cái giếng nước phía dưới, một cái không biết bao nhiêu năm trước, khế nô khai quật ra trộm thủy trong hang động mới ngừng lại, nghe bên ngoài lúc nào cũng vang lên bọt nước âm thanh, Gaza lúc này mới nghiêm túc nhìn tiểu khế nô, trong ánh mắt vẫn như cũ tinh khiết, sạch sẽ làm cho nàng trước mặt tiểu khế nô sợ hãi.

"Cho ngươi. . ." Một khối không tới năm mươi khắc tiểu điện bánh đưa đến tiểu khế nô bản thủ trong tay, sau một khắc liền biến mất ở tiểu khế nô trong miệng, tiểu khế nô đen nhánh, bản thủ trên gương mặt lộ ra vẻ thoải mái, một hồi lâu vuốt bụng nhỏ đối với Gaza nói rằng:

"Đại Trảo bây giờ là mới Hắc Trảo, hết thấy phản đối Đại Trảo người đều chết rồi, hiện tại toàn bộ bộ lạc đều ở truy nã ngươi, nghe nói có hai mươi con giác Mị tướng thưởng, rất nhiều bộ lạc dừng sĩ đều đang tìm kiếm, khế nô cũng bị đánh chết hơn mười, muốn không được bao lâu. . ."

Sự tình so với Gaza tưởng tượng nghiêm túc, lòng dạ chật hẹp Đại Trảo không muốn để cho Gaza sống tiếp, vì thế thậm chí thiên nộ cái khác khế nô, làm cho cả bộ lạc khế nô lòng người bàng hoàng, cũng làm cho tiểu khế nô tháng ngày không dễ chịu lắm, rất nhiều tiểu khế nô liền chủ nhân của mình đều không nhớ được, chết rồi cũng chết vô ích, để Gaza tâm càng nặng trĩu hơn.

Gaza trước mặt tiểu khế nô đại khái hơn sáu tuổi một chút, non nót tiếng nói điểm không ra là nam hay nữ, từ từ la từ từ lùn tóc, cùng bản thủ mô dạng, đứng như trong nước bùn lẫn lộn con chuột con, ở hẳn lúc nói chuyện, lơ đãng liếc mắt nhìn Gaza trên người cừu bì, ánh mắt lộ ra cái tuổi này tiểu hài tử sẽ không có tham lam, tham lam chột lóe lên, khôi phục lại như trước cung kính.

"Ngươi chỉ có đi ra ngoài mới có đường sống, đã có không ít tiểu khế nô chạy ra ngoài, ta nghe nói, lão khế nô biết một con đường, dẫn tới bên ngoài, chỉ cần một chút cây táo bánh, hẳn sẽ đưa ngươi đi ra ngoài. . ."

Gaza sạch sẽ ánh mắt không có chút rung động nào, giống nhau lúc trước, nàng to lớn nhất đặc sắc đó là mặc kệ nghe được tin tức gì, về mặt cùng ánh mắt đều sẽ không thay đổi, như người đứng xem, vì lẽ đó cũng rõ ràng đem tiểu khế nô trong ánh mắt tham lam xem rõ rõ ràng ràng.

"Thật sự chỉ cần một chút cây táo bánh liền để ta đi ra ngoài?" Gaza bình tĩnh hỏi ngược lại, tựa hồ rất có hứng thú đáng vẻ, tiểu khế nô vội vã vỗ tiểu ngực nói rằng, thật sự chỉ cần một chút, Tam Trảo để lại cho ngươi điện bánh tuyệt đối đủ.

"Cái kia. . . , nếu là hẳn đều cầm đi, ta đi ra ngoài ăn cái gì?" Gaza kể tục truy hỏi, ngữ khí có chút rung động, tiểu khế nô con mắt lần thứ hai tránh qua

kêu linh, hạ thấp âm lượng nói rằng: "Tam Trảo để lại cho người thứ tốt không ít, người lại dùng những thứ đó đem diện bánh đổi lại là được. . ."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Gaza chết rồi? 2/5

Mỗi tiếng nói cử động trong lúc đó, tuổi nhỏ tiểu khê nô rốt cục nói ra cuối cùng ý đồ, để hồng còn cát giác nhắc lên sinh động phạm vi, thời khắc này, cho dù Gaza trên mặt bị hồng ban bị che khuất, cũng có thể từ này bé nhỏ không đáng kể độ cong bên trong, nhìn ra một tia quuyến rũ tư thái.

"Nếu không, ta cho hân một miếng thịt làm đi, như vậy cũng không cần muốn đồ vật chứ?" Gaza để tiểu khê nô con mắt đột nhiên phóng to, lộ ra không dám tin tưởng về mặt, kinh ngạc nói: "Tam Trảo đưa cho người thịt khô?"

Nói tới chỗ này, tiểu khê nô ánh mắt tránh qua một chút do dự cùng giãy dụa, nhưng cảnh giác mà miễn cảm Gaza nhưng đem hân ánh mắt mỗi một tia biến hóa đều ghi tạc trong lòng, cũng không nói chuyện, chỉ là chờ.

"Nhất định đi. . ." Phảng phất làm đã quyết định, tiểu khê nô đột nhiên nói rằng, trong giọng nói có chứa tiếng rung, về mặt cũng có chút kích động.

Gaza ngưng mắt nhìn tiểu khê nô tinh khiết con mắt chậm rãi nhắm lại, lại nhanh chóng mở, dùng thủy non nốt tiếng nói nói rằng: "Đồ vật rất nhiều, một mình ta không bắt được, người giúp ta đi, ngay khi phía sau người đóng đất bên trong. . ."

Tiểu khê nô đột nhiên xoay người, nhìn về phía phía sau. Một con sặc sỡ tay nhỏ đột nhiên bắt lại hân dơ bản mà rối tung tóc, không chờ hân đau rít gào, một nguồn sức mạnh thôi động hân đột nhiên đụng vào phía trước trên tường đất, sau một khắc, đầu của hân không ngừng mà đánh vào trên tường đất, một lần lại một lần, phía sau Gaza sặc sỡ hai mắt giống nhau trước đó bình tĩnh, nhưng hơi thở dốc âm thanh nhưng mang theo một tia tiếng khóc.

Bất luận cái nào ngu xuẩn khê nô đều không có cơ hội sống tiếp, bốn tuổi liền chết đi mẫu thân Tiểu Hồng Sa có thể sống đến bây giờ, là nằng so với người khác càng thông minh hơn, loại thông minh này bị nằng bản năng ẩn giấu đi, vì lẽ đó ở trong mắt người khác, nằng là rất nhiều tiểu khê nô bên trong một cái, nhưng lại không biết, chân chính Tiểu Hồng Sa thông minh thậm chí vượt quá người trưởng thành.

Tiểu khê nô ham muốn Gaza đồ vật, nỗ lực dụ dỗ Gaza, nhưng tuổi của hân quá nhỏ, biện chế lời nói dối khó mà cân nhắc được, một cái thu bánh mì mới có thể thả người lão khê nô là to lớn nhất kẻ hở, khê nô có rất ít cơ hội làm đến dừng sĩ mới có thể ăn bánh mì, những kia đi ra ngoài tiểu khê nô căn bản là không tồn tại, bọn họ không có khả năng có bánh mì, đây là nhằm vào Gaza.

Thứ hai kẻ hở là dùng đồ vật đổi bánh mì, một cái lời nói dối cần càng nhiều lời nói dối che giấu, tiểu khê nô chính là như vậy, hân vì che lấp, nói ra dùng đồ vật đổi bánh mì, đối với sáu tuổi hài tử tới nói, lý do này rất đầy đủ, chỉ ít có thể lừa gạt đến chính mình, nhưng tuyệt đối không gạt được Gaza.

Người thứ ba kẻ hở chính là tiểu khê nô do dự, tiểu khê nô do dự cũng không phải là lương tâm phát hiện, mà là thịt khô xuất hiện, để hân xoắn xuýt, bởi vì này thịt khô không thể ăn được trong miệng của hân, ở sau lưng hân khẳng định còn có những khác khê nô, những này khê nô đều so với hân lớn, so với Gaza lớn, cho nên hân mới sẽ do dự, lại như một người nhìn thấy một triệu, đột nhiên phát hiện, này một triệu không có chính mình phần, hân chỉ có thể bắt được mười đồng tiền sản sinh thất lạc.

Gaza không muốn giết người, khê nô cũng không phải là không có nhân tính động vật, nhưng nằng không thể không giết tiểu khê nô, tiểu khê nô bắt từ, nằng sẽ chết, nằng không sợ tử vong, chỉ muốn trước khi chết, lại nhìn tới Cao Phong, cái này cũng là nằng trốn ở trong bộ lạc duy nhất mục đích, bằng không, nằng sớm đã chạy ra.

Tiểu khê nô trợn tròn mắt ngã trên mặt đất, bản thiêu trên mặt bị máu tươi che lại, Gaza nhìn tiểu khê nô con mắt có chút chột dạ, nhưng nằng kiên định đuổi ra hai tay, đi lệt dưới tiểu khê nô trên người dơ bản xú cò khô tui.

Đóng

Một trận tất tất tác tác, Gaza trở lại trước đây lần đầu gặp gỡ Cao Phong đáng vẻ, cùng trước đó bị nằng giết chết tiểu khê nô giống nhau như đúc, mà nguyên bản xuyên ở trên người nằng cừu áo da xuyên thùng tiểu khê nô trên người, tiểu khê nô cũng bị cọ rửa sạch sành sanh, như ngủ giống như vậy, toàn bộ bộ lạc đều biết, duy nhất có thể xuyên cừu áo da khê nô, chính là Gaza, hiện tại, Gaza chết rồi. . .

Vùng phía tây hoang dã thế cuộc phá vỡ trăm năm như một ngày bình tĩnh, biến hóa khó lường, mặc dù chỉ là phát sinh ở hai cái trong bộ lạc xung đột, nhưng là trước bão táp cuồng phong, mà Cao Phong không biết, hân đều sẽ bị cuốn vào trong đó, giờ khắc này, trong lòng hân không có chính đang trong bộ lạc lo lắng hân Tiểu Hồng Sa, chỉ có trước mắt cách tử vong không xa mấy trăm khê nô cùng phụ nữ trẻ em.

"Chúng ta đi, bọn họ làm sao bây giờ? Bọn họ kiên trì không tới chúng ta trở về. . ." Cao Phong chỉ vào những nữ nhân kia đối với Can Từ nói rằng, hắn lo lắng Can Từ không nhìn thấy, Can Từ chỉ là nhìn hoài hồng hồng tầng mây nói rằng: "Ồ lại chỗ này đều phải chết, bao quát người ta. . ."

Câu nói này như một thanh đao nhọn đâm vào Cao Phong trong đầu, những nữ nhân kia cùng khế nô đều tro mắt nhìn hắn, hắn có thể từ những này chờ đợi trong ánh mắt cảm thụ cái kia phân trách nhiệm nặng nề, những người này đều nhận hắn làm chủ, hắn nhất định phải gánh vác điểm trách nhiệm.

"Tam Trảo, kỳ thực cho dù chúng ta trở về, bọn họ cũng có thể còn sống, có thể sống sót một phần. . ." Khoát Nha nhìn ra Cao Phong xoắn xuýt, không khỏi mà khuyên lơn, né tránh ánh mắt không dám nhìn tới Cao Phong, hiển nhiên trong lòng có quý.

"Có thể sống sót? Một phần là bao nhiêu người? Bọn họ làm thế nào sống sót?" Cao Phong liên tục truy hỏi, Khoát Nha nhưng không ở trả lời, liền ngay cả phía sau chăm nom mùi thịt của hắn nữ trên mặt cũng lộ ra buồn bã về mặt.

"Người là nói, chúng ta đi, có người sẽ vì sống tiếp uống máu của người khác? Lưu lại nam nhân, nam nhân sẽ uống nữ nhân huyết? Lưu lại nữ nhân, nữ nhân sẽ uống hài tử huyết? Hoặc là để hài tử uống chính mình huyết?"

Cao Phong không phải kẻ ngu dốt, từ mấy người trong ánh mắt né tránh rõ ràng, lập tức gào thét đi ra, Can Từ lộ ra một nụ cười khổ, cảm thán nói rằng: "Nếu như người ngày mai mới tỉnh lại, e sợ, liền người cũng phải uống. . ."

Đây không phải là trào phúng, mà là khế nô cùng nô nữ sự bất đắc dĩ, Cao Phong xoay người, nhìn thấy từng bầy từng bầy chết đi giấc Mi đã bị khô máu tươi, cứng ngắc ngã vào đồng thời xếp thành núi nhỏ, đột nhiên phục hồi tinh thần lại, xoay người đối với Can Từ hỏi: "Ta đến cùng hôn mê mấy ngày?"

"Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Dù cho ta sớm một chút tỉnh lại? Tại sao Hắc Trảo không ở thêm dưới một ít thủy? Tại sao. . ."

Cao Phong nằm ở trên băng ca nhìn lên bầu trời lấm lấm chi ngữ, trong lòng tràn đầy tự trách cùng đối với Hắc Trảo bất mãn, hắn không phải Hắc Trảo, không phải hoang dã người, hắn không làm được tro mắt nhìn mấy trăm người bởi vì khuyết thủy mà cùng giống như dã thú lẫn nhau cắn xé, hấp. Đồng ý đối phương dòng máu.

"Tam Trảo, đã chuẩn bị xong, chúng ta đi thôi. . ." Cao Phong không có năng lực biến ra thủy đến, Can Từ cũng không muốn để Cao Phong lại xoắn xuýt xuống đem chính mình bức phong, cho nên hấn ép buộc tính chế định kế hoạch, bất kể như thế nào, hấn đều đến để Cao Phong sống tiếp.

Khoát Nha không hề do dự đứng ở Can Từ bên này, Cao Phong có thể sống sót mới là trọng yếu nhất, những kia nô nữ cùng hài tử hấn quân bọn họ không được chết sống. Hết thấy khế nô cùng phụ nữ trẻ em tính gộp lại cũng không bằng Cao Phong một sợi tóc tia trọng yếu, có thể độc lập giết chết khủng bố Từ thân người nhất định là truyền kỳ, mà hấn Khoát Nha, chính là truyền kỳ người trọng yếu nhất thủ hạ.

"Không. . . , chúng ta không thể đi, ta nhất định có thể nghĩ ra biện pháp, dùng mũ giáp, đem mũ giáp chôn ở ẩm ướt lòng đất, hoang dã buổi tối sẽ có nước sương, đến ngày mai sẽ có thủy. . . , hoặc là dùng túi ny lon, trong suốt túi ny lon trời lại cảnh cây, một cái túi ny lon chỉ ít có thể tiếp một chén nước, còn có. . ."

"Tam Trảo người đến cùng nói cái gì nữa? Mũ giáp là cái gì? Túi ny lon là cái gì?" Can Từ quát lớn, cắt đứt Cao Phong lấm lấm chi ngữ, Cao Phong hiện tại não hải hỗn loạn tung bùng, chỉ có cái kia mấy trăm song chờ đợi ánh mắt, loại ánh mắt này sắp đem hấn bức phong.

Cao Phong ngây ngốc quay đầu nhìn Can Từ, ánh mắt hiếm thấy lộ ra một tia cầu xin, nhưng Can Từ căn bản không nhìn hấn, quay đầu đối với bốn cái cường tráng khế nô nói rằng: "Lên. . ."

Cao Phong bị giờ lên, hướng về lại lịch của bọn họ mà đi, Cao Phong muốn nhúc nhích, nhưng toàn thân cũng giống như bị đè lại đá tảng, chút nào dâng lên không nổi sức mạnh, ở hấn xoắn xuýt trong lòng, một âm thanh khác không ngừng mà nói: "Người không có cách nào, quên đi thôi. . . , người không có cách nào, quên đi thôi. . ."

Thanh âm này mỗi vang lên một lần, Cao Phong trong lòng kiên trì liền nhũn dần một phần, không cam lòng nhưng đậm hơn một phần.

"A ! ! !" Một tiếng thê thảm khóc hiệu ở Cao Phong phía sau vang lên, các nữ nhân biết mình bị lại một lần nữa vứt bỏ, không khỏi mà khóc hiệu lên, tiếng thứ nhất khóc hiệu đưa tới hết thấy nữ nhân khóc hiệu, hết thấy khóc hiệu âm thanh hợp lại cùng nhau còn giống như là biển gầm đem Cao Phong bực lại, một trái tim cũng theo biển gầm đầu sóng thật cao hiện lên.

"Dừng lại. . . , dừng lại, ta không thể đi, ta không thể đi. . ." Cao Phong đột nhiên giãy dụa lên, phảng phất trên người bị trôi lên hơn mười cái ràng buộc mạng, nhưng trên thực tế, trên người hấn không có thứ gì, chỉ là không ngừng vận vẹo.

"Không cho phép dừng, Tam Trảo, ta biết trong lòng người không thoải mái, nhưng người không có cần thiết cùng bọn hấn cùng chết, ta chết không cần gấp gáp, người không thể chết được, người chết, bộ lạc làm sao bây giờ. . ."

Can Từ có chính mình kiên trì, bộ lạc dùng sĩ xưa nay đều là bộ lạc mà sống, vì là bộ lạc mà chết, cho nên hấn cam nguyện theo Hắc Trảo khởi xướng tuyệt vọng xung phong, cho dù bị lưu chờ chết ở đây cũng không oán hận.

Chương 46 : Không buông tha

"Hồn hên . . , hồn hên . . ." Cao Phong nhìn màu đỏ tầng mây, sắc mặt trắng cùng tầng mây một cái màu sắc, ngực nhanh chóng đập trùng, phát sinh phong tương tựa như tiếng hít thở, Khoát Nha nhìn thấy Cao Phong bộ dáng này, lo lắng không thôi, muốn nói chuyện, lại nhìn thấy Can Từ trên mặt kiên định, không khỏi mà nhìn sang một bên sa địa trên, chỉ là theo đi về phía trước.

"Ta không đi . . ." Như núi lửa bạo phát giống như vậy, Cao Phong rốt cục phá vỡ thân thể hạn chế, đột nhiên từ trên băng ca trá thi giống như ngồi dậy, sau đó nhảy xuống cẳng cừu thương, từng bước một hướng về đám kia khóc hiệu phụ nữ trẻ em đi đến, để Can Từ trợn mắt ngoác mồm, cho dù cường tráng nhất dũng sĩ, cũng không có thể ở liên tiếp bị trọng thương sau khi hành động, Cao Phong phá vỡ hẳn thương thức.

Từng trận lạnh lẽo từ tay trái lòng bàn tay lan truyền đến Cao Phong trong lòng, như chuyển vận năng lượng giống như vậy, tiếp xúc trên người hắn ràng buộc, nguyên bản tay trái bị giam đen như chất sừng tầng vảy trắng màu đen vật chất bao vây, bất kể thế nào nghĩ biện pháp, tầng này đồ vật cũng không thể loại bỏ, thời khắc này, nhưng theo Cao Phong cắn răng đi về phía trước, mà nứt ra vô số mạng nhện giống như vết nứt.

"Đùng" địa một tiếng vang giòn, một khối ngăm đen chất sừng tầng bóc ra, không giống nhau : không chờ rơi xuống đất, liền hóa thành màu đen bụi trần tiêu tan, tiếp theo càng nhiều chất sừng tầng bóc ra , tương tự hóa thành bụi trần, mà Cao Phong sắc mặt càng ngày càng hồng hào, lúc trước bởi vì kích liệt gây dựa mà nứt toác vết thương cũng không lại chảy ra máu tươi, liền ngay cả vết thương cũng có một lần nữa thu khẩu đáng vẻ.

Can Từ nhìn xoay người đi trở về đi Cao Phong không dám ngăn cản, không người nào dám ngăn cản hành động như thường Cao Phong, giết chết khủng bố Từ thần Cao Phong liền như Đỉnh Everest giống như vậy, ở trong lòng mọi người có khó có thể với tới độ cao, tiếng gào khóc theo Cao Phong hướng về các nòng đi vào mà yếu bớt, từ từ dừng lại.

Một cái không nhìn ra tuổi, tỏ rõ vẻ phong sương nữ nhân đột nhiên ôm hải tử hướng về Cao Phong phóng đi, không chờ nàng phụ cận, liền bị vây quanh ở Cao Phong bên người kẻ nô một gậy đánh vào trên đùi, Cao Phong duỗi ra tay phải không kịp ngăn cản, liền thấy nữ nhân giờ lên cao hải tử, ngã xuống đất, cho dù khuỷu tay vị trí va xanh tím, nàng cũng không có đem hải tử thả xuống.

"Cầu ngài, cầu ngài dẫn hắn đi . . ." Nữ nhân nằm trên mặt đất. Gò má đụng vào mặt đất, giờ lên thật cao trong tay hải tử, như hiển tế giống như vậy, hướng về Cao Phong cầu xin, không thấy rõ nữ nhân vẻ mặt, từ cái kia đem gò má một bên nhuộm đỏ vết máu xem, nữ nhân bị thương, nhưng không để ý chính mình, chỉ là vì là hải tử cầu xin.

Mẫu tính là vĩ đại nhất yêu, có lúc thậm chí vượt qua tất cả, nữ nhân không cảm giác được chính mình thống khổ, dùng gậy yếu hai tay giờ hai, ba tuổi đại hải tử, hướng về Cao Phong thỉnh cầu, đứa bé này thoi thóp, vô lực thủy tứ chi, dùng chỗ trống ánh mắt nhìn không sắc bầu trời, tựa như ở nghi vấn, tại sao hắn sắp chết rồi?

Cao Phong không có đi tiếp nhận hải tử, ra hiệu để kẻ nô đem nữ nhân nâng dậy đến, nữ nhân chất phác nhìn Cao Phong, bị bụi bặm nhiễm trên gương mặt, trên lỗ mũi máu tươi cùng bụi trần xen lẫn trong đồng thời, cũng không lau chùi, chỉ là đem hải tử ôm chặt lấy, tựa như muốn vò nát tan ở trong ngực của mình.

"Có biện pháp, nhất định có biện pháp. . ." Ở vô số người một lần nữa dấy lên hi vọng trong ánh mắt, Cao Phong giờ tay trái lên, nhìn trắng mịn lòng bàn tay tự lấm bầm.

"Khoát Nha, cho ta thu thập đà dương thảo, càng nhiều càng tốt. . ." Cao Phong duy nhất có thể nghĩ đến biện pháp chính là năng lực của chính mình, tinh luyện chất lỏng năng lực, nếu nơi này cây cỏ dồi dào, liền nhất định ẩn chứa lượng nước, hắn muốn lấy ra càng nhiều thủy, mang theo nơi này phụ nữ trẻ em cùng đi.

"Nhưng nơi này có mấy trăm người. . ." Khoát Nha không có trước tiên đi chấp hành, mọi người tại đây, chỉ có hắn biết Cao Phong năng lực, một cây đà dương thảo chỉ có thể lấy ra một giọt thuốc chữa thương, này còn cần Cao Phong hết sức chăm chú không thể phân tâm, muốn lấy ra mấy trăm người sử dụng thủy, căn bản không thể.

Đóng

"Có thể cứu một ít là một ít, đem da thú đón gió diện chi lên, đến sáng sớm ngày mai, sẽ có một ít thủy. . ."

Cao Phong không muốn suy nghĩ quá nhiều, hắn chỉ muốn đi làm, ngay khi vừa nãy, trong lòng hết thảy thuyết phục chính mình buông tay mặc kệ mặt trái lý do bị một ý nghĩ áp chế, khó khăn cùng trở ngại vốn là trốn tránh rồi đi cớ, là hắn ma túy chính mình cớ, nhưng hắn trong lòng đột nhiên dâng lên một ý nghĩ, bất kể là thành công hay là thất bại, tại sao không đi thử thì?

Chính là cái ý niệm này phá vỡ trong lòng ràng buộc, hắn một lần nữa tìm về chính mình, tìm về cái kia ở trên chiến trường bách gãy không cong, bất từ không buông tha cái kia hắn.

Can Từ thở dài một hơi nào nề, hướng về những kia nhìn hấn khế nô lác đầu, cuối cùng nói rằng: "Có chủ nhân như vậy, các người đồng ý bởi tiếp hấn cùng chết sao?"

Câu nói này đốt sáng lên hết thảy khế nô ánh mắt, hoang dã tư tưởng của người ta đơn thuần, bọn họ không có quá nhiều tư tâm tạp niệm, sống và chết giới hạn chỉ có điều trong một ý nghĩ, vì lẽ đó rất nhanh sẽ yên tâm bên trong không cam lòng, tâm duyệt thân phục hướng về Cao Phong đi đến, lại như Can Từ nói như vậy, có thể đạt được làm đến một bước này chủ nhân, còn có cái gì không bỏ xuống được? Còn có cái gì không cam lòng?

Thành sơn thành đồng đã dương thảo chồng chất ở Cao Phong trước mặt, Cao Phong từng giọt tinh luyện thuốc chữa thương, hấn từng ở miệng bị đâm thương người hầu đi theo trên người từng thử, thuốc chữa thương bản thân không có độc, uống đến miệng bên trong còn có một luồng thông suốt phế phủ lạnh lẽo, là một loại rất tốt đồ uống lạnh, dùng để dùng để uống không có vấn đề, thế nhưng... muốn để luyện ra mấy trăm người dùng để uống đồ uống, trừ phi Cao Phong có thể một lần để luyện ra một trăm giọt thuốc chữa thương.

"Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút..." Từng giọt mồ hôi từ cái trán chảy ra, lại theo chớp mũi hạ, ở hai chân trong lúc đó trên mặt đất tích lũy ra nho nhỏ vệt nước, nhưng trong tay đã dương thảo chính là không nóng không lạnh, từ từ phân giải ra vô số nhỏ vụn óng ánh hạt tròn, trên không trung ngưng tụ.

Vừa ngưng tụ, biến thành không trung tự do rơi xuống, bị đen nhánh đào bát tiếp được, nâng đào bát Khoát Nha so với Cao Phong càng khẩn trương, trừng mắt tràn đầy tơ máu mất to, như chuông đồng, chỉ lo tiếp lậu một giọt.

"Không được, nửa giờ mới xử lý ba mươi cây, một phút mới có thể nhận được một cây, ít nhất phải một trăm cây trở lên mới có thể cứu một người, hiệu suất không được..."

Đột nhiên, Cao Phong buông xuống trong tay chữa thương thảo, nhú mày tự lẩm bầm, Khoát Nha sững sờ, lập tức nói rằng: "Không ít, như thế một bát chỉ ít có thể cứu hai cái trọng thương hấn tử, đặt ở trong bộ lạc, khẳng định có dũng sĩ đồng ý dùng thịt khô cùng mang giác để đổi..."

Cao Phong không có phản ứng Khoát Nha, lác đầu nói rằng: "Không thể từ phía trên này nghĩ biện pháp, nơi này thảm thực vật nhiều như vậy, lòng đất nhất định có nguồn nước, khẳng định không phải là bởi vì nhựa đường hồ mới có nhiều như vậy thực vật sinh trưởng."

Khoát Nha không có được quá giáo dục cơ sở, nghe không hiểu Cao Phong nói cái gì, chỉ là giương thiếu mất răng cửa miệng rộng, ngây ngốc nhìn chăm chăm Cao Phong hai tay, thời khắc chuẩn bị đi đón trụ óng ánh giọt nước mưa.

"Không được, ta đến ra ngoài xem xem, nhìn có cơ hội hay không tìm tới nguồn nước, chỉ cần tìm được nguồn nước..."

"Là có thể loại cây táo..." Khoát Nha khẳng định gật đầu nói, sau đó lại mạch lạc rõ ràng lời bình nói: "Nơi này cỏ dại cho dù dường một ngàn con thỏ tích đều ăn không hết, thổ địa rất béo tốt, khối này đen sì sì dầu mỡ, chỉ có thể khiến người ta nghe khó chịu, không thể giết người, vì lẽ đó cũng sẽ không có nguyên rùa, cản trở một chút, liền có thể khai khẩn ra mấy vạn mẫu cây táo ruộng, có thể nuôi sống mấy ngàn người..."

Lần này Cao Phong không có đối với Khoát Nha mắt tròn trắng, cảm thán cùng hoang dã người không có tiếng nói chung, hấn căn bản liền không để ý tới Khoát Nha, đứng dậy liền đi ra ngoài, hiện tại hấn rất bận rộn, không thời gian...

"Chính là này cùng nơi, nơi này cỏ dại nhiều nhất, cho dù có nước, cũng chỉ có thể là phía dưới có..."

Can Từ so với Khoát Nha thông minh, Cao Phong nói chuyện, hấn liền rõ ràng, mau mau mang theo Cao Phong đến thăm thực vật dày đặc nhất địa phương.

Nơi này là một mảnh gò đất lũng khu vực, nhô lên gò đất như bãi tha ma nấm mồ, như thần kinh từ bình thường trải rộng, có quý dị mạch lạc, nhưng ở ngôn ngang cỏ dại bên trong, lại xem không rõ ràng, nếu không phải nổi lên tìm kiếm thủy tâm tư, còn không phát hiện được.

Cao Phong cau mày nhìn trên sườn núi cỏ dại từng, trong lòng rất là hoài nghi, thủy hướng về thấp nơi lưu, bình thường chỉ có vùng đất thấp cùng đất trũng mới có thể có nước, nơi này cũng không phải là sơn tuyến, làm sao có khả năng có thủy? Có thể phía dưới đất trũng là nhựa đường hồ, không thể đến nhựa đường giữa hồ đi tìm chứ?

"Trước tiên đào ra xem một chút đi..." Cao Phong không có vọng dưới phán đoán, trực tiếp hạ lệnh, hơn hai mươi cái còn có khí lực khế nô vùng lên các loại công cụ liền bắt đầu đào móc lên.

Cao Phong không có làm hi vọng, chỉ là nhìn chăm chăm phía dưới phế tích, dựa theo trí nhớ của hấn, kiến trúc bình thường đều sẽ xây dựng ở nguồn nước phụ cận, mặc kệ ở nơi nào đều là đạo lý này, thế nhưng này thủy đến cùng giấu ở chỗ nào?

Suy tư bên trong, bay lên thổ nhượng hòa lẫn thảo Diệp nhánh cỏ trên dưới tung bay, Can Từ mở to con mắt nhìn chăm chăm mặt đất, đột nhiên hấn xông lên, đem một cái khế nô đẩy ra, một phát bắt được phía dưới cùng bùn đất dật ở mũi dưới.

"Có bệnh thấp, có bệnh thấp, khẳng định có thủy..." Can Từ để hết thảy khế nô lo lắng đồng thời thả xuống, chỉ có Cao Phong không thể trí phủ, đang không có thật sự nhìn thấy thủy trước đó, tuyệt không ôm ấp hi vọng.

Chương 47 : Hắc Trảo lựa chọn

"Coong. . ." Lan lảnh có chứa âm đục tiếng vang đã kinh động Can Từ, loại thanh âm này rất kỳ quái, tuyệt đối không phải Thạch Đầu tiếng vang, đang muốn xem cái tí mĩ, một bóng người xông tới xuống.

Cao Phong hai tay đem từng tầng từng tầng thổ nhưỡng dứt bỏ, rốt cục tìm thấy một đoạn lạnh lẽo đồ vật, khi hấn kế tục đẩy ra cục đất, lộ ở trước mắt chính là một đoạn rỉ sét sắc sở thiết quân, gỉ sét thiết quân trên sắc sở như tầng tầng nứt ra vỏ cây già, đem Cao Phong hai tay tận nhuộm đỏ gỉ.

Nhìn thấy vật này, tất cả mọi người đồng thời lắc đầu, mặc kệ đây là cái gì, đều cùng thủy không có quan hệ, thế nhưng Cao Phong nhưng ngả xuống thân thể, chính mình quan sát cái kia loang lỗ rỉ sắt, trong ánh mắt kinh hi càng ngày càng đậm, khi (lầm) cái kia vô số bé nhỏ hạt tròn gỉ sa bị loại bỏ, rốt cuộc tìm được ẩn giấu ở tận cùng bên trong cái kia từng tia một âm ướt sau khi, Cao Phong điên cuồng hét lên một tiếng, như phát tiết giống như vậy, đem trong lòng hết thảy tích tụ cùng sâu lo phát tiết đi ra.

"Làm sao rồi? Sao mà rồi?" Vẫn ngồi xổm ở một bên, mở ngón tay bị hoa thung lũng địa hình, tính toán nơi này có thể loại bao nhiêu cây táo Can Từ kinh hải tựa như nhảy dựng lên, rút ra răng nanh đao quơ múa hỏi dò tình hình.

"Theo vật này hướng về trên đảo. . ." Cao Phong không nói hai lời, chỉ vào thiết quân rỗng to, cái kia hăng hái đáng vẻ, như chỉ huy thiên quân vạn mã tướng quân, hai mươi khế nô không dám thất lễ, dồn dập quơ múa đơn giản thô ráp công cụ, bắt đầu bận việc lên.

"Khoát Nha, đem vừa nãy ta làm ra đồ vật cho bọn họ uống, một người chỉ cho uống một hớp, nhuận cổ họng cho ta ra sức làm. . ."

Cao Phong nhìn những này mỗi đều sắp nứt ra khế nô, trong lòng hơi động, không chút nào do dự cống hiến ra hấn bận việc nửa ngày thuốc chữa thương, Khoát Nha lập tức âm trầm sắc mặt, Cao Phong chính mình uống, hấn không phản đối, thế nhưng để những này khế nô uống, trong lòng phi thường không thoải mái.

"Nhanh lên một chút cho bọn họ uống, để bọn hấn có sức lực làm việc, tìm tới thủy. . ." Cao Phong đè nén hưng phấn trong lòng, lớn tiếng nói, Can Từ sững sờ, chỉ ngây ngốc mà nhìn về phía cùng lúc trước không có khác biệt gì thiết bình, nghi ngờ hỏi đến: "Thủy? Thủy ở nơi đó?"

"Dừng, dừng lại, ngay khi nơi này. . ." Cao Phong hét to, lần thứ hai vọt tới trong hầm, nhanh chóng lay thổ nhưỡng, rất nhanh, một cái rỉ sét sắc sở cương chế 450 millimet chín mươi độ cong xuất hiện ở trong mắt, cây này thành chín mươi độ uốn lượn chỗ ngoặt đã gỉ sét mất đi sắt thép đáng vẻ, như mục nát gỗ mụn nhọt, ở tầng kia tầng bành trướng rỉ sắt khe hở nơi, từng giọt ướt át giọt nước mưa chính đang ngưng tụ. . .

"Đúng là thủy. . ." Can Từ cùng Khoát Nha đồng thời mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn chăm chăm xem, Cao Phong trên mặt hiện ra thả lỏng mỉm cười, thế nhưng Khoát Nha cùng Can Từ đồng thời lắc đầu nói rằng: "Điểm ấy thủy liên nhét không đủ để nhét kẻ rãng. . ."

"Ây. . ." Cao Phong trên mặt ung dung trở nên quái lạ, trong lòng đột nhiên dâng lên một luồng mãnh liệt sứ mệnh cảm, nếu như thế giới này không có sự tồn tại của hấn, phải hay không toàn bộ thế giới người đều sẽ không biết, cây này 450 millimet thô thiết trong ống phun trào sẽ là tối trong suốt nước ngầm?

"Đem nó đập ra, bên trong thủy có thể đem mọi người chúng ta chết đuối. . ." Cao Phong đột nhiên nhấc chân đá vào gỉ sét chín mươi độ cong trên, phải xuống vô số rỉ sắt, Can Từ cùng Khoát Nha ánh mắt như ngọn lửa cực nóng, ở trong vùng hoang dã, bị thủy chết đuối có lẽ là xa xỉ nhất cái chết, thì tương đương với ở kiếp trước, bị mỹ thực chết no một nửa.

Đóng

"Coong. . ." Khoát Nha là hành động phái, không giống nhau : không chờ Cao Phong hạ lệnh, răng cưa đao liền tàn nhẫn mà chém ở sắt thép trên, bắn như bay vô số bé nhỏ rỉ sắt, sau đó ở trong tiếng kêu gào thâm trầm, răng nanh đao bay đi, Khoát Nha nguyên bản vừa khép lại hồ khẩu lần thứ hai rạn nứt.

"Keng. . ." Khoát Nha không là người thứ nhất, Can Từ trong tay mộc mâu nhanh như tia chớp đâm vào sắt rỉ. Ngưng tụ giọt nước mưa bên trên, trong nháy mắt phát lực cùng tinh chuẩn đều có thể nói dừng sĩ tắm gương, tin tưởng toàn bộ bộ lạc, có thể có như thế tinh chuẩn tàn nhẫn ám sát thuật không vượt qua mười mấy người, nhưng Can Từ đã quên, gỗ cùng sắt thép vĩnh viễn không phải một cấp bậc đơn vị.

"Đùng. . ." Bê gãy mộc mâu đánh ở bên cạnh khế nô trên mặt, bị tai bay vạ gió khế nô bùm mặt lăn trên đất kêu rên, sợ đến cái khác khế nô liên tục lăn lộn chạy đến một bên, đừng thủy không uống đến, trước tiên bị Can Từ cho quất chết.

"Coong. . . Coong. . ." Cao Phong lần lượt đập gỉ sét thành mụn nhọt chín mươi độ cong, Can Từ cùng Khoát Nha lẫn nhau đối diện, Khoát Nha trên mặt là không hiểu ra sao ngạc nhiên, hấn không làm rõ ràng được, tại sao thủy sẽ giấu ở cái ống bên trong, mà chỉ có một con mắt lộ ở bên ngoài Can Từ ánh

mất lại có không tên thâm thúy cùng suy tư.

Can Từ cùng Khoát Nha không giống nhau, kiến thức rộng rãi, hần càng ngày càng không thấy rõ Cao Phong, càng ngày càng nhiều đồ vật đều đang nói rõ, Cao Phong cùng lấy trước kia cái từ nhỏ ở trong bộ lạc lớn lên Tam Trảo không giống nhau, trước đây Tam Trảo lại như sắc bén răng nanh đao, sắc bén mà lỗ mắng, nhưng hiện tại Cao Phong lại như trông lên vỏ đao, người vĩnh viễn không biết đao, trong vỏ Đao Phong là cỡ nào sắc bén.

Tam Trảo một chút bị Can Từ nhìn thấu, vì lẽ đó Can Từ cũng không để ý đắc tội Tam Trảo, thế Đại Trảo hần mụ làm việc, thế nhưng hiện tại Cao Phong như ẩn giấu ở biển rộng bên dưới băng son, tuy rằng Can Từ chưa từng thấy, nhưng ở trong lòng đối với Cao Phong tuôn ra sâu không lường được trực giác, mà Cao Phong cũng đang không ngừng thể hiện ra niềm vui mới, từ trên chiến trường giết chết Dạ Ma, bức tử thần hiện thân, đến giết chết Từ thân, lại đang trong tuyệt vọng, tìm ra hi vọng.

Này đã vượt qua mới lên cấp bộ lạc dũng sĩ có khả năng đạt đến cực hạn, từ Hắc Trảo vứt bỏ mọi người, đến Cao Phong ở trọng thương sau khi kiên trì lưu lại liền có thể nhìn ra, hai loại phong cách hành sự ai ưu ai kém, không thể nói Hắc Trảo làm sai, Hắc Trảo mới là dựa theo hoang dã người giá trị quan để phán đoán sự vật.

Nhưng chính là như vậy, mới có thể thể hiện Cao Phong sáng tạo kỳ tích, một lần là kỳ tích, hai lần liền cũng không phải kỳ tích.

"Ta còn không tin. . . , Khoát Nha, ta tìm cho ta một đầu hoa, ta cũng không tin thiêu không mặc. . ." Cao Phong lần thứ hai nỗ lực thất bại, không có cương cứng, bọn họ không thể mở ra này gì đồng đồng đồ vật.

Khoát Nha là một thẳng tính, nghe được Cao Phong la lên, âm thanh thì đều không làm một tiếng, xoay người liền đi rút thảo, Can Từ lắc đầu nói rằng: "Ta không rõ ràng vật này đạo đạo, ta biết một chút, nếu như bên trong có nước, cái kia bên ngoài tầng này cục sắt vụn là thế nào đều thiêu không mặc. . ."

Cao Phong vừa nghe, cười khò.

Mặc kệ thiết quân nhiệt độ lại cao hơn, cũng chỉ khả năng đem cái ống bên trong thủy thiêu nhiệt, thủy là lưu động, nói cách khác, trừ phi hần có thể trong nháy mắt đem nhiệt độ thêm đến 10 ngàn độ, bằng không cục sắt vụn vẫn là cục sắt vụn.

"Nếu là có thuốc nổ là tốt rồi. . ." Cao Phong trong lòng phiền muộn nghĩ đến, quay đầu nhìn về phía nhựa đường, trong đầu tri thức nhưng không có thể lợi dụng nhựa đường làm thuốc nổ biện pháp.

"Dùng Thạch Đầu đập đi, chỉ cần biến hình, nói không chắc liền có thể nhỏ ra một ít thủy. . ." Can Từ lần thứ hai đề nghị, lần này Cao Phong đánh giá cao Can Từ vài lần, hần sau khi hôn mê, vẫn luôn là Can Từ phụ trách, dùng Thạch Đầu đập cũng là không có cách nào biện pháp, dù sao cũng hơn dùng chân đạp mạnh hơn nhiều lắm.

Không khỏi, Can Từ ở Cao Phong trong lòng làm hỏng ảnh hưởng từ từ biến mất, gạt đầu đối với Can Từ nói rằng: "Người xem phía sau chúng ta làm thế nào?"

Cao Phong đây là đem Can Từ cho rằng người mình, Can Từ toàn bộ gò má đều bao bọc ở phá cây đay bó bên trong, chỉ có một con mắt lộ ở bên ngoài, nghe được Cao Phong nói như vậy, ánh mắt hơi lấp lóe.

Hắc Trảo không nghĩ tới, Cao Phong thật sự làm được hần cho rằng không làm được sự tình, từ cùng Cao Phong tách ra đến hần dẫn dắt bộ hạ đạt đến Địa Tu bộ lạc, đã qua thời gian năm ngày, này thời gian năm ngày, hần cùng mất nhỏ trường lão một lần ở cầu xin khủng bố Từ thân xuất hiện, bởi vì chỉ có khủng bố Từ thân xuất hiện, bọn hần có thể ung dung như ý hủy diệt toàn bộ Địa Tu bộ lạc.

Khi hết thấy nếu như bị chứng thực sau khi, Hắc Trảo nhất định chịu đến thất lạc, là với kế hoạch xuất hiện biến cố thất lạc, là con của hần làm được hần không cho là có thể làm được sự vật thất lạc, vì lẽ đó, Hắc Trảo cùng hai trăm tên bộ lạc dũng sĩ không biết phía dưới nên làm như thế nào.

Hai cái lựa chọn, một người là đường đường chính chính địa tiến công Địa Tu bộ lạc, do đó phá hủy cái này để Hắc Trảo trong lòng oán độc bộ lạc, nhưng chuyện này ý nghĩa là, có thể sẽ hai trăm đều thương, mà tính được, Hắc Trảo binh lực còn rơi vào nhược thế, dù sao, bảo hộ giả không phải vạn năng.

Một cái khác là về trợ giúp Hắc Trảo bộ lạc, nhưng này lại hiện ra một cái khác nan đề, binh lực của hần không đủ, lần này, Địa Tu bộ lạc điều động nhân số tương đương với hần điều động cần quét hoang nhân bộ lạc nhân số.

Nếu như làm như vậy, Địa Tu bộ lạc quân viễn chinh có thể dễ dàng quay người lại, ăn đi Hắc Trảo viện binh, lại chuyên tâm đối phó Hắc Trảo bộ lạc.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48 :Cuối cùng điên cuồng

Hắc Trảo xoắn xuyết mà u buồn, nhưng giờ khắc này, hắn tuyệt không nghĩ tới, chính mình tới nhu nhược con lớn nhất sẽ làm ra để thổ huyết phản loạn, Hắc Trảo bộ lạc cũng không phải là hắn suy nghĩ như vậy mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng, mà là tại nội ưu ngoại hoạn dưới, hướng tới tan vỡ biên giới.

Đại Trảo nhu nhược mà táo bạo, trong lòng chật hẹp âm u, hết thấy đắc tội quá hắn, hoặc là hắn thấy ngựa mất người đều bị giết chết.

Ở trong tay hắn có một thanh sắc bén lưỡi lê, độc tràng nhân, ở Hắc Trảo sinh tử chưa biết thời điểm, Đại Trảo ở Đại trưởng lão nhất hệ dừng sĩ đề cử dưới, trở thành mới Hắc Trảo, danh chính ngôn thuận ngồi trên tha thiết ước mơ vị trí, sau đó bởi vì dã tâm, cùng đối với ngày xưa trả thù, điên cuồng.

Mà Địa Tu bộ lạc công kích thì lại để hắn đào đạt đắc ý điên cuồng đã biến thành thất bại trước cuồng loạn, Đại Trảo không biết làm sao trở thành một chân chính thủ lĩnh, mang theo bộ lạc dừng sĩ vị bộ lạc mà chiến, ở trên tường rào chiến sự chính hàm thời khắc, hắn chính trốn ở thuộc về Hắc Trảo hành cung bên trong điên cuồng.

Mấy chục vóc người to mọng nõn nữ trần như nhộng vây quanh ở Đại Trảo bên người, màu vàng nhạt trên da thịt, tất cả đều là xanh tím ứ ngấn cùng dấu răng, như bị dã thú bạo ngược, mà những này dấu răng chủ nhân chính là ngồi ở bảo tọa bên trên Đại Trảo, Đại Trảo đồng dạng trần như nhộng, trong tay bụng dùng xương sọ chế thành ly rượu, từng khẩu từng khẩu uống thượng đẳng nhất cây táo tửu, mặc kệ màu vàng óng rượu theo khóe miệng vẫn hướng về ngực chảy xuôi.

Mà ở bên cạnh hắn cách đó không xa trên mặt đất, độc tràng nhân như một đồng màu đen phân quyền ở mấy người phụ nhân trung gian, xem cái kia đen xanh lên gò má, cùng tỏ rõ về cười dâm dăng, có thể thấy được hắn cũng bị Đại Trảo cho kéo xuống thủy.

Uống một hớp rượu nguyên chất trần bên trong cây táo tửu, Đại Trảo như thường thức giống như vậy, quan sát trong tay bạch cốt ly rượu, đột nhiên sủi trên đất phát sinh đùng vang lên giòn giã, sau một khắc để hết thấy nữ nhân giật mình tỉnh lại, đồng thời quỳ trên mặt đất hướng về Đại Trảo dập đầu.

"Ha ha ha! !" Đại Trảo đột nhiên cười như điên, đứng lên, rất cái kia bởi vì miệt mài mà uể oải đồ vật, hai mắt tham lam nhìn chăm chăm phía dưới nữ nhân, những nữ nhân này đều là thuộc về Hắc Trảo, hiện tại, đều là thuộc về hắn, đột nhiên, Đại Trảo cười lớn mâu nhưng mà dừng, Đại Trảo chán chường ngồi trở lại đến trên bảo tọa, hai tay bức tóc thống khổ chút nào, như bệnh thần kinh người.

Độc tràng nhân đột nhiên mở hai mắt ra, liếc mắt nhìn quét trên bảo tọa Đại Trảo, khóe miệng lộ ra một tia xem thường châm biếm.

Nhưng động tác này rất nhanh sẽ biến mất, hắn chậm rãi ngồi dậy, tay phải đột nhiên kéo qua một người phụ nữ đến trong lòng ngực, tay trái dùng sức nhĩ nấn bóp bộ ngực của nữ nhân, nhìn như lại có tâm tình.

"Người xuất hiện là Hắc Trảo, còn có cái gì có thể thống khổ? Nếu như người không muốn kể tục bộ dáng này, có thể tiến lên giết địch a?"

Hắc Trảo trào phúng để Đại Trảo trong lòng kinh hãi, hắn đột nhiên ngừng đầu cảm tức độc tràng nhân, nhưng ở độc tràng nhân trong mắt ác độc dưới bại lui, giờ khắc này hắn duy nhất có thể dựa dẫm người chỉ có người này, chính là dựa vào độc tràng nhân quý thần khó lường âm sát, mới có thể lấy khủng bố thủ đoạn ngồi ở Hắc Trảo vị trí.

"Lập tức liền muốn chết Hắc Trảo có cái gì tốt khi (làm)?" Đại Trảo chán chường nói rằng, độc tràng nhân khóe miệng nhấc lên cười gằn, cho dù Hắc Trảo bộ lạc diệt vong, hắn lại có cái gì tốt lo lắng?

"Người làm sao có thể như vậy? Người là bộ lạc thủ lĩnh, người nên xuất hiện ở trên chiến trường. . ." Một tiếng quát chói tai, Đại Trảo cay nghiệt mà hùng tráng mẫu thân đi vào, nhìn quét trên đất nữ nhân cùng chưa sọi nhỏ nhĩ tử, ngực cấp tốc bắt nạt, năng không nghĩ tới con trai của chính mình sẽ như vậy hoang đường, có thể các đời Hắc Trảo đều không có như thế hoang Đường Quá.

"Người làm chuyện tốt, người đến, đem những này không biết xấu hổ tiện nhân tất cả đều nhốt vào trong địa lao, chiến tranh không kết thúc. . ."

"Được rồi. . ." Đại Trảo đột nhiên cắt đứt mẹ nhà hắn mệnh lệnh, hai mắt lạnh lẽo mà bệnh trạng, để Đại Trảo hắn muội đột nhiên kinh ngạc,

"Ta mới là Hắc Trảo, chỉ có ta mới có tư cách ra lệnh. . ." Đại Trảo đứng lên, từng bước một đi tới áp chế chính mình hơn mười năm A Ma trước người, không chút nào thỏa hiệp cùng A Ma đối diện, để độc tràng nhân ánh mắt lấp lánh, chậm rãi biến mất ở tầm mắt của mọi người ở ngoài.

"Vậy người đi hạ lệnh, đến trên chiến trường hạ lệnh, không nên từ sáng đến tối trốn ở nữ nhân trung gian sợ sệt sợ hãi, người là thủ lĩnh, nên lấy ra thủ lĩnh tôn nghiêm. . ." Đại Trảo mẫu thân đến cùng là Đại trưởng lão con gái, có thêm chút những nữ nhân khác làm sao đều sẽ không có cương liệt cùng thô bạo, đứng ở Đại Trảo trước mặt, cho dù so với Đại Trảo thấp hơn một đầu, cũng vẫn như cũ ép tới Đại Trảo không thờ nổi.

Không thờ nổi cảm giác không ngừng ngày hôm nay, trước đây mười sáu năm, Đại Trảo đều là ở mẫu thân áp bức bên trong lớn lên, tại mọi thời khắc đều ở mẫu thân chèn ép xuống, hướng về thay thế được Hắc Trảo, trở thành thủ lĩnh mà nỗ lực, lại như ở roi quát dưới, không ngừng leo lên bụi gai trải rộng ngọn núi, đau nhói mặt, dây dưa mặc vào (đâm qua) tâm, mỗi một lần nhìn thấy trên mặt bị đâm xuyên xâu xé vết thương, hắn cũng có nhớ tới mẫu thân cái kia nghiêm khắc mà cay nghiệt sắc mặt.

Đóng

"Ta nên làm như thế nào, không cần ngươi để giáo huấn, ta bây giờ là thủ lĩnh, ngươi hài lòng? Ngươi không phải vẫn đối với ta nói, ta sống mục đích đúng là trở thành thủ lĩnh sao? Hiện tại ta trở thành thủ lĩnh? Ngươi không thể nói được gì chứ?"

Nói năng lộn xộn Đại Trảo như bệnh thần kinh người như thế điên, để mẫu thân hắn ngạc nhiên, nàng từ không nghĩ tới, luôn luôn ngoan ngoãn nhi tử còn có như thế một vẻ mặt, làm cho nàng trong lòng tuôn ra cảm giác quái dị, đây là con trai của chính mình sao? Cái này từ nhỏ đến lớn kỳ quái vô hạn hi vọng nhi tử?

"Đại Trảo, ngươi tỉnh táo đi, bên ngoài sắp không ngăn được, bộ lạc dừng sĩ đều ở xem, xem ngươi chừng nào thì xuất hiện, nếu như bọn họ biết tiền tuyến chính đang chém giết, ngươi ở phía sau hưởng lạc biết. . ."

Đại Trảo mẫu thân ngữ khí mềm nhũn ra, bây giờ không phải là giáo huấn nhi tử thời điểm, nàng nhất định phải để nhi tử đi ra ngoài, đường đường chính chính đứng ở trên tường rào, hướng về toàn bộ bộ lạc chứng minh, mới Hắc Trảo không phải kẻ nhu nhược, đều sẽ cùng bọn họ đồng sinh cộng tử, nhưng nàng không có dự liệu được chính là, nàng vẫn giáo dục nhi tử hướng về thủ lĩnh vị trí nỗ lực, nhưng đã quên dạy hắn làm thế nào một cái nam nhân chân chính.

Đại Trảo cái kia điên cuồng mà xấu xí sắc mặt hiện ra cười gằn, là xa lạ như thế, như vậy khiến người ta run sợ, để mẹ của hắn không khỏi mà lùi về sau một bước, lấp loé ánh mắt có một tia bất an cùng kinh hoàng.

"Hừ, ta là thủ lĩnh, hưởng thụ thủ lĩnh đãi ngộ lại có cái gì sai? Ngươi nói ta sai rồi sao? Ta là thủ lĩnh, thủ lĩnh là sẽ không sai. . ."

Lắm mềm giống như vậy, Đại Trảo trên mặt găm rú, cái kia đất đỏ mà rời khỏi tiếng nói hầu như đâm thủng hắn A Ma màng tai, để những người khác nô nữ không khỏi mà run rẩy sợ hãi, có thể ở mấy ngày ngắn ngủi bên trong, để những này nô nữ sợ thành như vậy, là Đại Trảo cuồng loạn điên cuồng cùng thì thể kéo ra ngoài lưu lại từng đạo từng đạo vết máu.

"Lẽ nào ngươi không biết, các loại (chờ) tường vây bị công phá, Hắc Trảo bộ lạc sẽ hủy diệt, ngươi cũng sẽ. . ." Cao Phong mẫu thân cũng biến thành nói năng lộn xộn, nhưng nàng trước sau muốn thuyết phục Đại Trảo.

Giờ khắc này Đại Trảo đã cách thần kinh tan vỡ chỉ thiếu chút nữa, hắn gào thét im bất đi, kỳ quái nhìn mẹ mình, trong ánh mắt có chưa bao giờ quá xa lạ.

"Ta đã sớm biết sẽ có ngày đó, ta đã sớm biết, đây chẳng phải là ngươi muốn sao?" Đại Trảo đột nhiên trở nên bình thường, hỗn loạn ánh mắt trong suốt như nước, lại làm cho mẫu thân hắn cảm thấy càng to lớn hơn kinh sợ, càng là biểu hiện bình thường, liền càng là không bình thường.

"Ta. . ." Đại Trảo mẫu thân há mồm, nhưng lại không biết như thế nào cùng bây giờ nhìn tựa như bình tĩnh, nhưng cùng núi lửa bình thường ngọt ngào Đại Trảo câu thông.

"Kỳ thực, cho dù Địa Tu bộ lạc không tiến công, ngươi cùng ta cũng sống không được bao lâu, ngươi biết tại sao?" Đại Trảo phảng phất nói không quá quan trọng sự tình, để mẫu thân hắn sắc mặt xoạt trắng bệch, liền tưởng đến nhi tử trước sau cử động, nàng đã sớm cảm thấy là lạ, chỉ là hết thấy nghi vấn đều bị chôn dấu ở Địa Tu bộ lạc tiến công trong bóng tối.

"Ta đến nói cho ngươi biết, chính là bởi vì ngươi từ nhỏ đến lớn dạy ta lên làm Hắc Trảo, lên làm toàn bộ bộ lạc thủ lĩnh, vì lẽ đó, ta thấy A Đại hăm sâu trùng vây, nhưng xoay người rời đi, ta biết, A Đại chết rồi, ta liền có thể khi (làm) thủ lĩnh, ta biết, ta làm tới thủ lĩnh, thì sẽ không lại bị ngươi dạy, vì lẽ đó. . ."

"Vì lẽ đó thế nào?" Đại Trảo mẫu thân dùng thanh âm run rẩy hỏi, hai tay chăm chú soạn căng thẳng màu xanh lam khăn tay nhí, hầu như phải đem banh đoạn.

"Cho nên ta ruộng bỏ A Đại, ruộng bỏ hết thấy bộ lạc dừng sĩ, một người trở lại. . ." Nói tới chỗ này, Đại Trảo trên mặt đột nhiên quý dị mỉm cười, khiến người ta kinh sợ cả da đầu.

"Ngươi biết ta gặp được ai? Ta gặp được trở về báo tin dừng sĩ, Hắc Trảo không có chết, bộ lạc không có bại, chết tiết Tam Trảo cứu Hắc Trảo, cứu toàn bộ chiến trường, biết Hắc Trảo ra lệnh là cái gì? Chỉ cần ta trở lại bộ lạc, có thể không cần thăm vấn, trực tiếp xử quyết, nói cách khác, ta trong 5 ngày trước nên bị xử tử. . ."

"Trời ạ. . ." Đại Trảo mẫu thân toàn bộ run rẩy, như giống như bùn nhão xụi lơ xuống, lúc này hết thấy nô nữ đồng thời dập đầu, từng tiếng trầm trọng vang trầm, một chút huyết hoa ở các nàng trên ót tung toé, cho dù nô nữ cũng biết, Đại Trảo nói ra bí mật này, mang ý nghĩa các nàng đều không có thể sống sót, Đại Trảo lừa dối toàn bộ bộ lạc.

"Không cần phải sợ, không cần phải sợ. . ." Đại Trảo không có đi quân nô nữ, âm thanh đột nhiên trở nên trầm thấp mà ôn hòa, như tối tri kỷ hài tử đem mẹ mình ôm lấy, để đầu của nàng, chôn ở trong ngực của mình, vô mẫu thân phía sau lưng, như hắn khi còn bé, xa xỉ ảo tưởng mẫu thân đồng dạng như thể đánh hắn.

"Hắc Trảo sẽ không trở về, Địa Tu bộ lạc sẽ không để cho hắn trở về, cho dù hắn trở về, Hắc Trảo bộ lạc cũng sẽ bị hủy diệt, thủ lĩnh vị trí vĩnh viễn là của ta, cho dù ta chết, vị trí cũng là ta, Hắc Trảo bộ lạc nhất định phải vong ở trong tay ta. . ." Trên mặt tinh khiết như trẻ con, khoe miệng nhưng nhắc lên ta ác nhất mỉm cười, Đại Trảo rốt cục đem Hắc Trảo bộ lạc vận mệnh nói ra.

"Đại Trảo, Đại Trảo. . ." Đại Trảo mẫu thân đã không nói ra được trật tự tính lời nói, chỉ là lẩm bầm gọi Đại Trảo tên, một luồng vệt nước từ cái này

cường tráng mà cay nghiệt nữ nhân dưới thân chảy ra, nàng cùng con trai của nàng đã không có bất kỳ đường sống, chết rồi nhiều người như vậy, Đại Trảo lại phạm vào lớn như vậy tội, không có bất cứ hy vọng nào có thể tìm tới cơ hội sống sót.

"A Ma, A Ma, có ta ở đây, ta ở. . ." Đại Trảo nhẹ giọng nói lời an ủi, trong ánh mắt thoáng hiện yêu dị ánh sáng lộng lẫy, này cỗ ánh sáng lộng lẫy nhưng là đúng đúng nghiêm khắc mà cay nghiệt mẫu thân.

"Xé tan. . ." Đại Trảo đột nhiên kéo dài mẫu thân quần ngực, nhảy ra hai con hơi rú xuống nhũ. Phòng, để mẫu thân hấn sợ hãi mà đại ra, sau đó Đại Trảo kể tục lời kéo nàng y vật, đột nhiên giờ tay, tàn nhẫn mà đánh ở Đại Trảo trên gương mặt.

"Đừng" địa một tiếng, vang dội bạt tai chấn động Đại Trảo màng tai, để khốc miệng hấn tuôn ra máu tươi, nhưng hấn tà tà nở nụ cười, đột nhiên nắm hai đám trắng mịn ngon núi liễu mạng mà chuyển động, là lớn:

"Ta là mới Hắc Trảo, Hắc Trảo hết thấy đều là ta, phòng của hấn, của cái của hấn, nữ nhân của hấn, người cũng là nữ nhân của hấn, người cũng là của ta. . ."

Như dã thú kêu rên, bùng nổ ra kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng, Đại Trảo mẫu thân đang đau nhức bên trong bị tức ngắt, lại bị con trai của chính mình đẩy ngã ở chính mình nước tiểu bên trong, rất nhanh, ở xung quanh nô nữ sợ hãi mà chấn động trong con người, hai bóng người quần quýt lấy nhau.

Một cái nô nữ đột nhiên đứng dậy hướng ra phía ngoài chạy đi, nàng muốn rời khỏi khối này tội ác nơi, phải nói cho tất cả mọi người, nơi này phát sinh cảm kỳ. . .

"Banh" đạn cây bông tựa như vang vọng, chạy nô nữ ở bước ra cửa lớn trong nháy mắt, đầu người cùng thân thể chia lìa, thi thể lăn xuống ở cạnh cửa, chỉ có đầu người tung cửa lớn vẫn lăn. . .

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Khác loại hoang dã bảo hộ giả

Địa Tu là Địa Tu bộ lạc thủ lĩnh, làm bảo hộ giả một thành viên, Địa Tu nhưng không giống Hắc Trảo như vậy, thời khắc bày ra dị dạng cánh tay làm thủ đoạn uy hiếp, hấn lại như kiếp trước lão nông, có tang thương hai gò má cùng khoan dung nụ cười, đối với mỗi người đều rất hòa thuận đáng vẽ.

Cái này có mặt chữ quốc, lông mày rậm mắt nhỏ thủ lĩnh cùng thuộc hạ không có khác nhau quá lớn, chính làm ở một đồng thối hoặc bộ lạc dừng sĩ trước mặt, híp mắt nhìn đầu tường giết chóc, bão cát đối với Địa Tu bộ lạc cũng tạo thành tổn thất, cái kia pháp phối lưu sa liền như dòng nước, chảy ngược nhập Địa Tu bộ lạc đòi đòi đào móc địa gài bấy, đem từng cái từng cái lỗi ra : mở miệng phá hồng, để rất nhiều người ở nghệt thờ bên trong mất đi sinh mệnh.

Vì lẽ đó Địa Tu bộ lạc không thiếu đồ ăn cùng nhiên liệu, bọn họ khuyết chính là nhân khẩu, có thể trồng cây tảo khế nô cùng sinh dục hài tử nô nữ.

Một cái Địa Tu bộ lạc dừng sĩ từ trên tường rào bay ngược đi, nặng nề ngã tại vẫn không có thanh trừ sạch sẽ Gaza bên trong, bắn lên từng mảng từng mảng bụi trần, để chính ăn bánh mì Địa Tu nhũ này, sau một khắc, liền thấy bộ lạc dừng sĩ một lần nữa từ sa địa trên đứng lên, rống giận lần thứ hai hướng về tường vây phóng đi, để hấn nứt ra răng vàng lớn, mỹ mỹ địa cắn mở trong tay bản thù bánh mì.

"Địa Tu, có cái gì không đúng, Tu Mao cùng ba mắt bọn họ còn không có tin tức truyền về. . ."

Một cái có chút tuổi bộ lạc dừng sĩ chậm rì rì đi tới Địa Tu bên người, nhỏ giọng đối với hấn thì thầm, Địa Tu trong mắt chỉ nhìn chăm chăm giết chóc bên trong đầu tường, đối với những tin tức này cũng không để ý tới, nhìn như có chút phản ứng trì hoãn, nhưng người trưởng lão kia sau khi nói xong, liền xoay người rời đi, hấn biết, Địa Tu không có mở miệng mang ý nghĩa Địa Tu trong lòng hiểu rõ, không cần hấn lắm mồm hơn nữa.

Say sưa ngon lành nhai hết trong tay bánh mì, cũng kinh hạ xuống bột phấn cũng nhặt lên nhét vào trong miệng, chỉ thiếu chút nữa đồng ý ngón tay Địa Tu đột nhiên đứng lên, cao giọng giận dữ hét: "Bọn nhỏ, các người sợ sao? Các người khiếp đảm sao? Đừng khí của các người còn ở sao. . ."

"Gào. . ." Điện cuồng tiếng hô ở bên cạnh hấn phóng lên trời, hình thành to lớn tiếng gầm nện ở tường vây bên trên, để mặt trên phòng thủ thân nô môn từng cái từng cái sợ đến hai chân run rẩy.

"Bọn chúng ta năm ngày, không có đợi được Hắc Trảo xuất hiện, hiện tại ta nói cho các người biết, Hắc Trảo đã chết, Hắc Trảo bộ lạc không có bảo hộ giả. . ."

Địa Tu tỏ rõ vẻ hồng quang tuyên bố cái tin tức tốt này, lần thứ hai dẫn phát rồi hải triều giống như hoan hô.

"Hiện tại, Hắc Trảo bộ lạc dừng sĩ tử thương vô số, trước mặt các người chỉ có một đám khế nô, cùng một đám còn ở bú sữa hải tử, các người còn sợ sệt sao?"

Địa Tu lần thứ hai cổ động sĩ khí, nhưng lại không có ai hoan hô, đồng thời cảm tức trên đầu tường phòng ngự người, hồng học thờ hỗn hển, nếu như bọn họ bị loại này ngăn trở, vậy cũng thực sự là hoang dã người sĩ nhục.

Đóng

"Nữ nhân của bọn hần, bọn họ lương thực, còn bọn hần nữa mục súc đều ở chờ các người, các người còn đang đợi cái gì? Đi thôi. . ."

Nói đến chỗ này, Địa Tu vung tay phải lên, núi lở hải nứt giống như tiếng hô bên trong, vô số bộ lạc dừng sĩ gào gào kêu xông lên trên, như một thanh to lớn răng nanh đao hướng về tường vây chém tới.

Máy bắn đá phóng ra vang vọng đồng thời ở tường bên trong ngoài tường truyền ra, từng viên từng viên thiêu đốt phân khô đoàn trên không trung giao nhau mà qua, rơi vào song phương trận doanh, toả ra lên gay mũi khói đen, không phải có người bị phân khô đoàn đập trúng, kêu thảm cùng đồ nát đóm lửa lẫn lộn.

Đêm không hết lao lui tới qua lại, ở từng người đội hình bên trong tạc ra từng lần từng lần màu máu bọt nước, trên tường rào ném mạnh hòn đá các thiếu niên cuồng loạn gào lên, đem trong tay Thạch Đầu từng viên từng viên đập ra, hơi không chú ý, ở đứng lên trong nháy mắt, cũng sẽ bị bay tới lao xuyên thủng.

Cắm vào lao thi thể sẽ ở mưa rơi hạ xuống lao bên trong biến thành con nhím, sau đó bị người kéo dài tới phía dưới đồng xác bên trong, lao bị lấy đi, mà thi thể sẽ bị mẹ của bọn hần ôm ai âm thanh khóc rống.

Không có ai lui về sau, không có ai chạy trốn, bọn họ đứng ở trên đầu tường vây quanh người nhà, vì bộ lạc thủ vững đến thời khắc cuối cùng, lúc này bọn họ không phải là vì Đại Trảo tác chiến, mà là vì mình tác chiến.

Chiến sự đối với Hắc Trảo bộ lạc phi thường bất lợi, Đại Trảo thanh lý quá nhiều người phản đối, tạo thành rất nhiều bộ ngành vận chuyển không khoái, đặc biệt Nhị trưởng lão bị giết, dẫn đến vũ khí hao tổn không thể bổ sung, không có ai giám thị hậu cần, cũng không có ai tổ chức chế tạo lao các loại (chò) tiêu hao tính trang bị, điều này làm cho tiền tuyến chiến đấu càng ngày càng gian nan.

Nếu như lúc này Địa Tu bộ lạc thừa thế xông lên công phá Hắc Trảo bộ lạc, sẽ kinh ngạc phát hiện, lượng lớn thuốc chữa thương bị được lưu giữ trong trong kho hàng không ai sử dụng, trừ đó ra, còn có vô số chế tạo lao, trường mâu vật liệu không ai để ý tới.

Chiến sự càng ngày càng nguy cấp, rốt cục, ở Hắc Trảo bộ lạc sắp bị đột phá trong nháy mắt, vô số nô nữ bộc phát, các nàng ký thác hi vọng trở thành bộ lạc dừng sĩ hải tử cứ như vậy chết ở trên đầu tường, làm cho các nàng ở bi thương bên trong, ở mất đi tất cả hi vọng trong tuyệt vọng bộc phát, các nàng tự phát cảm lấy bất kỳ có thể khi (làm) vũ khí đồ vật, chết trận dừng sĩ răng nanh đao, bẻ gãy trường mâu, không còn đầu súng lao, còn có trồng trọt sa bá, gãy vỡ mộc côn, phổ thông Thạch Đầu xông lên tường vây, phát điên bình thường hướng về cường hần dừng sĩ phản công.

Chính là những nữ nhân này dẫn đến cuối cùng sắp thành lại bại, Địa Tu mục tiêu chủ yếu chính là những nữ nhân này cùng khế nô, cho nên hần không muốn thương tổn vong quá nhiều, ở tình huống như vậy, chỉ có thể chủ động hạ lệnh lui lại, mà để Hắc Trảo bộ lạc hoàn quá cơn giận này.

Đối với lần thất bại này, Địa Tu không có nổi giận, cũng không có thiên nộ người khác, ngược lại, hần lại như một cái tâm lý phụ đạo viên giống như, cùng mỗi một cái dừng sĩ nói chuyện, nói cho bọn họ biết thất bại cũng không phải là bọn hần không nỗ lực, hóa giải thất bại bóng tối, tăng lên bộ lạc dừng sĩ tinh thần, đem trái tim tất cả mọi người sức lực bắt đầu cô động.

Bộ lạc các dừng sĩ đối với Địa Tu phi thường kính ngưỡng, thậm chí đến đồng ý bất kể nhảy vào nước sôi lửa bỏng mức độ, không có ai hoài nghi, chỉ cần Địa Tu hạ lệnh, cho dù chặt dưới cánh tay của chính mình, bọn họ cũng đồng ý.

Tây Hoang trong bộ lạc, cũng chỉ có Địa Tu bộ lạc dừng sĩ tới dũng mãnh không sợ chết, nhưng ở Địa Tu động viên bộ lạc dừng sĩ sau khi, ở trở lại lều của mình sau đột nhiên biến hóa sắc mặt, như một con phần nô sư tử, một con bị vây ở lồng sắt sư tử đi tới đi lui, phát sinh táo bạo mà rống giận trầm thấp.

"Địa Tu, bọn hần tới. . ." Đại trưởng lão cung kính ở bên ngoài hướng về Địa Tu báo cáo, trong nháy mắt, Địa Tu lần thứ hai biến hóa sắc mặt, một loại hữu tâm mà phát hiện lành cùng ý cười hiện lên ở khóe miệng của hần, liền ánh mắt đều trong suốt mà thanh nhã.

"Jacques, khổ cực người, Tu Mao lần này khả năng không về được, hần vì là bộ lạc lập xuống đại công, không thể không ban thưởng, để hần ba cái nhi tử đều gia nhập dừng sĩ đi, để bọn hần ở trên chiến trường chứng minh chính mình."

Địa Tu ý cười dịu dàng vỗ Đại trưởng lão vai, để Đại trưởng lão đầu không ngừng giảm xuống, càng ngày càng cung kính, để Địa Tu trong ánh mắt độ hải lòng hơi tăng lên một chút xiu, lập tức hướng về một hướng khác đi đến, ở sau lưng hần, Đại trưởng lão mãi đến tận không nghe thấy tiếng bước chân mới trực lên eo người, nghĩ mà sợ lau chùi mồ hôi trán.

Jacques Đại trưởng lão mãi đến tận, Tu Mao ba cái nhi tử xong, chỉ cần bọn họ xuất hiện ở trên chiến trường, cho dù một kẻ địch cũng không có thấy, cũng sẽ bởi vì các loại bất ngờ mà chết, toàn bộ bộ lạc chỉ có hần chân chính nhận rõ cái này nhìn như ôn hòa, nhưng lòng dạ chặt hẹp thủ lĩnh, chỉ có điều Tu Mao thoảng mạo phạm Địa Tu quyền uy, liền rơi xuống bỏ mình tộc diệt kết cục, làm sao để hần không khiếp đảm?

Nhưng càng làm cho Jacques khiếp đảm chính là Địa Tu đối với phía dưới dừng sĩ thù đoạn, không có bất cứ người nào dám nói, trong lịch sử Địa Tu thù lĩnh uy vọng có thể vượt quá hiện tại một vị, Địa Tu bộ lạc tất nhiên sẽ ở một vị này Địa Tu trong tay phát dương quang đại, nhưng Jacques Đại trưởng lão trong lòng cũng có cái khác lo lắng, lại như hiện tại, Địa Tu tiếp xúc những người kia, những kia không nên xuất hiện ở vùng phía tây hoang dã người.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Khác lập chi tâm

Phun thanh thủy như trường long xuất hiện ở vùng phía tây hoang dã nguyên rửa nơi, vô số người dùng thánh khiết nhất nghiêm túc, nghênh tiếp trận này nhân tạo nước mưa, tùy ý thanh thủy đánh ở trên mặt, theo gáy, thân thể chảy tới dưới chân.

Khế nô cùng các nữ nhân đối với đứng võ tan óng nước một bên nhếch miệng cười to Cao Phong có khó có thể dùng lời diễn tả được tôn kính cùng sợ hãi, cái này độc thân giết chết khủng bố Tử thần người, cái này ở thời khắc cuối cùng cũng chưa từng từ bỏ bọn họ người, cái này cùng hoang dã giá trị quan hoàn toàn không hợp người.

Khoát Nha khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều bị thanh thủy ướt nhẹp, trên người kinh niên đầy vết bản cũng bị bong bóng nhuyển, sau đó bị trùng đi, lộ ra thân thể nguyên bản màu sắc, hẳn như điên rồi giống như, vui vẻ ở Cao Phong bên người nhảy, nháo, thỉnh thoảng muốn xông vào suối phun trung tâm, lại bị to lớn thủy áp cho bắn ra ngoài, nhưng vui mừng này không đối phương, tựa hồ muốn người khác dùng mặt tới đón tiếp hấn nước tắm.

Can Tử thì lại đứng cách Cao Phong chỗ không xa, cẩn thận không để cho mình trên mặt cây đay bồ bị thủy ướt nhẹp, để tránh khỏi gây nên thói rửa cùng nhiễm trùng, con kia ánh mắt nóng bỏng trước sau theo dõi hẳn xem không hiểu Cao Phong, Cao Phong bày ra đồ vật vượt qua đại đa số người nhận thức.

Bất kể là Khoát Nha vẫn là khế nô các nữ nhân đều sẽ không nghĩ tới Cao Phong tại sao biết những này, bọn họ chỉ dùng hưởng thụ Cao Phong mang đến hi vọng và ăn ngon là đủ rồi, chỉ có Can Tử không giống nhau, Can Tử tâm tư rườm rà phức tạp, hẳn có thể nhìn ra người khác không thấy được đồ vật, vì lẽ đó cũng so với người khác càng thêm kính nể Cao Phong, ở hẳn trong lòng có một cái mơ hồ ý nghĩ, có thể Cao Phong xuất hiện, có thể thay đổi mấy trăm năm tới nay, tàn khốc vùng phía tây hoang dã.

"Tam Thảo, phát tài, phát tài, nhiều như vậy thủy, có thể loại bao nhiêu cây táo ruộng? Có thể dường bao nhiêu mục súc? Sau đó nơi này chính là chúng ta rồi. . ."

Khoát Nha nghĩ tới không phải cái khác, mà là những này thủy có thể sử dụng tới làm gì.

"Thủy là ngọt, thủy là ngọt, là trong truyền thuyết nước ngọt, trong truyền thuyết nước ngọt a. . ." Một cái khế nô đột nhiên cảm giác được không giống nhau, phát hiện tân đại lục giống như kêu lên, làm cho tất cả mọi người đồng thời hé miệng đi đón trụ những này thủy.

"Đúng là ngọt, là ngọt, tổ tông ban ân a. . ."

"Nơi này không phải nguyên rửa nơi, nơi này là thần ban cho nơi, chúng ta ở đây giết chết không ai có thể giết chết khủng bố Tử thần, còn tìm đến nước ngọt, nhất định là. . ."

Tiếng hoan hô liên miên không dứt, thế nhưng Cao Phong sắc mặt đột nhiên trở nên âm trầm, hẳn cũng phát hiện nơi này thủy không có bộ lạc nguồn nước dị ý vị, nói cách khác, nơi này thủy là vùng phía tây hoang dã bên trong hiếm thấy thượng đẳng nguồn nước, đồng thời cũng là một khối khiến người ta thêm nhỏ dãi thịt mỡ.

"Can Tử thúc, tới đây một chút. . ." Cao Phong toàn thân chảy xuống giọt nước mưa, liêu nổi lên mái tóc ướt nhẹp đi tới Can Tử bên người nhẹ giọng nói rằng.

Can Tử gật gật đầu, theo Cao Phong đi tới hẻo lánh địa phương, Khoát Nha tự nhiên cũng hiếu kì theo lại đây, ngồi xổm ở một bên vò đầu bứt tai, hiển nhiên muốn biết Cao Phong có thể làm ra cái gì mới thành tựu.

"Can Tử thúc, người xem, khu vực này, ta có thể nắm bao nhiêu?" Cao Phong thăm dò hỏi thăm Can Tử, vùng phía tây hoang dã gian nan hẳn thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ, vì một điểm vật tư mấy ngàn người chém giết một mất một còn, nói cho cùng vẫn là đồ ăn bản cùng cùng vật tư ít ỏi, nếu như hẳn có thể sáng tạo một cái lương nguyên, cũng có thể cùng những bộ lạc khác giao dịch, là không phải có thể giảm thiểu rất nhiều không cần thiết giết chóc?

Nhưng trước lúc này, khu vực này, Cao Phong nhất định phải cầm trong tay, ai cũng không thể cướp đi, cho dù Hắc Trảo cũng không được.

Cao Phong hỏi dò để Can Từ sững sờ, lập tức hắn liền thấy được Cao Phong trong mắt đã tâm, tuy rằng không biết luôn luôn hờ hững, liền thủ lĩnh người thừa kế đều không thể nào quan tâm Cao Phong lại đột nhiên do đã tâm, nhưng không ngăn cản hắn đoán mò liên miên.

Đóng

"Người muốn bao nhiêu?" Can Từ thẳng thắn hỏi ra lời nói này, để Khoát Nha cấp bắt đầu chụp cái mõng, thứ tốt đều là không muốn cùng người khác chia sẻ, Khoát Nha liền không hy vọng có người cướp đi Cao Phong tìm tới địa phương tốt.

"Toàn bộ." Quả nhiên, Cao Phong trả lời như Can Từ sở liệu, con người của hắn đột nhiên thu nhỏ lại, lại đột nhiên phóng to, không khỏi mà ha ha nở nụ cười, cười rất khó nghe, như cú đêm giống như vậy, nhưng Cao Phong không có tức giận, chỉ là yên tĩnh chờ đợi, hắn biết một chút, như hỏi hiện tại ai đứng ở bên phía hắn, ngoại trừ Can Từ chính là Khoát Nha, này ở hắn hôn mê những ngày gần đây, Can Từ tình nguyện chính mình không uống nước, cũng phải bảo đảm hắn liền có thể nhìn ra.

"Nơi này là nguyên rửa nơi a, phạm là đến nguyên rửa nơi người, đều sẽ người mang nguyên rửa, bọn họ cũng chỉ có thể ở lại chỗ này. . ."

Can Từ Khoát Nha nửa có hiểu hay không, Cao Phong là vừa nghe liền hiểu, mà Can Từ chính mình nhưng ở ảo tưởng, làm sao đem người nhà của mình tất cả đều nhận lấy, dựa theo hắn cùng Cao Phong quan hệ, khai khẩn ra một ngàn mẫu đất, có ít nhất một trăm mẫu là của hắn, một trăm mẫu màu mỡ thổ địa cùng vĩnh viễn lưu bất tận nước ngọt, chính là hắn để cho đời sau quý giá nhất của cái.

"Nơi này ở đâu là Khô Ao Từ? Nơi này rõ ràng là Nước Ngọt tỉnh sao. . ." Khoát Nha không nhịn được nói chen vào, nói ra ý kiến của mình, đối với nguyên rửa nơi rất có oán niệm.

Cao Phong cùng Can Từ lẫn nhau đối diện, đồng thời hiện lên mỉm cười, chỉ là Can Từ mỉm cười bị che chắn ở cây đay bó bên dưới.

"Can Từ thúc liền ở lại chỗ này đi, sau đó hết thấy nam nhân và nữ nhân đều thì cứ ngai quẫn, người liền đem khối này nguyên rửa nơi thành lập thành Nước Ngọt tỉnh đi. . ."

Cao Phong đột nhiên làm quyết định, nghiêm túc đối với Can Từ nói rằng, giữa hai người từng có tính toán cùng ác tha, Can Từ càng bởi vì Cao Phong khiêu chiến, mà không thể không đi tới chiến trường ngàn cân treo sợi tóc, nhưng nam nhân giao tình không phải ở lá mặt lá trái tính toán bên trong thể hiện đi ra, là ở đồng sinh cộng tử trên chiến trường lẫn nhau cứu trợ tạo dựng lên, đang không có so với chiến trường chiến hữu tình càng thêm vững chắc giao tình, vì lẽ đó Cao Phong tin nhiệm Can Từ.

Can Từ trong mắt lóe lên mơ hồ ánh sáng lộng lẫy, thời khắc này, hắn cảm thấy Hắc Trảo bộ lạc thủ lĩnh chỉ có thể là Cao Phong, ngoại trừ Cao Phong, còn có tư cách có thể dẫn dắt Hắc Trảo bộ lạc quật khởi?

Can Từ không biết Cao Phong một cái thân phận khác, tự nhiên Già La chúng, nếu như biết, sẽ kiên định hơn khẳng định.

"Tam Trảo, chớ đem ta ở lại chỗ này, người đi đâu vậy, ta liền đi chỗ nào. . ." Khoát Nha có người khác không có cơ linh cùng linh tính, có vài thứ hắn mơ mơ màng màng, nhưng ở quan trọng hơn địa phương, có thể phúc linh tâm đến.

"Yêu. . ." Cao Phong giả vờ kinh ngạc nhìn Khoát Nha, Khoát Nha một mặt nghiêm túc, lại như nhập đảng trước tuyên thệ, lập tức Cao Phong lắc đầu nói rằng: "Lý tưởng của người không phải tìm nữ nhân, sinh con, loại cây táo sao?"

Khoát Nha da mặt từ nhất thời xụ xuống, Cao Phong bán đầu ngón tay một bút bút cho Khoát Nha tính tới: "Người xem, người bây giờ đã là bộ lạc đứng sừng sững, này liền hoàn thành một cái mục tiêu, phía dưới có mấy trăm nô nữ, không có người nào cùng người cướp, người muốn tìm ai liền tìm ai, các loại (chò) sinh hài tử, người liền hoàn thành thứ hai giấc mơ, nơi này có nước, có địa, người người thứ ba giấc mơ, loại một mảnh cây táo địa cũng không kém nhiều nữa, người xem một chút, thật tốt?"

Can Từ cười khanh khách nhìn Cao Phong đùa giỡn Khoát Nha đáng vẻ, chỉ có giờ khắc này, hắn mới cảm thấy Cao Phong có bình thường người trẻ tuổi hoạt bát, để trái tim của hắn cũng trấn an rất nhiều, chỉ ít thần bí Cao Phong càng khiến người ta sợ hãi cùng sợ sệt.

"Ta không làm, ta liền theo người, người đi đâu vậy, ta liền đi chỗ nào, đường hài tử cùng tìm nữ nhân loại cây táo, chờ ta lão cùng Can Từ thúc như thế làm tiếp, hiện tại ta liền theo người, sáng khoái, kích thích, đã nghiền. . ."

Khoát Nha nhưng không có để Cao Phong vui mừng, trước đây hắn cần Khoát Nha trở thành đồng bạn, là bởi vì hắn ở cái thế giới này cảm thấy cô độc, thế nhưng hiện tại, từng cái từng cái nhìn như không thể hoàn thành khó khăn bị tự mình giải quyết, hắn đối với mình có đầy đủ tự tin, lại là Hắc Trảo nói tới tự nhiên Già La chúng, hắn có con đường của chính mình phải đi, nhất định là một hồi mạo hiểm lữ trình, hắn không muốn ở dọc đường nhìn thấy xích tử chi tâm Khoát Nha ngã xuống.

"Can Từ thúc đều thương thành như vậy, lẽ nào người hi vọng hắn nhắc lại đao đi chém giết sao? Thật vất vả mới tìm được như thế một khối địa phương tốt, người liền trở mắt nhìn ta không ở, bị người khác cướp đi? Người vẫn là trước tiên cùng Can Từ thúc canh giữ ở người này, chờ ta trở lại rồi hãy nói. . ."

Cao Phong dùng Khoát Nha từ chối không được lý do thuyết phục hắn, để không quen ngôn từ Khoát Nha á khẩu không trả lời được.

"Tam Trảo, người chuẩn bị?" Can Từ nghe ra ý tứ gì khác, thăm dò hỏi dò.

"Ta chuẩn bị mang năm mươi người về Hắc Trảo bộ lạc, có vài thứ thế nào cũng phải tìm hiểu một chút, mặt khác, ta còn muốn đưa người cùng Khoát Nha người nhà nhận lấy, dù sao, nơi này sau đó sẽ là chúng ta rồi : cái."

Nghe Cao Phong nói như vậy, Can Từ triệt để an tâm, nơi này bốn bề toàn núi dễ thủ khó công, mùa đông lại có ngọn núi ngăn trở gió lạnh, so với bình nguyên càng ấm áp, cho dù bão cát đều không nhất định có thể nguy hại nơi này, lại có trong suốt nguồn nước, là tuyết hảo địa bàn, Cao Phong làm như vậy, là chân chính nhận rồi hẳn.

"Đem cái kia hơn hai mươi cái lão huynh đệ người nhà cũng nhận lấy ba , nhưng đáng tiếc bọn họ không nhìn thấy. . ." Can Từ đột nhiên buồn bã địa nói tới chết trận những kia dũng sĩ, tất cả đều là dùng mệnh đi cho Cao Phong đổi lấy một chút hi vọng sống dũng sĩ.

"Không thành vấn đề, trừ bọn họ ra, phạm là nghĩ đến bộ lạc dũng sĩ gia thuộc ta đều nhận lấy, ta sẽ dạy bảo hải tử của bọn họ trở thành đỉnh thiên lập địa dũng sĩ, cho dù không cần bộ lạc kiểm tra, bọn họ cũng không thể so với chân chính bộ lạc dũng sĩ kém. . ."

Cao Phong không quên được ở trước khảo hạch, Hắc Trảo cái nhìn kia định sinh tử ánh mắt, bao nhiêu người chỉ là nhất thời sợ hãi, liền bị thay đổi nhân sinh, hẳn không muốn người của mình cũng như vậy, ở trong lòng hẳn, có thể nghiêm khắc, có thể tàn khốc, nhưng tuyệt đối không thể tuyệt tình.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51 :Đi ngược chiều

"Ta đi rồi sau khi, nơi này nam nhân tất cả đều tuyên bố giải trừ khế nô thân phận, để bọn họ trở thành thân nô, mỗi người điểm ba mẫu đất, lập ra một cái nhiệm vụ tiêu chuẩn, phạm là làm việc đạt đến tiêu chuẩn người, nhiều tương thưởng một mẫu đất, thổ địa sản xuất một nửa cây táo đều là chính bọn họ, còn lại nộp lên trên.

Nô nữ môn dựa theo tự do lựa chọn phương thức, tìm thân nô thành lập gia đình, các nàng có thể điểm một mẫu đất, nếu như nam nhân chết trận, nam nhân thổ địa để cho nữ nhân kế thừa, giảm phân nửa mười năm thuế vụ cùng lao dịch, mãi đến tận hải tử trưởng thành năm.

Không nên đi chỗ đó mảnh nhựa đường hồ, tốt tốt ở chỗ nào dựng lên một toà tường đất ngăn cách lên, nơi đó tuy rằng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đối với thân thể luôn có chút hại, trước tiên canh tác thổ địa, thành lập địa tổ, ở hết thảy không thể trồng trọt ruộng dốc trên trồng mục thảo, sau đó chúng ta muốn cho nơi này trở nên giàu có. . ."

Trước khi đi, Cao Phong đem từng cái từng cái ý nghĩ nói cho Can Từ nghe, ở những lời nói này bên trong, Can Từ gật đầu liên tục, trong lòng có đối với Cao Phong có mới cái nhìn, hiển nhiên, Cao Phong không ngừng ở trên chiến trường tinh thông, đối với phát triển bộ lạc cũng có một bộ, hẳn nhưng lại không biết, Cao Phong những thứ đó này ở kiếp trước không đáng nhắc tới, chỉ có thể coi là kiến thức căn bản.

"Tam Trảo. Người sớm chút trở về a, những này thịt khô người mang tới, ăn không hết. . ." Khoát Nha trở mắt nhìn Cao Phong đội ngũ, ở trước người của hắn, hơn hai mươi con bì túi áo căng phồng, tất cả đều là trước đó giết giác Mi làm ra thành thịt khô.

Năm mươi tên thân nô đã chuẩn bị xuất phát, tất cả đều trang bị nơi này tốt nhất vũ khí, răng nanh đao, trường mâu, da thú thuấn, còn có lao, trên người căng phồng lương khô trong túi cũng chứa đầy cây táo bánh.

Đối với tương lai, những này thân nô cũng không hề để ý, đối với bọn họ mà nói, khủng bố Từ thân đều bị giết chết, còn có cái gì không thể giải quyết?

Loại này lạc quan tức giận ở toàn bộ trong đội ngũ lan tràn, thậm chí ngay cả Cao Phong chính mình cũng cho rằng, lần này cũng không hề quá to lớn phiêu lưu, duy nhất cần cân nhắc chính là Hắc Trảo thái độ.

Khoát Nha lưu luyến đem thịt khô đưa đến Cao Phong trong tay, xoay người trầm mặc đi ra, chỉ có Can Từ có thần độc nhãn ngưng mắt nhìn Cao Phong.

"Khoát Nha liền xin nhờ người." Cao Phong không có nói nhiều, duy nhất không yên lòng chính là Khoát Nha, Cao Phong là cái rất ích kỷ người, trừ phi chạm được người khác cách điểm mấu chốt, bằng không hẳn sẽ không vô duyên vô cớ đối với người khác được, Khoát Nha là hắn người thân cận, còn có một cái chính là ở lại bộ lạc Tiểu Hồng Sa.

Tiểu Hồng Sa ngoan ngoãn nghe lời, không phải tưởng tượng phiền phức, ngược lại, Tiểu Hồng Sa chiếu cố Cao Phong, muốn so với Cao Phong chiếu cố nàng nhiều quá nhiều, cho dù chỉ là mấy ngày tiếp xúc, Cao Phong cũng chân chính đưa nàng xem là người mình, nghĩ đến Tiểu Hồng Sa, Cao Phong

nhất thời có chút không thể chờ đợi được nữa muốn gặp được nàng, đưa nàng nhận được cái này có nước ngọt địa phương chiều cổ.

"Mặt nàng bánh hân là ăn xong rồi chứ? Nếu như nàng đến chính mình chôn đồ ăn địa phương đến xem, nhất định sẽ giật mình. . ." Nhắc lên khóe miệng cong sinh ra động độ cong, Cao Phong nhìn bộ lạc phương hướng, Tiểu Hồng Sa cái kia đơn bạc nhỏ gầy mô dạng sôi nổi với trong đầu.

"Còn có thể nhìn thấy chủ nhân sao?" Tiểu Hồng Sa cùng Cao Phong lúc rời đi hoàn toàn hai cái mô dạng, khôi phục lại lần đầu gặp gỡ Cao Phong thời gian dơ bẩn cùng thấp kém, qua lại ở người người tuyệt vọng đầu đường, trong đầu không khỏi mà hồi tưởng Cao Phong dáng vẻ, ấn tượng duy nhất nhưng là Cao Phong đầu kia sư tử bình thường bên trong trường tóc quăn.

Cẩn thận né qua mấy người, Tiểu Hồng Sa đi tới Cao Phong đã từng phòng tổ nơi, một chỗ bị dỡ xuống nóc nhà cùng ba mặt vách tường nguy phòng, đến nơi này, Tiểu Hồng Sa cũng không ngừng lại, thẳng tắp đi về phía trước, thậm chí ngay cả ánh mắt đều không có trú lưu, vẫn đợi được bí mật quan sát tâm mắt dời, Tiểu Hồng Sa liền đột nhiên biến mất ở phòng gác quá đạo bên trong.

Không lâu lắm, ở mặt khác một ngôi nhà trên nóc nhà, ăn mặc thảo Diệp biên chế y vật Tiểu Hồng Sa hầu như cùng bên người cô tranh hòa làm một thể, chỉ có cặp kia trong suốt tinh khiết con mắt lộ ở bên ngoài, người quan sát cái kia ngồi xổm ở góc đường nhìn chung quanh nam nhân.

Cho dù dùng tiểu khế nô thi thể mạo danh thể thân, Đại Trảo cũng không hề từ bỏ kế tục truy sát Tiểu Hồng Sa, mà thiên tính thông tuệ Tiểu Hồng Sa cũng từ không hề từ bỏ quá cảnh giác, có thể sống sót hoang dã người ai cũng không đơn giản, cho dù tiểu khế nô cũng giống như vậy.

Dài dằng dặc chờ đợi bên trong, cái kia đã liên tục giám thị bảy ngày gia hòa bỏ qua tiếp tục chờ chờ, đứng dậy hướng về một hướng khác đi đến, mà Tiểu Hồng Sa thu hồi tâm mắt, ở phế tích chu vi phòng ốc trong lúc đó nhìn quét, đang lúc này, đột nhiên nghe được một tiếng quát lớn, một đám bị thương bộ lạc dừng sĩ lao ra, đem cái kia giám thị bộ lạc dừng sĩ vây nhốt, trong tay răng nanh đao cùng xương thú lang nha bông mư roi hạ xuống.

Thời gian không lâu, ở mơ hồ vang trầm trong tiếng, gia hoà kia đã biến thành một đồng thịt nát, giết người bộ lạc các dừng sĩ giờ lên vũ khí rồng lớn gọi, càng nhiều người từ bốn phương tám hướng vây tụ lại đây, những người này có nam nhân lại nữ nhân, có dừng sĩ cùng khế nô, thậm chí còn có chỉ so với Gaza lớn một chút người hầu đi theo, bọn họ chỉ có một cái khẩu hiệu: "Giết Đại Trảo. . ."

Đóng

Đại Trảo đi ngược chiều ngã : cũng thì, thậm chí làm bản mẹ mình, ngoài ra, hắn còn đem hết thầy thuốc về Hắc Trảo nữ nhân toàn bộ treo cổ ở trên quảng trường, trong đó có hắn thân sinh mẫu thân, làm ra không bằng cảm thú hoạt động.

Hắn căn cứ trước khi chết cuối cùng điên cuồng, phát tiết hết thầy ngọt ngat thú tính, cuối cùng để bộ lạc mọi người chịu đựng lực tan vỡ, như không có bên ngoài kẻ địch, nói không chắc bọn họ còn có thể ở không tham dự trong lòng dưới, quá cuộc sống gia đình tạm ổn, nhưng theo càng ngày càng người chết đi, càng ngày càng nhiều tường vây sụp xuống, tai vạ đến nơi hỗn loạn rồi loạn hết thầy trái tim.

Tiểu Hồng Sa không hiểu bộ lạc biến hóa, cũng không muốn tham dự đến trong đó, Đại Trảo mặc kệ chết sống đều không có quan hệ gì với nàng, bởi vì Đại Trảo không thể giết chết nàng, nhưng ở mọi người điên cuồng bên trong, nàng tìm được cơ hội của mình.

Oạch roi xuống đất, liền như nhẹ chim nhỏ, nhanh chóng chạy đến phòng ở mặt sau, hai con tiểu trảo như đất bát thử giống như lay hạt cát, rất nhanh liền đào được nàng dấu thức ăn địa phương, đột nhiên, hai con tiểu trảo đột nhiên che lại miệng, Tiểu Hồng Sa cái kia tinh khiết con mắt tất cả đều là kinh ngạc.

Gaza giỏi về học tập, hướng về khế nô học tập kiếm ăn, học tập chữa thương, học tập quan sát ánh mắt của người khác, cũng duy trì chính mình con mắt thuần túy, không cho người khác biết ý nghĩ trong lòng nàng, mà nàng to lớn nhất bản lĩnh, chính là ở đồ ăn sung túc tình huống dưới, học tập chuột sa mạc cất giữ đồ ăn.

Hạt cát phía dưới chôn dấu đồ ăn là nàng cuối cùng bảo đảm, cho dù Cao Phong biết nàng cũng không có dời đi quá, trong lòng nàng, chính mình cũng là Cao Phong, đồ ăn khẳng định cũng là Cao Phong, có thể nàng không nghĩ tới, trước đó thiên mặt từ Can Từ chỗ ấy ôm ra chỉ còn dư lại một nửa cây táo bánh sẽ biến thành bị trời đâm thật thật khô.

Khối này thịt khô chỉ có bình thường thịt khô một nửa, ngày đó Khoát Nha nói ra hai khối huân thịt, Cao Phong lưu lại một khối, còn lại một khối cho Can Từ, không nghĩ tới, Cao Phong dĩ nhiên đem thuốc về mình một nửa thịt khô đặt ở bảo tàng của nàng bên trong.

Xoạt địa một thoáng, Tiểu Hồng Sa đột nhiên đem hạt cát che lại thịt khô, một hồi lâu, nàng một chút mềm nhẹ đào ra hạt cát.

Không sai, thịt khô không có biến mất, không có trốn ở càng phía dưới hạt cát bên trong, còn ở nơi nào ở tại.

Ôm dùng cô khô biên chế bọc nhỏ quăn, Tiểu Hồng Sa lại như một con dọn nhà to lớn chuột, trở lại chính mình mới tổ, trong bộ lạc cao nhất phòng nghị sự trên thông khí trong miệng, nhỏ hẹp trước cửa sổ đem tia sáng quý dị che ở bên ngoài, từ phía dưới hướng về trên xem, lại sẽ bởi vì tia sáng quan hệ, hình thành một cái nho nhỏ góc chết.

Tiểu Hồng Sa trốn ở góc chết bên trong không sợ bị người phát hiện, có thể nhìn thấy động tĩnh bên ngoài, nhưng phía dưới trên quảng trường hỗn loạn chen chúc đầu người náo động, còn có những kia cột Đồ Đẳng trên treo lơ lửng thi thể đều không đủ để làm cho nàng phân tâm, trong lòng bọc nhỏ quăn chính là của nàng gói quà lớn, giờ khắc này, hết thầy tâm tư đều ở gói quà trên.

Cho dù gói quà đồ vật bên trong đều là thân thù của nàng bỏ vào, nhưng lần thứ hai mở ra, vẫn như cũ làm cho nàng trong lòng tràn đầy kinh hi kích động.

Tầng thứ nhất tự nhiên là thắm đầu mỡ đại Diệp tử, một tầng đen thui huân thịt mơ hồ lộ ra một góc, hơi hơi xóc lên một chút, liền có thể nhìn thấy cái kia dày đặc thịt mỡ, toả ra mùi thịt để Gaza tiểu nước miếng trong miệng nhanh chóng phân bố, hận không thể ôm vào trong ngực đại gặm đại nhai.

Nhưng Gaza cũng sẽ không không có kiên trì, cẩn thận mà kiên định đem huân thịt đặt ở tối nhích lại gần mình địa phương, móc ra trong túi mặt khác vài loại đồ vật, một cái dùng gỗ điêu khắc lược, mặt trên có quái thú đồ án âm khắc, tuy rằng thô lỗ, lại có nguyên thủy ý nhị.

Kiện thứ hai là một nho nhỏ tấm gương, tấm gương có chút loang lổ, chiếu người cũng không rõ ràng lắm, nhưng có thể tìm ra Gaza trên mặt hồng ban, làm cho nàng có chút thẹn thùng thả xuống, sau đó lại lén lút lút nằm ở trong lòng bàn tay, nhát gan mà tò mò nhìn hình dạng của mình.

Đệ tam dạng nhưng là Gaza cũng không làm rõ được đồ vật, một cái rất đẹp điều linh, chỉ có dài bằng lòng bàn tay, cầm trong tay cũng không biết có ích lợi gì? Cây này kỳ huyền mà tinh xảo lồng chim mơ hồ tán ra mông quang, đặc biệt thần bí cảm động, Cao Phong cũng không phải là cái hiểu được sinh hoạt người, nhưng cho dù hắn cũng có thể cảm giác chiếc lồng chim này không giống, ngạnh từ Khoát Nha trong tay đoạt lấy đến đưa cho Gaza.

Có thể Cao Phong không biết, Gaza thân là kẻ nô, một mực sinh tồn bên trong giây dựa, vẫn đúng là không hiểu thường thức lồng chim thần kỳ cùng mỹ lệ.

Không biết có ích lợi gì, nhưng Gaza vẫn là cẩn thận thu tại trong ngực, chỉ cần là Cao Phong đưa, đều là trân bảo, có thể so với thịt nướng giá trị thấp một chút, nhưng tuyệt đối ở thức ăn bình thường trình độ bên trên.

Cuối cùng là Gaza đã từng mai phục cây táo bánh, chỉ là cây táo bánh trên hạt cát bị thanh lý sạch sành sanh, bao vây một tầng không biết tên da thú, vừa vặn có thể làm cho Gaza làm một bộ y phục, cũng không biết Cao Phong là từ đâu nhi tìm kiếm.

Những thứ đồ này để Gaza trong lòng có thêm chút không nói được, đạo không rõ cảm giác, ám áp, để trái tim đều vì dùng rung động, cái kia tinh khiết con mắt cũng sương mù mờ mịt.

Vì sinh tồn, Gaza có thể lòng dạ độc ác giết chết tiểu kẻ nô, vì sinh tồn, nàng cơ cảnh chồng chất, so với thành niên tâm cơ của người ta càng nặng, vì sinh tồn, nàng không tin bất luận người nào, nhưng Cao Phong cho nàng chưa bao giờ quá đồ vật, không chỉ là đồ ăn cùng lễ vật, mà là là trọng yếu hơn, lại như hồ đồ thời gian, mẫu thân ôm ấp.

Độc tràng nhân có thể giết chết mười người, nhưng hắn không thể giết chết 100 người, Đại trưởng lão cho Đại Trảo lưu lại trung tâm bộ lạc dưỡng sĩ, và toàn bộ bộ lạc sức mạnh so ra, chẳng là cái thá gì.

Vì lẽ đó Đại Trảo không có đợi được ức tượng trưng Địa Tu bộ lạc đến, mà là bị hắn coi như là cừu con nô lệ bộ lạc người từ xa hoa trong phòng kéo ra ngoài, ở mọi người vọt vào trước đó, hắn còn đang suy nghĩ đem chết trận bộ lạc dưỡng sĩ thể nữ điển tiến vào hậu cung.

Độc tràng nhân chưa từng xuất hiện, hắn biết, Đại Trảo xong, cuốn đi Hắc Trảo lưu lại thúy Diệp tiên biến mất, xa hoa đồ sộ phòng ở trải qua Đại Trảo thanh lý, biến thành Quý Vực.

Đại Trảo rải rác tóc bị người tóm chặt, như kéo kéo như chó chết từ trên bảo tọa kéo hạ xuống, trên đất giầy dựa vụn vụn, như đợi làm thịt chó đất.

Lít nha lít nhít người sắp xếp ở hai bên đường đi, hướng về Đại Trảo mắng ra ác độc nhất nguyên rủa.

Đại Trảo nhưng không có biểu hiện ức tượng trưng bình tĩnh, hắn đã từng dự đoán quá chính mình thời khắc cuối cùng, cho nên hắn đem hết thảy chuyện không dám làm làm, không dám ngoạn nhi đồ vật chơi, liền ngay cả mẹ mình đều không có buông tha.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52 :Yêu Nga

Mà khi từ vong chân chính đến một khác, Đại Trảo sụp đổ, bị lôi tóc lôi đi hai tay hắn tạo thành chữ thập, hướng về bất luận cái nào hướng chính mình nhỏ nước miếng người cầu xin, nước mắt ở chính hắn đều không cảm giác dưới tình hình chảy ra, đem dính đầy bụi trần gò má trùng hoa.

Cứng rắn mặt đất như giấy rách, đem Đại Trảo trên mặt da thịt dây dưa máu me nhầy nhụa, Đại Trảo không cảm giác được, hắn không cảm giác được này đâm nhói, chỉ là kêu rên, cầu xin.

Khi hắn bị ngã tại một cái cột Đồ Đằng sau khi, Đại Trảo giữa hai chân mặt đất đều ướt, hắn nhìn thấy một cái hung ác cụt tay bộ lạc dưỡng sĩ dùng còn lại

cánh tay quơ múa răng nanh đao hướng về hắn đập tới.

Bộ lạc dừng sĩ cụt tay là mới sang,, dùng tay trái vung vẩy răng nanh đao có chút vất vả, đi lại cũng không phải là rất ổn, Khoát Nha nếu là phản kháng, ai giết chết ai còn chưa chắc chắn.

Nhưng hắn không dám phản kháng, ở răng nanh đao vung dưới trong nháy mắt, lũ quét tựa như khóc lớn.

Khi địa một tiếng, răng nanh đao chém vào cột Đồ Đằng dây thừng trên, vèo địa một thoáng, một bộ cứng ngắc thi thể từ phía trên bóc ra, rơi xuống Đại Trảo trong lòng, nữ nhân trong ngực sắc mặt màu đen thanh, nhưng từ cái kia cường tráng cay nghiệt mà kinh nộ khuôn mặt trên xem, đúng là hắn thân sinh mẫu thân.

Từng cái từng cái tội lớn từ mọi người trong miệng đổ ập xuống nện ở Đại Trảo trong lòng, hắn ở cũng không nghe thấy, lại ngơ không thấy, thậm chí lại cũng nhìn không thấy, cả người đều bị kéo về đến ngày đó cầm ky một màn, khi hắn phát tiết sau khi, trơ mắt nhìn mẹ mình bị độc trảng nhân kéo đi, đưa đến bên ngoài cột Đồ Đằng thất cổ chết.

Kéo đi phương thức, cùng mẫu thân nàng trên mặt kinh nộ tuyệt vọng là biết bao giống nhau?

"Đừng có giết ta, ta không làm thủ lĩnh, ta không làm thủ lĩnh. . ."

Một tiếng như dã thú kêu rên gào khóc âm thanh từ Đại Trảo trong miệng gào thét đi ra, hai tay hắn hai chân đều múa lên, như tiểu hài tử tát gậy, nhưng không có ai sẽ tha thứ hắn.

Dây thừng từ mẫu thân hắn trên cổ cởi xuống, buộc lại tóc của hắn, theo dây thừng kéo thẳng, Đại Trảo liền giống bị treo lên gà mái, lót mũi chân cầu xin tha thứ.

Nhưng dây thừng vẫn còn đang kéo thẳng, nắm kéo da đầu của hắn, đau đớn kịch liệt để hắn đuổi ra hai tay muốn kéo lại dây thừng, hai cái xương bồng gào thét nện ở cánh tay hắn then chốt nơi, vang lên giòn giã bên trong, Đại Trảo cánh tay mì sợi giống như nhuyễn dưới, để hắn đau địa trên đất nhảy lên, lần lượt lôi kéo da đầu, để ót của hắn chảy ra huyết kênh rạch giống như vết máu.

Đỏ máu đầm người điên cuồng.

"Giết giết, giết hắn. . ." Hết thầy nam nhân gào thét vung lên vũ khí.

"Giết giết giết. . ." Hết thầy nữ nhân muốn Đại Trảo ác độc chửi bới, phun ra ngụm nước.

"Đánh chết hắn, hắn hại chết A Đại, hại chết Đại huynh, Nhị huynh. . ." Đám con nít oán độc nhìn chằm chằm Đại Trảo phát sinh bệnh trạng gào thét, đập ra trong tay hòn đá.

Nhai khô ráo khoẻ mạnh cây táo bánh, Tiểu Hồng Sa giống như xem diễn, nhìn xao động đám người, hết thầy đều phảng phất không có quan hệ gì với nàng, chỉ là dùng lạnh lẽo mà tinh khiết con mắt nhìn, khi thì thơm ngát ở cây táo bánh trên cần một cái, hít mất cảm thụ đồ ăn hoạt vào bụng bên trong cảm giác.

Đột nhiên, Gaza con mắt đột nhiên phóng to.

Đóng

Ba cái ăn mặc màu đen hoa lệ trường bào người xuất hiện ở chung quanh quảng trường trên nóc nhà, như thần linh giống như vậy, mắt nhìn xuống phía dưới giun dế.

Những người này áo choàng Gaza chưa từng thấy, có mơ hồ lưu quang sắc thái, biến chế sinh ra động mà lập thể hình ảnh, đó là một thót Thù một sừng đồ án, Gaza tự nhiên không nhận ra.

Người xa lạ quý dị xuất hiện, để Gaza cảm giác được nguy hiểm, nàng neho mắt lại, không còn dám nhìn chằm chằm xem, cẩn thận hướng về nhỏ hẹp góc chết thối lui, nàng quyết định, không giống nhau: không chờ trời tối tuyệt không đi ra, mà Cao Phong để lại cho nàng thứ tốt, đều bị chăm chú ôm vào trong ngực.

Ngay khi nàng bởi vì nguy hiểm mà thối lui thời điểm, vẫn trắng mịn bàn tay đột nhiên từ thông khí khe hở bên trong đuổi vào, đem cổ của nàng nắm lấy.

Gaza chưa bao giờ từng thấy đẹp như vậy bàn tay, mềm mại da dẻ còn như ngọc thạch, ẩn hiện bóng loáng, cái kia màu phấn hồng móng tay như hoang dã bên trong mùa xuân mới mở đóa hoa, nhưng càng thêm sinh động, còn có ngón tay tinh tế cùng thủ đoạn độ cong, cũng như tác phẩm nghệ thuật bình thường tinh xảo.

Nhưng cái tay này lại có khó có thể tưởng tượng sức mạnh, một cái liền đem Gaza kéo đi ra bên ngoài, vào mắt nhưng là một cái tuyệt mỹ vô song nữ tử từ mặt bên.

Phấn trang điểm xinh đẹp tuyệt trần lộ ngưng sương, cặp môi thơm điểm điểm ám phù hương.

Nếu là Cao Phong nhìn thấy, nhất định sẽ nước mắt nhạt nhòa diện, hắn rốt cục nhìn thấy một người phụ nữ bình thường, nhưng cái này có tuyệt thể dung

mạo nữ tử nghiêng đầu qua chỗ khác, lại làm cho Gaza xương sống đều bốc lên mồ hôi lạnh.

Một nửa là thiên sứ, một nửa là ma quỷ chính là nói loại nữ nhân này.

Tinh xảo gò má chỉ có nửa tấm, mặt khác nửa tấm nhưng như chết héo vỏ cây, ngăm đen bấp thịt trên khô cằn dán vào tử bì, lộ ra bộ xương giống như khiến người ta kinh sợ gầy gò.

Tiểu Hồng Sa bị nữ nhân tráng kiện mạnh mẽ tay phải như con mèo nhỏ bình thường xách ở giữa không trung, lại không thể động đậy, khó có thể dùng lời diễn tả được nguy hiểm để Gaza ôm chặt lấy trong lòng bọc nhỏ quần, nhưng trong ánh mắt trong suốt cùng tinh khiết không hề biến hóa.

"Ồ?" Nữ nhân kinh ngạc lên tiếng, nàng chưa từng thấy như Gaza như vậy khế nô, này đôi tinh khiết con mắt làm cho nàng thật tò mò, không khỏi mà sinh ra lửa giận vô danh, tay trái đồng dạng tiềm non nốt mà uyển chuyển tay ngọc đột nhiên cong lên ung trào độ cong, giờ tay lại như Gaza con mắt đảo đi.

Nữ nhân khó chịu Gaza có trong suốt mà tinh khiết con mắt, nàng muốn hủy diệt, hủy diệt tất cả mỹ đồ tốt, khi (làm) đầu ngón tay tiếp xúc được Gaza mất mô, Gaza theo bản năng nhắm mắt, chờ đợi tàn khốc nhất thương tổn.

Gaza không có giống Đại Trảo như vậy kêu rên cầu xin tha thứ, nàng tận mắt thấy một cái khế nô đang bị ra sức đánh thời gian khốc liệt, lại bị sống sờ sờ đánh thành thịt vụn, chỉ vì khế nô chủ nhân muốn nhiều nghe một thoáng khế nô kêu rên, mà một cái khác khế nô thì lại ôm đầu, như vật chết không nhúc nhích, cho dù hai chân bị cắt đứt, cũng không lên tiếng, nhưng cuối cùng còn sống, thậm chí trường được rồi hai chân.

Những này giáo dục Gaza, vĩnh viễn không nên dùng kêu rên cùng mềm yếu đến thảng lầy người khác thương hại, kêu rên cùng thống khổ sẽ chỉ làm chính mình càng thảm hại hơn.

"Không nhìn thấy chủ nhân, lại cũng không nhìn thấy. . ." Gaza trong đầu tránh qua câu nói này, nhưng đem trong lòng đồ vật ôm càng chặt hơn, đó là nàng vật quý giá nhất.

"Chậm đã. . ." Một tiếng kiên cường như nham thạch nam Âm ngăn trở đã trói lại con người ngón tay.

"Không đứng, nàng là tự nhiên Già La chúng, thật khó mà tin nổi, nơi này dĩ nhiên có tự nhiên Già La chúng trở thành khế nô. . ." Người đàn ông này dùng khó có thể tin âm thanh nói rằng, lại nghe một tiếng cười duyên, nhưng là nắm lấy Gaza nữ nhân.

"Già La chúng huyết mạch không ai nói rõ được, có thể sinh ra được chính là, có thể sống một đồng, một cái cũng không phải là, nhưng này chút không có huyết thống hài tử cũng có thể sinh ra có huyết thống hài tử, thừa thốt chung quanh, lại có gì lạ đâu? Ta chán ghét con mắt của nàng, ta muốn. . ."

"Hừ! ! Người đồng dạng chán ghét ta, phải hay không cũng phải giết ta. . ." Dời đi ngón tay lỏng lẻo mí mắt áp bức, Gaza một lần nữa mở mắt ra, nhưng nhìn thấy ở nữ nhân bên người xuất hiện một người cao lớn khôi ngô, lại có trí thức với văn nhã nam nhân.

Người đàn ông này có hoang dã người không giống kiểu tóc, nếp tóc chỉ tới bên tai, hơi ngổn ngang, thừa bề ra gò má của hắn đường nét nhu hòa mà phối hợp, còn có cặp kia trần ngập cơ trí cùng ôn hòa hai mắt, Lượng như sao, để Gaza tâm không tự chủ nhảy lên, muốn né tránh này đôi có thể nhìn thấu lòng người con mắt,

Nam nhân rất anh tuấn, nhưng ở Gaza trong lòng, này cũng không tính cái gì, anh tuấn trước sau không thể làm cây táo bánh ăn.

"Người rút cuộc là ý gì? Lễ nào người nhìn trúng nàng giống gốc?" Nữ nhân lần thứ hai quay mặt sang, lần nữa khôi phục cái kia tuyệt sắc xinh đẹp gò má, nhưng cũng sẽ không bao giờ khiến người ta sản sinh kinh diễm, mặt của nàng chỉ cần thăm một lần là đủ rồi.

"Người không cảm thấy nàng rất thích hợp khi (làm) đồ đệ của người sao?" Nam nhân quan sát tỉ mỉ lạnh nhạt Gaza, đột nhiên mở miệng nói rằng, nữ nhân tay phải đột nhiên buông lỏng, giống như phát hiện tân đại lực giống như vậy, quan sát Gaza. Chỉ là Gaza dơ bẩn loạn làm cho nàng khê nhủu mày.

"Người không nên, cho nguyệt liễu sa được rồi, nàng nhất định rất yêu thích đứa bé này. . ."

"Đừng hòng mơ tới, đây là ta phát hiện, vì sao phải cho nàng? Cái kia rẻ nữ nhân chỉ xứng đến heo bên trong tìm đồ đệ. . ." Nữ nhân phảng phất mèo bị đâm đuôi như thế táo bạo rít gào, sau đó nàng rít gào bị Đại Trảo kêu thảm thiết bao phủ lại.

Phía dưới Đại Trảo đang bị vô số Thạch Đầu đập cho oa oa hô to, có lẽ là bởi vì quá ác, không người nào nguyện ý cho Đại Trảo chết thống khoái pháp, để một đám chỉ có bảy, tám tuổi hài tử, cầm Thạch Đầu ném mạnh Đại Trảo, cho dù bọn họ khí lực không đủ, cũng làm cho Đại Trảo đau chết đi sống lại.

Chương 53: Ôn hòa Lam Ngọc

"Còn chưa động thủ sao?" Nữ nhân hiển nhiên không có kiên trì, nhìn phía dưới trò khôi hài liền cảm thấy được pháp phòng thấp thòm, chỉ muốn giết sạch sành sanh giữ lời, Gaza liền đứng ở sau lưng nàng, hai tay ôm chặt lấy bọc nhỏ quần, nhưng trong lòng vạn phần nhớ Cao Phong, trong lòng nàng rất lợi hại Cao Phong nhất định có thể giết chết nữ nhân này.

"Chúng ta không phải đến giết người, Địa Tu bộ lạc cần đầy đủ nhân thủ, chờ bọn hãn lớn mạnh sau khi, cần bọn họ giúp chúng ta công chiếm toàn bộ vùng phía tây hoang dã, đánh đến gia trưởng đại kế, lẽ nào người có dị nghị sao?"

Nam nhân nhìn như dày rộng mà ôn hòa, nhưng đám người phía dưới ở trong mắt hãn nhưng như giun dế giống như vậy, không tình cảm chút nào sắc thái, nữ nhân ngửa đầu hừ lạnh, thu hồi mỹ lệ một mặt, đem xấu xí nhất một mặt bại lộ ở nam nhân trước mắt, tựa như buồn nôn hơn từ hãn.

"A . . . , Địa Tu tên tiểu tử kia rất cục chuẩn bị xong, chuẩn bị động thủ đi, chú ý, chỉ có thể thương, không thể chết được. . . , hết bận, chúng ta còn muốn đến phía Đông khu vực đi. . . "

Lời nói nam nhân, Gaza rồi cùng nữ nhân biến mất ở nóc nhà, sau một khắc, từng tiếng kêu thảm thiết ở trong đám người vang lên, đồng thời, cái kia loang lổ nhưng hùng vĩ tường vây toàn bộ đổ nát, chậm rãi sụp xuống, vô số cát đá bay tứ tung, tán lên nồng đậm bụi trần, không ngừng hướng bốn phía khuếch tán.

Toàn bộ Hắc Trảo bộ lạc người hầu như đều tập trung ở trên quảng trường, đột nhiên khiếp sợ nhìn tường vây, sau một khắc lại không hề có một tiếng động ngã xuống, có vài bóng đen ở đoàn người qua lại, bị đập cho máu thịt be bét Đại Trảo còn chưa chết, hai con mắt bị Thạch Đầu đập cho thủng đến cùng nơi. Chỉ còn dư lại lớn chừng hạt đậu con người còn có thể xem đồ vật.

Khi hãn nhìn thấy mọi người tại đây hoảng loạn sau khi, cú đâm từ tiếng cười từ hãn bị đập oai trong miệng xuyên ra đến, đồng thời phun ra màu đỏ bọt máu từ cùng ngum nước, tựa như đang vì mình sống sót mà cao hứng.

Ngay khi hãn cấp bách muốn bị người thả xuống thời điểm, một cái nổi bật bóng người xuất hiện ở trước mắt hãn, tầm kia tuyệt thế dung mạo ở trong mắt hãn phản chiếu, nhất thời để hãn ở trong thống khổ gào thét, Đại Trảo đã rơi vào dục vọng cảm bấy, phóng túng sinh hoạt để hãn đối với bất kỳ có dục vọng đồ vật, có loại mãnh liệt vô ngược cảm.

Một dòng nước nóng để bụng dưới của hãn rục rà rục rịch, tiểu đệ bành trướng giống như dựng thẳng lên, nhưng ở một khắc tiếp theo, hãn đột nhiên phát sinh tan nát cõi lòng kêu rên, không biết là ai thất đức như vậy, đầu Thạch Đầu tất cả đều nện ở hãn trong đũng quần, tiểu huynh đệ đều sưng lên, sung huyết sau khi, cái kia đau đớn kịch liệt để tiểu đệ của hãn sắp nổ tung.

Chính đang hãn đau đến không muốn sống thời khắc, một cái sắc bén gai xương đâm vào bắp đùi của hãn, nhưng nhìn thấy một cái bản thiêu tiểu khế nô trung cấp tâm ở trên đùi hãn khoan nhĩ.

Đóng

"Bộp bộp bộp. . ." Cái kia để Đại Trảo thống khổ mà vui sướng nữ nhân đột nhiên phát sinh cười duyên, ở sau lưng nàng, mấy trăm người thống khổ đã hôn mê, trên mặt đất hình thành núi nhỏ.

Nữ nhân đầy hứng thú nhìn Gaza đem Đại Trảo hai chân đâm máu thịt be bét, nhưng trong lòng có khó có thể dùng lời diễn tả được khoan khoái, xem Gaza cũng so với vừa nảy vừa mất rất nhiều.

"Nhiều. . . , tha ta. . . ." Đại Trảo mồm miệng không rõ hướng về chỉ tới hãn bắp đùi Gaza cầu xin tha thứ, để nữ nhân không khỏi mà xep miệng khinh bỉ, ngay khi nàng giơ tay chuẩn bị giết Đại Trảo thời điểm, một tiếng thê thảm mà biến hình kêu thảm thiết từ Đại Trảo trong miệng rống lên, một giây sau, vô hình gọn sóng sau khi, đầu người đột nhiên bóc ra, chết không nhắm mắt Đại Trảo ý thức biến mất trước thời khắc cuối cùng, nhìn thấy Gaza chính chuyên tâm dùng gai xương tạc hãn đũng quần trên địa phương.

"Yêu Nga, người hồ đồ, không phải nói không thể giết người sao. . ." Đại Trảo từ kinh động nam nhân, hãn đột nhiên xuất hiện ở chính thả tay xuống đao nữ nhân bên cạnh người, lớn tiếng nói rằng.

Thế nhưng bị gọi là Yêu Nga nữ nhân không có phần nộ, trái lại ý cười dịu dàng mà nhìn chính quay đầu đang nhìn mình, mà ánh mắt lãnh đạm Gaza.

Nữ nhân đại đa số thời điểm không hiểu ra sao, tâm tình tốt, cái gì cũng tốt. Gaza con mắt không tiếp tục để nàng phiền chán, đột nhiên nhớ tới, bất luận người nào nhìn thấy nàng đều sẽ vô cùng kinh ngạc, cho dù đối với nàng không sợ người cũng không thể không chút biến sắc, mà Gaza ánh mắt lại không có làm cho nàng chán ghét biến hóa, còn có Gaza trên mặt hồng ban, không để cho nàng do địa đồng bệnh tương liên, lại có Gaza lòng dạ độc ác, làm cho nàng cảm giác, nha đầu này trời sinh nên là đồ đệ của nàng.

"Tên kia nhưng là đồ đệ của ta kẻ thù, làm sao có thể để đồ đệ của ta được oan ức? Gia hỏa này sống tiếp ý nghĩa không lớn, có gì ghê gớm đâu? Bất quá, còn muốn cảm tạ người, để ta có thể tìm tới tốt như vậy đồ đệ, lần sau, ta sẽ cho người bồi thường, Lam Ngọc. . . "

Nhìn vẫn còn trên đất lay động đầu người, Lam Ngọc không khỏi mà ngừng đầu nhìn trời, trầm giọng nói rằng: "Chỉ này một lần, hồng rồi gia chủ đại kế,

bất luận người nào cũng không thể tránh được trừng phạt."

Lam Ngọc hiển nhiên không để Yêu Nga có bất kỳ cảm giác gì, tuyệt mỹ nửa khuôn mặt lộ ra một tia từ ái, xấu xí nửa khuôn mặt lộ hiện ra vẻ dữ tợn, vuốt ve chất phác Gaza khô loạn sợi tóc, ánh mắt tránh qua nguy hiểm gọn sóng. . .

Mặt đất màu đỏ hình chiếu con người thâm thúy mà xa xưa, kéo dài khoảng cách là Hắc Trảo góc cạnh rõ ràng anh tuấn gò má, rất nhiều ngày không có thối qua râu mép, để luôn luôn sạch sẽ sạch sẽ Hắc Trảo có thêm chút tang thương, hần thờ dài một tiếng, thu hồi nhìn chăm chú đại địa tầm mắt, xoay người hướng về một đám trầm mặc bộ lạc dừng sĩ đi đến.

Ngày đó chiến sự, để trong này mỗi người đều nhận được thương, có thể có Cao Phong tinh luyện thuốc chữa thương, liền như linh đan diệu dược giống như vậy, để vết thương của bọn họ khép lại, ngoại trừ lưu lại một ít cầu kết vết sẹo ở ngoài, lại không bất kỳ khó chịu nào.

Nhìn thấy này quân sinh long hoạt hổ chiến sĩ, Hắc Trảo sẽ nghĩ đến Tam Trảo, sẽ nghĩ đến khối này nguyên rửa nơi, trong lòng chưa chắc không có hối hận, nếu như hần lưu lại, nói không chắc. . .

Thế giới không có thuốc hối hận có thể ăn, cho dù hối hận, Hắc Trảo cũng sẽ không nghĩ tới quá nhiều, đi tới mắt nhỏ trước mặt trường lão ngồi xuống, nhắm mắt lại như hùng sư ngủ gật.

"Chúng ta thật sự không đi cứu bộ lạc?" Mắt nhỏ trường lão có chút đứng ngồi không yên, hần hết thấy tài sản cùng người nhà đều ở bộ lạc, có thể Hắc Trảo nhất định phải dẫn bọn họ tàng ở nơi này, các loại (chờ) Địa Tu bộ lạc viễn chinh về nhà khỏi xướng phản kích, nếu như người nhà của hần bị giết quang làm sao bây giờ?

"Bộ lạc dừng sĩ những thiên đồ này đang nóng nảy. . ." Hắc Trảo không nói lời nào, mắt nhỏ trường lão dùng mặt khác phương thức tới nói phục Hắc Trảo, Hắc Trảo mở choàng mắt, trong mắt thô bạo cùng hung hãn nhất thời để mắt nhỏ trường lão im miệng.

"Đi tới cũng không cứu nổi, không bằng không cứu. . ." Hắc Trảo tàn nhẫn đến quyết tâm, hần liền có thể trở thành Hiền Phong Già La nhi tử cũng có thể bỏ qua, còn có cái gì bỏ qua không được?

"Đã rất nhiều ngày, vẫn là không có động tĩnh, vạn nhất Địa Tu bộ lạc tổn thất quá nặng, sát tâm nổi lên?" Mắt nhỏ trường lão càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng lo lắng, hần phảng phất nhìn thấy con của mình, người phụ nữ đều ngã xuống trong vũng máu.

"Người còn có thể sống. . ." Hắc Trảo híp mắt nói ra lời này, có khiến người ta run sợ lạnh lẽo âm trầm, cũng làm cho chu vi nghiêng tai lắng nghe bộ lạc dừng sĩ rơi vào càng sâu trầm mặc, nhưng cầm trong tay đánh bóng vô số lần răng nanh đao lần thứ hai đánh bóng lên, chỉ ngóng trông có thể giết nhiều mấy cái Địa Tu dừng sĩ.

"Có thể, có thể bọn họ sẽ không giết quá nhiều người, chỉ ít sẽ không giết nữ nhân. . ." Mắt nhỏ trường lão an ủi tựa như tự nói, ngóng nhìn bầu trời con mắt tối tăm mà phần hận.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Phá diệt

Cao Phong rời đi Nước Ngọt tỉnh chỉ dùng hai ngày rưỡi liền dẫn người đi tới Hắc Trảo bộ lạc, mà khi hần thấy rõ toà kia trở thành phế tích tường vây sau khi, cả người liền ngốc rơi mất.

Năm mươi thân nô lẫn nhau đối diện, nhưng không lên tiếng, yên tĩnh sắp xếp ra chính tề phương trận, hiện ra một tia tinh nhuệ khí.

Cao Phong không biết nơi này xảy ra cái gì, nhưng nhìn thấy tường vây sụp xuống, hoàn toàn tĩnh mịch bộ lạc, trong lòng hần đột nhiên vắng vẻ, phảng phất mất đi cái gì, bất kể nói thế nào, nơi này là hần đi tới thế giới này cái thứ nhất chỗ an thân, cũng là thân thể hần trưởng thành chỗ.

Đột nhiên, Cao Phong từ trầm thấp đau thương bên trong tỉnh lại, hần nhớ tới ở lại bộ lạc Gaza, nhớ tới Khoát Nha cùng Can Tử người nhà, trong lòng không khỏi mà lo lắng, tăng nhanh bước chân, chạy chậm hướng về bộ lạc mà đi.

Ở sau lưng hần năm mươi tên thân nô cũng đồng thời nhấc chân, như quân nhân giống như cất bước chạy, nhưng chỉ giữ vững ba bước, liền bắt đầu bùm bùm ngón ngang lên.

Đứng xa xa nhìn bộ lạc, liền giống bị người vứt bỏ tự tập địa, còn có màu đen dư khói bông bành, càng tiếp cận, Cao Phong liền càng có thể tỉ mỉ nhìn

thấy đại chiến vết tích.

Cây táo ruộng trên dựng trại đóng quân vết tích, bị ngọn lửa thiêu đen mặt đất, còn có mấy bản đá lưu lại hồ.

Đi vào cũng lại không nhận ra bộ lạc, đầu tiên là tường vây phía dưới chồng chất như núi thi thể, những thi thể này để Cao Phong đau lòng lên, không chỉ là nam nhân, cũng có hài tử cùng nữ nhân, nhưng nhìn kỹ lại có không giống, nữ nhân số lượng ít nhất, hài tử thứ yếu, tráng niên nam nhân nhiều nhất, hơn nữa thả chồng chất ở dưới thấp nhất,

Đạo thương đều bị tìm đi, nhưng trên thân người chết y vật không nhúc nhích, hiển nhiên, Địa Tu bộ lạc muốn so với Hắc Trảo bộ lạc giàu có một ít, Cao Phong nhưng là nhớ rõ, rồi đi hoang nhân bộ lạc là, đẩy trên mặt đất đều là quan cái móng, đầm máu thi thể.

Lại đi về phía trước, liền có thể phát hiện đại đa số phòng ở kết cấu hoàn chỉnh, dĩ nhiên bảo lưu lại xà nhà, liền ngay cả nóc nhà cũng không phải là mỗi người đều bị thiêu xuyên, tựa hồ Địa Tu bộ lạc rất vội vàng, liền phóng hỏa đều không chuyên tâm.

Càng đi bên trong đi, giao chiến vết tích càng ít, cuối cùng hẳn đến trung tâm quảng trường, nhưng vô cùng kinh ngạc nhìn ba mươi sáu cái cột Đồ Đằng trên dĩ nhiên tất cả đều là nữ nhân thi thể, mà Đại Trảo cũng chết ở chỗ này, thế nhưng không còn những người khác thi thể.

Đại Trảo tử rất thê thảm, nhưng không đáng giá quan tâm, Cao Phong đứng ở trung tâm quảng trường hướng bốn phía dò xét, muốn tìm ra trốn ở góc phòng nhìn xung quanh đám người, nhưng hẳn chưa từng thấy gì cả.

Năm mươi thân nô nhìn chung quanh đi vào toà này Quỷ Vực giống như phế tích bộ lạc, thán phục cái kia cao tới hùng vĩ kiến trúc, hoặc là ngó dáo dác hướng về mở rộng cửa phòng dò xét, đồ mất mặt đất rải rác các loại vật tư cùng đồ ăn, những thứ đồ này ở hoang nhân bộ lạc đều là đồ tốt a?

Tán loạn trên mặt đất thứ tốt không ít, Địa Tu dùng sĩ liền cướp. Cướp đều không chuyên nghiệp, Cao Phong ngồi ở Hắc Trảo trước cửa phòng cái kia từng đạo từng đạo cổ xưa vết máu trên, trong lòng vắng vẻ không biết nghĩ cái gì.

Hắn làm sao đi cùng Khoát Nha cùng Can Từ bàn giao? Lẽ nào nói cho bọn họ biết, tất cả mọi người đều bốc hơi rồi, bao quát chính hắn Tiểu Hồng Sa?

Đóng

Nghĩ đến Gaza, Cao Phong đột nhiên đứng lên, đón gào thét gió nhẹ hướng về bất động sản của chính mình đi đến, gió nhẹ lay động sợi tóc, nhưng thời không ngừng nóng nảy trong lòng.

Khi hắn nhìn thấy chính mình phế tích tựa như phòng ở sau khi, rốt cục không nhịn được nổi giận, đột nhiên tiến lên một cước đá vào còn sót lại trên vách tường, liền nghe oanh địa một tiếng, trần ngập cát bụi đem hắn vọt tới một bên, đây là vẫn không có việc gì thân nô môn tự nhận là biểu hiện thời cơ đến, sao gào to hô xông lên, múa lên vũ khí tìm kiếm không nhìn thấy kẻ địch.

"Lăn. . ." Buồn bực Cao Phong quát to một tiếng, để thân nô môn cúi qua một bên, chính mình vọt vào cát bụi, tìm kiếm bất kỳ thuộc về Gaza đồ vật, mãi đến tận hắn xem đến phần sau cái kia lấy đi đồ vật hồ to.

"Chủ nhân, mặt sau có rất nhiều người vết chân, còn có súc sinh phân, ta ngắt một thoáng, phần mụn nhọt vẫn là thấp."

Từ tán mà lăn thân nô rất nhanh phát hiện mới đồ vật, hướng về Cao Phong báo cáo thân nô dài đến trung thực, chút nào không nhìn ra bọn họ vẽ ra bộ xương trắng hung thần ác sát đáng về.

"Địa Tu bộ lạc." Cao Phong nghiêng răng nghiêng lợi đứng lên, hắn nhớ tới ở hoang nhân trong bộ lạc, Hắc Trảo đã nói sự tình, chỉ có Địa Tu bộ lạc mới có thể đem tất cả mọi người đều di chuyển đi, có thể Gaza cùng Khoát Nha, còn có Can Từ người thân đang ở bên trong?

Nghĩ tới đây, Cao Phong không do dự nữa, cũng không lưu luyến thêm nơi này tất cả, la lớn: "Đuổi theo, đuổi tới chân trời cũng phải đuổi. . ."

Địa Tu đắc ý vô cùng nhìn di chuyển đám người mỉm cười, hướng về mỗi một cái từ trước mặt hắn đi qua bộ lạc dùng sĩ vút ra ánh mắt khích lệ, cũng đối với hướng về các nữ nhân tẩy máy tay chân bộ lạc dùng sĩ phát sinh cười bỉ ổi âm thanh, hắn phảng phất nhìn thấy càng nhiều bộ lạc dùng sĩ bị nữ nhân sinh ra, gia nhập vào hắn vùng dưới chinh phục toàn bộ vùng phía tây hoang dã.

Cuộc chiến đấu này tốn thời gian không ngừng, nhưng tổn thất rất nhỏ, không có bảo hộ giả bộ lạc không đỡ nổi một đòn, nếu không phải hắn muốn bắt được nhiều người hơn, nói không chắc chỉ dùng một nửa thời gian liền có thể bắt Hắc Trảo bộ lạc.

Hắc Trảo bộ lạc tử rất nhiều người, sống sót nhưng càng nhiều, hầu như hết thảy kẻ nô cùng đại đa số người phụ nữ đều sống sót, ở Địa Tu trong mắt, cho dù thấp nhất thấy kẻ nô cũng hữu dụng nơi, những này nhân khẩu chính là quý giá nhất của cái, còn có tiểu hài tử, không dùng đến mấy năm, sẽ dây dưa đi Hắc Trảo bộ lạc vết tích, trở thành Địa Tu dùng sĩ tác chiến.

Vô số vật tư bị đại đội ngũ mang theo tập tễnh đi tới, những này vật tư Địa Tu cũng không coi trọng, nhưng không vị phía dưới dùng sĩ không thích, hẳn đã từng từng hạ xuống mệnh lệnh, chinh phục Hắc Trảo bộ lạc, một phần ba vật tư phân cho phía dưới dùng sĩ, để bọn hắn dần dần có động lực.

Ở tập tễnh đi tới đại đội ngũ bên trong, Địa Tu bộ lạc dùng sĩ cũng hiếm thấy, dùng không phải rất thô bạo thái độ đối xử Hắc Trảo bộ lạc người, chỉ ít, không tiếp tục nhiều giết một người, này liền để Hắc Trảo bộ lạc người mâu thuẫn tâm lý ít đi rất nhiều. Ở trong lòng bọn họ, Hắc Trảo đã chết, như vậy dung hợp đến Địa Tu bộ lạc cũng không phải là quá xấu.

Ngay khi đội ngũ đi tới trong quá trình, một nhánh nghỉ ngơi dưỡng sức đội ngũ nhỏ đã sớm không thể chờ đợi được nữa, mà sau lưng của bọn họ , tương tự có một nhánh càng tiêu nhân : nhỏ bé hơn bộ đội chính đang phấn khởi tiến lên.

"Địa Tu, bọn họ thật sự cứ như vậy cho bọn ta?" Đi ở Địa Tu bên người bộ lạc trưởng lão dùng không dám tin tưởng ngữ khí hỏi, hoang dã người chưa bao giờ tin tưởng đến không chỗ tốt, vì lẽ đó hơn hai ngàn người nhân khẩu tiền lãi để trái tim của hắn đều là không vững vàng.

Cảm giác của hắn kỳ thực cũng là Địa Tu cảm giác, nhưng Địa Tu sẽ không để cho hắn nhìn ra, làm bộ thâm trầm mô dạng đã quên một lúc bầu trời, bên người trưởng lão cũng ra dáng học lên.

"Bọn họ coi trọng đồ vật người không hiểu, ta cũng không hiểu, ta chỉ biết, nếu như không đáp ứng bọn họ, Địa Tu bộ lạc sẽ hủy diệt, lại như hiện tại Hắc Trảo bộ lạc như thế, trở thành người khác chiếm lợi phẩm."

"Lẽ nào bọn họ đều là Hiền Phong?" Trưởng lão nghe nói hít vào một ngụm khí lạnh , dựa theo thân phận của hắn, biết một ít liên quan với Già La chúng đồ vật.

"Bọn họ chẳng những là Hiền Phong, vẫn là gia tộc Hiền Phong, là chân chính đại nhân vật a. . . ." Địa Tu cảm thán cúi đầu, nhìn dưới chân hạt cát, hắn cảm thấy cùng những người kia so ra, chính hắn một không tính nhược bảo hộ giả lại như hạt cát như thế nhỏ bé.

"Vậy bọn họ muốn cái gì?" Trưởng lão càng nghĩ càng sợ sệt, bất luận là một gia tộc nào đều không phải một cái bộ lạc có thể trêu chọc, Địa Tu cùng gia tộc hợp tác, để trong lòng hắn xoắn xuýt.

"Không biết bọn họ muốn cái gì, vùng phía tây hoang dã, hướng về chúng ta như vậy bộ lạc không ngừng một cái, bọn họ chọn tới chúng ta, là may mắn của chúng ta, nếu như bọn họ chọn tới Hắc Trảo, nói không chắc. . ."

Lại như hai tuyến một lựa chọn đề, ở không thể chống đối đối thủ trước mặt, cho dù hoang dã người cũng đến khuất phục, số may chính là, bọn họ đứng ở người thắng bên này, nếu như người thắng lựa chọn Hắc Trảo, nghĩ đến hậu quả sẽ sợ sệt.

"Hi vọng bọn hắn có thể vĩnh viễn tuyến chúng ta. . ." Trưởng lão không dám liên cái đề tài này nói tiếp, mơ hồ không rõ nói rằng.

"Có trách thì chỉ trách, sức mạnh của chúng ta quá nhỏ a." Địa Tu nửa là oán giận, nửa là bất đắc dĩ nói, trong ánh mắt đã tâm so với bất cứ lúc nào đều dồi dào.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Bất ngờ đột kích ngược

Hắc Trảo rất đã sớm nhìn thấy phía trên đường chân trời di chuyển đám người, hầu như toàn bộ Hắc Trảo bộ lạc đều bị đóng gói, để tay phải hắn lưỡi dao sắc co giật tựa như lâm phiên, phát kém chói tai thâm người tạp âm

Hắc Trảo bộ lạc hơn hai ngàn người, Địa Tu bộ lạc hơn một ngàn người, còn có mấy trăm con mục súc cùng to to nhỏ nhỏ bao vây cùng bánh xe xe, ở kéo dài màu đỏ trên mặt đất uốn lượn mạn nghề .

Ở hai bên đường đi gồ ghề trên ngọn núi, từng cái từng cái bộ lạc dừng sĩ ngừng thờ quan sát hướng về bọn họ đi tới đội ngũ, mắt nhỏ trưởng lão dùng bản thủ vãi bỏ lau chùi mồ hôi trên mặt, không người nào dám nói, 200 người liền có thể chiến thắng Địa Tu bộ lạc sĩ khí dồi dào hơn ngàn người, thời khắc này, trong không khí sốt ruột cũng không sánh nổi trong lòng hân ngọt ngọt.

Hắc Trảo không nghĩ quá nhiều, trong mắt chỉ có đám kia khuôn mặt đáng ghét Địa Tu dừng sĩ, sắc bén hai mắt tìm kiếm tàng ở trong đám người Địa Tu.

Ngay khi phía dưới đội ngũ không ngừng tiếp cận mai phục địa điểm là, biến cố xảy ra.

Khổng lồ đội ngũ lại như một cái mập mạp trường long đi lại tập tễnh, mỗi về phía trước di chuyển một bước, cũng làm cho trong đội ngũ đám người hơi phát sinh hỗn loạn, cần dò xét ở hai bên đường đi Địa Tu dừng sĩ xua đuổi bọn họ trở lại vị trí ban đầu, từ chưa từng sinh ra xa nhà phụ nữ trẻ em cùng khế nô đang không ngừng rời xa Hắc Trảo bộ lạc sau, sinh ra khó có thể dùng lời diễn tả được khủng hoảng cùng nôn nóng.

Đối với bọn hắn mà nói, rời khỏi Hắc Trảo bộ lạc, lại như rời khỏi nước cá, ở Địa Tu bộ lạc dừng sĩ trông giữ dưới, ở xa lạ trên đất, phụ nữ trẻ em môn khóc sụt sùi mấy móc tính đi về phía trước, đột nhiên một trận tiếng la giết từ đội ngũ bên trong phần sau truyền đến, để thần kinh vẫn căng thẳng

mọi người gần như tan vỡ.

Mấy chục toàn thân bôi lên màu đỏ cát đất đã man trắng hán gào thét nhô ra, vọt vào xoay sở không kịp trong đội ngũ, đem bất kỳ nhìn thấy cầm trong tay vũ khí nam nhân chém giết, những này tập kích item hoàn mỹ, đại thể nắm giữ răng nanh đao, mà phương thức tác chiến cũng không phải là cùng nhau tiến lên, do không giống vũ khí tổ hợp thành tiểu đội, có cầm da thú thuẫn đao thuẫn thủ, có trường mâu tay, còn có lao tay.

Sự công kích của bọn họ tinh chuẩn mà mãnh liệt, một trận lao trước tiên đánh phá Địa Tu dừng sĩ phản kích, sau đó đao thuẫn thủ chặn lại rồi trước hết một lần sóng công kích, sau khi đó là trường mâu tay đem từng cây từng cây trường mâu đâm thủng Địa Tu dừng sĩ ngực, đâm vào ngực trường mâu rút ra trong nháy mắt, bắn lên dòng máu bên trong, đao thuẫn thủ gào thét vọt vào, ở gần nhất về khoảng cách đối với những kia cầm trường mâu bộ lạc dừng sĩ chém giết, một khi có Địa Tu dừng sĩ biểu hiện dừng mãnh, lao liền bay đến, một thương đâm thủng gáy của hắn.

Ở hỗn loạn bạo phát một khắc, này quần người tập kích ở trong tiếng thét gào, đột nhiên biến mất, lại như bọn họ đột nhiên xuất hiện, không có ai biết bọn họ là thế nào đến, cũng không người nào biết bọn họ là thế nào đi, Hắc Trảo bộ lạc phụ nữ trẻ em cùng khế nô trong lúc hỗn loạn rời khỏi đại đội ngũ, như con kiến hướng bốn phía khuếch tán.

Địa Tu bộ lạc phản ứng rất nhanh, từng nhánh tiểu đội bị tổ chức ra, hướng về tán loạn đám người đuổi theo, vừa lúc đó, một hướng khác, tập kích lần thứ hai phát uy, vọt vào đội ngũ một trận chém giết, giết chết hơn mười bộ lạc dừng sĩ sau khi, liền dẫn chiến lợi phẩm biến mất.

Không có bầu trời điều tra, không có nhìn xa đài, phun trào đám người tại mọi thời khắc đều ở biến hóa, đột nhiên tới tập kích thậm chí còn không có khuếch tán đến những chỗ khác, người tập kích liền biến mất, đội được Địa Tu bộ lạc phản ứng lại, mặt khác địa phương lại bị tập kích đánh.

Người tập kích như trong sa mạc lập hồ giảo hoạt khó lường, vừa giống như vẩn ong ong gọi tiểu muỗi ở trong đội ngũ chung quanh đốt, mỗi lần đều chỉ tạo thành một chút xúu tổn thất, nhưng bốn, năm lần sau khi, tổn thất bộ lạc dừng sĩ số lượng đã đến hơn năm mươi người, hầu như cùng người tập kích số lượng như thế.

Đóng

Không ngừng tập kích bên trong, trong đội ngũ phụ nữ trẻ em cùng khế nô hỗn loạn càng nhiều, sụp đổ càng nhiều, vốn nên duy trì trật tự bộ lạc dừng sĩ sau khi bị giết chết, liền không còn có người ngăn cản bọn họ rời đi, khi (làm) đệ một quyết định người rời đi chạy ra đội ngũ sau khi, luôn có người thứ ba, thứ tư.

Cao Phong trang phục cùng bên người thân nô như thế, chỉ bất quá hán trong tay không phải răng nanh đao, mà là Can Tử chuẩn bị cho hán Tử thần loan đao, Tử thần loan đao chính là khủng bố Tử thần đao cánh tay, chết đi hai con khủng bố Tử thần có một con đốt thành tro bụi, mặt khác một con chính là Cao Phong chiến lợi phẩm.

Tử thần loan đao hẹp dài mà sắc bén, thể lưu đường nét bố cục để lưỡi dao phá tan không khí lực cản tốc độ tăng thêm gấp đôi, lưỡi dao trên trái rộng vô số sắc bén bé nhỏ nát tan xỉ, từng tầng từng tầng bao vây trùng điệp, hình thành như toàn thể lưỡi dao, so với răng nanh đao cùng răng cưa Quân Đao còn sắc bén hơn.

Tử thần loan đao trước đó trái rộng tầng tầng giác đâm đã san bằng, nắm trong tay nhưng không cảm giác được trắng mịn, ngược lại có loại thô sập trệ nập, vừa vặn là không dễ dàng nhất hoạt tay chuỗi đao, mỗi khi vung ra, kinh điện Du Long, trong nháy mắt liền đem đối thủ vũ khí cùng thân thể một đao cắt đứt.

Theo giết chóc kể tục, Tử thần loan đao mềm mại cùng linh hoạt bị Cao Phong đầy đủ nắm giữ, Tử thần loan đao vung ra tốc độ cũng tăng nhanh mấy phần, lấp lóe sau khi, phía trước Địa Tu dừng sĩ liền cảm giác trong tay nhẹ đi, vũ khí bị bọn họ vung vẩy lực đạo bẻ gãy, không chờ bọn họ muốn tìm kiếm phương thức của hắn kể tục chiến đấu, ngực liền xuất hiện một đạo hồng tuyến, theo bắp thịt phát lực vận vẹo, đột nhiên nổ tung, tung ra thành đồng thành đồng nội tạng dòng máu.

Cao Phong cũng không hề đắm chìm ở giết chóc, ngược lại, hán so với bất luận người nào đều tinh táo, thậm chí có chút mất tập trung, bởi vì hán một mực tìm kiếm Tiểu Hồng Sa, hầu như mỗi một cái tiểu khế nô con mắt đều bị hán đảo qua, có khủng hoảng, rảnh rỗi động, có mất cảm giác, chỉ có không có trong suốt đến cực điểm thuần túy.

Cao Phong chính là thân nô môn phong hướng tiêu, Cao Phong đến chỗ nào, bọn họ liền đến chỗ nào, hợp thành đoàn thể nhỏ sau khi, giết người trở nên đơn giản, bất cứ lúc nào, bọn họ đều là mấy cá nhân đối chiến một người, lại là đánh lén, không có không đắc thủ thời điểm, ở loại này không ngừng tích lũy tiểu thắng lợi bên trong, đối với đó trước Cao Phong Địa ngục cách thức quân huấn cũng không lại phản cảm, trái lại cảm kích.

Cao Phong mang theo mười cái thân nô tiểu tổ lại một lần nữa từ trong đám người giết xuyên, phóng tầm mắt tới một chút phía trước trước mặt đại đội cùng vô số nữ nhân hài tử mơ hồ con mắt, từ đầu đến cuối không có cảm nhận được cái kia phân đến thuần trong suốt, không khỏi mà mạnh mẽ giậm chân, phát sinh bị phản găm rú, xoay người hướng về chu vi Thạch Đầu chống tha quá khứ.

Sau một khắc, thân thể tốc đều cùng đại địa một cái màu sắc mọi người liền biến mất ở vô số người trong mắt, mụn tắc kẻ hoa nguyệt trang, Cao Phong rất dễ dàng liền đem mình và thuộc hạ ẩn giấu đi, tiếp được to nhỏ Thạch Đầu bóng tối nhanh chóng chạy, khi (làm) bọn họ truy binh sau lưng vọt vào Thạch Đầu chông bên trong, nhưng chỉ có thể theo vết chân truy sát.

"Giết. . ." Tử thần loan đao tránh qua, đầu người tung toé, hai cái Địa Tu dừng sĩ ngã vào Cao Phong trước người, dưới thân Địa Tu dừng sĩ nhưng chủ động quán tới, trong miệng phát sinh ngộ địch cảnh báo, hiển nhiên, bọn họ cũng ở thời gian ngắn nhất nghĩ ra biện pháp, không cầu giết địch, chỉ cầu ở trong thời gian ngắn cuốn lấy đối thủ.

Xoạt xoạt xoạt. . . , từng mảng từng mảng cát bụi như mây đen hướng về Địa Tu dừng sĩ lỏng quá khứ, đánh vào trên mặt bọn họ, mắt trên, bức những này Địa Tu dừng sĩ không nhắm mắt lại, chỉ trong nháy mắt này, đã sớm chuẩn bị kỹ càng lao dồn dập hạ xuống, sau đó là Cao Phong đột tiến, trong nháy mắt chặt đứt mấy người vũ khí, phía sau thân nô nhanh chóng đột phá, sau đó xua đuổi đoàn người, từ đội ngũ một đầu khác khoan ra, sụp đổ đám người cho bọn hắn yểm hộ, rất dễ dàng liền biến mất ở Thạch Đầu trung gian.

Sụp đổ đám người số lượng đang gia tăng, nhưng phía trước đội ngũ có biến hóa mới, đại xà tựa như hàng dài chậm rãi đem người quần thu nạp, từ từ hướng về chu vi khuếch tán, đứng ở phía ngoài xa nhất thủy chung là bộ lạc dừng sĩ, hình thành một cái to lớn đám người hồ nước, không cần thời gian bao lâu, Cao Phong liền không có cơ hội lại xuyên qua.

Nhìn thấy cái kia phiên biến hóa, Cao Phong cũng không nóng nảy, gào thét một tiếng, mang theo không có tổn thất một người thân nô xoay người rời đi, hướng về những kia truy đuổi đoàn người đội ngũ nhỏ sở lên.

Đội ngũ nhỏ đều là hai mươi, ba mươi người một đội, lẫn nhau trong lúc đó khoảng cách cũng không tính xa, trước đó nếu như tập kích, có thể sẽ bị vây quanh tiêu diệt, nhưng giờ khắc này, đoàn người bốn phía chạy tứ tán, truy đuổi bên trong, tiêu trong đội ngũ khoảng cách kéo xa, bộ lạc dừng sĩ cùng bộ lạc dừng sĩ trong lúc đó khoảng cách cũng bị kéo xa, liền cho Cao Phong chiến trường khứu giác nghe thấy đi ra, phía trước đã không thể tái chiến, như vậy hắn liền muốn tìm kiếm phương hướng mới.

Gào thét mà đi Cao Phong mang theo năm mươi thân nô nhanh chóng chạy trốn, từ chiến đấu khởi xướng bắt đầu từ thời khắc đó, hắn liền một mực chạy trốn, liên tục giết chóc, để chỉ có thể lấy thủ cấp ghi công công lao hoang nhân chiến sĩ cũng không biết giết bao nhiêu kẻ địch, nhưng có một chút, ở giết chóc bên trong, bọn họ từ từ tìm về tự tin, từ từ quên hết thất bại bóng tối, nhưng đối với Cao Phong càng tôn kính hơn.

Từ rời đi Nước Ngọt tỉnh một khắc đó, Cao Phong liền nghiêm khắc cường điệu kỷ luật, ngày thứ nhất, mười người một đội, nhất định phải đồng thời ra chân, đồng thời tay chân, đi thành một đường thẳng, tán lại mấy trăm năm hoang nhân môn sớm liền không biết kỷ luật là vật gì, cho nên bọn hắn đi ra ba bước sau khi, liền bùm bùm thả con vịt.

Mỗi đến lúc này, tinh lực dồi dào Cao Phong liền quơ múa roi đánh tới, roi ai hơn nhiều, coi như là đầu heo, Cao Phong cũng có thể làm cho bọn họ đi đi nghiêm, hướng hồ những này cũng không phải là thật sự thông minh giảm xuống hoang nhân, chỉ tiếc, thời gian ba ngày quá ngắn, dù cho không ngày không đêm hành quân, những này hoang nhân cũng chỉ học được đi đều bước, nhưng thủy chung không học được tề bộ chạy.

Nhưng điều này cũng vậy là đủ rồi, Cao Phong đã để hoang nhân học được cái gì là trật tự cùng kỷ luật, sẽ không lại xuất hiện đầu óc toả nhiệt, ném xuống chiến hữu xông về phía trước sự tình.

Ngoài ra Cao Phong còn ở trong đội ngũ tiến cử phối hợp chiến thuật, từ bỏ lấy thủ cấp đến ký quân công, để hoang nhân chiến sĩ không ở truy tìm giết địch nấy, mà là hình thành toàn thể tung hoành ở sa trường, không những đem chiến đấu hiệu quả mở rộng đến to lớn nhất, còn đem tổn thất giảm thiểu đến thấp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56 : Thắng lợi cục bộ

Khi hiểu được kỷ luật, hiểu được phối hợp hoang nhân chiến sĩ đi tới chiến trường sau khi, sức chiến đấu đầu chỉ vọt lên gấp đôi, vốn là từng thấy máu chiến sĩ, cho dù từng binh sĩ sức chiến đấu không bằng bộ lạc dừng sĩ, quần thể sức chiến đấu nhưng đủ để cùng gấp đôi kẻ địch đánh ngang tay.

Hình thành toàn thể chiến trận là đáng sợ, có Cao Phong làm tối lười đao sắc bén, đó là một cái có thể bỏ ra Thạch Đầu đại đao.

Cao Phong mang theo thủ hạ vọt vào đoàn người sau khi, những kia truy đuổi phụ nữ trẻ em cùng khế nô bộ lạc dừng sĩ lại như gặp phải nước sôi tuyệt động, trong nháy mắt diệt vong, từng cái từng cái chết không nhắm mắt gia hỏa ngã trên mặt đất, vô thần địa nhìn lên bầu trời, ở trước người bọn họ, càng nhiều đồng bạn ở nhanh chóng mà trùng kích vào tan tác.

Không người nào có thể đỡ Cao Phong một đòn, từ khi cùng khủng bố Tử thần quyết từ một trận chiến, tay trái hấp thu khủng bố Tử thần trong máu chất lọc tinh hoa, Cao Phong tổ chất thân thể chỉ tại không ngừng thay đổi, loại này thay đổi chậm chậm mà kiên định, để hắn bất tri bất giác, sự chịu đựng, sức mạnh, tốc độ, còn có phản ứng thời gian đều tăng mạnh, nếu như nói trước đó chiến đấu bởi vì thân thể nguyên nhân, chỉ thích hợp tiêu địa hình tranh đấu, hắn giờ phút này đã có chính diện xung phong sức mạnh.

Tử thần loan đao chính là hắn trên chiến trường đối trá. Công cụ, chỉ có giết chết kẻ địch mới là Thắng Lợi, vì lẽ đó Cao Phong căn bản không để ý tới kẻ địch vũ khí là phù có thu được khả năng, lưỡi đao tránh qua, mới cự bắt nhất rằng nanh đao cùng xương thú lang nha bổng dồn dập gãy vỡ, gãy vỡ còn có đối phương thủ cấp cùng thân thể.

Ở Cao Phong giết chóc bên trong, Địa Tu dừng sẽ bỏ qua truy đuổi phụ nữ trẻ em, nghĩ một phương hướng tụ tập, cũng không phải là dự định đào tẩu, mà là chuẩn bị sức tích đầy đủ binh lực, cho Cao Phong đám người một đòn trí mạng.

Đổi loạn đám người chung quanh chạy, tiếng kêu thảm thiết cùng khóc hiệu âm thanh liên miên vang vọng, điên cuồng giết chóc mê người nhất hai mắt, nhưng Cao Phong nhưng thủy chung bình tĩnh như lúc ban đầu, trước tiên phát hiện bộ lạc dừng sẽ ý đồ, lần thứ hai gào thét, bỏ qua phía trước hơn mười chạy tứ tán bộ lạc dừng sẽ, mang theo thân nô môn hướng về Địa Tu dừng sẽ tập kết địa khởi xướng xung kích.

'Phá hủy kẻ địch cấp tốc nhất phương thức, là phá hủy tâm lý của bọn họ phòng tuyến.' câu nói này Cao Phong trong lòng vẫn ghi nhớ, nhưng lại không biết là ai nói, nhưng hẳn đúng là làm như vậy.

Bên kia đã tụ tập mười mấy tên bộ lạc dừng sẽ, lác đác rải rác còn có mười mấy tên bộ lạc dừng sẽ đang hướng bên kia tụ tập, một khi hợp quần, chỉ sợ cũng không phải Cao Phong có thể ăn.

Nếu như là trước đây Cao Phong, hẳn tình nguyện tránh lui cũng không muốn đi găm cái này ngành mụn nhọt, muốn tiêu diệt những người này, thuộc hạ của hắn tổn thất tuyệt đối không nhỏ, nhưng ở bộ lạc chiến trường nơi giết chóc trên chân chính đi tới sau khi, Cao Phong miễn cảm phát hiện, mới chiến trường tình thế cùng hắn trong ký ức chiến trường tuyệt đối là hai việc khác nhau, nơi này không tồn tại thọc sâu, không tồn tại trợ giúp hòa lực, duy nhất muốn không ngừng đạt được Thắng Lợi phương thức, chính là chính diện phá hủy kẻ địch kiên cố nhất pháo đài.

Cao Phong cử động đối phương cũng không hề ngồi xem, ngược lại, bọn họ càng thêm táo bạo, chỉ là năm mười một người liền giết bọn họ người ngựa đồ, để đạt được một hồi huy hoàng Thắng Lợi Địa Tu bộ lạc dừng sẽ làm sao cam tâm, cho nên bọn hắn cũng chủ động xuất kích, không giống nhau : không chờ tất cả mọi người hội tụ lại đây, liền phát động rồi.

Song phương liền như phun chạy trâu hoang quần, tan nát cõi lòng gầm rú, gọi giết, hướng về đối diện xông tới mà đi, hai con tiểu đội ngũ nhỏ hợp lại mới là không đến trăm người, lại bị bọn họ chạy ra khỏi thiên quân vạn mã khi thế.

Cao Phong ở cao tốc chạy trốn bên trong, con mắt trước sau ở người đối diện quần bên trong nhìn quét, đem từng cái từng cái hoài nghi mục tiêu loại bỏ, hẳn biết, Địa Tu bộ lạc dừng sẽ có thể tự phát hội tụ lên, nhất định sẽ có người nào đó uy vọng cao nhất, chỉ ít khiến người khác tôn kính, nói cách khác, chỉ cần giết người này, Thắng Lợi thời cơ liền bị nắm giữ.

Cao Phong bên này là năm mười một cái giống nhau như đúc người, toàn thân bôi lên màu đỏ cát đất, cho dù chạy trốn, ở phía xa cũng không dễ dàng cùng đại địa phân chia đi ra, mà vũ khí trong tay bọn hắn ngắn ngang phức tạp, căn bản không thể nhanh chóng đem đầu lĩnh tìm ra, đối lập với Tử thần loạn đao, răng nanh đao độ dài cùng hình thức càng hung hãn hơn, vì lẽ đó Cao Phong tự nhiên bị đối phương loại bỏ.

Đóng

Ngay khi tương giao trong nháy mắt, Cao Phong đột nhiên tuôn ra gào thét, sắc bén con mắt gắt gao khóa chặt trong đội ngũ, một cái xem ra vết sẹo nhiều nhất, lớn tuổi nhất bộ lạc dừng sẽ, hẳn khác biệt duy nhất, chính là trên cổ vất lên một chuỗi mang giác dây chuyền, có thể đem quý giả mang giác cho rằng trang sức phẩm, chỉ có thể nói rõ hắn là người có tiền.

Người có tiền này mặc trên người một bộ tinh xảo giáp da, ở ngực, bụng, bộ ngực, còn có phần eo hai bên đều khảm nam mang giác, hầu như đem toàn thân muốn hại : chỗ yếu toàn bộ ngăn trở, mà trong tay hắn răng nanh đao cũng là màu sắc mới nhất một cái, roi vào chưa từng va chạm xã hội hoang dã trong mắt người, gia hỏa này chính là phi nước mờ loại kia.

Jacques Đại trưởng lão là phụ trách phía sau đầu lĩnh, giờ khắc này ở xung phong trên đường, đã có chút hơi thở dốc, dù sao có chút số tuổi, thể lực không phải rất dồi dào, thêm vào thân là trưởng lão, cũng không cần hẳn xung phong ở tuyến đầu tiên, vì lẽ đó vào lúc này, trái tim của hắn cũng thở thò bất an.

Giờ khắc này trong đội ngũ của hắn có sáu mươi bộ lạc dừng sẽ, mà đối diện người tập kích chỉ có năm mười một cái, phe mình số lượng so với phương nhiều mười cái, vẫn như cũ để hắn thấp thòm bất an, cảm giác mình liền giống bị rắn độc nhìn chăm chăm, không khởi mà thả chậm bước chân, để người ở bên cạnh vọt tới, chính mình rơi xuống phía sau cùng.

Jacques Đại trưởng lão tuần hoàn an toàn là số một nguyên tắc, làm hết sức đem mình biểu hiện bình thường một điểm, nhưng đã quên trên người lảng lơ bao tựa như giáp da để hắn như kê trong đám rõ ràng nga, là như vậy rõ ràng, như vậy bất mất.

Xông tới trong nháy mắt phát sinh, nhóm đầu tiên tiếp phong song phương tử thương nặng nề, không phải là bị răng nanh đao chia ra làm hai, chính là bị trường mâu đâm xuyên, nắm lấy bụng trường mâu kêu thảm ngã xuống.

Sau một khắc, từng nặt tấm khiên chen tới, hình thành một đạo tường vây, đem bộ lạc dừng sẽ che ở ở ngoài chéch, đầu cây thương như mưa hướng về đối phương hạ xuống, ở trong đám người đập ra từng tiếng kêu thảm thiết, nhào lên máu tươi ở ngắn gậy trên phun ra, lại bị nhiệt gió thổi phát, đều đều rơi xuống trên mặt, trên người, từng cái từng cái huyết nhân bùng nổ ra nguyên thủy nhất bản năng, lẫn nhau cắn xé chém giết.

Cao Phong trong tay Tử thần loạn đao liên tục chặt đứt bốn người vũ khí, lại bị một cái đen nhánh thép cây gây cho đỡ, nắm vân tay cương bộ lạc dừng sẽ vạm vỡ, vóc người khổng lồ, khí lực so với đồng bạn lớn hơn nhiều lắm, lại như Cao Phong ở hoang nhân trong bộ lạc giết chết người cái kia cường hãn hoang nhân chiến sĩ.

Vân tay cương trọng lượng so với bên trong trống rỗng xương thú lang nha bông trầm nhiều lắm, rơi vào người bình thường trên tay, khả năng vung lên không được mấy lần, nhưng ở người này trong tay, nhưng như roi dài bình thường như thường, Cao Phong liên tục đem đập tới thiết côn đỡ, nhưng cảm

thấy hai tay bắp thịt sắp bị chấn động nứt ra, mà hồ khẩu đã mất đi tri giác.

Bên người tiếng kêu thảm thiết, tiếng chém giết, binh khí tiếng va chạm như gào thét thúc giục Cao Phong, nhưng hắn muốn giết chết Jacques Đại trưởng lão chính trốn ở cái này khỏe mạnh không ngờ dừng sĩ phía sau, nhất thời không được đột phá, để Cao Phong trong lòng lo lắng.

Mỗi một phần, mỗi một giây, rải rác ở chu vi Địa Tu dừng sĩ đều ở hướng bên này tụ tập, nếu là không thể đột phá, chỉ có thể càng ngày càng tao, đến thời điểm đem đối mặt không thể không lui lại vấn đề, mà một đoạn lui lại, thân nô môn tinh thần tuyệt đối sẽ rơi xuống đáy vực, đến thời điểm chính là đại tan tã, cho nên hắn không thể thua.

Một tiếng hò hét, Cao Phong đột nhiên ngửa ra sau, cảm nẩy quét về phía bộ mặt hắn thiết côn, đã sớm căng thẳng chân phải khác nào rơi giống như rút ra, mạnh mẽ một cước đá vào sát chớp mũi về quá cánh tay nách dưới, để cái kia tráng hán nhất thời bất không được thiết côn bay ra ngoài.

Bãi chính thân thể Cao Phong đột nhiên vọt tới trước, trong tay loan đao kinh điện giống như đánh xuống, ở lưỡi dao dưới, tráng hán không khỏi mà đưa tay ra oán muốn ngăn trở, ở thủ đoạn của hắn bên trên, lắt phà lắt phất mang giác biến chế ra một cái trừu tượng tính đồ án, nhưng là hắn cuối cùng là bài tây.

Cao Phong không có đổi đổi phương hướng, chỉ là một đao đánh xuống, sau một khắc, mang giác cùng thủ đoạn đều đều nứt ra, tráng hán trên mặt đau đón về mặt vẫn không có dâng lên, xấu xí trên mặt hung nanh về mặt vẫn không có biến thành kinh ngạc, mặt khác một cái Tử thần loan đao mang theo tàn ảnh, từ trên cổ của hắn mặt quá, sau một khắc, đại hán hết thấy động tác đều ngưng.

Trốn ở tráng hán phía sau Jacques không nhìn thấy Cao Phong giết chết đại hán tình cảnh, nhìn thấy cái kia ở trong bộ lạc hơi có tiếng tăm thiết côn tung bay, Jacques trưởng lão liền muốn đi động phương hướng, nào có biết ở hắn đi động trong nháy mắt, một bóng người từ cương trực tráng hán trước người tránh qua, phát lên một đao liền chém xuống đầu của hắn.

Nếu như Jacques trưởng lão chân tâm muốn chiến đấu, hắn sẽ không như thế không thể tả, chính là bởi vì hắn muốn tìm kiếm chỗ an toàn, không đem tâm tư thả ở trên chiến trường, dẫn đến bất ngờ phát sinh không ứng phó kịp, thân kinh bách chiến hắn lại bị người ngay mặt một đao bêu đầu.

Bay lên đầu người bị sắc bén loan đao đâm thủng, Cao Phong giờ Đại trưởng lão chết không nhắm mắt đầu phát sinh khoe khoang tựa như gào thét, trong tiếng rống giận, toàn bộ chiến trường chiến sự trở nên đại ra, sau một khắc, tiếng kêu sợ hãi bên trong, cái kia bị Cao Phong lau cái cổ tráng hán ầm ầm ngã xuống, trong nháy mắt liền mất đi Đại trưởng lão, cùng mạnh mẽ nhất bộ lạc dừng sĩ, còn lại bộ lạc dừng sĩ dĩ nhiên không biết như thế nào đi nữa chiến đấu.

Bỏ rơi đầu người Cao Phong quơ múa lấp bắp máu tươi lưỡi dao, reo hò hướng về còn lại bộ lạc dừng sĩ phóng đi, ở bộ lạc dừng sĩ theo bản năng nâng đao, bị liền đao dẫn người chia ra làm hai sau khi, Địa Tu bộ lạc dừng sĩ trong lòng phòng tuyến bị xuyên thủng, ở trong lòng bọn họ, liền giết mạnh mẽ dừng sĩ cùng Jacques trưởng lão Cao Phong là mạnh mẽ đến cực điểm kẻ địch, là bọn hắn không thể chiến thắng đối thủ, để bọn hắn không khỏi mà kinh hoàng sợ hãi.

Tê tiếng la bên trong, từng cái từng cái bộ lạc dừng sĩ xoay người hướng về bên dưới ngọn núi chạy đi, xa xa hướng bên này chạy tới bộ lạc dừng sĩ cũng tán loạn, tương tiếp hướng về bọn họ đại bộ đội tránh được đi.

Thân nô môn chính chém giết quên hết tất cả, đột nhiên Thăng Lợi để bọn hắn đại ra mà không dám tin tưởng, sau đó bọn họ liền hoan hô lên, muốn lao xuống đi truy sát, lại bị Cao Phong ngăn cản. . .

Rải rác thi thể ở nhỏ hẹp địa vực chông chất chen chúc, đứng ở trong thi thể Cao Phong ngửa đầu nhìn tới om om bầu trời, bóng đêm sắp đến, Bạch Thiên chiến sự chỉ có thể chấm dứt ở đây, thân nô không phải người sắt, đánh tiếp nữa, cuối cùng rồi sẽ tiêu hao hết thể lực, mà lộ ra kẻ hờ.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57 : Nhìn thấu

"Chủ nhân, đây là ngài chiến lợi phẩm. . ." Một cái nhìn qua tuổi không là rất lớn thân nô đem một bộ giáp bảo vệ, cùng mang giác dây chuyền đưa đến Cao Phong trước mặt, cung kính đặt ở dưới chân hắn, Cao Phong ngồi ở trên tảng đá hướng về từ từ bị hắc ám nuốt chửng Địa Tu đội ngũ, cau mày.

Thu thập chiến lợi phẩm là hoang dã người thích nhất công tác, còn có cái gì so với đem đồ của người khác biến thành chính mình càng khiến người ta hưng phấn?

Linh linh toái toái vũ khí cùng y vật đều bị tụ tập lại, chỉ túi nước cùng lương khô túi thì có một đồng lớn, còn có Địa Tu dừng sĩ ở Hắc Trảo bộ lạc cướp

đoạt vật tư, hợp lại cùng nhau số lượng cũng không ít, thế nhưng nhất là làm cho thân nô môn trên mặt chính là vậy tự tới được nô nữ môn, những này ngửi đại tam thỏ, nhưng biểu hiện Kiều Kiều sợ hãi các nữ nhân để bọn hắn rất có phát tiết kích động, đặc biệt đang đại chiến sau khi nhiệt huyết phun trào thời gian .

Nhưng không người nào dám quấy rối trầm tư Cao Phong, một hồi con kiến khiêu chiến Cự Long trong chiến dịch, bọn họ tổn thất mười hai người, nhưng giết chết gấp mười lần kẻ địch, chung quanh rải rác thi thể đều là bọn họ công cụ, nếu như Cao Phong cho phép bọn họ cắt đầu người, chỉ sợ cũng là lão đại một đồng.

Tất cả những thứ này đều là Cao Phong mang đến, cho nên bọn hắn ở tôn kính bên trong, cũng có sâu sắc sợ hãi, ở Cao Phong cau mày ẩn vào hắc ám thời điểm, bọn họ dồn dập ngồi ở thuộc về chiến lợi phẩm của mình phía trước, vội vã ăn đồ ăn.

Sắc trời sắp hoàn toàn ngảm hạ, nhưng Cao Phong tâm nhưng không cam lòng, dạ tập (đột kích ban đêm) là dễ dàng nhất đạt được Thắng Lợi phương thức, nhưng hắn trong tay chỉ có ba mươi tám cái hoàn chỉnh chiến sĩ, từ Địa Tu bộ lạc đại đội ngũ thoát ly người cũng có tiểu số hai trăm, nhưng những người này một phần là kẻ nô, một phần là nô nữ, ở trong lòng hắn, căn bản không thể cho rằng chiến sĩ.

Xoắn xuất bên trong, Cao Phong đột nhiên đứng lên, cuối cùng ngăm nhìn Địa Tu bộ lạc, nhưng nhìn thấy bên kia đã đẩy lên lửa trại, hùng hục lửa trại vây quanh cắm trại địa hoàn ra lóe sáng dây chuyền trên châu, ở bộ lạc bên ngoài tạo thành một cái phòng hộ quyền nhi.

"Chủ nhân, ăn một chút gì đi . ." Một tiếng hô hoán đem Cao Phong từ trong suy nghĩ kéo trở về, quay đầu nhìn thấy một cái mơ hồ không rõ bóng người đứng bên cạnh, cầm trên tay một túi thịt khô, chứa thịt khô túi áo đồng dạng hắc mông mông thấy không rõ lắm.

"Một cái ăn không vô, có thể từng khẩu từng khẩu ăn, mục đích của ta không phải tiêu diệt Địa Tu bộ lạc, mà là cứu người. . ." Một miếng thịt làm nhét vào trong miệng, vị cũng không tốt, nhưng Cao Phong nhưng không có tâm tư chú ý, chỉ là nhìn xa xa thiếu đốt dây chuyền trên châu suy tư.

"Có thể những kia kẻ nô cùng nô nữ cũng không phải là hoàn toàn vô dụng?" Một ý nghĩ bính đi ra, để Cao Phong không khỏi mà động lòng, sau đó hắn liền lắc đầu thầm nói: "Không được, chỉ cần Địa Tu bộ lạc phái ra một người điều tra, sẽ phát hiện."

Đóng

"Nhân thủ quá ít, nếu như ta có dù cho nhiều hai người cũng tốt, bốn mươi liền có thể tạo thành mười cái tiểu tổ, chỉ ít có thể ứng đối tám mươi cái kẻ địch. . ." Cao Phong không khỏi mà buồn bực lên, nếu không phải cái kia vùng vậy thiết côn gia hỏa vương bận nhĩ, lấy tốc độ của hắn cùng sức mạnh, thêm vào Tử thần loan đao sắc bén, có thể càng sớm hơn kết thúc chiến đấu, cứ như vậy, tổn thất nhân thủ chỉ ít có thể thiếu một nửa.

Vừa nảy tập kích, thêm vào ở trên sườn núi vây giết bộ lạc dũng sĩ, còn có cuối cùng xung phong giết chóc, bọn họ đại khái giết chết 120, đến 150 cái Địa Tu dũng sĩ, tính cả ở Hắc Trảo bộ lạc tổn thất dũng sĩ, Địa Tu bộ lạc hẳn là còn có thể còn lại không tới tám trăm cái có thể tác chiến nam nhân.

Cao Phong muốn dùng bì binh kế sách, nhưng nhân thủ quá ít, không chịu nổi thăm dò, dù cho Địa Tu bộ lạc chỉ phái ra mười phần trăm sức chiến đấu thăm dò cũng sẽ bị vạch trần, còn có một chút rất phiền phức, chính là ở trong bóng tối, phụ nữ trẻ em cùng kẻ nô không chịu đựng được kinh hãi, vạn nhất bị dọa đến, chạy tán đi liền cũng lại không tìm về được.

"Trước tiên có thể dẫn ra mấy người đến, chủ động đi vào ta giả thiết chiến trường?" Cao Phong lần thứ hai nghĩ đến, đột nhiên, trước sau linh cảm bị nổi lên lại cùng nhau, phía dưới lửa trại thiếu đốt chính là quý giá gỗ, Địa Tu bộ lạc làm như vậy, tương tự đang hải sợ hắn giờ trò, trốn trong bóng tối địch nhân là phiền toái nhất, thế nhưng một khi trong bóng tối kẻ địch đứng ở chỗ sáng?

Địa Tu tới tới lui lui đi ở bộ lạc dũng sĩ trước mặt, trong tay hiềm thấy cầm một cái răng nanh đao, chuỗi này răng nanh đao vẫn là mới tinh, mọi người tại chỗ lại biết, đây là Địa Tu tự tay chém giết Lão Nha Thú chiến lợi phẩm, ở thung lũng Lão Nha Thú trong đám, Địa Tu một người chém giết mạnh mẽ nhất Lão Nha Thú, đạt được chuỗi này so với cái khác răng nanh đao trường một phần ba răng nanh đao.

Ở to lớn răng nanh đao lay động, hơn mười bộ lạc thân nô chính quỳ trên mặt đất kính hoàng, bọn họ đều là ở tan tác thời gian từ trên núi trốn hạ xuống, Cao Phong làm một chút, Địa Tu bộ lạc cũng không phải là tất cả mọi người đều là dũng sĩ, dũng sĩ ở trong chiến đấu từ không có chạy trốn, thế nhưng thân nô biết.

"Jacques cứ thế mà chết đi? Chết ở một đám người mấy không bằng gia hỏa của các ngươi trong tay?" Địa Tu luôn luôn biểu hiện khoan dung nhân hậu, vì lẽ đó phía dưới bộ lạc dũng sĩ cũng không phải là rất e ngại hắn, nhưng Địa Tu cũng có ranh giới cuối cùng của mình, phạm là đụng vào hắn điểm máu chột người, đều sẽ đổi mặt hắn kinh thiên lửa giận.

Địa Tu tiếng nói cũng không lạnh lùng nghiêm nghị, cũng không có khát máu thô bạo, rất bình thường một câu nói rơi xuống thân nô trong tai, lại làm cho bọn họ đồng thời run rẩy, mà chủ vi bộ lạc dũng sĩ thì lại phần nô nhìn chằm chằm những này đao tẩu gia hỏa.

"Hắc Trảo bộ lạc bên kia, ta không có để cho các ngươi xông lên đầu tiên tuyên, là ta biết, các ngươi đều là dũng sĩ người nhà, đối phó Hắc Trảo bộ lạc, chỉ cần ta mạnh mẽ nhất dũng sĩ là đủ rồi. . ."

Như cũ là cái kia bình thường như nước lời nói, nhưng thành công khơi dậy các dũng sĩ kiêu ngạo, đồng thời giờ cao cái kia cường tráng cầu lên cơ ngực.

"Nhưng ta không nghĩ tới, các dũng sĩ chết trận, các ngươi ngã : cũng hoàn hảo không chút tổn hại trở lại?"

Địa Tu lại như thao túng dũng sĩ tâm linh đại sư, sau một khắc liền để hết thảy bộ lạc dũng sĩ gây nên càng mạnh mẽ hơn lửa giận, như không phải là bọn hắn tôn kính Địa Tu quyền uy, nói không chắc đã sớm xông lên, đem những kia thân nô phân thây.

"Các ngươi nói, ta nên làm gì được các ngươi?" Đột nhiên, Địa Tu dùng thân thể, giờ lên rằng nanh đao chỉ vào những quý nhất gan này lạnh câu hỏi dò.

"Giết bọn họ, giết bọn họ, bộ lạc không cần kẻ nhu nhược. . ." Đột nhiên đứng ra một cái bộ lạc đứng sững cao giọng gầm rú, đỏ như máu hai mắt tựa như muốn nứt ra, chiếc kia ở ánh lửa dưới ẩn hiện rằng vàng lớn như dã thú Lão Nha, để những kia quý nhất gan môn không khỏi mà ai âm thanh cầu mãi.

Ở từng tiếng cầu xin tha thứ bên trong, Địa Tu đột nhiên nở nụ cười, cười đáp một nửa, đột nhiên trở nên tàn nhẫn.

"Các ngươi so với kẻ nô còn không bằng hơn, bọn họ còn biết, hoang dã người không cần cầu xin tha thứ, vốn là muốn phải cho các ngươi một cơ hội chết trận, hiện tại, ta quyết định. . ."

Địa Tu đang muốn nói ra quyết định của hắn, ánh mắt lại đột nhiên thu nhỏ lại, hắn nhìn thấy xa xa trên đỉnh núi mờ hồ ánh lửa, một tia cân nhắc nhĩ mím cười một lần nữa treo ở khóe miệng.

"Thân nô chủ nhà đứng ra, giao cho các ngươi. . ."

Địa Tu không có tự mình động thủ, ở sau lưng hắn, những này thân nô chủ nhà đều là bọn họ trực hệ người thân, bọn họ cảm nhận được khuất nhục cùng oan ức, than trên như thể một cái thân nô người thân, quả thực chính là bộ lạc chuyên cười, vì cọ rửa danh nghĩa, những người thân này môn ra tay so với ai khác đều tàn nhẫn, ở cầu xin tha thứ trong tiếng, một trận chặt xương vang trầm cùng kêu thảm thiết vang vọng hoang dã.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58 :Kẻ hờ

"Hừ, thật sự coi ta là ngớ ngẩn sao? Như thế rõ ràng cạm bẫy, lẽ nào ta biết. . ." Đứng ở giữa bộ lạc Địa Tu nhìn đỉnh núi ánh lửa, trong lòng tránh qua xem thường, xoay người liền chuẩn bị rời đi, loại này nhược trí trò vật cũng sẽ không lừa gạt đến hắn.

Vừa muốn nhắc chân, lại lạc trở về chỗ cũ, đột nhiên xoay người, Địa Tu trong mắt loé ra một tia nóng rực.

"Bọn họ bạo lộ ra muốn cho ta bị lừa, ta tại sao thì không thể bị lừa đây?"

Vẫn không biết người tập kích là ai, ở một mảnh này, cũng không có những thế lực khác tồn tại, nặng nề thương vong hầu như so được với Hắc Trảo bộ lạc tồn thất nhân thủ, tạo thành trong bộ lạc tinh thần ngã xuống, loại này không đảo ngược chuyển ngã xuống, cho dù hết sức cố gắng lôi kéo người tâm Địa Tu cũng không có thể cứu vãn.

Trong bóng tối kẻ địch khiến người ta cảnh giác, nhưng nếu như đem kẻ địch cạm bẫy ngược lại lợi dụng đây?

Tâm tư tránh qua, Địa Tu liền bắt đầu cân nhắc thành công khả năng, suy tính dưới, hắn phát hiện, nếu như đối làm bộ lạc của hắn thủ lĩnh, đỉnh núi ánh lửa nói không chắc thật sự có dùng? Bởi vì hoang dã người không quen dùng đầu óc, chỉ có thể dùng nắm đấm, cũng chính là hắn, thiên tính thông tuệ, có thể từ chi tiết nhỏ bên trong tổng kết ra suy nghĩ của mình phương thức, cùng hoang dã người không giống phương thức tư duy.

"Ha ha ha, người của ta phải tới nhiều, các ngươi sẽ rời đi, người của ta phải tới ít, các ngươi sẽ giết chết, cái kia một mình ta đều không phải, tự mình đi đây?"

Địa Tu đột nhiên nghĩ rõ ràng, nơi đó là cái cạm bẫy, đồng thời cũng là cái kỳ ngộ, bản thân hắn là bảo hộ giả, bảo hộ giả thủ đoạn không phải người bình thường có thể tưởng tượng, nếu đối thủ đem hắn xem là ngớ ngẩn, tại sao không tương kế tựu kế?

Cao Phong không biết, hắn đánh rắn động cỏ đưa tới một cái cá mập trắng, chính như Địa Tu suy nghĩ, hắn đánh đứng ở thế bất bại dự định, mặc kệ Địa Tu bộ lạc phái ra bao nhiêu người, hắn bị binh kế sách cho dù thành công một nửa, dùng không giống địa điểm ánh lửa hấp dẫn Địa Tu đứng sững thâm dò, chỉ cần nhân số ít với mong muốn liền giết chết, có thêm liền chạy.

Ba mươi tám cái thân nô tản ra trận hình, ngổn ngang mai phục tại khoảng chừng : trái phải, từ dưới núi đến trên núi con đường bên trong, Cao Phong cũng thu xếp rất nhiều hậu chiêu, chồng chất Thạch Đầu chồng, tán loạn hăm mả gài bẫy, còn có chôn ở trên đất có thể đâm thủng bàn chân mọc mũi mâu nhĩ.

Vạn sự đã chuẩn bị, chỉ còn chờ cơ hội.

Ở hán ngột ngạt lo lắng chờ đợi bên trong, đột nhiên từ phía sau truyền đến một trận tất tất tác tác vang động, trình độ như thế này vang động đối làm những người khác không phát hiện được, nhưng Già La chúng ta mất so với người khác càng thêm nhạy cảm, Cao Phong tâm đột nhiên nhắc tới : nhắc lên, là lạ?

Ở hán trong bóng tối dò xét dưới, một bóng người chậm chậm mà kiên định từ phía sau vị trí xông ra, chậm rãi hướng đồng lửa dựa vào, nhìn thấy bóng người này, Cao Phong đột nhiên đóng chặt con mắt, hán rốt cuộc biết, đến chính là ai.

Cho dù là điều tra, cũng sẽ không như thế đường đường chính chính đi ra, Địa Tu lấy thân làm mồi, lại không nghĩ rằng, đối thủ của hán cũng không phải là hoang dã người phương thức tư duy, nhân gia đã từ hán xuất hiện tư thái bên trong nhìn ra thân phận của hán.

Đóng

Cao Phong trong lòng xoắn xuýt, đến cùng là làm? Vẫn là không làm? Giết Địa Tu liền có thể tạo thành toàn bộ Địa Tu bộ lạc bốn tan vỡ, nhưng nếu như không giết nổi, có thể hán liền bị giết?

Chính đang xoắn xuýt, đột nhiên nghe thấy một tiếng điên cuồng gào thét, Cao Phong thầm nghĩ trong lòng: "Hồng rồi. . ."

Trốn núp trong bóng tối thân nô môn đoán không được thân phận của người đến, nhìn thấy chỉ có một người, nhất thời đã quên Cao Phong bàn giao, táo bạo nhất cái kia thân nô đột nhiên phát sinh gào thét, vèo địa lao ra, múa đao hướng về Địa Tu chặn ngang chém xuống, Địa Tu không nhúc nhích, nhìn như sợ choáng váng.

Ở thân nô đặc ý trong tầm mắt, răng nanh đao tàn nhẫn mà chém ở Địa Tu trên eo, liền thấy này thanh cự đao trước đó địa phương, nhanh chóng xuất hiện một tầng giáp mảnh, một giây sau, cự đao ở tuyệt đại lực đạo phản chấn trúng đạn trở về, đột nhiên đập ra sau đầu của chính mình, liền thấy răng nanh đao vác khảm ở thân nô trong óc, kết giao nó đồng thời ngã xuống.

"Ta sát, quái vật gì?" Cao Phong trong lòng tuân ra thô khẩu, không chờ hán quyết định đến cùng ra không đi ra ngoài, lại là vài tiếng gào thét, mấy cái thân nô gào thét vọt ra.

Ở trong bóng tối, bọn họ nhìn ra không có Cao Phong rõ ràng, cũng không biết đồng bạn là chết như thế nào, ở quan niệm của bọn hán bên trong, kẻ địch chỉ có một cái, nếu một người giết không chết, vậy thì nhiều hơn mấy người. . .

"Tất cả mọi người đều chạy, chạy. . ." Cao Phong quyết định không đợi , chờ sau đó đi, những kia ngu xuẩn thân nô sẽ chết tuyệt, nhảy ra lớn tiếng mệnh lệnh, để Địa Tu xoay người lại, nhìn Cao Phong lộ ra quý dị mỉm cười.

"Xem ra ngươi chính là thủ lĩnh, con chuột con, ta xem ngươi chạy thế nào. . ."

Đang khi nói chuyện, từng chuỗi răng nanh đao cùng trường mâu rơi xuống trên người hán, đều là ở thời khắc cuối cùng, bị tầng kia xuất hiện, lại biến mất theo vảy cho phản bắn đi ra.

Lần này đàn hồi cũng không hề tạo thành thương vong, nhưng Địa Tu không phải vật chết, thân hình tại chỗ xoay tròn, như thanh phong bình thường biến mất, mà ba người kia thân nô nửa người trên đồng thời nghiêng, từ phần eo chậm rãi lướt xuống, rớt xuống trong bụng nội tạng đại tràng, chạm địa ngã trên mặt đất.

Cao Phong một trận khiếp đảm, ở Địa Tu biến mất trong nháy mắt, đột nhiên từ chỗ ẩn thân nhảy lên hướng đồng lửa chạy đi.

"Oanh" địa trong nổ vang, hán ẩn thân khe nham thạch kích đột nhiên nổ tung, vô số đá vụn bay vút, một bóng người nhanh chóng hướng về Cao Phong phía sau đuôi lại đây.

Cao Phong nhảy cảm thính lực phát giác phía sau động tĩnh, cái gì dư thừa động tác đều không có làm, từ trong lồng ngực móc ra một đầu hoa tinh dầu chiếc lọ lại như sau đập tới.

Đập tới sau khi, Cao Phong cũng không có dừng lại, nhanh chóng hướng về lửa trại chạy đi.

"Món đồ gì?" Bình thản mà lãnh lạnh lời nói từ phía sau truyền đến, để Cao Phong trong lòng càng kinh hãi hơn, đòn sát thủ của hán đều mất đi hiệu lực?

Khi Cao Phong vọt tới trước đồng lửa, mới nhìn rõ, một đầu hoa tinh dầu chiếc lọ đang bị Địa Tu nắm chặt, mà Địa Tu hình tượng cũng bại lộ ở Cao Phong trước mắt.

Địa Tu là một người rất bình thường, không có bất luận chỗ thần kỳ nào, làm cho người ta cảm giác rất biết điều, nhưng ở Cao Phong trong tầm mắt, gia hỏa này nhưng là cùng Dạ Ma cùng một cấp bậc Ác Ma, thậm chí so với Dạ Ma càng thêm đáng sợ.

"Là ai để cho các ngươi tới? Năm mươi tinh huyết dừng sĩ, thật là cam lòng dưới tiền vốn a. . ."

Địa Tu nhìn tuổi trẻ Cao Phong âm hàn nói rằng, nơi này không có bộ lạc người, hán không cần lại hết sức làm bộ ra một bức khoan dung đáng vẻ, như trở mặt giống như vậy, hướng về Cao Phong toả ra nguy hiểm mà cuồng ngạo khí chất.

"Ngươi chính là Địa Tu?" Cao Phong không biết Địa Tu ở trong vùng hoang dã đến cùng là cái gì, thế nhưng dùng bộ lạc tên làm tên gọi vĩnh viễn chỉ có bộ lạc thủ lĩnh cùng bảo hộ giả, hán không biết tại sao mình hỏi ra câu nói này, có lẽ là lòng mạng may mắn, có lẽ là trong lòng tuyệt vọng.

"Hừ, chờ ta bắt lại ngươi, một cái một cái kinh mạch đánh gãy, từng khối từng khối huyết nhục kéo xuống đến, xem ngươi còn mạnh mẽ không. . ."

Đang khi nói chuyện, gỗ chiếc lọ đột nhiên ngã tại bên chân trên mặt đất, lấp bắp vô số giọt nước mưa, tản ra mùi hôi thúi khó ngửi.

Cao Phong nhưng vào lúc này, đã mạnh một cước ở trên đồng lửa, rải rác vô số hỏa tinh hướng về Địa Tu lồng quá khứ. . .

Tán loạn hỏa tinh húc đầu nắp não hướng về Địa Tu đập tới, nhưng mất đi Địa Tu cái bóng, hỏa tinh tất cả đều rơi vào khoảng không.

Địa Tu công kích Cao Phong đã nhận thức, cho nên hắn không có dám ở lại tại chỗ, đột nhiên nhảy lên, hai tay Từ thần loan đao một trước một sau hướng về dưới thân chém tới.

Địa Tu đột nhiên từ dưới đất khoan ra, đón đầu liền va vào chém xuống Từ thần loan đao.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Lấy tử đối tử

Kết ra vậy nơi cổ tay hình thành giáp xác tựa như tấm khiên, sau một khắc, liền bị sắc bén loan đao lún vào, loan đao sức mạnh không nhỏ, sắc bén độ cũng đầy đủ, có thể Cao Phong không phải Từ thần.

Từ thần giả thiết sức mạnh mạnh mẽ, cũng so với Cao Phong càng hiểu được sử dụng tự thân vũ khí, nếu là khủng bố Từ thần một đao, Địa Tu tuyệt đối không ngăn được, nhưng Cao Phong một đao, chỉ có thể miễn cưỡng đem vậy giáp cắt ra, liền làn da của hắn đều không đã thương được, liền bị gạt gao kẹp lại.

Lại là một đao mạnh mẽ chém xuống, so với trước một đao càng sâu một ít, nhưng vẫn không có đem chặt đứt, Địa Tu hai mắt tròn tròn xoe, hắn bị thương tổn được, chưa bao giờ bị thương tổn được hắn bị thương tổn được, trên cánh tay đau đớn kích phát rồi hắn nổi giận thần kinh, nứt ra miệng rộng tuôn ra đời này vang dội nhất gào thét. . .

Cao Phong hai chân khuất lên, đột nhiên bắn ra, đập ở Địa Tu giao nhau trên cánh tay, khác nào lò xo lần thứ hai bắn lên, phi điều tựa như trên không trung 360 độ lộn mào;, hai chi Từ thần loan đao cũng mượn lực rút ra, như gương cánh ra.

Vẫn còn lộn mào; Cao Phong trong mắt hàn quang ác liệt, hiệp thứ nhất giao thủ, hắn cũng không chịu thiệt, ngược lại chiếm được thượng phong, tự tin lần thứ hai bắt đầu cổ động, sau một khắc hắn chuẩn bị bỏ về phía Địa Tu gáy. . .

Hai người cách xa nhau hơn mười mét đề phòng lẫn nhau, vậy giáp tản đi trên cánh tay tron nhẵn nứt ra lỗ hồng, tuôn ra máu tươi đen ngòm, nghe chính mình máu tươi ý vị, Địa Tu cảm Giác Tâm bên trong có cái gì bề bết, hết thấy nguy trang đều đâm nhói kích thích chấn động nứt ra, đề hai mắt của hắn như thỏ đỏ đậm, cái kia cứng nhắc gò má cũng bỏ ra hung nanh biểu hiện, hắn lúc này mới chính thức ném đi xem thường cùng hững hờ, như tỉnh ngủ sư tử, mở ra lạnh lùng hai mắt.

Ở đồng lửa xa xa trong bóng tối, Hắc Trảo yên lặng nhìn chăm chú vào Cao Phong cùng Địa Tu đối lập, ở tại hắn dưới người trong bóng tối, hơn hai trăm bộ lạc đứng sững lặng yên không một tiếng động, như thần lần hướng về Địa Tu bộ lạc nơi đồng quân sở lên.

Giờ khắc này Hắc Trảo đối mặt hai cái lựa chọn, một người là theo các dũng sĩ đi tấn công Địa Tu bộ lạc, có bảo hộ giả gia nhập, người bình thường không đỡ nổi một đòn, hắn tuyệt đối có thể dễ dàng giải quyết chính mình bộ hạ, còn có một lựa chọn là cứu viện Cao Phong, Cao Phong chỉ là gà mờ Già La chúng, trừ ra vận may thành phần, Cao Phong lại như vừa có thể đứng vững trẻ con khiêu chiến một cái thành nhân, trẻ con móng tay hay là có thể sắp thành người bất thương, nhưng không thể giết chết thành nhân.

Song phương lần thứ hai đụng vào nhau, ở Hắc Trảo cái kia trong mắt hình chiếu yếu ớt trong ánh lửa, Cao Phong như điều đứt dây bay ra ngoài, Địa Tu như cầu kinh mãnh thú, lần thứ hai đập ra, hướng về Cao Phong truy sát.

"Giết. . ." Hắc Trảo đột nhiên nhắm mắt lại, từ yết hầu quán nơi sâu xa đột nhiên bùng nổ ra gào thét, lần thứ hai mở hai mắt ra hắn thay đổi tầm mắt, hướng về vô số tiếng la giết chiến trường phóng đi, mặc kệ Cao Phong trên người tổn tại lớn đến mức nào khả năng, hắn đều không thể từ bỏ tính toán Hắc Trảo bộ lạc Địa Tu bộ lạc, cho dù dùng con trai của hắn để đổi.

Hắc Trảo như một trận cuồng phong vọt vào đề phòng sâm nghiêm Địa Tu bộ lạc, không để ý hao tổn tuổi thọ ảnh hưởng, đột nhiên vung ra đã sớm ngưng tụ ở trên lợi trảo năng lực, như bóng tối biến thành Cự Long, hoành quyền xông lên mấy chục Địa Tu dũng sĩ, liền thấy máu thủy bay vút, bốn phần năm bộ lạc dũng sĩ đều lấy không giống tư thế nứt ra, dồn dập hướng về mặt đất lún xuống.

Đóng

Thời gian vào đúng lúc này trở nên chậm chậm, ở trong mắt mọi người, như phép thuật giống như vậy, còn chưa có người tiếp xúc, liền có mấy chục người bị phân thân, để còn lại Địa Tu đứng sững không khỏi mà chậm lại bước chân, mà Hắc Trảo phía sau bộ lạc đứng sững đồng thời bạo phát hoan hô, như xuống sông con vịt, lung tung hướng về bộ lạc nơi đóng quân phóng đi.

"Giết. . . không giữ lại ai." Hắc Trảo đột nhiên nắm lợi trảo, một nắm dòng máu tung toé, đầu người ở hắc trảo dưới đều đều mờ tung, ở hô to đồng thời, Hắc Trảo bỏ rơi trên lợi trảo óc cùng nhân cầu, lần thứ hai vung trảo, đem trước người một thanh răng nanh đao thê chủ, tả quyền tàn nhẫn mà nện ở Địa Tu đứng sững trên lỗ mũi, chạm địa một tiếng, Địa Tu đứng sững đầu đưa hấu tựa như nổ tung.

Ừa lên bộ lạc các đứng sững bị tung toé máu tươi kích thích muốn điên cuồng, quơ múa vũ khí khác nào một đám chó điên vọt vào đám người, ở phụ nữ trẻ em khóc hiệu âm thanh, cùng kẻ nô hoàng loạn chạy bên trong, đem những kia cầm vũ khí Địa Tu đứng sững hoặc là thân nô giết chết.

Đều là trải qua Huyết Chiến bộ lạc đứng sững, ở chiến trường hỗn loạn như thế này trên như linh động, bọn họ cũng không ở một chỗ dừng lại quá lâu, giết chết kẻ địch, liền xua đuổi đã từng hàng xóm hoặc là láng giềng đi tách ra Địa Tu người phòng tuyến, lại như ở hoang nhân bộ lạc như vậy bọn họ làm như vậy.

Một ít bộ lạc đứng sững rút ra thiêu đốt mộc côn, ở trong đám người lung tung vung vẩy, mặc kệ đập đến kẻ địch vẫn là người mình, sụp đổ hòa bình đều là khiến người ta khủng hoảng, ở những này bất kể tổn thất thủ đoạn dưới, Hắc Trảo bộ lạc đứng sững trong lúc hỗn loạn cấp tốc đẩy mạnh.

Hắc Trảo đề lại quay đầu nhìn lại Cao Phong kích động, tiếng trầm hồn dỗi về phía trước vọt mạnh, sau đó che ở trước người của hắc người đều bị lợi trảo vung mờ, chỉ có cầm vũ khí nam nhân sẽ bị hắc móng vuốt xé nát, bất tri bất giác, Hắc Trảo bị người nhận ra, hỗn loạn lớn hơn đến, bảo hộ giả là bộ lạc linh hồn, bảo hộ giả chết rồi, bộ lạc cũng sẽ chết, tất cả mọi người đều chỉ có thể bị trở thành người khác nô lệ, từ bỏ hết thảy hi vọng.'

Nhưng Hắc Trảo xuất hiện nhưng thành công đốt cháy bộ lạc mọi người chết héo tâm linh, những kia vốn đã tuyệt vọng bộ lạc đứng sững kết giao nô môn đột nhiên bùng nổ ra mười phần dũng khí, không ở hoang loạn bên ba, mà là đánh về phía bên người Địa Tu đứng sững.

Đối mặt trang bị đến tận răng Địa Tu đứng sững, rất nhiều người vừa lên đường (chuyển động thân thể) liền bị giết chết, nhưng Địa Tu đứng sững có thể giết chết một người, nhưng không thể giết chết một đám người, những này phát rõ nam nhân nhẹ nhàng trợn mắt nhào tới, cho dù ngực bị xuyên thủng, cũng phải đánh gục Địa Tu đứng sững, khi (làm) cái thứ nhất Địa Tu đứng sững ngã xuống sau khi, liền miền Địa Tu đứng sững cũng ngã xuống.

Ở đám người hỗn loạn bên trong, trước sau trái phải đều là người, trừ phi ôm súng tự động, bằng không căn bản không thể bận tâm, những nữ nhân kia như không đầu con ruồi chung quanh loạn va, nếu là nam nhân, còn có thể bỏ lại nói, nhưng những nữ nhân này nhưng là Địa Tu bộ lạc lớn mạnh căn bản, chân chờ dưới, liền thời gian phản ứng đều không có, cũng sẽ bị giấu ở nữ nhân nam nhân phía sau đung vào, vô số song chân to đạp lên, dù cho Ninja rùa cũng sẽ bị giẫm thành lạc bánh.

Bộ lạc rung chuyển đỉnh núi xem rõ rõ ràng, chính tựa ở trên tảng đá lớn thổ huyết Cao Phong gian nan quay đầu, nhìn bên dưới ngọn núi hỗn loạn mỉm cười, hắc đã đoán ra phía dưới hỗn loạn đến từ chính ai, ngoại trừ Hắc Trảo hai trăm bộ lạc đứng sững không có người khác, không nghĩ tới ở đây không hẹn mà gặp.

Cao Phong không có oán hận, không có không cam lòng, trong lòng chỉ có vui mừng, bởi vì Hắc Trảo ở tới thích hợp thời cơ làm tới lựa chọn chính xác, chiến trường không có sinh tử, chỉ có Thắng Lợi, chỉ có hoàn thành lúc trước mục tiêu vui sướng, loại tư tưởng này khắc vào trong đầu của hắc, từ hắc trong ký ức trở thành binh sĩ lần thứ nhất xuất kích, 128 người mười ba người còn sống thời gian liền sâu sắc khắc xuống.

Dù cho hắc đối mặt chính là bảo hộ giả Địa Tu, hoang dã bên trong nhân loại mạnh mẽ nhất một trong, hắc cũng không có phức tạp suy nghĩ lung tung, muốn như một cái chân chính chiến sĩ như vậy chết ở trên chiến trường, chết ở kẻ địch mạnh mẽ nhất trong tay.

Cao Phong lại như một viên thom ngọt trái cây, ngay khi đưa tay là có thể chạm tới vị trí, thế nhưng Địa Tu nhưng không có lấy xuống, hắc đồng dạng thấy được nơi đóng quân biến hóa, vô số người chạy trốn ở trước đồng lúa sau, thỉnh thoảng có Địa Tu đứng sững bị người ném vào trong hỏa diễm kêu rên giãy dụa.

Không biết đến cùng có bao nhiêu người tập kích, chỉ cảm thấy toàn bộ nơi đóng quân đâu đâu cũng có kẻ địch, cái kia thân hình cao lớn khôi ngô, có sự tức mai nam nhân giờ tay nhắc chân đều là không thể chống đối lực sát thương, không người nào có thể ngăn trở một hiệp, bất kỳ tự phát tổ chức đoàn thể nhỏ đều sẽ ngay đầu tiên, bị Hắc Trảo này con búa lớn đập cho nát bấy.

Nhìn phía dưới rốt cục tan tác Địa Tu đứng sững, Địa Tu ôm đầu phát sinh gào thét ảo não.

"Nguyên lai ta không phải mỗi như, người mới là mỗi như, hoang dã bên trong dĩ nhiên xuất hiện người như người. . ." Nổi giận dưới, Địa Tu chỉ vào Cao Phong chớp mũi chửi ầm lên, cái kia đáng đập phần nô hận không thể dùng hai tay đem xé thành hai nửa, nhưng trong lòng chưa chắc không tuôn ra mấy phần tán thưởng, là với ngang nhau đối thủ tán thưởng.'

Địa Tu có chính mình kiêu ngạo, hắc chưa bao giờ cho rằng sức mạnh có thể đại biểu tất cả, đặc biệt hắc thấy được những kia vượt xa bảo hộ giả tự nhiên Già La sau khi, liền rõ ràng, chính mình vĩnh viễn không có thể trở thành người mạnh mẽ nhất, cho nên hắc đem chăm chú lực đặt ở bị hoang dã người lãng quên trên sự chỉ huy, thông qua càng nhạy cảm sức quan sát, dùng mắt khác phương thức bày ra chính mình mạnh mẽ.'

Cho tới bây giờ, Cao Phong là duy nhất ở trí tuệ trên mạnh hơn hắc người, hắc cho rằng Cao Phong một mực kỳ địch lấy yếu, cho dù ở gian nan nhất thời khắc, cũng không tuôn ra là bài tẩy, Hắc Trảo xuất hiện bị hắc coi là tất nhiên, mà hết thảy này người chủ trì chính là trước mặt Cao Phong.

Cao Phong không biết, chính mình ở Địa Tu trong lòng đẳng cấp tăng lên, giờ khắc này tình trạng của hắn thật không tốt, một hồi đại chiến, tuy rằng không có bị xuyên thủng chỗ yếu, nhưng mặt ngoài thân thể tổn thương hầu như đạt đến thương gân động xương mức độ, nói đến, từ khi xuất chinh tới nay, hắn chưa từng chân chính khôi phục quá, đều là lần lượt bị thương, đề lực chiến đấu của hắn cũng chịu ảnh hưởng, tuy rằng tốc độ tiến bộ của hắn có thể tính được với tiến triển cực nhanh, nhưng ở càng ngày càng lớn mạnh kẻ địch trước mặt trước sau không đáng chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60 :Đổi thủ chân chính

Thở dốc Cao Phong hơi hít cảm lên, tựa hồ đang dùng tới coi rẻ thần thái cùng Địa Tu đối lập.

"Nếu như ngươi cho rằng thắng, liền sai rồi, các ngươi căn bản không nghĩ tới, đối mặt đến cùng là thế nào một thế lực, không nói các ngươi không thể hủy diệt Địa Tu bộ lạc, cho dù các ngươi thật sự đạt thành, cũng không thể thắng. . ."

Gặp nhân sinh lần thứ nhất thất bại Địa Tu có chút khác thường giăng giải lên, đang lúc này, hơn hai mươi cái thân nô dồn dập từ chỗ ẩn thân đi tới đi ra, hình thành phân tán vây quanh chậm rãi hướng về hai người di động lại đây.

Phía sau động tĩnh chỉ là sâu sắc thêm Địa Tu khoe miệng trào phúng, cũng không hề bị lay động, con mắt của hắn chỉ có một cái gương mặt trẻ tuổi, Cao Phong.

"Có thể cho ngươi đầy đủ thời gian, ngươi có thể trưởng thành đến đại thế hoang dã người không tưởng tượng nổi mức độ, nhưng là chỉ là như vậy, kiến sa mạc vĩnh viễn chưa từng thử qua trên bầu trời xem thế giới, ngươi cũng không biết bên ngoài là thế giới như thế nào , đáng tiếc. . . , ta nhất định phải giết ngươi."

Một phen giăng giải, Địa Tu hai mắt đột nhiên bùng nổ ra mãnh liệt sát ý, như một con chạy băng băng cuồng thú hướng về Cao Phong xông lại, Cao Phong đột nhiên đề trụ một hơi, hai tay Từ thần loạn đao vũ xuất đao hoa, ở hắn mặt chéo liệt ra thẳng tắp đường thẳng song song, cho dù không tránh thoát, hắn cũng phải sắp chết thần loạn đao đâm vào Địa Tu cái cổ.

Song phương ở va chạm trong lúc đó, từng đạo từng đạo cấp tốc bóng đen tránh qua bầu trời đêm, mưa rơi hướng về Địa Tu hạ xuống, Địa Tu tốc độ nhanh hơn nữa, cũng không thể nhanh hơn lao tốc độ, đột nhiên dâng lên giáp mãnh ở phía sau hình thành ô dù, Địa Tu thân hình chấn động, hết thấy lao hết mức phui xuống.

"A. . ." Một tiếng gào thét, mang theo hoang dã người độc nhất mồ hôi xú thân nô từ Cao Phong đỉnh đầu nhảy tới, mở hai tay ra hướng về đập tới Địa Tu ôm đi, không biết lúc nào, cái này thân nô di động đến Cao Phong phía sau, nhất thời không tra, Cao Phong trở mắt nhìn cái này thân nô bị Địa Tu nắm cái cổ.

Đùng đùng vang lên giòn giã bên trong, xương cổ ở Địa Tu trong tay vặn vẹo biến hình, giờ lên mạnh mẽ còn đang trên tảng đá, đập ra xương vỡ vụn đưa về phía, Địa Tu nhìn Cao Phong lần thứ hai chuẩn bị một đòn tới hậu.

Nhưng trong chớp nhoáng này làm lơ, từng cái từng cái thân nô không muốn sống vọt lên, những này thân nô thậm chí không để ý mình có thể thương tổn được Địa Tu, chỉ là thô bạo mở hai tay ra, như muốn ôm lấy.

"Chủ nhân, chạy mau. . ." Một cái thân nô đang bị xé thành hai nửa trước đó cuối cùng lời truyền đến kinh ngạc đến ngay người Cao Phong trong tai, để hắn quát lớn ra thê thảm gào thét.

Từng cái từng cái thân nô như ngăn cản mãnh hổ cừu, ở Địa Tu trong tay tất cả đều chết thảm, Cao Phong không có quay người chạy trốn, hắn lưu động chiến sĩ máu tươi, những này thân nô giờ khắc này chính là chiến hữu của hắn, đối với chiến hữu, không vứt bỏ không rời khắc đến hắn trong xương.

Đóng

Lão đảo Cao Phong ở bay ngang huyết nhục bên trong về phía trước nhào vào, trong tay Từ thần loạn đao chỉ chỉ tảo bạo Địa Tu, không chờ hắn đâm ra Tuyệt Mệnh một đòn, một khối chỉ còn dư lại ngực phần vụn thi thể mạnh mẽ nện ở Cao Phong trên người, cái kia to lớn lực đạo để hắn không khỏi mà bay ngược ra ngoài, cuối cùng hai cái thân nô rơi xuống Địa Tu trong tay, hai bên trái phải ôm vào trong ngực, đột nhiên phát lực, trong lòng hai cái đại nam nhân khắp toàn thân từ trên xuống dưới bùng nổ ra vô số vang lên giòn giã, từng cây từng cây trắng toát sắc bén gai xương từ da thịt bên trong chui ra.

Cao Phong lướt qua ngọn núi đá tảng, hướng về bên dưới ngọn núi rơi đi, sắp nứt hai mắt cuối cùng nhìn thấy chính là cuối cùng hai cái thân nô ngã xuống, sau đó tầm mắt của hắn liền bị đá tảng ngăn trở.

Từ trên núi đến bên dưới ngọn núi là trăm mét chênh lệch, Cao Phong đột nhiên đụng vào một khối nhếch lên Thạch Đầu, phun ra một ngụm máu tươi phản bắn đi ra.

Địa Tu như Quỷ hồn xuất hiện ở Thạch Đầu trung gian đột nhiên nhảy lên, hướng về giữa không trung Cao Phong nắm tới, cái kia từng cây từng cây sắc bén móng tay như Dao Phong, chỉ cần ai đến cũng sẽ bị xuyên thủng, trước đó bị hơn mười thân nô chính là từ ở trên mặt này.

Cho dù không có Địa Tu truy sát, Cao Phong cũng không nhất định có thể sống sót, từ trăm mét độ cao té xuống tuyệt đối chắc chắn phải chết, nhưng Địa Tu vẫn như cũ không buông tha, kể tục đối với hắn truy sát, mấy trăm bộ lạc đứng sĩ tử thương đề hắn đối với Cao Phong thống hận đến cực điểm, huống hồ Cao Phong bị hắn nhận định là không thể quên uy hiếp.

Cái kia lợi trào chỉ lát nữa là phải chạm đến Cao Phong phía sau lưng, Cao Phong nhưng đột nhiên hóp bụng, trên không trung lặn lội, thời khắc này Cao Phong lại không trước đó xu hướng suy tàn, như linh động chim nhỏ, nhẹ tránh khỏi cái kia một đòn trí mạng.

Ở thời khắc sống còn, Cao Phong rốt cục bỏ qua sắc bén Từ thần loan đao, tìm về an hiểu bất, tự Từ thần loan đao tới tay, hắn liền vẫn lưu luyến Từ thần loan đao không có gì không chém sắc bén, Từ thần loan đao cũng không có để hắn thất vọng quá, nhưng đối với trận Địa Tu thời điểm, Từ thần loan đao cũng không có tác dụng, chỉ là tư duy theo quán tính dẫn đến hắn nhận định, Từ thần loan đao đều vô dụng, biện pháp khác đồng dạng không có tác dụng.

Vừa bắt đầu hắn cũng không có nghĩ tới cái khác, chiến sĩ kiêu ngạo đề hắn chỉ muốn giết chết Địa Tu, vì lẽ đó đang bác sát bên trong, hắn không nghĩ tới đào tẩu, chỉ muốn chỉ kỹ cố gắng hết sức, giết chết cái này để hắn sợ hãi gia hỏa.

Cao Phong cùng người thường như thế, đối mặt đối thủ mạnh mẽ, hắn sẽ sợ hãi, sẽ sợ, cũng sẽ lòng tin không đủ, nhưng những tâm tình này không thể ảnh hưởng đến hắn không thêm đến xia quyết chiến quyết tâm, cái này cũng là hắn trong xương chiến ý toả ra điên cuồng.

Bỏ qua Địa Tu một kích kia Cao Phong hai mắt còn như bó đuốc le lói cực nóng, đã nứt ra miệng máu hai tay Như thế như chụp mỗi đầu lưỡi, tàn nhẫn mà ôm lấy con kia suýt chút nữa đem hắn xuyên thủng cánh tay, cong lên thân thể cùng kinh ngạc Địa Tu bình hành trong nháy mắt, đột nhiên bạo phát, như tại chỗ chạy giống như vậy, liên tục đá vào Địa Tu ngực, một lần lại một lần.

Lần này Địa Tu không có hiện ra vậy, hắn ở trong nháy mắt này, bị Cao Phong quỷ dị biến hóa kinh ngạc, không có thời gian phát động hộ thân năng lực, liền ở hạt mưa tựa như đá đập dưới, thống khổ kêu rên lên, đang nhanh chóng truy xuống trong nháy mắt, đột nhiên giờ tay, đem Cao Phong hướng lên trên ném ra ngoài.

Địa Tu sức mạnh vượt quá nhân loại cực hạn, lần này liền để Cao Phong thật cao bị vứt lên.

Nhanh chóng truy xuống Địa Tu rất nhanh hiện ra đem toàn thân bao vây vây giáp, như một con hình người con tê tê, sau một khắc, này con hình người con tê tê liền đập ầm ầm đến bên dưới ngọn núi Thạch Đầu chông trên, sụp đổ rồi vô số đá vụn.

Cao Phong đồng dạng tại hạ rơi, truy xuống thời điểm, hắn không có đi xem cấp tốc phóng to mặt đất, trong mắt chỉ có cấp tốc phóng to Địa Tu, luân phiên chiến đấu, Cao Phong minh nhãn phát hiện, Địa Tu cũng không thể tại mọi thời khắc đều treo lại giáp bảo vệ, không muốn Hắc Trảo như vậy, thời khắc bên phải cánh tay cục bộ cổ hóa lưỡi dao sắc hình thái.

Cho nên hắn vào thời khắc này tốt nhất đồng quy vu tận dự định, trong tay răng cưa Quân Đao ở lòng bàn tay gắt gao soạn trụ, con mắt chỉ có Địa Tu tăng gấp bội năm yết hầu.

Vù vù gió lớn ào ạt Cao Phong trên trán sợi tóc, ở rơi rụng bên trong, đập ở trên mặt cuồng phong như roi quạt, con mắt cũng bị cuồng phong đâm nhói sắp nứt, một luồng ác khí dẫu ở trong lòng, chỉ chờ răng cưa đao tính bùng nổ đâm ra đi.

Bị đập cho mơ mơ màng màng Địa Tu mở mắt ra, phản chiếu ra Cao Phong anh tuấn mà mặt mũi dữ tợn, trước tiên giờ lên hai tay muốn ngăn cản, đột nhiên từ đằng xa nhanh chóng vọt tới một vết bóng đen nhảy lên thật cao, xẹt qua bầu trời đêm tầng tầng đánh vào Cao Phong trên eo, song phương tách ra trong nháy mắt, bóng đen sau khi rơi xuống đất liền lần thứ hai nhảy lên, đem tiết lực đạo Cao Phong bắt lại.

Cao Phong ở Hắc Trảo trong tay dùng sức nhì giấy dựa, phát rồ tựa như gào thét ra mơ hồ rít gào, như phong thú, nhưng Hắc Trảo tầng tầng đem Cao Phong ngã tại mặt đất sau khi, cái cổ này vừa đứng lực đàn hồi để Cao Phong một hơi thở ra, liền bị nghẹt thở giống như bức mình cho kẹt lại.

Hắc Trảo hữu ý vô ý đem Cao Phong ngăn ở phía sau, xoay người nhìn về phía Địa Tu, lại phát hiện Địa Tu đã biến mất ở tại chỗ đá vụn chông bên trong, lập tức nghiêm túc ngừng thở, đột nhiên vung ra lại trào, phát sinh hữu hình bóng đen, đem mặt khác một bên mặt đất nổ ra một cái bùn cát tung toé hồ to, ở tán loạn cát bụi bên trong, Địa Tu lão đao vọt ra, hung tàn oán độc cùng Hắc Trảo đối diện.

Ánh mắt nhưng lướt qua Hắc Trảo rơi xuống trên đất Cao Phong trên người, Địa Tu cũng không sợ đều là bảo hộ giả Hắc Trảo, hắn có thể hãm hại Hắc Trảo một lần, liền có thể hãm hại Hắc Trảo 100 lần, nhưng Hắc Trảo phía sau thiếu niên lại làm cho hắn kiêng kỵ, như thế một cái tài năng xuất chúng người trẻ tuổi cùng hắn đối địch, đối với Địa Tu bộ lạc cũng không là việc tốt.

Chương 61 :Một đám kẻ ngu si

"Con trai của ngươi?" Địa Tu không có đau xích Hắc Trảo tập kích nơi đóng quân, cũng không có liên hãm hại Hắc Trảo làm ra giải thích, chỉ là hồ hững hờ, lại như bạn cũ gặp mặt bất chuyện.

"Hắn là tương lai Hắc Trảo." Hắc Trảo khoe miệng hiện ra một tia châm biếm cười gằn, hắn nhìn ra Địa Tu kiên ky, còn tưởng rằng là Cao Phong có thể chống được hắn về trợ giúp, để Địa Tu cảm giác kinh ngạc.

"Ta nhớ lấy, tương lai Hắc Trảo." Địa Tu một tiếng cười gằn, đột nhiên biến mất ở Hắc Trảo trước mặt, Hắc Trảo con mắt sau một khắc nhìn chăm chăm mặt đất không ngừng hướng về phương xa kéo dài, Địa Tu muốn chạy, không người nào có thể ngăn được, trừ phi không cho hắn chui vào lòng đất.

"Khắc khắc khắc. . ." Đang kịch liệt ho khan bên trong, Cao Phong phun ra trong miệng bọt máu tử, nhìn trên đất dòng máu, Cao Phong trong đầu cũng chỉ có trước đó những kia thân nô cuối cùng tử chiến mặt, đối với bên người Hắc Trảo cũng không nhìn nhiều.

"Có lúc, không có ai không thể bỏ qua, bao quát ngươi, cũng bao quát ta." Hắc Trảo cho rằng Cao Phong ở buồn bực chính mình không ngay đầu tiên cứu viện, hiềm thấy đưa ra giải thích, Cao Phong lắc lắc đầu, không nói gì, từ từ nằm trên mặt đất, quay người nhìn tới om om bầu trời, ngực gấp gấp thở dốc.

"Ngươi làm so với trong tưởng tượng của ta được, người thừa kế vị trí là ngươi." Không biết tại sao, Hắc Trảo đứng ở Cao Phong trước mặt có chút không dễ chịu, có đạo là công cao chân chủ, giờ khắc này Cao Phong chính là, nếu như không phải Cao Phong kiềm chế, Hắc Trảo sẽ không như thế thuận lợi giải cứu bộ hạ, cũng sẽ không dễ dàng như vậy bức lui Địa Tu.

Địa Tu ở cùng hắn đối lập thời điểm vẫn không có động thủ, nguyên nhân là Địa Tu thu rồi nội thương, từ trên không trung trăm mét rơi rụng, cái kia to lớn chấn động bên trong sẽ để Địa Tu uống một bình, nhưng hắn cũng liên tiếp phát động năng lực, thật sự động thủ đến đến, ai thắng ai thua còn chưa chắc chắn, vì lẽ đó Hắc Trảo nhìn.

Để cho chạy Địa Tu là hành động bất đắc dĩ, Hắc Trảo nhưng cảm thấy xin lỗi Cao Phong, Cao Phong suy nghĩ trong lòng chính là những kia phản khởi chiến đấu đến chết thân nô.

Rất buồn cười, những này thân nô trước đó, Cao Phong cũng không hề đem bọn họ xem là chiến hữu, có thể xưng là bia đỡ đạn càng tốt hơn, nhưng chính là những này bia đỡ đạn, ở hắn truyền đạt ra lệnh rút lui sau khi, nhưng ở thời khắc cuối cùng xông lên triển đấu Địa Tu, chỉ vì cho hắn tranh thủ một đường đường sống, lẽ nào những người này choáng váng sao?

"Thực sự là một đám kẻ ngu si. . ." Cao Phong đột nhiên lên tiếng lầm bầm nói rằng, tuôn ra huyết tương ở bên mép chảy xuôi.

"Cái gì?" Hắc Trảo nghe không rõ ràng, không khỏi mà dò hỏi, đang khi nói chuyện đem Cao Phong từ trên mặt đất kéo lên, kháng ở trên lưng mình.

". . ." Cao Phong trầm mặc, hắn cảm thấy cùng Hắc Trảo không có lời gì để nói, hoặc là nói, mặc kệ Hắc Trảo nói cái gì hắn đều không muốn nói tiếp, trong đầu tránh qua mấy ngày nay kết giao nó đồng thời từng tí từng tí.

Này quần vừa trở thành thân nô không đến bao lâu hoang nhân dừng sĩ để Cao Phong thấy được hoang dã người một mặt khác, không biết là cái gì quan niệm, để đám người kia tôn kính như vậy chính mình, nguyên ý vì mình quảng đầu lâu, tung nhiệt huyết, so với đám người kia, Cao Phong cảm giác được xấu hổ, trong lòng cũng ở đau đớn kịch liệt bên trong, có chút những khác ngọt ngọt.

Đóng

Mặc không lên tiếng Cao Phong nằm ngoài Hắc Trảo khoe mạnh bả vai, Hắc Trảo từng bước một đi về phía trước, trong đầu đột nhiên nhớ tới Tam Trảo khi còn bé đáng yêu.

Khi đó vẫn là tã lót bên trong trẻ con, hắn mang theo hài tử một mình từ biên giới bộ lạc trở về, dọc đường không chỉ một lần muốn đem người phụ nữ kia hài tử vứt vứt bỏ, tùy ý đã thủ ăn đi, cuối cùng vẫn là không an tâm bên trong một điểm chấp niệm, không nghĩ tới, cái kia ngoại trừ khóc, vẫn là khóc hài tử sẽ có một ngày, chân chính như người đàn ông giống như Huyết Chiến, cái kia một đòn tối hậu điên cuồng cùng tàn nhẫn, cho tới bây giờ còn để Hắc Trảo khiếp đảm, hắn tin tưởng, cho dù Địa Tu cũng chưa chắc có thể ở Cao Phong quyết tử phản kích bên trong sống sót.

Gào khóc, kêu rên, rên rỉ, còn có trước khi chết kêu thảm thiết, tất cả những thứ này đều ở Cao Phong bên người trình diễn, hắn tựa ở mượt mà da thú trung gian, lạnh lẽo nhìn từng cuộc một hoang dã trò khôi hài, từng cái từng cái sống sót bộ lạc dừng sĩ vì là tìm tới người nhà mà gào thét, các nữ nhân vì là đã chết nam nhân xuất hiện ở trước mắt mà khóc hiệu, còn có những kia Địa Tu dừng sĩ ở mọi người đá đặt xuống bị xử quyết kêu thảm thiết.

Không lẽ đồng lửa ánh sáng soi sáng ra tận thể người thiên kỳ bách quái, tất cả những thứ này lại làm cho Cao Phong đần độn vô vị, năm mươi thân nô chết ở căn cốt mà chót vót trên ngọn núi, thi thể ngã vào đá vụn chông bên trong chờ hóa thành xương khô, mà nơi này đồng dạng chất đầy thi thể, Địa Tu bộ lạc, Hắc Trảo bộ lạc, bộ lạc dưng sĩ, thân nô, kẻ nô, còn có nữ nhân cùng hài tử.

Đột nhiên, Cao Phong cảm thấy một loại không tên trào phúng, xưa nay đến thế giới này ban đầu cái kia đoạn thích ứng kỳ, ở trong cuộc sống sau này, xem nhiều nhất chính là thi thể, hoang nhân bộ lạc, Hắc Trảo bộ lạc, Địa Tu bộ lạc, ngoại trừ thi thể chính là thi thể, lẽ nào thế giới này ngoại trừ giết chóc, cũng chỉ còn sót lại giết chóc

"Tam Trảo. . ." Một tiếng la lên để Cao Phong chất phác tâm mắt từ trên thi thể dời đi, vào mắt là một nắm hai đứa bé nữ nhân, nữ nhân tuổi già nua, nửa bạch tóc mai cùng nếp nhăn làm cho nàng cao to hình thể có chút lợm khom, nắm hai từ một cái khoảng chừng tám tuổi, một cái khác chỉ có hơn năm tuổi điểm, tất cả đều bản thủ, như từ công ngầm bên trong khoan ra con chuột, gò má nhưng ngờ ngợ cùng Khoát Nha tương tự.

Cái này bị vùng phía tây hoang dã đã tiêu hao hết niên hoa nữ nhân có chút eo hẹp, nàng không có ở dưng sĩ trung gian nhìn thấy nhi tử, tương tự không nhìn thấy nam nhân của mình, nhìn thấy Cao Phong tựa ở cái kia, nhớ tới Khoát Nha cùng Tam Trảo quan hệ không tệ, mới mang theo một điểm căng thẳng, một điểm lo lắng, một điểm sợ hãi, một tia hi vọng đi tới Cao Phong trước mặt.

"Người là Khoát Nha A Ma?" Cao Phong không khỏi mà ngồi dậy, nhưng tùy tiện đi động, vết thương đau nhức liền để hấn hữu tâm vô lực.

Nữ nhân không nói gì, cặp kia đốt ngón tay thô to, da dẻ khô héo bàn tay lớn đột nhiên xiết chặt hai cái tiểu tử tay nhỏ, đại điểm khẽ nhú mày, hai mắt sáng quắc địa nhìn chăm chăm Cao Phong, mà tiểu tử nhưng xep lên miệng, tựa như muốn khóc hiệu .

"Khoát Nha không có chuyện gì, đã trở thành bộ lạc dưng sĩ, ở phía sau không lại đây." Cao Phong để cái này xem ra sắp có sáu mươi, thực tế chỉ có ba mươi nữ nhân buông lỏng ra hai tay, đang khi nói chuyện, Cao Phong nhìn chung quanh, muốn tìm được Khoát Nha một cái khác đệ đệ, một cái mới vừa mười hai tuổi, sắp tiến hành thành nhân kiểm tra đại hài tử.

"Lão nhị không còn, hấn A Đại. . ." Nữ nhân không quen ngôn từ, nhưng là có thể nhìn ra Cao Phong đang tìm cái gì, nhẹ nhàng một câu nói, để Cao Phong đến bên mép, liền cũng lại nói không được nữa.

"Hấn A Đại cũng không còn?" Nữ nhân không thấy được bị thương, nhưng Cao Phong nhưng có thể cảm nhận được, nữ nhân giờ khắc này muốn so với vừa nãy thả lỏng, loại này thả lỏng là nghe được Khoát Nha trở thành dưng sĩ sau khi biến hóa.

Nữ nhân mặt sau câu hỏi Cao Phong cũng không trả lời, hấn nhìn ra, bất kể là Khoát Nha A Đại chết rồi, hoặc là Khoát Nha chết rồi, đối với nữ nhân đều không trọng yếu, trọng yếu chính là, trong nhà còn có nam nhân là bộ lạc dưng sĩ, chỉ cần có bộ lạc dưng sĩ thân phận, Khoát Nha hai cái đệ đệ cùng nữ nhân liền có thể tiếp tục sống, còn có thể sống không sai.

Nữ nhân đi rồi, nhìn nữ nhân bóng lưng, Cao Phong nhưng không nhớ được nữ nhân dáng vẻ, đột nhiên, hấn cảm giác được một loại muốn cười to kích động, một loại muốn nện đánh mặt đất điên cuồng, một loại phát ra từ trong xương bi ai.

Ở trong mắt hấn, những kia có thể sức lực khóc hiệu nữ nhân là vì mất mà lại được khẩu phần lương thực mà khóc hiệu, cái kia bị thương đến cực điểm hiu quạnh, là vì mất đi dưng sĩ người nhà bị thương, mất đi không phải người nhà, mà là dưng sĩ.

Nhớ không rõ nữ nhân dáng vẻ cũng không phải là phổ thông, mà là ở trong mắt hấn, hết thấy phụ nữ đều là một cái dáng vẻ, các nàng đều bị hoang dã san bằng tuổi thanh xuân, mất đi ngây thơ ảo tưởng, chỉ còn dư lại trần trụi hiện thực.

Nhưng Cao Phong nhưng vô lực đi thay đổi cái gì, đây chính là hoang dã quy tắc, căn cốt hoang dã sau mấy trăm năm hình thành quy tắc, không đúng lúc người chủ nghĩa lý tưởng sớm bị Gaza che bạch cốt.

Khoát Nha mẫu thân vì là Khoát Nha có thể trở thành là dưng sĩ, đồng thời sống sót mà cao hứng, Can Từ người nhà vì là Can Từ vẫn như cũ sống sót, cũng vẫn là dưng sĩ mà hưng phấn, liền ngay cả mất đi nhi tử cùng những thân nhân khác cũng không còn bi thương nữa.

Can Từ đã từng thỉnh cầu Cao Phong tìm kiếm hai mươi bộ lạc dưng sĩ người nhà đều tụ tập đến Cao Phong bên người, những người này biết được Cao Phong đồng ý phân cho các nàng đất ruộng trồng cây táo, liền không còn trước đó sầu khổ, có chút lòng dạ.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62 :Cao Phong kiếp nạn

Hắc Trảo bộ lạc đại đội ngũ bên trong, Cao Phong bên người một lần nữa tạo thành một cái đoàn thể nhỏ, Cao Phong chính là cái này đoàn thể nhỏ hạt nhân, 124 cá nhân, những người này chính là cùng Nước Ngọt tình có quan hệ người, bao quát khắp nó.

Hắc Trảo cùng mất nhỏ trường lão đều không có ngăn cản, hoặc là nói, bọn họ vui mừng thấy thành, bất kể như thế nào, Hắc Trảo đối với cái này ba con trai luôn có thua thiệt tâm lý, loại này thua thiệt theo Tử thần sự kiện, Địa Tu lựa chọn mà tích lũy.

Khi hai ngày tăng mây bắt đầu do màu đen liền hồng thời điểm, Hắc Trảo bộ lạc lại bắt đầu lại từ đầu di chuyển, hướng về bọn họ tổ tông ở lại bộ lạc phương hướng mà đi, ở đội ngũ sau khi rời đi, khắp nơi bừa bộn trong lòng đất tâm, do Địa Tu nam nhân sáu trăm bộ thi thể chồng chất núi thây đồ sộ mà bắt mắt.

Nằm ở trên băng ca Cao Phong nhận lấy tốt nhất chiếu cố, không biết cái kia chết trận dũng sĩ con gái ở một bên hồi han ân cần, mười bốn tuổi là có thể cùng nam nhân hoang dã nữ nhân có đặc biệt dã tính cùng buông thả, cặp kia mị nhân như tơ con mắt lập loè nguy hiểm mà nóng rực ánh lửa, thỉnh thoảng phát sinh để Cao Phong không biết đau đầu điện lưu.

Khó tiêu nhất được mỹ nhân ân, mà càng có thể tiêu thụ chính là hoang dã mỹ nhân, cái này chỉ có mười bốn tuổi nha đầu đã có tuyệt thế mỹ nhân một phần ngàn mô hình, trước tiên không nói tám kia bánh quả hồng tựa như gò má, liền nói cái kia kế thừa cha mẹ rộng lớn khung xương, rất dễ dàng nghĩ đến, nổi bật vóc người, đường cong lồi tuyệt đối cùng nòng vô duyên, liền ngay cả cốt nhục đều đều đều cùng nòng cách biệt.

Vì lẽ đó Cao Phong ở cái thế giới này, rốt cục lĩnh hội tới nhắm mắt làm ngơ sâu sắc hàm nghĩa, mỗi khi cái kia cỡ lớn Loli hướng về chỉ so với nòng lớn hơn một tuổi Cao Phong phóng thích mê hoặc ám muội ánh mắt thời gian, đều là Cao Phong vừa đúng té xỉu thời điểm.

Ở Cao Phong không biết phương hướng, vẫn là có hai đôi con mắt yên lặng nhìn kỹ hắc, một đôi vẫn đục mà lão luyện, có bình thường dũng sĩ không có giao hoạt, mặt khác một đôi lạnh lùng nghiêm nghị mà uy nghiêm, bất luận cái nào bộ lạc dũng sĩ cũng không dám lấy chỉ đối diện.

"Hắn đến cùng muốn cái gì?" Thu tầm mắt lại Hắc Trảo không khỏi mà hỏi bên người trưởng lão, Đại Trảo tạo thành ảnh hưởng hắc đã biết, bộ lạc bảy đại trưởng lão theo hắc chết trận ba cái, lại bị Đại Trảo rửa sạch ba cái, còn sót lại cái này trước đây cũng không nổi bật Ngũ trưởng lão.

"Hắn vẫn là hài tử a. . ." Ngũ trưởng lão ánh mắt lấp lánh, nghĩ một đằng nói một nẻo thanh thân Hắc Trảo, hắc cũng nhìn ra Cao Phong là lạ, hoặc là nói, hắc cùng Hắc Trảo đều xem không hiểu Cao Phong.

Hắc Trảo lắc lắc đầu, không tiếp tục để ý đối với sắc đẹp thờ ơ không động lòng Cao Phong, quay đầu nhìn về phía trong đội ngũ thần sắc bất định Nhị Trảo, cái này dễ hắc đồng dạng đau đầu con trai thứ hai.

"Không có ai nhìn thấy Nhị Trảo hắc A Ma sao?" Nói tới chỗ này, Hắc Trảo không khỏi mà xiết chặt trảo nhận, khiến người ta chưa hề rằng kéo kẹt trong tiếng, cái kia mấy cây cũng cùng nhau trảo nhận hầu như muốn tách ra.

Đại Trảo không chỉ có riêng chỉ là giết chết Hắc Trảo nữ nhân, giết hắc mẹ mình, hắc còn phạm vào một người đàn ông tối kỵ, nghĩ đến Đại Trảo, Hắc Trảo liền hận không thể đem phần vụn thi thể Vạn đoạn.

"Không có, ta hỏi qua tất cả mọi người, ở Đại Trảo trở về trước đó, Nhị Trảo hắc mẹ cùng biên giới bộ lạc mấy người đều biến mất, không có ai biết chuyện gì xảy ra. . ."

Mất nhỏ Ngũ trưởng lão rũ xuống lông mày, thần bất thủ xá nói rằng, quý dị nhất địa phương chính là chỗ này, tại sao những người này sẽ biến mất? Đến cùng là lực lượng gì ở phía sau thúc đẩy Hắc Trảo bộ lạc rơi đến trong bẫy rập? Vén vén dựa vào một cái Địa Tu bộ lạc, e sợ không thể.

"Còn có những kia mặc áo bào đen từ quái nhân, nếu như không phải là bọn hắc, Địa Tu bộ lạc có thể sẽ không như thế dễ dàng đắc thủ. . ."

Càng nhiều nghi vấn không ngừng xuất hiện ở Hắc Trảo trước mặt, để đầu óc của hắc có chút kịp thời, rất không đủ dùng, cùng với là phân tích suy lý, không bằng nói là chính mình dẫn vật chính mình.

"Hắc là Hiện Phong Già La, bình thường che chở Già La ra tay có thể sẽ không như thế tinh chuẩn, mấy ngàn người không giống nhau : không chờ đào tẩu đã bị đánh hôn. . ."

Ngũ trưởng lão mau mau nói tiếp, trong lòng cũng có chút bất an, Hắc Trảo cũng không thể làm được trình độ như thế này, nếu như giết người, nói không chắc vẫn được, nhưng chỉ đem người đánh bất tỉnh, vẫn là đồng thời đánh ngất mấy ngàn người, cái này độ khó liền lớn.

"Nhị Trảo thật không biết là chuyện gì xảy ra sao?" Làm sao cũng không nghĩ ra Hắc Trảo bỏ qua suy nghĩ, càng nghĩ càng không hiểu, nếu là những người này sớm một chút điều động, cho dù không có hoang nhân bộ lạc cạm bẫy, bọn họ cũng không ngăn được đối phương, nhưng vì cái gì muốn làm điều thừa?

"Có phải hay không là Địa Tu bộ lạc nội ứng làm?" Nghe được Hắc Trảo trong miệng lạnh lẽo âm trầm sát khí, Ngũ trưởng lão liếc mắt nhìn hắc lên mây Nhị Trảo, không xác định nói rằng, cũng không phải là vì suy luận, chỉ là không hy vọng Hắc Trảo sẽ đem con trai thứ hai giết chết.

"Không thể, " Hắc Trảo lần thứ hai phủ định, từ đầu tới đuôi chuyện này đều lộ ra quý dị, hoang nhân bộ lạc tin tức là Nhị trưởng lão nói cho Hắc Trảo, nhưng Nhị trưởng lão lại bị Đại Trảo giết chết, mà Địa Tu bộ lạc vây công Hắc Trảo bộ lạc trước sau, cũng giải rõ ràng rằng, nếu như thật sự có nội ứng, Địa Tu bộ lạc có thể sẽ không như thế lâu mới động thủ.

Đóng

"Có muốn hay không hỏi một chút Tam Trảo? Đứa nhỏ này trên người lộ ra một luồng tà khí, chúng ta không làm được sự tình, hẳn không nhất định không làm được. . ."

Không biết tại sao, Ngũ trưởng lão cảm giác muốn mở ra bí ẩn, nhân tuyển duy nhất chỉ có Cao Phong, lại làm cho Hắc Trảo trong mắt dần hiện ra phần nộ, hẳn không làm được sự tình, dựa vào cái gì Tam Trảo có thể làm được? Hẳn nhưng là Tam Trảo Lão Tử.

"Trước tiên trở về rồi hãy nói đi, bộ lạc bị hủy, rất nhiều việc vất vả cần sắp xếp, sau đó người chính là Đại trưởng lão, lại từ dừng sĩ ở trong tìm mấy người tăng lên làm trưởng lão, trước đem lòng người ổn định lại. . ."

Hắc Trảo không muốn đi trưng cầu Cao Phong ý kiến, trên mặt không qua được, chuyển đến đề tài của hắn, vốn tưởng rằng Ngũ trưởng lão sẽ rất cao hứng, không nghĩ tới hắn lắc đầu liên tục nói rằng:

"Đại trưởng lão vị trí hết rồi lâu như vậy, không chính là không có người có thể hiểu tính số sao? Người cho ta đi tính toán bộ lạc tồn lương, tính toán nhân khẩu tiêu hao, không bằng hiện tại giết ta, ngược lại xảy ra chuyện, người cũng sẽ giết ta. . ."

Ngũ trưởng lão chối từ để Hắc Trảo sắc mặt âm u, trưởng lão khác vị trí cũng có thể thay đổi người, chỉ có Đại trưởng lão không thể, chính là Đại trưởng lão tinh thông tính toán, tính toán là liên quan đến bộ lạc sống còn đại sự, có thể từ hàng năm thu hoạch lương thực về số lượng, toán ra bộ lạc nhân khẩu người tiêu hao, bảo đảm mỗi người đều có đầy đủ đồ ăn qua mùa đông, còn có cái khác mọi phương diện sự vật, nếu là không hiểu tính toán, có bao nhiêu ăn bao nhiêu, tất cả mọi người chờ chết đói đi.

"Không chỉ khẩu phần lương thực vấn đề lương thực, còn có sang năm kế hoạch, chúng ta muốn trồng bao nhiêu cây táo ruộng, muốn lưu ra bao nhiêu hạt giống? Còn có gia súc giết, giết hơn nhiều, sẽ ảnh hưởng sau đó kế sinh nhai, giết thiếu, sẽ tiêu hao càng nhiều mục thảo, đúng rồi, trong đội ngũ còn có hơn hai mươi con thú tích, chúng nó tiêu hao cũng phải toán đi vào. . ."

Ngũ trưởng lão nói liên miên cần nhân giảng giải, để Hắc Trảo đầu đều lớn rồi mấy phần, Hắc Trảo bộ lạc đại thân phận trưởng lão cao thượng, lại như kiếp trước quốc gia thủ tướng giống như vậy, người quản lý toàn bộ bộ lạc, mà hắn thân là thủ lĩnh, càng nhiều như chiến lược tính vũ khí nguyên tử, dễ dàng sẽ không vận dụng, đồng thời cũng sẽ không có tâm tư đi quản lý bộ lạc, ngược lại chỉ cần không chết đói người, bảo đảm cuộc sống của hắn là được.

"Đáng tiếc Khuê Thổ bị Tam Trảo giết, Đại trưởng lão sẽ không dạy bảo người khác, nhưng nhất định sẽ dạy bảo Khuê Thổ, vốn muốn trước hết để cho hắn tôi luyện một thời gian, lại đề cử làm Đại trưởng lão. . ."

Ngũ trưởng lão thuật khổ đồng thời, đầu óc cũng đang chuyển động, bắt tri giác liền kéo tới Khuê Thổ trên người, để Hắc Trảo trong lòng hơi động, hắn đột nhiên nhớ tới Cao Phong họa những văn tự kia, mặc kệ Cao Phong từ đâu nhi học được những này cảm ký, nhưng đại thể hiểu được văn tự người, đều hiểu đến chắc chắn, có thể Cao Phong có thể nghe ?

Ý nghĩ tránh qua, Hắc Trảo nhớ tới mở hội, Cao Phong muốn chết không sống ngồi ở chính mình dưới đầu, đối với mình yêu để ý tới hay không đáng vẻ, nhất thời nổi nóng, gầm to lên: "Không được, không thể để cho Tam Trảo trở thành Đại trưởng lão. . ."

Đây chỉ là Hắc Trảo ý niệm trong lòng, đột nhiên gọi ra, để Ngũ trưởng lão có chút đại ra, sau đó mặt mày đột nhiên thả ra, la lớn: "Đúng vậy, có thể để cho Tam Trảo trở thành Đại trưởng lão. . ."

"Ta nói không được, tuyệt đối không được, tiểu tử kia trong lòng nghĩ cái gì ai cũng không rõ ràng, nếu như hắn phát rồ, đem toàn bộ bộ lạc chôn vùi làm sao bây giờ? Còn có, hắn vẫn không có trải qua nhân sự, không tính là nam nhân chân chính, người hi vọng một đứa bé có thể lớn bao nhiêu bản lĩnh. . ."

"Tam Trảo bản lĩnh có thể so với ta miệng lớn" câu nói này Ngũ trưởng lão chỉ có thể ở nói thầm trong lòng, Hắc Trảo giận hờn giống như trốn tránh lý do không có có thể đứng lại chân, Cao Phong ở hoang nhân bộ lạc trong chiến dịch, lực lượng to, lại đang nguyên rửa nơi giết khủng bố Từ thần, tới ngày hôm qua, chỉ dùng năm thân nô liền đem Địa Tu bộ lạc giết người ngựa đồ, thậm chí câu ra Địa Tu, để Hắc Trảo có thể ung dung công chiếm nơi đóng quân, thứ nào đều là đáng giá người bình thường khoe khoang cả đời đại công.

"Nếu không, Đại trưởng lão vị trí ngài tự mình kiêm nhiệm?" Ngũ trưởng lão không dám phản đối Hắc Trảo ý kiến, cẩn thận từng li từng tí một nói ra không phải biện pháp biện pháp, hẳn là thật lòng không muốn làm Đại trưởng lão.

Hắc Trảo nhất thời ngậm miệng, há mồm ra lảng lảng nhìn vô cùng đáng thương nhìn chăm chú chính mình Ngũ trưởng lão, một hồi lâu mới là không xác định nói rằng: "Nếu không. . . để Tam Trảo thử xem?"

"Cái biện pháp này được, mặc kệ có được hay không, trước tiên thử xem lại nói, không có trở thành nam nhân đơn giản hơn, chúng ta đem toàn bộ bộ lạc mười tuổi trở lên, mười sáu tuổi trở xuống người phụ nữ đều thả ở trước mặt hắn, để chính hắn tuyển. . ."

Ngũ trưởng lão nét mặt già nua cười trở thành hoa cúc, nếu như Cao Phong trở thành Đại trưởng lão, như vậy Nhị trưởng lão vị trí liền là của hắn, Nhị trưởng lão quyền lợi cũng không nhỏ, hẳn rất hài lòng, nhưng hắn nói ra biện pháp lại làm cho Hắc Trảo lần thứ hai hoài nghi.

"Toàn bộ hoang dã bộ lạc nữ nhân đẹp nhất đều cho hắn, hắn vẫn là không hài lòng, Hắc Trảo bộ lạc nữ nhân. . . , thật giống cũng đánh động không được hắn, lẽ nào. . ."

Đang hoài nghi suy đoán dưới, Hắc Trảo sắc mặt đột nhiên khó coi lên, đột nhiên ngừng đầu chỉ tiếc mài sắt không nên kim nhìn chăm chăm giả chết Cao

Phong, từng chữ từng chữ từ trong cổ họng bỏ ra nói rằng: "Lẽ nào, hán yêu thích nam nhân?"

Thật nam phong ở vùng phía tây hoang dã cũng không hiếm thấy, không quá nhiều phát sinh ở khế nô trên người, bởi vì khế nô là không có cơ hội lấy được nữ nhân, nô nữ cũng không muốn cùng bị đào thải nam nhân phát sinh quan hệ, lại như động vật giới bên trong, giống cái phối ngẫu, cần cường tráng nhất nam tính, lưu lại ưu tú nhất gen, mà trong bộ lạc đối với này cũng nhắm một mắt mờ một mắt, để khế nô môn lẫn nhau phát tiết, dù sao cũng hơn áp bức bọn họ, do đó đi gieo vạ những kia gia súc cường chứ?

"Có thể. . . , hán ngày hôm qua không phải một mực tìm trước đây theo hán tiểu khế nô sao? Nghe nói cái kia tiểu khế nô bị Đại Trảo giết, thật giống hán còn không hết hi vọng."

Ngũ trưởng lão ôm lấy hai tay, tay phải ngón cái cùng ngón trỏ đồng thời vuốt cằm, một mặt suy nghĩ sâu sắc nói rằng, xem cái kia dáng dấp nghiêm túc, rất có mấy phần cơ trí thần thái, sau khi nói xong, còn dương dương tự đắc nhìn Hắc Trảo, đã thấy một cái chân to đột nhiên đá vào hán trên ngực, để Ngũ trưởng lão kêu thảm bay ra ngoài.

"Lăn. . . , con trai của ta mới sẽ không thích nam nhân." Hắc Trảo gào thét chấn động ở Ngũ trưởng lão màng tai, cũng làm cho bộ lạc những người khác đồng thời nhìn sang, cái kia trong mắt tất cả đều lộ ra vẻ khó mà tin nổi, để Hắc Trảo không khỏi mà ma sát lưỡi dao sắc, tàn nhẫn mà về trừng trở lại, nhưng trong lòng sâu lo lên: "Lẽ nào hán thật sự yêu thích nam nhân? Không được, nhất định không thể lại để hán tiếp xúc những nam nhân khác, dùng nữ nhân vây quanh hán, ta cũng không tin bài không công hán. . ."

Hắc Trảo không khỏi mà thâm hạ quyết tâm, cái kia thiếu đốt hỏa diễm con mắt lộ ra trước nay chưa từng có kiên định cùng cuồng nhiệt, con trai của hán nhất định sẽ trở thành Hiền Phong Già La, làm sao có thể như khế nô như vậy thấp hèn yêu thích nam nhân?

Cao Phong không biết Hắc Trảo cùng Ngũ trưởng lão ý nghĩ, hán cũng chưa bao giờ quan tâm, không tìm được Gaza để trái tim của hán rất ử rử, một lần có chút nhớ nhưng muốn tìm người đánh nhau kích động, xem ai đều không vừa mắt, do là bên người cái kia Trương Minh minh mọc ra bánh quả hồng mặt, còn dùng chớp chớp mắt nhỏ hướng về hán phóng điện nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63 :Phía đông hoang dã

Hắc Trảo từ bỏ cứu viện bộ lạc thời gian đã có chuẩn bị tâm tư, khi hán nhìn thấy bị phá hủy bộ lạc sau khi, vẫn là không nhìn được một cái trong lòng nhiệt huyết phun ra ngoài, đời đời kiếp kiếp lưu truyền tới nay bộ lạc cứ như vậy làm hỏng? Mấy đời người dựng lên tường vây cứ như vậy sụp xuống?

Không chờ mắt nhỏ trưởng lão nói chuyện, Hắc Trảo phát mạnh lên tả quyền tăng tăng đập vào trong lòng, lần lượt địa phát sinh điếc tai vang trầm, để người chung quanh liếc mắt.

"Địa Tu bộ lạc, ta không đem các ngươi san thành bình địa, thế không làm người. . . ." Một điểm màu máu từ Hắc Trảo bên môi tuôn ra, hán nhưng không cảm giác được giống như vậy, ngược nhìn màu đỏ thâm bầu trời, hai mắt sắp nứt.

"Ô ô ô. . . ." Một trận tiếng gào khóc trước tiên từ nữ nhân trung gian vang lên, rầu rĩ, khiến lòng người ức đến hoảng, sau đó là hải tử tiếng khóc, một tiếng tái quá một tiếng, tới trước thông hiểu bộ lạc dừng sĩ bắt đầu thanh lý thi thể, thời gian ba ngày, chồng chất ở tường sau thi thể đã bắt đầu mục nát, tản ra trùng thiên tanh tưởi.

Tanh tưởi để Cao Phong mở mắt ra, nhưng nhìn thấy người chung quanh tất cả đều một mặt thích sắc, liền ngay cả vẫn đối với hán phóng điện bánh quả hồng mặt thiếu nữ đều không tiếp tục nhìn chăm chăm hán nhìn.

Tiếng kêu rên bên trong, từng bộ từng bộ thi thể bị người từ tường vây mặt sau mang ra ngoài, chính tề địa phát đặt ở cùng một chỗ , dựa theo bộ lạc dừng sĩ, thân nô, người hầu đi theo, còn có nữ nhân bày ra.

Lúc này, một ít bộ lạc dừng sĩ rống lớn gọi, quơ múa vũ khí đem một đám ăn vụng thi thể Sa Lang từ tường vây mặt sau trực xuất khỏi.

Những này Cao Phong khác sâu ấn tượng Sa Lang cái bụng tất cả đều cổ trướng như phụ nữ có thai, một ít Sa Lang bởi vì ăn được quá no, bị người đuổi theo một đao chém chết, càng nhiều nhưng lang bốn chó trực tán ra, chạy vào trong hoang dã.

Từ phía sau mang ra đến đã không phải là thi thể, mà là khung xương, nhìn thấy những này khung xương, các nữ nhân khóc hiệu âm thanh càng lớn, để bộ lạc các dừng sĩ cũng cúi đầu niềm thương nhớ.

Một hồi hạo kiếp để Hắc Trảo bộ lạc tồn thất nặng nề, đếm không hết thì thể tất cả đều là mọi người tại chỗ người nhà hoặc là người quen, cũng làm cho Hắc Trảo phun ra máu tươi tăng thêm mấy khẩu, đối với Địa Tu bộ lạc sự thù hận càng sâu mấy phần.

Khốc liệt hiện trường không có để Cao Phong bị ai, hấn như người ngoài cuộc giống như mắt lạnh nhìn trận này bị kịch, thỉnh thoảng có người tìm được người thân thì thể đối với Địa Tu bộ lạc cố sức chửi không ngừng, đúng là trong đám người khế nô không có bất kỳ biểu lộ gì, ở điều động bắt đầu thanh lý những thi thể này.

Trung tâm quảng trường, Hắc Trảo cùng Cao Phong thấy được Đại Trảo thi thể, có lẽ là phía trước thi thể đầy đủ, Đại Trảo thi thể cũng không hề bị Sa Lang nuốt chửng, nhưng cho Hắc Trảo phát tiết cơn đau.

Ở trước mặt tất cả mọi người, Hắc Trảo đem Đại Trảo thi thể đập thành thịt nát, máu tanh mà khủng bố, rơi xuống nước thì thủy cùng thịt vụn rải rác đâu đâu cũng có, toàn thân mỗi một tiết xương đều bị đập thành phần Mi, đến cuối cùng, chỉ còn dư lại một đồng hồ hỗn loạn đồ vật, lại cũng nhìn không ra hình người.

Đóng

Chém thành muôn mảnh còn chưa đủ, một đồng hồ trại gác ở trên thi thể đốt cháy, để khu vực này đầy rẫy tiêu xú mùi nhĩ.

Hắc Trảo đang phát tiết đồng thời, cũng làm cho bộ hạ oán khí đạt được phát tiết, bọn họ cũng sẽ không nghĩ tới tại sao Hắc Trảo không có ở vậy thành trước đó xuất hiện? Bọn họ chỉ là đơn thuần cho rằng hết thấy đều là Đại Trảo sai.

Cao Phong duy nhất bất động sản bị Đại Trảo phá hủy, bị thu xếp ở thí luyện phòng khách sau bên trong phòng, nơi này yên tĩnh mà âm lãnh, nằm ở một đồng hồ bên trong Cao Phong nhưng rất hài lòng, chỉ ít so với trước đây bề câu lồng tựa như không gian lớn hơn không biết bao nhiêu, duy nhất để hấn khó chịu chính là, bên người khôi ngô thiếu nữ từ một cái đã biến thành một đồng.

Ở trong mắt những người khác, Cao Phong là hạnh phúc, nhiều như vậy tuổi thanh xuân thiếu nữ vây quanh một mình hấn chuyển, người khác là muốn đều muốn không đến, chỉ có Cao Phong có khổ tự biết, không biết tại sao, nhìn những này hướng về hấn quảng tung mị hấn thiếu nữ, càng tưởng niệm ngoan ngoan hiểu chuyện Tiểu Hồng Sa.

Tiểu Hồng Sa đã rất khác nhau, một bộ thần bí hoa văn tiểu hắc bào xem ra khô khan cũ kỹ, so với nàng trước đó bao tải, hoặc là thuộc da chế thành quần áo càng thêm vừa vặn, xem ra cũng có mấy phần phú quý khí tức, trên mặt tẩy sạch sành sanh, che kín trên mặt hồng ban xem ra cũng tú lệ rất nhiều.

Giờ khắc này Gaza ngồi ở một con to lớn quái thú trên người, con quái thú kia như to lớn nóng nực, lại có trắng kiện chân sau cùng ngắn nhỏ chân trước, cặp kia chân sau mỗi một lần bước động, ngồi ở mặt trên Gaza liền như tung bay ở đám mây giống như vậy, bên người hoàn cảnh đã không còn là vùng phía tây hoang dã mảnh này căn cứ Gaza địa, từ từ có chút đồi núi, một ít thấp bé cây nhỏ lít nhít sinh trưởng, thỉnh thoảng sẽ đi ngang qua dòng suối nhỏ tựa như đường sông, nhìn thấy dâng trào thanh thủy, Gaza đều là sẽ cảm thấy khát nước.

Nửa xấu nửa mỹ Yêu Nga liền tới ở Gaza bên người ngồi xếp bằng, như minh tường cổ đại tu sĩ, theo nàng đều đều hô hấp, hầu như không cảm giác được trước nàng điên cuồng cùng thô bạo, toả ra thanh tĩnh thanh nhã khí chất.

Quái thú tên khoa học Sa Đà, giỏi về cất bước, một ngày 300 dặm, nhện đòi chịu khát, không kén ăn vật, ăn no một lần liền có thể cất bước cả ngày, là tốt nhất xuất hành công cụ, nhưng duy độc không tốt chính là, cần dùng để uống lượng lớn thanh thủy, chỉ có thể cất bước ở nguồn nước phong phú khu vực.

Sa Đà trên chỉ có Gaza cùng Yêu Nga, đúng là mặt khác hai con Sa Đà hành khách nhiều hơn chút, Lam Ngọc cùng mấy cái Già La đồng dạng ngồi xếp bằng ở Sa Đà trên, mỗi lần hít thở điều chỉnh trạng thái của mình, khá là xuất trần đáng về.

Ở Sa Đà đi tới thời gian, Tiểu Hồng Sa liền tiếp hướng về phía sau nhìn xung quanh, ánh mắt vẫn như cũ trong suốt thuần túy, trên mặt nhưng có không muốn, nàng cách Cao Phong càng ngày càng xa.

Mỗi khi Gaza động tác, Yêu Nga lông mày sẽ hơi nhíu lên, nàng không hy vọng Gaza cùng cuộc sống trước kia dây dưa không rõ.

"Gaza, người nhất định là cao quý Già La, là ngự trị ở phạm nhân Già La, mặc kệ cha mẹ của người vẫn là của người huynh đệ, sau đó cũng không thể nhìn thấy, cũng không thể biết thành tựu của người, sớm một chút đã quên đi. . ."

Một tiếng thở dài hiếm thấy từ Yêu Nga trong miệng nói ra, để Gaza trầm mặc, trong tay ôm thật chặt nàng duy nhất của cái.

"Yêu Nga, buổi chiều chúng ta sẽ đến Cuồng Sa bộ lạc, Cuồng Sa là một đại bộ lạc, phóng xạ quanh thân mười hai cái cơ trung bộ lạc, ba mươi ba cái loại nhỏ bộ lạc, thủ lĩnh càng là Hiến Phong Già La, người không nên giống như trước kia như vậy. . ."

Nhìn thấy xa xa to lớn sơn mạch, Lam Ngọc đột nhiên mở miệng nhắc nhở Yêu Nga, Yêu Nga hiển nhiên không thích người khác dạy nàng, đột nhiên dựng thẳng lên lông mày, quay đầu cảm tức ôn hòa Lam Ngọc, lớn tiếng thét to:

"Hấn là Hiến Phong Già La, lẽ nào ta cũng không phải là sao, dựa vào cái gì để ta thấp hơn một con? Hừ, người nói chưa dứt lời, người nói rồi, ta ngược lại muốn thử xem cái kia Cuồng Sa bản lĩnh."

Lam Ngọc lộ ra bất đắc dĩ cười khổ, lập tức trở nên nghiêm túc, mang theo lạnh lùng ngữ khí nói rằng: "Hấn không tính cái gì, nhưng hấn không chế

23,000 cái bộ lạc dừng sĩ, bốn mươi lăm cái Già La chúng, người thật sự muốn thử xem sao?"

Lời này vừa nói ra, Yêu Nga liền có chút á khẩu không trả lời được, một hồi lâu mới thàn nói: "Nhiều người có gì tài ba?"

Hiển Phong Già La trùng trận vô song, nhưng là sẽ bị lên tới hàng ngàn, hàng vạn bộ lạc dừng sĩ bao phủ lại giết chết, chớ nói chi là nhiều như vậy bảo hộ già, chỉ cần năm cái trở lên bảo hộ già, cho dù Hiển Phong Già La cũng phải đào tẩu, Cuồng Sa là một người Hiển Phong Già La, có thể lôi kéo nhiều người như vậy, uy vọng có thể thấy được chút ít.

"Nhiều người chính là bản lĩnh, gia trưởng đối với hoang dã mưu tính đã lâu, không thể ở trên tay bọn ta xảy ra sự cố, thất bại hậu quả người biết, lần này chúng ta là hiệp trợ Cuồng Sa đối phó một cái khác đại bộ lạc, một khi hoàn thành, phía Đông hoang dã cũng sẽ bị thống nhất, đến thời điểm . . ."

Lam Ngọc nói liên miên cần nhẫn nói, mạnh mẽ ngắt đầu, nhưng nhìn thấy Yêu Nga chính nhìn nhiều đám mây, hiển nhiên mất tập trung, không khỏi mà lần thứ hai cười khổ, lắc lắc đầu cảm miệng.

Lam Ngọc cùng Yêu Nga đối thoại Gaza đều có nghe được, cái gì Cuồng Sa bộ lạc, cái gì Hiển Phong Già La, đối với nàng mà nói giống như là dị thế giới đồ vật, liền ngay cả phía Đông hoang dã đều không rõ ràng, mà nàng duy nhất quan tâm chính là, không biết Cao Phong hiện tại thế nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64 :Có phiền toái

"Khoát Nha, nhanh lên một chút, muốn không được bao lâu liền ban đêm. . ." Nước Ngọt tỉnh, Can Từ đối với xa xa phiền phiền nhiều nhiều Khoát Nha lớn tiếng kêu gào, hồng vân đã biến thành màu đen, bóng đêm sắp đến, bận rộn ở trên sườn núi thân nô cùng các nữ nhân chính đang thu dọn đồ đạc.

Khoát Nha rất xa hướng về Can Từ khoát tay áo một cái, nhưng không có trả lời, để Can Từ không khỏi mà tức giận lên, mỗi Cao Phong áp chế, Khoát Nha liền có chút không nghe bắt chuyện, cả ngày khiêng rặng nanh đao nhảy lên nhảy xuống, cũng không định tính, thật muốn thể hấn A Đại cố gắng giáo huấn một phen.

Trên mặt bao quanh cây đay bó Can Từ có chút thờ hỏn hển chạy đến Khoát Nha bên người, không giống nhau : không chờ mở miệng mắng to, đã nhìn thấy Khoát Nha chính nhìn phương xa, hướng về Can Từ xua tay. . .

Khoát Nha vị trí là Nước Ngọt tỉnh bốn phía ngọn núi cao nhất địa phương, cao hơn mặt biển có ít nhất 300 mét, có thể nhìn thấy chỗ rất xa, Can Từ theo Khoát Nha quan sát địa phương nhìn tới, không khỏi mà hít vào một ngụm khí lạnh.

Rất xa đường chân trời đang không ngừng bị hắc ám nuốt chửng, mặt mờ dưới bầu trời, thiên địa liền thành một vùng, nhưng ở cái kia mặt đất bao la trên, không tự nhiên bóng tối chính đang không ngừng di động, ở dưới ánh sáng cuối cùng hiển hiện bóng tối như sóng biển bao phủ đại địa.

"Can Từ thúc, đó là vật gì?" Khoát Nha nhìn bóng tối có chút không nắm chắc chú ý, không biết là tia sáng biến hóa, vẫn là cái gì khác, nhưng đều là để hấn cảm thấy một loại mãnh liệt bất an.

"Không biết. . ." Can Từ buồn buồn trở về một tiếng, đi về phía trước mấy bước, muốn xem đến rõ ràng hơn một ít, nhưng tầm mắt của hấn ở trong chiến đấu được quá tổn thương, làm sao cũng không thấy rõ bên kia rốt cuộc là thứ gì.

Khoát Nha gãi gãi đầu, rút ra miệng rộng tựa như đang trầm tư, nhưng trong lòng đối với Can Từ xem thường, nếu như Cao Phong ở đây, nhất định biết bên kia đến cùng là cái gì.

Ở tại bọn hấn không nắm chắc chú ý thời điểm, Can Từ nhạy cảm phát hiện, bên ngoài mấy chục km bóng tối từ từ đình chỉ, sau đó mảnh này khu vực liền bị âm u bóng đêm cho bao phủ.

"Không tốt. . ." Đột nhiên, Can Từ sắc mặt trở nên khó coi, sau đó Khoát Nha sắc mặt cũng biến thành khó coi lên, ở mảnh này trong bóng tối, làm ta lảm lảm ngọn lửa không ngừng dấy lên, không lâu lắm, hàng trăm hàng ngàn đồng lửa như ngôi sao bình thường ở đại địa lấp loé.

Khoát Nha chưa từng ở bầu trời đêm từng thấy tinh tinh, nhưng hấn ở buổi tối từng thấy lửa trại, cho nên hấn trước tiên biết, mảnh này mây đen đến cùng là cái gì.

"Cái này cần bao nhiêu người a?" Khoát Nha chậm chậm địa dò hỏi, Can Từ không hề trả lời, hấn ở tính toán những kia hỏa điểm số lượng, một đồng

lửa trại đủ khiến hai mươi người ở hoang dã nướng đồ ăn sưởi ấm, mà bên kia lửa trại chỉ là tiểu Hà vừa lộ ra, càng nhiều lửa trại bị bên cạnh ngọn núi cho ngăn trở, bọn họ muốn xem cho rõ ràng, phải có được mặt khác trên một ngọn núi đi.

"Chỉ ít vượt quá hoang nhân bộ lạc đi. . . ." Can Từ đã biết lửa trại suy đoán, sau đó liền bị sợ hãi đến không nhẹ, hoang nhân bộ lạc có gần ba ngàn người, nói cách khác, nơi đó có ít nhất trên một ngàn hoang nhân chiến sĩ.

"Cái kia. . . , cái kia bọn họ là ai?" Khoát Nha không khỏi mà nuốt xuống một ngụm nước bọt, nói lắp hỏi, Can Từ trực tiếp lắc đầu: "Không biết, nhiều người như vậy, e sợ. . . ."

Hắn nói e sợ, tuyệt đối không phải tin tức tốt, xem đáng đáp kia, nhưng là hướng bị hủy diệt hoang nhân bộ lạc phương hướng.

"Vậy thì đừng để ý tới bọn hắn, chỉ cần không chọc đến chúng ta là được, nước ngọt sự tình cũng không thể lộ ra. . . ." Khoát Nha quan tâm nhất vẫn là lợi ích của mình, để Can Từ chau mày, hắn không phải là Khoát Nha loại này tâm trí không hoàn toàn tiêu hài tử, xuất hiện đại quy mô như vậy bộ lạc không phải tin tức tốt, mặc kệ từ phương hướng nào đến, cũng có thể đối với bị thương nặng Hắc Trảo bộ lạc tạo thành sự đả kích mang tính chất hủy diệt.

"Không tốt. . . , không thể để cho thân nô môn châm lửa. . . ." Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Can Từ quay đầu nhìn về phía bên dưới ngọn núi nơi ở, từng đồng lửa trại đã nhen lửa, để hắn gấp đến độ nhảy lên chân, nhắc chân liền muốn hướng phía dưới phóng đi, lại bị Khoát Nha kéo.

Đóng

"Ha ha, Can Từ thúc người bị hồ đồ rồi? Chúng ta có thể xem thấy bọn họ, là chúng ta ở trên núi, bọn họ không nhìn thấy chúng ta, đừng để ý tới bọn hắn, chúng ta đi ăn thịt nướng đi, ta lên lút cho người để lại chút cây táo tẩu, bảo đảm người yêu thích. . . ."

Lầm lẩm liệt liệt Khoát Nha nghĩ đến việc không liên quan tới mình, liền không để ý nữa, Can Từ khúc lên ngón tay, đột nhiên đập vào Khoát Nha trên ót, để hắn nhếch miệng kêu to.

"Người biết cái đích gì, ban đêm nhóm lửa, trên đỉnh đầu sẽ không Lượng sao?"

Can Từ nôn nóng giáo huấn Khoát Nha, liền nhắc chân hướng về bên dưới ngọn núi chạy đi, bởi vì sốt ruột, còn kém điểm quãng ngã một té ngã, Khoát Nha ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, mở ra miệng rộng, một hồi lâu mới thảm nói: "Không a, đây không phải là cổ găng sao?"

Chờ Khoát Nha không nhanh không chậm xuống tới bên dưới ngọn núi, liền thấy mấy trăm cái nữ nhân cùng hài tử, còn có thân nô đều bị Can Từ tụ tập chung một chỗ, cũng không biết Can Từ đang làm lý lẽ gì?

"Đều biết chứ? Các người có thể sống sót, là Tam Trảo bản lĩnh, hắn vốn là không cần phải để ý đến các người, có thể an nhàn địa trở lại tìm thúy, nhưng các người phải chết khát. . . ."

Trong bóng tối Khoát Nha thấy không rõ lắm dáng vẻ, nhưng hắn tiếng nói bên trong nghiêm khắc như Dao Phong bình thường lạnh lẽo, để mọi người ở đây đều lòng mang thấp thỏm, Khoát Nha muốn mở miệng, lại phát hiện, tựa hồ không liên quan sự tình của chính mình, liền ngậm miệng không nói.

"Tam Trảo liều mạng cứu các người, mạng của các người chính là Tam Trảo, Tam Trảo giết khủng bố Tử thần, là hoang dã bên trong người mạnh mẽ nhất, các người theo hắn chiếm món hồi lớn. . . ."

Khoát Nha vượt cằm nghe Can Từ gào thét, vẫn như cũ không tìm được manh mối, đang lúc này, Can Từ tiếng nói xoay một cái, kéo tới hoang nhân bộ lạc trên.

"Các người nói cho ta biết, các người trước đây bộ lạc tại sao muốn di chuyển? Tại sao muốn rời khỏi chính mình thổ địa, đến chúng ta ở đâu tới. . . ."

Câu nói này để Khoát Nha trong lòng hơi động, lập tức bắt đầu kinh hãi, giờ khắc này hắn mới hiểu được những người kia cùng hoang nhân trong bộ lạc liên hệ, hiển nhiên, hoang nhân bộ lạc không phải chỉ một tính di chuyển, chiếm cứ trung bộ hoang dã cùng bắc bộ hoang dã hoang nhân luôn luôn bài xích những bộ lạc khác, nếu như nói, Hắc Trảo bộ lạc cùng quanh thân bộ lạc còn có một chút điểm văn minh khí tức, như vậy hoang nhân bộ lạc chính là người man rợ bên trong người man rợ, đối với bất kỳ bộ lạc đều là một hồi tai nạn.

Can Từ gây nên phía dưới gây rối, bọn họ không nghĩ tới, Can Từ sẽ hỏi bọn họ những câu chuyện này, nhất thời á khẩu không trả lời được.

"Lẽ nào các người còn muốn ăn giầu sao? Giết chết khủng bố Tử thần Tam Trảo đã sớm biết có vấn đề, cho nên mới để ta hỏi, âm mưu của các người đến cùng là cái gì. . . ."

Can Từ một tiếng quát lớn, để Khoát Nha bắt đầu kích động, múa lên răng nanh đao nhảy đi vào, hét lớn một tiếng: "Nói, có nói hay không ta chặt hắn. . . ."

Can Từ cùng Khoát Nha song trọng áp bức để một ít tiểu hài tử gào khóc lên, sau đó thân nô môn cũng gây rối, nhưng bọn họ không có phản kháng, mà là ở châu đầu ghé tai, thương lượng cái gì, một hồi lâu, ở Can Từ kiên trì sắp tiêu hao hết thời điểm, một cái thân nô đứng dậy, quỳ gối Can Từ trước mặt phục sát đất.

"Phương bác gặp đại nạn, có rất nhiều dã nhân từ càn bắc địa phương lại đây, khắp nơi tập kích hoang nhân bộ lạc, bọn họ mỗi người thanh diện Lão Nha, thân hình cao lớn, rất nhiều người đao thương bất nhập, bảo hộ giả cũng không ngăn được bọn họ, rất nhiều bộ lạc đều bị bọn họ ăn sạch sẽ, không

ngăn được, liền hướng . . ."

Ở thân nô giảng giải bên trong, Can Từ thế mới biết hoang nhân bên trong biến hóa, không khỏi mà hít vào một ngụm khí lạnh, nếu là phương bắc không ngăn được, cái kia phía nam cùng vùng phía tây không phải nguy hiểm?

"Can Từ thúc, hần nói cái gì đã nhân? Có người như vậy sao? Bảo hộ giả cũng không ngăn nổi?" Bảo hộ giả đối với Khoát Nha lại như trên trời thần thị, là không thể chiến thắng, đang kinh ngạc bên trong cũng có chút kinh hoảng, mấy ngàn người đại bộ lạc đều phải chạy trốn, nếu như hần gặp phải nên làm gì?

"Đến cùng có bao nhiêu bộ lạc di chuyển. . . ." Can Từ không có suy nghĩ những kia thanh diện Lão Nha đã nhân, hần chỉ quan tâm có thể đem đại địa che chắn đám người đến cùng có bao nhiêu.

"Trung bộ hoang nhân cùng bắc bộ hoang nhân đánh mấy tràng chiến, chết rồi không ít bảo hộ giả, toàn bộ trung bộ quyết định tặng cho phương bắc đến những nơi khác, phía Đông, nam bộ, vùng phía tây đều có, chúng ta là đến vùng phía tây cái thứ nhất bộ lạc. . . ."

Ở thân nô giảng giải bên trong, Can Từ có chút răng chua, toàn bộ trung bộ khu vực là hoang dã rộng lớn nhất khu vực một trong, chỉ đứng sau bắc bộ, sau khi to lớn nhất khu vực mới là phía Đông, mà nam bộ thì lại xếp hạng vùng phía tây mặt sau, vùng phía tây có mười ba cái bộ lạc, nhưng đến cực hạn, nếu là lại xâm nhập nhiều như vậy hoang nhân, chỉ sợ cũng đối với bọn họ đường sống.

"Vậy rốt cuộc có bao nhiêu bộ lạc?" Khoát Nha đột nhiên xen mồm, Can Từ ánh mắt sáng quắc địa nhìn chăm chăm thân nô, đã thấy thân nô đếm trên đầu ngón tay quên đi nửa ngày, sau đó lại cúi đầu đếm lấy đầu ngón chân, một hồi lâu hần ngẩng đầu nói rằng: "So với ngón chân của ta đầu cùng đầu ngón tay tính gộp lại đều nhiều hơn. . . ."

Khoát Nha trực tiếp không nói gì, bởi vì hần cũng nắm chắc ngón tay trùng động, Can Từ nhưng là biết một ít, gật gật đầu nói rằng:

"Cái kia hướng tây bộ di chuyển bộ lạc người biết bao nhiêu cái?"

Lần này thân nô phản ứng rất nhanh, liền vội vàng nói: "Mãn Sơn tộc có ba cái bộ lạc, Lạc Á tộc nhân có bốn cái bộ lạc, còn có Hoành Đoạn tộc bảy cái bộ lạc, thêm vào chúng ta Dạ Ma bộ lạc, tổng cộng có mười lăm. . . ."

"Cái kia đến bao nhiêu người?" Khoát Nha toán không rõ ràng, Can Từ cau mày, hoang dã bộ lạc thông lệ là trừ phi tới màu mỡ thổ địa có thể nuôi sống càng nhiều người, bằng không nhân khẩu đều hạn chế ở ba ngàn khoảng chừng : trái phải, lại như Hắc Trảo cùng Địa Tu bộ lạc như thế, nhưng ở Hắc Trảo chu vi trong bộ lạc, cũng có hơn vạn người đại bộ lạc, nói cách khác, lần này di chuyển đội ngũ khả năng vượt quá năm vạn người.

"Khoát Nha, chúng ta có phiền toái. . . ." Can Từ không tiếp tục hỏi cái gì, trực tiếp quay đầu đối với Khoát Nha nói rằng, Khoát Nha chớp chớp mắt nhìn Can Từ, một hồi lâu mới lên tiếng: "Lẽ nào chúng ta đánh không thắng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65 : Đại trưởng lão?

Cao Phong từ trong giấc mộng tỉnh lại, không khỏi duỗi ra lại eo, dưới cái nhìn của hần, giết chóc cùng chiến tranh đều có một kết thúc, chỉ ít ỏi tương đối dài một quãng thời gian không cần hần trở lên chiến trường.

Trên chiến trường Cao Phong như cá gặp nước, không màng sống chết, nhưng dưới chiến trường Cao Phong nhưng sẽ bởi vì các loại xoắn xuýt lo lắng sợ sệt, loại tính cách này trên mâu thuẫn để hần đều là lo lắng một ít không biết sự tình, có lẽ là hần nghĩ tới so với người khác càng xa hơn một ít, vì lẽ đó sống so với những người khác càng ỉu xiu một ít.

Duỗi ra lại eo cương trực ở giữa không trung, Cao Phong kinh ngạc nhìn đứng ở gian phòng bên trong góc mười hai cái ngai đại tam thô thiếu nữ, những thiếu nữ này như pho tượng giống như vậy, không nhúc nhích, trước đó yêu thích hướng về hần quảng mị nhân chính là bánh quả hồng mặt nhưng là không còn nữa.

Những này đứng ở âm u bên trong thiếu nữ không có chủ động đi tới, hầu hạ sinh hoạt thường ngày của hần, vẫn như cũ không nhúc nhích, chỉ là linh hoạt con mắt sung đầy tò mò nhìn chăm chăm Cao Phong, tại nhiều như vậy con mắt nhìn kỹ, Cao Phong có chút không dễ chịu.

"Đại trưởng lão, người đã tỉnh. . . ." Một người từ bên ngoài đi tới, cung kính đem hai tay ôm ở trong lòng hướng về Cao Phong hơi cúi người, xem cái kia cổ trưởng bắp thịt, còn có trên ngực Hắc Trảo dấu ấn, Cao Phong có chút chua răng, đây là một cái tình nhuệ Hắc Trảo dũng sĩ, cũng là chỉ đứng

sau trưởng lão địa vị tối cao một đám người.

"Đại trưởng lão? Cái gì Đại trưởng lão?" Cao Phong không khỏi hỏi ngược lại, có chút chẳng hiểu ra sao, trước khi ngủ hắn vẫn là trong mắt mọi người Tam Trảo, làm sao tỉnh ngủ sau khi liền trở thành Đại trưởng lão?

"Hắc Trảo thủ lĩnh tự mình hạ lệnh, sau đó ngài chính là bộ lạc Đại trưởng lão, địa vị chỉ đứng sau thủ lĩnh. . . ." Vẫn là trước đó một mực cung kính, nhưng Hắc Trảo dừng sĩ tiếng nói bên trong cũng nhiều hơn mấy phần quái lạ, mười lăm tuổi Đại trưởng lão, toàn bộ bộ lạc lịch sử cũng không có xuất hiện quá a.

"Làm món đồ gì?" Cao Phong trong đầu tất cả đều là dấu chấm hỏi, trước tiên nghĩ đến Hắc Trảo phải hay không sợ hấn đoạt quyền? Sau đó lại nghĩ đến phải hay không động viên chính mình?

Cao Phong cũng không biết, Đại trưởng lão ở Hắc Trảo bộ lạc là một phỏng tay bàn ủi, vì lẽ đó không rõ vì sao.

"Các nàng là xảy ra chuyện gì?" Cao Phong hất cằm lên, chỉ vào đứng ở trong góc nhỏ các thiếu nữ, Hắc Trảo dừng sĩ nhưng vung tay, mười hai cái thiếu nữ cùng tiến lên trước, ở Hắc Trảo dừng sĩ mặt sau đứng thẳng thành một loạt.

"Bộ lạc quy củ, Đại trưởng lão có mười hai tên dừng sĩ người hầu cận, nhưng hiện tại dừng sĩ khuyết thiếu, Hắc Trảo thủ lĩnh tự mình hạ lệnh, đem ngài người hầu cận đổi thành bọn họ. . . ."

Ở dừng sĩ trần thuật bên trong, Cao Phong trong đầu một mảnh bản thủ xấu xa, hấn không thể nhảy dựng lên tìm Hắc Trảo đại âm ý một phen, mười hai cái thiếu nữ làm người hầu cận, hấn là đưa các nàng mang tới giường, vẫn là mang tới chiến trường?

"Hắc Trảo thủ lĩnh dặn dò, nếu như ngươi đã tỉnh, liền nhắc ngươi đến phòng nghị sự. . . ."

Đang khi nói chuyện, mười hai cái thiếu nữ tiến lên, đem Cao Phong giường cho giờ lên đến, để Cao Phong xem mặt lại, lúc này mới phát hiện, giường chiếu của chính mình là có thể bị nhắc đi?

Khi Cao Phong bị nhắc đến cử kỳ tang thương phòng nghị sự thời gian, Hắc Trảo cùng nguyên lai Ngũ trưởng lão, hiện tại Nhị trưởng lão đồng thời nhìn sang. . . .

Hắc Trảo bộ lạc không có sử dụng cái ghế quen thuộc, tùy tiện trên đất trải lên một khối da thú, chính là cái ghế, liền ngồi xếp bằng cũng không cần, muốn làm sao tọa liền làm sao tọa, Cao Phong bị nhắc đến trước người bọn họ bàn trà một bên thu xếp, không lâu lắm cũng chỉ còn sót lại ba người bọn hấn.

Hắc Trảo lơ đãng đảo qua tạm thời vẫn chưa thể động tác lớn Cao Phong, quay đầu nhìn về phía Nhị trưởng lão, mắt nhỏ Nhị trưởng lão nỗ lực chớp con mắt, đem trên bàn trà đồ vật đẩy ngã Cao Phong trước mặt, nhưng là một đồng hình ảnh to to nhỏ nhỏ phù hiệu da thú.

Đóng

"Trong bộ lạc tồn lương đều bị đoạt trở lại, Địa Tu bộ lạc lãng phí không ít, còn có trước đó bảo cát hủy diệt rồi một ít, ngươi xem một chút, chúng ta còn có thể ăn nhiều lâu. . . ."

Mắt nhỏ trưởng lão làm bộ rất tự nhiên, nhưng rất không tự nhiên đối với Cao Phong nói rằng, Hắc Trảo thì lại cúi đầu nhìn tay phải lưỡi dao sắc, tựa hồ nhìn mấy chục năm tay phải mọc ra mới trò gian.

"Món đồ gì?" Nhị trưởng lão nói chuyện mơ hồ không rõ, để Cao Phong nghi hoặc.

Mắt nhỏ trưởng lão da mặt đỏ lên, ngẩng đầu đến xem Hắc Trảo, Hắc Trảo nhưng không phản ứng hấn, cũng không phản ứng Cao Phong, kế tục cúi đầu nhà nghiên cứu trên lợi trảo hoa văn, như họa sĩ tìm kiếm sáng tác linh cảm.

"Tam Trảo a, ngươi bây giờ là bộ lạc Đại trưởng lão, Đại trưởng lão nên gánh lấy bộ lạc trách nhiệm, thủ lĩnh tin tưởng ngươi, ta tin tưởng ngươi, bộ lạc dừng sĩ cũng tin tưởng ngươi, vì lẽ đó, tin tưởng ngươi có thể làm tốt. . . ."

Đang khi nói chuyện, Nhị trưởng lão đem đầu hạ thấp, đang nhìn mình dừng quần liền không tiếp tục nói nữa, tựa hồ cùng tiểu đệ của mình làm không hề có một tiếng động câu thông.

"Đến cùng cái gì trò chơi?" Cao Phong vẫn không hiểu, đưa tay đem trước mặt này chồng da thú cầm lấy, Hắc Trảo nhưng lỏng ra một cái trường tức giận, đột nhiên ngừng đầu cảm tức Cao Phong, vang dội mà thô lỗ nói rằng:

"Ngươi tiếp nhận rồi Đại trưởng lão vị trí, nhất định phải làm Đại trưởng lão sự tình, Đại trưởng lão nên làm gì, Nhị trưởng lão nói cho ngươi biết, bụng ta không thoải mái, đi trước, chính các ngươi thương lượng. . . ."

Nói xong, khí thế hùng hồn Hắc Trảo đứng thẳng người lên, đập đập đập địa đi ra ngoài, cái kia đáng về vội vàng để Cao Phong một lần cho rằng, vì chờ mình, Hắc Trảo khẳng định biệt nước tiểu ức đến khổ cực.

"Tam Trảo a, ngươi từ nhỏ đã là ta nhìn lớn lên, hiện tại lại là bộ lạc đại công thần. . . ."

Không chờ Cao Phong chân chính lý giải Hắc Trảo ý đồ, Nhị trưởng lão liền bắt đầu cùng hắn lập quan hệ, bài đạo lý, trong lúc nhất thời để Cao Phong càng thêm mờ mịt, nhưng không tiện nói gì, lắc đầu nhìn như hòa tính vẫn tự đa thủ, một hồi lâu Nhị trưởng lão mới kết thúc lời nhai, đối với Cao Phong nói rằng.

"Người bây giờ nên rõ ràng chính mình phải làm gì chứ?" Nghe nói như thế, Cao Phong tầm mắt từ trong tay đa thủ chuyển đến nhìn như trung thực Nhị trưởng lão trên mặt, không chút do dự lắc đầu.

"Hiện tại không hiểu không cần gấp gáp, sau đó người sẽ rõ. . ."

Nhị trưởng lão hiển nhiên là người bận bịu, bận rộn trình độ chỉ cái này cùng Hắc Trảo, thao thao bất tuyệt nói rồi một đồng rơi vào trong sương mù phí lời, ném mờ mịt Cao Phong biến mất, tốc độ kia so với biệt nước tiểu Hắc Trảo còn nhanh hơn mấy phần.

Cho dù Nhị trưởng lão biến mất, Cao Phong cũng sẽ không cô đơn, như tiếp sức giống như vậy, mười hai cái thiếu nữ xuất hiện lần nữa ở phòng của hắn, đồng thời đóng vai pho tượng âm thầm, khá là người lý vẫn là không để ý tới, ta là ở chỗ đó, không buồn không vui.

"Các người biết chút ít cái gì không?" Cao Phong vào lúc này mới phản ứng được, hoặc là nói hắn bị Đại trưởng lão tên tuổi cho đập hôn mê, không khỏi mà sờ sờ cằm, nhìn mình là không phải tỉnh lại sau giấc ngủ đột nhiên dài ra râu mép, nhưng này trên cằm chỉ có thể xưng là lông tơ râu mép vẫn như cũ cùng hòm qua Thiên Nhất dạng, để hắn ừ ừ.

". . ." Rất hiển nhiên, những thiếu nữ này thật coi chính mình là trở thành pho tượng, vẫn như cũ không nói một lời, nhưng Cao Phong nhưng có thể nhạy cảm nhận ra được, những thiếu nữ này không có một người là dài đến xấu, chỉ ít có thể xưng tụng thanh tú, hơn nữa thân cao đều là gần như, bình quân đều ở khoảng 1m70.

Cao Phong thân thể của chính mình mới chỉ có mười lăm tuổi, đã dài đến 1 mét bảy bốn, nằm trên đất, vẫn như cũ cảm thấy những thiếu nữ này có chút cao, sẽ ở trong đầu tránh qua cho các nàng mặc vào giày cao gót đáng vẽ, một luồng dị dạng tâm tình không khỏi mà để hắn muốn đem những thiếu nữ này niệm đi, cái cảm giác này để hắn phi thường chán ghét cao hơn chính mình nữ nhân đứng ở trước mặt nhìn xuống chính mình.

Đương nhiên, Cao Phong nói cho cùng trong xương còn là một người rất kiêu ngạo, trừ ra thiên tính bên trong một ít không biết mà kinh hoàng tâm tình, hắn là đứng ở một cái nào đó độ cao đến xem kỹ người chung quanh, trừ phi như Khoát Nha như vậy đạt được nội tâm hắn tán thành, bằng không, cho dù người khác chết ở bên chân của hắn, cũng sẽ không cau mày.

"Đến cùng tính là gì?" Cao Phong trong lòng âm thầm cô, không tiếp tục để ý này quần thiếu nữ, cho dù ở trên danh nghĩa thuộc về hắn, cũng sẽ không chân tâm đi quan tâm các nàng.

"Đi cho ta gọi cái dừng sĩ đi vào, tùy tiện người nào, các người đi ra ngoài đi. . ." Nghĩ đến phiền lòng nơi, Cao Phong thái độ liền có chút táo bạo, rất thiếu kiên nhẫn, muốn đem đám nữ nhân này phái đi.

Các thiếu nữ liếc mắt nhìn nhau, đồng thời lắc đầu, một người trong đó khoe miệng có viên trĩ, xem ra cao nhất, khỏe mạnh nhất, bộ ngực to lớn nhất nữ nhân đã mở miệng, có hoang dã nữ nhân đặc biệt khàn khàn tiếng nói, nhưng mang theo một điểm non nớt.

"Nhị trưởng lão đã phân phó, người cùng bất luận là nam nhân nào gặp mặt, chúng ta đều phải ở đây, trừ phi người muốn cùng nữ nhân gặp mặt, chúng ta mới có thể rời đi. . ."

Lời nói này, để Cao Phong trong lòng trực tiếp không nói gì, hắn nghe không ra ý tứ trong lời nói, luôn cảm giác là lạ, cũng không biết, là lạ ở nơi đó.

Hắn nghĩ tới rồi mặt khác phương diện, "Lẽ nào những nữ nhân này chính là giám thị hắn người? Nhưng vì cái gì? Lẽ nào Hắc Trảo đối với mình không yên lòng, lấy Đại trưởng lão tên tuổi trời lại chính mình, lại lấy người hầu cận danh nghĩa giám thị chính mình? Hoang dã người lúc nào cũng sẽ chơi thủ đoạn?"

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Hoang dã phong cách số học đề

Còn có, Nhị trưởng lão nói rồi, người không thể làm xong ngày hôm nay sắp xếp, liền không thể đi ra ngoài, ăn đồ vật sẽ có chúng ta sắp xếp. . ." Cao Phong đại ra nhìn giảng giải thiếu nữ, cái gì đều không thấy rõ, đã nhìn thấy khoe miệng cái kia viên chí trên dưới tung bay, tình cờ tránh qua trong miệng chiếc kia không có bàn chải đánh răng kem đánh răng tẩy xuyên răng vàng.

"Lăn, cút cho ta, ta muốn làm gì, không cần người khác tới nói cho ta biết, đều đi ra ngoài cho ta. . ."

Cao Phong phần nộ rồi, hấn cảm giác mình trở thành kẻ tù tội, những thiếu nữ này chính là lao tù cái giá, vừng vàng đem hấn hạn chế, nếu là như vậy, hấn tình nguyện muốn cái kia ngoại trừ sẽ thả điện, liền không còn gì khác bánh quả hồng mặt tới chiếu cổ chính mình.

Hiển nhiên, các thiếu nữ chỉ nghe Hắc Trảo không nghe Cao Phong, vẫn như cũ không nhúc nhích.

Phần nộ sau khi, Cao Phong đột nhiên nở nụ cười, hấn cảm thấy không có cần thiết vì là những thứ đồ này tức giận, giám thị liền giám thị đi, hấn hấn là cảm tạ Hắc Trảo, chỉ ít không có để hấn xuất hiện ở xuất hiện thế giới này ngày thứ nhất giám thị chính mình, trải qua nhiều như vậy giết chóc, hấn cũng mệt mỏi, một loại phát ra từ trong xương một mỏi.

Hoang nhân bộ lạc, khủng bố Tử thần, còn có Địa Tu bộ lạc, hấn giết người gộp lại chỉ ít vượt quá ba mươi người, nhưng hấn không biết tại sao muốn đi giết chóc, như chỉ là vì sống tiếp mà giết chóc, lý do không khỏi buồn cười, không để ý tới niệm giết chóc chính là điên cuồng.

Cũng có thể dùng người sống chẳng qua là một loạt ngẫu nhiên sự kiện tổ hợp tới nói phục chính mình, lại không khỏi chỗ trống buồn cười, bởi vì hấn trước sau không biết mình sống đến bây giờ, cần thể hiện giá trị là cái gì, từng có đi ra ngoài xem bên ngoài lý tưởng, nhưng theo từng cuộc một giết chóc, cũng phai nhạt, nếu như bên ngoài vẫn là bạo lực cùng giết chóc tổ hợp, đi ra ngoài cùng lưu lại lại có cái gì không giống?

Ngơ ngác nhìn âm u không gian bầu trời thông khí khe hở bên trong xông vào đến duy nhất tia sáng, hấn ở trong lòng tự xét lại, trong đầu không khỏi mà xẹt qua trước đây hình ảnh, cái kia lửa đạn mấy ngày liền chiến trường, trí mạng đạn lạc, không ngừng ngã xuống chiến hữu, có xung phong công chính diện trúng đạn, có ở lần tránh lửa đạn bất ngờ bị đánh thành phần vụn, có trọng thương ở lại chiến trường yếm hủ hấn lui lại, mà chết trận, còn có bởi vì đồ kị sợ hãi mà tan vỡ, bị hấn tự tay xử quyết.

Từng hình ảnh máu tanh giết chóc hình ảnh cùng hấn ở cái thế giới này trải qua hình ảnh chảy xuôi so sánh, chậm rãi đào móc trong đó chỗ bất đồng, A30178 là hấn ở kiếp trước tên, Cao Phong là Phi Nhi cho hấn đặt được tên, Tam Trảo là hấn bây giờ tên, không hề có sự khác biệt, chỉ vì, hấn trong xương là chính bản thân hấn.

Đột nhiên, Cao Phong có chút rõ ràng tại sao có trên chiến trường ký ức sau khi, nhưng giết nhau lực vẫn như cũ bài xích, hấn cũng không phải là bài xích giết chóc bản thân, mà là bài xích giết chóc lý do.

Kiếp trước chiến trường so với hiện tại chiến trường tàn khốc gấp mười lần, một trận chiến đấu hạ xuống, từ người thành sơn thành hải, thương vong của thường dân nhiều hơn quân nhân gấp trăm lần, cái kia từng toà từng toà thi thể chồng chất ngọn núi đau nhói mắt của hấn, trái tim của hấn, bởi vì Phi Nhi cũng là bình dân, cho nên hấn không phải là vì phát tiết trong lòng thô bạo tác chiến, mà là vì bảo vệ Phi Nhi cùng những gia bình dân. . .

"Ở đây lại có cái gì đáng giá ta bảo vệ?" Cao Phong môn tự vấn lòng, trước sau đem chính mình xem là một cái khách qua đường, không thể hòa vào hấn, nhưng lại không biết có thể sử dụng lý do gì thuyết phục chính mình, thuyết phục chính mình cầm lấy đao hướng về từng cái từng cái mạnh mẽ mà không biết kẻ địch khiêu chiến.

Lại như Hắc Trảo nói tới, bảo hộ gia chi là Già La chúng, Già La chúng là cao cấp sức mạnh tầng dưới chót, ở mặt trên còn có Hiển Phong, Hám Quân, Liệt Sơn, Băng Vân, còn di tinh cùng hạo kiếp đã không phải là nhân loại có thể chạm đến phạm vi, liền ngay cả kiếp trước vũ khí đều không thể nào làm được.

Ở trong hoàn cảnh này, Cao Phong sợ hãi lại như nữ nhân kinh nguyệt, mỗi một quãng thời gian sẽ xuất hiện, khiến cho hấn không thể không vì là tương lai lo lắng.

Đóng

Trên chiến trường Cao Phong là không sợ không sợ, một khi chân tâm tập trung vào, sẽ tuyệt đối chăm chú, chính là phần này liễu lĩnh chăm chú để hấn như cá gặp nước, luôn có thể ở hấn phải chết dưới tình hình tìm tới sinh cơ, nhưng hấn không thể cả đời đều rơi vào giết chóc, cả đời đều như thế mờ mịt luống cuống.

Hỗn loạn tâm tư như hải triều, một lần sóng tiếp một lần sóng hướng về hấn vọt tới, từ nhỏ hẹp thông khí khe hở bắn vào tia sáng trở nên mờ mịt, cây đuốc ở hắc ám không gian nhen lửa, so với Bạch Thiên càng sáng thêm hơn đường, những thiếu nữ kia môn vẫn như cũ trang nghiêm nghiêm túc san sát ở xung quanh, chỉ là nhân số ít một nửa, không biết có phải hay không là đi nghỉ ngơi, chờ thay phiên.

Nâng cảm trầm tư Cao Phong ngây ngốc nhìn trước mặt đồ ăn, một khối ngàn năm bất biến bánh mì, một bát không biết cái gì thực vật làm thang, còn có một bàn thảm ở đầu mỡ bên trong thịt nướng, như vậy một phần kiếp trước đơn sơ đồ ăn, ở vùng phía tây hoang dã nhưng xa xỉ đến cực điểm, nhưng Cao Phong không đói bụng đi ăn.

Sau khi hôn mê, hấn bị người thanh tẩy vết thương, trên người gì đó đại thể không ở, đánh hụt băng đạn súng lục, dính đầy huyết ô răng cưa Quân Đao, còn có giết người như cắt cỏ Tử thần loan đao.

Vẫn đợi được đồ ăn đều lạnh, Cao Phong mới thanh tỉnh lại, có vẻ như hấn còn có nhiệm vụ, Nhị trưởng lão cho hấn một ít sắp xếp nhiệm vụ, không hoàn thành liền không thể đi ra gian phòng, điều này làm cho hấn có chút tinh thần.

"Ai biết Nhị trưởng lão an bài cho ta cái gì?" Cao Phong lên tinh thần, hướng về chu vi gỗ cọc hỏi dò.

Vẫn là cái kia bên môi trĩu đứng dậy, đi tới Cao Phong trước mặt, đem hấn xem không hiểu da thú nhát lên, nói rằng: "Nhị trưởng lão hi vọng ngài có thể

đem bộ lạc đồ ăn tổng số cùng nhân khẩu tiêu hao kết hợp, cho mỗi cá nhân một lần nữa xác định khẩu phần lương thực, nhất định phải chống đỡ đến sang năm cây táo thu hoạch, cái này chính là trước đây Đại trưởng lão lưu lại đồ vật. . . "

"Này toán thần mã?" Nhìn bị con gái cầm trong tay da thú, Cao Phong sắc mặt lưu luyến, này xem như là nguyên thủy nhất lưu thủy trưởng sao?

"Vạn nhất. . . , vạn nhất Tam Trảo coi không ra làm sao bây giờ?" Một cái nào đó hẻo lánh gian phòng truyền đến Hắc Trảo nghi hoặc.

"Coi không ra liền coi không ra, hắc là bộ lạc người thừa kế, chỉ là cho hắc biết một vài thứ mà thôi. . . ." Có thể không cần chính mình toán những thứ đồ này, Nhị trưởng lão giọng nói nhẹ nhàng mà tự nhiên, có chứa một chút ít cười trên sự đau khổ của người khác.

"Nhưng hắc nếu như toán sai làm sao bây giờ?" Hắc Trảo vẫn là có chút không yên lòng, đây chính là giữ gìn bộ lạc sinh tồn đại sự a.

"Hiện tại bộ lạc dừng sĩ tổn thất hơn năm trăm người, thân nô tổn thất hơn tám trăm người, còn có người hầu đi theo cũng tổn thất không ít, nhân khẩu chỉ có trước đây hai phần ba, lương thực nhưng không có tổn thất bao nhiêu, làm sao đều sẽ không chết đói người. . . ."

Nhị trưởng lão hiển nhiên sớm có phúc án, bình tĩnh nói, Hắc Trảo tâm tùy theo thả xuống, sau đó hơi nhướng mày, không vui nói rằng: "Vậy ngươi không nói sớm một chút?"

Gần vua như gần cọp, Hắc Trảo không cao hứng, Nhị trưởng lão lập tức dây dưa, nặn ra vài điểm mồ hôi hột, nhắm mắt nói rằng: "Ta xem ngài đối với Tam Trảo kỳ vọng rất cao, phải làm được ngài không làm được sự tình, người trẻ tuổi muốn nhiều rèn luyện a. . . ."

Hắc Trảo lại thả xuống lòng mày, không giống nhau: không chờ Nhị trưởng lão hư ra trong lòng hờn dỗi, đồng thời to bằng cái đầu nắm đấm liền đập đến trên mặt hắc, ở Nhị trưởng lão trong tiếng kêu gào thê thảm, Hắc Trảo táo bạo quát: "Ta là thủ lĩnh, còn có cái gì ta không làm được. . . ."

"Lương thực tổng cộng ba mươi một cái cái xiên, bốn mươi chín cái quyền nỉ, còn có tám mươi chín cái điểm? Đây rốt cuộc là thần mã đồ vật? Vì là thần mã đến mục súc chỗ nào, lại biến thành đuôi? Sáu mươi một cái đuôi to, ba mươi hai cái tiểu đuôi, lẽ nào bọn họ không hiểu chắc chắn, liền một con mục súc, một cái đuôi vẽ lên đi sao? Chuyện này. . . , đây là cái gì? Răng nanh đao, trường mâu, bánh bao? Còn có tiểu Thạch Đầu, cây cỏ, này quá trừu tượng chứ?"

Hoàn toàn xem không hiểu da thú trên đồ vật, Cao Phong có chút phát điên, đột nhiên đem da thú ném xuống đất, vô lực ngẩng đầu nhìn trần nhà, trong lòng tránh qua một câu kinh điển danh ngôn: "Không văn hóa thật là đáng sợ. . . ."

Nguyên bản biết đến tri thức là Hắc Trảo cấm kỵ, hoặc là thế giới này cấm kỵ, mà thế giới này vẫn tự hoàn toàn xem không hiểu, lại như kiếp trước nhà khảo cổ học nhìn thấy viễn cổ văn tự hình chêm thần phục, mà hắc chính là đối mặt một đồng trừu tượng giáp cốt văn cảm thán.

"Trong bộ lạc còn có bao nhiêu người? Trong đó dừng sĩ, thân nô, người hầu đi theo, nữ nhân, khế nô, còn có mười hai tuổi trở xuống hài tử số lượng. . . ."

Cao Phong không biết bên môi trĩ tên, cũng lười hỏi, một khi quyết định làm chuyện nào đó mà, hắc sẽ trở nên chuyên tâm, vấn đề của hắc đối với bên môi trĩ cùng cái khác thiếu nữ hiển nhiên vượt qua lý giải hạn mức tối đa, không có một người có thể trả lời.

"Quên đi, ngươi đi bên ngoài điều tra một phen trở về nói cho ta biết. . . ." Cao Phong thiếu kiên nhẫn phát tay, hồi tưởng Nước Ngọt tình nhân khẩu cùng tồn lương quan hệ, không nói không biết, hắc vẫn đứng là không nghĩ tới những thứ đồ này.

"Cái..Cái gì là điều tra? Ăn sao?" Thiếu nữ lại không trước đó giả vờ giả vịt lạnh lùng cùng gàn bướng, nhất gan hướng về Cao Phong hỏi dò, cái kia hoang mang con mắt khiến người ta nhìn đánh tâm nhãn đáng thương.

"Ngươi. . . , quên đi, sẽ đếm xem sao?" Cao Phong đã quen không nói gì, đối với bất kỳ khả năng kinh ngạc đều ép buộc chính mình học được quen thuộc, tin tưởng thiếu nữ trước mắt đột nhiên mọc ra râu mép đều sẽ không vô cùng kinh ngạc hơn nữa.

Đếm xem ở Cao Phong trong lòng là đơn giản hơn nữa bất quá đồ vật, chỉ ít Khoát Nha đều hiểu đến một ít, nhưng hắc không nghĩ tới, người hầu đi theo môn lúc huấn luyện, có điều tra kẻ địch số lượng phân biệt học tập, đối làm bé trai khả năng biết, đối làm chỉ có thể lạc bánh bột ngô, sữa hài tử hoang dã phụ nữ, còn thật không biết.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Hương diễm cuốn sổ

"Hô. . . ." Thở ra một hơi thật dài, giờ lên hai tay vỗ gò má, đẹp loạn trong lòng càng ngày càng buồn bức lửa giận, một hồi lâu, cảm giác cứng ngắt gò má nhu hòa hạ xuống, Cao Phong bỏ ra khó coi nụ cười, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói rằng: "Vậy người biết mình tên gì?"

"Cái này ta biết, A Ma gọi ta Bạch Bì Nhi, nói ta so với những khác nha đầu bạch. . . ." Rốt cục có thể trả lời Cao Phong vấn đề, thiếu nữ cũng hoan nhanh hơn rất nhiều, vừa mở miệng liền thao thao bất tuyệt, đề Cao Phong cái trán màu đen tuyền bằng thêm mấy cây.

"Được rồi da trắng, người mang theo hai người đi ra ngoài mấy người, mấy chục nam nhân, ngay khi người trên người mình dùng than khối họa một đạo, mặc kệ người là họa nơi cánh tay vẫn là trên mặt, mấy chục nữ nhân, ngay khi đi theo người nhân thân trên họa một đạo, mười cái hài tử, ở một người khác trên người họa một đạo, rõ chưa?"

Nói nói, Cao Phong đột nhiên rõ ràng da thú trên ý tứ, lương thực là lấy bách lâm đơn vị tính toán, một trăm đơn vị đại diện cho một cái phù hiệu, vì lẽ đó dùng không giống phù hiệu đến biểu thị, mục súc cũng là, 100 cây tiểu đuôi đại diện cho một cái đuôi to, có thể vấn đề lại tới nữa rồi, 100 cây đuôi to không phải là một vạn con mục súc? Hẳn là thế nào cũng không tin có 6,132 đầu mục súc.

Vốn tưởng rằng nghĩ rõ ràng sự tình, Cao Phong lại bị hồ đồ rồi, nếu là thuật toán, như vậy chính là vừa xem hiểu ngay, nếu là bách tiến vào chế, mục súc hiển nhiên số lượng không giống, tuy rằng hẳn bình thường không quan tâm, nhưng là biết, bộ lạc mục súc tuyệt đối sẽ không vượt quá nhân khẩu.

Trong phòng đi ra ngoài ba người, lại bổ sung ba người, có thể Khoát Nha ở đây, biết hưởng thụ một phen mỹ nhân ôm nhau tư vị, Cao Phong không nằm trong số này, hẳn cũng không phải là sa vào cùng trong kỷ ức cái kia mặt quần trắng, mà là không giống thẩm mỹ quan đề hẳn có đặc biệt quái dị tâm tình.

Sáu cái cứng nhắc mà nặng nề pho tượng đề Cao Phong đàn độn vô vị, xem những thiếu nữ kia đáng vẽ, phảng phất sắp hiển tế Ác Ma tuần đạo người, liền càng làm cho hẳn khó chịu, ở tề nhạ chờ đợi bên trong, giả vờ giả vịt địa nghiên cứu trong tay da thú, cây đuốc thiếu đốt đùng đùng vang lên giòn giã là duy nhất động tĩnh, không khỏi mà nhớ tới cái kia ngủ quên ở giường dưới đáy, yêu thích lên lút chôn đồ ăn Tiểu Hồng Sa, đột nhiên, trong lòng dâng lên một trận khó chịu.

Cao Phong không chỉ một lần tự nói với mình, Gaza không có việc gì, nhưng hẳn chính mình cũng biết, giống như vậy tuổi hài tử, là không thể có thể sống sót, nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi chua đau.

Đóng

Ở cái thế giới này, Cao Phong là cô độc, cho dù cùng bộ lạc dùng sĩ đồng thời ở trên chiến trường giết chóc phần đấu, cũng không có thể hòa vào trong đó, Hắc Trảo là một quả đoán thù lĩnh, có thể tuyệt đối không phải cái người cha tốt, còn hẳn nữa chưa từng gặp mặt mẫu thân, tất cả hết thảy đều để hẳn cảm thấy lạnh lùng mà ngăn cách.

Chỉ có hai người mới có thể làm cho hẳn cảm thấy một ít ấm áp, một người là Khoát Nha, trắng ra mà tán lại, có chút kẻ vật nhưng cùng người vô hại, là một không sai bạn xấu, còn có một người là Gaza, đáng thương vừa đáng yêu, khiến người ta xuất phát từ nội tâm đau lòng, nhưng đem hẳn chiếu cố cố gắng, an ủi hẳn cô độc mà cô quạnh tâm linh, không nhiều lời, nhưng tinh khiết trong ánh mắt thần thiết là nhất để hẳn khó quên.

Nghĩ đến hơn nhiều, Cao Phong không khỏi mà ngây dại, nhìn cây đuốc nhớ lại Gaza từng tí từng tí, cùng là hồi ức, nhưng không lại hết sức muốn tìm về mình trước kia, trong đầu chỉ có Gaza con mắt cùng Khoát Nha chỗ hồng răng vàng lớn, tình cờ còn có Can Tử bóng người.

"Đại trưởng lão, chúng ta hoàn thành. . . ." Đang khi nói chuyện, ba cái vóc người khỏe mạnh, nhưng có chút đường nét thiếu nữ thân nhiên hướng về Cao Phong lộ ra toàn thân mỗi một lần da thịt, đề Cao Phong không khỏi mà tròn mắt ngoác mồm.

Cao Phong toán lột một điểm, than củi không phải bút chì, không làm được đều đều nhất trí, vì lẽ đó thiếu nữ đem trên mặt, trên tay họa mãi sau khi cũng chỉ còn sót lại thân thể, mà ngực bụng vị trí là tốt nhất ghi chép địa phương.

Trước tiên, Cao Phong đòi đi tầm mắt, miệng lưỡi trở nên khô ráo, một trái tim cũng không đứng yên, đang kịch liệt nhảy lên bên trong, mờ ảo ánh mắt không biết tại sao lại na đến thiếu nữ trên người, sau đó liền như giống như điện giật lần thứ hai tránh ra, ba, năm lần sau khi, bên mỗi trí có chút không kiên nhẫn, thầm nói: "Rất lạnh a. . . ."

"Ba mươi mốt, ba mươi hai, ba mươi ba, ba mươi. . . , thật tròn mãn a, lẽ nào Đại trưởng lão họa bánh bao chính là nữ nhân? Nói như vậy, rằng nanh đao chính là dũng sĩ, trường mâu chính là thân nô, tiểu Thạch Đầu chính là người hầu đi theo? Ngạch. . . Ta đến cùng đếm tới chỗ nào rồi?"

Dại ra nhìn trước mắt như Xuân Đào ngọn núi đầy đặn cùng điểm kia khiến người ta mê muội đỏ sẫm, xoang mũi cũng theo mê muội toả nhiệt, khó khăn nuốt vào một ngụm nước bọt, Cao Phong ép buộc chính mình đem tầm mắt di động đến mặt của cô gái trên, ở nàng hoa miêu tựa như luyện cấp trên một lần nữa mấy quá, lần này hẳn thành công đột phá bộ ngực cản trở, đến bụng dưới, nơi nào có vài đạo vết tích không đợi nhìn rõ ràng, một thoáng liền nhìn thấy bên kia Hessen nơi ở ẩn hoa lan trong cốc vắng, đầu óc trống rỗng. . . .

Từng giọt máu mũi theo trên môi hạ đến trên ngực, Cao Phong con mắt trở nên chỗ trống, giữa hai chân địa phương bắt đầu tạo phản, Cao Phong hình tượng đề mấy cái thiếu nữ đồng thời sột sắng, cho rằng Cao Phong bị thương, ba cái sợi nhỏ chưa treo thiếu nữ cây hương trầm chấp chôn, ở Cao Phong bên người mãnh liệt lẫn lộn, đề Cao Phong máu mũi do nhỏ liền phun, lập tức hai mắt trắng dã, ở mắt máu nghiêm trọng trạng thái hôn mê bất tỉnh. . . .

"Chúng ta phải hay không quá nóng lòng?" Hắc Trảo đứng ở cửa nhìn thấy bị lửa nữ cứu giúp Cao Phong, có chút tối tăm đối với con mắt đen một vòng, tí không lưu lại vết máu Nhị trưởng lão nói rằng.

Nhị trưởng lão híp sung con mắt, nhìn thấy Cao Phong đáng vẻ, không khỏi mà lắc đầu nói rằng: "Đao Phong cần mài giữa mới sẽ sắc bén, ung non cũng bị lui ra vực sâu mới có thể học được bay lượn, Tam Trảo là bộ lạc chủ nhân tương lai, vì bộ lạc, cũng chỉ có xin lỗi Tam Trảo. . . ."

"Hon nữa. . . , hon nữa không như vậy, Tam Trảo vẫn là sẽ không quen thuộc nữ nhân , ta nghĩ này cùng Tam Trảo từ nhỏ không có ở nữ tử bên người trải qua quan hệ đi. . . ." Nói tới chỗ này, Nhị trưởng lão cẩn thận liếc mắt nhìn Hắc Trảo, không khỏi mà lùi về sau nửa bước, Tam Trảo mẫu thân là cấm kỵ, nếu như chọc giận Hắc Trảo, con mắt của hắn đừng nghĩ lại nhìn tới đồ vật.

Hắc Trảo nhưng ở cúi đầu trầm tư, không có chú ý Nhị trưởng lão, thật lâu mới thản nhiên thờ dài: "Là ta sơ sót, tạo thành hắn không thích nữ nhân, từ giờ trở đi, ta phải tăng gấp bội bù đắp, nhất định phải đem vùng phía tây hoang dã hết thấy nữ nhân đẹp nhất đều đưa đến Tam Trảo bên người. . . ."

"Chỉ sợ. . . , chỉ sợ sâu sắc thêm Tam Trảo trong lòng bóng tối a, có muốn hay không. . . , có muốn hay không chúng ta để hắn trước tiên ném thù nữ nhân tư vị nhỉ?" Ngoài miệng nói chính là vật cực tất phản, ra chủ ý nhưng là rút cùi dưới đáy nội, nếu như Cao Phong nghe được Nhị trưởng lão chủ ý, đời này hận nhất không có người khác, chỉ có thể là Nhị trưởng lão.

"Những sự tình này trước tiên để một bên, Tam Trảo mang về thân nô người biết rồi? Năm mươi thân nô có thể giết chết hơn một trăm cái Địa Tu đừng sĩ, bộ lạc đừng sĩ số lượng không đủ, muốn san bằng Địa Tu bộ lạc chỉ cần chờ mười năm, ta cũng không có mười năm có thể các loại, có muốn hay không đem khế nô lấy ra một phần. . . ."

Hắc Trảo cùng Nhị trưởng lão nói ra ý nghĩ trong lòng càng chạy càng xa, lưu lại nghiêm trọng mắt máu Cao Phong ở nữ nhân trung gian hôn mê, tất cả tất cả nhiệt liệt mà quên đi. . . .

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68 : To lớn chuột

Trời cao như máu, nhiệt độ cao pháp phối, đỉnh núi Khoát Nha khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều đang đổ mồ hôi, nhưng hắn đầy lòng nhưng là băng hàn, vào đêm trước đó bóng đen bây giờ mờ ra hoàn toàn ở trước mắt bọn hắn, ở mảnh này xa xôi Gaza trên mặt đất, Gaza đã biến mất, chỉ còn vô biên vô hạn màu đen lăm lăm, từng con cao to thô tích nổi lên không dứt, mấy cũng đếm không hết, cái kia thô tích trên vật tư chồng chất như núi, Khoát Nha đời này đều chưa từng thấy nhiều như vậy vật tư.

Can Từ ánh mắt đã chợt dạ, hắn so với Khoát Nha nghĩ đến càng nhiều, người trên 10 ngàn, vô biên vô hạn, đây là mấy cái bộ lạc liên hợp lại cùng nhau di chuyển, số lượng chỉ ít ở 20 ngàn trở lên, phân tán đội hình chiếm cứ càng nhiều mặt đất, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy, những người này có thể đem thiên địa bỏ thêm vào.

"Khoát Nha. . . , không thể đợi thêm, người nhanh đi về, trở lại nói cho Tam Trảo, chúng ta có phiền toái lớn. . . ." Can Từ nghiêm túc đối với Can Từ nói rằng, để Khoát Nha mê man, cầm lấy ổ chim tựa như tóc, mang theo dư mắt con mắt chớp chớp, một hồi lâu mới lên tiếng: "Ta đi rồi người làm sao bây giờ?"

"Còn có thể làm sao? Ăn đi chứ, chúng ta người này cách hoang nhân bộ lạc chỉ có một ngày đường, hoang nhân rất dung Dịch Thông quá vết chân tìm tới chúng ta, nhưng bọn họ cũng có thể thông qua vết chân tìm tới Hắc Trảo bộ lạc, không muốn hết thấy người quen biết chết hết, người mau mau đi báo tin. . . ."

Can Từ lưu luyến nhìn phía sau từ từ có mô hình cây táo ruộng, đây là cờ nào thật một vùng a , nhưng đáng tiếc trời cao không cho bọn họ thời gian, bằng không sau ba năm, nơi này lại sẽ hình thành một cái bộ lạc, một cái có thể nuôi sống một vạn người trở lên đại bộ lạc.

"Cái kia, ta tìm tới ba con trai nói cái gì?" Khoát Nha có lúc cơ linh, có lúc hồ đồ, gặp phải chuyện nhỏ cơ linh, gặp phải đại sự hồ đồ, nghe Can Từ nói nghiêm trọng, không khỏi rồi loạn tay chân.

"Để hắn chạy, chạy càng xa càng tốt, hoang nhân đại bộ lạc không ai chống đỡ được, mấy vạn người bộ lạc hoang nhân chiến sĩ so với toàn bộ vùng phía tây hoang dã hết thấy bộ lạc đừng sĩ gộp lại còn nhiều. . . ."

Ở Can Từ giục gãi, Khoát Nha đem tâm xoay ngang, mang theo năm cái thân nô lên đường, lưu lại Can Từ đứng ở đỉnh núi viễn vọng Khoát Nha bóng lưng, hắn không biết, còn có thể hay không thể gặp lại được Khoát Nha cùng Cao Phong, có thể hay không ở nhìn thấy nữ nhân của mình cùng hải tử.

Có một chút hắn không có nói thật, hắn căn bản không thể ăn đi, hoang dã người am hiểu ở hoang dã truy tìm dấu chân, mang theo một đám phụ nữ trẻ em, cho dù chạy đến chân trời, hoang dã người cũng có thể tìm tới, vì lẽ đó biện pháp duy nhất đó là bỏ qua nơi này phụ nữ trẻ em cùng Khoát Nha đồng thời trốn.

Cao Tử không có làm như vậy, nguyên nhân có chút buồn cười, hẳn muốn vì Cao Phong làm hết sức bảo lưu này chi bộ tộc, những bộ tộc này là Cao Phong tài sản, mà tính mạng của hắn là Cao Phong cứu, vốn nên chết ở Hắc Trảo vút bỏ bên trong, chết ở không bỏ Tử thần trong tay, nhưng hắn còn sống, phải báo đáp Cao Phong.

Đóng

Ở một người tên là Nước Ngọt tỉnh địa phương, một cái cũng không bị Cao Phong tán thành người, một cái đã xảy ra xấu xa người, vì Cao Phong lợi ích, cam nguyện lưu lại bảo vệ Cao Phong tài sản, chỉ cần một cái thân nô, hoặc là một người phụ nữ phản bội, Cao Tử liền sẽ chết cực thảm, nhưng hắn vẫn như cũ lưu lại, tình nguyện dùng mệnh còn trả lại nợ Cao Phong tất cả.

Cao Phong dùng rỗng rã một ngày mới làm rõ nhân khẩu số lượng, đương nhiên không phải nằm ngoài trên người cô gái nghiên cứu đi ra, mà là ở hắn phần nô kháng nghị dưới, Hắc Trảo tự mình gạt đầu, để chính hắn kiểm kê nhân khẩu, như vậy, Cao Phong liền đem bộ lạc mọi người khẩu kiểm lại một phen, cuối cùng cũng không có đạt thành trong lòng cuối cùng một điểm chờ mong, tìm tới Tiểu Hồng Sa,

"Bộ lạc dừng sĩ tổng cộng có 457 người. . . " " Dĩ nhiên có nhiều như vậy? Ta còn tưởng rằng chỉ có ba trăm. . . "

Câu nói đầu tiên liền bị Hắc Trảo đánh gãy, để Cao Phong rất bất mãn, không nhìn được nhìn Hắc Trảo, ở Nhị trưởng lão ánh mắt kinh ngạc dưới, Hắc Trảo nữu bóp mấy cái, không hề động thủ không nói, còn ngâm miệng lại, thế nhưng trên mặt sắc mặt vui mừng làm thế nào cũng không tiêu tan.

"457 người có ba mươi hai người tàn phế, 150 người khinh bị thương, cần mười ngày đến ba mươi ngày tu dưỡng, thân nô còn còn lại 270 người, người bị thương nữa, người hầu đi theo còn lại mười bảy người, người người bị thương, nữ nhân có 1,150 người, mười hai tuổi trở xuống hài tử có 970 người, từ ba tháng đến mười hai tuổi đều có, khế nô tám trăm. . . "

"Khế nô không cần toán người. . . " Hắc Trảo phi thường khoản ông nội xua tay, khá là món tiền nhỏ không phải tiền mùi vị, để Cao Phong lần thứ hai lật lên khinh thường, ban đầu là ai nói không thông qua kiểm tra để hắn khi (làm) khế nô? Trong âm thầm chính mình còn nói thầm, Khoát Nha không thông qua kiểm tra có thể đích thân nô, hắn không thông qua khi (làm) khế nô, dựa vào cái gì?

"Dựa theo bộ lạc dừng sĩ một tháng tiêu hao mười cái đại bánh mì, thân nô một tháng tiêu hao năm cái đại bánh mì tính toán, tổng cộng cần XXX cái bánh mì, người hầu đi theo tiêu hao bánh mì mỗi tháng cần XX cái, nữ nhân cùng hài tử ăn lương thực phụ bánh, mỗi tháng tiêu hao XX cái, tiểu hài tử giảm phân nửa, tổng cộng cần XXXXX cái, khế nô cần. . . "

Ở Cao Phong báo cáo bên trong, Hắc Trảo lần thứ hai đánh gãy Cao Phong, rất đại khí nói rằng: "Chúng ta chưa bao giờ cho khế nô toán quá lương thực, bọn họ đều là có thể sống sót. . . "

Một câu nói kể rõ khế nô bị thương đau khổ, Cao Phong có chút không lời nào để nói, nhưng là không có kiên trì, con người đảo một vòng, chỉ vào hơn trăm cái mười hai tuổi trở xuống khế nô nói rằng: "Bộ lạc nhân khẩu không đủ, bọn họ có thể chính thức chuyển thành thân nô, nếu như có người hoàn thành kiểm tra, liền tăng lên vì là dừng sĩ, con gái có thể làm nô nữ. . . "

"Lương thực đủ sao?" Hắc Trảo cũng không để ý những này khế nô chuyển đổi thân phận, mười hai tuổi nhai con làm việc vô căn cứ, hắn quan tâm chỉ là lương thực có đủ hay không.

"Ta mong muốn, lương thực đầy đủ chúng ta chống đỡ mười ba tháng, nếu như cắt giảm 20% tiêu hao, còn có thể nhiều chống đỡ ba tháng. . . "

"Ý của ngươi là lương thực đủ chúng ta thu hoạch dưới một mùa cây táo?" 20% khái niệm Hắc Trảo không hiểu, hắn cũng không quan tâm đến cùng có thể chống đỡ bao nhiêu cái nguyệt, chỉ là quan tâm có đủ hay không ăn.

Cao Phong có chút hối hận chính mình làm gì như thế chuyên nghiệp, giải thích nhiều như vậy, người khác căn bản không phản ứng, chỉ là gạt đầu tiếng trầm nói rằng: "Được rồi, nhiều hơn nữa nhiều người như vậy ăn đều đủ. . . "

"Có thể hay không toán sai rồi? Hàng năm Đại trưởng lão đều nói chỉ thiếu một chút liền không đủ?" Nhị trưởng lão nói ra sự nghi ngờ của mình, Hắc Trảo ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Cao Phong, trong lòng cũng đang hoài nghi, Cao Phong giận quá mà cười.

"Các ngươi đến xem một thoáng Đại trưởng lão phòng ở liền biết hắn vì sao lại cái gì nói, đúng rồi, nhớ tới mang tới đào sạn. . . "

Trên đời này không còn người có ăn học đi quản lý không hiểu chắc chắn Man Hoang bộ lạc dễ dàng hơn tham ô, Nhị trưởng lão vấn đề, đối với Cao Phong căn bản là không là vấn đề, tại sao thiếu một chút không đủ? Là bởi vì hết thấy nhiều đi ra lương thực đều bị Đại trưởng lão cho tham ô, Đại trưởng lão chết rồi, Khuê Thổ chưa kịp nhúng tay, vì lẽ đó thu hoạch cây táo cùng thu hoạch mới là bình thường niên đại sản xuất, lại làm cho Hắc Trảo bộ lạc chân chính được mùa một cái.

Hắc Trảo không hiểu văn hóa, không có nghĩa là hắn là người ngu, một mặt âm trầm dẫn người đến Đại trưởng lão phòng ở trước, mảnh này chỉ đứng sau Hắc Trảo ở lại được phòng là bộ lạc hiếm có mấy cái quần thể kiến trúc, không nói lầu các đình đài, chỉ ít cũng là ba tiến vào ba ra, nhà kẻ mấy chục căn phòng lớn.

Ở mọi người gõ tìm kiếm dưới, rất nhanh, bọn họ ở hết thấy nhà kẻ dưới tìm được hầm, hoặc là nói, nhà kẻ mục đích thành lập chính là vì những này hầm, chẳng trách liền Địa Tu bộ lạc đều không có tìm được.

Khi cái kia một sọt sọt màu sắc có chút lờ mờ bánh táo bị kháng sau khi đi ra, Hắc Trảo sắc mặt âm trầm như mực, Nhị trưởng lão không dám tin

tường, bộ lạc các dũng sĩ thì lại vô đầu, bọn họ không hiểu, Hắc Trảo tại sao muốn đem kho lúa xây dựng ở Đại trưởng lão phòng nhỏ phía dưới.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Quá hoang mang

"399, bốn trăm . . . , năm trăm . . . , vẫn rất cẩn thận, một căn phòng là tiêu chuẩn một trăm sọt, tổng cộng có hai mươi bảy phòng ở, vừa vặn 2,700 sọt, bánh táo đầy đủ bộ lạc dũng sĩ ăn nửa mười ba tháng, nói cách khác, bình quân hạ xuống, mỗi người ăn cây táo bánh liền có thể ăn ba tháng? Bao quát khế nô. . . ."

Cao Phong rung đùi đắc ý tính toán, rơi vào Hắc Trảo trong tai, liền như bàn tay lớn đánh ỏ trên mặt hắn, hắn xem so với Cao Phong càng nhiều, nơi này lương thực thành phần đều là giống nhau, nói cách khác, Đại trưởng lão đem năm rồi trần lương cũng thống nhất đổi thành năm đó mới lương, như vậy liền vĩnh viễn không tồn tại mục nát biến chất, thực sự là giỏi tính toán, tính toán đến hắn Hắc Trảo trên đầu.

"Còn lại đều là diện khang cùng thảo tử, những này đều không có cần thiết nhìn, nếu như Đại trưởng lão sống thêm tới mấy năm, những thứ đồ này hắn là đều sẽ biến thành bánh táo chứ?"

Cao Phong cảm thán nói rằng, có thể nói, Đại trưởng lão lưu lại của cải so với Hắc Trảo muốn mạnh hơn nhiều lắm, cho dù Hắc Trảo nắm giữ toàn bộ bộ lạc, cũng không có thể hưởng về như vậy vợ vệt tiền tài, đang lúc này, đột nhiên nghe được vài tiếng kinh ngạc thốt lên. . . .

Mấy chục bộ trẻ con bạch cốt rải rác ở phòng nhỏ hằm một góc, nơi này trần ngập mục nát tanh tưởi, nhưng ở bên góc tường, hai tấm da thú lát thành giường chiếu chứng minh nơi này đã từng có người ở quá, nơi này sinh hoạt thường ngày vật đầy đủ mọi thứ, cây táo tũn, thịt nướng xương, còn có các loại kỳ kỳ quái quái item, lại như Cao Phong trước đây dưới sàng tư nhân thu gom giống như vậy, nhiều nhất nhưng là to to nhỏ nhỏ bình khí, răng nanh đao có ít nhất mười con, tinh xảo đoản đao cùng đen thui đuôi bò cạp trạng chủy thủ cũng không có thiếu, nhiều nhất nhưng là từng đoàn không biết món đồ gì biên chế hắc ti.

"Độc tràng nhân?" Cao Phong trước tiên nói rằng, Hắc Trảo sắc mặt càng đen thui hơn, phát lên lợi trào phát tiết tựa như bắt ở trên vách tường, lê ra năm đạo sâu sắc khe, nhưng đem tăng ở trên vách tường một cái đen thui kim loại hộp cho đào đi ra, để Cao Phong trên mặt bại hoại cùng tê nhạt đều biến mất, nhìn như rất phổ thông kim loại trên cái hộp rỉ sét sặc sỡ dưới có minh văn cùng rồng hai đầu tiêu chí, một đoạn xa lạ ký ức xuất hiện ở trong đầu.

Pháo sáng lên xuống buổi tối oánh Lượm mà u Như thế, tình cờ vang lên tiếng súng như nhạc nhẹ giống như thúc người ngủ, Cao Phong nằm ngoài chiến hào bên trong, quan sát chiến hào ở ngoài thân chất đầy đồng trận địa, chiến hữu bên cạnh hít mắt nói chuyện phiếm, một chút huyền Lượm hỏa điểm ở môi hắn khói hương trên sáng tối chập chờn.

Đột nhiên, một điểm Lưu Hỏa từ gáy phun ra, chiến hữu trên cổ đột nhiên phun trào khói hoa nổ tung tựa như huyết hoa và khí quân tổ chức, há mồm nhìn lên bầu trời chiến hữu lại chưa từng nói qua một chữ, rơi xuống tàn thuốc rơi vào trong dòng máu chít chít vang vọng, Cao Phong nhào tới chiến hữu trên người đồng thời, vài điểm Lưu Hỏa tạc xuyên phía sau chiến hào rơi xuống bầu trời đêm phân cuối, trong nháy mắt, toàn bộ phòng tuyến đều bị đột phá.

Đóng

Từng cái từng cái u linh giống như kẻ địch xuất hiện ở chiến hào bên trong về phía trước đột tiến, lặng yên không một tiếng động mà lại quỷ dị khó lường, toàn bộ chiến hào chỉ còn Cao Phong nằm ngoài thi thể của chiến hữu trên, nhìn những kia tụ tiêu vì là rồng hai đầu vũ trang nhân viên biến mất ở đạo thứ hai phòng tuyến trước mặt, gắt gao cắn môi. . . .

"Tại sao không có ai nói cho ta biết. . . , bộ lạc đến cùng là ai? Lễ nào các ngươi đều coi ta là thành kẻ ngu si sao. . . ."

Hắc Trảo gào thét thức tỉnh Cao Phong, hắn không để ý đến nỗi trận lôi đình Hắc Trảo, con mắt chỉ nhìn chăm chăm cái này song đầu tiêu chí hộp sắt, trái tim nhảy lên so với đêm qua nhìn thấy lửa nữ còn nhanh hơn, có thể thân phận chân thật của hắn liền rơi vào chiếc hộp này phía trên.

"Này đều do Đại trưởng lão sẽ tính sổ, nếu không phải chỉ có thể dựa vào hắn, cũng sẽ không xuất hiện cái vấn đề này, hiện tại được rồi, Tam Trảo là Đại trưởng lão, Đại trưởng lão sẽ đồ vật hắn cũng có, cho dù Tam Trảo sau đó cũng tham ô, chỉ ít đồ vật vẫn là rơi vào chính mình trong tay không phải?"

Nhị trưởng lão an ủi Hắc Trảo lý do rất muốn ăn đòn, phăng phất nhất định Tam Trảo sẽ tham ô một chút, nhưng Hắc Trảo cũng thật là ăn này một bộ, trong lòng tính toán, bộ lạc truyền nhiều đời như vậy, nếu như mỗi một đời Đại trưởng lão đều làm như vậy, trời mới biết bị tham bao nhiêu đồ vật, có thể

nếu như Tam Trảo có thể đem bộ này biện pháp truyền cho cháu của hần, mắc đi cầu vị, sau đó Đại trưởng lão tham đồ vật, đều sẽ rơi xuống Hắc Trảo gia tộc trong tay?

Nghĩ tới đây, Hắc Trảo tức giận trong lòng phẫn, đảo qua trên đất các loại tạp vật, rất ngạo khí nói rằng: "Đều đưa đến chỗ của ta, lại đi những nơi khác nhìn, Đại trưởng lão nhất hệ mấy trăm năm cũng không chỉ sẽ tồn như thế ít đồ. . ."

Trước đó còn vì là bộ lạc có thể ăn được hay không no cái bụng Hắc Trảo đã tầm mắt đã trống trải, nếu lương thực đầy đủ, như vậy nơi này lương thực liền thuộc về hần Hắc Trảo, điểm này tuyệt đối không cần nghi vấn, không công đến có thể nuôi sống bộ lạc đừng sĩ một năm tiền lời, Hắc Trảo tại sao không cao hứng?

"Bạch Bì Nhi, Bạch Bì Nhi, người đi cho ta đem hộp lấy tới. . ." Độc trảng nhân đem đồ vật giấu đi như thế kín, là độc trảng nhân biết vật này quý giá, Hắc Trảo không đề tại mắt bên trong, là đầu óc đã bị thành son bánh táo cho lấp kín, không nghĩ tới cái khác, Cao Phong sẽ không khách khí, tự nhiên dạn dò trên danh nghĩa trực thuộc thủ hạ.

Cao Phong là Hắc Trảo nhi tử, Hắc Trảo đồ vật tự nhiên cũng thuộc về hần, da trắng không do dự, chạy tới ôm vào trong ngực đứng về Cao Phong bên người, Cao Phong lúc này lại cảm thấy mấy cái nha đầu vẫn đúng là không ngày hôm qua chán ghét, nhìn so với bánh quả hồng mặt thoải mái không nói, cởi sạch quần áo so với tuyệt thế giai nhân đẹp dễ a.

Vật tư cũng không hạn chế với lương thực, nhiều thứ hơn bị tìm kiếm đi ra, về số lượng bách rãng nanh đao, từng cây từng cây giác Mi mọc sừng chế tạo sắc bén lao chiếm cứ rờn rã một cái nhà kho, còn có hiểm thấy cung nỏ, ngoại hình thô ráp, lực sát thương bởi vì không biết cao tính dai thủ gần cường hần hơn, còn có cái kia một bó bó tỉ mỉ chế tác thủ rãng tên nỏ, để Cao Phong cũng có chút mê tí mắt.

Vật này nhưng là tốt nhất trợ giúp hỏa lực a? Nếu như ngày đó ở hoang nhân bộ lạc có như thế mấy cái cung nỏ, hần có thể đem trăm người thương vong hạ thấp một nửa.

"Ta xem Khuê Thổ là muốn tạo phản, Nguyên Đồ nó không phải đã sớm hủy hoại, tại sao ở chỗ của hần có nhiều như vậy. . ." Hắc Trảo gào thét mang theo một loại sung sướng, rất mâu thuẫn, cũng rất dễ người nghe xoắn xuýt, hần sao chính là vui mừng vẫn là phẫn nộ, sáng tỏ điểm không được sao?

Từng đồng da thú, các loại ngạc nhiên sự vật cổ quái, Cao Phong thậm chí nhìn thấy to to nhỏ nhỏ kim loại bánh rãng bị cho rằng trang sức phẩm lau chùi bóng loáng phản quang, còn có các loại màu sắc pha lê hạt châu cùng to to nhỏ nhỏ không tròn vẹn kiếp trước dụng cụ, tuy rằng ở Cao Phong trong mắt, những thứ đồ này chất thành một đồng, lại như kiếp trước thùng rác, nhưng ở nơi này, nhưng là để mọi người ngạc nhiên bảo vật.

"Hừ, cả nhà bọn họ chính là dơ bẩn chuột sa mạc, món đồ gì hướng về hang động bên trong tàng. . ." Mỗi phát hiện một cái nhà kho, Hắc Trảo liền vui mừng một điểm, chửi bậy một tiếng, phát tiết một thoáng bất mãn, này không, một cước đá vào một đồng tạp vật trung gian, đá rầm tán ra.

"Mẹ kiếp, tay. . . , lựu đạn, toàn bộ ngã xuống. . ." Cao Phong một tiếng mắng to, con mắt nhìn chăm chú bay ở giữa không trung một cái vòng tròn cuộn cuộn đồ vật, vật này vốn nên bị gì sét chột ở giữa không trung vắng ra, thẳng tắp hướng về giữa mọi người rơi đi.

Gào thét ra báo cảnh sát lời nói, Cao Phong hai tay ôm lấy đầu, nhào tới mảnh đạn phá góc chết đem toàn thân co lại thành một đoàn, chờ nổ tung đến.

Hắc Trảo và những người khác đồng thời đại ra nhìn Cao Phong lấy thương tàn thân động như thổ chạy, nhưng không hiểu đến cùng đang làm gì, cái viên này tròn vo lựu đạn rơi xuống Nhị trưởng lão bên chân, Nhị trưởng lão đang muốn hỏi dò chuyện gì xảy ra, thiếu kiên nhẫn đá một cái bay ra ngoài, liền hướng Cao Phong đi đến.

Cái kia lựu đạn vèo địa lẩn tới Cao Phong trước mặt, mờ mắt nhìn thấy vật này, Cao Phong vãi cả linh hồn, lần thứ hai bắn ra mặt đất, bạo phát một câu: "Lão nhị, ta thảo người. . ."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Báo ứng a

Lần này Cao Phong không tiếp tục rơi xuống đất, bị Hắc Trảo một cái xách trụ sau gáy, không để ý gãy dựa Cao Phong, nhìn chăm chăm quái lạ lựu đạn, chờ xem ngạc nhiên.

Cao Phong vùng vẫy nửa ngày, đánh giá lựu đạn nếu như nổ tung, đã sớm bạo, cũng thành thật đi, Nhị trưởng lão ngồi xổm ở lựu đạn bên cạnh, lay hai lần, nghi hoặc nhìn Cao Phong hỏi: "Mù mò đồ vật?"

"Nếu là ta nguoi, thì sẽ không ngồi xổm ở vật kia phía trước, một khi nổ tung, so với một trăm chiếc đầu đồ đá ném mạnh quả cầu lửa còn kinh khủng hơn. . . ."

Cảm giác bị người chê cười Cao Phong cắn răng mở miệng nói rằng, Hắc Trảo không đánh giá, đem Cao Phong thả lại đến mấy cái thiếu nữ trong tay kiêu căng trên giường, xoay người đi ra hầm, Cao Phong thúc giục thiếu nữ đi ra ngoài, lưu lại Nhị trưởng lão vẫn là chưa từ bỏ ý định, kể tục lay.

"Sau đó muốn chân thật điểm, đừng sao gào to hô, ảnh hưởng không tốt. . . ." Cao Phong bắt được Đại trưởng lão kho tàng, vì là Hắc Trảo bộ lạc lập xuống đại công, Hắc Trảo cũng không dễ nhiều giáo huấn cái gì, chỉ là không nóng không lạnh nhắc nhở một câu, để Cao Phong trong lòng càng khó chịu hơn.

"Hắn sao, tại sao không nổ tung? Nổ chết Nhị trưởng lão cái kia cầu mặt nhỏ. . . ."

Trong lòng thầm mắng tránh qua, liền nghe oanh địa một tiếng, vô số khói bụi từ hầm lối ra : mở miệng dâng lên mà ra, nghe được này âm thanh nổ tung, Hắc Trảo đột nhiên cả kinh, phát lên lợi trảo bày ra lâm chiến tạo hình.

Cao Phong nhưng trong lòng an nhàn, nghe động tĩnh này liền biết, đây không phải là tính sát thương mãnh võ lưu đạn, mà là Âm bạo chấn hám đạn, bình thường dùng làm tù binh đối phương pháo đài nhân viên vũ khí, chỉ là đối với bị người sử dụng cực không nhân đạo, có thể sẽ tạo thành cả đời ám ảnh trong lòng, nói cách khác, sợ sệt hình tròn đồ vật.

"Khắc khắc khắc. . . ." Mấy cái thiếu nữ ở khói bụi bên trong ho khan, giờ lên Cao Phong hướng về một bên chạy đi, Hắc Trảo yểm hộ Cao Phong lui lại, chu vi bộ lạc dừng sĩ tất cả đều vây quanh, nhìn khói đen bốc lên hầm khẩu súng sò, so với trước đó phản ứng, Cao Phong biểu hiện tương đương bình tĩnh.

"Thứ này còn nữa không. . . ." Hắc Trảo trước tiên tìm được Cao Phong, nắm lấy cánh tay của hắn hưng phấn hỏi, là một người giết người không toán báo hộ giả, hắn làm sao không biết lưu đạn giả trị, nếu như dùng ở Địa Tu bộ lạc trên, xuất kỳ bất ý, hắn sẽ rất dễ dàng đem Địa Tu giết chết , còn Nhị trưởng lão. . . , Hắc Trảo trong lòng đã đem hắn liệt vào nhớ lại đối tượng.

"Cái này. . . , đến xuống tìm, nói như vậy, xuất hiện tỷ lệ rất lớn, nhưng nguoi cũng thấy đấy, cũng không ai biết vật này lúc nào sẽ nổ tung, có thể ngày hôm nay, có thể đời sau. . . ."

Đóng

Đối với quá thời hạn vũ khí, Cao Phong sớm liền hết hi vọng, trước đó ở hoang nhân bộ lạc hắn suýt chút nữa chết ở quá thời hạn viên đạn mặt trên, lần này hắn đồng dạng ở quá thời hạn lưu đạn trước mặt làm mất đi người, quyết định đời này quên mất kiếp trước vũ khí, đành hoàng khi (lâm) một cái hoang dã nguoi, tin tưởng đao so với thương càng dễ sử dụng hơn.

"Tìm được, tìm được. . . ." Tiếng kinh hô bên trong, một đám mặt mày xám xịt dừng sĩ giờ lên thất khiếu chảy máu Nhị trưởng lão đi ra, Cao Phong chỉ là nhìn lướt qua, liền biết Nhị trưởng lão không có việc gì, cũng không thêm đề ý, nhìn sắc trời dần dần đen, ngập một cái nói rằng: "Nhị trưởng lão sẽ không chết, khả năng có mấy ngày không nghe được âm thanh, còn có, chân chính bảo tàng hắn là giấu ở những kia căn phòng lớn bên trong, ta kiến nghị đào ra dưới giường, nói không chắc có kinh hi. . . ."

Hắc Trảo nhìn rồi đi Cao Phong cau mày không nói, hắn càng thêm xem không hiểu Cao Phong, mỗi tiếng nói cử động đều có hoang dã nguoi không có quái lạ, hắn thật muốn kéo đi Cao Phong da mặt, nhìn là không phải con trai của chính mình?

Mấy ngày tu dưỡng, để Cao Phong khá hơn nhiều, bởi vì thống kê công lao, còn có đào ra Đại trưởng lão bảo tàng công lao, Cao Phong đãi ngộ cao nhất đẳng, bên người thiếu nữ nguoi hầu cận tăng cường đến mười tám nguoi, lại bị Cao Phong cho đuổi ra ngoài, hắn có thể không chịu nổi bị ba mươi sáu con con mắt nhìn chăm chăm

Bởi vì Cao Phong nổi giận quan hệ, rốt cục chiếm được một ít tự do không gian, cũng không cần sợ hãi người khác theo dõi hắn tinh luyện thuốc chữa thương cùng một đầu tinh dầu, mà hắn một câu nói có thể vận dụng toàn bộ bộ lạc nhân lực cho hắn thu thập những này, vì lẽ đó nhân rồi tề nhạ, Cao Phong tinh luyện mấy chục bình thuốc chữa thương cùng một đầu hoa tinh dầu.

Những thứ đồ này bị Hắc Trảo cho rằng bảo bối, người không liên quan không cho dùng, chỉ dùng ở bộ lạc dừng sĩ trên người, xem Hắc Trảo cả ngày gằm gằm gừ gừ đáng vẻ, tựa như đang mưu đồ cái gì, nhưng Cao Phong cũng không quan tâm, giờ khắc này hắn chỉ là người bệnh, nữ nhân bên cạnh xem ra tuy rằng vẫn như cũ không phù hợp thẩm mỹ quan, so với cái kia bị hắn quên ở Nước Ngọt tinh góc gác bên trong tuyệt thế giai nhân, nhục hương nữ mạnh hơn nhiều lắm.

"Nguoi sau đó gọi Bạch Thố. . . , biết rồi? Bạch Thố, mặc kệ ai gọi nguoi, đều chỉ có thể gọi Bạch Thố. . . ." Cao Phong kiêu hai chân, nằm ở thuộc da chông chất thổ trên ghế salong, nhìn xanh cả mặt Bạch Bì Nhi nói rằng.

Bạch Bì Nhi hữu tâm phản đối, Bạch Bì Nhi tên ý nghĩa trọng đại, là da dê trắng mịn ý tứ, cũng là sự kiêu ngạo của nàng, là rất nhiều hoang dã nam nhân tình nhân trong mộng, như vậy bị Cao Phong chửi bới, khá là không tâm Cam, nhưng ở Cao Phong không thể nghi ngờ trong ánh mắt, rốt cục vẫn là chấp nhận.

"Nguoi liền gọi hồng trà, nguoi gọi trà xanh đi, nguoi liền dễ làm, ô long trà, ừm, cũng không có thể đều là trà, cái kia ai, nguoi gọi Hương Tảo. . . , khá giống xà phòng thơm, quên đi bất kể, đứng rồi, cái kia tiểu ca tử gọi trái cây đi. . . ."

Cao Phong hứng thú dạt dào cho trước mắt mười hai cái con gái đặt tên, con gái môn đều có khác nhau biểu hiện, có người không cam lòng, nói cách

khác Bạch Bì Nhi, phì từ các loại (chờ) rất có ngụ ý tên rất hay, có người vui mừng, nói cách khác nát chân, xấu eo các loại (chờ) kỳ thị tính tên, nói tóm lại, có người vui mừng có người ưu.

Cao Phong rất an nhàn tìm thú vui, phái dưỡng thương an nhàn thời gian, trong lòng quyết định chủ ý, cho dù thương được rồi, cũng đến già dạng làm không được, trời mới biết Nhị trưởng lão cái kia thích ăn đòn rề phôi lại sẽ nghĩ ra món đồ gì tìm phiên toái cho mình?

Đang xác định thiếu nữ người hầu cận tên sau khi, Cao Phong bữa trưa đã đến giờ, không còn là cái kia thô ráp thâm hậu bánh mì, mà là một bát tinh xảo mặt mũi bánh canh, một cái đĩa xanh biếc rau dưa, một bát chung tô nát chua điện chung thịt, còn có một chút dùng mỡ động vật nổ đi ra hồi hương đậu, nhưng hạt đậu nhưng là kẻ nô thường ăn gia súc tự liệu, để làm những này gà mờ đầu bếp rất không hiểu.

Cao Phong không cần người khác tới lý giải hần, cũng không cần hướng về người khác chứng minh cái gì, chỉ ít Hắc Trảo ăn Cao Phong phát minh ra đến thức ăn sau khi, liền chỉ định, Cao Phong ăn cái gì, hần liền ăn cái gì, không thể khác nhau đối xử, các loại (chờ) Cao Phong chậm xé nhỏ yết địa ăn xong để hần nghĩ lại mà kinh sau cơm trưa, sau khi ăn xong hoa quả đến.

Thích hợp hoang dã sinh trưởng thực vật không ít, một ít thực vật luôn có thể mọc ra hoa quả, chỉ là hoang dã người cũng không hiểu được trồng, chỉ có thể tìm vận may tìm tới, nhưng làm địa vị tới cao hủ bại phần tử một trong, Cao Phong vẫn là rất vô si đem những thứ đồ này thu thập ở chính mình danh nghĩa.

Song chỉ niệm lên một viên hắc lưu lưu, như đá quý màu đen long nhãn trái cây ném vào trong miệng, đột nhiên cắn mở, nồng đậm cay đắng để Cao Phong mặt đều nhũn lại, cảm thụ cái kia vạn ngàn cay đắng tư vị đều đều ở trong cổ họng cắt ra, hàm răng cắt ra phần thịt quả nát tan hạt, một hương thơm kỳ lạ nhi liền từ những kia nát tan hạt bên trong bắn ra, sau một khắc, như kỳ tích, hết thảy cay đắng liền chuyển đổi thành dư vị dài lâu đến ngọt.

Lúc này Cao Phong mới hưởng thụ tựa như nhắm hai mắt lại, chậm rãi thưởng thức trong miệng mỹ vị, mãi đến tận hoàn toàn hoạt ăn uống đạo, mới vô hạn cảm thán ra một cái trường tức giận, ngay khi hần cầm lấy viên thứ hai, cũng là một viên cuối cùng hắc thạch quả chuẩn bị hưởng thụ thời gian, một cái thối hoặc bóng người vọt vào, nhìn Cao Phong há mồm muốn hô, một trận khê kêu, hết thảy thiếu nữ đồng thời rút ra sắc bén xương kiếm, đồng thời hướng người tới phóng đi, cái kia từng cây từng cây do dã thú xương sườn mài giữa mà thành cứng cỏi xương kiếm, chỉ lát nữa là phải đâm thủng người đến, một tiếng thê thảm đến cực điểm hô hét vang vọng gian phòng. "Tam Trảo, ta, Khoát Nha a! !"

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71 :Phản nghịch Cao Phong

Phân phối cho Cao Phong thiếu nữ người hầu cận mỗi người dừng mảnh không sợ chết, Khoát Nha lên tiếng cũng không chần chờ chút nào, xương kiếm dòn dập hướng về Khoát Nha muốn hại : chỗ yếu đâm tới, Khoát Nha thô lỗ trên mặt rất là không kiên nhẫn, con người đảo một vòng, liền đem người tập kích thân phận thấy rõ.

Khoát Nha là tiếp nhận rồi vượt qua mười năm người hầu đi theo huấn luyện, kỹ năng vật lộn khả năng kém xa độ công kích huấn luyện Cao Phong, nhưng đối phó với những tiểu nha đầu này không độ khó, tùy ý vung ra cánh tay, suýt xảy ra tai nạn vòng qua xương kiếm, như bánh xe giống như vòng qua một đường vòng cung, liền đem hết thảy xương kiếm tất cả đều giảo tới bầu trời.

"Há, là người tiểu tử a, làm sao, bên kia không chịu đựng được?" Nhìn thấy là Khoát Nha, Cao Phong thanh tĩnh lại, cũng không có để các thiếu nữ đi ra ngoài, hần biết nói rồi cũng nói vô ích.

"Ra. . . , xảy ra chuyện lớn." Khoát Nha sót ruột, đang khi nói chuyện phun ra một ngụm nước bọt chấm nhỏ, để chu vi thiếu nữ hèn mọn lên, không phục tìm về chính mình xương kiếm, nghiêm khắc giám thị Khoát Nha.

"Đại sự gì?" Cao Phong trong lòng tránh qua bất an, nhưng âm thầm thuyết phục chính mình trấn định, Khoát Nha xưa nay không cái chính nghề, trời mới biết đến cùng là chuyện gì?

Khoát Nha quét mấy người phụ nhân, nghĩ đến cơ linh hần đương nhiên sẽ không ngay ở trước mặt người khác nói Nước Ngọt tình, đi chậm chậm, ở các thiếu nữ chưa kịp phản ứng trước đó, tiến tới Cao Phong bên tai nói thầm mấy câu, Cao Phong đột nhiên biến sắc.

"Lương thực đầy đủ, bộ lạc dừng si thêm vào thân nô có thể tập hợp một ngàn người, Đại trưởng lão một nhà con hoang lưu lại sáu mươi cụ Nguyên Đồ nô cùng 1,200 rề : cái thú rằng tiền, ta cho rằng, có thể chuẩn bị tiến công Địa Tu bộ lạc. . . ."

Nói đến Địa Tu bộ lạc, Hắc Trảo hận nghiêng răng nghiêng lợi, chưa từng có người nào để hần bị thiệt thòi lớn như vậy, kẻ đối địch với hần đều thành rồi ma quỷ, còn kém Địa Tu.

Hắc Trào quyết định để Nhị trưởng lão ngó ra ba, năm giây mới phản ứng được, từ lần trước bị đánh ngất, liên tục mấy ngày đều không nghe được đồ vật, thật vất vả có thể nghe được, nhưng đầu óc đều là chậm một nhịp.

"Có muốn hay không đợi được mùa đông sau khi, cây táo gieo vào lại nói? Địa Tu bộ lạc cũng không phải là dễ đối phó, cho dù có Nguyên Đồ nô, còn có thổ tích vậy. . ."

Nguyên Đồ nô cùng thổ tích đều là vật tư chiến lược, người trước có thể khoảng cách xa sát thương kẻ địch, người sau có thể bảo đảm hậu cần, có thể nói, có hai thứ này, một cái bộ lạc mới có công kích chân chính năng lực, mà Hắc Trào y nắm cũng chính là những thứ đồ này.

"Không thể chờ, chúng ta từ nhiều người, Địa Tu bộ lạc từ người cũng không ít, tiền tiền hậu hậu, bọn họ cũng đã chết hơn ngàn người, chúng ta tổn thất nhiều người như vậy chính là thời điểm, Địa Tu bộ lạc mới sẽ thả nơi lỏng đối với chúng ta cảnh giác, toàn lực trừ bị qua mùa đông, nếu như chúng ta ở tại bọn hắn không tưởng tượng nổi thời điểm động thủ. . ."

Hắc Trào lý do rất đầy đủ, mục tiêu của hắn không phải chinh phục Địa Tu bộ lạc, mà là hủy diệt, hủy diệt cùng chinh phục không giống, chinh phục cần quá nhiều chuẩn bị, cần nhân thủ đi tiếp thu chiến lợi phẩm, cần thời gian đi động viên Địa Tu bộ tộc phản kháng, thế nhưng hủy diệt lại bất đồng, chỉ cần giết đi bất kỳ sống đồ vật là được, có Đại trưởng lão bảo tàng, Hắc Trào không sợ một hai năm đồ ăn chỗ trống.

"Huống hồ. . . , trong tay chúng ta còn có những thứ đồ khác. . . ." Nói tới chỗ này, Hắc Trào trong lòng tránh qua từ Đại trưởng lão trong phòng dưới giường tìm ra thủy Diệp tiên cùng mười hai bình thức tinh thuốc, cái kia mười hai bình thức tinh thuốc để Hắc Trào rõ ràng Đại trưởng lão gia tộc dự định, bọn họ muốn dùng thông gia thủ đoạn, thu được Hắc Trào gia tộc huyết mạch, sau đó thông qua quý giá thức tinh thuốc, tình lại tự nhiên Giả La chúng đến thời điểm. . .

Đóng

Nghĩ tới đây, Hắc Trào không khỏi mà đối với Đại trưởng lão gia tộc càng thêm thống hận mấy phần, dù cho phẳng gia tộc của bọn họ mồ cũng không xảy ra trong lòng ác khí.

"Cũng có thể tìm Đại trưởng lão thương lượng một chút. . . ." Nhị trưởng lão đối lập bảo thủ, đối với không có lợi ích, chỉ có trả giá chiến tranh cũng không nóng lòng, hắn không phải Hắc Trào, Hắc Trào không sống được mấy năm nữa, hắn còn có lượng lớn tháng ngày hưởng thụ.

"Không cần thiết, hắn cho ta xem thật bộ lạc là đủ rồi. . . ." Hắc Trào hiển nhiên không có chân chính đem Cao Phong đặt ở bình đẳng vị trí, một lời mà quyết.

Cửa lớn chạm địa bị đẩy ra, Cao Phong mang theo Khoát Nha đồng thời đi vào, nhìn thấy Khoát Nha, Hắc Trào khẽ nhủ mảy, vốn tưởng rằng Khoát Nha cùng Can Từ bọn người chết rồi, không nghĩ tới, Khoát Nha dĩ nhiên sống sót, mà Cao Phong dĩ nhiên không có cùng hắn nói.

"Hoang nhân bộ lạc quy mô lớn tây tiến vào, Khoát Nha nhìn thấy mấy vạn người. . . ." Cao Phong không nói nhảm, câu nói đầu tiên liền để Nhị trưởng lão trợn to hai mắt, do dự nhìn Hắc Trào.

"Xác định?" Hắc Trào không có kinh hãi đến biến sắc, vẻ mặt vẫn như cũ bình thản.

"Xác định, Can Từ ở lại Khổ Ao Từ giám thị bọn họ, mặt khác, khả năng không chỉ như vậy nhiều người, toàn bộ phía Đông hoang nhân bộ lạc đều ở di chuyển, nói là bắc bộ xuất hiện người man rợ, đoạt đi toàn bộ bắc bộ. . . ."

Lúc này Hắc Trào mới bắt đầu động dung, Nhị trưởng lão trực tiếp run rẩy lên, toàn bộ vùng phía tây bộ lạc mười ba cái bộ lạc tính gộp lại mới bao nhiêu người? Nếu như hoang nhân tây tiến, tuyệt đối là một hồi họa kiếp, trước nay chưa từng có họa kiếp.

"Làm sao bây giờ?" Nhị trưởng lão đã hoảng hồn, không khỏi mà nhìn về phía Hắc Trào, Hắc Trào trầm mặc không nói, cánh tay phải lợi trào không ngừng mà ma sát, như hắn giờ khắc này trái tim.

"Đem lương thực đóng gói, vật tư toàn bộ buộc chặt, làm tốt di chuyển chuẩn bị, mặc kệ đến chỗ nào, cũng không thể ở lại Hắc Trào bộ lạc, một ngày nào đó bọn họ sẽ tìm tới. . . ."

Cao Phong nói ra thực tế nhất biện pháp, cái gì cũng không cần quản, chạy trốn là chắc chắn.

Hắc Trào nhưng không muốn, trong lòng hắn đã làm tốt xuất chinh Địa Tu bộ lạc chuẩn bị, để hắn từ bỏ thì lại làm sao cam tâm, bỏ qua cơ hội này, còn có cơ hội hay không bảo thủ còn rất khó nói.

"Hắc Trào, Tam Trảo nói không sai, đều tới khi nào? Có vài thứ nên từ bỏ còn phải từ bỏ. . . ."

Cao Phong nghe không hiểu Nhị trưởng lão đang nói cái gì, nhưng hắn biết, nhất định xuất hiện mới biến số, mà biến số căn nguyên còn ở Hắc Trào trên người, không khỏi mà nhìn chăm chú Hắc Trào.

Hắc Trào trên mặt âm tình bất định, đến nửa ngày hắn nặng nề phun ra một ngụm trọc khí, vụn vụn dữ tợn gò má gào thét nói: "Ta không cam lòng. . . ."

"Tam Trảo, để người phụ trách bộ lạc, người muốn đến chỗ nào mang liền hướng chỗ nào mang, Nhị trưởng lão sau đó phụ trợ người, hi vọng người có thể mang theo Hắc Trào bộ lạc sống tiếp. . . ."

Nhị trưởng lão vốn tưởng rằng Hắc Trảo thay đổi chủ ý, nào có biết Hắc Trảo đổi đề tài, kéo tới Cao Phong trên người, đại não lập tức kịp thời, Cao Phong không tìm được manh mối.

Khoát Nha kinh ngạc mở ra miệng rộng, một hồi lâu mới sùng bái ngưng mắt nhìn Cao Phong, hắn cũng không định đến, liền vài ngày như vậy, Cao Phong có thể làm được trình độ như thế này.

"Hướng về chỗ nào mang? Mấy ngàn người di chuyển cần đại lượng chuẩn bị, cần chặt chẽ kế hoạch, còn muốn dự phòng các loại khả năng bất ngờ, ta ở trong bộ lạc chỉ là trên danh nghĩa Đại trưởng lão, người phía dưới không nghe lời làm sao bây giờ?"

Cao Phong trước tiên nói ra trong lòng lý do để phản đối, hắn mới là không đồng ý tiếp cái này phòng tay củ từ, Nhị trưởng lão đầu óc đã không đủ dùng, không khỏi mà đối với Cao Phong nói rằng:

"Hắc Trảo muốn tìm Địa Tu bộ lạc báo thù, muốn. . ."

"Ngu xuẩn. . ." Cao Phong la lớn, sau đó liền bị cự lực đánh vào trong lòng, bay ngược ra ngoài, Hắc Trảo thu hồi tả quyền, tàn nhẫn nhìn chằm chằm va ở trên vách tường chậm rãi lướt xuống Cao Phong.

"Ta ngu xuẩn hơn nữa cũng là người A Đại, đừng như vậy không lớn không nhỏ, ngươi còn không phải là bộ lạc thủ lĩnh. . ." Hiển nhiên, từ trước đến giờ độc đại Hắc Trảo là sẽ không lưu cách đêm cừu.

"Không phải ngu xuẩn là cái gì? Cho dù ngươi san bằng Địa Tu bộ lạc có thể thế nào? Người bị chết có thể sống lại sao? Chờ ngươi dẫn người đi, bộ lạc cũng chỉ còn sót lại một đám nữ nhân cùng hài tử, vạn nhất khế nô tạo phản, toàn bộ bộ lạc sẽ phá hủy, tại sao ngươi không suy nghĩ một chút. . ."

Nếu như là những người khác, Hắc Trảo cú đấm này sẽ đập đứt xương ngực, nghiêm trọng sẽ thổ huyết mà chết, nhưng đối với Cao Phong để lại lực đạo, chỉ là nhìn qua đáng sợ, Cao Phong nhưng không có bất cứ chuyện gì, chỉ có trước đây vết thương mờ hồ làm đau.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72 : Lập kế hoạch

"Đánh đến không đủ đau sao thế, nhanh chóng nói, vạn nhất trở lại một thoáng, ngươi liền muốn học máu. . ."

Vẫn không dám nói lời nào Khoát Nha rốt cục nói chuyện, tuy rằng ở bề ngoài trách cứ Cao Phong, trên thực tế là giữ gìn, để Nhị trưởng lão không khỏi mà gật đầu, cái này thiếu mất răng cửa nhai con vẫn là hiểu lắm màu sắc nhỏ.

"Có cái gì không thể nói? Nhìn mấy ngàn phụ nữ trẻ em chết ở trước mắt, ta là không muốn, hoặc là hiện tại giết ta đạt được, ngược lại Hắc Trảo bộ lạc muốn vong, hắn muốn thế nào như thế nào. . ."

Cao Phong câu nói này đâm bên trong Hắc Trảo trong đầu, đã nắm đùng đùng vang vọng xương ngón tay cũng hơi buông lỏng, trong ánh mắt lửa giận từ từ bình thản.

"Vậy nếu như ngươi là Hắc Trảo bộ lạc thủ lĩnh, liền trợ mắt nhìn những kia dừng sĩ chết vô ích sao? Hoang dã người chú ý lấy ân báo ân, lấy cừu còn cừu, không làm được những này, ngươi làm sao phục chúng. . ."

Hắc Trảo gào thét ở trong phòng vang vọng, đánh rơi xuống vô số bụi trần, Cao Phong khé miệng chậm chọc cười gằn.

"Tên đầy đủ công đầu được rồi, ngươi để chính bọn hắn lựa chọn, là để nữ nhân hài tử sống tiếp, vẫn là mang theo cừu hận đi chết. . ."

"Xem lời nói này, phía dưới cái nhóm này chà gỗ làm sao có thể. . ." Nhị trưởng lão nhìn ra là lạ, mau mau xen mồm, thủ lĩnh quyền uy không cho mạo phạm, đây là bộ lạc thiết Luật,

"Có cái gì không thể, bọn họ tín nhiệm các ngươi, mới đưa mệnh giao cho ngươi, nhưng ngươi không thể phụ lòng phần này tín nhiệm, đều là từ trong đồng người chết bỏ ra ngoài, nguy hiểm nhất thời điểm bọn họ đối với ngươi cũng không vứt bỏ không rời, tình nguyện chính mình chết cũng muốn đi cứu ngươi, là bọn hắn tin tưởng ngươi có thể mang theo nữ nhân của bọn hắn hài tử sống sót. . ."

Hắc Trảo còn không bạo phát, Cao Phong ngã : cũng trước tiên bộc phát, để Nhị trưởng lão cùng Khoát Nha đồng thời rơi mất cảm, bọn họ không

nhận ra trước mắt cái này nhuệ khí như đao thiếu niên, đây là trước đây Tam Trảo sao?

"Các người đều đi ra ngoài, Tam Trảo lưu lại. . . " Hắc Trảo đột nhiên dập tắt lửa giận trong lòng, hẩn nhớ tới ở hoang nhân bộ lạc, từng cái từng cái bộ lạc đứng sững tới bên cạnh hẩn, chết ở bên cạnh hẩn, chỉ vì hẩn có thể lao ra 'Bộ lạc có thể không có ta, nhưng không thể không có người. . .' câu nói này ở vừa nãy là buồn cười dường nào, hẩn suy nghĩ chút nữa cũng bởi vì chính mình ích kỷ đem phần này tín nhiệm vứt bỏ.

Đây là Cao Phong cùng Hắc Trảo lần thứ nhất bình đẳng ngồi cùng một chỗ, không có bảo tọa, không có bậc thang, không có cao thấp nhìn xuống, đồng thời mất đối mặt ngồi cùng một chỗ.

"Người có biện pháp gì?" Trầm mặc một lát, Hắc Trảo trước tiên đến rồi khẩu, ánh mắt lại không có nhìn kỹ Cao Phong, chỉ là nhìn mình chăm chăm vùng vẫy lợi trảo.

"Phái người đi Địa Tu bộ lạc, nói cho bọn họ biết hoang nhân tin tức, cũng hướng về chu vi bộ lạc mật báo, thành lập bộ lạc liên quân. . . "

Cao Phong nói câu nói đầu tiên liền để Hắc Trảo nhú mày, không đi báo thù cũng đã rất không thoải mái, dựa vào cái gì phải nói cho Địa Tu bộ lạc?

"Để hoang nhân tiêu diệt Địa Tu bộ lạc không được chứ? Người làm như vậy, đem Hắc Trảo bộ lạc đặt ở vị trí nào?"

Cho dù Hắc Trảo là bảo hộ giả, là bộ lạc thủ lĩnh, ánh mắt vẫn như cũ hạn chế, bị cừu hận che đậy mất, hẩn phản bác để Cao Phong trầm tư.

"Mỗi người đều có tư tâm, mỗi cái bộ lạc đồng dạng có tư tâm, cho dù bọn họ biết hoang nhân quy mô, cũng sẽ không ra hết toàn lực, từng người sẽ có từng người dự định, bởi vì bọn họ không tin người khác. . . "

Cao Phong giải thích Hắc Trảo hiếm thấy kiên trì lắng nghe, chỉ ít, Cao Phong nói tới trong lòng hẩn, nếu như Đại trưởng lão không có tư tâm, thì sẽ không đấu lại nhiều như vậy lương thực, nếu như bộ lạc không có tư tâm, thì sẽ không lẫn nhau quyết đấu sinh tử, nói cho cùng, đều là tư tâm.

"Này liền cần chúng ta tới ra mặt, chúng ta là đầu tiên phát hiện hoang nhân bộ lạc, vì toàn bộ vùng phía tây hoang dã an nguy, chúng ta tiêu diệt hoang nhân bộ lạc tiên phong. . . "

Đóng

"Chờ đã. . . " Hắc Trảo đột nhiên giờ tay dừng lại Cao Phong câu chuyện, có chút không tìm được manh mối nói rằng: "Hoang nhân bộ lạc không phải Địa Tu bộ lạc cạm bẫy sao? Làm sao kéo tới hoang nhân bộ lạc di chuyển lên? Nếu như Địa Tu bộ lạc nói ra lời nói thật. . . "

"Đổi lại là người, người sẽ hướng về toàn bộ vùng phía tây hoang dã thủ lĩnh thừa nhận chính mình cấu kết hoang nhân sao?" Cao Phong hỏi ngược lại để Hắc Trảo lần thứ hai yên lặng, hiển nhiên, hẩn theo không kịp Cao Phong tư duy nhịp điệu.

Thấy Hắc Trảo suy nghĩ sâu sắc, Cao Phong cũng lười đi chờ hẩn nghĩ rõ ràng, tiếp tục nói:

"Chúng ta Hắc Trảo bộ lạc vì toàn bộ hoang dã an nguy, chủ động công kích mạnh mẽ hoang nhân bộ lạc, tổn thất nặng nề, ngàn người xuất kích, chỉ còn 200 người mà còn, thế nhưng Địa Tu bộ lạc dĩ nhiên nhân lúc chúng ta chưa sẵn sàng, ở phía sau tập kích chúng ta, tạo thành lưu thủ bộ lạc đứng sững tới kết giao nô toàn bộ chết trận. . . "

"Hừ, đều là Địa Tu đầu kia súc sinh, ta không tha cho hẩn. . . " Nói tới Địa Tu bộ lạc, Hắc Trảo lại nổi, để Cao Phong hận không thể một đám gỗ quá khứ, để Hắc Trảo thành thật một ít, nhưng Hắc Trảo tựa hồ lĩnh hội tới một vài thứ, hơi cúi người xuống, hướng về Cao Phong bên này tập hợp lại đây, thần bí nói rằng:

"Người sẽ không phải muốn cho những bộ lạc khác đối với Địa Cầu bộ lạc động thủ đi? Người quá xấu, ta yêu thích. . . " Vào lúc này Hắc Trảo lần thứ nhất lộ ra uy nghiêm bên ngoài biểu hiện, trở nên hèn mọn, Cao Phong cũng không biết cái trán bốc lên cây thứ mấy màu đen tuyến, tàn nhẫn mà hít một hơi, dẹp loạn trong lòng không kiên nhẫn, chậm rãi lắc đầu.

"Tuy rằng Địa Tu bộ lạc suy nghĩ chút nữa hủy diệt Hắc Trảo bộ lạc, nhưng vì toàn bộ vùng phía tây hoang dã, Hắc Trảo bộ lạc quyết định từ bỏ thù riêng, khoan dung Địa Tu bộ lạc, nguyện ý cùng Địa Tu bộ lạc cùng nhau đối mặt hoang nhân. . . "

"Không thể. . . , tuyệt đối không thể, làm sao có thể khoan dung bọn họ, đâm kia chuột sa mạc đường đồ vật. . . " Hắc Trảo sau đầu nhảy gân, đột nhiên đứng lên phần nộ gào thét, để Cao Phong thật muốn cúi đầu một đầu đụng vào trên bàn trà, đâm chết chính mình, cái này Hắc Trảo đầu phải hay không bị lửa đâm lên, làm sao lại nói không thông đây?

"Ta không buông tha bọn họ, đến thời điểm chúng ta liền lấy tổn thất nặng nề làm tên nghĩa, trốn đến phía sau trừ bị hậu cần, để Địa Tu bộ lạc vọt tới phía trước chịu chết là được. . . , nếu như thực sự không được, người ở bộ lạc thủ lĩnh trong đại hội tìm Địa Tu quyết đấu, công nghĩa là công nghĩa, thù riêng là thù riêng, không có ai hoài nghi người khiếp đảm. . . "

Cao Phong lần thứ hai chọc vào Hắc Trảo chỗ yếu, hẩn muốn này muốn cái kia, không phải là sợ sệt người khác nói hẩn nhu nhược, không giống cái đàn ông có cừu oán cũng không dám báo sao? Nếu Cao Phong cho hẩn đưa ra phương án giải quyết, hẩn liền không tiếp tục nói nữa.

"Đương nhiên, có thể không quyết đấu, liền không nên quyết đấu, ta tin tưởng người có thể giết chết Địa Tu, có thể Địa Tu bộ lạc một khi không còn bảo hộ giả, thì có lý do triệt đến phía sau, đến thời điểm hết thảy tính toán nhưng là rơi vào khoảng không, lại nói, người giết hoang nhân bộ lạc mạnh mẽ nhất bảo hộ giả Dạ Ma, đã đầy đủ chứng minh dũng mãnh. . . "

Đôi đề tài, ở Hắc Trảo không tiếp tục kém phát sinh bức tức trước đó, Cao Phong nói ra trong lòng hấn chân chính dự định, để Hắc Trảo về mặt đau khổ do dự không quyết định, ở trận này nói chuyện bên trong, vẫn luôn là Cao Phong khống chế nhịp điệu, luôn có thể để Hắc Trảo xoắn xuýt.

Xiển xuýt Hắc Trảo hiềm thấy lộ ra các loại nhân tính hóa tâm tình, không phải là tầm kia uy nghiêm mà cứng nhắc đáng vẻ, thật ra khiến người nhiều hơn mấy phần thân cận.

"Cả nghĩ quá rồi, ta làm sao có khả năng cùng hấn thân cận?" Cao Phong lắc đầu, đem điểm kia điểm cảm giác còn đang náo ở ngoài.

"Có thể làm sao có thể chứng minh hoang nhân bộ lạc Dạ Ma dũng sĩ mạnh mẽ?" Hắc Trảo che che giấu giấu hỏi ra câu nói này, mặt thành ba mươi độ chênh thiên, chỉ là dùng khoe mắt nhìn Cao Phong, xem như là ngầm thừa nhận chiếm cứ Cao Phong công lao, vốn không nên như vậy, thế nhưng khi sự mọi người nói chuyện, hấn? Vẫn là đi theo đi.

"Làm như hoang nhân bộ lạc xâm lược vùng phía tây hoang dã tiên phong, ba ngàn người đại bộ lạc, nắm giữ chiến sĩ hai ngàn, thủ lĩnh làm sao có thể không cường đại?" Cao Phong nói ra lời này rất bình thường, lại như ăn cơm uống nước giống như vậy, nhưng Hắc Trảo nhưng cảm thấy táo hoang, có vẻ như, ba ngàn người đại bộ lạc không giả, thủ lĩnh mạnh mẽ cũng không giả, thế nhưng hoang nhân chiến sĩ cũng không có nhiều như vậy, nói dối cảm giác. . . , rất đồ phá hoại.

"Lại nói, có thể giết chết khủng bố Tử thần bảo hộ giả đều tồn thất nặng nề, làm sao lại không cường đại? Nếu như không phải bảo hộ giả không thể giết chết Hiền Phong, ta liền trực tiếp nói Dạ Ma là Hiền Phong. . ."

"Khủng bố Tử thần là người giết chết, không có quan hệ gì với ta" Hắc Trảo lại cúi kinh, đã mạn, thậm chí không nề tình, nhưng có một chút, nhân gia thành thực, là chính mình chính là mình, không phải là mình làm sao đều không phải, giết chết Dạ Ma còn có thể triêm điểm một bên, làm sao cũng chặt một cái móng vuốt không phải? Có thể khủng bố Tử thần có thể một chút quan hệ đều triêm không lên, nói là hấn giết, thật làm cho hấn xấu hổ.

"Ai giết đều không trọng yếu, trọng yếu chính là, người muốn khiến người khác tin tưởng, khủng bố Tử thần chính là người giết, chỉ có như vậy, người có thể đạt được đầy đủ uy vọng, vì là Hắc Trảo bộ lạc tranh thủ một cái tốt hơn vị trí, để những kia từ trong đồng người chết bỏ ra ngoài các dũng sĩ sống sót. . ."

"Thật sự không là ta giết chết, người để ta nói thế nào?" Hắc Trảo tính khí lên tới, quăng một cái sau gáy, giận hờn tựa như xoay người, hấn Hắc Trảo đường đường chính chính một cái bảo hộ giả, xưa nay chỉ ở trực bên trong lấy hào kiệt, làm thế nào loại tiêu nhân này hành vi?

"Ta nói là ta giết, nhân gia tin tưởng sao? Người đều không làm nổi, dựa vào cái gì ta có thể làm được?" Cao Phong cũng nổi giận, Hắc Trảo cái này du mộc đầu làm sao cũng không nghe lọt, đây chỉ là sách lược, hết thảy đều là sách lược, chỉ cần có thể đạt đến bảo tồn bộ lạc mục tiêu, giết người phóng hỏa đều làm, nói dối là cái rắm gì a?

"Người làm sao bây giờ không tới? Người là tự nhiên Già La chúng. . . " Hắc Trảo hiển nhiên đem tự nhiên Già La chúng vô hạn thần thoại, để Cao Phong nặng nề cúi đầu, rất không nói gì, tự nhiên Già La chúng cần thời gian trưởng thành, hấn bị Địa Tu đặt xuống vách núi là sự thật không thể chối cãi, nếu như thật sự để hấn đứng ra, có thể sẽ xuất hiện phản hiệu quả.

"Vậy cũng tốt, đến thời điểm người liền cho bọn họ xem khủng bố Tử thần thi thể, cũng không nói là ai giết, để chính bọn hấn đoán, tuyệt đối đừng nói là ta giết, Địa Tu đều suýt chút nữa giết ta, người nói rồi ngược lại cho rằng người nói dối. . ."

Cao Phong thỏa hiệp, Hắc Trảo gật đầu, sau đó. . . , Cao Phong buồn bức.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Ký Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Cao Phong quyết định

"Can Tử thúc để mạng, nói nàng là nữ nhân nguoi, đặt ở bên kia nguy hiểm, vẫn là trong bộ lạc chân thật, chờ nguoi cùng nàng sinh hài tử. . ."

"Đình chỉ, đình chỉ. . ." Cao Phong ngăn lại Khoát Nha cái kia u oán đáng vẻ, giả ra một bộ nghĩa bạc vân thiên đáng đáp nói rằng: "Khoát Nha, ta vẫn luôn coi nguoi là kết hôn huynh đệ. . ."

Thói quen Cao Phong không đánh tức chửi rửa phương thức nói chuyện, Cao Phong đáng vẻ hiện tại để Khoát Nha toàn thân cũng không được tự nhiên, đặc biệt nghe được loại này giả không thể lại giả chân tình thông báo, cảm giác toàn thân lại như bò vô số con kiến, để một năm không rửa ráy đều sẽ không dương Khoát Nha chỉ muốn đau nạo một phen, mau mau đối với Cao Phong nói rằng: "Nguoi anh em ruột không phải Đại Trảo cùng Nhị

Trảo sao?"

"Câm miệng, kể tục nghe. . . ." Cao Phong một tiếng đau xịch, để Khoát Nha toàn thân một trận thoải mái, lại như tiết trời đầu hạ ăn ướp lạnh đậu xanh thang, đây mới là Cao Phong mà.

Cao Phong nổi lên một phen cảm tình, lời kéo Khoát Nha tay, nhìn chăm chú con mắt của hắn khẩn cầu nói rằng: "Ngươi xem, nhục hương nữ như vậy tuyệt thế mỹ nữ ta đều không thèm khát, ta biết ngươi yêu thích nàng, ta cũng biết ngươi không có chuyện gì đã nghe ôm lấy hai tay của nàng. . . ."

"Đại trưởng lão, ngươi không thể lôi kéo hắn, Nhị trưởng lão đã nói, ngoại trừ nữ nhân, không thể để cho ngươi cùng nam nhân tới gần quá. . . ."

Rít lên một tiếng từ Bạch Thổ trong miệng hô lên, hồng trà, trà xanh, còn có ô long trà các loại (chờ) mấy cái thiếu nữ như lửa thiêu mông vọt tới, tháo ra Khoát Nha, đẩy xô đẩy táng xua đuổi đến ngoài cửa, trong quá trình này, Khoát Nha không những không có phản kháng, trái lại một mặt hèn mọn hướng thụ thiếu nữ xô đẩy.

Nhục hương nữ xuất hiện, để hết thấy thiếu nữ đều tự giác dời tầm mắt, tuy rằng những thiếu nữ này cũng có thể ở trong bộ lạc xưng là mỹ nữ, cùng tất cả nam nhân trong lòng nữ thần so với, vẫn còn có chút so sánh thấy quý, có người ước ao nhục hương nữ da dẻ, có người ước ao nhục hương nữ cái kia nước long lanh con mắt, còn có người ước ao cái kia thân hơi động run ba run thịt mỡ, nói chung một câu nói, ở tuyệt đối nữ thần trước mặt, hết thấy hoa tươi đều là lá xanh.

Lá xanh môn có giác ngộ, tiện lợi mình là không khí, mà Cao Phong nhưng ở trở về chỗ câu nói kia, không để cho mình cùng nam nhân áp sát quá gần? Là có ý gì?

Đáng thương Cao Phong tại chiến trường thấy rõ quả cảm, ở dưới chiến trường trí kế bạch ra, nhưng ở hoang dã người tư duy bên trong, hắn vẫn như cũ chỉ là tiểu Bạch.

"Nói đi, ngươi muốn làm sao?" Cao Phong không thèm đến xia, cặp kia tinh Lưỡng hai mắt trốn trốn tránh tránh nhìn nhục hương nữ quyến rũ con mắt, rất là không dễ chịu.

". . ." Nhục hương nữ cũng không đáp lời, chỉ là vô cùng đáng thương nhìn Cao Phong, ở trong góc, các thiếu nữ đồng thời nháy mắt, học tuyệt thế mỹ nữ xem Cao Phong phương thức, dài đến không đẹp để là cha mẹ sống, nhưng chỉ cần nỗ lực, làm sao cũng có thể học được nhân gia một chút bản lĩnh, nói không chắc có thể đem nam nhân khác mê đến thần hồn điên đảo, đây cũng là các thiếu nữ ý nghĩ.

Đóng

"Ngươi cũng thấy đấy, nữ nhân bên cạnh ta không ít, cũng không kém một mình ngươi." Cao Phong câu này phát để hết thấy thiếu nữ trong lòng dâng lên sỉ vì là người tri kỷ từ kích động, giờ khắc này Cao Phong chính là của các nàng thân linh, các nàng thân tượng, có các nàng, Cao Phong dĩ nhiên không cần tuyệt thế mỹ nhân?

Bạch Thổ đầu tiên tỉnh ngộ lại, nghi hoặc quan sát Cao Phong, nữ nhân xinh đẹp như vậy cũng không muốn, lẽ nào. . . , nghe đồn thật sự là?

"Ngươi muốn cái gì, ta đều có thể cho ngươi, cường tráng nhất nam nhân, thức ăn tốt nhất, tốt nhất sinh hoạt, chỉ cần chờ cùng ta. . . ." Cao Phong ngữ khí hơi có chứa một điểm khẩn cầu, hắn hận không thể một lần nữa đi đối mặt khủng bố Tử thần, cũng so với đối mặt cặp kia như bị vứt bỏ ánh mắt tốt.

"Ta. . . , ta chỉ theo chủ nhân, chủ nhân bảo vệ ta. . . ." Nhục hương nữ ngoại trừ đáng thương cũng chỉ còn sót lại đáng thương, để Cao Phong có muốn gặp trở ngại kích động, nói thật, hắn rất thừa nhục hương nữ tình, bị thương hôn mê tháng ngày, là thận trọng nhục hương nữ cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi chiếu cố chính mình, nhưng là. . . , hai người giống không giống a ! !

"Chúng ta là không thể, điểm ấy ngươi phải hiểu được, kỳ thực ta yêu thích. . . ." Cao Phong thực sự không chịu đựng được phần này to mọng ám muội, rốt cục quyết định đi thương tổn một cái tuyệt thế mỹ nữ tâm, liền nghe ngoài cửa truyền đến quát lớn: "Câm miệng, ngươi không thể yêu thích người khác, chỉ có thể yêu thích nàng. . . ."

Hắc Trảo đột nhiên vọt vào, một chút nhìn thấy Cao Phong trong mắt bùng bình cùng phẫn nộ, vừa chuyển động ý nghĩ, chỉ vào chu vi thiếu nữ nói rằng: "Nếu như ngươi nói ra, các nàng nghe được, vì thanh danh của ta, các nàng đều sẽ bị xử tử, ngươi nhẫn tâm sao?"

"% . .

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74 :Lộ trình

Mười hai cái chưa từng rời đi bộ lạc thiếu nữ hơi nhỏ hưng phấn ngồi ở thổ tích trên lưng, chậm rãi hướng về xa xa căn cối gò núi mà đi, đối với thế giới bên ngoài chỉ chỉ chỗ chỗ, nhưng cùng trước đó bị người bắt đi tâm thái hoàn toàn khác nhau.

Cao Phong không có đi nghe xong diện chít chít sao sao chuyện phiếm, híp mắt nhìn cực nóng hồng vân suy tư.

Cao Phong bởi vì hoang nhân xuất hiện một khắc, liền tự nhiên không tự nhiên mà đem chính mình đại nhập đến Tam Trảo về mặt thân phận, có lẽ là Hắc Trảo bộ lạc tán thành, có lẽ là hắn có ở hoang dã phấn đấu tự tin, cho nên hắn bắt đầu chân chính dung nhập vào mảnh này dã man căn cối có để hắn buồn nôn thăm mỹ quan trên đất.

Ở thổ tích trong khi tiến lên, Cao Phong trong tay vuốt ve hơi có chút nhiệt độ kim loại hộp, hộp vật liệu là SC9 số 7 đặc chủng kim loại, ba ngàn độ nhiệt độ cao điểm nóng chảy, dưới 0 hai trăm độ nhiệt độ thấp bảo tồn, có thể chống đối cường toan cùng nặng hai mươi tấn vật động lại, là hắn trong ký ức, là bảo tồn quý giá trang bị dự trữ trang bị.

Thế nhưng vật này cần mở ra khóa điện tử mới có thể mở ra, Cao Phong cũng không dám hứa chắc, thời gian lâu như vậy, những kia tinh vi điện tử nguyên kiện liệu sẽ có cùng viên đạn lựu đạn như thế quá thời hạn.

Đây là một cái ngoại trừ súng lục ở ngoài, giới nhất rút ngắn ký ức đồ vật, cũng là Cao Phong khoảng thời gian này nghiên cứu nhiều nhất đồ vật.

Liên tục ba ngày bị hồng vân cực nóng ánh sáng chiếu rọi, chiếc hộp này tựa hồ đã bị tinh lại, không lại lạnh giá như băng, sờ ở trong tay như ấm lỏ, nhưng Cao Phong làm thế nào cũng không giải quyết được giấu ở âm chụp bên trong chạm đến màn hình, vật kia căn bản không hiển hiện mặt mà tỏa.

Cao Phong chưa hề nghĩ tới bạo lực phá giải, vật này chính là một viên bom, ngoại lực áp lực nặng nề không vượt quá hai mươi tấn liền không có chuyện gì, nhưng chỉ cần cứ mở một chút, gây nên trọng tâm thất hành đó là cái to lớn bom, Cao Phong tin tưởng, vật này điện tử nguyên kiện rất dễ dàng bị ăn mòn hư hao, nhưng bên trong bom, cho dù quá một trăm năm, hắn cũng không tin sẽ có sự tình.

Vuốt ve quen thuộc đồ vật, trong đầu lần thứ hai tránh qua rỗng hai đầu bằng tay đột kích ngược, đó là hắn khoảng cách sợ hãi gần nhất một lần, toàn bộ chiến hào chỉ có hắn một người còn sống, hay là hắn số may cứu giúp chiến hữu, lại bị lầm tưởng thanh trừ, hơn trăm cái tinh nhuệ kẻ địch hướng về đạo thứ hai chiến hào tới gần, chính mình nhưng từ cổ vô thân.

Ở đã trải qua khiếp đảm cùng xoắn xuýt sau khi, hắn rốt cục làm ra quyết định, một cái nhớ tới sẽ để hắn làm ác mộng quyết định. . .

Bất tri bất giác, bọn họ đến Hắc Trảo phục kích Địa Tu bộ lạc địa phương, thành đồng thi thể đã bị nhiệt độ cao bốc hơi lên thành mây khô, vô số viên đạn to nhỏ con ruồi ở trên thi thể lên lên xuống xuống, lại không ở phía trên đề trứng, bởi vì ban đêm nhiệt độ thấp sẽ đem gòi bọ đông chết, lấy mắt thường có thể nhìn thấy, thi thể da thịt đều bị gặm nhấm hết sạch, càng nhiều con ruồi chính đang xuong cùng khô héo da thịt trong lúc đó xuyên động.

Nhìn thấy thi thể, các thiếu nữ không có lộ ra dị dạng, hoang dã người không phân biệt nam nữ, đời này thấy rõ nhiều nhất chính là thi thể, thế nhưng Cao Phong sắc mặt nhưng khó coi. . .

Năm mươi cụ rải rác ở bên trên ngọn núi thi thể có thể bởi vì độ cao vấn đề, tạm thời vẫn không có con ruồi đến ăn uống, nhìn những thi thể này, Cao Phong trong lòng khó chịu, những này thân nô vốn có kỳ sẽ tiếp tục sống, mà hắn cũng không cần những này thân nô tới cứu mình.

Thân nô ngay lúc đó cử động xuất phát từ nội tâm, bị Cao Phong phán định vì là ngu xuẩn, bởi vì một cái chân chính chiến sĩ đầu tiên muốn làm đến chính là thi hành mệnh lệnh, dù cho mệnh lệnh lại hoang đường cũng phải chấp hành, nhưng những này thân nô nhưng cãi lời mệnh lệnh của hắn, cãi lời lý do lại để cho hắn cảm động, thậm chí là hồ thẹn.

"Thực sự là một đám ngu ngốc, một đám ngu ngốc." Cao Phong nhìn này đồng trước còn duy trì không sợ cùng phần nô biểu hiện thi thể tự làm bảm, phía sau các thiếu nữ đứng thành một hàng, lặng lẽ không nói gì, các nàng biết những người này là người nào, ngày đó Cao Phong mang theo năm mươi thân nô giết chết hơn trăm tên Địa Tu dũng sĩ sự tình đều có nghe nói, vì lẽ đó không có xem thường hoặc là cái khác biểu hiện, đồng thời nghiêm túc mà trang trọng.

"Tìm cho ta đồ vật đến đào hầm, ta muốn đem bọn họ chôn. . ." Đây là Cao Phong đặt đến Địa Tu bộ lạc trước đó nói câu nói sau cùng.

Địa Tu bộ lạc xây dựng ở đồi núi bên trên, đồi núi theo hầu đều bị người tước thành chín mươi độ góc vuông, trên dưới chênh lệch đặt đến hơn mười mét, cái này cũng là tại sao Hắc Trảo đến nơi này, nhưng không có công kích nguyên nhân, hắn không chắc chắn dựa vào hơn hai trăm dũng sĩ, công phá cái này có ít nhất hơn ngàn người phòng thủ thiên nhiên tường thành.

Đóng

Địa Tu bộ lạc có cùng Hắc Trảo bộ lạc không giống nhau đặc sắc, bọn họ không có phòng ở, vì lẽ đó không cần gỗ, nơi ở xây dựng ở đào không đồi núi bên trong, có thể thấy được đồi núi gò núi trên trên vách đá, bị quật ra vô số trước cửa sổ cùng lỗ thông gió, mặt trên cuốn lên thâm hậu da thú, như rèm cửa sổ, một cái khác đặc sắc là, bọn họ yêu thích ở trước cửa sổ mang theo từng cái từng cái đôi dây thừng bình gốm.

Ở Cao Phong xem bình gốm thời điểm, hắn cũng bị mấy chục Địa Tu bộ lạc dũng sĩ cho bao vây, thổ tích không lồ mà khủng bố, nhưng tính tình lại ôn hòa bất quá, vì lẽ đó Địa Tu dũng sĩ cũng không sợ, từng nhánh lao cùng răng nanh đao bất cứ lúc nào chuẩn bị, càng nhiều thân nô cầm trường mâu chính hướng bên này chạy tới, hầu như hết thấy Địa Tu dũng sĩ đều phần nô nhìn Cao Phong.

Về phần Cao Phong phía sau các thiếu nữ thì bị các dũng sĩ quên, ở vùng phía tây hoang dã, nữ nhân ra chiến trường vĩnh viễn là một chuyện cười, vì lẽ đó không có ai quan tâm các nàng. Địa Tu dũng sĩ chỉ nhìn chăm chăm Cao Phong, Cao Phong giờ cao hai tay, khỏe miệng đồng cứng hiện lên vẻ mỉm cười.

Ở cái này khiến người ta ngạc nhiên thời khác, Cao Phong đột nhiên nghĩ đến thứ khác trên, từ lúc đi đến nơi này, hắn chưa bao giờ chân chính phát sinh hài lòng tiếng cười?

"Người... người là người nào..." Địa Tu các dũng sĩ cũng không quen biết Cao Phong, cho dù ngày đó có người chiếu quá diện, cũng không nhận ra được, trước đó Cao Phong kết giao nô môn đều bị màu đỏ cát đất bồi lên toàn thân, lại như năm mười một cái chiều cao không giống nhiều bào thai.

"Ta từ Hắc Trảo bộ lạc đến, tìm thủ lĩnh của các người, Địa Tu..." Cao Phong không có che giấu, nói thẳng ra mục đích của mình.

"Xoạt" địa một trận vang động, ba thanh răng nanh đao giá trị cổ của hắn, lưỡi đao sắc bén cắt ra da thịt, uốn lượn xuất huyết cầu, năm chi trường mâu đồng thời đứng vững ngực của hắn chỗ yếu, đâm xuyên qua thuộc da, chỉ thiếu một chút liền đâm vào thịt bên trong.

Hết thấy thiếu nữ đồng thời lớn tiếng bắt đầu kêu gào, Cao Phong nhưng từ đầu tới cuối duy trì mỉm cười, hai mắt như thước Lượng bỏ đuốc, lập loè rung động lòng người ánh sáng lộng lẫy, gắt gao nhìn chăm chăm câu hỏi người kia, cái kia bộ lạc dũng sĩ trên đầu buộc chặt một cái tinh tế bị tác tha vào vòng, sâu khảm ở da đầu trên, mặt trên cắm một cái màu xám đen, sắp dây dưa sạch sẽ lông chim, là một có thân phận.

"Ta không có đeo đao, cũng không có mang dũng sĩ, chỉ có ta một người đàn ông, các người như thế sợ sệt, là sợ ta phía sau nữ nhân sao?" Cao Phong châm chọc để Địa Tu các dũng sĩ tức giận hai mắt màu đỏ tươi, trong miệng phát sinh quái lạ gào thét, vũ khí trong tay cũng gia tăng lực đạo, đồng thời nhìn gia hỏa kia, chỉ cần hơi hơi ám chỉ, Cao Phong liền bị phân thân.

"Người là một dũng sĩ, chân chính dũng sĩ..." Cái kia xuyên lông chim gia hỏa nhìn Cao Phong gáy trên uốn lượn huyết đạo, nghiêm túc nói rằng, trước tiên thu rồi chính mình răng nanh đao, bộ lạc của hắn dũng sĩ không muốn thừa nhận chính mình sợ sệt, dồn dập rút lui đao thương của chính mình.

"Các người là để van cầu cùng? Dùng những nữ nhân này khi (làm) lễ vật?" Địa Tu các dũng sĩ lúc này mới thấy thiếu nữ môn một cái so với một cái đẹp đẽ, ở trong mắt bọn họ, đẹp đẽ chính là vóc người đẹp, hình dạng được, ngực được, cái môn thật tập hợp thể.

Nhìn thấy những người đàn ông này dâm tà mà ánh mắt tham lam, Cao Phong trong lòng dâng lên sát ý, khỏe miệng mỉm cười cũng không tản ra, xoay người chỉ vào những thiếu nữ này nói rằng: "Các nàng đều là người của ta, ta không chuẩn bị đưa đi..."

Câu nói này để rất nhiều người lần thứ hai phần nộ, chỉ có Điều Mao ca một mặt bình tĩnh, hắn nhìn Cao Phong không nói lời nào.

"Ta là Hắc Trảo bộ lạc Đại trưởng lão, ta mục đích tới nơi này là vì thấy Địa Tu, hắn hẳn phải biết ta, buổi tối ngày hôm ấy là hắn đem ta từ trên núi đánh xuống đi... ta nghĩ, hắn đại khái còn nhớ..."

Cao Phong dùng cùng Địa Tu là người quen ngữ khí nói rằng, để lông chim huynh nhìn Cao Phong ánh mắt tràn đầy quái dị, một hồi lâu hắn mới lắc đầu nói rằng: "Người tại chỗ này đợi, ta không tin người có thể từ Địa Tu thủ hạ sống lại, còn có, mặc kệ các người có âm mưu gì, chúng ta đều sẽ không lên khi (làm), Địa Tu rất thông minh..."

Điều Mao ca trong lời nói có chuyện, nhưng thì không muốn thấy Cao Phong như thế một cái dũng sĩ, bởi vì ngu xuẩn cùng âm mưu mà bị Địa Tu giết chết, chân chính dũng sĩ, hẳn là chết ở trên chiến trường, như cái dũng sĩ chết như vậy đi.

Nhìn rồi đi Điều Mao ca, Cao Phong trong lòng cũng không hề biểu hiện trên như vậy bình tĩnh, chỉ ít, hắn chân tâm không cho là một đám chỉ hiểu dùng nắm đám người man rợ biết hai nước giao binh không chém sứt giả tục ngữ, chờ đợi bên trong, bộ lạc dũng sĩ thuần thuần muốn động.

Cao Phong không khỏi cau mày, những này Địa Tu dũng sĩ cũng không phải là rất thủ quy củ, ánh mắt tham lam thẳng tắp nhìn chăm chăm mười hai cái thiếu nữ, chân tâm không nên mang những thiếu nữ này đi ra.

"Đều do Hắc Trảo nháo mất từ..." Trong lòng nghĩ như thế, nhưng bỗng xoay người, hướng về chỗ tích đi đến, phía sau bộ lạc dũng sĩ gầm rú trúng cử lên vũ khí làm bộ muốn lao vào, ở trường mâu sắp chọc vào Cao Phong phía sau là, Cao Phong đột nhiên xoay người, khinh thường nhìn đầy ngực trường mâu.

"Địa Tu dũng sĩ lẽ nào chỉ có thể nhân lúc nhân gia bảo hộ giả không ở, đánh lên phụ nữ trẻ em sao?"

Cao Phong một câu nói là được công đốt cháy bộ lạc các dũng sĩ hậu quả, ở tại bọn hắn táo bạo tức giận nằng trong tiếng, một cái trường mâu hầu như xuyên đến Cao Phong con mắt trên.

"Nếu như không phải như vậy, các người sợ cái gì? Nếu như trước mặt các người đứng một con chuột sa mạc, các người sẽ giơ đao lên thương hô quát sao..."

Cao Phong chất vấn để hết thấy bộ lạc dũng sĩ lửa giận trong lòng đột nhiên tắt, hoang dã người thua người không thua trận, Cao Phong đánh thức bọn họ, đối phương như thế nào đi nữa lợi hại cũng chỉ có một người, huống hồ người đàn ông trước mắt này liền râu mép đều không có, chỉ tính một cái thẳng nhóc to xác, nói không chắc vẫn là người hầu đi theo, lẽ nào bọn họ sẽ sợ một cái người hầu đi theo sao?

Các loại vũ khí đều bị mọi người thả xuống, tuy rằng trong ánh mắt hỏa diễm hận không thể đem Cao Phong thiêu chết, nhưng bọn họ vẫn là biết cái gì

gọi là điểm mấu chốt.

Cao Phong thành công đem bộ lạc dừng sĩ sự chú ý từ trên người cô gái chuyển đến trên người mình, để Bạch Thổ các loại (chờ) các thiếu nữ cảm xúc chập trùng, ở nam nhân hung ác trong ánh mắt hai chân run rẩy cũng có chút lực đạo.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Sai lầm suy đoán

Song phương hình thành vô hình đối lập, Cao Phong cầm túi nước có một cái mỗi một chiếc rót cây táo tẩu, không phải phát sinh tán thưởng tiếng thờ dài, để chu vi bộ lạc dừng sĩ cùng làm một trận nuốt nước miếng, cái kia ánh mắt nóng bỏng liền nhìn chăm chăm Cao Phong túi nước, nhưng không lại đi xem các thiếu nữ phì hoàn yến sầu.

Một hồi lâu, Điều Mao ca lung lay cái kia chim trĩ lông đi tới, thật sâu xem Cao Phong một chút, có chút tiếc hận nói: "Người đi theo ta đi, Địa Tu muốn gặp người. . ."

Điều Mao ca là một người tốt, tán thành một người sau khi, liền có hảo cảm, không quan hệ trận doanh khác nhau, có chút anh hùng tiếc anh hùng.

Cao Phong không đáng kể gạt đầu, xoay người lên thổ tích, sau một khắc, Điều Mao ca cũng tới đến, tự mình điều động thổ tích hướng về bộ lạc tường vây phía sau mà đi.

Cao Phong nhìn chăm chú xa xa trước cửa sổ dò xét con mắt, trong lòng có chút bất an, hẳn từ Điều Mao ca trong giọng nói hiểu rõ đến không bớt tin tức, không có một người là thật.

Thổ tích không lồ ngóc thân thể chậm rãi bước động bước tiến, to lớn đuôi tà điều hữu hoảng cần quét, từng bước từng bước địa đi tới Địa Tu bộ lạc phía sau đồi núi lối vào.

Ở đây, một đạo xây dựng với hai toà đồi núi trong lúc đó con đường tà trên mà thâm thúy, rộng rãi có thể chứa đựng thổ tích, nhưng Cao Phong con mắt đột nhiên nheo lại, hẳn nhìn ra càng nhiều tin tức.

Xây dựng con đường này người có không sai chiến lược phòng ngự tư duy, hai bên vách núi đột ngột trực cao vót, cho dù giỏi nhất leo lên dừng sĩ cũng không nhất định bò lên trên cao hơn mười mét vách tường, ở vách tường hai bên, từng cái từng cái cửa động như tổ ong, chỉ cần người tập kích đến, những cửa động này liền có thể bỏ xuống vô số lao.

Tà trên thổ đường bản thân nện vững chắc cứng rắn, có đạo kiếm khó thương ngưng tụ, vì như thế một cái ra vào con đường, ở căn cõi hoang dã hao tiền tốn của hiển nhiên không có cần thiết, xuất hiện ở đây, chỉ có một cái khả năng, con đường này bản thân liền là to lớn cạm bẫy.

"Ròng rọc? Lăn thạch? Vẫn là quả cầu lửa?" Cao Phong trong lòng tránh qua cạm bẫy chân chính sát khí, bất tri giác đến này ba mươi độ tà giác cuối đường.

Cuối đường là có thể chứa đựng trăm người binh đài, không phải rất lớn, nhưng phòng thủ đường nối là được rồi, trên binh đài ngoại trừ bộ lạc dừng sĩ ở ngoài không có những vật khác, nhưng từ trên mặt đất thật sâu hầm, Cao Phong xác định trong lòng suy đoán, ở trước khi hẳn tới, nơi này hẳn là để có thể đem người ép vì là thịt bằm quả cầu đá.

Đóng

"Hạ xuống. . ." Quát to một tiếng đánh gãy Cao Phong nhìn chung quanh, nhưng là một cái khác lông chim huynh xuất hiện, khác nhau là người này trên đầu cắm vào hai cái lông chim, ánh mắt rất là không quen.

Người này có dày đặc râu quai nón, không hề giống những người khác như vậy ngổn ngang, làm hết sức biên chế thành từng cái từng cái tiểu biện, lại như tóc của hắn giống như vậy, có loại châu Phi bộ lạc mùi vị, xuất sắc nhất không phải mái tóc, là trên người hắn có quá nhiều vết sẹo.

Từng khối từng khối bắp thịt chồng chất lên nhau, như dị dạng nhân loại, theo hắn đi lại, lại như vô số con chuột con ở bì dưới qua lại, người xem tê cả da đầu, nhưng Cao Phong nhạy cảm quan sát được, người này lòng bàn tay mềm mại, trên người bóng loáng trên da cũng không có quá nhiều vết sẹo, liền không để ý nữa người này.

Gia hỏa này ở mặt trước dẫn đường, hai bên đường đi đều đứng vóc người khôi ngô, ánh mắt ác sát bộ lạc dừng sĩ, nhìn chăm chăm Cao Phong đáng về

hận không thể nhào lên cắn mấy cái, Cao Phong trong lòng trái lại dâng lên xem thường, so với nơi này bộ lạc dừng sĩ, ở bên ngoài dơ bẩn loạn như đê nhũ gia hỏa môn cang có sức chiến đấu.

Nơi này lưu thủ bộ lạc dừng sĩ vết sẹo không nhiều, cho dù có thương tích cũng là không nguy hiểm đến tính mạng tiểu thương, vừa nhìn liền biết là không có chịu đựng quá giết nhiều lực đáng về hàng, cũng có thể dùng nội vệ bộ đội đến xưng hô bọn họ.

Chờ Cao Phong đến hầm trú ẩn phòng khách vào miệng : lối vào thời gian , Địa Tu chính đang sâu thăm trong đại sảnh lạnh lẽo nhìn chăm chăm tia sáng phía trước Cao Phong, khỏe miệng hiện ra miêu hí con chuột tàn khốc nụ cười . . .

Chỉ có Cao Phong một mình đi, các thiếu nữ bị một loạt nhấc theo tám khiên, cảm rằng nanh đao khỏe mạnh dừng sĩ ngăn trở, không kiêng kị mà quan sát này quần thiếu nữ no đủ đường cong cùng không phải rất thô táo da thịt.

"Ta cho rằng gặp lại ngươi phải đợi thời gian rất lâu. . ." Cao Phong vừa thấy rõ ngòi ở cao cao tại thượng Địa Tu, Địa Tu liền nói chuyện.

"Nếu đến rồi, cũng không cần đi rồi, ta nghĩ ngươi nhưng là muốn ăn không thom, không ngủ được a. . ." Không giống nhau : không chờ Cao Phong nói ra ý, Địa Tu đột nhiên đứng lên, ở trên cao nhìn xuống nhìn xuống Cao Phong, thân thể lòi ra bóng tối tựa như quái thú đem Cao Phong bọc lại.

"Địa Tu thủ lĩnh ngươi không muốn biết ta ý đồ đến sao?" Cao Phong tâm đột nhiên bắt đầu cổ động, hần phát hiện mình sai lầm lớn nhất, mong muốn đơn phương nhận định, hoang dã người là giằng quy củ, nhưng hần không nghĩ tới chính là, những quy củ này chỉ có thể thích hợp với kiếp trước.

"Không nghĩ, ta cũng không muốn nghe, chỉ cần giết ngươi, trong lòng ta tức giận mới sẽ phẳng. . ." Nói xong, Địa Tu đột nhiên hướng về Cao Phong vọt tới, vung quyền liên đập về phía Cao Phong sau đầu, Cao Phong ở cái kia gào thét quyền phong thổi tới trên mặt trước đó, đột nhiên nhảy lùi lại, nhưng Địa Tu nhưng xuất kỳ bất ý ra chân, tàn nhẫn mà đá vào Cao Phong trên ngực.

Thời khắc cuối cùng, Cao Phong giơ lên hai tay khoanh che ở trước ngực, liền bị một cước đá vào trên đất xoạt địa trượt đi ra ngoài, Địa Tu lấp lóe, liền vọt tới Cao Phong trước người nhấc chân đập xuống.

Đồng địa một tiếng vang trầm thấp, mặt đất bị run rẩy, chấn động lên bụi trần thành vòng tròn hướng bốn phía khuếch tán, nằm trên đất tránh thoát một cước này Cao Phong không khỏi ra thân mồ hôi lạnh.

"Hừ, trốn được sao?" Hừ lạnh một tiếng, Địa Tu chân phải xoạt địa trên mặt đất lòi ra một chữ, đang múa may bụi trần lượn vòng bên trong, tàn nhẫn mà đá hướng về Cao Phong bụng dưới, hai tay vốn đã tê dại Cao Phong lần thứ hai dùng hai tay chống đỡ đập đến chân to, rên trong tiếng, cả người như chuỗi tiêu cầu bình thường nhảy lên, nặng nề đập đến bên ngoài 7, 8 mét cát đất trên vách đá.

Không chờ hạ xuống, gáy liền rơi xuống Địa Tu trong tay, chỉ cần Địa Tu thoáng dùng sức, Cao Phong xương cổ thì sẽ bị bẻ gãy, mà giờ khắc này, Cao Phong nhưng đang kịch liệt đau đớn : khó khăn bên trong không thể động đậy.

"Ngươi muốn chết như thế nào? 718 tên Địa Tu nam nhân không thể chết vô ích, ta muốn dùng tâm can của ngươi đến tế tự bọn họ. . ."

Địa Tu dữ tợn trên mặt tàn khốc hiện lên, như ác độc ma quỷ.

"Ngươi nhớ ta chết như thế nào, liền để ta chết như thế nào, bất kể là dùng Thạch Đầu đập chết, hay là dùng đao đem ta cắt thành 718 khối, hoặc là dùng cùn khí đem ta xương một chút đập đứt. . ."

Cao Phong ánh mắt không có tuyệt vọng cùng hối hận, vẫn như cũ chước Lượng, Lượng Địa Tu nâng đến chói mắt, mà hần nghe được Cao Phong kiến nghị sau khi, cũng không nhận được cảm thấy kinh sợ một hồi, những này cái chết chưa bao giờ nghe thấy, vừa nghĩ tới gây ở trên người mình, liền để linh hồn đều cảm thấy run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Dưới mặt nạ điên cuồng

"Kể tục. . . , ngươi nói rất thú vị. . ." Địa Tu từ từ nói rằng, ánh mắt vẫn như cũ hung ác thô bạo, nhưng có chút quái lạ ý vị, có thể ở trong tay hần nói ra những câu nói này người, để hần cảm thấy hiếu kỳ, ngược lại không gấp giết chết Cao Phong.

"Ta biết một loại hình phạt, dùng móc đem người đầu lưỡi ôm lấy, từ từ lòi ra, có thể kéo đến ngực, ta nghĩ ngươi đời này đều chưa từng thấy, ngươi còn có thể cắt da đầu của ta, đem một cả tấm da người hoàn chỉnh rút ra, diễn trên cỏ khô, treo ở trên tường rào đóng đũa. . ."

Cao Phong phảng phất không phải là đang nói chính mình, mà là thật lòng vì là Địa Tu trên một hồi tàn khốc giáo dục, ở hán kẻ rõ bên trong, Địa Tu ngực cấp tốc đập trùng, ánh mắt cũng có nóng lòng muốn thử cuồng nhiệt, quá mới bắt đầu không khỏe sau khi, hán đầu tiên liền cảm thấy tò mò mãnh liệt, nếu như thật sự tìm người thử xem, có thể. . .

"Àm. . ." Cao Phong ngả rằm trên mặt đất, Địa Tu đột nhiên xoay người hướng đi bảo tọa ngồi xuống, nhếch lên một cái chân, dùng tay phải nâng đỡ cằm, nhìn từ trên cao xuống mà ngưng mắt nhìn Cao Phong.

"Người là một người kỳ quái, hay là nói, người không nên xuất hiện ở hoang dã." Địa Tu phảng phất đột nhiên bỏ qua cửu hận, có nề nếp cùng Cao Phong chuyện phiếm, Cao Phong nằm trên mặt đất từng ngum từng ngum thở dốc, muốn từ dưới đất bò dậy đến, nhưng không tiếp tục nói nữa.

"Người nói biện pháp đều rất thú vị, ta có chút không nỡ bỏ người chết. . ." Địa Tu dùng ánh mắt đáng thương nhìn xuống Cao Phong, trong giọng nói lạnh lẽo càng ngày càng nặng, Cao Phong không khỏi mà xiết chặt song quyền, cao tốc chuyển động đại não, muốn tìm ra biện pháp, thuyết phục cái này tiềm thức điên cuồng nhất người điên.

"Ta biết đánh đoạn tay chân của người, dùng thức ăn tốt nhất cung dưỡng người, mà người muốn mỗi ngày nói với ta ra một cái mới mẻ hình phạt, phải là ta không biết, đồng thời thú vị hình phạt, tính mạng của người ở chỗ người có thể hay không đánh động ta, nếu như ta cảm thấy không có gì hay, như vậy ta sẽ ở trên thân thể người sử dụng đầu một ngày người nói cho ta biết hình phạt. . ."

Phảng phất ở nói chuyện làm ăn, Địa Tu thoải mái đối với Cao Phong làm ra phán quyết, Cao Phong không hỏi Địa Tu tại sao, hán ở Địa Tu không hỏi ý đồ đến liền động thủ liền biết, Địa Tu trong lòng muốn giết nhất tử người không phải Hắc Trảo, mà là hán, tuy rằng Địa Tu biểu hiện cơ trí, nhưng ở cái kia làm bộ cơ trí dưới, là điên cuồng nhất dã thú.

"Người giết ta rất dễ dàng, nhưng người giết ta sau khi làm sao bây giờ?" Cao Phong đứng thẳng người, con mắt đảo qua chặn ở cửa nhóm lớn dừng sĩ, tiện dãi nhìn chăm chú Địa Tu âm hán hai mắt không tránh không cho.

"Chờ Hắc Trảo lại đây, sau đó ta giết Hắc Trảo. . ." Địa Tu mỉm cười nói, ý cười chỉ là bên mép, trong đôi mắt nhưng không có một nụ cười, hiển nhiên, hán đã làm tốt dự định.

"Người hi vọng cái kia mấy cái Hiền Phong Già La sao?" Cao Phong đột nhiên thay đổi đề tài, để Địa Tu đột nhiên ngồi thẳng người, nghiêm nghị nhìn chăm chăm Cao Phong, ánh mắt lấp lánh không yên.

"Hay là người cho rằng, Hắc Trảo bộ lạc không tính uy hiếp, toàn bộ vùng phía tây hoang dã cũng không tính là uy hiếp, chỉ cần thế lực phía sau người ra tay, không có cái gì không bắt được đến đây đi?" Đột nhiên, Cao Phong rõ ràng Địa Tu trắng trợn không kiêng dè, trong lòng cũng là âm thầm ảo não, hán bất cần rồi, không nghĩ tới như thế một mối liên hệ.

"Người còn biết cái gì. . .?" Những lời này là từ Địa Tu hàm răng bỏ ra, một đôi tay đã quyền nắm tại đồng thời, nếu là Cao Phong kể tục nói như vậy, nói không chừng một quyền đánh giết xong việc.

Đóng

"Ta còn biết, lần này thế lực phía sau người cũng không dám nhúng tay sắp đến tai họa. . ." Cao Phong đột nhiên rống to, ra vẻ mặc kệ, rất nhiều không muốn sống dự định.

"Tai họa? Chỉ bằng Hắc Trảo? Vẫn là bằng vùng phía tây hoang dã mười hai cái bộ lạc liên hợp?" Địa Tu cũng không phải là ngu ngốc, đảo mắt liền nói ra Cao Phong chuyện giết gân, đồng thời đứng lên, rất nhiều kiên trì tiêu hao hết chuẩn bị động thủ dự định.

"30 ngàn hoang nhân chiến sĩ, người Nhị trưởng lão lẽ nào không có nói cho người biết, Dạ Ma bộ lạc chỉ là hoang nhân tây thiên tiên phong sao?" Địa Tu đột nhiên cương trực, hai mắt bùng nổ ra chúc Lượng ánh sáng lộng lẫy, nhìn chăm chú chăm biếm Cao Phong.

"Hoang nhân vừa bắt đầu liền lừa người, bọn họ căn bản không có dự định hợp tác với người, trước tiên diệt Hắc Trảo bộ lạc, lại diệt người Địa Tu bộ lạc, sau đó chiếm đoạt toàn bộ vùng phía tây hoang dã. . ." Cao Phong dùng kịch liệt nhất ngôn từ nói tiếp hán ngày hôm nay ý đồ đến.

"Ha. . ., ha ha. . ., ha ha ha. . ." Địa Tu đột nhiên nở nụ cười, ôm cái bụng ở trên bảo tọa lăn lộn, nước mắt ăn mày đều muốn bật cười, Cao Phong nhưng từ đầu đến cuối không có nhúc nhích, hán biết, Địa Tu vẫn nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của mình.

"Đây chính là người muốn nói? Được rồi, ta biết rồi, người chuẩn bị chết như thế nào?" Địa Tu đột nhiên đình chỉ nhỏ giọng, hung lệ nhìn chăm chăm Cao Phong.

Cao Phong trong lòng sốt sắng, hán rút cuộc biết, người trước mắt này là cái gì cũng không sợ người điên, cùng người điên đem đạo lý là không có khả năng, bọn họ có chính mình quan niệm, cũng sẽ không được người khác ảnh hưởng.

"Người đã cho rằng Địa Tu bộ lạc có thể chống đối Hắc Trảo bộ lạc cùng hoang nhân bộ lạc liên hợp công kích, liền giết ta đi, tùy tiện người làm sao giết. . ." Nói xong Cao Phong liền nhắm hai mắt lại, tựa hồ chờ thời khắc cuối cùng.

Địa Tu nhìn Cao Phong tuổi trẻ non nớt gò má, đột nhiên có chút do dự, ở hán lý giải bên trong, không có ai không sợ chết, cho dù bộ lạc dừng sĩ ở trên chiến trường đồng dạng sợ chết, chỉ có điều rất ít người biểu hiện ra, mà Cao Phong cũng sợ tử, nhưng vì cái gì đang nói ra những lời kia thời điểm, ngữ khí thậm chí có may mắn tại vui mừng họa ý tứ ở bên trong?

"Người thật sự cho rằng, Hắc Trào bộ lạc sẽ vì người liên hợp hoang nhân bộ lạc sao?" Địa Tu trong lòng khó chịu, quyết định nát tan Cao Phong cuối cùng y nắm, Cao Phong không có mở mắt, cũng không nói gì, chỉ là nhắm mắt lại nói rằng: "Nhanh lên một chút động thủ đi, chết sớm muộn từ đều là giống nhau. . ."

Người điên có người điên thể giới quan, không bị người khác ảnh hưởng, nhưng bọn họ cũng so với bình thường người càng thêm hiếu kỳ, Địa Tu kỳ quái nhìn Cao Phong, nhưng tìm không ra bất kỳ làm bộ vết tích, vốn là do dự, đột nhiên vừa chuyển động ý nghĩ, sắc mặt đột nhiên hung hoành, đột nhiên biến mất ở tại chỗ, sau một khắc từ Cao Phong trước người sa địa trên nhô ra, mạnh mẽ một quyền nện ở Cao Phong trong lòng.

"Nhào. . ." Một ngụm máu tươi phun ra, Cao Phong đột nhiên bay ngược ra ngoài, sau một khắc, Cao Phong đột nhiên mở mắt rống to: "Ta mời người là một cường giả, cho ta một cái sáng khoái. . ."

"A? Người cho ta đem lời nói rõ ràng ra, bằng không người muốn chết đều không chết được. . ." Địa Tu lòng hiếu kỳ lần thứ hai bị dẫn dắt, giả vờ cao ngạo nói.

"Ta là Hắc Trào bộ lạc tương lai thủ lĩnh, người giết ta, Hắc Trào tương lai mấy năm cũng không sinh được thứ hai người thừa kế, tiền tiền hậu hậu, Hắc Trào bộ lạc chết ở người tính toán dưới người không ít, Hắc Trào tại sao không ngã về hoang nhân bộ lạc báo thù?"

Cao Phong trả lời để Địa Tu yên lặng, Cao Phong nói một câu lời nói thật, Hắc Trào không có thời gian lại tìm hấn báo thù, thù mới hận cũ tính gộp lại, từ trước đến giờ lấy cừu còn cừu hoang dã người tuyệt đối sẽ không nhận xuống con giận này, đến thời điểm, có quen thuộc vùng phía tây hoang dã Hắc Trào bộ lạc khi (làm) dẫn đường. Đàng, Địa Tu bộ lạc liền tránh né ẩn thân địa phương đều không có.

"30 ngàn hoang nhân? Người cho rằng ta là chuột sa mạc đầu óc sao? Người nói ta liền tin tưởng?" Địa Tu cố ý nói như vậy, nhưng trong lòng đã tin sáu phần.

"Toàn bộ trung bộ hoang nhân đều hạ xuống, chính người có thể đi xem, ngay khi Dạ Ma bộ lạc. . ." Cao Phong trái tim kịch liệt nhảy lên, sống hay chết chính là lần này.

"Các người là làm sao từ khủng bố Tử thần trong tay trốn ra được?" Địa Tu đột nhiên ngồi xổm ở Cao Phong trước người không xa, một bộ hiếu kỳ mà hàm hậu mô dạng hỏi, cùng trước đó điên cuồng dữ tợn như hai người khác nhau.

"Nguyên rủa nơi người có biết hay không?" Cao Phong hỏi ngược lại để Địa Tu sửng sốt, sau đó hấn đột nhiên giờ tay, ngừng lại Cao Phong câu chuyện lâm lâm chi ngữ nói: "Người để ta suy nghĩ một chút, đừng nói trước. . . , nguyên rủa nơi? Ta đi qua, năm ấy địa phương rất nguy hiểm, ngọc lâu người khó chịu, lẽ nào?"

"Đúng, người khó chịu, khủng bố Tử thần cũng sẽ khó chịu, ta tại sao không có nghĩ đến? Một khi khủng bố Tử thần khó chịu, sẽ. . ."

"Sẽ lộ ra kẻ hở, tuy rằng khủng bố Tử thần sẽ ẩn thân, nhưng sẽ không ẩn giấu vết chân, bánh táo. . ." "Ha, ta biết rồi, dùng bánh táo liền có thể ẩn ra chân của bọn nó ẩn. . ." Địa Tu đổi thành một người khác, vui mừng vò đầu bứt tai, Cao Phong nửa thật nửa giả giải thích xóa nghi vấn trong lòng hấn, đồng thời cũng làm cho hấn mã hậu pháo một hồi, nhưng hấn vẫn không có buông tha Cao Phong, đột nhiên nắm lấy Cao Phong cái cổ xách lên.

"Ba vạn người hoang dã chiến sĩ, ta nhất định phải tự mình nhìn một chút, ta cũng đoán ra người ý đồ đến, muốn cùng chúng ta liên hợp, người đúng là thật đầu óc, nhưng ta cũng không phải là ngu ngốc, sẽ không người nói cái gì sẽ tin cái gì. . ."

Địa Tu so với Xuyên kịch trở mặt còn nhanh chóng hơn chuyển đổi, khiến người ta mắt không kịp nhìn, Cao Phong cũng không tiếp tục nói lời thừa thãi, sống chết của hấn ngay khi Địa Tu trong một ý nghĩ, mà hấn cũng cảm giác được, Địa Tu đối với mình kiêng kỵ so với Hắc Trào càng lớn, hơn như bị gió xách giống như vậy, Cao Phong bị xách ra phòng khách, để hết thấy Địa Tu đứng sĩ hô to, để hết thấy theo Cao Phong mà đến thiếu nữ hoa dung thất sắc. . .

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77 :Kinh ngạc nghe

"Ta là Hắc Trào, Hắc Trào bộ lạc Hắc Trào, thủ lĩnh của các người ở nơi đó, để hấn tới gặp ta. . ." Hắc Trào đứng ở một toà hiềm trở núi cao dưới chân núi, nhìn đề phòng thâm nghiêm bộ lạc lớn tiếng la lên, ở sau lưng hấn, một đội giờ lên khủng bố Tử thần tiêu bản bộ lạc đứng sĩ người người ôm cánh tay với ngực, kiêu ngạo ngửa đầu. . .

"Phiền phức thông báo một thoáng, ta là Hắc Trào bộ lạc Nhị trưởng lão, ta có trọng yếu tin tức nói cho thủ lĩnh của các người. . ." Mắt nhỏ Nhị trưởng lão đứng ở hẻm núi khẩu, nhìn song gỗ lan mặt sau bộ lạc dừng sĩ cẩn thận nói rằng, ở đối phương ánh mắt hồ nghi bên trong, Nhị trưởng lão từ phía sau cái móng móc ra vài miếng mang giác cầm trong tay lay động, sau một khắc, song gỗ lan lấy tốc độ nhanh nhất mở ra, bộ lạc dừng sĩ dùng tối nụ cười thân thiết xếp thành hàng hoan nghênh huynh đệ bộ lạc Nhị trưởng lão.

Can Từ ôm chính mình rằng nanh đao, cô độc tọa ở bên trên ngọn núi, nhìn xa xa vẫn còn đang di chuyển hoang nhân bộ lạc, mảnh này bị vết chân san bằng Gaza trên đất, lất pha lất phát đội ngũ nối liền không dứt, phẳng phát hoang dã bên trong tất cả mọi người hoang nhân đều tụ tập lại đây.

Bóng lưng của hắn như vậy cô tịch thê lương, ở hoàng hôn giáng lâm trong hoàng hôn có nhuộm đậm tựa như ý cảnh, thay cái kiếp trước họa sĩ nhìn thấy, chính là tốt nhất hội họa đề tài.

Can Từ nhìn những kia di chuyển hoang nhân, trong lòng trước nay chưa từng có trong vắt, không nói không bụi dơ bẩn, nhưng cũng có mấy phần siêu nhiên xuất trần, ở trong đầu hắn, từ lúc còn nhỏ đến bây giờ từng hình ảnh cảnh tượng cười ngựa xem hoa, thành công, vui sướng, tiệc nuôi, thống khổ, xoắn xuyết, còn có khốc liệt, sáng khoái, các loại kỳ quái tâm tình đều ở trong lòng dập dờn, chẳng biết lúc nào, con mắt của hắn có mấy phần bệnh thấp, hắn đột nhiên cảm thấy, nhân sinh là như thế ngắn ngủi, lại như vậy dài đằng đặc.

Ngay khi Can Từ tan vỡ đời này thành tựu cùng tiệc nuôi thời gian, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, để Can Từ không khỏi mà chấn động: "Rốt cuộc đã tới?"

Đóng

Vốn là ôm may mắn tâm lý, lại biết không hắn có thể giấu giếm được hoang nhân, vào lúc này, trong lòng hết thấy lo âu và xoắn xuyết tất cả đều thả xuống, liền như hắn bị Cao Phong đánh bại, một lần nữa đi tới chiến trường tìm kiếm vinh dự giống như vậy, cả người toả ra trước nay chưa từng có chiến ý, đột nhiên rút đao đứng dậy, nhìn xa xa âm đạm hồng vân, khăn khăn mà đất đỏ mà nói rằng: "Đội lâu như vậy mới đến, các người hoang nhân đều là ăn cứt lớn lên sao? Can Từ ông nội để cho các người biết biết, cái gì mới thật sự là dừng sĩ. . ."

Nói xong, Can Từ đột nhiên xoay người, thô bạo mà hung nanh, cổ trướng đỏ như máu nhân cầu, nhe răng trợn mắt sát ý dạt dào, giờ lên rằng nanh đao cường tráng mạnh mẽ, chuẩn bị một cái lực phách Hoa Sơn đem người tới chém thành hai nửa.

"Can Từ thúc, ta liền cảm người hai khối huân thịt a, người không cần như thế tính toán chứ?"

Khoát Nha một tiếng hét thảm, Can Từ không ngừng được thân hình xông lên một khắc xoay người liền chạy, một bên chạy một bên gào khóc thảm thiết.

Địa Tu một mực thăm dò Cao Phong điểm mấu chốt, cũng không phải là trên thân thể, mà là trong lòng, loại này thăm dò từ hắn nhìn thấy Cao Phong sau khi liền không có dừng quá, ở bộ lạc trước mặt, Địa Tu đem chính mình nguy trang thành dây rộng nhân từ thủ lĩnh, dùng đường đường chính chính vương giả chi phong để người phía dưới cùng hắn một lòng.

Có thể nói hắn không cần lấy bộ lạc vì là có, liền có thể để bộ lạc dừng sĩ vì hắn hiệu tử, loại này tuyệt đối không chế lực, so với dùng võ lực cùng uy vọng đi áp đảo người khác càng thêm vào hơn hiệu, cũng chính bởi vì vậy, hắn bất kỳ quyết định gì đều sẽ không chịu đến phản đối, bất kể là sai, vẫn là đúng.

Ngoại trừ Địa Tu bộ lạc đã chết ở Cao Phong trong tay Đại trưởng lão thoáng phát hiện ở ngoài, những người khác đều không phát hiện, bọn họ như vậy kính yêu, hận không thể bất kể nhảy vào nước sôi lửa bỏng thủ lĩnh bên trong nhưng là người điên.

Đều nói người điên cùng thiên tài chỉ là một đường trong lúc đó, không có ai biết, người điên thế giới sẽ không có những người khác hoặc là đồ vật địa vị, hắn chỉ vì chính mình sống sót, toàn bộ thế giới đều cùng hắn làm trung tâm, vì lẽ đó Cao Phong ở Địa Tu trong tay, vĩnh viễn không thể nói là chân chính an toàn.

Mà Cao Phong cũng ở cùng Địa Tu tiếp xúc bên trong, biết rồi một điểm, để hắn chân chính tuyệt vọng một điểm, Địa Tu cũng không để ý Địa Tu bộ lạc có hay không hủy diệt, cũng không để ý hắn thuộc hạ an nguy, bởi vì tất cả ở trong mắt hắn đều là trò chơi, một hồi để hắn giải trí trò chơi.

Hắn mang Cao Phong rời đi Địa Tu bộ lạc mục đích cũng không phải là vì là hoang nhân bộ lạc xâm lấn mà lo lắng, mục đích của hắn chỉ là bởi vì, đối với hoang nhân hứng thú so với Cao Phong càng mạnh hơn.

Chính vì như thế, hắn chỉ dẫn theo Cao Phong một người rời khỏi Địa Tu bộ lạc, đi điều tra sa người quy mô, mà Cao Phong trước sau không thể rời đi tầm mắt của hắn, liền ngay cả ngũ Địa Tu đều có thể khóa chặt Cao Phong, để Cao Phong cảm giác mình bị không nhìn thấy dây thừng cho ràng buộc.

"Trong lòng ngực của người đến cùng ôm món đồ gì?" Thổ tích vẫn là Cao Phong đầu kia thổ tích, quyền sở hữu đã không lại thuộc về Cao Phong, Địa Tu ở tề nhạ bên trong, nhìn thấy Cao Phong ôm thật chặt lấy một cái có rỗng hai đầu tiêu chí hộp.

"Không cái gì, chỉ là một cái không hiểu nổi hộp." Cao Phong ánh mắt lấp lánh không yên, không lại đi xem hộp, ngược lại nhìn về phía xa xa màu đỏ thắm phía chân trời.

"Thật sự?" Người điên đa nghi, Địa Tu càng đa nghi, sự chú ý trước sau đặt ở trên cái hộp rỗng hai đầu trên, một hồi lâu mới lên tiếng: "Người cũng không phải là thành viên gia tộc, làm sao cũng với cảm kỳ văn minh cảm thấy hứng thú?"

Cao Phong vì lắng, hắn lại nghe thấy một cái danh từ mới, cảm kỳ văn minh.

"Gia tộc là cái gì?" Tương đồng tên, ở không giống thời đại có không giống ý nghĩa, Cao Phong cố ý giả ngu, lần này Địa Tu đứng là không có hoài nghi, có chút hay nói giải thích: "Gia tộc là hoang dã ở ngoài thể lực, mỗi một gia tộc đều là một thành thị thống trị hạt nhân. . . ."

"Thành thị?" Cao Phong trong lòng cả kinh, đột nhiên hỏi, Địa Tu hiển nhiên không thích Cao Phong đánh gãy hấn, mi vừa nhú, cảnh cáo nhìn Cao Phong một chút, các loại (chờ) Cao Phong tự giác im lặng, mới tiếp tục nói: "Một gia tộc liền tương đương một cái bộ lạc, bộ lạc thủ lĩnh chính là gia trưởng, nhưng có một chút không giống nhau, trong gia tộc chỉ có Già La mới có thể trở thành thành viên, cái khác người bình thường cũng chỉ là ở ngoài hệ, không có bất kỳ địa vị. . . ."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Ký Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78 : Biến thái trò chơi

"Tất cả đều là Già La?" Cao Phong trong lòng rung mạnh, toàn bộ vùng phía tây hoang dã mới mười ba cái bảo hộ già Già La, tuy rằng vùng phía tây hoang dã đại đa số khu vực cần cỗi khô hạn, có thể sinh tồn địa phương không nhiều, nhưng mười ba cái bộ lạc chiếm cứ địa lý hấn trong lòng hiểu rõ, tương đương với mấy huyện thị diện tích, gần nhất hai cái bộ lạc đều cần hai ngày trở lên lộ trình, muốn toàn bộ chạy khắp cả, ít nhất phải chừng mười ngày.

Nếu như như thế toán, một gia tộc chiếm cứ khu vực chẳng phải là. . . .

"Hừ, chỉ có như người vậy sống ở hoang dã nhân tài không có kiến thức, ta nói thật cho người biết, hoang dã chỉ là mặt đất người lưu vong địa, hết thầy phạm vào tội mặt đất người sẽ bị cừu địch giải thích, không khỏi mà ảo tưởng thế giới bên ngoài, liền có thể gặp lại người vĩnh viễn không tương tượng nổi thế giới."

Nói tới chỗ này, Địa Tu trong ánh mắt lộ ra trước nay chưa từng có điên cuồng, mà Cao Phong tâm nhưng lại lần nữa chấn động, hấn không nghĩ tới, nghi vấn trong lòng sẽ bị cừu địch giải thích, không khỏi mà ảo tưởng thế giới bên ngoài.

Địa Tu nhìn thấy Cao Phong cái kia phó say mê đáng vẽ, ánh mắt không khỏi mà buồn bã, lập tức nổi giận lên, lớn tiếng mắng: "Giống như người vậy nhai con cá đời cũng đừng muốn đi đi ra ngoài, bọn họ chỉ có thể thả người đi vào, sẽ không tha người đi ra ngoài, tuyệt vọng pháo đài chu vi không biết vui lấp bao nhiêu hoang dã người hải cốt."

"Già La cũng không được?" Cao Phong lẳng lẳng hỏi, Địa Tu đột nhiên không nhìn hấn nữa, chỉ là nhìn xa xa son mạch run rẩy.

"Người cho rằng Già La là vạn năng sao? Hừ, vô tri. . . ." Địa Tu không có nói rõ, Cao Phong lại biết, cái kia cái gọi là Tuyệt Vọng pháo đài nhất định có cao cấp hơn Già La, ít nhất là Hám Quân Già La.

"Người có thể có cơ hội đi ra ngoài. . . ." Biết được hoang dã chỉ là một cái lao tù sau khi, Cao Phong tâm nặng trĩu, đột nhiên mở miệng nói rằng, Địa Tu ánh mắt lóe lên, đột nhiên quay đầu lại nhìn Cao Phong.

"Lần trước là gia tộc công phá Hắc Trảo bộ lạc chứ?" Cao Phong nói thẳng ra lý do, Địa Tu trong ánh mắt có vẻ đắc ý, nhưng ta cố mà nói hấn.

"Đem người hộp cho ta nhìn một chút. . . ." Nói ra lời này thời điểm, không khỏi mà nhìn kỹ Cao Phong vẻ mặt, đã thấy Cao Phong hơi thay đổi sắc mặt, chần chờ một giây đồng hồ, mới đưa hộp ném cho Địa Tu, ánh mắt hơi không muốn.

"Món đồ gì?" Địa Tu nghiên cứu nửa ngày không mở đánh mở, không khỏi mà buồn bực nói rằng.

"Không món đồ gì, mặt trên đồ vật ta chưa từng thấy, không biết là cái gì, cho nên mới. . . ."

Cao Phong lời giải thích Địa Tu tự nhiên không tin, hấn đã từ Cao Phong mờ ám trên nhìn ra, Cao Phong là biết vật này, hơn nữa giá trị còn không thấp, không khỏi mà nhét vào trong ngực của mình, Cao Phong trong lòng giật mình, nhưng lòng này nhưng nhú chặt thành một đoàn, để Địa Tu rất là đắc ý.

Thỏ tích chỉ mang hai người, tốc độ nhanh vui mừng rất nhiều, thời gian ba ngày, bọn họ liền đến hoang nhân bộ lạc ngoại vi.

Vừa qua khỏi một đạo hẻm núi, Địa Tu ánh mắt lấp lóe, quay đầu đối với Cao Phong quát lên: "Thành thật một chút. . . ."

Nói xong liền nhảy xuống thỏ tích, lần này tia sáng đầy đủ, Cao Phong thấy rõ, Địa Tu rơi xuống đất trong nháy mắt tựa như hòa tan giống như vậy, từ hai chân đến phần eo lại tới đỉnh đầu biến mất hết sạch, mặt đất cát đất không hề biến hóa, không khỏi mà trong lòng hít vào một ngụm khí lạnh, thật sự

là quá là quý dị, Địa Tu nếu là làm ám sát, tin tưởng không người nào có thể chống đỡ được.

Đóng

"Ồ Địa Tu bộ lạc, chỗ khác đều là cứng rắn mặt đất, chỉ có phòng nghị sự là hạt cát, lẽ nào?" Một đạo linh quang đột nhiên tránh qua trong lòng, Cao Phong con mắt đột nhiên híp lại, đang lúc này, Địa Tu từ chỗ xuất hiện, cùng vừa nãy không có gì thay đổi, trong tay tăng thêm hai viên đẫm máu đầu người.

"Àm . . ." Đẫm máu địa đầu người còn đang thổ tích dưới chân, lập tức bị thổ tích to lớn bàn chân giẫm dưới, Cao Phong nhưng ở trong nháy mắt này, thấy được đầu người trên mặt bộ xương chân dung.

"Người nói đúng, nơi này đâu đâu cũng có hoang nhân, thổ tích không thể lại về phía trước. . . ." Không thấy được Địa Tu về mặt, tự nhiên không nhìn ra hần suy nghĩ trong lòng.

"Bất quá ta ngã : cũng muốn biết mấy vạn người đại bộ lạc là một cái gì quy mô. . . ."

Địa Tu đột nhiên hiểm ác nở nụ cười, để Cao Phong trong lòng tránh qua bóng tối, cùng Địa Tu lại đây điều tra, chân tâm không phải ý kiến hay , nhưng đáng tiếc, hần không ngăn cản được Địa Tu. . . .

Vào buổi tối, phân tán ở hoang dã hoang nhân tương tiếp trở về bộ lạc, lấy bộ lạc làm trung tâm trên đỉnh núi, đều nhìn từ trên cao xuống mà xây dựng lên từng cái từng cái nơi đóng quân, lại giống như Hắc Trảo như vậy đánh lên là không thể.

Ở trở về hoang nhân chu vi, Cao Phong bị Địa Tu lôi kéo, thỉnh thoảng ẩn vào cát đất, thỉnh thoảng lại chui ra mặt đất, đang không ngừng chuyển đổi bên trong, bọn họ cách mở rộng gấp mười lần bộ lạc càng ngày càng gần.

Ở hắc ám đến trước đó cuối cùng tia sáng bên trong, to lớn bộ lạc liền như bàn nằm ngang ở trên mặt đất tiền sử cự thú, thấy đầu không thấy đuôi, phóng tầm mắt nhìn tới, vô số lều vải làm sao cũng đếm không hết, xuyên toa ở bộ lạc hoang nhân càng là qua sông chỉ lý.

"Phải đi vào thật sao?" Cao Phong nhìn cách đó không xa, một đội hoang mang hoang nhân giờ lên mây cổ nứt ra thì thể chạy hướng về bộ lạc, Địa Tu đầu đuôi cũng không sạch sẽ, đã bị phát hiện, nếu như bọn họ đi vào, không phải là tự chui đầu vào lưới?

"Làm sao? Sợ? Người không phải liền chết còn không sợ sao? Yên tâm, ta có thể mang người đi vào, liền có thể mang người đi ra. . . ." Địa Tu trong ánh mắt có yêu dị ánh sáng lộng lẫy, tựa hồ đối với hần mạo hiểm cảm giác được dị thường phản kích động, đối với Cao Phong, cũng không phải là quan tâm bảo vệ, mà là làm trong tay món đồ chơi, Cao Phong là tuyệt đối không tin lần này chuyện ma quỷ.

"Ta ngược lại thật ra không sợ, chính là lo lắng, nếu như quá sớm kinh động hoang nhân, sau đó muốn diệt sạch những này hoang nhân nhưng là khó khăn, ngẫm lại, mấy vạn người phơi thấy hoang dã, thì thể này còn không phò đến chân trời?"

Cao Phong miệng đầy chạy xe lửa, đối lại là ai cũng không thể tin, cho dù mấy vạn con mọc sừng Mi đặt ở trong đất hoang khiến người ta giết cũng giết không xong, cho dù không đầu lại bộ lạc dừng sĩ, nhân gia lẽ nào không có trường chân?

Nhưng Địa Tu nhưng không giống nhau, hần đối với tràn ngập sáng tạo đồ vật đều là muốn ngừng mà không được, nếu không phải Cao Phong cái kia mấy cái rất sáng tạo giết người phương thức gây nên hiếu kỳ của hần, Cao Phong sống không tới hiện tại.

"Người có biện pháp gì, hiện tại liền nói nói? Nếu như ta thoả mãn, sau khi trở về sẽ tha cho người, nếu như ta không hài lòng, ta đem người đặt ở hoang nhân bên trong doanh địa. . . ."

Địa Tu mặt mày hơn hờ mà nói rằng, khi hần nghĩ đến đem Cao Phong phóng tới hoang nhân bên trong doanh địa tâm sau khi, cả người đột nhiên hưng phấn bắt đầu run rẩy, hần vì chính mình nghĩ đến chủ ý cảm thấy kiêu ngạo, cái kia thời gian nhất định chơi rất vui nhỉ?

"Hắc Trảo bộ lạc giết hoang nhân, hoang nhân cái thứ nhất muốn tìm công kích chính là Hắc Trảo bộ lạc, đến thời điểm chúng ta ở dọc theo đường mai phục, đánh liền chạy, để bọn hần đuổi, đuổi người chắc chắn sẽ không quá nhiều, đến thời điểm. . . ."

"Àm . . ." Cao Phong bị Địa Tu giờ lên một cước đá vào trên đất, ôm đầu bụng sưng chút nữa biệt quá tức giận, Địa Tu sắc mặt dữ tợn nhìn trên đất Cao Phong, lạnh giọng nói rằng: "Lại như người ngày đó đối với ta người ra tay giống nhau?"

Cái biện pháp này chính là Cao Phong suất lĩnh tập kích Địa Tu bộ lạc phiên bản, chính là có Cao Phong cây này chọc ngoáy, hần mới không thể không hạ lệnh kết doanh, chính là Cao Phong đốt cháy lửa trại, hần mới khinh ra nơi đóng quân, cho Hắc Trảo thừa cơ lợi dụng.

"Vào lúc ấy chúng ta là cừu địch, ta chẳng phải làm còn có thể làm sao làm?" Cao Phong hút không khí nói ra lần này đi Âm lời nói.

"Hừ, đừng quên người nói, giải quyết hoang nhân, chúng ta vẫn là cừu địch, đến thời điểm. . . ."

Hiển nhiên, Địa Tu không có hi sinh cái tôi thành toàn tập thể giác ngộ, nói ra lời nói này, liền kéo Cao Phong biến mất ở tại chỗ, sau một khắc, hai người ở bộ lạc biên giới trong lều xuất hiện.

Khi bọn họ chui ra mặt đất, liền nhìn thấy một tấm da thú đệm giường mặt trên, hai cái trần trụi nam nữ chính quần quýt lấy nhau, nam nhân chính đang hự hự dùng sức, nữ nhân nhưng thấy được Địa Tu cùng Cao Phong, không khỏi mà phát sinh rít lên một tiếng.

Tiếng thét chói tai bên trong, nữ nhân toàn thân đột nhiên cương trực, làm cho nam nhân cảm nhận được trước nay chưa từng có khẩn trí, không khỏi mà hừ ra một hơi, toàn thân run rẩy lên.

Nữ nhân rít gào tiếng thứ nhất, Địa Tu cũng không hề động thủ, hắn rất hứng thú nhìn hai người, hai mắt lóe lên nhìn trộm hưng phấn, nhưng Cao Phong nhưng đột nhiên ra chân, đá trên mặt đất hoành thả lao trên, vèo địa một thoáng, lao cắm vào nữ nhân yết hầu, sau một khắc đột nhiên nhào tới, hai tay thè chủ nam người cái cổ, một tiếng vang giòn, nam nhân xương cổ ở Cao Phong trong tay bẻ gãy.

Cao Phong động tác Địa Tu không có ngăn cản, từ đầu tới đuôi hắn lại như xem cuộc vui như thế, các loại (chờ) Cao Phong giải quyết hai cái khả năng bại lộ người của mình, hắn mới tiếc nuối quan sát thi thể trên đất, nói không đúng đề nói rằng: "Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta tới làm một cái trò chơi, ta sẽ dẫn ngươi xuất hiện ở không giống trong lều, ngươi chỉ có một cơ hội, ở người khác kêu gào đi ra trước đó, giết chết bọn họ, bất kể là nam nhân vẫn là nữ nhân, bất kể là thành nhân vẫn là tiểu hài nhi, ngươi đều chỉ có một cơ hội, một khi bại lộ, ta sẽ lưu lại một mình ngươi ở đây. . ."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79 :Mạo hiểm nhất thời khắc

Cao Phong nghe được lần này quyết định hắn vận mệnh trò chơi, trong lòng dâng lên mãnh liệt đến cực điểm sự phẫn nộ, hắn so với bất cứ lúc nào đều hướng về giết chết cái người điên này, nhưng giờ khắc này, vận mạng của hắn nắm giữ ở cái người điên này trong tay.

"Ta có phản đối quyền lợi sao?" Cao Phong tự giễu cười khò, ánh mắt ở trong lều vài hơi đảo qua một chút, lén lút đem một cái lao lẫn tới dưới chân, không tới thời khắc cuối cùng, hắn trước sau không thể từ bỏ.

"Cái kia để ta cao hứng đi, chỉ cần ta cao hứng, thì sẽ không đưa ngươi sảy ở hoang nhân chiến sĩ chông bên trong, nhớ kỹ, mạng của ngươi ở trong tay ta. . ."

Địa Tu có chút điên phong run rẩy lên, ngón cái tay phải móng tay bị hấn chấm chú cắn ở trong miệng, ánh mắt lộ ra cực kỳ hưng phấn ánh sáng lộng lẫy, liền ngay cả hai gò má cũng biến thành ửng hồng.

"Bắt đầu đi, ta có chút không kịp đội. . ." Cao Phong những ngày qua cùng Địa Tu tiếp xúc, đã đại thể có thể đoán ra Địa Tu tâm tình, tuy rằng không thể khoảng chừng : trái phải Địa Tu ý nghĩ, lại biết làm sao ở thích hợp thời cơ làm một ít động tác, mũi chân khẽ hất, lao rơi vào trong tay.

"Đi ngươi. . ." Một tiếng nhẹ nhàng gào thét, Địa Tu mang theo Cao Phong biến mất ở tại chỗ.

Một trận hắc ám, Cao Phong cả người như không trọng bình thường quay cuồng lên, sau một khắc, hấn xuất hiện ở mấy cái ngòai xếp bằng ngòai dưới đất trò chuyện hoang nhân chiến sĩ trên đỉnh đầu.

Ba cái hoang nhân chiến sĩ chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, không chờ bọn họ ngẩng đầu, một cái lạnh lẽo lao liền cắm vào một đỉnh đầu của người, sau một khắc, hai con xoay chuyển chân to như cái kim, kẹt ở một cái hoang nhân chiến sĩ gáy trên, đột nhiên xoay chuyển, dùng một cái một tiếng, dùng xoay tròn lực đạo đem hoang nhân chiến sĩ xương cổ vặn gãy, vào lúc này, Cao Phong mới rơi xuống đất, hai tay hồ khẩu chấm chú kẹt ở cái cuối cùng hoang nhân chiến sĩ hầu kết trên.

Địa Tu lặng yên không một tiếng động từ trên mặt đất nhô ra, đầy hứng thú nhìn Cao Phong từ từ đem cái kia liều mạng đuổi chân hoang nhân chiến sĩ đầu lưỡi khấp đi ra, khi (làm) người kia đại tiểu tiện không khống chế, hai chân bắt đầu co giật run run thời gian, không khỏi mà đập lên hai tay, phát sinh đùng đùng vang lên giòn giã.

Cao Phong không có buông tay, vẫn như cũ nghiền răng nghiền lợi gia tăng trong tay lực đạo, chết ở trong tay hấn hoang nhân, cùng mình cùng Hắc Trảo bộ lạc cũng không hề bất luận là cừu hận gì, thông qua da dẻ cùng phát sắc, còn có bên ngoài đại thể bố cục, liền biết, hoang nhân cùng hấn là một chủng tộc, nhưng vì mình sự sống còn, hấn không thể không nhẫn tâm giết chết đối phương.

"Đừng phiền phiền nhiều nhiều, còn có rất nhiều nơi muốn đi, đương nhiên, trước đó ta sẽ không biết mặt trên có cái gì, nói cách khác, xem vận khí ngươi như thế nào. . ."

Đóng

Địa Tu lại có mới trò gian, ánh mắt kia yêu dị sắc thái cùng khẽ run song quyền, đều thuyết minh, giờ khắc này hứng thú của hấn chỉ ở sắp sửa tiến hành trò chơi trên, bất kể là Hắc Trảo bộ lạc, vẫn là hoang nhân bộ lạc, cùng với toàn bộ vùng phía tây hoang dã sinh tử đều không ở hấn trong lòng.

"Người bây giờ liền giết ta đi. . ." Cao Phong buông ra cương trực đau đớn ngón tay, chậm rãi ngồi dậy, ngay khi trong thi thể cùng Địa Cầu đối diện, ánh mắt có cứng cõi buống binh.

"Làm sao? Người cho rằng ta không dám?" Địa Cầu nhú mày, đột nhiên hướng về Cao Phong bước ra một bước.

"Làm sao ta biết người có phải hay không muốn ngoạn nhi tử ta? Nếu như người phát rồ, đem mỗi một cái lều vải đều đi tới, ta chẳng phải là muốn giết chết mấy vạn hoang nhân?" Cao Phong không chút nào thỏa hiệp, ánh mắt kia cứng cõi để Địa Tu có chút chột dạ thiên mở tầm mắt, hẳn đúng là tính toán như vậy.

"Mười cái, ta chỉ để người đi mười cái. . ." Địa Tu rốt cục thỏa hiệp, Cao Phong buống binh lên là không thể dễ dàng thay đổi, điểm này ở Địa Tu bộ lạc liền bị chứng thực.

"Vậy còn còn lại tám cái, đúng không?" Cao Phong nắm lấy Địa Tu đề tài một cái cần chết, để Địa Tu trên mặt tránh qua không vui, nhưng lập tức lại quý dị nở nụ cười, hẳn đã tìm thấy một điểm quy luật, muốn đùa chơi chết Cao Phong, có thể thật sự không khó?

"Người thứ ba, đi. . ." Lại là một tiếng quát nhẹ, sau một khắc Cao Phong xuất hiện ở bốn cái Địa Tu dừng sĩ trung gian, những này dừng sĩ chính thân thể trần truồng, lẫn nhau cho đối phương bôi lên màu trắng nước son, tựa như ở bồ trang.

Trước tiên, bốn cái hoang nhân chiến sĩ đồng thời nhìn thấy Cao Phong, không khỏi mà há mồm ra làm bộ muốn gọi, liền thấy Cao Phong đột nhiên ra quyền, đập âm âm ở trước người hai người hầu kết trên, đàn hồi tựa như, khuất khuỷu tay về đánh vào phía sau hai người trên cổ, bốn người đồng thời che hầu kết hướng về trên đất ngã xuống, không giống nhau : không chờ hoàn toàn ngã xuống, Cao Phong mũi chân liền đánh vào mấy người huyết Thái dương trên.

Trước sau cách biệt chỉ là mấy giây, bốn cái hoang nhân chiến sĩ liền tương tiếp hôn mê, để đứng ở phía sau Địa Tu sắc mặt rất là khó coi, hẳn nhìn ra Cao Phong lấy xảo, chỉ là hạn định đối phương phát ra tiếng địa phương, sau đó đá hôn mê bất tỉnh, này cùng hẳn chờ mong cũng không tương xứng.

"Người dối trá. . ." Địa Tu một tiếng gào trầm trầm, Cao Phong nhưng nhắc chân trốn ở một cái hoang nhân chiến sĩ hầu kết trên, để người này đột nhiên toàn thân căng thẳng như sắt, lại mềm nhũn lỏng lẻo.

Cao Phong cái này tiếp theo cái kia đem hoang nhân chiến sĩ xương cổ giã nát tan, Địa Tu nhưng đã quên trước đó không vui, si mê nhìn loại này tàn khốc lạnh giết chóc, cái kia vang lên giòn giã xương, này hữu lực giã chân, còn có hoang nhân chiến sĩ trước khi chết phản ứng cũng làm cho hắn say mê.

"Người cao hứng sao?" Như thôi miên trầm thấp tiếng nói từ tính ở vang lên bên tai, Địa Tu không khỏi gật gật đầu, đột nhiên thức tỉnh, phần nộ nhìn Cao Phong lắc đầu.

"Người xem, chỉ là bốn bộ thi thể liền để người cao hứng như thế, nếu như mấy trăm cụ, mấy ngàn cụ, mấy vạn bộ thi thể đồng thời trưng bày sẽ là hình dạng gì?"

Cao Phong vẫn như cũ ra lúc trước như vậy đầu độc mà nói rằng, lúc này Địa Tu động lòng say mê, nhưng cũng biết một chút, trước mắt trò chơi còn chưa kết thúc, kéo lại Cao Phong nói rằng: "Cả nghĩ quá rồi vô dụng, người trước tiên cố chính mình đi. . ."

"Chờ đã, người trước tiên đem hộp trả lại cho ta, ta hữu dụng. . ." Cao Phong lần thứ nhất giãy dụa lên, lực đạo cũng không lớn, cũng không có gây nên Địa Tu phản cảm, Địa Tu con người đảo một vòng, nói rằng: "Người trước tiên đem trò chơi hoàn thành, ta đem hộp trả lại người. . ." Nói xong, hai người lẫn nữa biến mất.

Sau một khắc, Cao Phong lại xuất hiện ở một cái che kín sương mù địa phương, vào mắt đó là một loạt bắp đùi phản ngược, lập tức liền thấy rõ là sáu, bảy cái béo mập trắng như tuyết, đầy đặn quá mức nữ nhân trơn chuẩn bị tắm rửa, ở trong sương mù, mấy cái vùng phía tây hoang dã xưng là xa xỉ hồng thủy thùng gỗ chính bốc hơi nóng, càng là lâu không gặp bồn tắm tử, đồng thời một luồng dễ ngửi hương vị nhi ở đây toả ra, để Cao Phong không khỏi tinh thần chấn động.

Lúc này đã có nữ nhân thấy được hắn, đột nhiên há mồm muốn hô.

"Hừ. . ." Cao Phong không hề động thủ nhào tới, trái lại dựng thẳng lên ngón tay ở bên mép phát hừ, để nữ nhân đồng thời tò mò nhìn Cao Phong.

Trước đó động thủ Cao Phong cũng không hề thấy máu, vì lẽ đó trên người vẫn là sạch sẽ, hơn nữa hẳn nhất quán duy trì hình tượng, mỗi ngày rời giường, chung quy phải tìm chút li e cảnh đánh răng, tuy rằng vẫn còn có chút ố vàng, nhưng so với những người khác, đã xem như là trắng, giờ khắc này Cao Phong cười một tiếng, dĩ nhiên có mấy phần thanh xuân tiêu bạch kiêu mị.

Địa Tu thích nhất chính là nhìn trộm, lần này hẳn không có lộ đầu, trốn ở góc phòng hai mắt sáng lên nhìn chằm chằm này quần có da tuyết trắng nữ nhân, hiển nhiên, trung bộ hoang dã có không sai hoàn cảnh, nơi này nữ nhân không có vùng phía tây nữ nhân thô ráp da dẻ cùng thẳng tính tư thái, tuy rằng nở nang, nhưng vẫn như cũ cất giữ đường cong, để đã sớm đối với nữ nhân không có hứng thú hẳn miệng khô lưỡi khô lên.

Chương 80 : Địa Tu ham mê

"Các vị tỷ tỷ, ta đi làm đường, ai có thể nói cho ta biết, đến vệ sinh viện làm như thế nào đi?" Cao Phong nói nữ nhân nghe không rõ, Địa Tu cũng nhíu mày lại, vệ sinh viện là cái gì? Nhưng lại không biết, Cao Phong bên người có một người tên là nhục hương nữ cực phẩm, loại nữ nhân này cùng trước mặt một đồng nữ nhân như thế, đều là bảo hộ giả độc chiếm, chuyện bên ngoài hoàn toàn không biết, chỉ dùng lấy lòng nam nhân là được.

"Chúng ta không biết a, lá gan của người thật to lớn, chúng ta người này cũng dám xông, nếu như bị người phát hiện, người sẽ bị roi quất chết. . ." Một người dáng đẹp xinh đẹp nhất, đầy đặn nhất, cũng quen thuộc nhất nữ nhân đi rồi xuất hiện, như một con sẽ bước đi bánh bao lớn, chậm rãi hướng về Cao Phong đi tới, mị nhãn như tơ trên dưới quét mắt Cao Phong, cuối cùng khóa chặt ở tầm kia anh tuấn gương mặt cương nghị trên, không khỏi mà lè lưỡi liếm môi, như sắp trộm thịt sống mèo con.

"Cái kia. . . , vậy phải làm thế nào? Nếu không ta lại đi nữa tìm xem. . ." Cao Phong tựa hồ có hơi hoang mang, xoay người liền muốn rời đi, đang lúc này, mềm mại da thịt nhưng lực đạo mười phần cánh tay đột nhiên hoàn ở gáy của hắn, để trong mắt hắn hàn quang lóe lên, trên trán máu đen tuyến cuồng bốc lên, đôi tay này cánh tay non nớt là đủ non nớt, so với bánh mỳ nhân còn muốn cô trưởng, chỉ là sát bên hắn, liền để trong lòng hắn ăn bách mười cân mỡ thịt bình thường buồn nôn.

"Vừa nãy người đi vào, người khác không phát hiện được, lại đi nữa liền không nhất định, người theo tỷ tỷ, tỷ tỷ bảo đảm mang người tìm tới vệ sinh viện. . ." Ôn. Thấp ngọt nhu tiếng nói như mèo con ở bên tai nỉ non, nhiệt. Nóng ẩm thấp khí tức thổi ở Cao Phong nhĩ tế, để toàn thân hắn nổi da gà tất cả đứng lên.

Cao Phong một chút nhìn thấy ở góc trong bóng tối cặp kia lấp lánh có thần con mắt, tràn đầy chờ mong cùng khát vọng, Địa Tu nhìn trộm chính đang quan trọng hơn bước ngoặt, hắn ước gì Cao Phong ở lại chỗ này nhiều biểu diễn một phen, còn để Cao Phong đi cái khác lều vài sự tình, đều quên đến không còn một móng.

Nửa nửa kéo, Cao Phong bị các nữ nhân vây vào giữa, cái này nói không thể mặc nam trang, không phải vậy sẽ bị lột da, liền có người đến mở ra y phục của hắn, cái kia nói, Cao Phong quá đáng thương, trên người đầu đầu cũng có thương, lại có người lấy ra bảo dưỡng da dẻ quý giá dầu vùng cao, cho Cao Phong bôi lên, còn có người nói Cao Phong quá, cảm không biết là ai quán ngực, cho Cao Phong sát đứng dậy từ.

Không lâu lắm, Cao Phong liền bị một mảnh phấn thịt đùi. Cánh tay cho vây vào giữa, thỉnh thoảng nghe được Cao Phong áp ứng, tựa như ở thẹn thùng giọng mũi, để Địa Tu đỏ mặt tía tai, hai con mắt cũng không đủ dùng nhìn chăm chăm, nhưng ở lúc này, từng cái từng cái nữ nhân đột nhiên quý dị ngã xuống, sau đó Cao Phong xuyên trở về quần áo, toàn thân hương vị nghi đứng ở Địa Tu trước người.

"Những thứ này đều là bảo hộ giả nữ nhân, mỗi một cái đều là hoang dã tuyệt sắc, Địa Tu thủ lĩnh nếu như có hứng thú, ta có thể đổi. . ."

Cao Phong lời nói lộ ra một loại không nói được, đạo không rõ trêu chọc, nhưng Địa Tu không hiểu cái gì gọi là xấu hổ, từ trong bóng tối đi ra lác đầu nói rằng: "Đáng tiếc, sớm biết là xảy ra chuyện gì, liền không cho người động thủ, ta xưa nay không biết lén lút lút xem người khác rửa ráy, có thể so với giết người càng có ý định hơn tư. . ."

Lời này vừa nói ra, Cao Phong trong lòng có sức chửi không ngừng, nếu như không phải là không có biện pháp, còn để tên biến thái này nhìn tiện nghi sao? Trong đầu tránh qua vô số đem Địa Cầu dẫn vật chỉ từ biện pháp, nếu là nói ra, nói không chắc lại sẽ bị Địa Tu khen ngợi vì là sáng tạo.

Đóng

"Hừm, nhìn những này, lại nhìn cái khác sẽ không ý tứ, chúng ta đi ở trung tâm nhất lều vài đi, yên tâm, ta thật cao hứng, sẽ không lại để người động thủ, nhớ tới lần sau cố gắng biểu hiện. . ."

Địa Tu tham lam địa ánh mắt lưu luyến không rời nhìn chăm chăm trên đất nữ nhân, mắt tập trung nói rằng, để Cao Phong mọc ra một cái đại khí, hắn rốt cục thắng cuộc, từ Địa Tu nhìn lên đôi kia nam nữ yêu yêu liền biết, cái người điên này trong lòng biến thái, cho nên hắn mới là cố nén kích động đến mức muốn nhảy lên, phối hợp diễn một tuồng kịch, vì chính mình tranh thủ đến cơ hội, cũng làm cho chính mình miễn với đi đối mặt những kia hài tử vô tội.

Cao Phong vì sinh tồn, có thể giết nam nhân, giết nữ nhân, nhưng duy độc không muốn giết hài tử, đây là hắn trong lòng không thể chạm đến điểm máu chốt.

"Vậy người có thể đem hộp trả lại cho ta?" Cao Phong nhưng không có bỏ qua, nhất định phải lôi kéo hộp nói sự tình, Địa Tu trong mắt lóe ra giảo hoạt, mê hoặc tính nói rằng: "Người đem trên đất người phụ nữ đều trên một lần, lên ta liền cho người. . ."

"Chúng ta đi thôi, nói không chắc các nàng cũng sắp đã tỉnh lại, chờ người công phá hoang nhân bộ lạc, những nữ nhân này người có thể đặt ở Địa Tu bộ lạc, mỗi ngày nhìn lên rửa ráy. . ."

Cao Phong rất hậm hực nói rằng, ngũ khí có chứa mãnh liệt bất mẫn, nhưng hấn lại làm cho Địa Tu trong mắt sáng ngời, cho rằng là cái biện pháp không tệ.

Hoang nhân bộ lạc là trung bộ hoang dã tây thiên bộ lạc liên hợp đồng thời hội tụ, đối mặt sinh tồn áp lực, diện cùng tâm không hợp to nhỏ bộ lạc cũng không thể không ngồi cùng một chỗ lẫn nhau trao đổi, to lớn da thú trong lều khoáng đạt mà xa hoa, các loại vùng phía tây hoang dã khó gấp da thú xương sọ cùng da thú trang sức rực rỡ muôn màu, bị Hắc Trảo bộ lạc dùng làm chiến kỳ truyền thừa ở đây chỉ là cấp thấp nhất trang sức, có thể thấy được bộ lạc sự mạnh mẽ.

Trong lều ngồi một vòng người vây quanh bàn ăn ăn uống thỏa thuê, như cổ đại thảo nguyên tên tộc vương trưởng, nơi này mỗi người đều là một phương thủ lĩnh, không có một người bình thường, cùng một màu bảo hộ giả, trong miệng nhai nửa sống nửa chín thú thịt, ánh mắt nhưng một cái tái tựa như một cái kiêu căng khó thuần, tựa hồ lẫn nhau trong lúc đó liên ăn đồ ăn đều ở tranh tài.

Ở cái này chỉ có nam nhân, không có nữ nhân trong lều, nam tính hormone hiện ra kém xa nồng nặc, cũng làm cho trong không khí đầy rẫy dày đặc mùi thuốc súng nhi, nhưng này cổ mùi thuốc súng nhi bị ở trung tâm nhất cái kia to lớn hấn tử cho chặt chẽ áp chế.

Ở trung tâm nhất cái kia hoang nhân thủ lĩnh cùng bên người cùng một màu kẻ cơ bắp không giống nhau, cả người như cây gậy trúc, toàn thân đều không có hai lạng thịt, bất kể là gò má, vẫn là cánh tay, đều cùng bộ xương giống như vậy, nhưng hấn có người thường mới thôi sợ hãi không lồ khung xương, ngồi ở đây quần thấp nhất đều là một mét tám trắng hấn trung gian, như trước cao hơn một đoạn dài, như tiểu nhân quốc bên trong Cự Nhân.

Người này chính là to lớn nhất thủ lĩnh của bộ tộc, Hiên Phong Già La, Hoành Đoạn.

Hoành Đoạn ngoại hình gầy gò như trúc, da mặt cứng ngắc như thi, ai cũng không thể từ trên mặt hấn nhìn ra chút gì, liền ngay cả hai mắt của hấn cũng chỗ trống vô thần, phẳng phát mù giống như vậy, mọi người ở đây đại thể lẫn nhau căm thù, nhưng không có người nào dám cùng Hoành Đoạn đối diện, cho dù dư quang nhìn quét cũng không dám, bởi vì không người nào có thể chống lại cái kia chỗ trống. Trong ánh mắt lạnh lẽo hấn.

Nếu là nhìn kỹ, liền có thể phát hiện nơi này bảo hộ giả Già La đều có chính mình vòng nhỏ, tới gần Hoành Đoạn có sáu người, tuy rằng lẫn nhau trong lúc đó cũng không hòa thuận, nhưng luôn có thể duy trì trên mặt giao tình, với những người khác cũng có thể cùng chung mối thù, bốn cái da đầu hai bên thổi mạnh vô lại, nhưng giữ lại trung gian tóc bảo hộ giả hình thành vòng nhỏ, nhưng là đoàn kết nhất, mà còn lại ba người thì lại như chó điên giống như vậy, lẫn nhau cừu thị, chỉ kém không có làm diện cắn xé, nhưng là không đoàn kết nhất bộ tộc.

"Hoành Đoạn đại nhân, người cho nói một câu, Dạ Ma tuy là cái rác rưởi cũng không có thể chết vô ích, trung bộ hoang nhân chia năm xẻ bảy, chúng ta không thể lại giống như trước đây mất lạnh, không phải vậy sẽ lạnh lẽo phía dưới lòng của người ta, lại nói, đều tụ tập cùng một chỗ cũng không phải là chuyện, vùng phía tây vốn là căn cổ, nuôi sống không được nhiều người như vậy, cũng không thể làm hao tổn?"

Một cái mù mắt trái, không còn trên môi xấu xí nam nhân đột nhiên phun ra trong miệng xương, nhai thịt gân, mơ hồ không rõ đối với trăm mặc ít lời Hoành Đoạn nói rằng, ánh mắt nhưng không có nhìn sang, chỉ là nhìn chăm chăm trong tay thú chân.

Người này là bốn người trung gian tối có uy vọng cái kia, để Hoành Đoạn mắt trái da nhảy một cái, nhưng không đáp lời, cầm lấy trước mặt ly rượu một cái giết chết, ở bên cạnh hấn một cái thanh diện tàn nhẫn giả hòa đột nhiên đứng lên, duỗi ra đầy mỡ ngón tay, chỉ vào người kia rống to: "Đầu đây, nơi này không tới phiên người quơ tay múa chân, không muốn để lại người này không ai ép buộc người, có địa phương đi chính mình lần. . ."

Người này nói chuyện, Hoành Đoạn người ở bên cạnh đồng thời gật đầu, có người cười nói lớn tiếng, tựa như ở khoe khoang, có người giờ ly rượu ăn nói linh tinh chỉ cây dâu mà nắn cây hòe, còn mặt khác ba cái bộ tộc giả hòa một mặt cười trên sự đau khổ của người khác, khi bọn họ lẫn nhau đối diện, lại lộ ra hung ác ác ý.

"Coong. . ." Ly rượu nặng nề đặt ở nường giác mi bên cạnh, phát sinh không lớn vang lên giòn giã, lại làm cho hết thấy ồn ào biến mất, hai mắt trống rỗng vô thần Hoành Đoạn không nói gì, chỉ là quay đầu nhìn về phía trong lều một góc nào đó, sau một khắc, tất cả mọi người đồng thời nhìn sang, nhưng không phát hiện lý lẽ gì.

"Ăn. . ." Hoành Đoạn thu hồi tầm mắt, chỉ nói một chữ, liền ở cũng không nói chuyện, ôm lấy trước người nường giác mi, như quỷ chết đói bình thường mở ra miệng rộng bắt đầu gặm, Hoành Đoạn vừa động thủ, tất cả mọi người đồng thời ôm thuộc về mình giác mi gặm nhắm lên, không ít người thậm chí ngay cả xương đồng thời nhai nát, ở cả băng đạn vang lên giòn giã bên trong, ánh mắt lộ ra một tia thống khổ, cũng không dám dừng lại, bởi vì Hoành Đoạn không có dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81 :Nước mắt giàn giụa

Một trận khiến người ta sờn cả tóc gáy nhai : nghiền ngẫm sau khi, ngoại trừ Hoành Đoạn ở ngoài, tất cả mọi người cái bụng đều cổ trướng không chịu nổi, vào lúc này, nói chuyện lúc trước đầu đầy đột nhiên mới ngã xuống đất, như điên cuồng phát tác, trước đó nuốt vào thịt nướng cùng nhỏ vụn xương tất cả đều từ trong miệng phun ra ngoài, khiến người khác đồng thời biến sắc.

Hoành Đoạn không nói gì, như trước chỗ trống nhìn mọi người trên đỉnh đầu chỗ trống, một hồi lâu, đầu đầy ngưng nôn mửa, hư thoát giống như vô lực ngất đầu nhìn hướng về Hoành Đoạn.

"Ăn. . ." Hoành Đoạn như trước chỉ nói một chữ, để đầu đầy trên mặt âm tình bất định, không phải ai đều có dũng khí ăn chính mình nôn, nhưng ở những người khác trào phúng, châm biếm, hoặc là âm thầm, cùng với lạnh lùng trong ánh mắt, hẳn cần rằng té trên đất nôn trung gian, phát sinh con sói cô độc tựa như kêu rên, bắt lại hợp trên mặt đất rác rưởi cùng bùn đất hướng về trong miệng này.

Ở mọi người ôm cổ trướng cái bụng vậy xem một khác, ăn người cũng còn tốt một điểm, nhưng người xem tất cả đều cảm thấy buồn nôn, trong dạ dày từng trận bốc lên để trong miệng bọn hắn đầy rẫy đàm thủy cay đắng, không có một người dám phun ra, dồn dập bụng rượu lên tràn, hợp rượu đồng thời nganh nuốt trở về.

"Trở về ngủ. . ." Ba chữ như chặt đinh chém sắt từ Hoành Đoạn trong miệng nói ra, không thể nghi ngờ, những người khác cũng không dám đặt câu hỏi, đồng thời đứng lên hướng về Hoành Đoạn nặng nề gõ ngực, lần lượt từ cửa lớn đi ra ngoài, Hoành Đoạn cũng đứng lên, chậm rãi đi tới phía dưới, đầu đầy còn như con chó như thể nằm trên mặt đất nghẹn ngào địa cắn nuốt trên đất tang vật.

Hoành Đoạn không có dừng lại, giờ lên bấp dùi thon dài liền từ đầu đầy trên người đổ quá khứ, sau một khác liền đi ra cửa, đầu đầy hai mắt ngưng mắt nhìn trên đất vật bản thủ, xem chăm chú, ngón tay lần lượt từ trên mặt đất kể tục vò lấy tang vật hướng về trong miệng nhét, mặc kệ Hoành Đoạn có ở hay không bên người, ở sau lưng hắn lều vãi một góc, Gaza mặt đất đột nhiên sụp xuống ra một cái nhỏ bé rãnh, lại không động tĩnh.

Cao Phong từ đầu đến cuối không biết xảy ra cái gì. Ở dài dằng dặc Hắc Ám hậu, trong lòng đột nhiên đau đớn, sau đó sau đầu lại như vô số kim thép đâm xuyên, chờ hắn từ dưới đất bị quăng sau khi đi ra ngoài, cả người mới hoãn quá một hơi, roi âm âm trên đất không giống nhau : không chờ bò lên, liền nhìn thấy một bóng người mang theo đầy trời hạt cát từ trên mặt đất trốn đi, nặng nề nằm sát xuống đất.

Địa Tu nằm trên mặt đất tàn nhẫn mà thờ dốc, một hồi lâu mới hoãn quá cơn giận này, hai mắt hung lệ địa nhìn chăm chăm Cao Phong, Cao Phong lúc này lần thứ hai oai ngã trên mặt đất, ôm ngực rút ra co giật, biểu hiện so với Địa Tu càng thảm hại hơn, Địa Tu sắc mặt mới được rồi một điểm, nhưng vẫn như cũ trắng bệch.

"Hiển Phong, dĩ nhiên là Hiển Phong? Mạnh mẽ như vậy Hiển Phong, nhất định đến độ cao cường hóa, e sợ. . ."

Địa Tu không xen vào nữa Cao Phong, tự lẩm bẩm mà nói rằng, đồng thời từ trong lồng ngực móc ra một cái bẹp kim loại hộp, cái này do SC9 số 7 đặc chủng kim loại chế tạo trên cái hộp diện xuất hiện hơi hầm, có thể chống đỡ nặng hai mươi tấn ép kim loại, thiếu một chút liền bị quỹ dị sức mạnh cho xuyên thủng, để Cao Phong trong lòng bốc lên một luồng mồ hôi lạnh, chỉ thiếu một chút điểm, hộp sẽ biến hình, đến thời điểm, bị Địa Tu mang theo hắn thì sẽ đang nổ quả cầu lửa bên trong hóa thành bụi trần.

"Hừ, suýt chút nữa bị người lừa gạt, nguyên lai hộp công dụng ở đây? Có thể chống đối Hiển Phong một đòn trí mạng, có thể thực là không tồi bảo bối a. . ."

Đóng

Địa Tu không có chú ý tới hộp hư hao, trái lại cực kỳ vui mừng, bảo hộ giả ở Hiển Phong trước mặt không đỡ nổi một đòn, trọng yếu nhất nguyên do chính là không có hữu hiệu chống đỡ thủ đoạn, cho dù muốn thoát thân cũng khó có thể làm được, nhưng có vật này, chẳng khác nào tăng thêm mấy cái mạng.

"Tâm tính thiện lương của ta đau, trái tim của ta. . ." Cao Phong ngã trên mặt đất liên tiếp hét thảm, nhưng chưa từng nghĩ quá, mình làm thực sự hơi quá rồi, trước đó ở Địa Tu bộ lạc, hẳn nhưng là kiên cường hận, làm sao đến người này liền trở thành tâm chân mềm?

Cũng may Địa Tu cũng không hề đem sự chú ý đặt ở Cao Phong trên người, rất nhiều hộp ở tay, thiên hạ ta có hăng hái, lại nói hắn chỉ là muốn Cao Phong xem là người bình thường, không nghĩ tới cái khác, cho rằng Cao Phong có thể sống sót, vẫn là chính mình che ở phía trước nguyên do, xem như là tốt số.

"Chiếc hộp này từ đâu nhi đến?" Địa Tu tuy rằng vẫn không có tỉnh táo lại, cũng đã không có gì đáng ngại, nơi này lại không ở hoang nhân bộ lạc, có đầy đủ thời gian đến rồi giải một vài thứ, khi hắn ngồi xổm ở Cao Phong trước người thời gian, hai mắt chỉ có tham dự, liền lại thích xem Cao Phong thống khổ tiêu khiển cũng không còn.

"Ta ở trước đây Đại trưởng lão cung đường độc tràng nhân tổ bên trong tìm tới, bọn họ tàng ở trong vách tường, tàng rất sâu, ta cho rằng là đồ tốt. . ."

Cao Phong ăn ngay nói thật, chỉ là không có nói cho Địa Tu, bên trong đồ vật này chất chứa nguy hiểm muốn so với tiền lời lớn hơn nhiều lắm.

"Hi vọng người không nên gạt ta, người lại đi nơi đó tìm xem, nói không chắc còn có thể tìm tới những khác hộp. . ." Địa Tu nửa thật nửa giả nói rằng, người quan sát Cao Phong không một tia vẻ mặt biến hóa.

"Độc trảng nhân chạy, chân chính thứ tốt hẳn là ở trên người hẳn . . ." Cao Phong nhưng không có nói tiếp, trái lại kéo tới độc trảng trên thân thể người, điều này cũng làm cho Địa Tu tin chín phần.

"Được rồi, người đã mang ta sang đây xem, ta cũng làm tròn lời hứa, bất quá. . . , đưa người về Hắc Trảo bộ lạc quá xa, gần đây đem người đến hoang nhân bộ lạc đi, nói không chắc, người có thể giết Hiền Phong Tu La, trở thành toàn bộ vùng phía tây hoang dã anh hùng, đến lúc đó không nên rất cảm tạ ta. . . ."

"Không nên a. . . ." Cao Phong thật sự là cuồng lên, đây không phải là đem hấn hướng về hồ lửa bên trong đây sao?

Cũng chính là phần ân tình này chân ý cắt , để Địa Tu tin mười phần, một phát bắt được Cao Phong cánh tay, thuận tiện nói rằng: "Người đàn bà của người ta tất cả đều khiến người ta đuổi về Hắc Trảo bộ lạc, nói không chắc đời này còn có nhìn thấy một ngày, đi người. . . ."

"Tĩnh lại đi, tĩnh lại đi, người là bộ lạc nào trước tốt?" Một tiếng thúy lệ la lên ở Cao Phong bên tai vang vọng, rất nhẹ chi tiết, cũng rất ôn nhu, để Cao Phong không khỏi mà đích thì thảm một tiếng, cong lên thân thể, kẻ tục bắt đầu ngủ.

Sau một khắc, hẳn bị một đôi tay nhỏ nhiều lần xô đẩy, rốt cục mở mắt ra, vào mắt nhưng là một đôi thủy linh bên trong có chứa hỉ khí mát to, để hẳn mơ hồ một lúc, lại đang một con non nớt sống tinh tế tay nhỏ lay động bên trong một lần nữa có tiêu cự, không chờ hẳn nhớ tới chính mình bản thân đang ở nơi nào, tay phải không khỏi mà sờ về phía sau đầu bọc lớn, trong lúc nhất thời sợ hãi mà kinh, hẳn nhớ tới đêm qua chính mình đã làm gì.

"Người đến cùng là cái kia bộ lạc trước tốt a? Làm sao ngờ ngờ ngạc ngạc chạy đến nơi đây ngủ?" Thiếu nữ hô hoán để Cao Phong từ kinh sợ bên trong phục hồi tinh thần lại, nhìn về phía thiếu nữ trước mắt, không khỏi mà ngây dại.

Mặt mày cong cong liễu nguyệt, trên trán Lưu Hải thanh tân, bạch ngọc tựa như gò má lúm đồng tiền vui tươi, thấp lẹc con mắt hồ đồ, mũi ngọc tinh xảo miệng nhỏ tinh xảo, vì tiêm cằm có khác ý nhị cùng thanh tú, để trái tim của hẳn không khỏi mà nhảy lên, này trường không có bất kỳ trang sức gì gò má thanh thuần có thể người, ở hẳn xem qua vô số tuyệt thế phi nữ sau khi, tựa như chắn ngăn phi đầu đột nhiên phát hiện một đóa hương thuần son chi hoa, để hẳn toàn bộ nội tâm đều tràn đầy khác tâm tình.

"Người người này làm sao như vậy a? Làm gì nhìn chăm chăm ta xem, ta biết mình không dễ nhìn, nhưng là không thể như vậy a. . . ."

Cái này như Hoa tiên tử con gái nhếch lên môi đỏ, rất oan ức tiểu mô dạng khiến người ta thương tiếc, cái kia bắt đầu ngưng tụ sương mù mắt to để Cao Phong trong đầu trực tiếp nổ tung, nhưng Cao Phong trong xương là một trải qua chiến trường cùng nhu tình chân hẳn tử, cũng không hề mạo muội cùng hoảng loạn, trái lại lộ ra thuần chân nhất ý cười.

Giờ khắc này Cao Phong trong mắt không có tạp chất, phản chiếu thiếu nữ dung nhan, chăm chú mà chăm chú, để gò má của cô gái không khỏi mà nhuộm màu, hiện ra một vết đỏ ửng, có chút không tự tin cúi đầu nhìn mũi chân, khác nào muối hừ hừ nói: "Người thật là đẹp mắt, so với những người khác đều đẹp dễ, nhất định có rất nhiều con gái yêu thích người đi. . . ."

Ở thiếu nữ nói ra câu nói này sau khi, Cao Phong trong mắt loé ra đêm qua mộng lung hơi nước bên trong phong nhũ phi. Mông, trống bỏi tựa như lác đầu, ánh mắt nhưng không tự chủ được theo thiếu nữ mặt mày đã gấp nằng béo mập cẩn thận gáy, lướt qua cái kia tiểu bánh màn thầu tựa như ngực, phác họa ra thiếu nữ uyển chuyển đường cong, đến nằng rắn chắc mà hai chân thon dài.

"Thiên, rốt cục nhìn thấy một cái hình thể bình thường nữ nhân. . . ." Mặt ngoài không có chút rung động nào, nhưng trong lòng nước mắt giàn giụa Cao Phong âm thầm gào thét.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Khải Nguyệt

"Người còn chưa nói mình là cái kia bộ lạc tiền tốt đây. . . ." Thiếu nữ nhớ tới trước đó âm thầm thối chính mình một cái, nửa là e thẹn, nửa là nghiêm túc hỏi.

Cao Phong không biết tiền tốt, nhưng biết mình làm cho người ta tuổi tác tăng, trong lòng nhanh chóng chuyển động, tiền tốt hẳn là cùng bộ lạc người hầu đi theo là một đẳng cấp, ở hoang nhân trong bộ lạc, chính là hoang nhân chiến sĩ thay thế bổ sung, nhưng nói đến đây cái bộ lạc, hẳn liền có chút xoắn xuýt, có vẻ như hẳn biết Dạ Ma bộ lạc, nhưng lại không biết những bộ lạc khác.

Đột nhiên, trong đầu tránh qua ở gặp tập kích trước đó một đoạn mơ hồ đối thoại, không khỏi mà nói rằng: "Ta là Mãn Đầu bộ lạc tiền tốt, đêm qua lên đi tiêu, đi lạc đường. . . ."

"Há, hóa ra là Mãn Đầu tiên tốt a. . . ." Thiếu nữ nghe được Cao Phong nói như vậy, sắc mặt đột nhiên biến đổi, có chút âm u, cũng có chút ngăn cách, để Cao Phong không tìm được manh mối.

"Người tên là gì?" Không nhìn được, đem trong lòng nói hỏi lên, Cao Phong nhìn chăm chú thiếu nữ linh động hai mắt, thời khắc này, cái gì Địa Tu, cái gì Hắc Trảo, cái gì nhục hương nữ, hết thảy vong không còn một mống.

Thiếu nữ kinh ngạc nhìn Cao Phong, một hồi lâu trên mặt một lần nữa hiện lên ý cười, còn là lần đầu tiên có người chủ động hỏi tên của nàng, bình thường những kia kiều ngạo thiếu niên yêu cầu đều là nàng tự muội tên.

"Ta tên Khái Nguyệt, người đây?" "Ta tên Cao Phong."

Cao Phong cứ như vậy cùng son chi hoa giống như thanh lệ con gái biết, hắn không biết con gái thân phận, con gái cũng không biết hắn cũng không phải là hoàng nhân, ở này tràn ngập giết chóc cùng máu tanh hoang dã, hai người lẫn nhau mỉm cười, có loại quen biết như cũ hiểu ngầm, ngay khi Cao Phong trong lòng vạn ngàn nói muốn nói, nhưng lại không biết vì sao lại nói thế thời gian, thiếu nữ đột nhiên kinh ngạc mở to hai mắt che miệng lại.

"Nguy rồi, Mãn Đầu bộ lạc đã rời khỏi, ngay khi nửa đêm thời điểm, không có ai biết tại sao, không có ai đi ngăn cản bọn họ, người làm sao bây giờ?"

Thiếu nữ lo lắng để Cao Phong trong lòng tràn đầy ôn nước sôi chảy xuôi ầm ập, không khỏi mà cầm lấy sau gáy, ngưng ngưng nói: "Khó trách ta không tìm được bọn hắn đâu, hóa ra là bọn họ rời khỏi. . . ."

Ngắm vào nước tiểu công phu, không thấy một cái bộ lạc, đổi lại là sẽ không ai tin tưởng cả, thế nhưng Khái Nguyệt tin, tức đôi mi thanh tú, tựa như đang làm khó dễ, nhìn thấy Khái Nguyệt nhũ chặt lông mày, Cao Phong đột nhiên có loại không tên kích động, muốn đem thiếu nữ hết thảy buồn phiền xua đuổi, vuốt lên nàng cau mày.

"Người người này thực sự là, ta đang vì người sốt ruột, chính người không vội nha. . . ." Khái Nguyệt một trận giáo huấn, để Cao Phong cuồng mỗ hỏi không ngừng, trong lòng mừng thầm, nguyên lai Khái Nguyệt là lo lắng cho hắn.

"Ta. . . , ta, người. . . , cảm tạ a!" Cao Phong đầu lưỡi sưng lên tựa như, làm sao cũng nói không rõ ràng, cuối cùng lên tiếng ba, nói một câu cảm tạ, liền cười khúc khích lên, ánh mắt lại không hề rời đi quá Khái Nguyệt.

Đóng

Thiếu nữ đa tình, Cao Phong trong mắt thương thức làm cho nàng lo lắng cùng hờn dỗi tất cả đều hóa thành hư ảo, chưa bao giờ ưu tú như vậy bé trai dùng hăm dọa ánh mắt nhìn mình, một trái tim kịch liệt nhảy lên, sắp lao ra cuồng hòng, đại não cũng giống như thiếu dưỡng khí, có loại nghẹt thở vui sướng, mà trong lòng bất nạt cũng không khỏi địa tăng nhanh mấy phần.

Muốn nói điều gì, nhưng lại không biết nói cái gì, hai tay hồ chụp ngón tay quán trở thành bánh quai chèo, đỏ bừng gò má khác nào mỹ ngọc, hơi cúi đầu, lần thứ hai nhìn mũi chân của mình, tuy rằng không nhìn Cao Phong, nhưng ở trong đầu lần lượt đem hắn miêu tả đi ra, cái kia nụ cười xán lạn, ánh mắt chân thành, còn có cương nghị mà anh tuấn khuôn mặt, tình cờ hiện ra cứng cỏi cùng hào khí, so sánh cùng nhau, nàng nghe nói qua nam hài đều không có có thể vượt quá Cao Phong.

Tuy rằng là lần đầu tiên gặp lại, cũng là lần đầu tiên quen biết, nhưng nàng nhưng có loại hoang dã nữ nhân chưa bao giờ tin tưởng số mệnh cảm, tất cả hết thảy đều là nhất định, nhất định nàng vào hôm nay lên lút chui ra lều vải, tự do du đãng, nhất định Cao Phong nằm trên đất, ngủ như cái trẻ con, nhất định Mãn Đầu bộ lạc rời đi.

Nữ nhân cảm tính, một khi nhận định, liền sẽ không lại nghĩ cái khác bất luận là đồ vật gì, những kia vây quanh bên người nàng tỷ muội bé trai ở trong nháy mắt này, hết thảy cũng không bằng Cao Phong.

"Khắc khắc, cái này Khái Nguyệt, ta lấy đi, ta muốn đi tìm Mãn Đầu bộ lạc. . . ." Cao Phong vô cùng trái lương tâm nói ra để cho mình xoắn xuýt cáo từ, nhưng không nháy mắt nhìn đỏ bừng gò má Khái Nguyệt, hắn biết, nơi này cũng không phải là chỗ ở lâu, chưa va chạm nhiều con gái không nhìn ra chính mình theo hầu, người khác không hẳn không thấy được.

"Nha, nhanh như vậy?" Khái Nguyệt không khỏi mà kinh ngạc thốt lên, ánh mắt tràn ngập không muốn, dập dòn lên một tia sương mù, bị ngọt ngào cùng các loại tâm tình bỏ thêm vào tâm đột nhiên vắng vẻ, phảng phất Cao Phong rời đi, chính là toàn bộ thế giới từ trần.

"Nhanh?" Cao Phong có chút không biết lý giải ra sao, hiện tại hắn đều hận không thể xuyên vào cánh bay ra ngoài, đương nhiên, nếu như có thể đem thiếu nữ đồng thời mang đi thì càng được rồi, nhưng đáng tiếc, hắn không làm được để một cái như thế thanh thuần thiếu nữ xinh đẹp rơi vào hiểm cảnh, không nên làm cho nàng nhìn thấy máu tươi cùng giết chóc, đây là Cao Phong trong lòng quyết nghị.

"Đúng đây, thừa bọn họ không có đi xa, nói không chắc còn có thể đuổi theo. . . ." Cao Phong dùng to lớn nhất nghị lực đem tầm mắt từ thiếu nữ trên người dời đi, mới bắt đầu hắn xem chính là thiếu nữ dung mạo, sau khi là xem thiếu nữ vóc người, thế nhưng hiện tại, hắn cảm giác những điều kia đều là đối với thiếu nữ khinh nhờn, vì lẽ đó chỉ xem ánh mắt của cô gái, lại đang thời khắc cuối cùng phát hiện, ánh mắt của cô gái mới là đẹp nhất, mỹ đến liền dời tầm mắt đều cảm thấy thống khổ, như. . . , hắn vĩnh viễn mất đi Phi Nhi.

Khi Phi Nhi bóng người đột nhiên từ trong lòng tránh qua, Cao Phong như bị gội một chậu nước đá, đột nhiên có loại phản bội xấu hổ, một loại khó có thể dùng lời diễn tả được đau đớn, hắn là Hắc Trảo bộ lạc Đại trưởng lão, ngay khi ngày hôm qua, hắn còn ở trắng trợn không kiêng dè giết chóc hoang nhân, chết ở trong tay hắn hoang nhân vô số kể, mà thiếu nữ trước mắt chính là hoang nhân, điều này làm cho trong lòng hắn phảng phất bị để lên cự

thạch ngàn cân.

"Há, đúng đây, người muốn đi tìm Mãn Đầu bộ lạc, người A Đại A Ma đều ở Mãn Đầu bộ lạc, người. . ." Khải Nguyệt ừ rừ mà hạ nói nhỏ, trong lời nói thích thích để Cao Phong đau lòng.

"Ta không đi, ta cùng người. . ." Đoạn văn này liền đặt ở Cao Phong thiết rề : cái dưới, nhưng cuối cùng Lý Trí khiến cho hắn đem những câu nói này chiến nẩy đến trong cổ họng, hiện lên một tia âm u, độ lệch đầu lâu nhìn về phía nơi đóng quân bên ngoài.

"Đúng rồi, người không có đồ ăn, cũng không có nước, vạn nhất không đuổi kịp, có thể. . ." Khải Nguyệt đột nhiên nghĩ đến cái gì, có chút nóng nảy nói rằng, Cao Phong trong lòng âm áp càng ngày càng mãnh liệt, tô tê đại ma như nhỏ vụn điện lưu lút qua toàn thân an nhàn thư thích, để Cao Phong hoàn toàn luân hãm, rồi lại ở Lý Trí bên trong giấy dựa.

"Không cái gì, ta có thể săn thú, bên ngoài luôn có thể tìm tới chút ăn. . ." Cao Phong nghiêm túc đối với thiếu nữ bảo đảm đến, như trước khi đi trượng phu đối với tiểu thê từ bảo đảm chính mình sẽ cố gắng.

"Không, không được, vạn nhất người không tìm được đây? Vùng phía tây hoang dã so với trung bộ hoang dã cần cố gấp mười lần. . ." Thiếu nữ bĩu môi buồn buồn nói rằng, cong cong mặt mày bên trong nồng nặc lo lắng làm cho đau lòng người, thế nhưng Cao Phong mi phong khẽ hát, hắn từ trong lời nói này nghe ra những tin tức khác, bắc bộ hoang dã có vẻ như đã hết mức luân hãm? Không phải vậy lấy gấp mười lần phú thữ trung bộ hoang dã sẽ không không nuôi nổi những người này?

"Có thể. . . , nhưng ta không thể muốn đồ vật của người. . ." Cao Phong miệng khô lưỡi khô nói ra lý do của mình, ngốc không gì sánh được, có mộng lung tình cảm, cho dù từ chối đều là một loại tội lỗi, Khải Nguyệt hai mắt tái hiện hiện ra hơi nước khí sắc, để Cao Phong một cái đầu hai cái miệng lớn

Mặc kệ ở nơi nào, đồ ăn đều là quý giá, ở vùng phía tây hoang dã sinh sống lâu như vậy Cao Phong rõ ràng trong lòng, thiếu nữ trước mắt tuy rằng phát dục không sai, nhưng không giống những nữ nhân khác đầy đặn to mọng, hiển nhiên, thiếu nữ đồ ăn cũng rất hồi hộp, Cao Phong từ thiếu nữ thon thả mong muốn đơn phương nhận định.

Hướng hồ vùng phía tây hoang dã không phải đầy đủ trung bộ, khó khăn tháng ngày còn ở sau đó, vạn nhất bởi vì thiếu nữ đưa ra thức ăn của mình, mà chịu đói dẫn đến bất ngờ, đời này Cao Phong đều sẽ không tha thứ chính mình.

"Ta biết người xem thường ta, ta biết. . ." Thiếu nữ tâm tình đột nhiên biến hóa kịch liệt, có loại cố tình gây sự làm nũng, Cao Phong trong nháy mắt đem hết thảy lý do quên ở lên chín tầng mây, chỉ muốn để trước mắt nước mắt người không lại khóc khóc, gật đầu liên tục nói rằng: "Ta muốn, người cho ta liền muốn, nhưng không thể quá nhiều, chỉ cần một chút là đủ rồi. . ."

Cao Phong để Khải Nguyệt nín khóc mà cười, Lệ Châu Nhi còn ở khóe mắt, khóe miệng xán lạn nhưng đặc biệt khiến người ta mê say, Cao Phong lại tìm tới như thế yêu thích thiếu nữ lý do, ở đa số người rằng vàng hoang dã, Khải Nguyệt lại có sứ ngọc khiết bạch răng bạc, sáng choang để trước mắt hắn mê muội.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Dưới chiến trường thế giới

Khải Nguyệt mang theo Cao Phong lén lén lút lút đến một chỗ lều vải mặt sau, đầu óc chậm hiểu lảm lét nhìn trái phải một phen, ở Cao Phong ý cười vẻ mặt, thiếu nữ oán trách trắng Cao Phong một chút, để tìm đập của hắn lần thứ hai gia tốc mấy phần, giờ khắc này Cao Phong cảm nhận được mối tình đầu ngọt ngào cùng hoàn mỹ, chỉ cần là Khải Nguyệt trên người, dù cho chỉ là một sợi tóc tia nhi, hắn đều yêu thích đến tận xương tủy.

"Chờ một chút. . ." Thiếu nữ tiến đến Cao Phong bên tai nhẹ nhàng nói rằng, ôn hòa Thanh Dật hương thơm đệ N kém để Cao Phong tìm đập nhanh hơn một trăm mã, Cao Phong thật chặt ngừng thở, sợ hơi thở của mình đường đột giai nhân, không giống nhau : không chờ từ thẩm hương bên trong phục hồi tinh thần lại, giai nhân nhưng biến mất ở trên lều chỗ hồng trên.

Mất mát mãnh liệt ở trong lòng tràn ngập, một thanh âm không ngừng mà hô hoán hắn đi vạch trần lều vải, tìm tới bên trong thiếu nữ, nhưng Cao Phong hai tay cầm thật chặt, để cho mình duy trì cuối cùng Lý Trí, hắn cũng không phải là loại kia đầy đầu dục vọng gia hòa, ý chí lực vào đúng lúc này đạt được thể hiện.

Trong lòng xoắn xuýt là nhất định, ở này xoắn xuýt bên trong, thiếu nữ một sân nở nụ cười đều nổi trong đầu, không ngừng ở trong lòng hắn khắc vẽ ra càng sâu địa vết tích.

Ngay khi trong lòng hấn sắp áp chế không nổi chính mình thời điểm, Khải Nguyệt chui ra đầu nhỏ, nhìn lấy quân tư đứng thẳng không nhúc nhích Cao Phong, không khỏi mà tóa ra miệng cười, gió tay liền đưa cho Cao Phong một cái cổ túi túi.

"Nhớ tới, ta tên Khải Nguyệt, nhớ tới, trở thành chiến sĩ sau khi tới tìm ta. . . ." Khải Nguyệt có chút lo lắng, cũng có chút không muốn địa nói xong lời nói này, liền thật sâu đưa mắt nhìn Cao Phong một chút, đem mặt mũi hấn khắc vào trong mắt, từ từ lui trở về lều vải.

"Đừng. . . ." Một trận khớp xương vang lên giòn giã, ngón tay liễu mạng địa nắm, Cao Phong trong lòng phát sinh không hề có một tiếng động hò hét, nhưng cũng không quay đầu lại địa xông ra ngoài, lưu lại phía sau lều vải khe hở một đôi sáng sủa mà ôn nhu hai mắt nhìn chăm chú. . .

Địa Tu tuyệt đối sẽ không nghĩ đến, Cao Phong sẽ gặp phải một người tên là Khải Nguyệt con gái, đánh bậy đánh bạ dưới, trở thành Mãn Đầu bộ lạc tiên tốt, càng không nghĩ đến, Cao Phong am hiểu địch hậu thâm thấu, ở hấn coi là tuyệt địa hoang nhân bộ lạc, ở Cao Phong trong mắt là khắp nơi lỗ thủng cái sáng, hơn mười bộ lạc xen lẫn trong đồng thời, ra ra vào vào hoang nhân chiến sĩ cũng không quen biết, Cao Phong liền mượn cơ hội dễ như ăn cháo lẫn lộn đi ra ngoài.

Đi ra hoang nhân bộ lạc Cao Phong lại như mất hồn giống như vậy, hai mắt trống rỗng đi về phía trước, giờ khắc này, trong lòng hấn càng không phải sớm một chút trở lại bộ lạc đi làm hấn Đại trưởng lão, mà là xoay người đi bảo vệ cái kia sơn chi hoa bình thường thiếu nữ.

Ở hấn xoay người trong nháy mắt, Khoát Nha cùng Can Từ ở trên chiến trường xá thân liễu chết, bộ lạc dừng sĩ cuồng nhiệt mà tôn sùng ánh mắt, còn có phụ nữ trẻ em môn có thể linh mà thể thâm khóc hiệu, nếu như hấn xoay người, khả năng toàn bộ Hắc Trảo bộ lạc đều sẽ mất đi, hết thảy cùng hấn có quan hệ người đều sẽ chết.

Đóng

"Có thể nàng chẳng mấy chốc sẽ quên mất ta, xinh đẹp như vậy con gái bên người đều là không thiếu nam nhân. . . ." Cao Phong hiếm thấy điều tia một hồi, tự giễu khuyên bảo chính mình, nhắc theo túi lưng lễ đi về phía trước.

Khi hấn lướt qua đệ một cửa ải thời điểm, hai con trường mâu nhắm ngay vào Cao Phong ngực, hai bên trái phải hai cái trên người đồ trang bộ xương bộ lạc dừng sĩ kiêu ngạo ngửa đầu, dùng dư quang của khoe mắt nhìn xuống Cao Phong.

"Đi chỗ nào?" Rất đơn giản một câu câu hỏi có không thể hoài nghi cứng rắn, hiển nhiên, không có vũ khí Cao Phong cũng không bị bọn họ coi trọng.

"Ta là Mãn Đầu bộ lạc tiên tốt, đem qua lạc đường, đi tìm đến bọn họ. . . ." Cao Phong dùng lừa gạt Khải Nguyệt kế tục lập thân phận của chính mình.

"Mãn Đầu bộ lạc? Đám kia quỷ nhất gan sao?" Một cái bộ lạc dừng sĩ khinh thường nói, trong tay trường mâu không khỏi mà hạ xuống, mặt khác một nhánh nhưng vẫn không nhúc nhích.

"Đem túi mở ra. . . ." Thở mệnh lệnh ngôn ngữ để Cao Phong khẽ nhú mày, hai mắt đột nhiên âm hàn.

"Chuyện gì. . . ." Một tiếng đất dò hỏi dò từ đỉnh đầu truyền đến, ba người đồng thời ngẩng đầu, Cao Phong tâm nhưng băng hàn, trước mắt cửa ải chỉ là danh nghĩa, chân chính phòng ngự ở trên đỉnh đầu, hấp thụ Dạ Ma bộ lạc diệt giáo huấn, hoang nhân ở thung lũng hai bên thiết lập bí mật chiến hào, hơn trăm cầm lao hoang nhân chiến sĩ dồn dập đưa đầu ra nhìn xung quanh, ở Cao Phong khoảng cách này, đừng nói hấn, cho dù Hắc Trảo đến rồi đều lại từ Vô Sinh.

"Không có chuyện gì, Mãn Đầu bộ lạc làm mất nhãi con. . . ." Đáp lại để người ở phía trên dồn dập rút về đầu, lại cũng nhìn không ra nơi nào ẩn giấu to lớn cạm bẫy.

"Đem túi mở ra." Lặp lại lời nói sau khi, là trường mâu chống đỡ ở Cao Phong trong lòng, nếu là Cao Phong hơi có chần chờ, bọn họ sẽ ra tay giết cái này không có bối cảnh thiếu niên.

"Xem đi. . . ." Cao Phong cường chế lửa giận trong lòng, mở rộng ra túi ở trước mặt hai người, trước đó cái kia trước tiên thu hồi trường mâu bộ lạc dừng sĩ hiển nhiên không có hứng thú, ôm trường mâu ngắm nhìn trên vách núi sinh trường một viên khác phái thực vật, mà một người khác cảnh cáo địa trừng Cao Phong một chút, tiện tay đem trường mâu cắm ở bên chân, đưa tay nắm quá túi hướng phía dưới ngã xuống.

Ào ào rơi xuống ra rất nhiều thứ, đều là các loại tạo hình đáng yêu bánh ngọt, còn có mấy bình thanh tú gỗ chiếc lọ, một chiếc lọ ngã mở ra nắp bình, chảy ra màu bích lục mùi thơm ngát chất lỏng, để hai cái bộ lạc dừng sĩ đồng thời dâng lên ngậm nước.

"Ta. . . ." Người kia tiện tay gọi túi sụy ở bên chân, đưa tay đi kiểm

"Ta cũng phải. . ." Phóng tầm mắt tới vách núi hoang nhân chiến sĩ Đại đội trưởng mâu cũng không muốn, mở ra lòng bàn tay phải đi đẩy lực tìm bánh ngọt gia hòa.

"Thề sát. . . ." Hai tiếng vang lên giòn giã, Cao Phong mạnh mẽ hai tay đồng thời dùng sức nện, bốp gãy hai người hầu kết, hai người đồng thời vuột gậy, kinh ngạc trừng mắt sắc mặt âm hàn thô bạo Cao Phong, há mồm phát sinh khanh khách âm thanh, Cao Phong nhìn trên đất rải rác bánh ngọt mấy giây, đột nhiên ngẩng đầu, trong ánh mắt điên cuồng cùng nổi giận để một người trong đó hoang nhân chiến sĩ ngửa đầu muốn cầu cứu, nhưng hầu bộ đau nhức, để hấn gào thét không ra.

Phá nát mà sụp xuống hầu kết ngăn chặn hô hấp của hai người đạo, bọn họ cũng lại hấp không tới không khí, Cao Phong đem trên mặt đất đồ vật thu lại đến trong túi, băng hàn ánh mắt từ bọn họ màu xanh tím khuôn mặt đảo qua, không chút do dự mà vượt qua thân thể của bọn họ, đi về phía trước.

Ở sau lưng hắn, hai người từ từ nghệt thở mà chết, mặt trên bí mật chiến hào bên trong cũng không hề nhận ra được phía dưới hai người tình hình, mãi cho đến hắn đi ra hẻm núi, phía sau mới mơ hồ truyền đến cảnh báo, Cao Phong đột nhiên quay đầu lại, âm lãnh địa nhìn phía sau. . .

Cao Phong là một tính cách mâu thuẫn người, trong lòng có mềm mại, cũng có cứng rắn, có thương hại, cũng có lãnh khốc, đối xử kẻ địch, hắn có thể không chút nào nương tay giết chết, nhưng cũng không giết bừa, trong lòng hắn cũng có ranh giới cuối cùng của mình, có lẽ là hai đời đều không có mẫu thân, hắn đối với hết thảy tiểu hài tử đều đồng bệnh tương liên, lại như Tiểu Hồng Sa, chỉ là trong cuộc sống ngăn ngáng khách qua đường, nhưng ở trong lòng lưu lại khó có thể tiêu diệt vết tích.

Mà hắn ở kiếp trước trải qua bên trong, vĩnh viễn tuân hoàn một cái nguyên tắc, cục bộ phục tùng đại cục, lấy số ít người hi sinh đến bảo toàn phần lớn người, bất kể là ở ngọn lửa chiến tranh thiêu cả bầu trời trên chiến trường, vẫn là ở căn cội hoang vu vùng phía tây hoang dã, bất tri bất giác, đều là dựa theo loại tư tưởng này đi quyết định một sự vật.

Bởi vì quân nhân lãnh khốc, trên chiến trường không có cái gì là không thể hi sinh, bao quát chính hắn, như chiến đấu, liền chăm chú chiến đấu, bất luận là đồ vật gì, bao quát sinh mệnh của mình đều cùng Thắng Lợi không quan hệ.

Ở dưới chiến trường, hắn lại là cái xoắn xuýt người, trên nửa đời trong ký ức, không có dưới chiến trường phương thức sống, hắn không hiểu làm sao ở hòa bình trong hoàn cảnh sinh tồn, cho nên hắn có chính mình kiên trì, dựa theo tự mình nghĩ muốn bên trong phương thức sống kiên trì, hắn đối xử tử tế hài tử, bảo vệ phụ nữ trẻ em, bởi vì này ở trong lòng hắn mới là cuộc sống của người bình thường phương thức, này liền tạo thành hắn tính cách trên mâu thuẫn, bởi vì hắn không hiểu dưới chiến trường thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Ký Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Không hồi hận

Nếu là chưa quen thuộc Cao Phong người, khả năng đối với tính cách của hắn khó hiểu, nhưng thực sự hiểu rõ hắn người, thì sẽ biết, Cao Phong là trên chiến trường người điên, dưới chiến trường người bình thường, duy bằng bản tâm làm việc, cũng sẽ không nghĩ tới quá nhiều hậu quả.

Ngày hôm nay Cao Phong ngoại lệ, dựa theo hắn trước đây phương thức làm việc, ném xuống túi rồi đi là không thể tốt hơn, vừa miễn đi phiền phức, cũng không kém này điểm đồ ăn.

Có thể Cao Phong vẫn là giết bọn họ, chỉ vì, hai cái thô bỉ hoang nhân dừng sĩ chạm đến trong lòng cuối cùng mềm yếu, tuy rằng cùng Khải Nguyệt giao lưu thời gian không lâu, bất tri bất giác, liền đưa nàng xem là trong cuộc sống người trọng yếu nhất một trong.

Truy sát tùy theo mà đến, trước hết là một hai, sau khi là hơn mười, hoang dã không phải từng làm, không có quá nhiều bí mật vị trí, Cao Phong luôn có thể ở thời gian ngắn nhất bị người phát hiện, tùy theo mà đến đó là vô hữu vô chỉ giết chóc, ở hắn con đường đi tới sau khi, thì thể cùng máu tươi liền tiếp bâng chỉ đường sắp xếp xa xưa.

Cao Phong trạng thái vẫn luôn không có thật sự khôi phục như cũ, ngày đó phục kích Địa Tu bộ lạc, hắn còn có thể cùng Địa Tu độ sức một phen, nhưng ở Địa Tu bộ lạc trụ sở, hắn đối với Địa Tu liền không hề chống lại, đối mặt hoang nhân chiến sĩ truy sát, hắn liền như liên tục nghiền ép bọt biển, đem tảng ở bên trong thân thể bộ cuối cùng một tia tiềm lực cũng nghiền ép đi ra.

Mới vết thương đã bị thuốc chữa thương trị liệu, nhưng ở chạy bên trong, những vết thương này vẫn là sẽ theo bắp thịt vận vẹo mà nở khẩu, nhỏ ra ân máu đỏ tươi, dưới chân Gaza mệnh mông, bốc lên cực nóng nhiệt độ cao, máu tươi nhỏ xuống chẳng mấy chốc sẽ khô héo, nhưng che giấu không ngừng cái kia chất liệu không giống đặc thù chất, đều là có thể làm cho giòi vè lần theo con mồi hoang nhân chiến sĩ phát hiện manh mối.

Cao Phong lần lượt từ ngăn ngùi giết chóc bên trong tránh ra, ngay cả chính hắn cũng không biết là lần thứ mấy giết ra khỏi trùng vây, cũng không biết lại có bao nhiêu vết thương ở trên người đâm nhói.

Cao Phong không có hồi hận, không nghĩ nếu như, Khải Nguyệt cho hắn túi một mực trên người, này như vậy đủ rồi.

"Hắn ở chỗ : nơi nào" lại là một tràng thốt lên, Cao Phong đột nhiên gia tốc, hướng về âm thanh truyền đến địa phương phóng đi, nhưng là cái lạc đàn hoang nhân chiến sĩ, tên này hoang nhân chiến sĩ gào gào gào thét rất đậm trường mâu, như chớp giật hướng về Cao Phong đâm tới, Cao Phong nhẹ nhàng nghiêng người, hiểm hiểm cảm nấy trường mâu, không giống nhau : không chờ chiến sĩ kia thu hồi, hai tay phản trụ trường mâu đột nhiên xoa một cái, to lớn lực đạo để trường mâu ở chiến sĩ trong tay lẫn lộn, nứt ra rồi hở khẩu, sau một khắc, bị tước vũ khí chiến sĩ bị Cao Phong phản dùng tay cánh tay ném ra ngoài.

Đóng

Bay ra ngoài hoang nhân chiến sĩ oa oa kêu to, trên đầu dưới chân về phía sau lẩn lộn. Bầu trời đã biến thành đại địa, đại địa ở trong mắt xẹt qua, Cao Phong dữ tợn gò má đột nhiên xuất hiện, hai bàn tay lớn đột nhiên ôm lấy đầu của hắn đột nhiên chuyển động, xương gáy vang lên giòn giã bên trong, hắn lắc đầu ngã xuống đất lẩn lộn, mãi đến tận không thể động đậy.

Vận gãy hoang nhân chiến sĩ gáy Cao Phong mũi chân khê hất, trường mâu rơi vào trong tay, vừa đúng lúc này, ba cái hoang nhân chiến sĩ ở trước, bảy, tám cái hoang nhân chiến sĩ ở phía sau, thành mũi tên trận hình hướng về hắn đập tới.

Cao Phong không cần đi suy nghĩ nhiều, nếu là khoảng cách gần chém giết, hắn còn có một chút nắm chặt, xoay người chạy trốn, hắn là không chạy nổi giỏi về truy đuổi con mồi hoang nhân chiến sĩ.

Trường mâu tuột tay mà ra, một người muốn vung vẩy xương thú đánh bay trường mâu, lại không nghĩ rằng, chính là bởi vì hắn sử dụng xương thú, Cao Phong mới chọn hắn ra tay, xương thú không thể nhanh hơn trường mâu, hắn cũng tránh không khỏi trường mâu, đầu mâu từ bụng dưới xuyên qua, từ phía sau lưng đâm ra đỉnh trên mặt cát, để hắn đang đau nhức bên trong hét thảm.

Hoang nhân chiến sĩ hét thảm để nhằm phía Cao Phong hoang nhân chiến sĩ bước chân chần chừ, ở sau lưng bọn hắn chính là viện quân, là không phải có thể chờ thêm chút nữa? Ý nghĩ tránh qua, Cao Phong đã đến trước người bọn họ, bởi vì làm hi vọng, vì lẽ đó theo bản năng phòng thủ, nhưng thiếp thân đoàn đã ai có thể hơn được Cao Phong? Vài tiếng khớp xương vang lên giòn giã, hai cái hoang nhân chiến sĩ chết không nhắm mắt ngã vào nóng bỏng sa địa trên.

Bảy cái hoang nhân xung phong con đường cũng không dài, có thể nói đảo mắt tức đến, ở tại bọn hắn vọt tới phụ cận thời điểm, mấy người trong lòng đồng thời khiếp sợ, ngay khi trong thời gian ngắn ngủi, bốn người đã chết ở Cao Phong trong tay, trong lúc nhất thời đều có chút do dự, dù sao, nơi này đâu đâu cũng có bọn họ người, chỉ cần vây nhốt Cao Phong, liền không cần liều lĩnh nguy hiểm đến tính mạng.

Bọn họ phạm vào trước đó hai người sai lầm, Cao Phong lòng dạ độc ác, đối với kẻ địch cùng đối với giống như mình tàn nhẫn, đối mặt bảy cái hoang nhân chiến sĩ, hắn hét lớn một tiếng, đột nhiên đánh về phía một người trong đó, để người kia và người chung quanh đồng thời vung ra vũ khí muốn ngăn lại Cao Phong, nào có biết Cao Phong chỉ là giả tạo, xoay người lấy ra mũi chân, lan ra một mảnh cát đất.

Hạt cát trong nháy mắt lạc lối phía sau mấy cái chính đang kinh ngạc hoang nhân con mắt, không chờ bọn họ từ trong hoảng loạn tránh ra, ngăn ngăn ba giây đồng hồ đó là bọn họ chết thời gian, nhân lúc loạn mà gần Cao Phong dễ như ăn cháo địa tránh thoát bọn họ lung tung chém vào vũ khí, dùng thu được tự hoang nhân chiến sĩ thú răng chủy thủ đâm thủng trái tim.

"Nhào nhào nhào. . . ." Vài tiếng nhẹ vang lên sau khi, ba cái hoang nhân chiến sĩ tương tiếp ngã xuống, phía sau mấy người kêu sợ hãi không ngừng, lại là một nắm cát đất theo Cao Phong phản chân liêu lên, hoang nhân chiến sĩ đương nhiên sẽ không bị lừa, kêu sợ hãi né tránh, nhưng không nghĩ tới, hai chi thủ răng chủy thủ giấu ở Phi Sa sau khi, đột nhiên đâm thủng hai người gáy, không chờ bọn họ ngã xuống, còn lại hai người đã sợ hãi đến lại không chiến ý, xoay người về phía sau bỏ mạng mà chạy.

Hoang nhân chiến sĩ xoay người mà chạy, nhưng cho Cao Phong cơ hội, mặt đất còn nhiều, rất nhiều trường mâu, vèo vèo bay đi, liền đâm xuyên qua hai người hậu tâm,

Chờ Cao Phong từ trên thi thể rút ra hai chi thủ răng chủy thủ, trước đó bị đóng ở trên mặt đất hoang nhân chiến sĩ còn chưa chết, liền rên rỉ đều trở nên uể oải, hai tay ôm chặt lấy xuyên qua chính mình trường mâu, cầu xin nhìn Cao Phong, hi vọng đạt được một cái sáng khoái, Cao Phong nhìn lướt qua xen vào cát đất trường mâu trên bao vây chảy xuôi dòng máu, liền xoay người rời đi, lưu lại người kia dùng thê thảm nhất tiếng gào phát sinh kêu rên. . .

Một hồi chém giết, Cao Phong vận dụng lớn tiếng dọa người, giương đông kích tây, xuất kỳ bất ý, còn có tàn nhẫn quả đoán thủ đoạn, ở tàn khốc giết chóc bên trong, không ngừng cho hoang nhân chiến sĩ gây tâm lý uy hiếp, cuối cùng đạt thành lấy thiếu phá chúng chiến tích, nếu là những này hoang nhân chiến sĩ vừa bắt đầu cũng không la lên, trước một bước hội hợp, sau đó đồng thời động thủ, cho dù Cao Phong có thể thắng, cũng đến trả giá nặng nề đánh đổi.

Cao Phong phạm vào lão binh đều không sẽ phạm sai lầm, vì không liên hệ đồ vật hãm chính mình vào hiểm địa, nhưng Cao Phong cũng không hối hận, trong lòng vẫn là có chút mềm mại đồ vật, vì cái kia phân để hắn cảm động mềm mại, cho dù Vạn Nhận gia thân cũng sẽ không tiếc, cũng chính là loại này không tên kích động, để cho mình sống được càng thêm chân thực.

Giết chết những người này sau khi, Cao Phong sắc mặt xoạt địa trắng bệch, tuy rằng chém giết thời gian rất ngắn, nhưng tiêu hao thể lực cùng tinh lực rất lớn, cái này cũng là hắn tình nguyện không chiếm lấy vũ khí nguyên nhân căn bản, cho dù là một cái trường mâu cũng cảm thấy trời buộc, lần này giết chóc sau khi, Cao Phong không tiếp tục đi về phía trước, mà là xoay người hướng về một chỗ chỗ trũng địa đi đến.

Chỗ trũng địa ở một chỗ nứt ra đồi núi phía dưới, loại này nứt ra đồi núi ở hoang dã số lượng đông đảo, cũng không biết là cái gì nguyên do hình thành, phía dưới rải rác vô số đá vụn cùng cát đất, đông một đông, tây một đông ngồn ngộn phức tạp.

Cẩn thận đạp ở mặt đất tán loạn trên tảng đá, tận lực không ở lại vết chân, Cao Phong mượn các loại che lấp, từ từ hướng về đất trũng Tiềm Phục, phía sau cách đó không xa lại truyền tới hoang nhân chiến sĩ tiếng gào, Cao Phong nhưng không có kinh hoảng, tuyển chọn nơi này Tiềm Phục, vốn nhờ nơi này là chu vi tầm mắt góc chết, nếu không vòng tới phía sau hắn, là không phát hiện được hắn.

Khi Cao Phong cẩn thận mà ở một đồng trong đá vụn tìm tới chỗ ẩn thân, bên ngoài đã truyền đến ngồn ngộn tiếng bước chân cùng tiếng ồn ào, tất cả những thứ này nhưng đều cùng hắn không còn quan hệ, đến nơi này, trên căn bản đã đến hoang nhân to lớn nhất tìm tòi bán kính biên giới trên, chút không có mang theo tiếp tế hoang nhân muốn trước lúc trời tối chạy về bộ lạc, liền không thể về phía trước tìm tòi, chỉ cần hắn cho hoang nhân đã rời đi

ảo giác, hết thảy đều không là vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85 :Mãn Đầu

Cao Phong thành công tránh thoát đợt thứ nhất đội lục soát, hoang nhân tung khắp hoang dã, tán loạn mà không tự, rất nhiều hoang nhân chiến sĩ từ Cao Phong ẩn thân đất trống đi qua, nhưng không có phát hiện bất kỳ không đúng, toàn thân đều dùng màu đỏ thuốc nhuộm bôi lên Cao Phong cho dù đứng ở gần bên, cũng không dễ dàng từ trong đất cát phát hiện, cứ như vậy, hắc thành công chịu đựng đến buổi tối giáng lâm.

Buổi tối giáng lâm cũng là Mãn Đầu bộ lạc đại nạn thời gian, cái này chỉ có hơn hai ngàn người bộ lạc nhỏ bị vượt quá bốn ngàn hoang nhân chiến sĩ vây quanh, mà vây quanh hắc, chính là tối hôm qua ở trong lều vải đối với hắc răn dạy cái kia thanh diện bảo hộ giả, mà một con mắt Mãn Đầu như ngoan cố chống cự dã thú, nhìn gia hỏa kia, trong cổ họng trầm thấp địa phát sinh gào thét, mà bên cạnh hắc tám trăm tên hoang nhân chiến sĩ đã bắt đầu bất ổn, ở năm lần kẻ địch vây quanh dưới, bọn họ sẽ không có bất kỳ phản kháng nào.

"Ngang ngược, Hoành Đoạn đã nói, bộ lạc có thể tự mình rời đi, người đến cùng muốn làm gì? Trung bộ hoang dã đã mất rồi, lẽ nào người nhớ chúng ta tự giết lẫn nhau mãi đến tận hủy diệt sao. . . ."

Mãn Đầu bên người Đại trưởng lão lôi kéo cái cổ đối với thanh diện ngang ngược rống to, thê thảm mà bi thương, như sắp bị lãng nhục thiếu nữ.

"Hoành Đoạn là nói có thể rời đi, nhưng chưa nói đem bộ lạc cũng mang đi. . . ." Ngang ngược ung dung thông thả đối với Đại trưởng lão nói rằng, hai mắt nhưng nhìn chăm chú Mãn Đầu.

Bốn ngàn tên hoang nhân chiến sĩ sắp tới đem âm đạm hoàng hôn bên trong, như san sát bạch cốt quân đoàn, tản ra sát khí ngất trời, Mãn Đầu nghe được ngang ngược phản bác, trong lòng tức giận, vừa bất đắc dĩ, hắc biết, Hoành Đoạn là bất luận như thế nào cũng sẽ không bỏ qua cho bọn hắc tăng mỡ dày này.

"Vậy chúng ta trở lại. . . ." Nhìn thấy Mãn Đầu ánh mắt, Đại trưởng lão lần thứ hai rống to.

"Ha ha ha. . . , người cho rằng, Hoành Đoạn sẽ khi (làm) chưa từng xảy ra gì cả sao? Cơ hội đã cho các người, là chính các người không gì lạ : không thêm khát. . . ."

"Người đến cùng muốn cái gì. . . ." Mãn Đầu cũng không nhịn được nữa, đánh gãy ngang ngược đề tài, ngang ngược hung mãnh khuôn mặt đột nhiên hòa hoãn, hắc tham lam nhìn chăm chú Mãn Đầu phía sau bộ tộc nói rằng: "Người cho là thế nào?"

"Vi chống lại bắc bộ bộ lạc, chúng ta cũng tổn thất nặng nề, trước đây cũng là ba ngàn người đại bộ lạc, hơn một ngàn hoang nhân chiến sĩ, hiện tại đã như vậy, lẽ nào các người liên không niệm một điểm tình cảm. . . ."

Mãn Đầu phần nộ rống to, hắc biết Hoành Đoạn muốn cái gì, Hoành Đoạn muốn đem hắc Mãn Đầu bộ lạc chiếm đoạt, trung bộ hoang dã này Thứ Nguyên tức giận đại thương, rất nhiều hoang nhân chiến sĩ chiến tử ở đó, cần gấp bổ sung, cái này cũng là tại sao hắc muốn rời khỏi, hắc biết, Hoành Đoạn một ngày nào đó sẽ đem những bộ lạc khác chiếm đoạt.

"Hừ, người nghĩ tới cũng thật là đơn thuần a? Hoành Đoạn đã cho người cơ hội, chính người không coi là việc to tát nhi, hoặc là, người giao ra bộ lạc chính mình rời đi, hoặc là. . . , người tự mình đi cùng Hoành Đoạn nói. . . ."

Đóng

Hai cái lựa chọn, Mãn Đầu biết, kỳ thực bằng không có lựa chọn, ngang ngược ước gì chính hắc trở lại, vì giết gà dọa khỉ, Hoành Đoạn sẽ không chút do dự mà giết hắc, mà lưu lại, mang ý nghĩa ngọc đá cùng vỡ, bộ tộc của hắc sẽ bị hủy diệt, bốn ngàn tên hoang nhân chiến sĩ cũng sẽ bị sự phản công của hắc giết chết chỉ ít 500 người, vì đó ngang ngược mới sẽ thả hắc rời đi, một cái không còn bộ tộc bảo hộ giả không còn là uy hiếp.

"Mãn Đầu, không thể nghe hắc, một khi không còn người, chúng ta đều sẽ trở thành kẻ nô. . . ." Đại trưởng lão vẻ mặt hoang mang đối với Mãn Đầu khẩn cầu, Mãn Đầu trên mặt nhưng do dự lên.

Mang xuống, ngang ngược kiên trì tiêu hao hết, hắc cùng bộ lạc cùng chết, nhưng rời đi, bộ lạc làm sao bây giờ? Bộ lạc đã hòa vào bảo hộ giả sinh mệnh, song phương muốn lẫn nhau y tồn, ai cũng không thể dứt bỏ ai.

"Hừ, Hoành Đoạn dự định có thể không phải là các người có thể đoán được, hẳn có thể dẫn dắt các người xuyên qua hoang dã đến nơi này, một khối vùng phía tây hoang dã lẽ nào liền thỏa mãn? Nơi này không tha cho chúng ta, không tha cho quá nhiều người khẩu, muốn còn sống, liền chỉ có thể đánh ra. . . ."

Ngang ngược nhìn Mãn Đầu khinh thường nói, Vân Tước ai biết chí lớn? Một khối rách nát vùng phía tây hoang dã có cái gì tốt tránh, chân chính đầu to còn ở phía sau.

"Lẽ nào. . . ." Mãn Đầu thay đổi sắc mặt, ngang ngược một mặt đến sắc, Đại trưởng lão rơi vào trong sương mù.

"Các người hoang nhân chiến sĩ vẫn là chiến sĩ, chiến sĩ nhi tử vẫn là tiền tốt, nữ nhân vẫn là nữ nhân của bọn hắn, hết thảy đều bất biến. . . ."

Ngang ngược tuyên ngôn đa số mọi người nghe được, Mãn Đầu tộc hoang nhân chiến sĩ lập tức thay đổi về mặt, lẫn nhau châu đầu ghé tai, rất nhiều người đã từ từ có rồi đi Mãn Đầu dấu hiệu.

"Các người điên rồi, chỗ kia có thể đi sao. . . ." Mãn Đầu đang kinh ngạc sau khi, liền lớn tiếng cổ sức chửi, nhưng không phải là vì mình bộ lạc, mà là vì hết thảy hoang nhân bộ lạc.

"Hoành Dã bảy mươi hai bộ lạc thực lực cũng không bị hao tổn, ngược lại, thực lực của chúng ta chưa bao giờ mạnh mẽ như vậy quá, các người những này bộ lạc nhỏ vĩnh viễn không biết chúng ta có bao nhiêu bảo hộ giả, bao nhiêu Hiến Phong, bao nhiêu Hám Quân. . . ."

Chữ cuối cùng nói xong, Đại trưởng lão đã run rẩy lên, mồ hôi tự lẩm bẩm: "Làm sao có khả năng, vùng phía tây hoang dã chưa bao giờ xuất hiện quá Hám Quân, chưa bao giờ quá, chẳng lẽ là Hoành Dã bộ lạc thù lĩnh?"

"Hoành Dã bảy mươi hai tộc? Lẽ nào, trung bộ hoang dã là các người cố ý từ bỏ?" Mãn Đầu đột nhiên nghĩ đến một cái không thể kết quả, trong lòng đối với đó trước chấn động bắt đầu bạo yếu đi, hiện tại suy đoán càng kinh sợ hơn.

"Hừ, người biết vĩnh viễn chỉ là chuột sa mạc trong động thế giới, thế giới bên ngoài là người không tưởng tượng nổi, rất nhiều thứ ta không thể nói cho người biết, Hoành Đoạn đối với người rất không vừa ý, người hẳn phải biết?"

Ngang ngược dõng dạc đề tài, tả cổ mà nói hắn, Đại trưởng lão lẳng lẳng nhìn Mãn Đầu, muốn hắn ý này.

"Ngang ngược, đừng tưởng rằng có Hám Quân, có bảy mươi hai bộ tộc 100 ngàn đại quân liền cho rằng rất cường đại, 200 năm trước, hoang dã mạnh mẽ nhất trắng tròn bộ lạc có thể có 300 ngàn bộ hạ, 150 ngàn chiến sĩ, hiện tại chỉ còn dư lại bao nhiêu cái bộ lạc? Các người đây là đi tìm chết, tự tìm đường chết. . . ."

Ngang ngược đối với nổi giận Mãn Đầu cười khinh bỉ, không tiếp tục nói nữa đột nhiên giơ lên cánh tay phải, bốn ngàn tên hoang nhân chiến sĩ đồng thời giơ lên vũ khí, đao thương như rừng, già Vân tế ngày, để Mãn Đầu bên người các chiến sĩ đồng thời khản trương lên, rất nhiều người sớm đã bị ngang ngược ngôn ngữ cùng kẻ địch gấp mấy lần cho dọa sợ rồi, không khỏi mà rời đi bộ đội, đơn độc hướng đi một bên.

"Hô quát. . . ." Thấy có người rời đi Mãn Đầu bộ lạc, bốn ngàn tên hoang nhân chiến sĩ đồng thời rống to, hợp lại cùng nhau hình thành đỉnh tai nhức óc tiếng gầm, để càng nhiều người hạ quyết tâm, Mãn Đầu nhưng không có ngăn cản, chỉ là nhìn dương dương tự đắc ngang ngược, thâm trầm nói rằng: "Hai trăm năm, hai trăm năm tu sinh dưỡng tước, mới có hiện tại hoang nhân, lẽ nào các người muốn phá hủy hoang dã sao? Hiện tại lại có người man rợ. . . ."

"Hừ, trong động chuột sa mạc dạng trò chơi còn muốn giáo huấn ta? Người đã của người kinh làm ra lựa chọn, người là rời đi vẫn là chết. . . ."

Chỉ còn dư lại Đại trưởng lão còn ở lại Mãn Đầu bên người, ngang ngược một mặt đến sắc, trận này hẳn xem như là không đánh mà thắng chi binh, cho dù Mãn Đầu không nữa đồng ý, cũng không thể lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, hẳn lần này nhiệm vụ xem như là hoàn thành, liền xem Hoành Đoạn làm sao tưởng thưởng hắn.

"Mãn Đầu, chúng ta đi thôi, xong. . . ." Đại trưởng lão có thể ngồi ở vị trí này trên, là hắn trung tâm, cho dù ở thời khắc cuối cùng, hắn cũng chưa từng rời đi Mãn Đầu, theo hắn la lên, Mãn Đầu thâm trầm ngẩng đầu nhìn màn đêm đến bầu trời thê lương nói rằng: "Xong, toàn xong, Tuyệt Vọng pháo đài phía trước, lại sẽ mọc ra phong phú mục thảo. . . ."

"Thù lĩnh, cứ như vậy thả bọn họ đi?" Mãn Đầu bộ lạc ở ngang ngược chiến sĩ khổng lồ chế dưới, chậm rãi quay đầu hướng về hoang nhân đại bộ lạc mà đi, mà ngang ngược thì lại nhìn rời đi đoàn người nhú mây, Mãn Đầu cũng không phải là một người rời đi, nữ nhân của hắn cùng hai tử, còn có Đại trưởng lão người nhà, cùng với không ít kẻ nô cùng tự nguyện đi theo chiến sĩ cùng tiền tốt, tổng số cũng đến hơn bốn trăm người, là bộ lạc một phần năm.

Nghe được thủ hạ chiến sĩ đầu mục hỏi dò, một hồi lâu ngang ngược khoe miệng hiện lên cười gằn, lại bị hắc ám che khuôn mặt, chỉ nghe hắn giọng trầm thấp truyền đến: "Hi vọng bọn hắn có thể sống quá buổi tối đó đi, Hoành Đoạn đại nhân chiến thú đã phát động rồi, có lẽ phải không được bao lâu. . . ."

Chương 86 :Nguy hiểm buổi tối

Đen kịt nhiễm mặc bầu trời đêm bằng hân vắng lặng, đại địa cũng ở trong bóng tối trầm mặc, đột nhiên truyền đến một trận tiếng động rất nhỏ, theo tiếng động nguyên lai càng mạnh, mặt đất chấn động tựa như nhịp trống vang lên ở ban đêm, đầu tiên là nhẹ nhàng tiêu tiết tấu, sau khi đó là trầm trọng vang trầm, cuối cùng biến thành chấn động lòng người va chạm.

Sau một khắc, chấn động nổ vang đột nhiên ngừng lại, một con thân ảnh to lớn lặng yên cúi người xuống khinh ngữ cái gì, đột nhiên đánh một cái phi mũi, lập tức, vèo địa một thoáng, bóng đen đột nhiên biến mất, xa xa lần thứ hai truyền đến chấn động nổ vang, mãi đến tận tan biến tại phương xa.

Cao Phong ở này dễ dàng lạc lối phương hướng buổi tối, dựa theo trong lòng dự định phương hướng đi đến, bên người như quỷ hỏa giống như vậy, nổi lơ lửng thiêu đốt màu xanh lam ngọn lửa, này viên đậu phộng to nhỏ ngọn lửa hơi run run, tựa như lúc nào cũng khả năng tắt, nếu như hoang nhân ban đêm qua lại, Cao Phong cử động không thua gì giờ cây đuốc đi ban đêm đường, ở bên ngoài hơn mười km liền có thể nhìn thấy.

Cho dù không có hoang nhân qua lại, Cao Phong cũng gặp phải các loại phiền phức, Bạch Thiên nhìn thấy không tới, không nghe được tiếng vang, ở hoang dã màu mực lộ ra đèn đặc biệt náo động, giấu ở từng người trong sào huyết tránh né nhiệt độ cao sinh vật ở buổi tối trước sau điều động, cho dù lạnh giá cũng không ngăn cản được chúng nó, thỉnh thoảng nghe được các loại quái lạ gào thét, cũng như quỷ khiếu giống như quỷ dị tiếng cười.

Nghe đến mấy cái này âm thanh, Cao Phong có chút rõ ràng trước đó Khoát Nha gầm gầm gừ gừ nói hoang dã quỷ cố sự, hiển nhiên, quỷ cố sự nhân vật chính chính là những này trốn ở trong bóng tối không hiện ra thân hình sinh vật, hàng năm từ ở trong vùng hoang dã người lưu lạc không ít, trừ phi hình thành số lượng nhất định, không phải vậy, nói không chắc lúc nào thì có tiếng cười quái dị vang lên thời gian, từ phía sau đập tới trí mạng Lão Nha, lại như hiện tại.

Mang theo mùi tanh gió nhẹ từ Cao Phong phía sau đập tới, sau một khắc, hàm chứa động vật tanh tươi ám áp khí tức đập ở Cao Phong sau gáy trên, để toàn thân hân tóc gáy trong nháy mắt dựng thẳng lên, Cao Phong đột nhiên nhào tới trước, hiểm hiểm tránh khỏi từ hân đỉnh đầu lướt qua quái thú.

Không chờ hân rơi xuống đất, một cái lông xù đuôi to quét đem bình thường hướng về hân quét ngang lại đây, lần thứ hai lật nghiêng, như chơi tạp kỹ giống như vậy, dùng độ khó cao tư thế tránh thoát, nhưng ở lúc này, cái kia viên thiêu đốt quả cầu lửa đột nhiên chia ra làm hai, khoảng chừng : trái phải bọc đánh về phía quái thú phóng đi.

Hai viên quả cầu lửa một cái tốc độ thật nhanh, như Lưu Tinh, một khắc tốc độ kỳ chậm, chậm vù vù lại như ở trong công viên tản bộ lão thái thái, chỉ nghe tiếng gầm nhẹ bên trong, quái thú cái bóng ở Cao Phong trước mặt hoa cả mắt đung đưa, làm sao cũng sẽ không khiến hóa điểm bám vào, nhưng mặt khác một viên kỳ chậm hóa điểm nhưng bởi vì quái thú động dấy thân thể khí lưu, đột nhiên gia tốc, đột nhiên dán vào quái thú trên người.

Sau một khắc, sốt ruột an-bu-min mùi thối liền ở trong ánh lửa ngất trời truyền đến, con quái thú kia toàn thân bộ lông đều bị nhen lửa, cái kia viên thất bại hỏa điểm trở lại Cao Phong bên người, mà trên mặt đất vụn vụn cây đuốc ở tiếng gào thét thâm bên trong, khác nào trong lưới Đại Vũ, liễu mạng nhảy nhót, nhưng không thể đối với đứng ở vòng ở ngoài người đánh cá tạo thành thương tổn.

Cao Phong nghe thịt nướng mùi nhĩ, khê nhũ mỳ, loại này từ sinh ra được liền chưa có rửa tảo dã thú thực sự quá thối, lại như đốt cháy lên men sau khi rác rưởi, mùi nhĩ khiến người ta buồn nôn, lập tức bỏ qua ăn thịt nướng dự định, xoay người cũng không quay đầu lại hướng về Hắc Trào bộ lạc mà đi, ở bên cạnh hân sườn khẩu trong bình, đột nhiên hiện ra một giọt mực đầu hoa tinh dầu, tản ra quái lạ mùi vị, hội hợp đến ngọn lửa trung gian, để sắp tắt ánh lửa lần thứ hai huyễn Lương, rọi sáng dưới chân hân mặt đất.

Ngoại trừ bảo hộ giả, không người nào có thể ở buổi tối độc thân xuất hành, như không có điều khiển hỏa điểm thủ đoạn, dù cho Cao Phong thân thủ cho dù tốt, đối mặt loại này vô thanh vô tức, tốc độ mau lẹ mãnh thú, cũng là lành ít dữ nhiều.

Vì lẽ đó cho dù gà mờ bảo hộ giả Cao Phong cũng có thể dễ như ăn cháo giết chết một con chưa từng thấy mãnh thú, bị thiêu chết con mãnh thú kia không phải đêm nay con thứ nhất, cũng không phải là cuối cùng một con.

Đóng

Ở Cao Phong đi tới trong quá trình, từng giọt mực đầu hoa tinh dầu tự động từ bên hông bình nhỏ bên trong trôi lên đến, xẹt qua huyền ảo đường vòng cung, tự động tan vào hỏa bên trong.

Một đầu hoa tinh dầu thiêu đốt hiệu quả rất mạnh, một giọt liền có thể không gián đoạn thiêu đốt năm phút đồng hồ, mà hai giọt mực đầu hoa tinh dầu có thể đem thiêu đốt thời gian tăng gấp đôi, đồng thời khống chế hai giọt mực đầu hoa tinh dầu đó là Cao Phong ngày hôm nay thu hoạch.

Nguyên bản nghĩ trăm phương ngàn kế cũng không thể tăng lên hiệu suất, ở đã trải qua Địa Tu dẫn vật cùng Hoành Đoạn tập kích sau khi, bị tự nhiên tình lại.

Nhưng thao tác hai giọt cùng thao tác một giọt đối với Cao Phong cũng không có gì khác nhau, chỗ tốt duy nhất đó là, hân không cần từng giọt nhen lửa, như tự động hóa giống như vậy, để hân nhất tâm nhị dụng.

Theo bóng đêm sâu xa, chu vi hàn ý càng ngày càng nặng, trong lúc đi trong miêng phun ra khí tức cũng biến thành mơ hồ trắng bệch, còn có càng ngày càng sâu xu thế, đây là nhiệt độ tiếp cận linh độ thời điểm biểu tượng, tuy rằng Cao Phong đi rồi thời gian dài như vậy, thân thể cũng bắt đầu toả nhiệt, nhưng ngoại trừ hoạt động then chốt, những nơi khác bắt đầu ở nhiệt độ thấp bên trong lạnh lẽo.

Không khỏi mà, Cao Phong đem bên người quanh co hóa điểm điều gần rồi một chút, muốn như trong chuyện xưa, bán con gái Tiểu Hỏa tài như vậy suối âm (khu tị).

"A! ! !" Mơ hồ truyền đến một tiếng hét thảm, nhưng rất mơ hồ, nghe không được rõ ràng lắm, cùng chu vi cái kia lúc ẩn lúc hiện quý dị tiếng cười rất tương tượng, Cao Phong không để ý đến, tiếp tục hướng phía trước.

Ngay khi cách Cao Phong chỗ rất xa, đến từ dưới màn đêm giết chóc chính đang trình diễn, vô số người hoảng loạn chạy trốn, kinh hãi trong lòng cùng sợ hãi đề bọn hắn phát sinh không có ý nghĩa kêu thảm thiết, nhưng tiếng kêu thảm thiết nhưng liên tiếp vang lên, không phân biệt nam nữ, khi thì truyền đến Mãn Đầu gầm lên, nhưng theo từng tiếng túi vải từ xé rách vang trầm, bay lượn dòng máu luôn có rơi xuống trên người bọn họ.

Trong đêm tối nhất làm người ta tan vỡ, bọn họ không biết nơi nào mới là an toàn, ở lung tung chạy bên trong, đột nhiên có người cao giọng hét lên, bọn họ thấy được xa xa như đom đóm lơ lửng không cố định ngọn lửa.

Đột nhiên, quay chung quanh ở Cao Phong bên người dã thú cùng vang động biến mất một hơi cạn sạch, chỉ có vậy không biết đạo sinh vật gì, như kêu thảm thiết quý hiệu lúc liên lúc đứt vang lên, Cao Phong cũng không nghĩ quá nhiều, kiên định về phía trước tiếp tục đi đi, vốn tưởng rằng cuối cùng cũng coi như an tâm một điểm, đột nhiên từ đằng xa truyền đến nhân loại tiếng quát tháo, để Cao Phong kinh hãi.

Hắn không sợ dã thú, dã thú hung mãnh hơn nữa cũng không có trí tuệ, thế nhưng nhân loại không giống, ai biết người đối mặt chính là người vẫn là khoác da người sói đối? Không khỏi mà hướng bốn phía nhìn xung quanh, nhưng vẫn như cũ chỉ có thể nhìn thấy một vùng tăm tối.

"Cứu, cứu mạng. . ." Thê thảm gào thét sau một khắc càng thêm tiếp cận, nhưng Cao Phong vẫn như cũ không nhìn thấy, không khỏi mà đem một đầu hoa tinh dầu chiếc lọ cầm trong tay, hiệu suất tăng lên gấp đôi, chỉ ít hắn không cần lại giống như kiểu trước đây gõ đá lửa.

Chính đang đề phòng, hai cái sắc mặt hốt hoảng mặt người bóng tối xuất hiện ở hỏa điểm dư quang bên trong, nhìn thấy hai người đàn ông trên mặt, trên người màu trắng bộ xương, hỏa điểm chia ra làm hai, một điểm cấp tốc hướng về một người trong đó rơi rụng, trong tay thú răng chủy thủ cũng chuẩn bị bay ra ngoài.

"Cứu mạng. . ." Lại là một tiếng hét thảm, nhưng là nữ tử, hỏa điểm vòng qua độ cong, một lần nữa hội hợp, càng nhiều người ảnh xuất hiện ở trong ánh lửa, nhìn thấy những này tóc tai bù xù, như nhìn thấy quý đám người, Cao Phong nhất thời ngớ ra, hắn không nghĩ ra hoang nhân bộ lạc đang ngoạn nhi lý lẽ gì?

Trước đó những người này chạy tới, chỉ là bởi vì nơi này có chỉ dẫn phương hướng ánh lửa, ánh lửa huyền Lượng, có thể rọi sáng hơn mười mét phạm vi, nhưng khi bọn họ nhìn thấy một cái không tới mười sáu tuổi thiếu niên sau khi, trở nên càng thêm tuyệt vọng, cũng không lại hô cứu mạng, dồn dập từ Cao Phong bên người chạy quá.

"Nhanh lên một chút chạy đi, có man thú xuất hiện. . ."

Đây là trong đó người hảo tâm nói cho Cao Phong, lại làm cho Cao Phong trong lòng đột nhiên căng thẳng, man thú nào?

Cao Phong không hiểu man thú ý nghĩa, Khoát Nha cũng không biết, hoang dã bên trong kinh khủng nhất truyền thuyết một trong chính là man thú, nếu là Hắc Trào ở đây sẽ báo cho Cao Phong, khủng bố Tử thần liên nên man thú một loại, mà cái kia không lồ thổ tích chẳng qua là man thú đồ ăn.

Cao Phong cũng không hề mạo muội đào tẩu, những người này tới được phương hướng, chính là hắn muốn đi phương hướng, hắn có thể dựa vào kiếp trước bản năng ở trong bóng tối, làm theo cái kia cũng không tồn tại thẳng tắp đạo tiêu hướng đi Hắc Trào bộ lạc, không vị, hắn chạy lung tung một mạch còn có thể phân rõ được phương hướng.

"Mãn Đầu còn ở phía sau" hỗn loạn trong đội ngũ truyền đến một tiếng kêu thê thảm, nhưng là cái có chút số tuổi nam nhân, sau một khắc, Cao Phong liền nhìn thấy một người có mái tóc trắng tròn, râu mép nửa bạch nam nhân xuất hiện ở trong ánh lửa, người này không có hoang nhân chiến sĩ màu trắng bộ xương đồ tề, nhưng hắn trên người y vật cùng trang sức nhưng là tối rườm rà, có loại nhà giàu mới nổi cảm giác.

Người này cũng nhìn thấy Cao Phong, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc, há mồm liền hỏi đến: "Người là bảo hộ giả sao. . ."

Không chờ Cao Phong trả lời, hắn có khẩu nói theo: "Mặt sau có man thú, người có thể giúp đỡ giải quyết sao, chúng ta sẽ tạ ơn người."

"Các người là Mãn Đầu bộ lạc người?" Cao Phong không có trả lời, chỉ là hỏi ngược lại.

"Không có Mãn Đầu bộ lạc, chúng ta bây giờ là hoang dã lãng nhân, người có thể giúp đỡ sao. . ." Cái này nguyên lai Đại trưởng lão trung thành nhất bất quá, Mãn Đầu còn ở phía sau kéo dài man thú, không ai nói rõ được, Mãn Đầu có thể không có thể sống sót, bắt đầu trước tìm ngoại viện.

Chương 87: Man thú khủng bố

"Thật không tiện, ta không có thời gian. . . ." Cao Phong mặc kệ người này có thể hay không nghe hiểu, vòng qua hắc liên hướng về phía trước đi đến, hắc liên chuẩn bị đi hỗ trợ, bất kể là Mãn Đầu vẫn là những người khác, đều không có quan hệ gì với hắc.

Cao Phong một lòng một dạ muốn tách ra trận này hỗn loạn, nhưng Cao Phong quên một điểm, hắc là trong đêm tối đen đóm, là rõ ràng như vậy, như vậy đặc biệt, một thoáng liền đưa tới Mãn Đầu cùng man thú chủ ý.

Mãn Đầu không chút suy nghĩ, mà lại chiến mà lại đi, hướng về Cao Phong di động, phía sau man thú phát sinh phản nộ rít gào, dĩ nhiên bỏ qua truy sát những người khác, chỉ hướng về thương tổn được chính mình Mãn Đầu truy đuổi.

Một đuổi một chạy, Cao Phong liền thấy được mù con mắt, trên mặt vết đao xấu xí Mãn Đầu.

"Người trước tiên chặn một thoáng, ta đi một chút sẽ trở lại. . . ." Mãn Đầu vẫn không có tới gần liền la lớn, Cao Phong chỉ làm một động tác, xoay người liền trốn, cái kia viên ngọn lửa xoạt về phía Mãn Đầu bay tới.

Mãn Đầu trong lòng thầm mắng một tiếng, thân thể như mì sợi bình thường cúi nửa đoạn, một đạo sắc bén lợi trảo từ hắc đỉnh đầu vung dưới, Mãn Đầu nhưng như an chứa đạn hoàng hôn đạn, xoạt địa binh đi ra ngoài, đuổi Cao Phong, phía sau tiếng gầm gừ bên trong, cái kia viên yếu ớt ngọn lửa đột nhiên bị to lớn tiếng gầm cho tiêu diệt.

Cao Phong không phải đầu thẳng thần nhi hoang dã người, Mãn Đầu bộ lạc Mãn Đầu không phải là bảo hộ giả thủ lĩnh sao? Liền bảo hộ giả đều gánh không được, hắc mới là không sẽ tên ngu ngốc, cho nên hắc tình nguyện ở ban đêm lạc lối phương hướng cũng phải đào tẩu.

Mặt đất ở hắc chạy bên trong rung động, cũng không phải hắc gây nên, khiến người ta đứng không vững rung động để Cao Phong trong lòng đối với man thú cảnh giác tăng lên tới đỉnh điểm, trong lòng cũng tránh qua quái lạ ý nghĩ, tối nay sẽ không phải cứ như vậy chết ở chỗ này?

Buổi tối không thể so Bạch Thiên, Cao Phong có thể thành thạo điều luyện lựa chọn đối với mình có lợi nhất phương án, nhưng ở đưa tay không thấy được năm ngón ban đêm, liền ngay cả chạy trốn đều cùng bàn chân nhỏ lão thái thái như thế, trời mới biết hơi hơi nhanh một chút, có thể hay không ngẩng té ngã?

Đột nhiên, rung động ngừng lại, cảm giác trên đỉnh đầu bầu trời đêm âm đậm rồi một thoáng, nhưng lại lần nữa khôi phục, Cao Phong không biết có phải hay không là ảo giác, nhưng trong lòng tránh qua mãnh liệt bất an, tựa hồ có cái gì không tốt sự tình sắp phát sinh, sau một khắc, trước người của hắc không tới mười mét địa phương đột nhiên truyền đến một tiếng vang vọng.

Vô số hạt cát từ phía trước mặt quạt hướng bốn phía lấp bắp, Cao Phong ở liên tục rút lui bên trong bị hạt cát dội đánh mặt mày xám xịt, lập tức cùng người phía sau va vào nhau, ngã xuống đất lăn lộn.

Đóng

Không chờ Cao Phong hiểu được, một đạo trầm trọng cái bóng rơi ầm ầm bên người trên mặt đất, trong nổ vang, mặt đất đột nhiên nổ tung, phun ra vô số đá vụn cùng hạt cát, Cao Phong đột nhiên này lên khỏi mặt đất, lại ngã rầm trên mặt đất kêu rên, khoắc đỉnh đầu mặt hạt cát tương tiếp đánh đánh vào người, trên mặt.

"Đến a, người này con súc sinh. . . ." Chính đang lẫn lộn Cao Phong trong tai truyền đến Mãn Đầu gào thét, sau một khắc liền cùng đồng dạng lẫn lộn Mãn Đầu lần thứ hai va vào nhau.

"Người đến cùng là ai. . . ." Hai người không có lẫn nhau ôm, Mãn Đầu đang nóng nảy bên trong hỏi dò Cao Phong.

"Người quản ta là ai. . . ." Cao Phong lần thứ hai từ trên mặt đất nhảy dựng lên, cũng không quay đầu lại hướng về trong bóng tối chạy đi, nhưng tầng tầng đánh vào vách tường tựa như đồ vật trên, những khác không có cảm nhận được, cái cổ này động vật trên người mùi tanh tươi ý vị để hắc đại não trở nên mơ màng, tiếp theo bị quét ngang tới được móng vuốt đập con ruồi tựa như vô ra.

Cao Phong hiệp thủ nhất cứ như vậy si nhục kết thúc, hắc thậm chí không biết man thú trường ra sao.

Mãn Đầu một cái cá chép nhảy, từ trên mặt đất nhảy lên, trong lòng ở trong tuyệt vọng, bùng nổ ra từ trước tới nay mãnh mẽ nhất sự phản nộ, tiếng reo hò bên trong hướng về quái thú phóng đi, thân thể lần thứ hai không nhìn lễ thường, như cao su tựa như vận vẹo, tránh thoát man thú lợi trảo, vẹo địa vọt tới quái thú trước người, hai tay bập thít đột nhiên bành trướng, sắp tới đem nổ tung trong nhảy mất, bỗng dừng vung ra.

Nếu là có vô hiệp mê ở đây, sẽ kinh ngạc thốt lên một tiếng, bách bộ thần quyền?

Nhưng ngón này bách bộ thần quyền cũng không hề phá không gào thét, cũng không có kinh thiên động địa thanh thế, ở hán cùng man thú trong lúc đó không khí nhanh chóng xoay tròn, có loại quỷ dị gọn sóng, gọn sóng này ngưng tụ không tan, lại như cao tốc cánh quạt nhấc lên dòng nước xiết, không hề có một tiếng động về phía trước đánh tới.

Lại là kia chỉ khủng bố thú trào lần thứ hai đập xuống, cái kia vô hình dòng nước xiết trong nháy mắt chia năm xẻ bảy, trên mặt đất nổ ra từng dãy than tổ ong là động. Mất, mà quái thú móng vuốt nhưng không có chuyện gì.

Man thú chỉ sờ dĩ xưng là man thú, đó là chúng nó có thể dựa vào tự thân ưu thế, để Già La trở nên không có ưu thế, không còn ưu thế Già La trung hoà người bình thường gần như, cho dù Mãn Đầu ở man thú trước mặt, cũng chỉ là hơi hơi cường tráng điểm người bình thường.

Một trào tiếp theo một trào, man thú là sẽ không cho Mãn Đầu cơ hội, chỉ lát nữa là phải đập ở trên đỉnh đầu hán, Mãn Đầu đang muốn dựa vào mình có thể vận vẹo thân thể bất kỳ một phần thủ đoạn tránh thoát một đòn trí mạng.

"Oanh. . ." Xanh lam hỏa diễm ở trên móng vuốt đẩy lên, sau một khắc liền đem móng vuốt bao vây, chiếu rọi ra một con quái dị to lớn mãnh thú.

Con mãnh thú này toàn thân ngăm đen, không có bộ lông, chỉ có rạn nứt tựa như lâu linh da dẻ, trên da có vụn ngàn chỗ trống, lại như phong hoá nham thạch, mà con quái thú kia đặc điểm lớn nhất đó là, làm sao đều không giống dã thú.

Quái thú đầu như không có mọc ra mắt tám cân nện, ngoại trừ con mắt cùng lỗ tai không có, cái khác nên có thứ đều có, không lồ mũi như thàng hề, miệng kiêu tiêu, có quỷ dị dị dạng cảm, rất giống chuyên vì điều tra thiết kế, mà nó có sáu cái tứ chi, tứ chi chi sau tráng kiện to lớn, hai con chân trước hung nanh thô lỗ, trên móng vuốt từng cây từng cây lưỡi dao sắc lại như hủy đi mặt quạt kích động xương, sắc bén dị thường.

Loại quái thú này không xưng được phối hợp cùng vẻ đẹp, thậm chí cùng khủng bố hung lệ đều không liên quan, chỉ là đơn thuần khiến người ta cảm thấy như cái quái thai, một cái thiết kế thất bại kết quả, nhưng con quái vật này nhưng đối với hỏa diễm có kinh người kháng cự, đoàn kia ngọn lửa màu xanh lam đưa nó móng vuốt bao vây đốt cháy, lại không mở rộng xu thế.

Cao Phong gian nan từ trên mặt đất bò dậy, sợ vuốt ngực, vừa nãy lần kia cũng không phải là trào nhận đựng tới hán, mà là cánh tay nện ở trên ngực, để hán bay ra ngoài cách xa hơn mười mét, nếu không phải trên đất cát đất đủ dày, đủ nhuyễn, nói không chừng còn có thể phun ngum máu tươi.

Con quái thú kia tựa hồ đối với hỏa diễm rất đáng ghét, dĩ nhiên bỏ qua truy sát Mãn Đầu, một sức lực vung vẩy móng vuốt, muốn đem hỏa diễm vẩy đi ra, hai ba lần sau khi, quái thú cuồng lên, tầm kia có thể được gọi là khéo léo tinh xảo miệng đột nhiên mở rộng mấy chục lần, như phim hoạt hình động họa hiệu quả giống như vậy, lộ ra hạ phong sắc bén dao cạo tựa như hàm răng, bùng nổ ra diếc tai gào thét.

Cái kia tiếng gào bộc phát ra khí lưu phảng phất cuồng phong, thổi đang thiêu đốt trên móng vuốt, nhưng chỉ có thể để hỏa diễm thấp phục, không thể tắt, đang tiếng gào im bất đi trong nháy mắt, một giọt không hề bắt mắt chút nào mọc đầu hoa tinh dầu đánh vào trong ngọn lửa, để hơi xu hướng suy tàn hỏa diễm lần thứ hai mãnh liệt.

Mãn Đầu từ từ lui về phía sau, kinh dị không thôi nhìn giữa không trung tránh qua từng giọt mọc đầu hoa tinh dầu rơi xuống hỏa diễm trên, gia tăng hỏa diễm hiệu quả.

Mà quái thú thì lại quơ múa thiêu đốt trên móng vuốt dưới nhảy lên, thỉnh thoảng đối với hỏa diễm phát sinh uy hiếp tính gào thét, tựa như ở đối với hỏa diễm đe dọa, mà Cao Phong thì lại tập trung tinh thần đem từng giọt mọc đầu hoa chịu đựng bắn ra đến hỏa diễm bên trên, liều mạng, để Mãn Đầu đang ngạc nhiên nghi ngờ bên trong, có thêm chút kiêng kỵ.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Tam Trảo tầm tích

"Gào! ! !"

Một tiếng thê thảm hết thảm, quái thú dĩ nhiên bỏ qua hai người, quay đầu hướng về không biết hắc ám chạy trốn, liền thấy một điểm huyền Lượng hỏa đoàn ở trong đêm đen lờ ra từng đạo từng đạo quang ảnh, như lo lừng không có định ảnh huỳnh quang, từ từ nhỏ đi, mãi đến tận biến mất.

"Ha, thủ đoạn cao cường. . ." Mãn Đầu hét lớn một tiếng, đồng thời lui về phía sau ra vài bước, làm xong động thủ chuẩn bị, hán nhìn thấy Cao Phong bên người lần thứ hai đẩy lên một điểm oánh màu xanh lam quỷ hỏa.

Già La trong lúc đó chiến đấu ai cũng không nói chắc được, vạn nhất thủ đoạn bị đối phương khắc chế, nói không chắc phải đi tong, ngang ngược 4000

đại quân vây nhốt Mãn Đầu không động thủ nguyên nhân đó là, hần cùng Mãn Đầu trong lúc đó chiến đấu vĩnh viễn không biết kết quả, cho dù hần có thể dễ dàng tiêu diệt Mãn Đầu bộ lạc, nhưng không thể trước tiên giết chết Mãn Đầu.

Giờ khắc này Mãn Đầu liền đối với Cao Phong phòng bị, chỉ vì Cao Phong quyết định hần làm sao cũng không thể làm gì quái thú, huống hồ hần tuyệt đối so với quái thú sợ hơn loại kia sẽ không tắt quái hòa.

Cao Phong thật sâu nhìn Mãn Đầu một chút, chậm rãi lui về phía sau, giữa bọn họ chỉ là ngẫu nhiên gặp, Cao Phong động thủ cũng chỉ bắt quá quái thú tìm tới trên đầu mình, trước mắt những này hoang nhân hần cũng không muốn liên lụy, nói đều nói không chừng, sau một khắc song phương có phải hay không là cừu địch?

"Tiểu huynh đệ, đừng đi a, người là nam bộ bộ lạc người chứ? Ta có việc bận cùng các người nói . . ." Cao Phong cẩn thận để Mãn Đầu không thể làm gì, làm hết sức đem mặt xấu xí gò má già ra một bộ ôn hòa mà dữ tợn khuôn mặt tươi cười, đứng tại chỗ đối với Cao Phong cao giọng hô.

Cao Phong chỉ là không để ý tới, như trước lui về phía sau, chậm rãi hai người trong lúc đó khoảng cách vượt qua ba mươi mét, khoảng cách này để hai người đồng thời thở phào nhẹ nhõm, chỉ ít ai cũng đừng nghĩ ở khoảng cách này giết chết đối phương.

"Ta thật sự có sự tình, là việc lớn nhĩ, quan hệ đến nam bộ bộ lạc sống còn."

Mãn Đầu không muốn từ bỏ, hần không biết con quái thú kia từ đâu mà đến, tự lại tới được bộ hạ chỉ còn lại không tới một nửa, phải biết, bọn họ lúc rời đi có thể có bốn trăm người, vạn nhất gặp lại những khác quái thú, e sợ ngày mai thật sự không thấy được hồng vân.

"Đại sự?" Cao Phong trong lòng tránh qua ngạc nhiên nghi ngờ, lẽ nào. . . , Mãn Đầu rời đi hoang dã là có những nguyên nhân khác?

"Hừ, không phải là kế phản gián sao, cho là ta sẽ bị lừa?" Cao Phong đa trí, nghĩ tới cũng nhiều, rất dễ dàng liền nghĩ đến những phương hướng khác trên, không lại phản ứng cấp muốn cùng nam bộ bộ lạc đáp lời Mãn Đầu, đột nhiên xoay người ẩn như hoang dã, liền này điểm quý hóa đều tiêu diệt.

Chờ Cao Phong âm thầm tiềm hành khoảng cách năm km, lại đang ven đường nham thạch ẩn giấu đi hơn hai giờ, không có phát hiện có người lần theo, mới chậm rãi yên tâm bên trong cảnh giác, tựa ở trên nham thạch, suy tư hoang nhân bộ lạc công việc, từ từ ngủ thiếp đi.

Đóng

Hắc Trảo phần nộ nhìn chăm chăm mười hai cái run rẩy thiếu nữ, ánh mắt kia sát ý hầu như đem những thiếu nữ này thi nước tiểu dọa đi ra, Nhị trưởng lão cũng không hề giải vây, mặt mày ủ rũ đứng ở một bên, còn nhục hương nữ lại có chút không đáng kể đứng ở một bên, nơi này người mạnh mẽ nhất không phải là của nàng chủ nhân, mà là Hắc Trảo, từ trước đến giờ quen thuộc tùy tùng người mạnh nhất nhục hương nữ ngược lại là không cần thiết nhất Cao Phong sinh tử người.

"Các người tại sao không chết ở Địa Tu bộ lạc? Ta để cho các người cho hần đích thân theo, không phải để cho các người cho hần khi (làm) nô nữ, một đám rác rưởi. . ."

Hắc Trảo nói ra lời này chưa chắc đã không phải là thiên nộ, hần hối hận ngày đó bị ma quỷ ám ảnh, làm sao đáp ứng Cao Phong?

"Địa Tu đưa các nàng thả lại đến, sẽ không có trở mặt diện, lần này Tam Trảo có thể hay không từ hoang nhân bộ lạc trở về mới là then chốt, bất quá Địa Tu ngôn này ngoạn nhi đẹp đẽ, chỉ cần Tam Trảo không có chết ở Địa Tu bộ lạc, chúng ta không thể nói được gì. . ."

Nhị trưởng lão sâu sắc lo lắng, bọn họ nguyên bản dự định, Cao Phong lần này đến liền toán ăn chút vị đắng, cũng sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng lại không biết ở Địa Tu trong mắt, Cao Phong uy hiếp tính so với Hắc Trảo còn cao hơn, nếu như bọn họ biết Địa Tu Lý Trí dưới điên cuồng, nói không chắc đánh chết đều sẽ không để cho Cao Phong quá khứ. .

"Hừ, Địa Tu cho dù ngoạn nhi trò gian có thể thế nào? Chết rồi nhiều như vậy bộ lạc đừng sĩ, liền người thừa kế ta đều đã xảy ra chuyện, liệu mạng Hắc Trảo bộ lạc hủy diệt, ta cũng phải diệt Địa Tu. . ."

Thù mới hận cũ tính gộp lại, để Hắc Trảo phát điên, nếu không phải hoang nhân quy mô lớn xâm chiếm, nói không chừng ngọc đá cùng vỡ cũng phải kéo Địa Tu hạ thủy.

Hắc Trảo sự phần nộ để các thiếu nữ run rẩy, các nàng lúc này mới biết, nguyên lai không có Cao Phong, các nàng chẳng là cái thá gì, đồng thời nói là người hầu cận, không bằng nói là buộc lại Cao Phong dây thừng, Cao Phong không còn, dây thừng cũng là vô dụng, chính đang sợ sệt, nhưng từ xa xa truyền đến ồn ào.

Nhị trưởng lão nóng lòng tìm tới dò đi Hắc Trảo phần nộ phương pháp, quay đầu nhảy dựng lên hướng bên kia nhìn lại, nhảy một cái nhảy một cái lại như chỉ lão thỏ, đã thấy hần thấy rõ một người trong đó sau khi, kinh ngạc nói: "Can Tù trở lại. . ."

"Can Tù?" Hắc Trảo không khỏi mà nghĩ đến ở hoang nhân trong bộ lạc, Can Tù thể hần chặn đao tình cảnh, sắc mặt không khỏi mà hơi động, ngày đó đã từng hứa hẹn quá Can Tù, nếu như trở lại bộ lạc đều sẽ bồi thường, nếu là chết rồi cũng là không còn quan trọng, nhưng Can Tù còn sống, hần phải nói được là làm được.

"Để hần tới gặp ta, mặt khác, trước đây Tam trưởng lão lưu lại tài sản liền do hần kế thừa đi. . ." Hắc Trảo cho Can Tù định tiền đồ, để Nhị trưởng lão ánh mắt trở nên phức tạp, Hắc Trảo để Can Tù thượng vị, dễ như ăn cháo liền đưa ra Tam trưởng lão vị trí, điều này làm cho trong lòng hần có chút không thoải mái.

Khoát Nha cùng Can Từ mang theo mấy trăm phụ nữ trẻ em tiến vào Hắc Trảo nơi đóng quân sau khi, liền bắt đầu tìm kiếm Cao Phong bóng người, dựa theo bọn họ tính toán, Cao Phong hẳn là ở tại bọn hắn trước đó trở về.

"Can Từ, Hắc Trảo cho người đi thấy hắn, sau đó người chính là Tam trưởng lão. . . ." Nhị trưởng lão đẩy ra Can Từ trước mặt, lớn tiếng nói, nhưng không có biểu hiện ra trong lòng khó chịu địch ý.

"Tam Trảo đây? Tam Trảo ở nơi đó?"

Can Từ không có để ý chính mình chiếm được cái gì, ở khủng bố Từ thân trong tay ngăn cản treo sợi tóc hắn, đã sớm siêu thoát rồi dục vọng của mình, so với chết trận tại chỗ đồng bạn, hắn cảm giác sống sót là loại khuất nhục, mà không phải một loại may mắn, lúc này mới có lòng quyết muốn chết, sống sót mục đích cũng là vì trả lại nợ Cao Phong ân tình.

Can Từ hỏi dò cũng là Khoát Nha vấn đề, mở ra miệng rộng lẳng lẳng nhìn chăm chú vào Nhị trưởng lão mắt nhỏ, chờ đợi, nhưng trong lòng thoáng hiện bất an, sẽ không phải?

Nhị trưởng lão không hề trả lời, chỉ nói là nói: "Đừng làm cho Hắc Trảo đợi lâu, những người này hẳn là sắp xếp như thế nào?"

"Những người này đều là Tam Trảo cứu được, đều nên thuộc về hắn, còn có những người đàn ông kia, tất cả đều là Tam Trảo thân nô, ai cũng không thể lấy đi. . . ."

Khoát Nha trước tiên thanh minh, xem như là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, Nhị trưởng lão cũng không có phản đối, Cao Phong có thể hay không sống sót trở về, vẫn là hai nói.

"Đây là các người trước đó công phá hoang nhân bộ lạc? Chà chà, xem ra cũng không phải là rất lợi hại a. . . ." Khiến người ta trong lòng chán ghét âm thanh truyền đến, Khoát Nha lập tức đóng chặt miệng, hai mắt tàn nhẫn nhìn chăm chăm đột nhiên nhô ra một đám người.

Những người này cũng không phải là Hắc Trảo bộ lạc người, bọn họ có các loại quái dị hoá trang, mấy người ở trên mặt hoa văn ra ngăm đen đồ án, như mang tới mặt nạ mặt nạ, còn có chút người miệng lưỡi trên khảm nam dã thú Lão Nha, cái kia màu vàng thú răng xuyên thủng ở da thịt bên trong, chỉ khiến người ta cảm thấy quỷ dị, như nhân thú tạp giao giống, còn có người bình thường một ít, nhiều là trên cánh tay hình xăm, hoặc là ở vành tai trên khảm nam các loại trang sức.

Nói ra lần này làm cho người ta chán ghét nói đó là trong đó vốc người tối khôi ngô gia hỏa, đứng ở Khoát Nha trước mặt, như bấp thịt chế tạo Cự Nhân, hình thành bóng tối đem Khoát Nha bọc lại, nhưng Khoát Nha cũng không úy kỵ, hoặc là nói, trong tay răng nanh đao ở hưng phấn run rẩy, hắn đối với hết thấy khôi ngô nam nhân đều thống hận, A Đại chính là chết ở như vậy tay của người bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89 : Kịch nô

"Đây là chu vi mười một cái bộ lạc đại biểu, cũng là khách quý của chúng ta. . . ." Mắt nhỏ trưởng lão so với trước đây Can Từ càng thêm lâu lỉnh, nháy mắt đối với hai người nói rằng, Can Từ liếc mắt nhìn đánh giá này quần ngao khí gia hỏa một chút, khinh thường hừ lạnh một tiếng, lớn tiếng nói: "Ta qua, những người này người đều đến xem trọng, Tam Trảo trở về, thiếu một cái chính người giải thích. . . ."

Nói xong, đột nhiên đem trên mặt quần thương cây đay bỏ lên lút, xé tan một tiếng, kéo ra một lưu dòng máu, dính từ thịt cùng nùng dịch cây đay bỏ cứ như vậy còn đang dưới chân, phàm là nhìn thấy Can Từ diện mục chân thật người đồng thời lùi về phía sau mấy bước, liền ngay cả cùng Can Từ quen thuộc Khoát Nha cũng không nhìn được sợ hãi, tuy rằng hắn cũng là từng thấy máu, đã giết người, thế nhưng Can Từ đáng vẻ thực sự quá kinh khủng.

Không có da mặt, cũng không có mí mắt, thậm chí không có nửa tấm môi, lộ ra hòa lẫn dòng máu hàm răng, liền ngay cả cái kia không có da mặt xương gò má nơi, bấp thịt cũng có một khối bị xé đi, lộ ra phía dưới um tùm xương, này không phải một người? Rõ ràng chính là Địa ngục trở về Ác Quỷ.

Dù cho trước đó Can Từ trên mặt bị cây đay bao bọc quần, thông qua cái kia cây đay bỏ lộ ra con mắt, mọi người cũng có thể nhận ra hắn, nhưng khi hắn xé rơi mặt cây đay bỏ, cho dù người quen thuộc nhất cũng không nhận ra được, lại đây nghênh tiếp người tự nhiên có Can Từ nữ nhân cùng hài tử, các nàng xem đến Can Từ đầu tiên nhìn, cũng sợ hãi đến rít gào.

Can Từ ánh mắt không có bởi vì người nhà mình sợ hãi mà biến hóa, một trái tim ngạnh như sắt đá, thẳng tắp về phía đám kia có khiêu khích tâm tư gia hỏa đi đến, để bọn hắn đang sợ hãi bên trong lẫn nhau lui về phía sau, lộ ra một con đường khâu, cái kia nói chuyện gia hỏa cũng không dám lại nói, biết

vâng lời nhìn mũi chân nhe, tựa hồ trên đất có cái gì hiếm có : yêu thích đồ vật.

"Đừng. . ." Một con dính máu tươi tay trái vỗ vào cái này tới khỏi ngờ gia hỏa bả vai, để hán đùi phải như nhũn ra, không khỏi mà đem thân cao hạ thấp so với Can Từ hơi hơi thấp hơn một đường về khoảng cách.

"Sau đó nói chuyện cẩn thận một chút. . ." Can Từ khai báo câu này, liền buông tay đi về phía trước, đang tráng hán trên mặt âm tình bất định bên trong, những người khác đồng thời gật đầu tỏ thiện ý, đây là đối với thật dũng sĩ tôn kính.

"Khoát Nha. . ." Một tiếng thét kinh hãi truyền đến, hán A Ma nắm hai cái tiểu nhân : nhỏ bé đứng ở trong đám người hướng về hán la lên, Khoát Nha nhìn thấy A Ma, trên mặt lộ ra nét mừng, đi nhanh lên quá khứ, Nhị trưởng lão không có ở lâu thêm, cùng ngoại bộ lạc sứ giả chào hỏi, đuổi theo Can Từ mà đi, hán cho rằng, chính mình tất yếu đi cải thiện cùng Can Từ thái độ.

"Hừ, có gì đặc biệt, còn không phải là bị người thương thành như vậy?" Tráng hán thấy không người để ý đến hán, liền quay đầu đối với người ở bên cạnh nói rằng, lúc này, trước đó đã có liên hợp khuynh hướng tất cả mọi người không có trả lời, cho dù Hắc Trảo bộ lạc tàn tạ, có Can Từ dũng sĩ như vậy, như trước không dễ chọc.

"Mục đích của chúng ta chỉ là thăm dò Hắc Trảo bộ lạc, nhìn có không có khả năng chiếm đoạt, không nên làm ra bất ngờ. . ." Giấu ở đoàn người nơi sâu xa nhất không lộ đầu người nói ra lời cảnh cáo.

"Một cái hai cái đáng giận lại có cái gì? Lần này Địa Tu cùng Hắc Trảo lưỡng bại câu thương, chính là chiếm đoạt bọn họ thời cơ tốt, hoang nhân cái gì, hoàn toàn không dùng tại tử, những năm này chúng ta không biết giết bao nhiêu hoang nhân? Bọn họ là hoang dã bên trong cỏ dại, vĩnh viễn cũng giết không xong. . ."

Tráng hán tàn nhẫn mà ỏi ra một ngụm nước bọt, rất khinh thường nói, tham lam địa ánh mắt nhìn chăm chú trong đội ngũ nữ nhân, thầm nói: "Hoang nhân nữ nhân ta còn không hưởng qua tư vị nhĩ đây. . ."

Đóng

"Chớ đi chọc phiền phức, không có nghe gia hỏa kia nói sao, đây là cái gì Tam Trảo tài sản, nhìn hán tôn kính đáng vẻ, nhất định là cùng rất tên lợi hại. . ." Lại có một người nhắc nhở, tráng hán vốn là nói một chút, nhưng nghe đến người khác nói như vậy, trong lòng nhất thời không phục, Can Từ còn có thể nói là đối thủ lợi hại, nhưng này cái Tam Trảo lại là cái nào rể : cái hành?

"Sợ cái gì, liền hoang nhân đều sợ hãi bộ lạc lại có gì đặc biệt? Ta ngày hôm nay liền thường thường những nữ nhân này tư vị nhĩ. . ." Nói xong, cái này môi nam răng nanh, như dã thú thành tính gia hỏa liền đẩy ra mấy cái cảm mộc mâu thân nô, đưa tay đã nắm một cái bộ ngực to lớn nhất, trường tới phi nữ nhân, thuận lợi đã nắm nữ nhân trong tay trẻ con, như ném rổ giống như vậy, ném về xa xa. . .

Vừa đi trở về bộ lạc Cao Phong ở bộ lạc dũng sĩ kết giao nô môn dị dạng mà ánh mắt cung kính bên trong, hướng về tập kết ở trên quảng trường đám người đi đến, hán được bổ nhiệm làm Đại trưởng lão sự tình, toàn bộ bộ lạc đều biết, nhưng hán vừa không có tròn mười sáu tuổi, vì lẽ đó rất nhiều người trong lòng khó tránh khỏi sản sinh quái lạ tâm tình, đối với hán chỉ có thể cung kính, nhưng không thể tôn kính.

Cao Phong vừa đi qua bộ lạc dũng sĩ, liền nhìn thấy một cái bao hướng về hán bay tới, chính đang kỳ quái, chỉ lát nữa là phải rơi xuống đất, đột nhiên bùng nổ ra báo sấm tựa như tốc độ bay nhào, ở giữa không trung đem lộ ra nho nhỏ cánh tay trẻ con tiếp được, theo hán rơi xuống đất chấn động, trẻ con tại trong ngực khóc thét lên.

Lập tức hán nghe được trong đám người cũng có nữ nhân ở khóc thét, tiếng khóc kia thể thâm mà to lớn, hầu như đem toàn bộ quảng trường vang vọng, cũng làm cho trong đội ngũ nữ nhân cùng hải tử khủng hoảng, sau một khắc, Cao Phong liền nhìn thấy lần thứ hai bay tới một người đàn ông, nhưng là trong đội ngũ thân nô, cái này lẫn lộn ở giữa không trung nam nhân xương cốt gãy vỡ, đầu theo thân thể lăn vung qua vung lại, lạch cạch một tiếng ngã xuống đất.

Chết đi thân nô thi thể liền đập ở trong đám người, bị thi thể dọa đến đám người hoảng loạn lên, như không đầu con ruồi chạy loạn khắp nơi, thậm chí còn có thân nô kinh hoàng gào thét: "Bọn họ muốn giết chúng ta, bọn họ muốn giết chúng ta. . ."

Như vậy liền tăng thêm hỗn loạn, Cao Phong trong lòng lửa giận chui đến thiên linh cái, đây chính là ép hán giết người a?

Muốn giết tự nhiên là tạo thành trận này hỗn loạn người, giờ khắc này Cao Phong lửa giận trong lòng trùng phá hủy hán Lý Trí, bất kể là ai, động hán người, chính là cùng hán là địch.

"Giết giết giết, giết một cái toán một cái, chúng ta sống không được, bọn họ cũng không dễ quá. . ." Một cái mù quảng thân nô rất trường mâu hướng về Cao Phong đâm tới, Cao Phong tay mất lạnh lẽo, đột nhiên nắm lấy đầu mâu, lại bị đẩy lui về phía sau, mà trong lòng ngực của hán còn có trẻ con, dưới tình thế cấp bách, rống to: "Mù mắt của ngươi a. . ."

Thân nô nghe được thanh âm quen thuộc, không khỏi mà sửng sò, lập tức thấy rõ người tới, không khỏi mà ném xuống trường mâu, rống to: "Chủ nhân trở lại, chủ nhân đến rồi, chủ nhân sẽ giúp ta. . ."

Mọi việc có hi vọng, mọi người thì sẽ không bị quá hóa liều, ở trong lòng bọn họ, Cao Phong có thể ở thời điểm khó khăn nhất đều không buông tha bọn họ, hiện tại cũng không biết.

Càng nhiều người nhận ra Cao Phong, cũng đồng thời hô: "Chủ nhân đến rồi, chủ nhân đến rồi. . ."

Chuẩn bị lại đây đàn áp bộ lạc các dũng sĩ nhìn thấy đám người hỗn loạn một lần nữa yên tĩnh lại, không khởi mà đối với Cao Phong vài phần kính trọng, nhưng là không nghĩ tới, Cao Phong ở trong những người này có địa vị như vậy?

"Hài tử, hài tử của ta. . ." Một lần nữa yên tĩnh lại sau khi, mắt đi hài tử nữ nhân tiếng gào khóc liền bị Cao Phong nghe thấy, khi hắn hướng bên kia đi đến thời điểm, đoàn người cùng nhau tách ra, lộ ra chính khiêng nữ nhân muốn đi ra ngoài khỏe mạnh nam nhân, ở nam nhân trong tay còn nắm bắt một cái thân nô yếm hầu.

Thân nô là ngăn cản hai người một trong, một người bị đánh chết ném đi, này một cái khả năng vì thị uy, cũng không hề nặn gãy yếm hầu, như kéo như chó chết kéo trên đất tiến lên, mà cái kia thân nô hai tay dùng sức bài trắng hán tay phải, muốn nhiều hơn một chút không khí để cho mình duỗi ra đến đầu lưỡi thu hồi đi.

Trắng hán đào đạt đắc ý nhìn những người khác, hắn không để ý giết chết bao nhiêu thân nô, hắn muốn chính là hiệu quả như thế này, dùng không đáng giá tù binh tới thăm dò Hắc Trảo thái độ, mà Hắc Trảo là tuyệt đối sẽ không vì những tù binh này trở mặt, ngay khi hắn hướng thụ chính mình thành quả thời gian, phía sau hoảng loạn nhưng yên tĩnh lại, để hắn rất là không rõ, không khởi mà xoay người.

"Rồi. . . , khanh khách." Thân nô ở trên tay hắn gãy dựa lực đạo càng ngày càng nhỏ, để hắn không còn trêu tức tâm tư, không khởi mà nắm chặt lực đạo, muốn bóp chết thân nô, đang lúc này, thủ đoạn của hắn bị người nào nắm lấy, không khởi mà mắng: "Ai dám làm hỏng chuyện của lão tử?"

Vừa mắng xong, tay phải đột nhiên tê dại, không thể không đưa rơi mất bàn tay, sau một khắc, dùng một cái một tiếng, bàn tay của hắn cùng thủ đoạn trật khớp, không chờ hắn rõ ràng xảy ra cái gì, lại nghe được cách cách vang lên giòn giã, thủ đoạn xương dĩ nhiên chiết khấu, lúc này đau đớn kịch liệt mới tưng lại đến thần kinh của hắn, không khởi mà hét thảm một tiếng.

Nhưng này còn lâu mới có được kết thúc, Cao Phong tính trẻ con gò má xuất hiện ở trong mắt hắn, đồng thời còn có chính mình dị dạng vặn vẹo cánh tay, chỉ thấy Cao Phong cầm lấy cánh tay phải của hắn đột nhiên xoay tròn, còn chưa kịp mở miệng gọi không nên, lại xương tai đầu vang lên giòn giã, trên cánh tay hết thảy then chốt đều bị mở ra, như mì sợi giống như mềm nhũn treo lơ lửng.

Ném xuống cánh tay, trong lòng hỏa điểm chính dồi dào Cao Phong sai thân vọt đến trắng hán một mặt khác, nắm lấy trắng hán khuỷu tay hướng về trên khinh đài, bị khiêng nữ nhân liền vèo địa bay ra ngoài, cũng mặc kệ nữ nhân có thể hay không ngã bị mặt xanh thũng, Cao Phong ngón cái đặt tại trắng hán ma gân trên đi xuống lôi kéo. To bằng đậu tương mồ hôi hạt không ngừng từ trên ót chảy ra thời gian, Cao Phong buông ra cánh tay của hắn, nhưng đưa mắt dõi về phía hai chân của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90 :Tin tức xấu

"Hắn đến cùng là ai? Nhỏ như vậy, vẫn là người hầu đi theo chứ?" Đang trắng hán đau đến không muốn sống trong tiếng kêu thảm, Cao Phong từng điểm từng điểm sách xương của hắn, đầu tiên là hai tay, sau đó là hai chân, sau đó đem hai chân cùng hai tay xương dùng răng nanh đao sống dao một chút đập đứt, cây đao này vẫn là trắng hán chính mình.

Cái khác đại biểu đồng thời toát mồ hôi lạnh địa đứng ở một bên quan sát, không có ai ngăn cản, Cao Phong lòng dạ độc ác, tốc độ vừa nhanh bất quá, chờ bọn hắn đầu óc quẹo góc thì, trắng hán đã sống không bằng chết, trong đám người đột nhiên có người không nhịn được đặt câu hỏi, nhưng không có một người có thể trả lời.

"Các ngươi đứng ở chỗ này làm gì, tại sao không ngăn cản hắn. . ." Trước đó cảnh cáo trắng hán gia hỏa kia đột nhiên tỉnh ngộ lại, bất kể như thế nào, cái này trắng hán đều là một thành viên trong bọn họ, không thể trở mặt mà nhìn không hề làm gì, nhưng để hắn tự mình động thủ ngăn cản Cao Phong, vừa không có gan này, không khởi mà đối với chu vi thuộc về Hắc Trảo bộ lạc dũng sĩ lo lắng hô.

"Hắn muốn làm gì, liền có thể làm gì, duy nhất có thể ngăn cản hắn chỉ có Hắc Trảo, hắn lại là Đại trưởng lão, Hắc Trảo cũng đến chờ hắn làm xong đang câu hỏi. . ."

Bộ lạc dũng sĩ bên trong, một cái trong lòng miêu tả Hắc Trảo Đồ Đằng dũng sĩ đội trưởng rất khinh bỉ địa đối với người này nói, nói xong liền không để ý hắn, say sưa ngon lành thì thường thức Cao Phong thủ đoạn, trong tay không ngừng mà bị hoa Cao Phong trước đó cầm nã thủ pháp, hiển nhiên, hắn cũng muốn học trộm mấy chiêu.

"Hắn rốt cuộc là ai?" Một cái khác nghe nói trong lòng kinh hãi, Đại trưởng lão bình thường là bộ lạc cái giá một trong, là chỉ đứng sau thủ lĩnh nhân vật trọng yếu, Cao Phong cái tuổi này ở những bộ lạc khác bên trong vẫn là người hầu đi theo, nhưng không nghĩ tới, ở đây thân phận đã vậy còn quá cao?

"Há, hán chính là Tam Trảo, Hắc Trảo nhi tử, cũng là tương lai Hắc Trảo. . . ." Lần này dừng sĩ đội trưởng không có ản giấu, ăn ngay nói thật, để trong đội ngũ những người khác sắc mặt đồng thời trắng xám,

Trước đó bọn họ liền nghe nói rồi danh tự này, nhưng chỉ là một cái tên mà thôi, cũng không làm hấn nghĩ, trong đó mấy người cho rằng Tam Trảo nhất định là thân kinh bách chiến lão dũng sĩ mà thôi, không nghĩ tới dĩ nhiên lợi hại đến trình độ như thế này, đại hán kia nhìn qua uất ức, nhưng trên thực tế thủ đoạn cũng không kém, cho dù Cao Phong đánh một cái tập kích, có thể trảo hán từ đầu tới đuôi đều không có cơ hội hoàn thủ, quả thực chính là cá nhân thể đồng cát.

"Dừng tay. . . ." Không chờ bọn họ nghĩ đến chú ý, Hắc Trảo đã đến, nơi này hỗn loạn ngay đầu tiên, đã có người cho hấn thông báo, Can Tử liền đứng ở bên cạnh hấn, dữ tợn địa trên gương mặt không nhìn ra cái gì, nhưng cặp mắt kia lửa giận nhưng tạo thành rừng rực sát khí.

"Ai nha, thế nào, thế nào. . . ." Mới vừa từ nhà mình trở lại Khoát Nha cách thật xa ngay khi hô to, nhìn thấy Cao Phong không khỏi mà mặt lộ vẻ vui mừng, nhưng là mặc kệ rơi vào Cao Phong tay người bên trong làm sao thảm.

Giữa lúc hấn chuẩn bị kêu gào Cao Phong thời gian, một cái chân to tàn nhẫn mà đá vào hấn cái mông trên, đột nhiên đem hấn đạp bay ra ngoài, đụng vào vách tường lại đàn hồi đến trên đất, rơi rên lên một tiếng.

"Người cái này tiêu chuôt sa mạc nhãi con chính là làm như thế sự tình? Ta mới rời khỏi một lúc, liền gặp sự cố? Tam Trảo người bị giết, người là thế nào làm việc. . . ."

Can Tử dừng lại: một trận đồ ập xuống mắng to, để Khoát Nha ngắm đen địa trên mặt oanh địa một thoáng đỏ lên, đột nhiên ngẩng đầu nhìn trong đám người thi thể, còn có ôm hài tử khóc rống nữ nhân, vèo địa từ trên mặt đất vọt ra ngoài, trong tay nắm thật chặt răng nanh đao.

"Ta nói dừng tay. . . ." Hắc Trảo lần thứ hai hét lớn, lần này nhưng đứng ở Cao Phong trước mặt, Cao Phong đột nhiên nâng đao, nhắm thẳng vào Hắc Trảo chớp mũi mũi, để Hắc Trảo trong mắt sự phẫn nộ đột nhiên bạo phát.

Đóng

"Bọn họ là ta cứu được, cũng chính là của ta của cái, bất luận người nào đều không cho phép nhúc nhích tay, làm sao, người cũng muốn sao. . . ."

"Xoạt". . . , " Cao Phong muốn cùng Hắc Trảo không nể mặt mũi, lại nghe được phía sau một con gió hướng, dòng máu bắn nhanh bên trong, to bằng cái đầu người phóng lên trời, lướt qua đẹp đề đường vòng cung, rơi xuống giữa hai người trên mặt đất,

"Hắc Trảo, hấn là Mộc Khôi bộ lạc sứ giả, chết ở chỗ này, người phải cho chúng ta một câu trả lời. . . ." Sứ giả trung gian đột nhiên bùng nổ ra gầm lên giận dữ, Hắc Trảo về mặt biến đổi, ngẩng đầu hướng về vừa giết người Khoát Nha nhìn lại.

"Ồ Hắc Trảo bộ lạc giết người, Mộc Khôi hấn là cho ta một câu trả lời, không phục, để Mộc Khôi tới tìm ta. . . ." Cao Phong nghiêng người đem Khoát Nha ngăn trở, trong ánh mắt bừng binh để Hắc Trảo ý nghĩ tắt, đột nhiên đối với gia hỏa kia nói rằng, không giống nhau: không chờ tên kia nói nữa, tiếp tục nói: "Lúc nào Bạo Phong bộ lạc cùng Mộc Khôi đi đến cùng một chỗ? Lẽ nào các người chạy tới không phải là vì đối phó hoang nhân, mà là vì đối phó ta?"

Hắc Trảo cũng không hề đoán được chân tướng của chuyện, nhưng hấn chất vấn đó là đám người kia đến mục đích.

"Hắc Trảo, người là có ý gì? Không phải người xin bọn ta chạy tới, chúng ta sẽ đến sao? Hoang nhân bộ lạc có thể dọa được các người kinh hồn bạt vía, chúng ta cũng không sợ, người giữ lại lý do đi cùng Mộc Khôi nói đi, chúng ta không hầu hạ. . . ."

Nói xong, ở trong một người trước tiên xoay người, những người khác theo sát phía sau, ngược lại có hai người hướng về Hắc Trảo hơi liếc mắt ra hiệu, nhưng là không có để lại.

Cao Phong nhìn thấy những người này phải đi, lông mày xoay ngang, đứng dậy liền muốn đuổi tới, lại bị Hắc Trảo lợi trảo cho đỡ.

"Còn hiềm trên đến phiền phức không đủ sao?" Hắc Trảo lạnh giọng nói rằng, nhưng không có lại trách cứ Cao Phong cái gì, hoang dã người xưa nay không biết cái gì gọi là hối hận, nếu đã làm ra, liền không suy nghĩ thêm cái khác.

"Không thể để cho bọn họ đi, sự tình là lạ. . . ." Cao Phong có chút nóng nảy, Hắc Trảo quay đầu nhìn chăm chú Cao Phong con mắt, một hồi lâu mới lên tiếng: "Ta biết là lạ, có người cho ta chào hỏi, lần này, hướng về chúng ta ra tay khả năng không chỉ là hoang nhân. . . ."

"Vậy thì lại càng không nên để bọn hấn đi. . . ." Cao Phong không hiểu Hắc Trảo, những người này có ý khiêu khích bọn họ, vì người khác bộ lạc sứ giả cùng tiến vào cùng lùi, này ở chỉ có lợi ích, không có hữu nghị vùng phía tây hoang dã trong bộ lạc vốn là không bình thường.

"Bọn họ nhất định phải đi, không thể phá hoại quy củ. . . ." Hắc Trảo không nhúc nhích chút nào, để Cao Phong giận quá mà cười, lớn tiếng nói: "Địa Tu liền không tuân theo quy củ, ở Địa Tu bộ lạc, hấn suýt chút nữa giết ta, sau đó lại đem ta còn đang hoang nhân bộ lạc, dựa vào cái gì chúng ta muốn giảng quy củ?"

"Đó là người không đủ cường. . . ." Hắc Trảo cứng nhắc trả lời một câu, để Cao Phong cũng lại không nói ra được cái gì, cùng Hắc Trảo người như thế hoàn toàn nói không rõ ràng.

"Tam Trào, ta rước lấy phiền phức?" Khoát Nha có chút sợ hãi đi tới hỏi, lại bị Can Từ một cái tát vỗ vào trên ót, rống to: "Người không có đầu óc sao? Tam Trào động thủ, cái kia đến phiền người?"

Nói xong, liền nhìn Cao Phong, chờ Cao Phong sắp xếp.

Nhìn Hắc Trào bóng lưng, Cao Phong chau mày, sự tình đã vượt ra khỏi khống chế của hắn, trước mắt không chỉ là hoang nhân bộ lạc đối với bọn họ có uy hiếp, e sợ, vùng phía tây hoang dã bộ lạc cũng sắp tâm bất lương?

"Can Từ thúc, người mang theo những người này tạm thời thu xếp hạ xuống, không cho phép người khác bắt nạt bọn họ, ta muốn cùng Khoát Nha đi ra ngoài một chuyến."

Cao Phong đột nhiên nghĩ đến Mãn Đầu những người kia, ở cũng không đủ tư tấn tình huống dưới, tất yếu đi tìm hiểu một vài thứ.

"Đúng rồi, người người hầu cận chính đang bị phạt, người có muốn hay không?" Can Từ đột nhiên nhớ tới cái gì, thuận miệng nói rằng.

Cao Phong liền cân nhắc đều không có, trực tiếp lắc đầu nói rằng: "Đám nữ nhân kia ngoại trừ có thể gây nên người khác dò xét, còn có thể làm cái gì? Ta còn không bằng mang theo một đám thân nô, chỉ ít bọn họ có thể ra chiến trường. . ."

Mới vừa trở lại bộ lạc Cao Phong liền lấy hơi nhi cơ hội đều không có, liền dẫn còn lại bốn mươi bảy cái thân nô cùng Khoát Nha cùng đi, vừa mới đi ra bộ lạc, liền thấy Khoát Nha sắc mặt lò mờ nói rằng: "Đệ đệ ta chết rồi. . ."

Bởi vì đệ đệ tử, Khoát Nha cảm thấy hổ thẹn, nhưng Cao Phong lại biết, nếu không phải Khoát Nha chiếm được bộ lạc dừng sĩ thân phận, e sợ mẹ của hắn cũng sẽ không thái quá thương tâm.

"Người còn có hai cái đệ đệ, đối tốt với bọn hắn một điểm đi, chờ bọn hắn trở thành bộ lạc dừng sĩ, nhà các người thì có ba cái bộ lạc dừng sĩ. . ."

"Cũng sẽ để người A Ma càng cao hứng hơn." Câu nói này ở Cao Phong trong lòng, không có nói ra, Khoát Nha tâm tư đơn thuần, nghĩ tới đây, liền tầng tầng gật gật đầu, nhưng sau đó hắn lại lắc đầu nói rằng.

"Quên đi, vấn đề cho bọn họ trở thành ta thân nô đi, chỉ ít cũng không cần ra chiến trường, ta đến thời điểm lại cho bọn hắn tìm cô gái, luôn có thể quá xuống, sống sót, so với cái gì cũng tốt. . ."

Khoát Nha để Cao Phong vô cùng kinh ngạc, hắn không biết là Khoát Nha bị chính mình ảnh hưởng, vẫn là Khoát Nha đột nhiên nghĩ thông suốt.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Khoát Nha đích xuân thiên

"Tam Trào, trước người không phải nói muốn đi ra ngoài sao? Ta đi với người, A Ma có nặng lắm không?" Giữa hai người trầm mặc bị Khoát Nha đánh vỡ, cũng làm cho Cao Phong mi phong vẫy một cái, trước đó Khoát Nha không đáp ứng với hắn ra ngoài xem xem thế giới, hiện tại làm sao đáp ứng rồi?

"A Ma tìm cho ta một người phụ nữ, là sát vách mặt sẹo thúc con gái lớn, mặt sẹo thúc chết rồi, nàng muốn theo ta. . ." Không giống nhau: không chờ Cao Phong hỏi dò, Khoát Nha chủ động nói ra lý do, để Cao Phong càng vô cùng kinh ngạc hơn.

"Giác mộng của người không phải tìm nữ nhân sinh con loại cây táo sao? Đây là chuyện tốt a?" Cao Phong không khỏi mà nói tới trước đó, Khoát Nha nói với hắn, nhưng Khoát Nha không có cao hứng, trái lại có chút khó có thể mở miệng đáng về.

"Người nên sẽ không thích nhục hương nữ?" Cao Phong đột nhiên hỏi, để Khoát Nha đột nhiên cả kinh, lắc đầu liên tục lui về phía sau, lớn tiếng nói: "Ta cũng không dám yêu thích, loại nữ nhân kia không phải chúng ta người như thế có thể yêu thích, trừ người ra. . ."

"Im miệng, người yêu thích liền cho người, một đời làm người hai huynh đệ, có cái gì không thể?" Cao Phong nghĩa chính ngôn từ, trung can nghĩa đảm nghiêm túc để Khoát Nha khóe mắt ướt át, tiến lên một phát bắt được Cao Phong tay nói rằng: "Tam Trào, có người câu nói này, ta chết cũng đáng."

"Cút đi, thời gian bao lâu không rửa tay?" Cao Phong từ Khoát Nha đầy mỡ đen thui móng vuốt bên trong tránh ra, ở trên người lau chùi, nhưng Khoát Nha đã sớm không cảm thấy kinh ngạc, làm rất lớn quyết định, mới đúng Cao Phong nói rằng:

"Kỳ thực, hương cô trước đây xem thường ta, yêu thích thân cao đại người hầu đi theo, khi đó A Đại cùng mặt thợ thúc giao tình được, rất đã sớm nói, chờ ta trở thành bộ lạc dũng sĩ, đem hương cô cho ta, thế nhưng hương cô không muốn, xúi giục những khác người hầu đi theo đến bắt nạt ta, ta rằng cửa chính là bị bọn họ xoá sạch, trước đây ta tên cương rắng. . . ."

Một đoạn yêu hận đan dệt chuyện cũ từ Khoát Nha trong miệng nói ra, để Cao Phong lãnh hội đến một cái tận thế điều tia thương tâm chuyện cũ, thân Mai Trúc mãi thích người khác, còn xoá sạch hẳn tới tự hào rắng cửa, là ai đều không chịu nổi, không khỏi mà vỗ Khoát Nha vai hỏi:

"Làm sao, hương thảo gặp lại người hiện tại làm bộ lạc dũng sĩ, hỏi tâm chuyên ý?" Nguyên tưởng rằng Khoát Nha sẽ gạt đầu, nào có biết Khoát Nha vẻ mặt trở nên càng thêm thâm trầm.

"Hương cô yêu thích người hầu đi theo cũng còn sống, hương cô ở ta trở về trước đó hãy cùng hẳn, ngày đó rồi đi bộ lạc đi tìm Can Từ thời điểm, ta sẽ biết, cũng không có suy nghĩ nhiều, không biết là ai ở truyền cho ta có thể sẽ trở thành Ngũ trưởng lão, hương cô liền đi tìm ta A Ma, nói là mang theo mặt thợ thúc gia sản theo ta, cái kia người hầu đi theo cũng tới môn, nói là cho ta nhận sai. . . ."

Đóng

Lần này Cao Phong thật sự biết là xảy ra chuyện gì, đừng nói là Khoát Nha, bất kỳ người đàn ông nào đều sẽ không đi làm chuyện này, trước tiên không nói hương cô đã theo người khác, cho dù chưa cùng, đối lại là Cao Phong cũng sẽ không cần, có thể vì nghe A Ma, Tam Trảo đồng ý muốn hương cô, trong lòng nhất định là có mụn nhọt, ngật đáp này dẫn đến Khoát Nha giấc mơ phá diệt, tình nguyện bỏ mạng thiên nhai, cũng không muốn trở về đi đối mặt cái kia hương cô.

"Đi ra ngoài sự tình trước tiên không nói, người có thích hay không nhục hương nữ? Người nói với ta lời nói thật. . . ."

Cao Phong không có cử động Khoát Nha đi giết này đối với không biết da mặt là vật gì tiểu phu thê, mà là hỏi nổi lên không liên hệ, Khoát Nha sững sờ, Cao Phong lần thứ hai tăng thêm ngữ khí nói rằng: "Nói thật. . . ."

"Ai không yêu thích? Toàn bộ hoang dã nam nhân đều yêu thích. . . ." Khoát Nha thẳng thắn nói rằng, đồng thời lời vô số đồng mưu, Cao Phong nhưng lắc đầu nói rằng: "Ta không thích, người biết đến, ta không có chút nào yêu thích dài đến mập nữ nhân. . . ."

"Mập điểm tốt, thịt nhiều, ôm ngủ lại như ôm đệm giường, móng lớn, sinh con hãy cùng gây phân như thế ung dung, sẽ không xảy ra đến một nửa đại nhân tiêu hài cùng chết, còn có, gái mập người ngực lớn, hài tử ăn sữa, người còn có thể tiếp theo ăn. . . ."

Khoát Nha khò khà bà tâm nói gái mập người các loại chỗ tốt, Cao Phong càng nghe màu đen tuyến càng nhiều, đến cuối cùng một cước đá vào Khoát Nha trên đùi, đem hẳn một thoáng đá ra xa bảy, tám mét.

"Người có muốn hay không, người không nên ta liền cho Can Từ. . . ." Câu nói này so với cái gì cũng có dùng, Khoát Nha không giống nhau : không chờ đứng dậy, liền lớn tiếng nói: "Muốn, tuyệt đối không nên cho Can Từ, Can Từ nửa đêm sẽ đem nạng cho hủ chết. . . ."

"Bất quá, hương cô làm sao bây giờ?" Khoát Nha cầm lấy cái mông bò lên, có chút chần chờ hỏi.

"Đến thời điểm người cùng người A Ma nói, người muốn trở thành Ngũ trưởng lão, chỉ ít còn muốn hai mươi năm. . . ." Cao Phong tùy tiện tìm một cái lý do, liền để Khoát Nha mặt mày hớn hờ lên, đối mặt nhục hương nữ chủ nhân, hẳn lại có chút ngưng ngừng, rất không mặt mũi không bì nói rằng: "Ta muốn nhục hương nữ, không phải là cùng hương thảo nam nhân như thế sao? Trong lòng người cũng không nên cay cay, nếu như chưa, người nói một tiếng, ta trả lại người. . . ."

"Trời ạ, có thể làm cho hẳn cảm niệm sao. . . ." Cao Phong ngửa đầu hướng về hồng vân, ở trong lòng hào lên.

Cao Phong trước đây đã từng động tới đem nhục hương nữ đẩy ra ngoài dự định, sau đó tâm tư phai nhạt đi, nam nhân đều có lòng hư vinh, cho dù hẳn không thích, bên người mang theo như thế một cái tất cả nam nhân trong lòng nữ thần, cũng coi như là có mặt mũi sự tình.

Mãi đến tận hẳn gặp được Khải Nguyệt, cái kia ôn nhu mà thiện lương, như sơn chi hoa giống như con gái.

Hẳn không biết này có tính hay không ái tình, có thể chỉ là hảo cảm, nhưng chính là phần cảm giác này, để hẳn muốn làm rõ bên người quan hệ, chờ có một ngày có thể cùng nàng gặp lại.

Khoát Nha đạt được tha thiết ước mơ đại mỹ nữ, bước đi đều là một chuỗi một chuỗi, nếu không phải sức hút của trái đất tồn tại, nói không chắc giờ khắc này liền muốn bay đến hồng vân bên trên.

Hẳn quyết định chủ ý, làm sao cũng phải biểu hiện một phen, chỉ có như vậy mới có thể xứng với cái kia tuyệt thế mỹ nữ, một đôi mắt như đèn pha bình thường qua lại nhìn quét, một chút nhìn thấy cách đó không xa, đồng đá vụn bên trong một điểm cùng màu đỏ cát đất không giống nhau đồ vật, lớn tiếng cảnh cáo lên.

Cũng chính là Khoát Nha muốn biểu hiện mới có thể phát hiện, Cao Phong lại đi xem thời điểm, đã không có đồ vật, nhưng Khoát Nha nhưng càng thêm nhận định.

"Là một người, có người ở xem chúng ta. . . , khẳng định không là đồ tốt." Khoát Nha tăng thêm ngữ khí khẳng định nói, cái kia thiếu mất khoát rắng cửa đóng chặt lại, một mặt nghiêm túc đáng vẽ, có thêm chút trầm ổn.

Cao Phong hơi nhường mày, mục đích của hắn là tìm đến Mãn Đầu, có thể không nghĩ tới, ở bộ lạc Chu vì hơn hai mươi km đã có người giám thị, rốt cuộc là ai? Là Địa Tu vẫn là những bộ lạc khác?

Ngay khi hắn trong lúc suy tư, thân nô môn rối loạn lên, bọn họ nhìn thấy một đám người rải rác từ bốn phía hướng về bọn họ vây quanh, những người này tất cả đều là vẻ ra màu trắng bộ xương hoang nhân chiến sĩ.

Nếu như Cao Phong thủ hạ người đều là trong bộ lạc người, hiện tại đã bắt đầu chuẩn bị tác chiến, thế nhưng đối mặt chính là hoang nhân chiến sĩ, thân nô mờ mịt, không biết làm sao bây giờ?

"Mãn Đầu?" Cao Phong trong lòng trái lại vô cùng quyết tâm, hắn nhìn ra đi ở trước nhất cái kia độc nhãn mặt thẹo chữ Hán, Mãn Đầu sắc bén con mắt cũng nhìn thấy Cao Phong, không khỏi mà sững sờ. . .

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 92: Hắc Trảo đường lui

"Làm như vậy thích hợp sao? Vạn nhất Tam Trảo không muốn làm sao bây giờ?" Trong bộ lạc tình cảnh bi thảm, hoang nhân bộ lạc như đá tảng treo ở đỉnh đầu, mà bộ lạc liên hợp có nguyên nhân vì là Cao Phong giết người, mà dẫn đến thất bại, ở cái này tiết từ mắt trên, phải đi con đường nào trở thành Hắc Trảo nan đề, Nhị trưởng lão sắc mặt dị dạng đứng ở Hắc Trảo bên người, nhìn có chút sợ sệt nhục hương nữ buồn bực hỏi.

"Còn có thể làm sao? Tiểu tử kia gặp phải phiền phức, dùng hắn người đi nhận lỗi thì thế nào?" Hắc Trảo cũng cảm thấy uất ức, hoang dã bên trong, không thiếu dùng nữ nhân cùng vật tư đi hối lộ bộ tộc khác thủ lĩnh sự tích, nhưng này đều là chiến bại bộ lạc hướng về người thắng tiến vào hiến, hắn làm như vậy, quả thực chính là đánh chính mình tai to chim, nhưng không làm như vậy, Hắc Trảo bộ lạc tương lai làm sao bây giờ?

"Ta chỉ sợ đưa tới cũng không có tác dụng, lại như dùng thịt đi đập Sa Lang a. . ." Nhị trưởng lão hiếm có không tán thành, tuy rằng Hắc Trảo điểm xuất phát là thật, thế nhưng. . .

"Ta cũng không có dự định bọn họ sẽ bỏ qua chúng ta, chỉ là dùng nữ nhân này mua một con đường, một cái đến nam bộ biên giới bộ lạc đường. . ." Hắc Trảo rốt cục nói ra quyết định của hắn, nam bộ biên giới bộ lạc chính là Nhị Trảo mẫu thân nhà mẹ đẻ, Hắc Trảo bộ lạc mỗi một đời đều có thông gia, xem như là quan hệ tương đối gần bộ lạc.

"Biên giới bộ lạc? Người là nói. . . , Hoàng Hồng bộ lạc?" Nhị trưởng lão biết một vài thứ, nghe đến đó, trong lòng không khỏi hơi động, nếu là như vậy, bộ lạc đường sống sẽ không vấn đề.

"Chỉ là. . . , Nhị Trảo hắn mụ còn có của hồi môn bộ lạc dưỡng sĩ đều biến mất, không biết là nguyên nhân gì, chẳng lẽ là bọn họ nhìn thấy không đúng, trước một bước trở về?"

Một vấn đề sau khi luôn có một cái vấn đề khác, Nhị Trảo mẫu thân biến mất là Hắc Trảo trong lòng mụn nhọt, rất xoắn xuýt, nữ nhân của hắn bị chính mình con lớn nhất gieo vạ sạch sẽ, còn sót lại như thế một người phụ nữ, còn chính mình chân dài chạy, để hắn có loại vợ con ly tán tư vị nhi.

"Bất kể như thế nào, đây là tràn bao phủ toàn bộ vùng phía tây hoang dã đại nạn, ta nghĩ, cũng chỉ có Hoàng Hồng bộ lạc mới có thể bảo toàn chúng ta, đến thời điểm các loại (chò) hoang nhân bộ lạc thoái lui, toàn bộ vùng phía tây hoang dã đều là chúng ta, rất có khả năng a. . ."

Nhị trưởng lão mặt mày hớn hờ nói rằng, nhưng trong lòng tránh qua mây đen, Hắc Trảo tuổi tác lớn hơn, sau đó bộ lạc là Cao Phong thiên hạ, nếu là quá đắc tội hận, e sợ tháng ngày sẽ rất khổ sở?

"Còn không bằng đưa khủng bố Tử thần, tuy rằng bọn họ không thể nào tin được, nhưng loại đồ vật này cũng không có người thấy, đến thời điểm đưa đến Tuyệt Vọng pháo đài, có thể bán cái giá cao a. . ."

Nhị trưởng lão một lần nữa đề nghị, để Hắc Trảo có chút do dự, một hồi lâu mới lắc đầu nói rằng: "Hai cái chân nữ nhân đầu đầu cũng có, khủng bố Tử thần chỉ có chúng ta mới có, ở lại trong tay cho rằng truyền thừa không phải càng được chứ hơn?"

Hắc Trảo xem đồ vật cùng Nhị trưởng lão không giống nhau, hắn càng lưu ý danh tiếng, nếu là chết rồi có thể lưu lại một thứ, chứng minh là hắn này một đời Hắc Trảo đạt được, đời sau cũng sẽ không quên hắn?

Đóng

"Ai, nhưng đáng tiếc. . . ." Nhị trưởng lão thở dài một tiếng, lắc đầu nói rằng, cũng không biết hẳn là ở đáng tiếc nhục hương nữ sắp bị cho rằng tiền mãi lộ, vẫn là cái khác?

"Vây ngươi liền lên đường đi, trước ở Tam Trảo trở về trước đó đưa đi. . . ." Làm ra quyết định, Hắc Trảo liền không do dự nữa, Nhị trưởng lão không khỏi mà quay đầu nhìn về phía Cao Phong phương hướng ly khai, trong lòng thầm nhủ: "Cái này cũng không trách ta, đây là Hắc Trảo ý tứ. . . ."

Đột nhiên, mắt nhỏ tránh đến cực hạn, nhìn một đám từ bên ngoài đi người tiến vào nói rằng: "Có thể ngươi cùng Tam Trảo thương lượng một chút sẽ khá tốt. . . ."

Cao Phong kiệt ngạo ánh mắt chưa bao giờ âm đạm quá, liên tục nhìn chăm chăm vào như có gai ở sau lưng Hắc Trảo, để trong lòng hẳn cũng không khỏi địa hỏa diễm bốc lên, từ khi nào thì bắt đầu, thẳng nhai con này liên càng ngày càng gan tỵ?

Nhị trưởng lão có một cái không một cái phẩm trước mặt cây táo tợn, đôi mắt nhỏ nhưng thủy chung đặt ở độc nhãn mặt thẹo, nhưng bày ra hồ hững thản thái Mãn Đầu trên người, mà Mãn Đầu sự chú ý trước sau đặt ở Cao Phong trên người, đối với cái này dám ở hoang dã ban đêm độc hành thiếu niên, trước sau xem không hiểu.

"Tìm mục đích của chúng ta đến cùng là cái gì?" Có người ngoài ở tại, Hắc Trảo không có lên nghĩ thầm muốn giáo huấn Cao Phong, hơi hơi biểu hiện kiêu ngạo đối với Mãn Đầu dò hỏi, nhưng là không có quá mức, dù sao đối phương cũng là một cái Già La chúng.

Mãn Đầu để ly rượu trong tay xuống, quét trầm mặc Cao Phong một chút, lên tiếng giác mỉm cười, đại khí nói rằng: "Thực không dám giấu giếm, ta Mãn Đầu trước đây cũng là ba ngàn người đại bộ lạc thủ lĩnh, nhưng ngày hôm nay chỉ có hơn hai trăm thuộc hạ còn chịu tùy tùng, cũng không có ý gì khác, muốn tìm khối địa phương tạm thời an thân, đợi khi tìm được cơ hội, chúng ta sẽ rời đi, nhưng sẽ vĩnh viễn coi quý mới là mình hữu. . . ."

"Nhưng là. . . , tình cảnh của chúng ta cũng không dễ a, vùng phía tây hoang dã xảy ra cái gì, ngài không thể nào không biết chứ?" Đối mặt Già La chúng cho dù là hoang nhân Già La chúng, Nhị trưởng lão tư thái như trước thả rất thấp, đây là người bình thường cùng Già La trong lúc đó không thể vượt qua độ cao.

Nhị trưởng lão nhặt của rơi bù lậu để Hắc Trảo hai mắt đột nhiên sáng sủa, triệt để đem Cao Phong quên ở một bên, nhìn chăm chú Mãn Đầu con mắt, xem hẳn nói như thế nào.

"Ha ha, ta làm sao lại không biết? Ta từ trung bộ xuôi nam thời điểm, còn có hai ngàn bộ tộc, nhưng chờ ta sau khi rời đi, chỉ còn dư lại bốn trăm, hiện tại chỉ còn dư lại 227 người, ngươi nói? Ta lại không biết sao?"

Mãn Đầu đột nhiên tùy tiện cười to, trong tiếng cười lộ ra mãnh liệt phần hận, để Hắc Trảo lông mày hơi động, có chút đồng bệnh tương liên ý tứ, Hắc Trảo bộ lạc làm sao không phải như vậy? Đến xuất hiện ở trong lòng hẳn còn kim nén một đám lửa không địa phương phát tiết.

"Hoang nhân đến cùng muốn cái gì. . . ." Cao Phong lơ đãng bình ra một câu nói, cắt đứt Mãn Đầu diễn trò tựa như tùy tiện, để hẳn cười thâm im bất đi.

"Không cần nói cho ta là vùng phía tây hoang dã, vùng phía tây hoang dã mười ba cái bộ lạc, tổng cộng có thể nuôi sống không tới năm vạn người, tính cả các người, nơi này gần như chen 120 ngàn, các người đến cùng muốn cái gì?"

Cao Phong từng bước ép sát, để Hắc Trảo cùng Nhị trưởng lão con mắt đột nhiên sáng ngời, nhưng không có đánh gãy Cao Phong, đồng thời nhìn về phía có chút lúng túng Mãn Đầu.

"Vùng phía tây hoang dã có mười ba cái bộ lạc, có thể người biết toàn bộ trung bộ có bao nhiêu hoang nhân bộ lạc sao?" Mãn Đầu đột nhiên kéo tới đề tài của hẳn, để Cao Phong ngừng miệng, hẳn nhấp một miếng tửu, chờ câu nói kế tiếp, con mắt từ đầu đến cuối không có đặt ở Mãn Đầu trên người.

"Trung bộ hoang dã là hoang dã giàu có nhất địa phương, cũng là rộng lớn nhất khu vực, ở nơi nào có lấy mãi không hết hồ nước, tiện tay có thể nhặt được muối ăn, còn có có thể sinh trưởng đại thụ dãy núi, có thể chạy trốn vô số mục súc thảo nguyên. . . ."

Theo Mãn Đầu giảng giải, Nhị trưởng lão cùng Hắc Trảo một bộ mơ tưởng mong ước đáng vẽ, toàn bộ hoang dã, tối cần cỗi địa phương chính là vùng phía tây, sống ở vùng phía tây hoang dã người phải như cây táo bình thường cứng cỏi, ngoan cường, mới có thể tiếp tục sống.

"Trước đây trung bộ hoang dã tối thời gian hùng mạnh, chỉ có một cái bộ lạc, một cái bộ lạc liền có năm mươi vạn người, cho dù hiện tại, cũng có hơn bốn trăm ngàn người, chỉ hoang nhân chiến sĩ thì có 200 ngàn, cái này cũng chưa tính bắc bộ hoang dã. . . ."

Mãn Đầu để Nhị trưởng lão cùng Hắc Trảo diện tướng mạo quan, một bộ khó mà tin nổi đáng vẽ, 200 ngàn chiến sĩ, e là cho dù chỉ điểm động một phần mười, cũng có thể tiêu diệt toàn bộ vùng phía tây hoang dã?

"Các người trước đây đối phó hoang nhân chỉ là bị trục xuất tội nhân bộ lạc, bọn họ phạm vào tội lớn, không có dung thân vị trí, nhưng hoang nhân chân chính mạnh mẽ là các người vĩnh viễn hiểu rõ không tới. . . ."

Mãn Đầu càng nói càng đắc ý, một bộ thành thị người đối với vùng núi người kiêu ngạo, nhưng đôi này : chuyện này đối với Cao Phong tới nói không có chút ý nghĩa nào, trong trí nhớ của hẳn, 200 ngàn chiến sĩ chỉ là một cái tập đoàn quân số lượng, một hồi đại chiến, người bị chết liền không ngừng số này, còn có dãy núi gì thảo nguyên hồ nước, người gặp biển rộng sao? Người gặp ngoài không gian quay chụp Địa Cầu bức ảnh sao?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Hoang nhân đại thế tổng thể

"Cái này cùng người hiện tại có quan hệ gì?" Cao Phong đều là yêu thích làm cho người ta giới nước lã, để Mãn Đầu từ hư vô chuyện cũ bên trong tránh ra, không khỏi mà kinh ngạc, Hắc Trảo liếc mắt cùng Nhị trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, đồng thời gạt đầu, Cao Phong so với bọn họ tưởng tượng muốn trầm ổn.

"Hoang nhân mục tiêu không chỉ là vùng phía tây hoang dã, còn bao gồm nam bộ hoang dã cùng phía Đông hoang dã. . . ." Lời này vừa nói ra, Hắc Trảo cùng Nhị trưởng lão sợ hãi mà kinh, chỉ có Cao Phong cũng không vô cùng kinh ngạc, hẳn liền vùng phía tây hoang dã đều không có làm rõ, chớ nói chỉ là cái khác khu vực.

"Trung bộ hoang dã hoang nhân cũng không phải là chiến bại mà đi, trong đó có gì đó cổ quái ta cũng không biết là xảy ra chuyện gì, ta biết đến là, ở miền trung trong chiến tranh, tổn thất đều là nhỏ yếu nhất bộ lạc, chân chính mạnh mẽ bộ lạc đều không có tồn thất. . . ."

Nói tới chỗ này, Mãn Đầu thở dài một hơi, nắm lên trước mặt ly rượu một hơi uống cạn, có chứa một điểm phát tiết tựa như đem rượu tràn ảm ném tới trên bàn trà lay động, cúi đầu đang trầm tư cái gì, một lát mới lên tiếng: "Hận không thể sớm một chút nhìn rõ ràng, bằng không cũng sẽ không rơi xuống ngày hôm nay. . . ."

Cái này tiếp theo cái kia tin tức, như bom nặng cân rơi xuống Hắc Trảo cùng Nhị trưởng lão trong đầu, long trời lở đất.

"Vậy người tìm tới chúng ta cũng không an toàn? Chúng ta tự thân khó bảo toàn a , dựa theo người nói như vậy, toàn bộ vùng phía tây hoang dã đều không có sống yên ổn nơi. . . ."

Nhị trưởng lão run giọng nói rằng, Hắc Trảo không nói gì, ngửa đầu đại uống rượu thủy, sự tình đã thoát khỏi chương khống, cho dù bọn họ đạt thành bộ lạc liên hợp, cũng không nhất định có thể. . . .

"Chỉ ít Đại trưởng lão có thể đối phó man thú, bằng không, ở trong vùng hoang dã, ta không sống hơn ngày mai, nghĩ nhiều như thế làm gì? Quá một ngày là một ngày, có thể sống sót khai chi tán diệt, toán tổ tông phù hộ, không có thể sống sót, cũng không trách được người khác. . . ."

Mãn Đầu rất hào hiệp, cũng nói ra hẳn làm bảo hộ giả, cam nguyện nương nhờ vào Hắc Trảo bộ lạc chân tướng, chân tướng chính là, ở trong vùng hoang dã bảo hộ giả Già La không thể chiến thắng man thú.

"Người còn không trả lời vấn đề của ta, ta mang người lại đây, cũng không có nghĩa là Hắc Trảo bộ lạc đồng ý che chở các người, muốn ngồi mát ăn bát vàng là không thể. . . ."

Cao Phong từ đầu đến cuối không có rối loạn tay chân, mặc kệ vấn đề nghiêm trọng đến đâu bao nhiêu lần, đối với hắn đều là giống nhau, sẽ không giống Hắc Trảo như vậy đem hi vọng ký thác vào trên người người khác, cũng sẽ không giống Mãn Đầu như vậy sống quá một ngày toán một ngày, hẳn trước sau tin tưởng một điểm, vận mệnh chỉ có nắm giữ ở trong tay chính mình mới có bảo đảm.

"Tam Trảo, làm sao có thể nói như vậy? Mãn Đầu cũng là một cái bảo hộ giả, bảo hộ giả ý vị như thế nào người không thể nào không biết?" Hắc Trảo có chút bất mãn, lớn tiếng răn dạy, Mãn Đầu cười có chút lúng túng, có chút giả.

"Đúng đấy, có Mãn Đầu thủ lĩnh, nói không chắc chúng ta liền có thể đi biên giới bộ lạc , biên giới bộ lạc cùng Tuyệt Vọng pháo đài có quan hệ, đến thời điểm nói không chắc có thể tránh thoát tai nạn này. . . ." Nhị trưởng lão cũng nói , biên giới bộ lạc cùng Tuyệt Vọng pháo đài mấy cái từ ngữ vừa nói ra, để Mãn Đầu trong mắt lơ đãng dần hiện ra chước Lượng hào quang, nhưng hắn không nói gì.

"Bố cục a. . . , lớn như vậy một bàn bố cục các người dĩ nhiên không nhìn thấy?" Cao Phong không có hướng về Hắc Trảo phản bác cái gì, chỉ là lắc đầu thở dài, hẳn cùng Hắc Trảo không giống nhau, Hắc Trảo khả năng tính thông bộ tộc trong lúc đó đấu tranh, mà hắn tiếp thu giáo dục là phóng tầm mắt toàn cục, thông qua Mãn Đầu nửa thật nửa giả tin tức, hẳn đã họa ra đại thế dần dần, hoang nhân mưu đồ rất lớn, đại vượt qua toàn bộ hoang dã.

Nói đến bố cục, ở đây ba người không có một người lý giải, hoặc là vượt qua phạm vi hiểu biết của bọn họ ở ngoài, Cao Phong đem trên mặt bàn ly rượu quét đến một bên, nhắc lên ngón tay chấm rượu ở trên mặt bàn phác họa lên, rất nhanh, mười ba cái bộ lạc đại biểu tiêu quyền nhĩ cùng hoang nhân bộ lạc đại quyền nhĩ đều vẽ ra.

Đây chỉ là trên khay trà một góc, trung bộ khu vực cùng bắc bộ khu vực các loại (chò) cũng ở đầu ngón tay của hắn phác họa ra đến, tuy rằng hắn không có xem qua, nhưng có thể từ trước thế tác chiến trên bản đồ tưởng tượng ra, các loại (chò) tất cả vẽ ra, sau khi, Hắc Trảo nhạy cảm phát hiện, một cái một khâu bộ một khâu mũi tên chính đang hình thành, lẫn nhau độc lập, lại lẫn nhau hô ứng.

Nhị trưởng lão là không thấy được, hẳn chỉ cảm thấy những rượu kia lãng phí có chút đáng tiếc, Mãn Đầu sắc mặt trở nên nghiêm túc, thân là hoàng nhân, hẳn nhìn ra đồ vật so với Hắc Trảo càng nhiều.

Đóng

"Chớ giả bộ, hoàng nhân 200 ngàn chiến sĩ muốn toàn bộ hoang dã không phải việc khó, tùy tiện một cái không phải rất ngu ngốc thủ lĩnh cũng có thể ở trong vòng năm năm thống nhất, tại sao không thống nhất? Hẳn là thu hoạch cùng trả giá không ngang nhau, một lần viễn chinh, tương đương với khoảng cách dài di chuyển, hao tổn nhân lực vật lực không thể tính toán, còn có thể làm lỡ năm đó nhà cái trồng, cho dù cống công hăm đồ vật nam ba khối hoang dã, cũng chỉ không trải qua đến một ít nguồn nước địa trồng cây táo, lại như chính mình có ruộng màu mỡ, nhưng đi ghi nhớ người khác sa địa, cướp đến rồi cũng loại không ra càng nhiều lương thực, cho nên mới có hoang dã hơn trăm năm an ổn, ta nói có đúng không?"

Cao Phong một lời nói để Mãn Đầu cái trán toát ra mồ hôi, ở Hắc Trảo nhìn gần dưới, gian nan nuốt xuống nước bọt, rất không tình nguyện gật đầu.

"Vậy chúng ta thay cái dòng suy nghĩ, trước đây không muốn lấy, hiện tại toàn bộ trung bộ hoang dã 200 ngàn chiến sĩ chỉ đánh một ít tiểu chiến, chết rồi một ít bộ lạc chiến sĩ, liền vội gào thét gào thét ném xuống tinh hoa nơi, cùng chúng ta những này thắng nghèo cướp miếng ăn, cũng không chi là bọn hán không ngăn được chứ? Có thể bọn họ to lớn nhất viện trợ là đem bọn người đuổi ra quê hương bắc bộ hoang nhân?"

Cao Phong này ghé nói để Mãn Đầu "Xoạt" địa đứng lên, ở hẳn đứng dậy trong nháy mắt, Tăng Tăng tăng vài tiếng vang lên giòn giã, Hắc Trảo không có rẽ lưỡi dao sắc tương tiếp bắn ra, mặt quặt tựa như bày ra, mặt trên quanh quần màu đen khí tức như Ác Ma thở dốc, khiến người ta kinh sợ.

"Ha ha, không cần sốt sắng, chỉ là Mãn Đầu thủ lĩnh nghĩ rõ ràng một chuyện, thật không?" Cao Phong biểu hiện cho Hắc Trảo ngoài cười nhưng trong không cười ním cười, sau đó quay đầu nhìn chăm chú Mãn Đầu con mắt, nhưng không chú ý Mãn Đầu hạt mưa tựa như mồ hôi.

"Ta hiểu, từ đầu tới đuôi đều là cái âm mưu, người của ta chết vô ích, khắp núi bộ tộc người đều chết vô ích. . . " Mãn Đầu bắp thịt căng thẳng, toàn thân run rẩy nói ra lời nói này, hai tay nắm chặt cùng nhau, khớp xương vang lên giòn giã, Cao Phong hồ hững từ trên mặt hẳn đảo qua, lần thứ hai nhìn về phía Hắc Trảo.

"Mười hai bộ lạc chúng ta có thể không cần phải để ý đến, bọn họ hung hăng không được thời gian quá dài, hiện tại vấn đề là, chúng ta như thế nào mới có thể từ chuyện này ở trong lui ra ngoài, có thể, chúng ta có thể tìm tới một cái ông chủ lớn, nói cách khác, gia tộc?"

Gia tộc cái từ này hỏi, Cao Phong hiểu rõ không nhiều, nhưng hẳn biết một chút, lại tiểu nhân : nhỏ bé gia tộc so với không vùng phía tây hoang dã mạnh mẽ, mà hoàng nhân cuối cùng bố cục cũng cùng gia tộc có quan hệ, bất kể là rút cùi đáy rồi, vẫn là bo bo giữ mình, bọn hán đều nhất định phải tới gần, bằng không ở hoang nhân trước mặt, bọn họ những này tiền vốn liền thế đánh bạc cũng không đủ cách.

"Rốt cuộc là ý gì? Ta làm sao lại không nghe rõ?" Nhị trưởng lão không khỏi mà buồn bực, Cao Phong bốc ra khinh thường, Nhị trưởng lão người như thế cũng là cái này thông minh.

"Trung bộ hoang nhân rồi đi trung bộ, không phải là bọn hán đánh không lại bắc bộ hoang nhân, mà là bọn hán theo dõi nơi tốt hơn. . . " Cao Phong ném ra một cái nhắc nhở, Nhị trưởng lão đột nhiên đưa tay vỗ một cái, lớn tiếng nói: "Nguyên lai chúng ta vùng phía tây hoang dã ở hoang nhân trong mắt là địa phương tốt a? Tốt chỗ nào nhỉ?"

"Chậm. . . " Hắc Trảo không nhìn được, một cước gọi Nhị trưởng lão đá văng ra, lớn tiếng nói: "Cút sang một bên, đừng ở chỗ này nhai mất mặt xấu hổ. . . "

"Cái kia, trung bộ hoang nhân nhìn chăm chăm địa phương đến cùng là chỗ nào? Không phải vùng phía tây, chẳng lẽ là nam bộ? Bên kia biên giới bộ lạc cùng quan hệ của ta không sai, cũng không thể thấy chết mà không cứu a. . . " Răn dạy xong Nhị trưởng lão, Hắc Trảo một trăm bộ cười năm mươi bộ đối với Cao Phong nói rằng,

Cao Phong có loại cúi đầu không nói gì kích động, tại sao Địa Tu như vậy giả dối đa đoan, tại sao những bộ lạc khác tính toán người khác một bộ tiếp theo một bộ, tại sao Hắc Trảo sẽ không có thông minh như vậy? Chẳng trách sẽ bị Địa Tu đào lớn như vậy một cái hố, tổn thất nhiều người như vậy, nếu như hẳn chưa từng xuất hiện, Hắc Trảo bộ lạc không diệt tộc mới không có thiên lý.

"Lại như trồng cây táo, thổ địa độ phì, nguồn nước xa gần, còn có hoàn cảnh chung quanh thiếu một thứ cũng không được, một mảnh cây táo địa nuôi sống nhân số có hạn, mấy trăm ngàn người tràn vào đồ vật nam, tương đương với một khối cây táo bánh hai người ăn, quản chi giàu có hơn nữa cũng không ngăn được, trung bộ hoang nhân cũng là bởi vì nguyên nhân này, mới không có đối với đồ vật xuôi nam tay, mà bọn họ hiện tại động thủ, duy nhất nguyên nhân là, bọn họ coi trọng cây táo ruộng so với trung bộ đại gấp mười lần, gấp trăm lần, có thể nuôi sống càng nhiều người khẩu, người nói, ngoại trừ Tuyệt Vọng pháo đài mặt sau, còn có nơi đó có?"

Cao Phong trong miệng như súng máy bắn phá giống như phun ra lời nói này, để Hắc Trảo trầm mặc, Mãn Đầu cũng một lần nữa ngồi trở lại đến chỗ ngồi, bị đập đến góc Nhị trưởng lão lén lén lút lút sờ soạn trở về ngồi xếp bằng tốt nhất, nhìn Cao Phong, lại nhìn Hắc Trảo, cuối cùng đem tâm mắt đặt ở Mãn Đầu trên người.

"Bắc bộ khu vực hoang nhân sợ là sớm đã cùng trung bộ đại bộ lạc liên hợp đến đồng thời, trước đó ma sát chiến tranh là đại bộ lạc vì suy yếu bộ lạc nhỏ, vì là chiếm đoạt càng dễ dàng một chút, nói cách khác, lần này, toàn bộ hoang nhân bộ lạc đều sẽ liên hợp đến đồng thời. . . "

Mãn Đầu không còn phản bác cái gì, cúi đầu ừ rừ nói rằng, hẳn cảm giác mình bị vứt bỏ, một cái bảo hộ giả, một cái trong mắt mọi người cường giả lại bị người vứt bỏ, nói đến buồn cười, nhưng thật sự xảy ra.

"Vùng phía tây hoang dã xong, phía Đông hoang dã cũng sẽ xong, còn nam bộ hoang dã. . . " Hắc Trảo cũng nói, ngữ khí khô khốc mà thâm lương, Nhị trưởng lão đầu óc xoay một cái, đột nhiên nói rằng:

"Tam Trảo không phải nói chúng ta có thể tìm ai?" Cao Phong mi phong khẽ hát, khen ngợi liếc mắt nhìn Nhị trưởng lão, ai nói Nhị trưởng lão không có kiến thức, nhưng giỏi về nắm lấy chỗ yếu, đang muốn trường thiên khoát lác một phen, Hắc Trảo trực tiếp đánh gãy.

"Không thể tới gần, chúng ta tổ tiên đều là bị gia tộc lưu vong tội nhân, cho dù chúng ta chết hết, bọn họ cũng chỉ sẽ cao hứng. . . "

Cao Phong trong lòng đột nhiên căng thẳng, Mãn Đầu cũng gật đầu nói: "Tuyệt Vọng pháo đài là hoang dã trong đầu đám, không biết bao nhiêu hoang nhân chết ở phía dưới, nếu như hoang nhân xâm lấn, Tuyệt Vọng pháo đài sẽ không tha bất cứ người nào đi vào, cho dù chúng ta muốn nương nhờ vào cũng không dễ dàng. . . "

"Ồ. . . " Cao Phong trong lòng phảng phất gây lìa cái gì, để hắn xuất hiện huyền nghe, trong lúc nhất thời, đại não hỗn loạn, nếu là như vậy, chỉ sợ bọn họ vẫn đứng là rơi vào tử địa.

"Chỉ có thể đi tìm biên giới bộ lạc, bọn họ cùng Tuyệt Vọng pháo đài có quan hệ, hàng năm lượng lớn hoang dã đặc sản đều là từ biên giới bộ lạc chảy vào Tuyệt Vọng pháo đài, chúng ta quá khờ dại. . . "

Hắc Trảo lần thứ hai kiên định trước đó ý nghĩ, Mãn Đầu ánh mắt sáng ngời, Cao Phong đột nhiên lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Hôn nhân pháp luật?

"Thông gia quan hệ không người trong tương tượng vững chắc, lại nói, đem vận mệnh của mình ký thác vào trên người người khác là tội nghiệt, lấy như vậy, còn không bằng tìm kiếm đường khác. . . "

Cao Phong ý kiến không có thu được tại chỗ bất cứ người nào khẳng định, đối với không có hi vọng người tới nói, lấy lung tung không có mục đích tìm vận may, còn không bằng nắm lấy cuối cùng một cái rom ả.

"Chuyện này cứ như vậy định, có một số việc, người xem so với ai khác đều rõ ràng, có một số việc, ai cũng xem so với người đều rõ ràng. . . "

Hắc Trảo một lời mà định, Cao Phong muốn mở miệng, nhưng hắn xác thực không có có thể được phương pháp, chỉ có thể cầm miệng, đối với nương nhờ vào biên giới bộ lạc trong lòng vẫn như cũ không vững vàng, nếu như hắn là Hắc Trảo, chỉ có thể cách biên giới bộ lạc càng xa càng tốt, bởi vì biên giới bộ lạc mặt sau chính là Tuyệt Vọng pháo đài, là cả bảo tháp trung tâm.

"Đúng rồi, lần này đi biên giới pháo đài, người cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, người là tương lai bộ lạc thủ lĩnh, dựa theo quy củ, người sẽ lấy biên giới bộ lạc thủ lĩnh con gái, đến thời điểm Nhị Trảo cũng phải gả đi, đương nhiên, ngày đó người nếu là không có hoàn thành kiểm tra, gả đi chính là người. . . "

Hắc Trảo câu nói kế tiếp trực tiếp để Cao Phong hỗn loạn, hắn còn là lần đầu tiên nghe được cuối cùng lấy chồng loại này từ ngữ, cảm giác đầu tiên dĩ nhiên là, mình bị dính hôn? Lại còn là không nhận ra người nào hết nữ nhân?

"Ta không làm thủ lĩnh, người cũng đừng tìm cho ta nữ nhân, cùng lắm thì chia tay, ta đi hoang dã lang thang. . . "

Trong lòng tránh qua Khai Nguyệt non nớt gò má, Cao Phong trong miệng rống to, Hắc Trảo lông mày dựng thẳng lên, đang muốn lớn tiếng răn dạy, Nhị trưởng lão nhưng ngắt lời nói rằng: "Chuyện này không vội, chuyện này không vội, chủ yếu vẫn là xem Tam Trảo, lại nói, có Nhị Trảo gả đi, song phương cũng có mặt mũi, các loại (chờ) Tam Trảo xem qua đối phương con gái lại nói. . . "

Cao Phong không muốn người khác khoảng chừng: trái phải cuộc sống của hắn, vốn định lần thứ hai phản bác, nhưng nhìn thấy Nhị trưởng lão hướng về hắn chớp mắt nhỏ, mới gượng giữ im miệng, nhưng trong lòng thì hạ quyết tâm, ai cũng không cho phép ép buộc hắn trên phi bà, ai cũng không được. . .

Hắc Trảo bộ lạc trước đó thương vong nặng nề, nhân số giảm mạnh, tính cả trước đây không tính nhân khẩu kẻ nô cũng mới hơn hai ngàn người, hiện tại gia nhập Cao Phong thuộc hạ, còn có Mãn Đầu bộ tộc, tổng số kém không bốn ngàn người, trước đây trống trải gian phòng cũng một lần nữa có nhân khí.

Cao Phong thuộc hạ cùng Mãn Đầu người đều khuyết thiếu lương thực, nhưng Hắc Trảo bộ lạc không thiếu, cứ như vậy, song phương đều ổn định lại,

Hắc Trảo bộ lạc bên này là lại tăng thêm mấy trăm cái tráng niên nam nhân gia nhập, cảm giác an toàn tăng lên không ít, hoang nhân bên này lại có an toàn đặt chân nơi, cho dù cái này đặt chân nơi nguy tại sớm tới.

Cao Phong sau khi trở về, Hắc Trảo muốn đưa đi nhục hương nữ ý đồ thất bại, nhưng trước đó bị Cao Phong bỏ rơi hơn mười người hầu cận tất cả đều trở lại bên cạnh hắn, lấy Bạch Thổ cầm đầu mấy nữ nhân hài nhi quả thực đem hắn xem là quốc bảo, chiếu cố vô vi bất chí, nhưng cho dù như vậy, các nàng cũng không có cảm giác an toàn, bởi vì, Cao Phong dĩ nhiên đưa các nàng so sánh thấy quý nhục hương nữ đưa cho hèn mọn mà xấu xí Khoát Nha.

Khoát Nha xoa xoa hai tay mặt mày hớn hớn nhìn một mặt bị thương nhục hương nữ, nếu không phải Cao Phong ở đây, nói không chắc liền nhào tới, Cao Phong nhìn thấy Khoát Nha bộ dáng này, khá là phiền lòng, có thể không muốn bị ối như vậy có được hay không?

"Tam Trảo, sau đó người chính là ta A Đại, người mặc kệ nói cái gì, ta đều sẽ không có hai lời, cho dù người cho ta đi chết. . . ." Khoát Nha con người đóng ở nhục hương nữ trắng toát trên ngực na không ra, ngoài miệng nói cống hiến cho, muốn nhiều không thành ý, thì có nhiều không thành ý.

Đóng

Cao Phong vốn muốn cho Khoát Nha lĩnh về nhà chắc chắn, nhưng là nhìn thấy nhục hương nữ bị phần đáng vẻ, trong lòng không khỏi mà buồn bực lên, muốn mở miệng xác định, làm thế nào cũng không nói ra được?

"Ta này có tính hay không lừa bán nhân khẩu?" Cao Phong trong lòng tránh qua một ý nghĩ, tiếp theo một ý nghĩ theo sát mà tới.

"Nhục hương nữ như thế nào đi nữa phi, cũng là một cái có tôn nghiêm nữ nhân, ta làm như vậy, cùng trước đó Hắc Trảo kín đáo đưa cho ta có cái gì khác nhau chứ? Lễ nào ta đã bị đồng hóa?"

Nghĩ tới đây, Cao Phong càng không được tự nhiên hơn, cho tới nay, hắn đều chống cự vùng phía tây hoang dã phương thức sống, tại mọi thời khắc muốn tìm về mình trước kia, mình bây giờ làm như vậy, phải hay không bên trong tìm về chính mình càng ngày càng xa?

"Khoát Nha, ở ta đưa cho người trước đó, người nhất định phải làm được một chuyện. . . ." Cao Phong nghĩ tới đây, đột nhiên mở miệng nói rằng, nhưng không có được đáp lại, ngẩng đầu nhìn lên, Khoát Nha chính chảy chảy nước miếng, hai tay từng người hoạt động vò lấy cái gì, ánh mắt lại thẳng tắp, như phạm vào mê gái ngơ ngẩn.

"Chạm. . . ." Cao Phong một cước đá vào Khoát Nha khó bộ, để Khoát Nha kêu thảm té ra ngoài, cũng làm cho nhục hương nữ đầy cõi lòng kỳ vọng nhìn chăm chú chính mình, lần này hắn không có phui xuống một chỗ nổi da gà, hướng về nhục hương nữ gật đầu nói: "Ta không phải đem người đưa cho hắn, chỉ là cho người một cơ hội, ta sẽ không muốn người, trừ ta ra, người có thể lựa chọn bất luận là nam nhân nào, bao quát cái này. . . ."

Nói tới chỗ này, hắn đem tỉnh lại Khoát Nha kéo đến nhục hương nữ trước mặt, lớn tiếng nói: "Xem người này điểm tiền đồ, chỗ nào như ở trên chiến trường xuất thân nhập tử dũng sĩ? Ta ngày hôm nay ở đây nói rõ ràng, nhục hương nữ không thuộc về ta, nàng chỉ thuộc về mình, người muốn nàng, phải làm cho nàng chính mình chân tâm thật ý theo người, nếu như nàng không muốn, liền ngay cả ta cũng không có thể miễn cưỡng, người rõ ràng?"

Cao Phong này ghế nói để hết thầy thiếu nữ con mắt đột nhiên bốc lên đốm lửa, sùng bái mà nhìn về phía Cao Phong, nhục hương nữ cũng dùng si tình nhất ánh mắt nhìn Cao Phong, nhưng Cao Phong không hề bị lay động, tiếp tục nói: "Ta là Đại trưởng lão, sau đó ở trong bộ lạc, hết thầy người phụ nữ đều có mình lựa chọn nam nhân quyền lợi, sẽ không bởi vì một cái bánh mì, một con mực súc, bị nam nhân khác mạnh mẽ cướp đi, chỉ cần nam nhân đồng ý tiếp thu nữ nhân này, ai cũng không cho phép phản đối, bao quát bộ lạc thủ lĩnh, nam nhân cũng có nghĩa vụ nuôi sống nữ nhân, nuôi sống con của mình, vì là nuôi sống người nhà của mình nỗ lực. . . ."

Cao Phong lưu loát nói ra lời nói này thời điểm, trong đầu tránh qua Khoát Nha A Ma, hiển nhiên, Khoát Nha A Ma cũng không thương hắn A Đại, cho dù chết rồi cũng sẽ không đau thương tâm, chỉ quan tâm nam nhân trong nhà có hay không bộ lạc dũng sĩ, hắn không muốn Khoát Nha sau đó cũng là như vậy, cho dù Khoát Nha chết trận, cũng có một người phụ nữ chân tâm thật ý vì hắn khóc rống.

"Hắn làm món đồ gì? Lễ nào trách ta để hắn cưới Hoàng Hồng con gái?" Hắc Trảo nhìn lớn tiếng sục sôi Cao Phong, sắc mặt xú xú địa đối với Nhị trưởng lão nói rằng, Mãn Đầu ôm hai tay, việc không liên quan tới mình nhìn đứng ở Khoát Nha trước mặt Cao Phong, trong lòng không khỏi quái lạ, nhục hương nữ tên đẹp lan xa, ở miền trung bộ lạc rất nhiều người đều biết, nếu không phải Dạ Ma tên tuổi quá lớn, chỉ có Hiện Phong mới có thể ngăn chặn, khả năng sớm có người tới cửa đi cướp.

Đẹp như vậy đại mỹ nhân, chính trực máu nóng thiếu niên dĩ nhiên không hề bị lay động, nếu không phải tận mắt thấy, hắn tuyệt sẽ không tin tưởng, đồng thời đối với Cao Phong đánh giá cao một chút, không vì là sắc đẹp mê nam nhân, mặc kệ ở thời đại nào, đều là khiến người ta kính phục nam nhân.

"Đẹp như vậy nữ nhân, nhưng đáng tiếc. . . ." Nghĩ đến chính mình đứng ở Cao Phong vị trí, liền không thể buông tha nhục hương nữ, không khỏi mà mở miệng thở dài, Hắc Trảo nghe được Mãn Đầu cảm thán, trong lòng dấy lên không minh nghiệp hóa, liền nhục hương nữ đều không lọt mắt, hắn còn có thể đề ý nữ nhân như thế nào? Lễ nào nói cho Mãn Đầu, hắn đoán Cao Phong yêu thích chính là nam nhân?

"Dạ Ma là hắn giết, Dạ Ma nữ nhân liền là của hắn, hắn muốn thế nào thì được thế đó, không mượn ta xen vào. . . ." Hắc Trảo xì tựa như nói ra lời nói này, để Mãn Đầu về mặt đại biến, trong lòng hắn sớm có suy đoán, tiêu diệt Dạ Ma bộ lạc chính là Hắc Trảo bộ lạc, từ bộ lạc dũng sĩ ối ối, còn có rất nhiều người mang thương liền có thể nhìn ra.

"Dạ Ma ở miền trung rất nổi tiếng, là Hiện Phong trở xuống, mạnh mẽ nhất mấy cái Già La chúng, có thể giết chết Dạ Ma, lễ nào. . . ." Mãn Đầu tự lẩm bẩm, âm thanh nhưng có chút lớn, đại Hắc Trảo vừa vặn có thể nghe được.

"Dạ Ma tính là gì, hấn mang theo một đám khê nô giết chết hai con khủng bố Tử thần, ta cũng không nghĩ đến, còn có cái gì là hấn làm không được, ngoại trừ không nghe lời ở ngoài, ài ! ! !"

Hắc Trảo tâm tình biến hóa rất nhanh, lúc trước vẫn là không mình nghiệp hỏa, đột nhiên tựa như mưa thuận gió hoà, con trai của chính mình, làm sao khích lệ đều không quá phận, có bản lĩnh, người khác cũng sống một rạ?

"Ghê gớm, nếu như cho hấn thời gian cùng cơ hội, e sợ thành tựu không thể đoán trước. . . ." Mãn Đầu chân tâm thật ý đối với Hắc Trảo nói rằng, tuy rằng hai người thuộc về phe phái khác nhau, nhưng mặc kệ tại người phân vẫn là địa vị, đều là gần như, nguyên bản liền thiếu nợ Cao Phong một ân tình, hiện tại lại cùng Hắc Trảo bộ lạc quán vào một sợi thừng tử trên, cũng không tồn tại lấy lòng.

"Lần này có thể vượt qua cửa ải khó, Mãn Đầu lão đệ sự tình bao ở trên người chúng ta, thế nhưng, ta cũng đem lời nói rõ ràng ra, nên xuất lực địa phương, người không thể giả vờ giả vịt, chúng ta làm sao đi ghép tổ, các người làm theo, chúng ta không làm được, sẽ không làm khó các người, đối xử bình đẳng. . . ."

Hắc Trảo đột nhiên nghiêm nghị đối với Mãn Đầu nói ra lời nói này, Mãn Đầu trên mặt cũng trở nên nghiêm túc, không chút nào tránh né đối đầu Hắc Trảo hung nanh ánh mắt, ánh mắt của song phương như thực chất va chạm.

"Ta Mãn Đầu không phải tiểu nhân, nhiều không nói, sau đó người xem ta hành động, nếu là nhìn không đúng, giết ta chính là, có người tay của con trai đoạn, ta tuyệt đối không cách nào may mắn thoát khỏi. . . ." Nổi giận bùng bùng trở về Hắc Trảo một câu, Mãn Đầu liền quay đầu nhìn về phía phương xa hồng vân, ở mảnh hồng vân này dưới, không biết hấn bộ hạ có mạnh khỏe hay không, cho dù bộ hạ môn phản bội hấn, hấn cũng nếu nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Ký Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95 :Hoànch Đoạn con gái

"Khải Nguyệt, hỏi qua, không có gọi Cao Phong tiền tốt, nghe nói có mấy người cùng Mãn Đầu đi rồi, không biết có thể hay không ở bên trong. . . ." Chít chít sao sao như chim sơn ca lạnh lạnh tiếng nói vang vọng ở trong lầu vãi, này trong lầu trang sức tinh xảo trang nhã, có thiếu nữ khuê phòng dịu dàng thanh tú, các loại đáng yêu, hoặc đẹp để trang sức trái rộng bốn phía góc.

Giữa trường bằng có nửa người cao mặt kính, phản chiếu ra thiếu nữ thanh tú ý nhị khuôn mặt, trắng như tuyết da thịt, phần hồng non nớt môi biện, chi tiết liễu tựa như đại mi, còn có cặp kia Lượng như sao sớm con mắt, tổng thể cảm giác chính là một đoá thơm ngát Tinh Nhã, biết điều thuần nỷ son chi hoa.

Tò rõ và tàn nhang, một mặt hoạt bát nha đầu đứng ở Khải Nguyệt phía sau lúi ra lúi rúi nói chuyện nhí, tuy rằng tướng mạo bình thường, nhưng ánh mắt linh động, cơ linh quái lạ đáng vẻ thật là thỉnh cầu hi, bắt mắt nhất nhưng là hàm răng của nàng, nhìn ra, nha đầu này là một hoạt bát quá mức, không biết ở nơi nào ngã rơi mất răng cửa, nhưng không có Khoát Nha khó coi cùng hèn mọn, trái lại thêm mấy phần sinh động cùng đáng yêu, phối hợp hai cái răng khềnh, mạnh mẽ gấp bội một mảnh.

Đẹp để đại mi hơi nhú lên, Khải Nguyệt lo âu trong lòng không được tiêu tan, từ Cao Phong sau khi rời đi, thiếu nữ lòng mang trước sau lo lắng, cùng bé trai không giống nhau, con gái đối với cảm giác lo lắng càng thêm mãnh liệt, tại mọi thời khắc đều hồi tưởng lại cùng Cao Phong cùng nhau từng tí từng tí.

Gái mập hoành hành hoang dã, thiếu nữ mỹ lệ cũng không bị tán thành, những người khác bách cho nàng phụ thân duyên có, đối với nàng thấp kém lấy lòng, nhưng Khải Nguyệt có thể từ trong ánh mắt của bọn họ nhìn ra, bọn họ yêu thích chính là thân phận của chính mình, mà không phải mình, vẻ đẹp của nàng chỉ có một người có thể xem hiểu, cái kia thẹn thùng mà chân thành, vừa có xoắn xuýt cùng chần chờ ánh mắt.

"Hắn nhất định sẽ tùy tùng Mãn Đầu mà đi, hướng về hấn người như vậy, là không thể phản bội. . . ." Bị kích thích đến như thế, Khải Nguyệt đột nhiên đứng lên sống, lớn tiếng khẳng định nói, hai mắt có khác kiên định, hai tay thật chặt quyền nắm, tựa như ở cho mình tiếp sức, nhưng run rẩy thân thể mềm mại nói rõ nàng xoắn xuýt, nàng hy vọng đường nào Cao Phong không nên tùy tùng không có tiền đồ Mãn Đầu, như vậy quá nguy hiểm, có thể như quả Cao Phong thật sự không tùy tùng, nàng lại sẽ xem thường hấn, đây chính là thiếu nữ xoắn xuýt.

"Hắn là ai?" Một tiếng nham hiểm như băng lời nói truyền đến, tàn nhang thiếu nữ chân động mạnh một cái, xoay địa quỳ trên mặt đất không dám ngăn đầu, Khải Nguyệt sắc mặt nhưng "Xoạt" địa đỏ chót, nhãn nhó địa cảm lấy chính mình vạt áo, cúi đầu nhẹ giọng kêu lên: "A Đại."

Cao hơn hai mét Hoànch Đoạn như cây gậy trúc đứng ở trong lầu, không thể không hơi cúi đầu, nhìn thân cao chỉ có 1 mét sáu Khải Nguyệt, lạnh lẽo trong ánh mắt nhiều hơn mấy phần thương tiếc, Khải Nguyệt là hấn thích nhất con gái, cũng là tối lo lắng con gái, ở hấn vẫn là tự nhiên Già La thời kỳ, hết thấy Già La chúng đều mạnh mẽ hơn hấn, hấn cũng thấy rõ ân tình ấm lạnh, chỉ có Nguyệt Nhi mẫu thân trước sau cho hấn ủng hộ và cổ vũ, là hấn kính trọng nhất nữ nhân.

Đáng tiếc chính là, Khai Nguyệt mẫu thân thể chất không được, sinh Khai Nguyệt liền xuất huyết nhiều mà chết, hán đòi này trong lòng chỉ có một người phụ nữ, đó chính là Khai Nguyệt mẫu thân, chỉ vì, đó là hán yêu nhất nữ nhân, thương yêu nhất hài tử chỉ có Khai Nguyệt, bởi vì Khai Nguyệt là nàng duy nhất hài tử.

"Người là ta Hoàn Đọan con gái, mặc kệ muốn cái gì đều sẽ đạt được, là chiến sĩ kia? Người nói cho ta biết, ta để hán bán đi hết thầy nữ nhân, đánh đuổi hết thầy hài tử, chỉ đối với một mình người tốt. . ."

Đóng

Này thô bạo nói cũng chỉ có Hoàn Đọan mới có thể nói ra, nhưng lời này vừa nói ra, Khai Nguyệt con mắt đột nhiên đỏ lên, rung rung muốn khóc, đề Hoàn Đọan bá liệt như mùa xuân Bạch Tuyết hòa tan ở Khai Nguyệt nước mắt bên trong.

"A Đại, người không nên như vậy. . ." Khai Nguyệt tính tình nhu thuận, như yếu đuối mong manh cỡ nhỏ, đề Hoàn Đọan liền chạm đến cũng không dám, chỉ lo khí lực của mình thương tổn Khai Nguyệt, cấp liên tục ứng phó, hai mắt xoay ngang, đứng trên tàn nhang nha đầu quát: "Khai Nguyệt không nói, người tới nói, đến cùng là ai. . ."

"Là một gọi Cao Phong tiền tốt, Mãn Đầu bộ lạc, theo Mãn Đầu đi ra ngoài, tiểu thư rất lo lắng, nghe tiểu thư nói, cái kia tiền tốt cũng không biết tiểu thư thân phận, cũng không có vô lễ. . ."

Tàn nhang thiếu nữ trước tiên đem Cao Phong bán đi, liền mắt cũng không chớp, nàng đối với Hoàn Đọan sợ hãi so với Khai Nguyệt trung tâm càng mạnh hơn, chỉ cần Hoàn Đọan cho rằng là đối với Khai Nguyệt có uy hiếp người, bất kể là ai, đều sẽ chết không toàn thầy.

"Cao Phong?" Hoàn Đọan trong lòng tránh qua một tia nghi hoặc, danh tự này như là có dòng họ, dòng họ ở hoang dã chính là thân phận, nhưng Cao Phong lại có thể dùng ngọn núi để giải thích, cũng có thể là là trùng hợp?

"Nguy rồi. . ." Hoàn Đọan đột nhiên trong lòng cả kinh, có vẻ như đêm qua hán phái ra chiến thú săn giết lão, vạn nhất đem Cao Phong giết? Chết tiết...nọ ngang ngược chết một trăm lần cũng không thể chuộc tội, Cao Phong tuyệt đối không nên tử, nếu như Cao Phong chết rồi, cho dù tiên thi một vạn lần cũng không thể để hán thoải mái. . .

"Cao Phong đúng không? Tiền tốt? Rất tốt, con gái của ta nam nhân không cần chiến tích, không cần thân phận, không cần của cải, chỉ cần đối với ta con gái được, hán muốn cái gì, ta liền có thể cho hán cái gì, ngoại trừ nữ nhân ở ngoài, bất kỳ hán muốn. . ., ta đi xem xem. . ."

Đang khi nói chuyện, Hoàn Đọan cây gậy trúc tựa như thân thể liền đi ra ngoài, đề thiếu nữ trên mặt đỏ lên sắp nhỏ ra máu tươi, trong lòng nửa là e lệ, nửa là hồ đồ chờ đợi, mà tàn nhang thiếu nữ ở Hoàn Đọan đi ra ngoài trong nháy mắt, bính lên, lời kéo Khai Nguyệt tay liền thanh hỏi: "Cao Phong trường hình dáng gì? Không không khôi vớ? Trên người có bao nhiêu vết sẹo? Trên mặt xấu không xấu? Răng nát hay chưa?"

Thảo nào tàn nhang thiếu nữ cấp bách, Hoàn Đọan lên tiếng, Cao Phong liền chạy không được, nhưng làm chiều cổ Khai Nguyệt hầu gái, nàng cũng là muốn theo tới, nói cách khác, nàng sẽ trở thành Cao Phong không có danh nghĩa nữ nhân, đây là đã sớm định thật quy củ, đối mặt tương lai mình nam nhân, bất kỳ nữ nhân nào đều sẽ sốt ruột.

Hoàn Đọan sắc mặt âm trầm đi ra lều vải, gương mặt liền nhìn thấy thô bạo chính dào dạt đắc ý tiếp thu những người khác khen tặng, có thể không thương một người đạt thành mục tiêu, làm sao đều là công lao, nhưng Hoàn Đọan cũng không để ý ngang ngược có hay không đạt thành nhiệm vụ, hán chỉ quan tâm đau lòng nhất con gái nhỏ.

"Ngang ngược, người tới đây cho ta, từ giờ trở đi, người tìm cho ta đến gọi là Cao Phong tiền tốt, Mãn Đầu bộ lạc tiền tốt, không tìm được hán, người cũng đừng trở lại, bất kể là tử vẫn còn sống, chỉ ít ta phải biết hán trường ra sao. . ."

Hoàn Đọan quát to một tiếng, cắt đứt ngang ngược kiêu ngạo, trước đó như gà trống bình thường bước bước chân thừa ngang ngược mau mau cúi đầu, như chỉ chim cú chạy tới Hoàn Đọan trước người, Hoàn Đọan vốn là cực cao, sáu làm làm ra đứng ở đằng kia như Cự Nhân, ngang ngược cúi đầu khom lưng, lại như một con Người Lùn, nghe được Hoàn Đọan mệnh lệnh, trong lòng như bị nước dâng nhấn chìm, một trận mãnh liệt mê muội nhiều lần trùng kích đầu óc của hán.

"Đại nhân, săn giết lão đã trở lại. . ." Ngang ngược khó khăn nuốt xuống nước bọt, có chứa nhắc nhở tựa như trả lời, câu trả lời của hán chỉ có một nắm đầm, một con bình bát đại nắm đầm, dựa theo ngang ngược thân thủ, hán tuyệt đối có thể tránh, nhưng hán không dám tránh, nhe răng trợn mắt nhắm mắt lại tùy ý nắm đầm nện ở trên ót mình.

Vang trầm bên trong, ngang ngược rên lên một tiếng thê thảm, bát đến trên đất, đầm người chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, không dám vây tụ, như tai vạ đến nơi những con chuột dón dập hướng ra phía ngoài chạy trốn, lưu lại tảng lớn trống rỗng đất trống.

"Ta mặc kệ, ta chỉ muốn tên tiểu tử kia, sống sót liền cho ta mang về, chết rồi cũng đến cho ta mang về, tìm cái với hán giống nhau như đực người cho ta, nếu như không làm được, hừ. . ."

Hoàn Đọan trong lòng cũng là phần nộ ảo não, sớm biết có một người như thế xuất hiện, hán sẽ trước tiên bắt tới giáo huấn một phen, trang phục thành món đồ chơi em bé đưa đến Khai Nguyệt trong lều, nữ nhi của hán cho dù muốn trên trời tình tình, hán cũng phải làm đến.

Hoàn Đọan lời nói lên xuống lại có cao vút, như sắc bén gai nhọn, không ngừng ngang ngược có thể nghe được, ngang ngược người phía sau cũng có thể nghe được, chỉ có ngang ngược phía sau Khai Nguyệt lều vải cái gì đều không nghe được, đây cũng là Hoàn Đọan thù đoạn.

"Ngày hôm qua có cái tiểu tử trẻ tuổi giết chúng ta rất nhiều người, phát động rồi một cái bộ lạc chiến sĩ cũng không có để lại hân, trái lại bị hân giết năm mươi bảy người. . . ."

Đột nhiên từ chung quanh trong lều truyền ra một thanh âm, tiếp theo một cái không còn cánh tay trái hoang nhân chiến sĩ thê thảm địa chạy đến quỳ rạp xuống Hoành Đoạn trước mặt, ôm cột tay run rẩy, tàn phế hoang nhân không tư cách đi hưởng thụ chiến sĩ đãi ngộ, đây là cơ hội duy nhất của hân, lần thứ nhất chính diện đối mặt Hoành Đoạn cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96 : Nghi vấn

"Há? Nói một chút." Hoành Đoạn cau mày nhìn người tàn phế này, đúng là ngang ngược có chút một ít cảm kích, chờ mong nhìn người này.

"Ngày hôm qua có người nhìn thấy một cái tiền tốt cùng Khải Nguyệt tiểu thư cùng nhau, sau đó phát sinh có người giết chết tiểu cương sự tình, giết người cũng là một cái tiền tốt, nhưng này cái tiền tốt thân thủ vô cùng mạnh mẽ, một cái tác chiến ngũ đi tới sẽ diệt sạch, đã so được với mạnh mẽ nhất chiến sĩ, có người hoài nghi là bộ lạc lạnh lãnh. . . ."

Theo người này giảng giải, sự tình chậm rãi hoàn nguyên, cuối cùng liền Cao Phong rồi đi bộ lạc thời gian đều bị điều tra ra được, lúc này ngang ngược trên mặt ưu hi nửa nọ nửa kia, hi chính là, Cao Phong tám phần mười hi vọng còn sống, ưu chính là, đối phương là bộ lạc người, hân không sợ Mãn Đầu, nhưng không hân dám khiêu chiến toàn bộ vùng phía tây hoang dã bảo hộ giả.

"Hân lớn bao nhiêu?" Hoành Đoạn cũng không để ý phía bên mình chết rồi bao nhiêu người, người kia không có đối với Khải Nguyệt ra tay là đủ rồi, huống hồ Khải Nguyệt là nữ nhi của hân, nhìn thấy nam nhân sẽ kém sao?

"Không tới hai mươi tuổi, rất trẻ trung, có lẽ chỉ có mười bảy tuổi. . . ." Hoang nhân chiến sĩ không dám nói nhỏ chuyện đi, nếu như nói Cao Phong nhìn qua vẫn chưa tới mười sáu tuổi, đây chẳng phải là nói rõ bọn họ vô năng?

"Được, rất tốt, từ giờ trở đi, phạm là bộ lạc thấp hơn hai mươi tuổi, cao hơn mười hai tuổi người trẻ tuổi một cái đều không cho phép giết, ngươi làm tiếp thu người, tìm cho ta ra hân, một khi hoàn thành, ta để ngươi trở thành bộ lạc chấp nghiệp. . . ."

Chấp nghiệp tương đương với Hắc Trảo bộ lạc trưởng lão, chỉ có điều quyền lợi không có lớn như vậy, đại bộ lạc sẽ có rất nhiều chấp nghiệp, đại chấp nghiệp quản lý một số tiểu chấp nghiệp, tiểu chấp nghiệp quản lý người bình thường, xem như là một bước lên trời, để cái kia cột tay chiến sĩ mừng đến phát khóc.

"Đại nhân, nếu như hân thật sự lợi hại như vậy, kỳ thực không cần phiền toái như vậy, chỉ cần nói rõ một thoáng, ngươi thường thức dũng sĩ, chỉ cần một người có thể giết chết một cái tác chiến ngũ dũng sĩ, đều chỉ có thể tù binh, không thể giết chết. . . ."

Ngang ngược trong lòng có chút không thoải mái, vì một cái không biết nền tảng tiểu nhân vật, dĩ nhiên để hân này bảo hộ giả ăn quả đắng, giờ khắc này đang muốn từ trên mặt đất đứng dậy, Hoành Đoạn chân to đột nhiên giờ lên, lại đột nhiên dẫm lên ngang ngược trên lưng, to lớn va chạm đè nội tạng của hân bị hao tổn, một cái máu tươi đen ngòm từ trong miệng hân biểu đi ra, tán trên mặt đất.

"Ta không cần ngươi đến dạy ta làm thế nào. . . ." Hoành Đoạn từ ái chỉ nhằm vào một người, đó chính là Khải Nguyệt, ở trước mặt bất kỳ người nào hân đều là lãnh khốc nhất ma quỷ, không người nào có thể ngỗ nghịch hân, ai cũng không thể.

"Chuyện này do ngươi phụ trách, Cao Phong sống sót, ngươi liền sống sót, Cao Phong tử, ngươi sẽ chết. . . ." Lạnh phiêu phiêu một câu nói như Thiết Chùy nện ở ngang ngược trên ót, hết thảy đối với Cao Phong khả năng tính toán tất cả đều tiêu tan hết sạch, từ giờ trở đi, tính mạng của hân rồi cùng Cao Phong quán lấy nhau, nhưng không phải là hân ý chí của mình.

Trong lòng súc tích lửa giận giống bị ngột ngạt núi lửa, nhưng hân không dám bộc phát ra, liền ngay cả trước mắt cái này gây mất cánh tay hoang nhân chiến sĩ cũng không thể thiên nộ, ai biết, trừ hân ra còn có ai là cùng Cao Phong chiếu quá điện sau khi sống sót?

Cao Phong không biết, từ trước đến giờ an phận thủ thường hân đã bị chân chính cá sấu lớn nhìn chăm chăm, càng không nghĩ đến, mình đã bị Hoành Đoạn cho rằng món đồ chơi em bé dự định, chuẩn bị đưa cho Khải Nguyệt làm lễ vật, nếu như hân biết, trời mới biết sẽ sao cái ý nghĩ?

Hắc Trảo bộ lạc khoảng thời gian này chỉ bận việc một chuyện, di chuyển, bây giờ bọn họ nắm giữ hai cái thâm niên bảo hộ giả, một cái gà mờ bảo hộ giả, nhân viên tác chiến cũng đạt tới gần như ngàn người, nắm giữ mấy chục cụ Nguyên Đồ nổ cùng lượng lớn răng nanh đao cùng tám nghìn các loại

(chờ) trang bị, tính được là item hoàn mỹ, cho dù nhiều hơn bọn họ gấp đôi vũ lực, cũng chưa chắc không có phần thắng.

Đóng

Hai ngày nay toàn bộ bộ lạc đều ở Giới chuẩn bị, trừ bị chuyển đến biên giới bộ lạc công việc, mà trách nhiệm nặng nhất : coi trọng nhất đó là Cao Phong cái này Đại trưởng lão, các loại rườm rà nhiệm vụ tất cả đều đặt ở trên đầu hần, để hần cái này gả mờ hậu cần quan một cái đầu, hai cái miệng lớn

Hậu cần công tác rườm rà, nhưng cũng không trở thành như thế làm khó hần, mấu chốt của vấn đề là, Hắc Trảo bộ lạc nhân khẩu không ít, người có ăn học không nhiều, để một đám Đại lão thô bài đầu đi toán, bọn họ có thể nhớ kỹ một vài thứ, nhưng chuyển cái thân thả cái rắm, thì sẽ đã quên một, hai sạch sẽ.

Hết thấy lượng công việc đều đặt ở trên đầu hần, liền ngay cả tất cái nước tiểu cũng phải chạy đi, bằng không toàn bộ di chuyển chuẩn bị nhất định sẽ thế chủ bất động, như không còn dầu động cơ.

Chuyện này cũng không có gì, người một khi bắt đầu bận túi bụi, thì sẽ không suy nghĩ lung tung, chỉ ít hần thời khắc này quá rất phong phú, quá đầu phong phú, duy nhất để hần càng thêm đau đầu vẫn là nhục hương nữ cùng Khoát Nha.

Ngày đó hần phát biểu lật đổ hoang dã truyền thống ái tình tự do tuyên ngôn sau khi, Hắc Trảo hiềm thấy không có phản đối, tự nhiên cũng sẽ không tán thành, nhưng ở người bình thường ở trong đưa tới nhất định tiếng vọng, mỗi ngày đem hương cô hướng về Khoát Nha trong lòng ngực đầy chuẩn mũ xanh huynh rốt cục an quyết tâm đến, biết Cao Phong sẽ không đối với hần thu sau tính sổ, mà Khoát Nha mỹ nhân đại kế là được huyền ảnh.

Nếu là vừa bắt đầu không làm hi vọng, Khoát Nha sẽ không lo được lo mất, nhưng làm hi vọng, ở tuyệt vọng sau khi, hần liền quán lấy Cao Phong, đương nhiên, hần không phải nhất định phải yêu cầu nhục hương nữ quyền sở hữu, mà là cùng kiếp trước một game điều tia giống như vậy, hướng về Cao Phong lĩnh giáo làm sao thắng nhục hương nữ phương tâm đề tài.

Bận bịu đầu óc choáng váng Cao Phong làm sao có tâm tình để ý tới hần? Khoát Nha ngược lại cũng thôi, nhục hương nữ khôi phục thân thể tự do, đúng là kiên định hơn ý nghĩ trong lòng, chủ động đi tranh thủ hạnh phúc của mình, chỉ là. . . , nàng đem hạnh phúc mục tiêu đặt ở Cao Phong trên người, này cũng rất thành vấn đề.

"Tam Trảo, người nói, nữ nhân trong lòng đến cùng là thế nào nghĩ tới? Ta đã nói với nàng, có bao nhiêu bánh mì, bao nhiêu huân thịt, ta có bao nhiêu đem răng nanh đao, còn có bao nhiêu mục súc, nhưng nàng không thêm nhìn một chút. . ."

Khoát Nha nghĩ mãi mà không ra địa ở Cao Phong bên người lăm bầm, lại như một con con ruồi ong ong địa trao đổi.

"Vội vàng, không rảnh. . ." Cao Phong đột nhiên phá tan Khoát Nha, đi tới thả chồng chất vô số bao vây nơi để hàng chỗ nào, trước tiên mấy dọc, lại mấy hướng ngang, hai bên con số tăng theo cấp số nhân, liền dùng thần cái ở da thú cắn câu họa.

"A Ma nói, nữ nhân muốn chính là nam nhân cường tráng, hung hoành, trong phòng có thịt, có bánh táo điện, bên ngoài có cây táo địa, nữ nhân liền đồng ý cùng. . . , có thể nhục hương nữ làm sao không thích? Lẽ nào nàng không phải nữ nhân?"

Cao Phong không nói gì nhìn đỉnh đầu bầu trời, thả xuống đồ vật trong tay, xoay người nhìn trên mặt che kín tro bụi vật tư, một cái chỗ trống rỗng vàng lớn Khoát Nha, lại nhìn Khoát Nha tóc kia trên, niêm cháo, sắp thất vật thể không rõ, nhìn xuống trong lòng làm ầu dục vọng.

"Người tại sao yêu thích nhục hương nữ? Nàng là nữ nhân, những nữ nhân khác cũng là nữ nhân?" Cao Phong nói tới chỗ này, ánh mắt liếc đến những kia ngực lớn, mông lớn, như cầu hùng mỹ nữ đại thẩm trên người, không khỏi rung mình một cái, hần nhìn thấy một cái đại thẩm chính hướng về hần quăng nị nhân, lộ ra một cái răng vàng lớn, trong kẽ răng còn nhét không biết là ngày hôm qua vẫn là ngày hôm trước đồ ăn thừa.

Khoát Nha không có bất kỳ suy tư, trực tiếp hỏi đáp: "Nhục hương nữ thật đẹp a, người xem cái kia trắng toát bộ ngực, cái kia khấp đến ra Thủy nị non nốt bì, còn có cái kia mềm nhũn hương thịt, chà chà, nữ nhân khác làm sao có thể so với?"

"Người cũng chỉ yêu thích những thứ đó này?" Cao Phong đột nhiên gia tăng âm lượng, để Khoát Nha sửng sốt? Một hồi lâu hần mới lắc đầu nói rằng: "Không phải, ta yêu thích nàng cùng nữ nhân khác không giống nhau, nói như thế nào đây? Chính là không giống nhau, càng sạch sẽ hơn, càng. . ."

"Dừng. . ." Cao Phong đẩy ra bàn tay, khoa tay đỉnh chỉ ý tứ, ánh mắt thâm thúy địa đối với Khoát Nha nói rằng: "Nhục hương nữ tại sao phải nhìn chăm chăm ta xem? Người nhìn nàng thế nào, nàng liền nhìn ta như thế nào. . ."

"Ta làm sao có thể cùng người so với? Người là Đại trưởng lão. . ." Khoát Nha cuống lên, nhưng Cao Phong nhưng chỉ vào Hắc Trảo cùng Mãn Đầu nói rằng: "Vậy bọn họ vẫn là bảo hộ già, làm sao không nhìn bọn họ?"

"Bởi vì người sạch sẽ chứ, so với nữ nhân còn sạch sẽ hơn, mỗi ngày lãng phí nhiều như vậy thủy rửa ráy. . ." Hiển nhiên, Khoát Nha đối với điểm này rất có oán niệm, nhưng Cao Phong đột nhiên nhắc chân đá vào Khoát Nha khó từ trên, lớn tiếng mắng: "Liền người này điểm tiền đồ, kém này điểm nước tắm?"

Nói xong, liền xoay người hướng về Hắc Trảo đi đến, lưu lại tà ngồi dưới đất, bày ra nữ nhân tiêu hồn, nam nhân u oán tư thế nhìn Cao Phong bóng lưng, nhưng trong lòng đang suy tư đạo lý trong đó, lẽ nào nhục hương nữ nhìn chăm chăm Cao Phong xem, cũng là bởi vì Cao Phong cùng nhục hương nữ như thế sạch sẽ?

"Chuẩn bị gần đủ rồi, ngày mai sẽ có thể khởi hành, hải tử tọa thổ tích, nam nhân và nữ nhân đều cần đại lượng vải vóc chống lại khô nóng, đã ngoại cần

cự mã cũng phải mang tới, nếu như không có bất ngờ, chúng ta có thể bảo đảm mỗi ngày năm mươi dặm đường tốc độ. . ."

Cao Phong giải quyết việc chung hướng về Hắc Trảo báo cáo, Hắc Trảo nhưng vung tay lên, lớn tiếng nói rằng: "Vật này ta mặc kệ, cho người tìm hai cái mới người hầu cận, người xem thấy thế nào?"

Nói xong, Nhị trưởng lão dẫn theo hai cái lớp so với Cao Phong nhỏ hơn một chút người hầu đi theo lại đây, Cao Phong ánh mắt đột nhiên thu nhỏ lại, hai người này người hầu cận dĩ nhiên cùng Hắc Trảo tương tự, nhưng Hắc Trảo hiển nhiên không có nhiều lời ý tứ, quay đầu đối với Mãn Đầu nói rằng: "Lần này trên đường e sợ không thoả đáng, người của người cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, đồ vật các người tùy tiện dùng, tất cả mọi người ở một sợi dây thừng trên, ta không được, người cũng đừng nghĩ kỹ. . ."

Đang nói, Can Tử đi tới Cao Phong trước mặt, ri tai một phen, để Hắc Trảo trong lòng lại bắt đầu khó chịu, có cái gì nhất định phải tách ra hẳn?

"Ta cho rằng, dựa theo người giả thiết con đường có chút vấn đề. . ."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97 :Đi tới Địa Tu

Cao Phong anh tuấn gò má chấp nhất mà chăm chú, trong mắt kiên định không chút nào do dự cùng Hắc Trảo âm lãnh ánh mắt va chạm, Mãn Đầu không đáng kể đứng ở một bên ôm hai tay, Nhị trưởng lão khổ não mặt lắc đầu, tình huống như thế không phải một lần hai lần, này hai phụ tử lại như trời sinh đối đầu, đều là yêu thích phân cao thấp nhĩ.

"Người tuyến con đường đúng là gần nhất, ta nhìn một chút, ít nhất phải xuyên qua năm cái bộ lạc quanh thân, trong đó chỉ có một cái cùng quan hệ bọn ta hài lòng, những bộ lạc khác có thể dễ như ăn cháo ngăn chặn chúng ta. . ."

"Lẽ nào chúng ta sẽ sợ bọn họ?" Hắc Trảo hỏa khí hoành trùng, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói rằng, Mãn Đầu cùng Nhị trưởng lão lại bắt đầu suy tư, đội ngũ của bọn họ không chỉ là chiến sĩ, còn có rất nhiều nữ nhân cùng hài tử, nếu là xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, e sợ tiền cảnh đáng lo.

"Không phải sợ, người là bảo hộ giả, Mãn Đầu cũng là bảo hộ giả, nhưng nhân gia bảo hộ giả không hẳn so với chúng ta ít, một khi bọn họ liên hợp lại, chúng ta chính là đưa tới cửa thịt nướng, vẫn là phì nước mỡ loại kia. . ."

Cao Phong lời nói này để Hắc Trảo sững sờ, không tự chủ được đem ánh mắt nhìn về phía núp ở phía xa nhục hương nữ.

"Không nên nghĩ dùng nữ nhân đi lôi kéo người khác, nữ nhân chỉ có một cái, bộ lạc có rất nhiều, người chuẩn bị cho ai?" Cao Phong cắt đứt Hắc Trảo tâm tư, để hẳn thẹn quá thành giận, táo bạo trùng Cao Phong quát lên: "Người nói làm sao bây giờ?"

Cao Phong trong mắt lộ ra một tia giao hoạt, mở miệng nói rằng: "Kỳ thực, chúng ta cũng không phải là không có minh hữu, Địa Tu đồng dạng tồn tại nặng nề. . ."

"Câm miệng, người đã quên Địa Tu là thế nào đối với người? Nam nhân phải có ngạo khí, dù cho. . ." Hắc Trảo càng thêm phẫn nộ, trước nợ còn không toán thanh liêm, Địa Tu lại thêm mới nợ, làm sao để hẳn thoải mái?

"Vì lẽ đó Địa Tu cần phải chết. . ." Cao Phong đột nhiên thay đổi ngữ khí, đàng đàng sát khí nói rằng, để mấy người đồng thời vô cùng kinh ngạc, lại như trước mặt cừu nhỏ đột nhiên mở ra miệng rộng, triển lộ vô số lợi răng bình thường nuốt sống người ta.

"Chúng ta là bọn hấn trời sinh minh hữu, ở tại bọn hấn liên tục đối phó tình huống của chúng ta dưới, chúng ta vẫn như cũ tìm tới cửa, sẽ làm Địa Tu hoài nghi suy đoán, người như thế là nhất đa nghi, nhưng hẳn sẽ không sợ chúng ta, cho nên hẳn sẽ ra mặt, tra xét chúng ta hư thực, vào lúc này ba cái bảo hộ giả liền không giết được hẳn sao?"

Cao Phong biết Địa Tu là hạng người gì, cũng biết Địa Tu bộ lạc là thế nào một cái đầm rồng hang hổ, nhưng hôm nay khuất nhục để trong lòng hẳn lúc nào cũng ghi nhớ, đối với hẳn mà nói, có thù báo thù, có ân báo ân đều là tất yếu.

"Có chút ý tứ. . ." Hắc Trảo đột nhiên vượt trên cảm hồ tra neho mắt lại, tay phải trảo nhận không tự nhiên ma sát, phát sinh chói tai tạp âm, Mãn Đầu ôm hai tay, một bộ không đáng kể đáng vẻ, ba cái bảo hộ giả liên hợp lại cùng nhau, còn không bắt được một cái Già La chúng, thật nên tìm khối bánh mì đập đầu chết.

Hắc Trảo càng ngày càng xem không hiểu Cao Phong, Cao Phong đều là không dựa theo lẽ thường ra bài, như bởi vì nguyên nhân khác từ chối, Hắc

Trảo kiên quyết sẽ không nghe, nhưng nói đến muốn giết chết Địa Tu, đó chính là một chuyện khác, nhất thời liền xem Cao Phong vừa mắt lên.

"Mấu chốt nhất chính là, Địa Tu vị trí không sai, thế chủ dẫn tới phía nam đường núi hẻm núi, chỉ cần chúng ta công phá Địa Tu bộ lạc, chẳng khác nào mở ra những bộ lạc khác chặn lại. . ."

Cao Phong rốt cục nói ra ý đồ, nhưng ý đồ này đối với Hắc Trảo tới nói ngược lại không quá quan trọng.

"Hắc Trảo. . . , có người ở chung quanh chúng ta xuất hiện, không biết là phương diện nào người. . ." Đột nhiên truyền đến một tiếng kêu gọi, để bọn hắn đồng thời quay người sang từ, liền nhìn thấy một cái Hắc Trảo dừng sĩ chính hướng bên này chạy tới, người này Cao Phong cũng có hình ảnh, là ngày đó ở kiểm tra phòng khách từng xuất hiện dừng sĩ một trong, cũng là Hắc Trảo trung thành nhất trực thuộc thủ hạ.

Đóng

"Xem ra chúng ta muốn sớm một chút đi rồi. . ." Mãn Đầu không thêm đề ý nói rằng.

Không có đội được ngày thứ hai, cùng ngày màn đêm buông xuống, toàn bộ bộ lạc lần thứ hai di chuyển, cái này cũng là Cao Phong hiệu suất mới có thể đạt thành kỳ tích, nếu là đối làm những người khác đến phụ trách, thế nào cũng đến bận rộn cái mười ngày nửa tháng, bộ lạc không giống như kiểu trước đây cười toe toét rồi đi, ở đội ngũ mặt sau, mấy trăm cái ăn no khế nô cầm làm thời làm thành đại quét đem, đem mọi người vết chân cho thanh lý hết sạch.

Những bộ lạc khác thám tử ngày thứ hai kinh ngạc phát hiện, toàn bộ bộ lạc tinh mịch nặng nề, mãi cho đến lúc chạng vạng, mượn sắc trời hắc ám thời điểm chống đỡ gần điều tra mới phát hiện, toàn bộ bộ lạc nhân khẩu cùng hơn nửa vật tư tất cả đều biến mất hết sạch, lúc này màn đêm buông xuống, bọn họ bị Cao Phong trở vật rỗng rã kéo một Thiên Nhất ban đêm, mà bọn họ muốn một lần nữa tìm kiếm Hắc Trảo bộ lạc, lại đến đội được bình minh.

Hắc Trảo bộ lạc biến mất không còn tăm hơi tin tức trước tiên ở vùng phía tây hoang dã truyền lưu, đại đa số người đều suy đoán Hắc Trảo bộ lạc muốn di chuyển con đường, gần như cùng lúc đó điều động, mang theo tinh nhuệ nhất thủ hạ ở trong vùng hoang dã tìm kiếm, chuẩn bị ăn đi khối này phì nước mỡ thịt mỡ.

Thời gian ba ngày đầy đủ rất nhiều chuyện phát sinh, trong đó có hoang nhân bộ lạc mở rộng, nói đến khôi hài, dựa theo Hoành Đoạn tính cách sẽ không như thế vội vã động thủ, chỉ ít ở phía sau tiếp di chuyển bộ lạc không có tụ tập trước đó động thủ, nhưng bởi vì phải bắt được Cao Phong đưa cho Khải Nguyệt, trong lúc nhất thời, toàn bộ hoang nhân bộ lạc hành động.

Có Mãn Đầu bộ lạc kết cục, những bộ lạc khác không ai dám nghĩ nghịch Hoành Đoạn, từng cái từng cái tinh nhuệ hoang nhân chiến sĩ đại đội điều động, dựa theo trước đây thật lâu liên hiệp rõ quá hoang dã tình báo, có kế hoạch về phía mỗi cái bộ lạc xuất phát, xuất phát đội ngũ mỗi điểm mỗi giây đều từ trong bộ lạc đi ra ngoài, như trong sa mạc hành quân kiến.

Đầu tiên bị phát hiện là Hắc Trảo bộ lạc, cũng trong lúc đó, Hắc Trảo bộ lạc chu vi tụ tập hoang dã bộ lạc lượng lớn thám báo chính tìm kiếm vết tích, ở tại bọn hắn cùng hoang nhân va vào trước tiên, suất chút nữa đem nước tiểu cho dọa đi ra, vùng phía tây hoang dã sở dĩ đem hoang nhân không làm uy hiếp, là hầu như hết thấy bộ lạc đều giết chóc quá hoang nhân.

Trước đây bọn hắn giết chóc quá nhiều mấy là dinh dưỡng không đầy đủ, vũ khí đơn giản hoang nhân, liền rằng nanh đao cùng lao đều rất ít, mà từng binh sĩ đối chiến bên trong, một cái bộ lạc dừng sĩ chỉ ít có thể giết chết ba cái hoang nhân, cái này cũng là ngày đó Hắc Trảo kiểm tra người hầu đi theo đề mục, ở trong lòng bọn họ, hoang nhân bằng chuột sa mạc, huấn luyện chỉ ít bảy, tám năm người hầu đi theo vẫn không giết được ba cái hoang nhân, cũng không có tư cách được gọi là dừng sĩ.

Dạ Ma bộ lạc sở dĩ để Hắc Trảo bị thiệt lớn, suất chút nữa toàn quân bị diệt nguyên do chính là, hoang nhân tất cả đều là từ trung bộ hoang dã bên trong hoàn chỉnh di chuyển tới được, tinh nhuệ hoang nhân chiến sĩ không thể so bộ lạc dừng sĩ kém hơn mấy may, vũ khí trang bị cũng không lạc hậu, cái kia mấy bắn đá ở vùng phía tây hoang dã đều thuộc về chiến lược trang bị, căn bản sẽ không có đến Dạ Ma sẽ có.

Vì lẽ đó lần này, va vào hoang nhân bộ lạc dừng sĩ toàn bị kịch, hoang nhân chiến sĩ số lượng khổng lồ, phóng tầm mắt nhìn tới đâu đâu cũng có, để bọn hắn sinh ra thiên la địa võng cảm giác, huống hồ những này hoang nhân chiến sĩ dinh dưỡng hài lòng, thể lực dồi dào, lại am hiểu săn thú, là trời sinh truy đuổi người.

Hầu như cùng thời khắc đó, trải rộng Hắc Trảo bộ lạc thám báo toàn quân bị diệt, những người này không có bị chém giết sự, tất cả đều bắt lấy lên phân biệt, không trường râu mép xem như là một nhóm, dài ra râu mép lại phân chia đến mặt khác một nhóm.

Trong lúc nhất thời, hoang nhân như lan tràn hồng thủy, đồ mắt lên đánh về phía bất luận cái nào có thể nhìn thấy người sống, mặc kệ nam nhân, nữ nhân, mặc kệ bộ lạc chúng vẫn bị đuổi ra bộ lạc lưu vong người, tất cả đều tóm lấy, ở tuyệt đối số lượng dưới, dùng một câu hình dung hoang nhân thể tiến công, vô biên lạc mục Tiêu Tiêu dưới, bất tận Trường Giang cuộn cuộn.

Mười hai cái tính toán Hắc Trảo bộ lạc hoang dã bộ lạc ở nước sôi lửa bỏng bên trong dục tiên dục tử, mà Cao Phong cùng Hắc Trảo đám người đã bắt đầu phóng tầm mắt tới Địa Tu bộ lạc tường vây, hết thấy Địa Tu bộ lạc rải rác ở ở ngoài thám báo tất cả đều biến mất.

Địa Tu sắc mặt khó coi đứng ở trên tường rào phóng tầm mắt tới vốn tường rằng chết ở hoang nhân bộ lạc Cao Phong, đã thấy Cao Phong đang dùng tay đập mái che nắng hướng về hắn phóng tầm mắt tới, không lâu lắm, một cái da mặt đều không có hung nanh hán tử gợn đỏ màu trắng da lông trường mâu hướng về bọn họ tường vây đi xuống, trong nháy mắt, từng chiếc một đầu đồ đá đồng thời lập đặt viên thạch, chuẩn bị phóng.

"Hắc Trảo bộ lạc Đại trưởng lão xin Địa Tu thủ lĩnh đến phía dưới nói chuyện. . ." Can Tử không sợ không sợ đứng ở vô số lao nhăm vào phía dưới,

ngửa đầu nhìn về phía đứng ở trên tường rào Địa Tu, trong ánh mắt có chứa một ít châm biếm.

"Hừ, gạt ta xuống, dễ giết ta sao?" Địa Tu đương nhiên sẽ không đáp ứng, lớn tiếng trùng Can Từ nói rằng, đồng thời đã nắm bên người chiến sĩ lao, làm bộ muốn đầu.

"Lẽ nào Địa Tu thủ lĩnh sợ sao? Ngay khi chúng ta và các người trước đó vị trí, chỉ có Đại trưởng lão cùng người, người sợ sao?"

Can Từ thật dài địa hấp khẩu khí, đem lòng ngực cổ trướng, đột nhiên bộc phát ra, Địa Tu cổ động cánh tay phải đột nhiên đình trệ, hần nhìn thấy chu vi đứng sĩ đều ở dùng quý dị ánh mắt nhìn chính mình, đối phương chỉ là điều động Đại trưởng lão, còn không phải là Hắc Trảo, nhìn đối phương đội ngũ, bộ lạc đứng sĩ cũng không nhiều, đại đa số đều là hải tử cùng nữ nhân, còn có một phần khế nô.

Địa Tu nếu là không dám xuống, đây chẳng phải là nói, Địa Tu đang hãi sợ? Sợ sệt một đám nữ nhân cùng hải tử tạo thành đội ngũ, sợ sệt một cái liên bảo hộ giả đều không phải Đại trưởng lão?

Địa Tu là người thông minh? Hần xác thực không muốn xuống, Cao Phong có thể từ hoang nhân trong bộ lạc giết ra đến, không phải người bình thường có thể làm được, mà đối phương toàn bộ bộ lạc đều thiên tiến đến gần, để hần càng thêm không hiểu rõ nổi, nhưng giờ khắc này, nếu là hần không đi xuống, e sợ ở trong bộ lạc tuyệt đối sức ảnh hưởng và sự hòa hợp lực sẽ giảm xuống.

"Ta xem người chơi lý lẽ gì. . ." Địa Tu lớn tiếng hừ lạnh, Can Từ nhưng xoay người, đem trường mâu xuyên đến đội ngũ cùng tường vây trong lúc đó về khoảng cách.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Ký Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98 : Tuyệt sát

"Người đến cùng đang đùa lý lẽ gì?" Hắc Trảo sắc mặt không quen nhìn Cao Phong, nếu là Cao Phong nói không rõ ràng, hần tuyệt đối sẽ không để Cao Phong đi tới.

Mãn Đầu vuốt cằm, híp mắt ở tường vây bên trên cùng Cao Phong trên người qua lại đánh giá, trong lòng cũng âm thầm cô, Cao Phong phải hay không quá bất cần? Dựa theo trước đó lời giải thích, Địa Tu rõ ràng khắc chế Cao Phong, làm sao Cao Phong còn muốn đưa đi lên cửa?

"Ta ở mặt trước hấp dẫn Địa Tu tầm mắt, các người từ phía sau công phá Địa Tu phòng tuyến, cẩn thận đường nổi lặn xuống đá tảng, chỉ muốn các người xông lên, Địa Tu thì sẽ không giết ta. . ."

Cao Phong như không có chuyện gì người tựa như giải thích lên mặt sau kế hoạch, Hắc Trảo đột nhiên nắm lấy Cao Phong gáy, giơ lên trước mặt tàn nhẫn nhìn chăm chăm con mắt của hần.

"Người không phải nói ám sát Địa Tu sao?" Hắc Trảo để Cao Phong lắc đầu.

"Hần không có đáp ứng ngay đầu tiên hạ xuống, chứng minh hần so với trong tưởng tượng của ta càng cẩn thận hơn, nếu là các người đứng ra, e sợ. . . , hần sẽ không lên khi (lâm), chỉ có công phá Địa Tu bộ lạc mới có thể bắt bí được hần, đến thời điểm để hần đi tới, mới có cơ hội. . ."

Nói ra lời này thời điểm sao, Cao Phong ánh mắt lấp loé không yên, tay phải không khỏi mà tìm thấy phía sau cái móng đồ vật trên.

"Hừ, ngược lại là người chính mình muốn chết, ta bất kể, dùng người cái mạng này đi đổi toàn bộ Địa Tu bộ lạc, đáng giá. . ." Gắn trong gang tấc Địa Tu bộ lạc để Hắc Trảo lên con giận dữ, nửa là giận hờn, nửa là chờ mong buông lỏng ra Hắc Trảo, Mãn Đầu nhưng gạt đầu nói: "Đại trưởng lão không có việc gì, đổi lại là ta cũng sẽ bị lừa, chỉ là, Đại trưởng lão nói không chắc sẽ chịu khổ đầu. . ."

"Ăn vị đắng mới hội trường giáo huấn. . ." Hắc Trảo sắc mặt xú xú mà nói rằng, xoay người liền tiến vào trong đám người, Cao Phong nhìn Hắc Trảo bóng lưng, quý dị mỉm cười.

"Tam Trảo, mang ta đi đi, ta có thể cho người chặn một thoáng, đến thời điểm người liền chạy. . ." Khoát Nha các loại (chờ) Hắc Trảo đi rồi đi tới thấp giọng nói rằng, một mặt kiên định, Cao Phong chụp chụp da mặt tử, kinh ngạc hỏi: "Người chết nhục hương nữ làm sao bây giờ?"

Bản lĩnh trên chọc, Khoát Nha nhưng bị phần lưng lấy mà nói rằng: "Vậy người liền chiếu cố đi, chỉ cần không cho nam nhân khác lấy đến liền nghề. . ."

Vốn là trong lòng rất cảm động, nhưng nghe đến lời nói này, Cao Phong nghiêm sắc mặt, hừ lạnh một tiếng đẩy ra Khoát Nha, xoay người liền hướng

Can Từ bên kia đi đến, lấy đôi mắt nhục hương nữ cả đời, hẳn còn không bằng đi đôi mắt Địa Tu, hưởng hồ, hẳn cũng không phải là không có một đòn lực lượng.

"Người đây là đang trên mũi dao nhảy nhót. . . ." Lướt qua Can Từ thời điểm, Can Từ ánh mắt sầu lo đối với Cao Phong nói rằng, Cao Phong chỉ là gạt gạt đầu, không nói gì, sai thân đi về phía trước.

Đóng

Khi Cao Phong đi tới cắm vào cờ hàng địa phương sau khi, liền ngồi xếp bằng ngồi dưới đất, chờ đợi Địa Tu xuất hiện.

Hắn biết, Địa Tu không thể từ trong bộ lạc đi ra, vì lẽ đó chọn chu vi đều là sa địa địa phương, đang đợi thời gian, một nhánh tinh xảo tay nó ở trong tay từ từ thượng huyền, tay nó mới là hẳn chân chính là bài tẩy, vận dụng hẳn có thể tìm tới tất cả đồ vật, thậm chí đem súng lục tháo dỡ sau khi mới chế tạo ra.

Tên nó cũng không phải là thông thường thú rừng hoặc là sắt thép, mà là một quả mang giác, mang giác là hẳn gặp phải vật cứng rắn nhất, cho dù Từ thần loan đao cũng không có thể một lần chém đứt, vì đem mang giác đánh bóng thành nhuệ tam giác, không biết nghĩ đến bao nhiêu biện pháp mới đạt được này một viên, cho nên hẳn chỉ có một cơ hội.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cực nóng nhiệt độ cao từ trên mặt đất bốc lên, cùng bầu trời phóng thích nhiệt lưu hỗn hợp lại cùng nhau, để Cao Phong toàn thân đều bị mồ hôi ướt đầm, tóc không ngừng chảy xuống mồ hôi, lại bị nhiệt khí bốc hơi lên, lộ ra trắng toát một ít muối từ.

Ngay khi trong lòng hẳn tính nhẫn nại sắp tiêu hao hết thời gian, trước người bên ngoài hai mươi mét sa địa trên đột nhiên chui ra một người, người kia nhìn thấy Cao Phong, một mặt kinh ngạc.

"Đã lâu không gặp. . . ." Cao Phong nhắc tay lau con mắt trên mồ hôi, hướng về sắc mặt kinh dị Địa Tu mỉm cười.

"Người tới làm gì?" Địa Tu nói thẳng hỏi lên, ánh mắt không ngừng ở bốn phía nhìn quét, hẳn đã xoay chuyển không ít quyền nhi, từ đầu đến cuối không có phát hiện Hắc Trảo chỗ ẩn thân.

"Bởi vì hoang nhân cùng cái khác hoang dã bộ lạc, bọn họ đã gặp chúng ta tồn thất nặng nề, muốn ăn đi chúng ta." Cao Phong thần nhiên nói ra mục đích, Địa Tu biến sắc mặt, hẳn nghe ra Cao Phong ý tứ, khỏe miệng nhưng tránh qua một tia trào phúng.

"Người cho rằng Địa Tu bộ lạc sẽ giống như các người sao?"

Cao Phong con mắt liên tục nhìn chăm chăm vào Địa Tu trong lòng cái kia tứ phương nhô lên đồ vật trên, trong miệng lại nói: "Là gia tộc sao? Gia tộc sẽ làm các người tiến vào Tuyệt Vọng pháo đài?"

Địa Tu ánh mắt tránh qua khen ngợi ánh mắt, vô hạn đáng tiếc lắc đầu nói rằng: "Tại sao người không phải con trai của ta? Đáng tiếc a, ta nhất định phải giết người, lưu lại người, ta sau đó sẽ thêm một cái rất đáng gờm kẻ địch. . . ."

"Ta hộp đây?" Cao Phong đột nhiên hỏi cái khác, để Địa Tu lòng hiếu kỳ bắt đầu cổ động, chiếc hộp này mặt ngoài vật liệu có thể ngăn cản Hiên Phong một đòn trí mạng, trong cái hộp kia đồ vật chẳng phải là?

"Trong hộp có cái gì?" Địa Tu không tiếp tục nói giết chết Cao Phong, chỉ là thương thức hộp, làm bộ lơ đãng dò hỏi.

"Một vũ khí, một cái có thể giết chết Hiên Phong Già La vũ khí, mấu chốt của vấn đề là, như thế nào mới có thể đem hộp mở ra?" Cao Phong lắc lư mà nói rằng, ánh mắt lại trước sau nhìn chăm chăm hộp xoay chuyển, tình cờ hiện ra điểm.

Địa Tu nhưng thật sự tin, trong lòng tránh qua một trận mừng như điên, xác ngoài đều có thể ngăn trở Hiên Phong hộp khẳng định không đơn giản, có thể sử dụng quý trọng như vậy vật liệu chế tạo hộp đặt đồ vật càng không đơn giản hơn.

"Thế nhưng hộp chỉ có Hiên Phong mới có thể mở ra, không tin người xem mặt trái, có cái khoá chìm. . . ." Cao Phong nói để vừa ngang phần khởi đến Địa Tu như rót một chậu nước đá, tâm thần đại loạn dưới, không khỏi mà xoay chuyển hộp, tìm kiếm khoá chìm, ánh mắt lại lúc nào cũng quét về phía Cao Phong, tựa như ở nghi thần nghi quỷ.

Cao Phong rất muốn động thủ, nhưng hẳn biết cơ hội chỉ có một lần, ở Địa Tu còn ở đề phòng thời điểm, hẳn phải nhẫn trụ, mỗi một giây cũng như một thế kỷ dài như vậy, Cao Phong làm hết sức để ánh mắt của mình biểu hiện ra ôn hòa, không có chứa sát ý, ngoài miệng nói: "Hộp cho dù chúng ta tiền mãi lộ đi, người làm cho chúng ta từ nơi này quá khứ, chúng ta đã đến nam bộ hoang dã, đem cùng Địa Tu bộ lạc lại không có quan hệ. . . ."

Lời này vừa nói ra, để Địa Tu tâm buông lỏng rất nhiều, chỉ cần Hắc Trảo bộ lạc có sở cầu, hẳn liền biết mục đích của đối phương, đang muốn nói chuyện, đột nhiên nghe thấy phía sau từng trận ồn ào kêu gào cùng kêu thảm thiết, đột nhiên quay đầu, nhưng nhìn thấy một loạt bộ lạc dừng sĩ từ trên tường rào vô vận bay xuống, ở trên tường rào, Hắc Trảo đang đứng ở trước hẳn đứng thẳng vị trí, giờ lên lợi trào xuyên thủng một cái bộ lạc dừng sĩ ngực, lại đột nhiên sảy lạc.

"Người. . . ." Địa Tu nổi giận, đột nhiên quay đầu trừng Cao Phong gào thét, đã thấy Cao Phong ném xuống một nhánh to bằng lòng bàn tay tinh xảo vật, ôm đầu như trên đất ngã xuống, trong tay truyền đến to lớn chấn động, keng vang lên giòn giã mới truyền vào hẳn trong tai, liền nhìn thấy hộp đột đình liễu Diệp tựa như mũi tên, sau một khắc, mảnh liệt đến cực điểm kinh sợ khủng bố từ giữa hộp bộ tàn mất ra.

Ầm ầm trong nổ vang, cầu kinh biển lửa lấy Địa Tu làm trung tâm, hướng bốn phía khuếch tán, tỏa ra khoảng cách hơn một trăm mét sau khi, trên mặt đất rải rác vô số thiêu đốt khói đen.

Cao Phong ôm đầu nằm trên mặt đất, nhưng có Hỏa Vân cùng sóng trùng kích từ trên người xông tới, trong đầu không khỏi hồi tưởng lại lần trước nhìn thấy rồng hai đầu tiêu chí sau khi ký ức, toàn bộ trận địa chỉ còn một mình hắn, hắn cuối cùng chiến thắng sợ hãi, dùng một viên cao bạo đạn hỏa tiễn oanh kích đám kia rồng hai đầu bộ đội, vừa vặn làm nổ chiến sĩ đeo trên người đặc chủng bom, toàn bộ trận địa đều bị ngọn lửa bao phủ, đạo thứ hai phòng tuyến chiến hữu cùng rồng hai đầu bộ đội đồng thời bị đốt thành tro bụi. . .

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99 :Làm sao làm?

"Tam Trảo. . . , Tam Trảo. . . ." Cao Phong thần trí không rõ bị người kéo trên đất, ngăn chặn từng đoá từng đoá nhỏ vụn đốm lửa, hướng về phía sau mà đi, Khoát Nha lo lắng gầm rú mơ hồ không rõ truyền tới Cao Phong trong tai, Cao Phong lại như ở dưới nước nghe được thủy mặt trên gầm rú, nhất thời không nhận rõ mình rốt cuộc ở nơi nào.

To lớn nổ tung đánh nát Cao Phong, nhưng chấn động rồi những người khác, Địa Tu bộ lạc điên cuồng chống lại ở này tiếng nổ sau khi toàn bộ đình chỉ, toàn thân mang theo thịt nát Hắc Trảo cùng Mãn Đầu kinh ngạc nhìn xoay quanh khói đen, cùng trong khói đen như ẩn như hiện to lớn hố bom.

"Con trai của ngươi rất đáng gờm. . . ." Mãn Đầu chân tâm thật ý đối với Hắc Trảo nói rằng.

"Thằng nhãi con này, ngay cả ta đều gat. . . ." Hắc Trảo nhưng trong lòng quái lạ mà tức giận, Cao Phong đây là coi hắn là đao khiến sao? Nào có nhi tử sai khiến Lão Từ?

"Coong. . ." Một tiếng vang giòn, không biết là ai vũ khí rơi xuống trên đất, sau một khắc, thê thảm gào thét vang vọng trường vây: "Địa Tu chết rồi. . ."

Địa Tu bộ lạc nguyên bản từng bị trọng thương, lưu thủ Địa Tu bộ lạc dừng sĩ tất cả đều là hướng tôn nơi ưu quân phòng thành, điểm này Cao Phong đã sớm biết, cho nên hắn mới vận dụng hai cái bảo hộ giả tiến hành đánh lén, bởi vì hắn biết, nói cho Hắc Trảo Địa Tu bộ lạc đòn sát thủ sau khi, khối cự thạch này xác thực không thể đối với bảo hộ giả tạo thành bao lớn uy hiếp.

Mà hắn lại kiểm chế Địa Tu, dính dưới ám sát kế hoạch, tuy rằng mạo hiểm ngã ra, tóm lại đạt thành mục đích, tất cả hết thảy đều ở Cao Phong bên trong kế hoạch, thậm chí ngay cả chính hắn khả năng bị nổ chết đều bị cân nhắc đến, vì lẽ đó trên người mới mặc vào (đâm qua) một cái hoàn mỹ nhất mạng giác giáp da.

Địa Tu chết rồi, Địa Tu bộ lạc liền không thể lại xưng là Địa Tu bộ lạc, đối mặt vọt vào tổ bên trong hai cái bảo hộ giả, đối mặt không ngừng hướng bên này thúc đẩy đại bộ đội, rất nhiều người đã không có tác chiến ý chí, ở cá nhân vô lực xưng hùng thời đại, bảo hộ giả chính là cổ vũ sĩ khí đại tướng, đại tướng vong, sĩ khí cũng là không còn.

Không phải là không có ai bình, rất nhiều trung tâm hiệu tử bộ lạc dừng sĩ cuồng nhiệt xông lên, muốn cho Địa Tu báo thù, nhưng ở thực lực tuyệt đối trước mặt, bọn họ liền một tia gió nhẹ đều không vấy vùng nổi, Hắc Trảo không có sử dụng dễ dàng không thể khiến dùng năng lực, chỉ bằng lưỡi dao sắc liền đem từng cái từng cái đại nam nhân đều đều cắt thành cái trạng mảnh vỡ, mỗi một lần động thủ, liền có một đồng thịt nát ở hắn dưới lợi trào rải rác.

Mà Mãn Đầu cũng hoàn thành trước đó hứa hẹn, cũng không hề giấu lăm của riêng, nói chuẩn xác, hắn so với mặc cho Hắc Trảo càng thêm máu tanh, ở hai tay của hắn có thể bỗng dưng chế tạo ra chân không bao táp, phát sinh từng luồng từng luồng táo bạo khí lưu, đem từng cái từng cái bộ lạc dừng sĩ quuyền đến trong đó, như cối xay thịt giống như vậy, cắn nát thành to bằng móng tay thịt nát.

Hai người máu tanh tàn sát dưới, nhưng có một tia sợ hãi bộ lạc dừng sĩ đều sẽ đem sợ hãi vô hạn phóng to, trước sau ném đi vũ khí quỳ xuống, bọn họ tình nguyện khi (lâm) khê nô, cũng không muốn trở thành thịt nát một đồng, khi (lâm) đến tiếp sau binh lực nhảy vào không có chống lại Địa Tu bộ lạc sau khi, chân chính bạo lực triển khai.

Bất kể là Hắc Trảo bộ lạc dừng sĩ, vẫn là Mãn Đầu bộ lạc chiến sĩ, hoặc là Cao Phong thù hạ thân nô, đều thoát ly không được một cái thân phận, táo bạo đã man hoang dã người, hoang dã nam nhân quen thuộc với giết chóc, cũng quen thuộc đem bọn họ đã man hành vi phát tiết ở người thất bại trên người.

Đóng

Từng cái từng cái đơn sơ mà cần cỗi gia đình bị người phá cửa mà vào, đem bên trong phụ nữ trẻ em như gia súc giống như trực xuất khỏi, thỉnh thoảng có người đồ mắt lên, vọt vào nhào tới nữ nhân liền bắt đầu phát tiết lên, tiếng kêu thảm thiết đau đớn cùng khóc thét là ở đầu giọng chính, không có ai ngăn cản, cũng không có ai quan tâm.

Mãn Đầu thoả mãn nhìn trên đất quỳ nam nhân, quay đầu nhìn về phía hỗn loạn Địa Tu bộ lạc, không khỏi mà thở dài nói: "Thực sự là một chỗ tốt a, cho ta một ngàn người, ta có thể ngăn cản một vạn người. . ."

Hắc Trảo thì lại lay động lợi trảo, đạn lạc mặt trên vết máu, ánh mắt thoáng lo lắng, nhìn về phía bị người nhắc tới được Cao Phong, nghe nói không khỏi mà nói rằng: "Dáng vẻ hàng, chúng ta có thể tấn công vào đến, người khác cũng có thể tấn công vào. . ."

"Hắc Trảo, ngươi xem phải hay không các loại (chờ) Tam Trảo tỉnh rồi lại kiểm kê lương thực?" Nhị trưởng lão thì vui vẻ chạy tới, vui sướng đối với Hắc Trảo nói rằng.

"Ồ! ! !" Mãn Đầu lại đột nhiên mở miệng, nhìn chăm chú vào phương xa, Hắc Trảo cũng xoay người hướng bên kia nhìn lại, chỉ thấy không biết từ đâu nhi nhô ra bộ lạc dừng sĩ chính hướng bên này bỏ mạng chạy trốn, không khỏi mà lẫn nhau đối diện.

"Hoang nhân, là hoang nhân. . ." Nhị trưởng lão đột nhiên nhảy dựng lên hô, đã thấy mấy trăm tên bộ lạc dừng sĩ phía sau xuất hiện hơn ngàn tên hoang nhân chiến sĩ, chăm chú truy sát, không số ít lạc dừng sĩ đã tiêu hao hết khí lực té lăn trên đất, liền bị hoang nhân nhấn chìm, đứng ở trên tường rào thấy rõ, ngoại trừ muốn liều mạng bộ lạc dừng sĩ bị chém giết ở ngoài, đa số mọi người là bị tù binh.

"Hoành Đoạn rút cục động thủ. . ." Mãn Đầu nhìn bên kia hỗn loạn, thờ ơ không động lòng mở miệng nói rằng, sớm có dự liệu, hẳn cũng không kinh sợ.

"May là chúng ta tiến vào, hi vọng nơi này có thể chống đối một vạn người đi. . ." Hắc Trảo nở nụ cười khổ, Hắc Trảo bộ lạc di chuyển người chính đang tiến vào bộ lạc, ở bên kia hỗn loạn lan đến lại đây trước đó, bọn họ có ít nhất cái sống yên ổn nơi, nhưng đến cùng có thể chạy hay không đến nam bộ hoang dã, ai cũng không nói chắc được

"Sói trắng, cú đêm, Độc Nhãn ba cái thủ lĩnh bị bắt sống bộ lạc bị gồm thâu, Hậu Giác, Xa Kê bị vây chết, nhiều nhất có thể chống đỡ thời gian mười ngày cũng sẽ bị công phá, còn có Mãn Dương, Sát Phá Nha, Cali ba cái bộ lạc đã luân hãm, thủ lĩnh không biết sinh tử, những bộ lạc khác đều mất đi bộ hạ, chỉ có mấy cái thủ lĩnh mang người ở trong vùng hoang dã chạy trốn, Mộc Khôi bộ lạc còn ở chống đỡ, bọn họ là hoang dã to lớn nhất bộ lạc, có ba ngàn dừng sĩ, bất quá nghe nói trong đó có một ngàn người chết ở bên ngoài. . ."

Cao Phong đang mơ hồ bên trong, bên tai truyền đến trầm thấp tiếng nói chuyện, không khỏi mà động dưới mí mắt, không chờ hần mở mắt, cái kia tiếng nói chuyện trở nên rõ ràng rất nhiều.

"Tình huống thật không tốt, chúng ta thu nạp hơn hai trăm bộ lạc dừng sĩ, nhưng bọn họ đã bị sợ vỡ mật, nói là hoang nhân ăn thịt người, bất kể là người sống, vẫn là thi thể đều bị đưa đi, sợ sệt chính mình cũng bị ăn đi. . ."

"Nói vậy, hoang nhân không ăn thịt người, chỉ có con rệp như thể độc trảng nhân mới ăn thịt người. . ." Mãn Đầu phẫn nộ gầm rú, nhưng là đúng Nhị trưởng lão phát hòa.

"Mãn Đầu thủ lĩnh, ngươi nói người là Hoành Sơn bộ tộc chi nhánh, ngươi có thể hay không liên lạc với, để bọn họ tha chúng ta một lần, hoặc là, chúng ta thẳng thần đem Địa Tu bộ lạc cùng nương nhờ vào bộ lạc dừng sĩ giao cho bọn họ?"

Can Từ lúc này nói chuyện, thân là Tam trưởng lão, đã có đầy đủ tư cách gia nhập nói chuyện.

"Rất khó làm, bọn họ phạm không được một điểm sai lầm, một khi bị Hoành Đoạn nắm lấy nhược điểm, nói không chắc sẽ cùng ta một cái kết cục, không thể hi vọng bọn họ. . ."

Hoành Đoạn để mọi người tại chỗ đều trở nên trầm mặc, Cao Phong đột nhiên mở mắt ra ngồi dậy, để Can Từ đám người kinh hi bắt đầu kêu gào.

"Tình huống thế nào?" Cao Phong có chút thống khổ xoa đầu, nhưng cọ sát một tầng đốt cháy khét sột sột, không khỏi mà vi lăng.

"Hoang nhân quét ngang vùng phía tây hoang dã, đại đa số bộ lạc đều không tồn tại, chúng ta cũng bị hơn ba ngàn cái hoang nhân chiến sĩ vây nhốt, bọn họ cũng không tiến công, e sợ đang đợi tiếp viện. . ."

Nhị trưởng lão mồm miệng lạnh lợi, dăm ba câu đem sự tình nguyên nhân nói rồi rõ ràng, hai con mắt nhỏ sáng quắc địa nhìn chăm chăm Cao Phong, tựa hồ muốn xem ra Cao Phong ý nghĩ.

Cao Phong không có trả lời, chỉ là ngồi xếp bằng lên, mò lên rượu trên bàn trân, đem số ghi không cao rượu uống một hớp làm, sau đó liền từ trên mặt mọi người đảo qua, lộ ra một tia châm biếm.

"Người rút cuộc là ý gì?" Hắc Trảo không chịu nổi Cao Phong như vậy, phảng phất hơn người một bậc đáng vẻ ghét nhất.

"Không có ý gì, bọn họ vây nhốt chúng ta, không chính là không có nắm chặt ăn đi chúng ta sao? Sợ sệt chính là bọn họ, các ngươi lo lắng cái gì?"

Cao Phong khinh thường nói, để Mãn Đầu ánh mắt sáng ngời, cấp bách nói rằng: "Nên làm như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Khoát Nha tai nạn ngày

"Hừ, nói nhẹ, bọn họ có ba ngàn cái chiến sĩ, chúng ta có thể làm sao?" Hắc Trảo nắm lấy lỗ thủng, tương tự khinh thường nói, nhưng ánh mắt nhưng tránh qua vẻ mong đợi, có thể Cao Phong thật sự có biện pháp.

"Ba ngàn chiến sĩ cùng chúng ta có quan hệ gì? Ngươi nhất định phải cùng bọn hắn đánh một trận sao? Đánh thắng lại có ý nghĩa gì?"

Cao Phong ba cái hỏi ngược lại để Mãn Đầu cùng Can Tử đồng thời suy nghĩ sâu sắc, thế nhưng Hắc Trảo nhưng tức giận lên, cảm tức Cao Phong quát: "Nhưng bọn họ ngay khi phía dưới. . ."

"Bọn họ động thủ sao? Bọn họ tiến công? Bọn họ làm cho chúng ta người chết sao?" Cao Phong cảm giác mình đầu vẫn là rất đau, đưa tay đi bắt những người khác ly rượu.

"Tam Trảo, ngươi nói cái chủ ý, chúng ta đến cùng nên làm gì?" Nhị trưởng lão mau mau cho Cao Phong rót rượu, một bộ nịnh nọt đáng vẻ.

"Không cần thiết để ý tới bọn họ, chúng ta cũng không chuẩn bị chiếm nơi này không đi, bọn họ ở bên ngoài, chúng ta đi chính là, mặt sau chính là dẫn tới nam bộ hoang dã đường. . ."

"Hừ, ngươi coi bọn họ đều là người chết? Mang theo một đồng phụ nữ trẻ em đi như thế nào?" Hắc Trảo không khỏi mà nói rằng, nhưng nói rằng giống như vậy, sắc mặt đột nhiên một nửa, chuyển qua đề tài nghi vấn nói: "Ngươi muốn ném hết thầy phụ nữ trẻ em?"

"Cho tới bây giờ loại cục diện này, cũng chỉ có như thế. . . " Mãn Đầu không khỏi mà gật đầu, ngược lại ít người của hắn, không đau lòng.

"Ta nói rồi muốn ném các nàng sao?" Cao Phong đem cây táo từ uống một hơi cạn sạch, nghiêng tai lắng nghe trên đầu tường truyền đến rầm rầm nhịp trống.

"Tam Trảo, có thể làm ra tất cả đều làm ra, đều là có độc. . . " Khoát Nha mang theo hai cái thân nô ôm hai bó cỏ dại đi tới Cao Phong trước mặt.

"Thả chỗ ấy. . . " Cao Phong không ngẩng đầu, cầm trong tay trang tràn đầy chiếc lọ để qua một bên, lần thứ hai cầm lấy một cái đào chế chiếc lọ, ngẩng đầu liền nhìn thấy Khoát Nha đứng chỗ ấy đi chưa tới, một bộ tu lách tách nhẩn nha đáng vẻ, khiến lòng người bên trong không khỏi mà phát hào.

"Tam Trảo, ngươi nhìn ta một chút thế nào?" Khoát Nha muốn nói còn ngừng nghiêng thân thể không dám chính diện hướng Cao Phong, dùng dư quang của khoe mắt chờ mong nhìn quét Cao Phong, hơi lộ ra gò má.

"Cái gì thế nào?" Cao Phong căn bản sẽ không xem Khoát Nha, đầu ngón tay trên đất văng ra không biết tên cây cỏ trên gậy mấy lần, liền từ bên trong tách ra ba giọt tinh dầu tựa như vật chất, đưa đến đào trong bình, một bộ thủ pháp nước chảy mây trôi, mang theo ý nhị.

Lập lại tính tình luyện để năng lực của hắn lần thứ hai đột phá, một lần thao túng ba giọt chất lỏng, nhưng đáng tiếc chính là, những này tinh túy nọc độc cần uống thuốc, hắn cũng không thể để cho kẻ địch hé miệng, đưa đến trong miệng bọn hắn chứ?

"Ngươi nhìn ta một chút, nhìn kỹ một chút ta. . . " Khoát Nha tựa hồ có hơi lo lắng, liên tiếp kêu gào, đáng đáp kia dĩ nhiên như làm nũng, để Cao Phong hận không thể một bình tử ném qua.

"Đi ra ngoài, không có chuyện gì đừng phiền ta. . . " Cao Phong một tiếng gầm lên, để Khoát Nha héo, u oán xoay người, cẩn thận mỗi bước đi đi ra ngoài phòng, lưu lại cúi đầu tinh luyện Độc Dược Cao Phong.

"Khoát Nha, tóc làm sao sạch sẽ? Trường con rắn rồi?" Một thanh âm đột nhiên truyền đến, nửa câu đầu để Khoát Nha vui mừng, nửa câu sau nhất thời giận dữ, ở bộ lạc có cái truyền thống, tóc dài con rắn phải dùng đặc thù chất nước gội đầu giặt hồ, vì lẽ đó người khác mới nói như vậy.

"Ngươi mới trường con rắn, nữ nhân ngươi hài tử toàn trường con rắn. . . " Khoát Nha nguyên rủa cổ sức chửi để phát hiện hắn không giống bộ lạc dùng sĩ sắc mặt rất khó nhìn, tàn nhẫn mà nhìn chăm chú Khoát Nha một chút, xoay người rồi đi, trong tay nhưng cầm một đồng không biết từ đâu nhích hoa đại cỏ dại.

"Ngươi đi làm cái gì. . . " Nhìn thấy dũng sĩ đi phương hướng, Khoát Nha lập tức hô to, bên kia nhưng là nhục hương nữ nơi ở a.

Đóng

"Đi cho nhục hương nữ tặng hoa a, ngày hôm qua đã gặp nàng hái được mấy đoá. . . ." Dừng sĩ lơ đãng quét Khoát Nha sạch sẽ rất nhiều sắc mặt, lại nhìn quét cái kia thân bản thiêu da thú quần áo, rất khinh thường nhảy ra khinh thường.

"Người, người dĩ nhiên cũng tắm. . . ." Phát hiện tân đại lục tựa như, Khoát Nha run rẩy chỉ vào bộ lạc dừng sĩ, đã thấy gia hoà kia đồng dạng sạch sẽ rất nhiều, hơn nữa liền râu mép đều nạo vét, dĩ nhiên có mấy phần tiểu bạch kiểm phong độ.

"Nhường nhường. . . ." Phía sau truyền đến một tiếng nặng nề tiếng nói, Khoát Nha bị người đẩy ra, nhưng nhìn thấy một cái khôi ngô bộ lạc dừng sĩ, ôm cao bằng nửa người vại nước, như cầu hùng lay động đi về phía trước, trong thủy hang bị người cấy ghép một viên cây nhỏ, mặt trên yên ba làm ra thủy mây đoá sắp tắt thở tiểu Hoa.

"Người. . . ." Khoát Nha lần thứ hai kinh hãi, hần phát hiện cái này khôi ngô như lợn dừng sĩ cũng tắm, hơn nữa còn ở lỗ tai thượng phong lãng lơ nhỏ cắm một đoá hoa nhĩ?

"Tiểu tử nhi, học một chút đi, sau đó chờ ta cùng nhục hương nữ tốt hơn, người nhớ tới đưa hi lễ a. . . ." Tráng hán tỏ rõ vẻ dữ tợn trên mặt sạch sẽ ngăm đen da dẻ, cằm nơi còn có mấy cái nửa râu không cạo vết máu, hiện ra là cạo râu lưu lại dấu ấn.

"Làm sao có khả năng, các người làm sao có khả năng biết muốn rửa ráy. . . ." Khoát Nha đã lòng rối như tơ vò, không khỏi mà gào thét ra trong lòng nghi vấn, lẽ nào. . . , là Tam Trảo nói cho bọn họ biết?

"Hừ, liền cho phép tiểu tử người ăn một mình a? Ngày đó người cùng Đại trưởng lão nói thầm, chúng ta có người toàn nghe được, Đại trưởng lão nói rồi, ai bảo nhục hương nữ gât đầu, nhục hương nữ chính là của người đó, loại người như người liền chưa đủ lòng đủ cánh nhai con, trước tiên đem răng trường toàn rồi hãy nói. . . ."

Tráng hán nói xong, ôm không lồ chậu hoa, thị uy tính trừng lúc trước cái kia nắm hoa gia hoà, khoe khoang giờ lên chỉ ít hơn 100 cân hồng thủy vại.

"Tức giận. . . Tức chết ta. . . ." Khoát Nha nhìn tương tiếp mà đi hai tên này, không khỏi mà phát sinh thâm kêu rên, trong lòng cũng tự trách mình, tại sao ngày hôm nay mới nghĩ đến rửa ráy? Tại sao không chú ý nhục hương nữ thích hoa?

"Cũng còn tốt, chỉ có hai người, ta nhất định có thể thắng. . . ." Khoát Nha đột nhiên nghĩ đến phía sau còn có Cao Phong, không khỏi mà nhô lên tự tin, hai mắt kiên định nhìn nhục hương nữ phương hướng.

"Nhanh lên một chút, bọn họ đến phía trước đi tới, đi trễ ngay cả mặt mũi tương đều không nhớ được, đây chính là nhục hương nữ a, lại thịt lại hương, thực sự là tên rất hay a. . . ." Một tiếng ồn ào, Khoát Nha mất cảm giác xoay người, hai mắt kiên nghị đột nhiên chỗ trống.

Một đám nạo vét râu mép, trang phục trang điểm lông lấy bộ lạc dừng sĩ tỏ rõ vẻ hồng quang địa đi tới, đầu một cái so với một cái sáng sủa, có người vì đầu của chính mình so với người khác càng bóng loáng một ít, thậm chí dùng không biết tên dầu mỡ bôi lên một phen, cách thật xa, liền có thể ngửi được cái cổ này quá lạ chán ngấy nhĩ, nhưng ở khuyết thiếu ăn thịt bộ lạc, này nhưng là chân chính đỉnh cấp nước hoa, để dòng người ngum nước nước hoa nhĩ.

Những người này trong tay không có nắm hoa tươi, nhưng nắm món đồ gì đều có, dài ba thước mỡ huân thịt, màu sắc diễm lệ cây đay bó, còn có các loại từ Địa Tu vật tư bên trong nhảy ra nữ nhân dụng cụ, thậm chí có người khiêng một chiếc đơn sơ bàn trang điểm, bắt mắt nhất chính là, một gia hoà trong tay bung chất gỗ bòn tẩm tử, xem cái kia mới tinh đáng vẻ, vẫn không có sử dụng tới, nếu là Cao Phong ở đây, liền biết vật kia là Địa Tu chuyên môn chế tạo dùng để nhìn trộm nhỏ,

Khoát Nha há hốc mồm nhìn này quần áo nói khoát cười hăng hái nam nhân từ bên người đi qua, lưu lại một trận khiến người ta thêm nhỏ dãi mùi thịt ý vị, đột nhiên, con mắt của hắn đã ướt, tại sao. . . .

Hoang nhân chiến sĩ cùng Địa Tu bộ lạc lại như hai cái không liên hệ thế giới, một cái ở bên trong, một cái ở bên ngoài, song phương không hề có quen biết gì, trầm mặc mà tức sát, song phương đều có người ở phóng tầm mắt tới, một bên là ở hoang dã trên ngọn núi, một bên là ở tường vây bên trên.

Mấy trăm cái lều vải như rải rác dây chuyền trên châu, xa xa đem bộ lạc vây nhốt, nhưng có thể chứa đựng mấy ngàn người bộ lạc thực sự quá lớn, vì lẽ đó rất nhiều nơi đều là trống không, chỉ có thể đưa đến cảnh báo tác dụng.

Đứng ở tường vây bên trên, Cao Phong nghiêm túc nhìn chăm chăm phương xa hẻm núi, mảnh này hẻm núi lối vào trước sau ở trong tay bọn hắn, lại bị ba, năm cái lều vải cho chặn, hết thảy lều vải một bên cháy cây đuốc, Bạch Thiên thả khói, buổi tối phóng hỏa.

"Được sao?" Hắc Trảo đối với Cao Phong biện pháp cũng không coi trọng, đây chính là mấy ngàn người động tĩnh lớn, làm sao có khả năng giấu được?

Cao Phong không hề trả lời, hắn chỉ là nhìn hoang nhân bố trí, ở trong lòng trắc toán khoảng cách.

"Chúng ta không có thời gian, các loại (chờ) Hoàn Hảo thu thập vùng phía tây hoang dã, nên đến phiên chúng ta, bọn họ cũng không phải là muốn chinh phục, mà là muốn thu nạp chúng ta làm bia đỡ đạn. . . , tiền công tuyệt vọng pháo đài bia đỡ đạn. . . ."

"Ý của người là, chỉ có chúng ta chết hết, hoang nhân mới sẽ động thủ tiến công tuyệt vọng pháo đài?" Hắc Trảo thay đổi sắc mặt, Mãn Đầu không trả lời, chỉ là cười khổ ý tứ rõ ràng.

"Đây thùng, trường mâu Can Tử, còn có gỗ, có bao nhiêu muốn bao nhiêu, chúng ta có cơ hội. . . ."

Xem qua hoang nhân bố trí, Cao Phong trong lòng yên ổn rất nhiều, Can Tử lại nói: "Những kia nương nhờ vào tới được bộ lạc dũng sĩ là một phiên toái lớn, bọn họ khả năng. . ."

"Giết chết bọn họ, không thể lưu lại bất cứ uy hiếp gì. . ." Hắc Trảo lòng dạ độc ác, đối với người ngoài xưa nay sẽ không nương tay.

"Như vậy còn không bằng để bọn hán lao ra. . ." Mãn Đầu có chút đáng tiếc, đều là tốt nhất dũng sĩ, làm sao cũng có thể lên một ít tác dụng không phải?

"Ai cũng không biết nam bộ hoang dã có thể hay không cùng vùng phía tây hoang dã như thế, giết trước mắt, sau đó làm sao bây giờ?"

Cao Phong cũng không tán thành, Hắc Trảo quay đầu nhìn về phía sơn mạch hẻm núi, một hồi lâu mới lên tiếng: "Theo người sắp xếp, ngược lại người chỉ có một cơ hội. . ."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Diệu kế thoát thân

Lạnh lẽo đêm rét ở nhíp trống trong tiếng hàm chứa quỷ dị bầu không khí, hoang nhân hoạt động bị hạn chế ở trong lều, chỉ để lại lính gác trông coi cây đuốc, một khi có biến thì sẽ dẫn cháy đồng lửa.

Ở trong mắt bọn họ, Hắc Trảo bộ lạc từ lâu là cua trong rọ, cũng không phải là rất dễ ý, liền ngay cả trông coi cây đuốc hoang nhân chiến sĩ cũng đem chính mình chăm chú quan ở da thú bên trong, nghiêng lỗ tai ngủ say, chỉ cần hơi có động tĩnh, bọn họ thì sẽ thức tỉnh.

"Vèo. . .", một tiếng kêu nhỏ, hoang nhân chiến sĩ đột nhiên nhào tới trên đất, hai tay gắt gao nắm chặt yết hầu trên thú răng tiền, đạp động hai chân càng ngày càng vô lực, mãi đến tận có người vượt qua thân thể của bọn họ, đem đầu bọn hán chém xuống. . .

Toàn bộ buổi tối, hoang nhân đều là ở trên tường rào nhíp trống bên trong vượt qua, không biết tại sao, trên tường rào vang lên một đêm nhíp trống, để bọn hán một lần cho rằng bộ lạc muốn tiến công, nhưng đợi được quá nửa đêm sau khi, liền không có ai lại quan tâm, trái lại bởi vì căng thẳng đề phòng mà càng thêm mệt mỏi.

Nhưng ở tiếng trống bên trong, trước sau hàm chứa tối tăm khí tức, để hoang nhân tâm thần không yên, vẫn kéo dài đến hừng đông, lúc này mới có người phát hiện là lạ, tường vây bên trên dĩ nhiên không có bóng người, chỉ có cái kia huyền huyền khó lường nhíp trống, có thể không người nào dám vọng động, liền ngay cả thú tại chỗ này bảo hộ giả cũng không dám vọng động.

Bọn họ sợ sệt đây là bộ lạc người quyết tử phản kích tín hiệu, hấp dẫn bọn họ quá khứ do đó bùng nổ ra mạnh mẽ nhất lực sát thương, hoang nhân cũng không nóng nảy, bọn họ có vô số viện binh, có nhiều thời gian hơn, cho nên bọn hán quyết định, lấy bất biến ứng vạn biến.

Nhưng là có người nghe ra không đúng, nhíp trống âm thanh bạo phát tần suất càng ngày càng chậm, có thờ không ra hơi cảm giác, điều này làm cho bảo hộ giả càng thêm bình yên, hán cho rằng, là đối phương không nhìn thấy bọn họ bị lừa, mà bắt đầu lười biếng, vì lẽ đó càng không nóng nảy hơn.

Nhưng tất cả những thứ này đều đang đi tuần đội phát hiện hoang nhân chiến sĩ thi thể sau chân tường, hết thấy suy đoán cùng hoài nghi đều chỉ về một phương hướng, hẻm núi.

Hẻm núi một mực Hắc Trảo dưới sự khống chế, hơn hai trăm tinh nhuệ bộ lạc dũng sĩ chiếm cứ hiểm yếu địa hình, để hoang nhân không làm gì được, hiện tại, nơi đó chỉ còn dư lại trống rỗng đỉnh núi.

Huyền dương kích trống là cổ đại chiến tranh một loại xuất kỳ bất ý sách lược nghệ thuật, mà ở Địa Tu bộ lạc, thay thế không may dương chính là hai con có bản địa đặc sắc giác mi, khi (làm) một đám ôm lòng quyết muốn chết vọt vào bộ lạc hoang nhân chiến sĩ nhìn thấy cái kia hai con miệng sùi bọt mép giác mi sau khi, tất cả đều ngờ ra.

Giác mi kích trống vượt qua tường tượng của bọn họ ở ngoài, để tự cho là đắc kế bảo hộ giả phản nộ tại chỗ đem phân thân, nhưng Hắc Trảo bộ lạc đã chạy, bọn họ những ngày qua vây nhốt cũng rơi vào khoảng không.

Đương nhiên, người chạy, vật tự sẽ không chạy, Hắc Trảo bộ lạc làm hết sức quần áo nhẹ giản xe, ngoại trừ lương thực ở ngoài, cái khác có thể không mang liền tận lực không mang theo, lưu lại lượng lớn vật tư, trong đó rất nhiều đều là trung bộ hoang dã khó gặp mới mẻ sự vật, bảo hộ giả phản nộ, hoang nhân chiến sĩ không phản nộ, tiếp thu một cái không hề chống lại pháo đài là tốt nhất khen thưởng.

Cả ngọn núi khâu đều bị đào rỗng, Địa Tu bộ lạc giới về đào móc, để trong này có đầy đủ gian phòng chứa đựng bên ngoài hoang nhân chiến sĩ, bảo hộ giả hữu tâm phái ra người đuổi bắt, nhưng ở mọi người tìm kiếm tài vật thời cơ bên trong nói ra là không thích hợp, vì lẽ đó phi thường bất đắc dĩ đưa ra ăn cơm trưa sau lại truy kích.

Đóng

Đề nghị này để hoang nhân lâm vào càng to lớn hơn tai nạn, tất cả những thứ này Cao Phong sớm có dự liệu, hoang nhân ở bên ngoài không thể đạt được càng nhiều thủy, vì lẽ đó mỗi cái hoang nhân dùng thủy đều cần làm hết sức tiết kiệm, mà ở Địa Tu bộ lạc, nơi này thủy là lấy mãi không hết, cũng làm cho hết thấy hoang nhân ra sức uống một phen.

Ở tại bọn hắc đem thanh thủy dội khắp cả toàn thân, hưởng thụ mát mẻ vui vẻ thời điểm, cũng không hề phát hiện, bộ lạc chu vi gò núi trên sinh trưởng có độc thực vật đều bị thanh lý hết sạch, mà nguồn nước mùi vị cũng là lạ, trải qua tinh luyện Độc Dược trải qua pha loãng, có thể sẽ không ngay đầu tiên trí mạng, nhưng sẽ làm ở bên trong thân thể của bọn họ Tiềm Phục, giết chết trong cơ thể hồng huyết cầu, tạo thành huyết dịch thiếu đường khí, do đó ngạt thở. . .

Cao Phong không có dự định cùng hoang nhân chính diện tác chiến, ý nghĩ của hắn rất đơn giản, cùng hoang nhân đánh nhau chết sống không phải mục đích tác chiến, nhưng hắn cũng không muốn phía sau tùy tùng một cái to lớn đuôi, lưu lại hậu chiêu.

Cao Phong hậu chiêu ai cũng không biết kết cục sẽ như thế nào, vì phối hợp, Cao Phong lấy ra mới mưu kế, phục kích.

Phục kích chiến sĩ mai phục tại hẻm núi hai bên, cũng không hề lên tới chót vót đỉnh núi, không có hỏa lực phong tỏa, lên rồi cũng vô dụng, tất cả mọi người đều mặc giáp trụ cò dại biến chế nguy trang võng, Tiềm Phục ở hai bên cây cỏ bên trong, chờ đợi hoang nhân đột kích.

Hắc Trảo đã bị Cao Phong tầng tầng lớp lớp thủ đoạn cho làm không phản đối, cũng không sẽ cùng Cao Phong làm trái lại, Cao Phong nói cái gì chính là cái đó.

Mặc giáp trụ nguy trang võng Mãn Đầu nhưng đối với trên người đơn sơ đồ vật tán thương rất nhiều, nếu là trang bị vật này, phục kích đánh lên quả thực không chỗ nào bất lợi, quả thực là đối trá tính đại sát khí.

Mọi người ở đây an tâm chờ đợi thời điểm, mấy cái nhanh chóng bốn ba bóng người như thỏ giống như từ đằng xa chạy tới, một người trong đó đó là Khoát Nha.

"Đến rồi, đến rồi, đều chuẩn bị kỹ càng. . ."

Gấp gáp giục làm cho tất cả mọi người đều nhắc lên tinh thần, chỉ có Cao Phong thấp thỏm trong lòng, hắn không biết bỏ thuốc hiệu quả làm sao?

"Lúc nào động thủ?" Nếu là lấy hướng về, động thủ mệnh lệnh muốn xem Hắc Trảo tâm tình, nhưng trận này chiến dịch là Cao Phong bày ra.

Cao Phong biểu hiện mọi người biết, cho tới bây giờ, chưa từng sinh ra vấn đề quá lớn, cho dù trước đó bộ lạc liên hợp trên, Cao Phong phạm vào chắc hẳn phải vậy sai lầm, cũng không phải Hắc Trảo có khả năng dự liệu được, sau khi khinh lấy Địa Tu bộ lạc, để Hắc Trảo đang cảm thán Liêm Pha lão rồi thời gian, đối với Cao Phong ý kiến nặng mấy phần.

"Chờ đã, có cái gì không đúng. . ." Cao Phong nói nhỏ trả lời, một đôi sắc bén hai mắt trước sau nhìn chăm chú vào xuất hiện ở trong tầm mắt rải rác hoang nhân.

Bản làm xong dự tính xấu nhất, không nghĩ tới Độc Dược trải qua pha loãng sau khi, tựa hồ có hiệu quả, rải rác hoang nhân chiến sĩ không có bất kỳ đội hình có thể nói, từng cái từng cái bước chân tập tễnh đi về phía này, bước tiến nhưng càng ngày càng chậm, rất nhiều người đi tới đi tới liên đi không dừng, không thể không ngồi vào ven đường lớn tiếng thở dốc, muốn nhiều hơn một chút không khí.

"Chuyện gì xảy ra?" Hắc Trảo bộ lạc dũng sĩ cùng các chiến sĩ trước tiên phát hiện là lạ, đối lập mấy ngày hoang nhân chiến sĩ làm sao tất cả đều đã biến thành tôm chân mềm? Không ít người đã bắt đầu run rẩy, đối phó loại này bước đi thờ ơ ba thờ gia hóa, bọn họ có tất thắng niềm tin.

"Ta tinh luyện Độc Dược có hiệu quả, bất quá bọn hắc hắc là đình chỉ truy kích mới là?" Cao Phong xem không rõ, để hoang nhân biết khó mà lui mới là tốt nhất kết quả, hắn ở nơi này mai phục cũng là để ngừa vạn nhất, cũng không chuẩn bị diệt sạch những này hoang nhân, dù sao, bọn họ không cùng mấy vạn hoang nhân chiến sĩ chống lại tiền vốn.

"Bọn họ không dám, Hoàn Đoạn có thể không sẽ dễ nói chuyện như vậy, nếu như bọn họ không tìm được tung tích của chúng ta, trở lại kết cục rất thảm. . ."

Mãn Đầu so với Cao Phong hiểu rõ hơn hoang nhân, lập tức giải thích, để Cao Phong trong lòng dâng lên bất đắc dĩ, bất kể là hoang nhân, hay là bọn hắn, cũng không dễ dàng a.

"Không cần lại mai phục, đi ra ngoài đi. . ." Cao Phong có chút đàn động vô vị, nguyên bản liền trúng phải độc, lại đuổi xa như vậy con đường, e sợ hoang nhân cũng không chịu được nữa, cho dù bọn họ đi ra ngoài, cũng sẽ không có cái gì chiến đấu.

"Có giết hay không. . ." Hắc Trảo giơ lên lợi trảo, liền có hơn một ngàn tên võ trang đầy đủ nam nhân đứng lên, để hoang nhân môn kinh hãi kêu to.

Hắc Trảo nếu muốn giết cái sáng khoái, Mãn Đầu sắc mặt âm u, cũng không hề phản đối, song phương là địch không phải bạn, Cao Phong do dự một

chút, nhưng lúc đầu nói rằng:

"Giết bọn họ dễ dàng, có thể sẽ làm tức giận mặt sau đại bộ đội, chúng ta đoạt lại bọn họ vũ khí cùng thủy là tốt rồi, không còn những thứ đồ này, bọn họ cũng theo không kịp chúng ta. . ."

Cao Phong đề Mãn Đầu rất là tán thưởng, gật đầu nói: "Hoang nhân cũng không phải là phiến đá một khối, lẫn nhau trong lúc đó đều có mâu thuẫn, chúng ta ngày hôm nay buông tha bọn họ, sau đó nói không chắc bọn họ cũng sẽ bỏ qua chúng ta, dù sao, hoang nhân cũng là giảng ân nghĩa. . ."

Có nhạc đạo, làm việc liền đơn giản, hoang nhân bên trong bảo hộ giả tuy rằng còn có thể chiến đấu, nhưng ở Mãn Đầu cùng Hắc Trảo song trọng chèn ép xuống, cũng không thể không thỏa hiệp, đối với Mãn Đầu đề nghị cũng không phản đối, kỳ thực hẳn đến bây giờ còn đang kiên trì, chỉ là muốn chạy tới thỉnh cầu cái biện pháp trở lại đối mặt Hoàn Họa.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102 :Phía Đông có biến cố

Thành đồng thành đồng vũ khí bị chồng chất cùng nhau, mấy ngàn túi nước bị lưỡi dao cắt ra, trôi hết thanh thủy, cây đuốc ở vũ khí trên chồng chất cạnh khô trên nhen lửa, hết thấy hoang nhân sắc mặt khó coi nhìn chăm chú vào lửa cháy hùng hực, trong lòng uất ức không lấy phát tiết, nhưng cũng không cừ hận, chỉ ít, nhân gia không có dự định muốn tính mạng của bọn hắn.

"Mãn Đầu, ngươi cứ đi như thế? Bộ lạc bắt kẻ?" Cùng Mãn Đầu đứng chung một chỗ chính là hoang nhân bảo hộ giả, bảo hộ giả là Lạc á tộc ba cái trong bộ lạc to lớn nhất bộ lạc thủ lĩnh, Lạc á tộc là trung bộ hoang dã không đoàn kết nhất bộ tộc, bọn họ trung gian ăn oán tình cừu nói lên một năm cũng nói không hết, nhưng đối với người ngoài khá lịch sự, chỉ ít bây giờ là.

"Nếu như ta không đi, ta sống không tới hiện tại. . . " Mãn Đầu biết bảo hộ giả ý tứ trong lời nói, lúc đầu cảm thán, đề cái này có rằng hô bảo hộ giả như có ngộ ra.

"Cẩn thận Hoàn Họa, lần này mục tiêu không phải vùng phía tây hoang dã, có lẽ phải không được bao lâu, chúng ta sẽ ở tuyệt vọng pháo đài gặp mặt. . ." Khả năng đều là bộ lạc nhỏ, Mãn Đầu hiếm có nhắc nhở một câu, nhưng đối với phương cũng không hề quan tâm, chỉ là quét mắt Hắc Trảo bộ lạc xuất hiện người trẻ tuổi, nhỏ giọng hỏi:

"Ngươi gặp được một người trẻ tuổi sao? Một cái rất lợi hại người trẻ tuổi, nói là các ngươi Mãn Đầu bộ lạc tiền tốt, tên gọi Cao Phong, khi các ngươi đi rồi xuất hiện. . ."

Khi bảo hộ giả nói ra danh tự này, Mãn Đầu trong lòng lập tức hiện lên, ban đêm ngẫu nhiên gặp Cao Phong tình cảnh, trước tiên xác định, đối phương nói chính là Cao Phong, ánh mắt nhỏ bé không thể nhận ra chớp lên một cái, nhưng làm bộ không thêm đề ý hỏi:

"Bộ lạc của ta bên trong không có gọi danh tự này tiền tốt, ngày đó chúng ta rời đi, một người cũng không thiếu. . ."

"Này liền khó trách, hẳn là bộ lạc lạnh lạnh, đáng tiếc. . ., nhưng đáng tiếc ta không có bắt được, Hoàn Họa đang tìm hắn. . ." Bảo hộ giả không nghĩ quá nhiều, Cao Phong ngày đó là giết ra khỏi trùng vây, không biết bao nhiêu người chết ở Cao Phong trong tay, một người bình thường tiền tốt? Có thể sao?

"Hoàn Họa tại sao tìm hắn?" Mãn Đầu kể tục hỏi, bảo hộ giả nhưng nhìn thấy bộ hạ của mình đã bị cướp đoạt xong xuôi, chuẩn bị xếp thành hàng trở ngược về, tùy tiện ném một câu: "Có lẽ là hắn lao ra bộ lạc, giết chiến sĩ nhiều lắm, để Hoàn Họa phần nộ, muốn tự mình động thủ trừng phạt, hiện tại hết thấy bị bắt được bộ lạc người hầu đi theo đều bị tập trung, kết cục khả năng không tốt lắm. . ."

Nói xong, bảo hộ giả liền dựa theo trước đó thỏa thuận, ngay cả chào hỏi đều không đánh, mang người mau chóng rời đi, mà Mãn Đầu thì lại âm thầm bất định, không khỏi mà nhìn về phía Cao Phong bóng lưng.

Một hồi lâu, Mãn Đầu mới thả xuống kích động ý nghĩ, trước tiên không nói hẳn có thể hay không nắm lấy Cao Phong, cho dù nắm lấy Cao Phong đi đưa cho Hoàn Họa, cũng chưa chắc sẽ đem bộ lạc trả lại cho mình, hẳn kiến thức Cao Phong dụ dỗ Địa Tu mưu kế sau khi, liền chân chính học được cái gì gọi là âm mưu thủ đoạn.

Đây là một hồi bình thản mà vô vị phục kích, Hắc Trảo từ đầu đến cuối không có bày ra vũ lực cơ hội, bọn họ cũng không có được bất kỳ chiến lợi phẩm, ngoại trừ một phần lao bị thu hồi ở ngoài, những vũ khí khác bao quát răng nanh đao đều bị lụi tàn theo lửa, bởi vì bọn họ chiếm được Địa Tu bộ lạc vũ khí đều không chứa nỏ.

Cao Phong nhưng rất hài lòng bọn họ đạt thành mục tiêu, đối với hắn mà nói, giết địch mấy, tù binh mấy, còn có thu được tất cả đều không trọng yếu, hắn chỉ quan tâm một điểm, mục tiêu chiến lược có hay không đạt thành, cùng hoang dã nhất quán phương thức tác chiến hoàn toàn ngược lại, nếu là đặt ở dĩ vãng, cho dù Hắc Trảo không nói, trong lòng cũng chắc chắn sẽ không thoái mái, thế nhưng hiện tại, Hắc Trảo vẫn đứng là không có biện pháp, Địa Tu bộ lạc 1,200 cái cường tráng kẻ nô, 2,100 cô gái, còn có tám trăm cái hài tử đều là to lớn của cái, càng nhiều của cái ở tại bọn hắn sức sinh trên lưng, còn có cái gì không vừa lòng?

Đóng

Cướp đoạt Địa Tu bộ lạc Hắc Trảo bộ lạc so với dĩ vãng bất cứ lúc nào đều giàu có, điểm đến một phần ba chiến lợi phẩm Mãn Đầu bộ lạc cũng dùng kẻ nô đủ ba trăm cái nhân viên chiến đấu, có đầy đủ số lượng nữ nhân cùng hài tử, từ từ bắt đầu khôi phục nguyên khí, tiếp cận bảy ngàn người đại đội ngũ mang theo đại thắng sau khi vui sướng hướng nam bộ hoang dã mà đi.

Tất cả mọi người đều đối với tương lai tràn đầy tự tin, chỉ có Cao Phong nhưng trong lòng thì thật sâu sầu lo, hoang dã tương lai đại cục chấn động, bọn họ đội ngũ này chỉ là sóng lớn bên trong tôm tép, có thể sống sót hay không còn là chưa biết, nhưng đáng tiếc hắn không thể khoảng chừng: trái phải Hắc Trảo cuối cùng quyết định, bằng không, hắn tình nguyện mang theo bộ lạc lên phía bắc trung bộ khu vực chờ đợi, cũng sẽ không cuốn vào vòng xoáy trung tâm, nam bộ hoang dã.

Cao Phong cùng Hắc Trảo bộ lạc cùng rời đi nơi thị phi vùng phía tây hoang dã, lần này rời đi không biết bao lâu mới có thể trở về, mà lúc này, một cái khác cùng hắn có quan hệ bé chính đang sự phụ trên lưng, từ phía Đông hoang dã thoát đi, Tiểu Hồng Sa đã xác định là tự nhiên Già La chúng, nhưng năng lực tự vệ gần như linh.

Yêu Nga tuy rằng bạo ngược dễ giết, đối với đồ đệ của mình lại có không giống quan tâm phương thức, bình thường bất hòa Gaza làm quá nhiều câu thông, hai người một ngày nói không tới mười câu, nói chuẩn xác, là Yêu Nga không tới mười câu, Tiểu Hồng Sa bình thường không nói lời nào, chỉ là nghe lời.

Nằm nhào Yêu Nga trên lưng, Tiểu Hồng Sa phảng phất con rối em bé không nhúc nhích, nhìn Yêu Nga nhẩn nhai trên cổ, từng giọt mồ hôi chảy ra, đã ướt áo bào đen bên dưới hông nhọt nội y, nồng nặc hương vị nhi như lan tựa như xạ, nhưng ở Yêu Nga trên người xác thực đáng tiếc, ai bảo nàng có nửa tấm ma quỷ gò má?

Lam Ngọc mắt thông dong, vô cùng chặt vật chạy ở Yêu Nga bên người, trước đó bọn họ cười Sa Đà mắt tung ảnh, con đường phía trước từ từ, không biết lúc nào mới là phần cuối.

Lúc trước xuất phát đến phía Đông hoang dã năm cái Già La chỉ còn dư lại Yêu Nga cùng Lam Ngọc, ba người khác không thấy tung tích, hiển nhiên lãnh ít dữ nhiều, không biết là cái gì lại đuổi theo bọn hắn, dĩ nhiên để hai cái trùng trận vô song Hiền Phong Già La chặt vật như vậy.

Yêu Nga thân là Hiền Phong Già La, thể lực cùng sự chịu đựng hơn xa với mạnh mẽ nhất bộ lạc dũng sĩ, nhưng lúc này, đi lại cũng có chút tập tễnh, chỉ là cần rằng kiên trì.

"Yêu Nga, ném xuống nàng đi, ta cho ngươi lại tìm một cái càng tốt hơn đồ đệ, tuyệt đối so với nàng được, như thế chút thiên ngươi cũng biết, năng lực của nàng rất rác rưởi. . ."

Hiền lành lịch sự thông dong bình tĩnh Lam Ngọc anh tuấn trên mặt có thêm chút hoảng loạn, nhìn về phía Tiểu Hồng Sa con mắt cũng ít ôn hòa dày rộng, thỉnh thoảng nhìn về phía phía sau, khổ khẩu bà tâm khuyến cáo Yêu Nga.

Nghe được Lam Ngọc, Tiểu Hồng Sa hơi rung động một thoáng, chỉ có một thoáng, sau đó liền nhập trước đó gắt gao bất động, tay nhỏ nhưng đưa đến trong lòng, nắm bắt bên trong tiểu lực, cái gương nhỏ, đây là Cao Phong để lại cho nàng bảo bối, còn có cái kia mỗi ngày đều sẽ cẩn thận kiểm tra một phen lông chim, là nàng duy nhất của cái.

"Lăn, lão nương đồ đệ không phải là người nào đều có thể khi (làm), trước đây không có, sau này sẽ là Gaza, sống liền đồng thời sống, tử thì cùng chết, có cái gì quá không bình thường. . ."

Yêu Nga trước sau như một táo bạo, để Lam Ngọc sâu sắc thở dài một hơi, Yêu Nga quyết định không cho bất luận người nào phản bác, ở việc tư trên, cho dù gia trưởng cũng không có thể miễn cưỡng.

Gaza cũng không có bởi vì Yêu Nga kiên trì mà cảm động, tình khiết con mắt trước sau nhìn tà trên hồng vân, tựa như ở hồi ức, đang lúc này, khóe mắt đột nhiên tránh qua bóng tối, đột nhiên nắm lấy Yêu Nga bên phải vai.

"Cái nhóm này treo cổ quý lại tới nữa rồi. . ." Yêu Nga hừ lạnh một tiếng, đột nhiên dừng lại giậm chân, trên mặt đất hơi rung động bên trong, công lý Tiểu Hồng Sa không nhìn sức hút của trái đất nhảy lên hơn mười mét độ cao, đột nhiên phát tay, tung ra vô số lăm ta lăm tấm ánh sáng lộng lẫy óng ánh.

Lam Ngọc nổi giận gầm lên một tiếng, nhu thuận sợi tóc từng cây từng cây dựng thẳng lên, hai tròng mắt đột nhiên biến mất, chỉ còn một mảnh trắng trắng, từ đai lưng trên rút ra một cái điêu khắc tạo hình màu xanh lam nhuyền kiếm đón gió tung ra, sau một khắc liền mạnh mẽ đánh xuống.

Tiếng xé gió bên trong, tiếng rít tiếng xé gió từ thân kiếm vẫn hướng thiên không kéo dài, không khí phảng phất bị chém thành hai khúc, một giây sau, oánh Lượn tinh sa đột nhiên đem một đạo nhanh chóng xẹt qua bóng đen bọc lại, chỉ nghe một tiếng thê thảm tiếng kêu, vô cánh dơi xấu xí sinh vật đột nhiên rơi xuống.

Roi xuống góc độ vừa vắn là nhuyển kiếm đánh xuống phương hướng, rầm một tiếng, từ đầu đến chân đều đều vỡ thành hai mảnh, roi ra đầy trời dòng máu rơi vào mặt đất.

Gaza không đến xem cái kia phân thân xấu xí sinh vật, đột nhiên quay đầu nhìn về phía mặt đất, tay nhỏ nắm Yêu Nga cánh tay trái, Yêu Nga nhẹ giọng hôn dỗi, một đạo vô hình gọn sóng đột nhiên từ trên người toả ra, khuếch tán mười mét đột nhiên đàn hồi, đột nhiên vung ra một viên phá giáp trùy tựa như lợi khí, vèo địa chui xuống dưới đất, sau một khắc, nổ tung bùn đất hòa lẫn không trọn vẹn thi thể từ mặt đất phun trào mà ra, để Lam Ngọc tròn mắt ngoác mồm.

Yêu Nga không có làm lỡ một giây đồng hồ, lần thứ hai vọt tới phía trước, để Lam Ngọc run lên một cái, đuổi theo sát.

"Người làm sao trở nên lợi hại như vậy? Bị động ba không phải một ngày chỉ có thể dùng một lần sao?"

Hai người phối hợp tác chiến không biết bao nhiêu lần, vì lẽ đó có thể hiểu ngầm giết chết không trung như bay hồ man thú, thế nhưng đối với trốn trên đất sinh vật cổ quái, bọn họ không thể ra sức, nhưng lại không biết Yêu Nga luôn có thể ngay đầu tiên tìm ra, nếu là không có Yêu Nga mẫn cảm, nói không chắc bọn họ sớm đã bị cuốn lấy, vào lúc ấy. . .

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103 : Lên cấp bí ẩn

"Hừ, người coi lão nương là những tên phế vật này sao? Ta cho người biết, Bị Động Âm Ba ta vẫn giữ lại, chân chính đầu to còn ở phía sau. . ."

Yêu Nga là nữ nhân, nữ nhân đều là yêu thích khoe khoang, cho dù thoát thân, nàng cũng vẫn như cũ đắc ý, nhưng nàng trong lòng biết, tất cả những thứ này đều là Gaza nhạy cảm, Gaza năng lực nhưng là rất vô dụng, nhưng là tốt nhất phụ trợ giúp đỡ, không phải vậy nàng làm sao sẽ nhận định Gaza làm đồ đệ của mình?

"Nếu như người có thể giải quyết mỗi một đợt tập kích, chúng ta chạy đi cơ hội tăng gấp bội gấp ba, chỉ cần đi vào tuyệt vọng pháo đài liền an toàn, lần này nhiệm vụ thất bại, không biết hợp phụ huynh làm sao phần nọ?"

Lam Ngọc tâm buông xuống, Yêu Nga siêu tốc dài vung là việc tốt, thế nhưng nghĩ đến gia trưởng sự phẫn nộ, trái tim của hắn đúng là có thời gian xoắn xuyết lại.

"Bất kể chúng ta chuyện gì? Hoang nhân tạo phản, ai có thể đỡ được? Có thể sống sót là tốt lắm rồi, hi vọng tuyệt vọng pháo đài có thể đỡ được hoang nhân. . ."

Yêu Nga cũng không đem cái vấn đề này để ở trong lòng, hoang nhân tiến công, liền Hám Quân Tu La đều xuất hiện, cho dù gia trưởng ra tay cũng chưa chắc có thể thắng, ngược lại có cớ, có lý do, nàng sợ cái gì?

"Đáng tiếc Cuồng Sát bộ lạc, hai cái đại bộ lạc lại bị mười vạn hoang nhân một trận chiến mà xuống, liền cuồng giết cùng Tà Long đều bị tóm lấy, có thể. . ."

Lam Ngọc còn đang suy nghĩ trước đó hỗn chiến, không khỏi mà ủ rũ, Hám Quân Già La không phải là Hiện Phong Già La có thể chiến thắng. . .

"Không cái gì có thể, ta cho người biết, nhiệm vụ lần này mặc kệ thành bại, ta đều hoàn thành hứa hẹn, từ đó về sau ta chính là người tự do, người cùng gia trưởng lại không có quan hệ gì với ta, các người đi đối phó hoang nhân, ta không đút kết. . ."

Yêu Nga đột nhiên phát sinh tiếng cười đắc ý, đối với Lam Ngọc tới nói, hoang nhân tiến công là tai nạn, nhưng đối với nàng mà nói là cơ hội, nàng rốt cục có thể thoát khỏi gia tộc, rốt cục có thể tìm về thân thể tự do.

"Người muốn đi đâu nhì?" Lam Ngọc thay đổi sắc mặt, nếu là lấy trước, bọn họ còn có thể hạn chế Yêu Nga, nhưng vào lúc này?

"Ta muốn đi đâu nhì liền đi chỗ nào? Ta muốn đi thành thị, thượng vị gia tộc thành thị, các người dám đến tìm ta sao?"

Lam Ngọc nghe nói như thế, nhất thời hoảng hốt lên, thượng vị thành thị? Đây chính là có Băng Vân Già La đóng giữ đại thành thị, nhân khẩu mấy trăm ngàn, phóng xạ mấy trăm cái thị trấn nhỏ, có thể không phải là bọn hắn những tiểu gia tộc này có thể so sánh, Tuyệt Vọng pháo đài ở hoang dã là vô số hoang trong lòng của người ta đâm, nhưng ở đại thành thị trong mắt, nhưng chẳng là cái thứ gì.

"Lam Ngọc, ta khuyên ngươi một câu, tìm cơ hội thoát ly gia tộc đi, bọn họ không thể cho ngươi lên cấp Hám Quân Già La phương pháp, chớ nói chi là trở thành Liệt Sơn Tu La, tự lo lấy, hi vọng sau một trăm năm, ngươi sẽ không bối vì tuổi thọ tiêu hao hết mà chết. . ."

Đóng

"Phương pháp?" Tiểu Hồng Sa trong lòng hơi động, nàng biết mình là tự nhiên Già La, cũng biết có thể tinh luyện thực vật Cao Phong đồng dạng là tự nhiên Già La, nghe được phương pháp, nàng trước tiên nghĩ tới Cao Phong.

"Không biết ta đem phương pháp đưa cho chủ nhân, hẳn có hay không yêu thích đây? Như vậy thì sẽ không lại lưu lại một mình ta chứ?"

Nghĩ tới đây, Gaza nheo mắt lại, nhưng lại lần nữa nắm Yêu Nga vai, ở sau lưng các nàng bầu trời, lại có một con xấu xí như bay hồ mạn thú chính hướng về bọn họ bay tới. . .

Hoang nhân rơi xuống một bàn kinh thế vãn cò, không có ai biết phương bác đến cùng xảy ra cái gì, cũng không người nào biết có bao nhiêu hoang nhân xuôi nam đông tiến vào, toàn bộ vùng phía tây hoang dã luân hồi, phía Đông hoang dã mạnh mẽ bộ lạc cũng bị công hãm, bức Hiên Phong Già La khó thoát, mà tương lai bão táp trung tâm, nam bộ hoang dã nhưng rơi vào yên tĩnh quái dị bên trong.

Từ vùng phía tây xuyên qua đến nam bộ, cần một tuần lễ, đây là bình thường thương nhân con đường, nhưng muốn dẫn đông đảo phụ nữ trẻ em cùng vật tư, thời gian này rõ ràng có thêm gấp ba, cũng chính là ba cái cuối tuần sau khi, Cao Phong bọn người mới bước lên nam bộ, trong quá trình này, bọn họ vì là thiếu hụt nước uống mà khổ não quá, vì là phòng bị dã thú mà chém giết quá, còn vì là ứng đối các loại tai nạn tồn thất không ít nhân thủ, khi bọn họ bước lên nam bộ thời gian, toàn bộ đội ngũ đều sắp muốn hư thoát.

Hắc Trảo không phải lần đầu tiên đến nam bộ hoang dã, cho nên hẳn hết sức quen thuộc tình huống của nơi này, khi bọn họ lướt qua một mảnh tuyệt đối hoang mạc địa hình sau khi, nhìn thấy xa xa trên dãy núi dày đặc thảm thực vật, rất nhiều người đều kinh ngạc, bọn họ chưa từng thấy như vậy rậm rạp thảm thực vật, chỉ có Hắc Trảo suy tư nhìn cái kia xanh um rừng rậm.

"Ta còn xưa nay chưa từng tới bao giờ, so với vùng phía tây dồi dào nhiều, nhưng đáng tiếc, vẫn không có trung bộ tốt. . ."

Nhìn thấy dãy núi kia, sơn mạch bên dưới bình nguyên, còn có lát pha lát phát từng lâm cổ đại, Mãn Đầu có chút thôn thức, bộ lạc những người khác thì lại mắt cũng không chớp nhìn chăm chăm xa xa tất cả, nguyên tưởng rằng Hắc Trảo bộ lạc là vùng phía tây hoang dã hiếm thấy dồi dào nơi, cùng nơi này so với quả thực chính là hai cái thế giới.

"Nơi này rất dồi dào, nhưng muốn sinh tồn được so với vùng phía tây hoang dã càng khó, ở đây không có bằng hữu, ngươi phải tùy thời phòng bị người khác xuống tay với ngươi, có thể chặt bỏ đầu ngươi, chính là ngươi nhận bằng hữu tốt nhất. . ."

Hắc Trảo cảm thán nói rằng, nhìn lại nhìn về phía ngồi ở thổ tích trên lưng không chút biến sắc Cao Phong, Cao Phong ở vùng phía tây hoang dã biểu hiện có thể quyền có thể diêm, không biết hẳn ở nơi này sẽ là hình dạng gì? Vùng phía tây hoang dã chủ ý chính là nắm đầm cùng lưới dao, mà ở đây, chủ ý chính là đầu óc.

"Chúng ta có thể từ vùng phía tây tránh được đến, còn có cái gì khả năng không qua được?" Mãn Đầu cũng không để ý Hắc Trảo cảm thán, tham lam nhìn chăm chăm trước mắt màu mỡ đất, đối với mất đi thổ địa cùng thủ lĩnh của bộ tộc tới nói, không còn một khối có thể tu sinh dưỡng tức thổ địa càng thêm khiến lòng người động.

"Hi vọng đi, đến nơi này có thể để cho các dũng sĩ thu lại đao thương, vùng phía tây quy củ là, bất kỳ tình huống gì dưới cũng không thể trước tiên động thủ, không quản lý do mặc kệ đúng sai, một khi có bộ lạc có can đảm tấn công những bộ lạc khác, thì sẽ bị toàn bộ vùng phía tây hoang dã cùng mà đánh, giết chết nam nhân, chia hết nữ nhân. . ."

Vùng phía tây hoang dã tới gần tuyệt vọng pháo đài, song phương có mâu dịch lui tới, được cho phú thử, tạo thành ước định thành tục quy củ, vốn là vì và ôn hòa ổn định, nhưng là sinh sôi tham lam cùng âm mưu, ở đây người chỉ có so với người khác càng giáo hoạt hơn, càng thêm độc ác mới có thể tiếp tục sống.

Cao Phong nhàn nhã đánh giá vùng phía tây hoang dã phong quang, hẳn không có Hắc Trảo phức tạp ý nghĩ, chỉ cầu Khoát Nha không đến phiền hấn là đủ rồi, bất quá, nhìn thấy Khoát Nha ăn quả đáng đáng vẻ, hẳn chưa chắc không có một ít cười trên sự đau khổ của người khác.

Khoát Nha là một người tốt, đây là Cao Phong đối với hắn định vị, không phải Khoát Nha không dũng cảm, cũng không phải là hắn không nỡ bỏ liều mạng, mà là ở đối xử nữ nhân phương thức trên.

Hương cò là Khoát Nha thanh Mai Trúc mã, chỉ có điều yêu thích nam nhân khác, còn vì vậy mà thiên nộ Khoát Nha, nếu là thay đổi Cao Phong, nói không chừng triển khai thủ đoạn, để nữ nhân này cả đời hối hận đan xen, nhưng Khoát Nha sẽ không, hắn không có ý đồ xấu, hèn mọn, điều tía, mà thiện lương.

Ở nhục hương nữ có thể tự do lựa chọn nam nhân tin tức tiết lộ ra ngoài sau khi, Khoát Nha cũng không có đi hỏi Cao Phong trước đó hứa hẹn làm sao không đổi tiền mặt : thực hiện? Chuyện đương nhiên cho rằng, vốn nên chính là bộ dáng này, nhưng ở một đám kiện mỹ tiên sinh trung gian, Khoát Nha đúng là cái tòa nam, không hề cạnh tranh lực, nhưng Khoát Nha lại có một cái khác phẩm chất, hẳn sẽ không bỏ qua, cho dù chen ở một đám tàn ra đầy mờ mịt vị dũng sĩ trung gian, hẳn cũng vẫn như cũ kiên định chính mình lý niệm, đi tranh thủ hạnh phúc của mình.

Nếu là không có sắp đi vào bão táp trung tâm thấp thỏm, Cao Phong chưa chắc sẽ không đem lần này di chuyển cho rằng một hồi giải sầu du lịch, nhưng đáng tiếc, cuối cùng thời gian bình tĩnh đã kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104 :Quy tắc dưới tính toán

Một đám người nằm ngoài dự tính ngăn ở phía trước trên đường, con đường đôi một sợi thừng từ, mặt trên mang theo một viên oánh màu xanh lục thủy Diệp tiền, không tính hải tử, hơn sáu ngàn người đại đội ngũ lại bị như thế cản lại, để Cao Phong trong lòng tránh qua vô cùng kinh ngạc, càng vô cùng kinh ngạc hơn chính là, Hắc Trảo dĩ nhiên đi lên giao thiệp, mà không phải vùng dưới lưỡi dao sắc, đem cái kia hơn mười nam nhân toàn bộ giết chết.

Đám người kia không có mang theo cái gì phản xe tăng đạn đạo, cũng không có cầm súng máy hạng nặng, xa xa càng không có pháo trận địa, chỉ là một đám hơi có chút bừa bãi ông nam nhân, cùng trong đội ngũ kinh nghiệm lâu năm giết chóc các dũng sĩ căn bản không thể so sánh, nhưng chính là đám người kia để Hắc Trảo học được hòa hòa khí khí thương lượng?

Cao Phong không có tùy tiện ra mặt, chỉ là quan sát hoàn cảnh chung quanh, con đường này hiển nhiên không phải thân cây đạo, chu vi cũng không có ai khẩu khu tụ tập, thậm thực vật không ít, nhưng đất hoang cũng không ít, chỉ có xa xa đỉnh núi hình như có người ở nhìn xung quanh, để hắc đầu óc mơ hồ?

Rất nhanh, sợi dây kia bị để xuống, đội ngũ lại bắt đầu ra đi, Cao Phong nhìn thấy Hắc Trảo cho một người trong đó nam nhân món đồ gì, sau khi, liền khách khí xoay người.

Sau một lát, Hắc Trảo đi tới Cao Phong dưới thân, nhìn một mặt hồ hững Cao Phong nói rằng: "Có biện pháp gì không trả thù lao liền qua đường?"

"Treo quân bài. . ." Cao Phong không chút suy nghĩ trả lời, lời vừa ra khỏi miệng, chính mình liền sửng sốt, Hắc Trảo nghe không hiểu, còn ở gọi: "Chúng ta thủy Diệp tiền không nhiều, quá một lần đường liền cho một nửa, nếu như phía trước có mười cái mây chục cái, chúng ta đến không được Hoàng Hống. . ."

Hắc Trảo bộ lạc nghênh đón cái thứ nhất nguy cơ, giá trên trời qua đường phí, bởi vì nam bộ hoang dã ước định thành tục quy củ, nơi này cũng không thể vận dụng vũ lực, cũng không có thể tùy tiện khởi xướng chiến tranh, vì lẽ đó các loại lung ta lung tung lão Tiền phương thức liền tầng tầng lớp lớp xuất hiện, cái này cũng là Hắc Trảo sâu sắc vì đó nghi ngờ nan đề.

"Người cứ như vậy cho bọn họ tiền?" Cao Phong nhìn đứng tại chỗ hi cười hờ hờ các nam nhân lẳng lẳng hỏi ngược lại Hắc Trảo? Hắc Trảo trong mắt loé ra dữ tợn tức giận, tàn nhẫn mà hướng về bên người thổi ngạt nước bọt, lớn tiếng nói: "Vậy người muốn làm sao làm? Làm cho cả nam bộ trên hoang dã trăm cái bộ lạc, mấy vạn người đến đuổi giết chúng ta sao?"

Hắc Trảo để Cao Phong trở nên nghiêm túc, hắc phát hiện mình phạm vào một cái sai lầm, quen thuộc dùng giết chóc phương thức để giải quyết vấn đề, vì lẽ đó gặp phải bất cứ chuyện gì, hắc đều muốn dùng phương pháp đơn giản nhất giải quyết vấn đề.

"Là chu vi giám thị sao?" Cao Phong đột nhiên mỉm cười đối với Hắc Trảo nói rằng, Hắc Trảo không khỏi mà gật đầu, nếu không phải người chung quanh giám thị, hắc nói cái gì cũng không biết đáp ứng.

"Ồ vùng phía tây hoang dã cướp. Cướp làm sao lời giải thích?" Cao Phong lần thứ hai hỏi dò, Hắc Trảo sững sờ, một hồi lâu mới lắc đầu nói rằng: "Trừ phi cướp. Cướp những người khác bộ lạc, không phải vậy, không có ai sẽ quản, đương nhiên, không nên bị người khác nhìn thấy giết người. . ."

"Khoát Nha. . ." Cao Phong không hỏi nữa nói, quay đầu đối với phía sau hô, Hắc Trảo hung nanh con mắt nhìn chăm chặp Cao Phong, nhìn hắc muốn ngoạn nhì trò gian gì?

Đóng

"Tam Trảo, người gọi ta?" Từ phía sau tránh ra một người, người này vừa xuất hiện, để Hắc Trảo con mắt hạt châu đều sửng sốt nửa tròng đi ra, Khoát Nha bên trong tóc dài bị tẩy đen thui trong suốt, có chứa một điểm phiêu dật, chỉnh tề khoát ở đầu vai, trên mặt kinh niên không xong sắc sỡ đầy vết bản cũng không thấy tung tích, da kia trên chưa từng hiện thân quá lỗ chân lông cũng vừa xem hiểu ngay.

Điều này cũng thôi, thế nhưng ai cũng không biết, Khoát Nha tại sao ăn mặc một thân tinh xảo cắt giảm quái lạ y vật? Không giống những người khác lung tung khoát da thú mà là mang theo tu thân jacket cách thức, trước đây lông xù lộ bắp đùi cũng bị trông lên màu sắc tươi đẹp hoa cách vẩy ngắn, nhìn qua như. . ., rất lẳng lơ bao Không Tước?

"Người mang mấy người cho ta đem bọn họ trên người gì đó đoạt lấy đến, có thể đánh người, nhưng không thể gây tổn thương cho người, người rõ ràng?" Cao Phong chỉ vào những kia dương dương tự đắc nam nhân nói, Hắc Trảo lập tức rõ ràng Cao Phong dự định, đầu óc nhưng không xoay

chuyển được.

"Như vậy không phải trái với quy củ sao?" Hắc Trảo nghi vấn, nhưng nói chuyện rất không tự tin, hiển nhiên, hắn cũng đoán ra một vài thứ, chỉ là đầu óc không có Cao Phong chuyển nhanh.

"Số một, quy củ của nơi này chỉ có một cái, không nên dễ dàng giết người, không nên dễ dàng phát động chiến tranh. Thứ hai, quy củ là tử, người là sống, bọn họ có thể dựa vào quy củ đến lấy tiền, chúng ta tại sao không trái với quy củ đi cướp tiền? Đệ tam, quy củ chỉ là đối với thủ quy củ nhân tài hữu dụng, chúng ta không tuân quy củ, đối với chúng ta vô dụng, chỉ cần, chúng ta không trái với quy củ là được. . ."

Cao Phong liên tục nói rồi ba cái, nhưng Hắc Trảo liền nghe rõ ràng điều thứ nhất, sau đó liền bị Cao Phong cho mang tới câu bên trong, đến cùng là một cái gì quy củ mới là không dùng thủ quy củ?

"Ta yêu thích điều quy củ này, thật sự rất yêu thích. . ." Cao Phong mỉm cười nhìn ở Khoát Nha dưới chân lẫn lộn kêu rên gia hóa, gờ khắc này trên người bọn họ hết thấy đều bị lột dưới, quần áo, giày, vũ khí, nội khóa?

"Ta bất kể, hiện tại ngươi đến phía trước đi, nơi này đến Hoàng Hồng trong bộ lạc đường đều do ngươi phụ trách, chú ý, không nên như người nơi này để lộ ra ngươi hiểu được cảm kỳ văn minh, không phải vậy. . ."

Hắc Trảo biết nghe lời phải ẩn giấu hậu trường, nhưng lại một lần nhắc lên Cao Phong hiểu văn tự sự tình, hắn cũng biết, Cao Phong mặc dù có thể đem toàn bộ bộ lạc hậu cần kế hoạch làm được ngay ngắn rõ ràng là dựa vào cái gì, vị trí ở trong bộ lạc, hắn không tiếp tục phản đối.

"A Đại, nếu như ta mang theo đội ngũ đến Hoàng Hồng lạc, không những sẽ không cho tiền, ta còn có thể kiếm tiền, ngươi có phải hay không để Bạch Thố các nàng đi, ta không muốn bên người mang theo một đám nữ nhân, ngươi cho ta hai cái người hầu đi theo rất tốt. . ."

Cao Phong nghĩ đến mỗi ngày đều muốn đổi mặt những kia ngũ đại tam thất thiếu nữ, liền có chút phiền lòng, bởi vì theo duyên cớ của hắn, các thiếu nữ đồ ăn sung túc, kết quả. . . , thời gian một tháng, mỗi người các nàng đều mập bốn, năm cân, đặc biệt Bạch Thố, đều sắp mập mười cân, thật sự rất đáng sợ. . .

"Ngươi đến cùng có thích hay không nữ nhân?" Hắc Trảo rốt cục hỏi hắn rất đã sớm muốn hỏi, bởi vì các loại bất ngờ hoặc là trùng hợp, hắn theo bản năng nhận định Cao Phong lấy hướng về không bình thường, câu nói này cũng nín rất lâu, vốn định lên lút đem Cao Phong điều chỉnh xong, không nghĩ tới đều là không như mong muốn.

"Ta làm sao lại không thích nữ nhân?" Bị nghi ngờ xu hướng tình dục đối với Cao Phong là tối kỵ, lập tức cổ con ngươi một mặt kiệt ngạo, Hắc Trảo ngón tay đột nhiên hướng cách đó không xa nhục hương nữ chỉ đi,

"Nàng liền không phải nữ nhân?" ". . ." Trầm mặc một lát, Cao Phong đột nhiên táo bạo lên, lớn tiếng nói: "Ta tại sao muốn tìm cái phi bà?"

Lời này Cao Phong vẫn muốn nói, vẫn luôn không có cơ hội nói ra khỏi miệng, đặt ở trong lòng đã lâu rồi, ngày hôm nay Hắc Trảo không biết nổi điên làm gì, cho hắn nói đến người phụ nữ tới, rốt cục để trong lòng hắn hăm hực một lần bộc phát ra.

"Ngươi thích gì dạng?" Hắc Trảo nhưng trong lòng yên ổn rất nhiều, kỳ thực Cao Phong có thích hay không người phụ nữ đều mặc kệ sự tình của hắn, nhưng có một chút, hai người đàn ông là không sinh được Hắc Trảo gia tộc người thừa kế, chỉ cần Cao Phong yêu thích nữ nhân là đủ rồi. . .

"Ta yêu thích. . ." Cao Phong theo bản năng liền muốn nói ra Khải Nguyệt, nhưng nhìn thấy Hắc Trảo trong mắt nghiêm nghị, trong lòng kiệt ngạo lần thứ hai hiện lên, lớn tiếng nói: "Ngươi quản ta thích gì dạng?"

Khải Nguyệt là hoàng nhân bộ lạc nữ nhân, điểm ấy Cao Phong không muốn khiến người khác biết, có thể phần này duyên phận nhất định sẽ có ngăn trở, nhưng hắn cũng không phải là Tam Trảo, hắn là Cao Phong, luôn có biện pháp giải quyết, hắn cũng không ghét hoàng nhân, nếu là có cơ hội. . .

"Vậy ngươi liền cho ta đăng hoàng, chờ ngươi đến Hoàng Hồng bộ lạc, cưới thủ lĩnh con gái, sống mười mấy nhi tử, đến thời điểm ta mới là không quản ngươi. . ."

Hắc Trảo không cho Cao Phong cơ hội phản bác, đem lại nói tử, xoay người rồi đi, để Cao Phong trong lòng lửa giận vô hình nuốt chút nữa đem chính mình bẻ mất.

"Tam Trảo, lại có người đến rồi, chúng ta phải hay không kể tục. . ." Khoát Nha không mở mắt cười cầm một chuỗi thúy Diệp tiền, lộ ra Khoát Nha, Cao Phong giương mắt liền nhìn thấy ở phía xa, xông lại hơn trăm cái cầm trong tay đao thương nam nhân, lửa giận trong lòng liền bị dòi đi phương hướng, hét lớn một tiếng: "Xếp thành hàng, chuẩn bị nghênh địch, chỉ cho phép bắt sống. . ."

Chương 105 : Hoang dã ác bá

Nam bộ hoang dã chưa bao giờ bình tĩnh, ở đây, quý giả nhất không phải lương thực, mà là tin tức, tin tức khả năng mang đến bút lớn của cái, cũng có thể là mang đến tai nạn, ở cái này không có điện thoại, không có mạng lưới thời đại, vùng phía tây hoang dã tin tức truyền bá so với bất kỳ địa phương nào đều nhanh.

Trong vòng một ngày, vùng phía tây hoang dã một phần ba bộ lạc đều biết, có cái ngoại lai bộ lạc cùng hung cực ác, phạm là rơi xuống trong tay bọn họ người đều sẽ không có kết quả tốt, trên người gì đó sẽ bị cướp sạch không nói, liền ngay cả đầu đang bó đều sẽ bị nhổ xuống, quả thực chính là hung tàn nhất giặc cướp.

Nếu là lấy hướng về, hết thấy bộ lạc đều sẽ dùng tốc độ nhanh nhất làm ra phản ứng, điều binh lực đi hủy diệt cái này bộ lạc, cướp đoạt nữ nhân hài tử còn có của cải, nhưng ngày hôm nay, nhưng không có người ra mặt, bởi vì cái này bộ lạc nhất làm người ta lên án địa phương chính là, bọn họ chỉ cướp. Cướp, không giết người, bắt luận người nào đều không giết.

Vùng phía tây hoang dã pháp luật duy trì vùng phía tây hoang dã mấy trăm năm ổn định, ước định thành tục quy củ không có bất kỳ người nào dám đánh phá, chỉ cần đối phương không giết người, bọn họ liền không có lý do gì động thủ, có chút tâm tư nhạy bén người cũng từng nghĩ tới vu oan giá họa, thế nhưng, nhân gia căn bản là không để mình bị đẩy vòng vòng, những khác bộ lạc đều không có chuyện gì, liền bộ lạc của người người chết, ai biết phải hay không đi trong hãm hạ tử?

Đến ngày thứ ba, toàn bộ vùng phía tây hoang dã đều biết có như thế một cái bộ lạc, một cái coi tài như mạng, lòng dạ độc ác bộ lạc.

Vùng phía tây hoang dã nguyên bản không có nhiều như vậy qua đường phí, nhưng theo hoang nhân xâm lấn, rất nhiều rải rác bộ lạc đều từ phía Đông hoang dã chạy đến nam bộ hoang dã, những này mất đi thổ địa bộ lạc ở nam bộ là tối màu mỡ bữa tiệc lớn, bọn họ lợi dụng người ngoài chưa quen thuộc nam bộ lỗ thủng, xúi giục làm khó dễ.

Một khi đợi được đối phương trở mặt giết người, thì sẽ có vô số bộ lạc tạo thành đại quân nhào tới, xé nát kéo nát ăn được trong bụng, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm những kia ngoại lai bộ lạc, nhưng không nghĩ tới, làm thực hoạt động gặp phải hiểu việc đồng đạo, làm việc so với bọn họ còn muốn lưu loát, muốn không phải là bọn hấn đều là biết gốc biết rễ lão oan gia, nói không chắc còn tưởng rằng ngoại lai này bộ lạc là đối thủ cũ già trang.

Cao Phong vốn không muốn làm quá mức, lại nói, hấn so với Hắc Trảo càng yêu thích nam bộ hoang dã, vùng phía tây hoang dã quy củ tuy rằng đơn giản, nhưng thuộc về bất chấp hậu quả táo bạo, mà nam bộ hoang dã đã có ước định thành tục quy củ, liền có đại thể trên bảo đảm, nếu như hấn lúc trước chưa từng xuất hiện ở Tam Trảo trên người, mà là ở nam bộ hoang dã, nói không chắc hấn giờ khắc này sống sao cho so với ai khác đều tốt.

Quy củ còn có một cái giải thích, có thể rằng buộc chỉ có thủ quy củ người, phạm là không thể bị ràng buộc người đại thể trở thành người trên người, thay cái thuyết pháp, bọn họ cũng gọi là nhân sĩ thành công, bởi vì đại đa số người đều là không có mục tiêu, hoặc không có theo đuổi chỉ an với hiện trạng người bình thường, muốn thành công, phải cùng người khác không giống nhau, chỉ ít về mặt tư tưởng không giống nhau.

Cao Phong vẫn luôn rõ ràng đạo lý này, cho nên hấn cũng không giấu dốt, làm hết sức nắm lấy mỗi một cơ hội đi biểu hiện mình, đang không ngừng mà thành công bên trong, ở người khác trong lòng dựng nên tự tin, bằng không, Hắc Trảo sẽ không đối với hấn hiện tại kiệt ngạo nhắm một mắt mở một mắt.

Nhưng bởi vì trong lòng ngột ngạt dâng lên ngọn lửa vô danh, Cao Phong ở toàn bộ nam bộ hoang dã kéo dài một hồi tuyệt thế ác bá mở màn, chó săn Khoát Nha cùng tay chân Can Tử, hậu trường hai cái bảo hộ giả, hơn nữa thuộc về hấn hai trăm gia đình, liền ở vùng phía tây hoang dã trên các con đường diễn xuất từng hình ảnh khiến người ta kinh ngạc cường đoạt.

Phạm là ngăn cản Cao Phong đòi bảo hộ phí, Khoát Nha trực tiếp dẫn người đi tới một gậy gỗ tăng gấp bội, lột sạch không nói, còn để bọn hấn phải người trở lại năm tiền chuộc, lý do chính là, bọn họ ở tổ tiên kiến tạo trên đường thu lấy qua đường phí, ai cũng biết Cao Phong là người ngoại lai, nhưng Cao Phong dùng gậy để bọn hấn rõ ràng vùng phía tây hoang dã quy củ.

Đóng

Nếu như làm tức giận đại bộ lạc, đơn giản hơn, một đám tối hội diễn hí thân nô tay không đi tới cùng bọn hấn làng nhà làng nhàng, sau khi liền ngã trên mặt đất đạn chân rên rĩ, thật giống cách cái chết không xa, đây cũng là biến mất trong lịch sử rất lâu chạm sứt, mặc kệ có lỗi không sai, người chết chính là sai, nếu như Cao Phong người đã chết, đối phương liền trái với nam bộ hoang dã quy củ, nếu là muốn động thủ, hai ngàn tên võ trang đầy đủ nam nhân mất nhìn chăm chăm, cho dù diệt bọn hấn đều là đáng đời.

Ngoại trừ cái này, tự nhiên không thể thiếu ám côn, lừa dối, câu cá các loại hoạt động, nói trắng ra là chính là bắt nạt nam bộ hoang dã bộ lạc các loại thủ pháp còn ở vào chủ nghĩa xã hội giai đoạn sơ cấp, mà Cao Phong nhưng là dùng trí nhớ kiếp trước bên trong mấy ngàn năm văn minh tinh tú tổng kết đến thủ đoạn cao minh.

Hắc Trảo vẫn luôn cho rằng mình đang nằm mơ, nhưng trước mặt từng đóng Thuyết Diệt tiền để hấn không nhận rõ đến cùng phải hay không nằm mơ, ở vùng phía tây hoang dã, Thuyết Diệt tiền chính là lượng lớn vật tư, thông qua dài dằng dặc thương đạo, trải qua gian nguy mới đổi lấy đến, trong đó gian khổ không tiếp thu người biết, có thể nói, tùy tiện một mảnh Thuyết Diệt tiền đều ngưng tụ mấy cái hoặc là một đám dũng sĩ sinh mệnh cùng máu tươi.

Nhưng đã đến Cao Phong nơi này, làm sao lại trở nên đơn giản? Lúc trước hẳn còn cho rằng nam bộ hoang dã người rất đáng sợ, như một tấm lưới lớn vô hình bao phủ chu vi, nói không chắc lúc nào liền đem người vây ở chính giữa, nhưng ở Cao Phong trong miệng làm sao lại đã biến thành người ngốc, nhiều tiền?

Nếu như nam bộ hoang dã người ngốc, năm đó suýt chút nữa chỉ còn dư lại một cái quần, ôm Tam Trảo sẵn thú mới trở lại bộ lạc hẳn lại là cái gì? Trẻ đàn độn sao?

"Không được, tuyệt đối không được, đây là gia tộc cần nhất công nghệ cao item, biết cái gì gọi là công nghệ cao sao? Ta nói rồi người cũng không biết, chúng ta lần này đến không phải chạy nạn, mà là dùng những thứ đồ này hướng về gia tộc mua cơ hội, cơ hội? Ta làm gì thể muốn nói cho người nghe? Đầu đầu cũng có hoang nhân, chúng ta lưu chờ chết ở đây sao? Chỉ cần cùng gia tộc kéo lên quan hệ, dĩ nhiên là có thể sống. . ."

Khoát Nha chiếc kia hồ lấm mồm Âm từ bên ngoài truyền đến, để Hắc Trảo nhủ mầy, hẳn rất không hiểu, tại sao Cao Phong phải đem Khoát Nha đẩy ra, làm đại biểu đi dọa dẫm đánh cướp, lừa gạt? Ở nam bộ hoang dã, có thể làm ra lần này thành tựu người là cỡ nào vinh quang, lẽ nào Cao Phong liền một điểm không để ý?

"Hai trăm cái Thuyết Diệt tiền? Người phải khế nô đây? Cuộn cuộn lẩn, ta một phút mười mấy Thuyết Diệt tiền trên dưới đại nhân vật, còn quan tâm người chút ít đồ này sao? Muốn công nghệ cao item, người nằm mơ. . ."

"Trừ phi, trừ phi trên tay người có vật gì tốt, ta có thể nói, quá cái này tiết từ con mắt sẽ không chuyển tốt như vậy, các loại (chò) hoang nhân vừa đến, cả nhà người già trẻ đều cho người khác làm khế nô đi, nói không chắc trước khi chết còn có thể hồi ức một thoáng ăn no cảm giác là lúc nào?"

"Ta xem không hiểu Đại trưởng lão, ta xưa nay không biết, có một số việc chỉ dùng miệng liền có thể nói tới cùng thật sự tựa như. . ." Nhị trưởng lão lạnh nhạt ngồi ở Hắc Trảo trước mặt, một mặt tang thương nói rằng, trong ánh mắt trần đầy bị thời đại vứt bỏ sự bất đắc dĩ, có vài thứ, càng trẻ hiểu được càng nhanh, Khoát Nha ở Cao Phong rèn luyện khẩu tài lặc lư dưới, vì theo đuổi nhục hương nữ mà thành công chuyển hình thành tên lừa đảo cũng ác bá, mà Nhị trưởng lão thì lại chưa từng tìm hiểu được quá.

"Điều này cũng muốn xem địa phương, này một bộ chỉ có ở nam bộ hoang dã mới có thể xài được, nếu là ở chúng ta nơi đó. . ." Mãn Đầu ngữ khí có loại hồ ly ăn không được cây nho mùi vị, con mắt nhìn chòng chọc Thuyết Diệt tiền trung gian một cái đồ sạm lưu ly bình, chiếc lọ đồ vật bên trong toàn bộ hoang dã đều tiếng tâm lừng lẫy.

Tuyệt Vọng pháo đài sở dĩ hùng bá hoang dã nhiều năm như vậy, là bởi vì bọn hắn sau lưng là gia tộc, mà gia tộc nắm giữ đồ vật, vĩnh viễn là người bình thường không cách nào với tới, Già La chúng thức tỉnh thuốc, bảo hộ giả năng lực tăng lên thuốc, còn có trong truyền thuyết, có thể đem bảo hộ giả tăng lên vì là Hiến Phong tinh hồn lên cấp thuốc.

Những thứ đồ này ở trong gia tộc đều là quý giá, đang bị coi là đất lưu đài hoang dã, càng là tuyệt đối báu vật, bất kỳ một bình thuốc đều là giá trên trời, mà mỗi một bình tăng lên trình độ đều cực kỳ có hạn, nhưng đối với một thế mấy chục năm kế thừa bảo hộ giả tới nói, đây chính là Thiên Tử bảo vật, không cho hẳn không đồ mất.

"Thủ lĩnh đại nhân, thủ lĩnh đại nhân, người cho nhìn, vật này có đáng tiền hay không? Bọn họ muốn chúng ta thuốc chữa thương, nhưng Tam Trảo nói không thể làm lợi cho."

Khoát Nha sao gào to hô chạy vào, cầm trong tay một cái hào quang chói mắt hộp, nhìn thấy cái kia hộp, Hắc Trảo tâm đột nhiên nhảy lên, nhỏ bé đáng sợ lợi trảo đột nhiên vươn đi ra, như sét đánh giống như đã nắm hộp, để Khoát Nha há hốc mồm chỉ ngây ngốc đứng tại chỗ.

"Ta, sau đó như thứ này đều lấy tới cho ta. . ." Hắc Trảo rất thô bạo, không có chút nào quan tâm người khác cảm thụ, Khoát Nha từ đầu đến cuối không có hiểu rõ vật này đến cùng là đang làm gì, vuốt đầu nói rằng.

"Gia hỏa kia cũng không làm rõ ràng được đây là làm gì vậy, nếu như đổi, chúng ta sẽ sẽ không lỗ?"

"Lẩn, có bao nhiêu đổi bao nhiêu. . ." Có thể xúc phạm Hắc Trảo uy nghiêm người tạm thời chỉ có Cao Phong, Khoát Nha còn chưa đủ tư cách đến nghi vấn Hắc Trảo, ở Hắc Trảo gầm lên bên trong, Khoát Nha rung mình một cái, mau mau chạy ra ngoài, Mãn Đầu nhưng không nhận được nói rằng:

"Phần này tăng lên thuốc người muốn dùng món đồ gì trao đổi mới bằng lòng cho ta?" Nói xong liền sáng quắc địa nhìn chăm chăm Hắc Trảo, hai tay nắm lấy đầu gối, chờ Hắc Trảo giờ công phu sư tử ngọam, Hắc Trảo vuốt ve hộp, mí mắt vẫy một cái, đại khí nói rằng: "Muốn thì lấy đi, nói chuyện gì đổi không đổi? Sau đó đều là một cái trong nôi cái ăn, không cần điểm Thái Thanh. . ."

Nhìn ra được Hắc Trảo tâm tình rất tốt, Mãn Đầu không biết Hắc Trảo là cái nào gần nhĩ không đúng, cũng không khách khí, nắm quá đồ sạm lưu ly bình, liền một cái rút tiến vào trong miệng, rất sợ Hắc Trảo đổi ý.

Chương 106 :Hắc Trảo quyết định

"Không thấy được, tiêu tử kia càng ngày càng năng lực, có thể, ta thật sự già rồi. . ."

Cảm thán tựa như, Hắc Trảo ánh mắt phức tạp nói rằng, Nhị trưởng lão không nói gì, có chút đau lòng nhìn Mãn Đầu ném xuống chiếc lọ, liền chiếc lọ bản thân, ở vùng phía tây hoang dã chỉ ít có thể đòi lấy ba cái xử nữ, nội dung bên trong thì càng không cần nhiều lời, nhưng Hắc Trảo dĩ nhiên mắt cũng không chớp đưa ra ngoài, có tính hay không tể con bán nhà tâm không đau?

"Tam Trảo đang làm gì?" Hắc Trảo không có hướng về bất kỳ ai giải thích hợp là đang làm gì, thuận miệng hướng về Nhị trưởng lão hỏi.

"Tam Trảo thu rồi rất nhiều thảo dược, một mực mặt sau không biết bận việc cái gì, lần này hoang nhân xâm lấn, rất nhiều bộ lạc đều ở trừ hàng vũ khí cùng thuốc trị thương, cho nên chúng ta lương thực không chỉ không có tiêu hao, còn nhiều hơn rất nhiều, trong bộ lạc còn có mười tám con Sa Đà, mấy trăm con giác mi. . ."

Nói tới chỗ này, Nhị trưởng lão nhất thời phản khởi lên, những thứ đồ này nuôi trồng cùng phân phối Cao Phong không để ý, tất cả đều giao cho hắn, trong tay có những thứ đồ này, Nhị trưởng lão cũng run lên, cái này cũng là hẩn tình nguyện bồi tiếp Hắc Trảo ngồi ở chỗ này nguyên nhân, hẩn muốn mỗi lần đi ra ngoài đều sẽ nhìn thấy một phản nhĩ kinh hi.

"Không nên đi quấy rối hắn, mặc kệ hẩn muốn cái gì đều thỏa mãn hẩn, ngoại trừ nam nhân ở ngoài. . ."

Hắc Trảo cũng lười đi quản Cao Phong, một trái tim tất cả trong tay trên cái hộp, chỉ cần có vật này, hẩn không hẩn không thể trở lên một bước, nếu là đến lúc kia, hết thầy nợ hẩn, hẩn cũng có tìm trở về.

"Đứng rồi, nghe nói hoang nhân tạm thời chưa từng xuất hiện ở nam bộ hoang dã, không biết bọn họ đang làm lý lẽ gì?" Nhị trưởng lão để Hắc Trảo suy nghĩ sâu sắc lên, không khỏi mà quay đầu nhìn về phía Mãn Đầu, đã thấy cái này độc nhãn mặt thẹo nhắm lại còn sót lại con kia con mắt, sắc mặt ửng hồng run rẩy.

"Hừ, dùng tăng lên thuốc, đời này ngươi đều đừng nghĩ trở thành Hiên Phong. . ." Hắc Trảo trong lòng lóe lên ý nghĩ này, khóe miệng hiện ra một nụ cười lạnh lùng, hẩn không phải là thật sự hào phóng, nếu là lấy trước, hẩn không có lựa chọn, nói không chắc sẽ dùng loại thuốc này, thế nhưng hiện tại.

"Tăng nhanh tốc độ, nhanh chóng chạy tới Hoàng Hồng bộ lạc, mặt khác, để Khoát Nha trở thành Ngũ trưởng lão, để hẩn phụ trách đối ngoại giao dịch. . ." Hắc Trảo làm quyết định, Nhị trưởng lão trên mặt vẻ mặt trở nên phức tạp, năm đó hẩn nhưng là chịu đựng tư lịch chịu đựng đến Ngũ trưởng lão, lần này các trưởng lão khác đều chết sạch mới có thể đến phiên hẩn khi (làm) Nhị trưởng lão, Khoát Nha tiêu tử kia mới bao lớn?

"Phải hay không lại tôi luyện mấy năm? Tiểu hài tử lòng dạ bất ổn. . ." Nhị trưởng lão là một người tốt, nhưng có một chút, lòng dạ không lớn, trước đó Can Tử trở thành Tam trưởng lão, hẩn liền không thích, hiện tại Khoát Nha trở thành Ngũ trưởng lão, trái tim của hẩn càng thêm xoắn xuyết.

"Có bản lĩnh ngươi như Khoát Nha như vậy chuẩn bị cho ta đến súc sinh lương thực Thụỵ Diệp tiên? Còn có thể tìm tới cho ta giá trị ba cái bộ lạc bảo bối?" Hắc Trảo đột nhiên đề cao âm lượng, để Nhị trưởng lão toàn thân đều bốc lên mồ hôi lạnh.

Đóng

"Đi thôi, ngươi là Nhị trưởng lão, điểm này cho dù Tam Trảo cũng không thể phản đối, nhưng ta không hy vọng ngươi có quá nhiều tư tâm. . ." Hắc Trảo sau đó để Nhị trưởng lão như được đại xá, đang lúc này, Mãn Đầu đột nhiên mở độc nhãn, con kia bình thường vẫn đục đục nhãn Lượng như bó đuốc, toả ra tinh quang hùng hổ dọa người, sau đó tinh quang chợt lóe lên.

"Đừng. . ." Mặt đất ở trong nổ vang rung động, Mãn Đầu mạnh mẽ một quyền đập xuống đất, để trên bàn trà Thụỵ Diệp tiên cùng tỉnh lại thuốc tất cả đều nhảy lên.

"Hoành Đoạn, ngươi cho ta khuất nhục, một ngày nào đó ta sẽ trả lại ngươi. . ." Có sức mạnh, có tự tin, Mãn Đầu nghiêng răng nghiêng lợi địa xin thề, Hắc Trảo mí mắt hơi nhảy lên, hơi kinh ngạc, giờ khắc này Mãn Đầu bên người vờn quanh khí tràng cùng Dạ Ma biết bao tương tự?

"Hắc Trảo, nhiều ta không nói, chỉ cần ngươi dùng được ta cứ mở miệng, ta đi ra ngoài. . ."

Đổi mặt đầy bàn thứ tốt, sức mạnh tăng lên Mãn Đầu cũng không hề dò xét, ném cho Hắc Trảo một câu nói liền đi ra ngoài, Hắc Trảo sắc mặt bình thản gật đầu, vẫn các loại (chờ) Mãn Đầu ra ngoài sau khi, xoạt địa mở hộp ra, lộ ra bên trong to bằng lòng nhãn màu đỏ rực viên châu, hạt châu này nhìn qua cũng không đáng chú ý, không có hương vị không nói, màu sắc cũng có chút ảm đạm.

Thế nhưng Hắc Trảo trong mắt cực nóng nhưng nói rõ, hạt châu này giá trị cách xa ở bất luận người nào phạm vi hiểu biết ở ngoài, khi hẩn cầm lấy hạt châu này thời điểm, trong lòng liền dâng lên dục vọng mãnh liệt, trong đầu vẫn có cái âm thanh để hẩn ăn đi.

"Hai tầng cơ hội, hai tầng a! !!" Đã đến bên mép, Hắc Trảo dừng lại, nhìn hạt châu này lắm lắm chi ngử, trong ánh mắt phức tạp.

Cao Phong ngồi xếp bằng ở chỗ hẹp trong lều, một điểm tia sáng từ lều vải đỉnh chóp khe hở nghiêng, trong bóng tối xuyên qua huyền Lược cột sáng, ngay khi trong cột ánh sáng, từng giọt óng ánh giọt nước mưa không ngừng hiện lên, như đồng thoại bên trong thế giới kỳ tích, những giọt nước mưa này nghịch ngợm quay chung quanh Cao Phong xoay tròn, xẹt qua từng đạo từng đạo đường vòng cung, tương tiếp rơi xuống bên người trong thùng.

Cao Phong nhắm mắt lại, cảm thụ yên tĩnh an bình, bên ra từng viên một giọt nước mưa hình thành mạng lưới, ở bên cạnh hần dày đặc trong thực vật, âm hoàng khô bại màu sắc tập kích xanh biếc, các loại (chờ) xanh biếc biến mất, Cao Phong khòe miệng hiện lên mỉm cười, chậm rãi mở mắt ra.

Hắn tìm tòi để cho mình tăng lên phương pháp, đó là không tính toán lượng lặp lại sử dụng năng lực, cần cỗi vùng phía tây hoang dã cũng không thể cung cấp Cao Phong quá nhiều thảo dược, mà ở nam bộ hoang dã, hắn có thể vận dụng thương mại thủ đoạn, làm hết sức thu thập, để hắn hoàn toàn chìm đắm ở nhiều lần tinh luyện trong quá trình, lượng biến mà biến chất quá trình.

"Rầm . . ." Rèm cửa vén lên, cường tráng bóng người từ bên ngoài đi vào, để Cao Phong khẽ nhủ mảy, ngẩng đầu liền nhìn thấy Hắc Trảo.

"Ăn nó. . . ." Không biết món đồ gì làm thành hạt châu màu đỏ đưa đến Cao Phong trước mặt, Cao Phong nhìn một chút Hắc Trảo lòng bàn tay đỏ vật bên trong, lại nhìn một chút ánh mắt phức tạp Hắc Trảo.

Cho dù làm bộ lạc thủ lĩnh Hắc Trảo cũng không quen duy trì vệ sinh, móng tay trung gian khảm màu đen vật chất, lòng bàn tay hiện ra ngăm đen bóng loáng, xem Cao Phong trong lòng dâng lên từng trận bốc lên nôn mửa dục vọng.

"Cái này, ta không đói bụng. . ." Không nghĩ ra được lý do cự tuyệt, Cao Phong mí mắt nhảy một cái nhảy một cái, toàn thân tóc gáy đều dựng lên, có vẻ như giờ khắc này Hắc Trảo nghiêm túc mà chăm chú, này mắc đi cầu vị không cho từ chối.

"Người nhất định phải ăn. . ." Hắc Trảo không biết như thế nào cùng nhi tử câu thông, lấy ra thủ lĩnh uy nghiêm, ra lệnh, Cao Phong không phải là trước đây Tam Trảo, lập tức trừng mắt Hắc Trảo, trong mắt kiết ngạo để Hắc Trảo lần thứ hai đầu đầu lên, lần lượt chống đối cùng ngỗ nghịch, để hắn hận không thể đập chết tên tiểu tử này, thế nhưng. . .

"Đây là có thể mua lại toàn bộ Hắc Trảo bộ lạc tiến giai dược vật, có thể toàn bộ hoang dã chỉ có này một viên, ăn hắn ngươi liền có thể. . ."

Cao Phong cuối cùng đã rõ ràng rồi Hắc Trảo trong mắt thần sắc phức tạp là vì cái gì, cũng không khỏi đến thay đổi sắc mặt, có thể giá trị một cái bộ lạc tiến giai dược vật không chỉ là quý giá, đã đến hi thế trần bảo mức độ.

Hắc Trảo đồng dạng là bảo hộ giả, là một không thể sống quá bốn mươi lăm tuổi bảo hộ giả, hắn muốn kế tục sống tiếp, trừ phi lên cấp thành Hiển Phong Giả La, nhưng hắn tình nguyện từ bỏ, đem cơ hội này đưa cho Cao Phong, chỉ vì Cao Phong có thể so với hắn đi càng xa. hơn

"Tại sao? Tại sao ngươi không cần?" Cao Phong thân thể không khỏi mà về phía sau nghiêng, muốn tách ra càng ngày càng gần lòng bàn tay, cũng không phải là phản cảm, mà là phần này trầm trọng hắn không chịu nổi.

"Ta dùng vô dụng, vật này rất hiếm có : yêu thích, tốt nhất tích lũy số lượng nhất định đồng thời dùng, đơn độc sử dụng lúc đó có hai tầng đến ba tầng cơ hội, ta già rồi, không có khả năng có cơ hội. . ."

Không có ai chê vứt bỏ mình có thể sống thêm chút thời gian, Hắc Trảo không phải thật tâm vì nhi tử trả giá tất cả vĩ đại phụ thân, hắn làm chỉ có một cái lý do, lợi ích mạnh mẽ nhất, đem cơ hội cho trưởng thành tính càng cao hơn Cao Phong.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107 : Cao Phong kiêu ngạo

"Ta không muốn, ta mình có thể. . ." Cao Phong tự cho là mình đã tìm được bí quyết, lắc đầu liên tục, Hắc Trảo mi tức giận tránh qua, hừ lạnh nói:

"Hừ, ngươi cho rằng liền một mình ngươi tự nhiên Giả La sao? Biết tại sao tự nhiên Giả La ít như vậy? Bởi vì bọn họ ở Giả La chúng thời gian là có thể lực thấp nhất, bất luận cái nào bảo hộ giả đều có thể giết chết bọn họ, ngươi còn muốn dựa vào chính mình sao?"

Hắc Trảo rốt cục nói ra Cao Phong trong lòng vẫn nghi vấn chân tướng, tại sao hắn ở Địa Tu trước mặt không đỡ nổi một đòn, tại sao đối mặt Hắc Trảo cùng Mãn Đầu vẫn như cũ sẽ cảm giác được áp lực.

"Tự nhiên Giả La chỉ có trở thành Hiển Phong sau khi, mới có sẽ có chân chính lực chiến đấu mạnh mẽ, ngươi đường phải đi còn rất dài, có lẽ là mười năm, có lẽ là hai mươi năm. . ."

Như một chậu nước lạnh gội ở Cao Phong trong lòng, trong đầu hắn chỉ có hai chữ, khổ bức.

"Người vẫn là ăn đi, chỉ ít có thể tăng nhanh một nửa tốc độ. . . " Hắc Trảo kêu ngao đem vật cầm trong tay đưa đến Cao Phong trước mặt, có chứa một điểm tiếu nuối cùng bỏ thí mùi vị.

"Ta nói, nếu như ta không dựa vào bất luận là đồ vật gì, ở trong vòng ba năm trở thành Hiện Phong, người sẽ nói thế nào?" Cao Phong cúi đầu cắn răng nói rằng, Hắc Trảo trong mắt lộ ra một tia trào phúng.

"Năm mơ. . . " "Ta liền làm cho người xem. . . " Cao Phong phát tiết tựa như gầm rú, đột nhiên đoạt lấy Hắc Trảo trong tay tiến giai được vật, lòng bàn tay trái trời nổi gập gờ, sau một khắc lòi ra vô số nhỏ vụn kết tinh vật chất, tầng này như cát bụi vật chất ở lòng bàn tay của hắn thành xoắn ốc xoay tròn, có khác mỹ lệ, phẳng phát Ngân hà ở trong tay hắn.

"Cho người. . . " Xoay tròn tinh sa bụi nhanh chóng ngưng tụ tập cùng một chỗ, hình thành to bằng đậu tương đậu hoàn bay trở về đến Hắc Trảo lòng bàn tay, mà Cao Phong tay phải chỉ còn dư lại màu đen tro cặn.

"Người. . . , người làm cái gì. . . " Hắc Trảo đau lòng nhìn cái kia chồng nhỏ vụn tro cặn, không nhận được rống to, đây không phải là chà đạp đồ vật sao?

"Hiện tại, người có thể tăng lên cơ hội chỉ ít gia tăng gấp đôi, ta muốn cho người tận mắt thấy, ta trở thành Hiện Phong một ngày kia. . . "

Cao Phong kêu ngao ngừng đầu lên, hai mắt như kiếm, đâm thẳng Hắc Trảo con người, Hắc Trảo cúi đầu nhìn lòng bàn tay óng ánh tinh luyện thuốc, trong lòng nhắc lên sóng to gió lớn. . .

Cao Phong có tôn nghiêm của mình, hắn không cần phương tiện, cũng không cần mượn dùng Tam Trảo di trạch đi đánh cắp cái gì, hắn đối với Hắc Trảo lời thề chưa chắc đã không phải là đối với mình chống lại?

Khoát Nha chính thức trở thành bộ lạc Ngũ trưởng lão, hối hận nhất nhưng là hương cò, trưởng lão cùng dũng sĩ có khác nhau một trời một vực dài ngộ cùng quyền thế, theo trưởng lão, có thể nói bằng ngữ ở cây táo bánh trên, có ăn không hết thịt nướng, theo dũng sĩ nàng vẫn như cũ chỉ có thể ăn chân liêu làm thành hoa màu.

Khoát Nha là cả bộ lạc người rất tâm phúc, mỗi ngày ở trong tay hắn ra vào vật tư không thể đếm hết, hơi hơi từ ngón tay khe trong lậu một điểm, chính là người bình thường ăn một năm cây táo bánh, hưởng hồ, nơi này lương thực cũng không phải là không có mùi vị gì cả bánh táo, mà là Nam Hoang mạch, có nhân nhật thơm ngọt ý vị mì phở là vùng phía tây hoang dã đám người chưa từng ăn qua mỹ vị nhi.

Đóng

Ở Khoát Nha toàn thân tâm do tên lửa đảo ác ôn hướng về gian thương chuyển biến thời điểm, Hắc Trảo cùng Cao Phong đều không có ra mặt, đúng là Mãn Đầu trở thành đội ngũ uy hiếp tính vũ khí, mà trong đội ngũ vẫn đều đang đợi chém giết bộ lạc dũng sĩ mờ mịt, không cần động đao thương liền có thể đạt được vô số vật tư, để bọn hắn đối với mình bắt đầu phủ quyết.

Có người vui mừng có người sầu, có người đắc ý có người sa sút thời điểm, tiếng xấu lan xa Hắc Trảo bộ lạc cuối cùng đã tới Hoàng Hồng bộ lạc biên giới.

Cao Phong hoàn toàn chìm đắm ở tinh luyện lạc thú bên trong, khi hắn rốt cục đột phá một lần tinh luyện mười tám giọt chất lỏng thời điểm, năng lực có tính bùng nổ tăng trưởng.

Lập lại công tác là tối làm hao mòn lòng người tẻ nhạt sự vật, nhưng Cao Phong nhưng ở sau khi đột phá tìm được lạc thú, ở trong tay hắn một khối màu đỏ sậm trên tảng đá, vô số nhỏ vụn ô phấn sa như khói đặc trời nổi đi ra.

Cao Phong ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm những này phấn sa, vô số phấn sa ở giữa không trung hội tụ lẫn, mãi đến tận hoàn toàn ngưng kết thành màu đen sắt thép, đây là một loại vượt qua hắn ngoài tưởng tượng năng lực.

Trong quá trình này, hắn cảm giác được chính mình phẳng phát chạm tới một vài thứ, phục hồi tinh thần lại, lại không có thứ gì chạm tới.

Ngay khi hắn mất ăn mất ngủ trong lúc đó, một trận thanh âm quen thuộc đột nhiên truyền tới trong tai của hắn, đột nhiên cả kinh, phấn sa tất cả đều biến mất hết sạch.

Thỏ tích trên lưng không gian rộng lớn, thu xếp một cái nho nhỏ lều vải vậy là đủ rồi, Cao Phong đột nhiên vén lên lều vải, liền nhìn thấy đội ngũ có chút rối loạn, đội ngũ tiến lên con đường kéo dài phần cuối mơ hồ có thể thấy được một toà to lớn núi đá, ở dưới sơn nham hiệp đạo trước có một toà cao hơn hai mươi mét lũy thạch tường vây, tường vây hùng vĩ đồ sộ, từ xa nhìn lại, để vùng phía tây hoang dã này quần nhà quê xem tâm trí hoa mắt, không biết thân là mộng.

Cao Phong tầm mắt cũng không hề ở trên tường rào nhiều dừng lại một giây đồng hồ, ánh mắt của hắn tập trung ở xa xa trên vùng bình nguyên chạy trốn điểm đen cùng rải rác tiếng súng, tiếng súng tĩnh lại hắn hồi ức, chẳng biết lúc nào, hắn đã xem loại này quay chung quanh kiếp trước nửa cuộc đời tới thanh âm quen thuộc quên mất, bắt đầu như cái hoang dã người bình thường sinh hoạt, thời khắc này, hắn một lần nữa cảm nhận được trước đây.

"Khoát Nha. . . , chuyện làm ăn đến rồi. . . " Cao Phong muốn cũng không nghĩ, lớn tiếng hét to đạo, mặc kệ bên kia là người nào, chỉ cần cùng kiếp

trước có quan hệ, đều không thể bỏ qua.

Khoát Nha thân là Ngũ trưởng lão, trên thực tế vẫn là Cao Phong tối tri kỷ chó săn, hẳn biết mình đạt được tất cả là thế nào đến, Cao Phong mệnh lệnh so với Hắc Trảo mệnh lệnh còn muốn hữu hiệu, chào một tiếng, hơn một trăm cái do thân nô cùng tù binh kẻ nô tạo thành đội ngũ chỉnh tề như một xông ra ngoài.

Mười người một tiểu đội, mười cái tiểu đội tập kết thành một cái đại đội, trăm người dường như một người, bằng phẳng chạy như toàn thể, tuy rằng nhân số không nhiều, nhưng có thiên quân vạn mã khí thế, trang bị càng là xa hoa đến cực hạn, mỗi người đều có mang giáp hộ tâm giáp, ba cái tiểu đội cầm trong tay răng nanh đao thuẫn, ba cái tiểu đội trong tay trường mâu, phía sau gánh vác lao, còn lại bốn cái tiểu đội càng ghê gớm hơn, mỗi người một bộ Nguyên Đồ nô, to lớn cùng nô trên cánh tay mang theo trắng toát thủ răng tên nô, phía sau túi đựng tên cây tiễn dày đặc.

Khi cái này đại đội ra tay trong nháy mắt, bất kể là bộ lạc dùng sĩ vẫn là hoang nhân chiến sĩ đều thua chị kém em, tuy rằng địa vị bọn hắn so với mấy cái này người càng cao hơn, như muốn so sánh, bọn họ phương thức chiến đấu càng như đê nhũ.

Đi tới đội ngũ cũng không đem hết toàn lực nỗ lực, từ đầu tới cuối duy trì đội ngũ hoàn chỉnh, như mở ra lợi trảo hướng bên kia bao phủ tới, tiếng súng càng thêm chế nhạo, người bị đuổi giết đã bắt đầu đi đội, càng ngày càng nhiều người bị đuổi qua giết chết, sẽ ở đó một bên sắp kết thúc trong nháy mắt, Khoát Nha dẫn người tách ra bọn họ.

Ba bên đều quần quýt lấy nhau, nhưng ở có tổ chức sẵn bên trong, tiểu đội quy mô thân nô môn như thu gặt hoa màu nông dân, đem những kia từng người vì là chiến nam nhân toàn bộ đánh đổ trên đất, một người đối mặt bốn phương tám hướng vũ khí, lại có tám khiên đem bọn họ chen trụ, liên hoàn thủ đều làm không được, gọn gàng nhanh chóng bị đánh đổ trên đất.

Đây là một hồi chuyện cười tựa như chiến đấu, bị đuổi giết một phương chỉ còn dư lại hai người, truy sát một phương chỉ ít năm mươi người, nhưng ở trăm người đội ngũ trong tay, liên hoàn thủ đều làm không được, liền bị giải quyết.

"Buông ta ra, các người biết chúng ta là ai vậy sao? Biết các người đã làm gì sao?" Một cái trời gô hung ác nam nhân đưa đến thổ tích phía dưới, Khoát Nha như một cái chờ đợi đàm phán thâm niên gian thương, dù bọn vẫn ung dung chờ đợi, lần này như cũ là Khoát Nha đứng ra, Cao Phong bàng thính.

"Ta mặc kệ các người là ai, ở ta phương con đường đi tới trên, các người ảnh hưởng nghiêm trọng đến ta phương an toàn, cũng đối với ta phương phụ nữ trẻ em tạo thành khủng hoảng, do đó dẫn đến ta phương xuất hiện tổn thất, đối với này ta sâu biểu tiếc nuối, cũng đốc thúc quý phương liên chuyện này làm ra giải thích. . ."

Khoát Nha vút ra hẳn ở lại lịch không biết nói rồi bao nhiêu lần lý do, đối với lý do này, đại đa số người cũng đã tập mãi thành quen, nói chuẩn xác, phạm là xuất hiện ở Hắc Trảo bộ lạc trước mặt vật còn sống đều sẽ bị tóm lấy, cũng coi đây là lý do hướng về bọn họ dọa dẫm.

"Các người đã gây họa, xông đại họa, bị các người bắt trụ người là tà ác, là toàn bộ thế giới tà ác, các người sẽ hại chết chính mình. . ."

Người này hiển nhiên nghe không hiểu Khoát Nha đang nói cái gì, chỉ lo tự mình tự mở miệng rống to, cuồng loạn đáng vẻ như bệnh thần kinh viện người điên, nhưng đối với tâm tình này, Khoát Nha đồng dạng đối mặt vô số lần, yên tĩnh thu dọn chính mình ống tay áo, tựa như như muốn nghe, lại tựa như mất tập trung.

"Kết quả đi ra, hai con thổ tích chân kinh lưu thai, năm con Sa Đà kinh hải mà chết, còn có hơn 100 con giác mi chạy tán đi, không tìm về được, ba mươi nữ nhân bị hù chết, tám mươi cái nữ nhân bị dọa điên rồi, hơn một trăm cái hải tử dọa trở thành kẻ ngu si. . ."

Song Hoàng giống như vậy, từ phía sau đi ra một cái khiến người ta trong lòng phát lạnh hàn tử, không có ai mặt, chỉ có màu đỏ tươi cầu kết bắp thịt, lộ ra trắng toát xương gò má, như Ác Ma bình thường nhìn chăm chăm cái kia trắng hán, để hẳn ánh mắt không khỏi mà đánh飄.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108 :Tìm tòi nghiên cứu chân tướng

"Chà chà, người nghe được sao? Tổn thất của chúng ta lớn đến mức nào? Nếu không phải nam bộ hoang dã có quy tắc, ta không phải bói các người bị không thể, hiện tại các người nói cho ta biết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nếu như. . ."

Khoát Nha tiếc nuối lắc đầu, một đôi nhìn như đôn hậu mắt nhỏ đột nhiên thoáng hiện điên cuồng hàn quang, nói chuyện cũng không lại lộ ra thiếu mất khẩu Khoát Nha, hàm súc mà lạnh lẽo, khiến người ta không dám xem thường cái này chỉ có mười lăm, mười sáu tuổi đại hài tử.

"Ta nói rồi, các ngươi căn bản không biết mình đã làm gì, tà ác, tà ác a, đó là toàn bộ thế giới đại địch. . ."

Hán tử này cũng có chính mình y nắm, một cái tà ác đó là hắn không có gì lo sợ lý do, nhưng Khoát Nha hoàn toàn không để mình bị đẩy vòng vòng, đột nhiên nhấc chân đá vào mặt của người kia trên, để hắn liền kêu thảm thiết đều không có tới cùng phát sinh, liền phun ra hai viên hàm răng ngã xuống đất.

"Ta để ngươi tà ác, ta để ngươi tà ác, ta xem ngươi còn nói không nói tà ác. . ." Lần lượt đá vào đầu của nam nhân trên, trên thân thể, trên đùi phát sinh thùng thùng vang trầm, Khoát Nha đầu đầy mồ hôi, kịch liệt vận động để hắn vi thử, ở hắn lần lượt đá đập dưới, ngách sợi tóc như quả cầu, lần lượt bồng bênh.

Ở Khoát Nha dưới chân, người kia cũng chỉ có thể phát sinh kêu rên, lần lượt phun ra hồng, bạch, lục các loại chất lỏng, thỉnh thoảng mang theo mấy viên loang lỗ màu đen răng vàng lớn.

Cao Phong một mực suy tư người đàn ông này theo như lời nói, tà ác là chỉ bị bọn họ truy sát đám người kia, nhân số đại khái ở khoảng mười người, súng trong tay chỉ đều là súng lục, trang phục nhưng cùng hoang nhân gần như, khác nhau chỉ là bọn hắn bại lộ thân thể địa Phương Thiếu một ít, trong đó phần lớn đều bị đuổi giết hoang nhân cho đánh chết, còn lại hắn là bị áp giải đến trong đội ngũ.

Ngoài ra, người đuổi giết bị giết đi con số cũng không nhiều, tuy rằng rất nhiều người bị thương thương, nhưng cũng không trí mạng, trừ phi thương tổn được chỗ yếu, nhưng không giống trường mâu như vậy khiến người ta mất đi hết thầy sức chiến đấu.

Khoát Nha một mực quan sát Cao Phong vẻ mặt, đã thấy Cao Phong cúi đầu trầm tư, hai cuộn sợi tóc ngăn trở gò má, cho rằng Cao Phong không hài lòng, phát sinh kêu quái dị, đột nhiên nhảy lên một cước đá vào đỉnh đầu của người nọ trên, liền thấy người kia toàn thân co giật, chảy xuống một giọt vệt nước.

"Được rồi Khoát Nha, đi hỏi rõ ràng, đến cùng là xảy ra chuyện gì?" Cao Phong đột nhiên ngừng đầu, nhìn chăm chú trên đất sắp tắt thở gia hỏa nói rằng.

Hoàng Hồng bộ lạc ngay khi phía trước, là nam bộ hoang dã tới gần Tuyệt Vọng pháo đài bộ lạc, cũng là toàn bộ hoang dã hết thầy đặc sản ra vào nhập trung chuyển địa, cùng Tuyệt Vọng pháo đài có rất sâu liên hệ, Hắc Trảo bộ lạc nhưng ở cuối cùng về khoảng cách dừng lại, bởi vì Cao Phong muốn thăm vấn một thoáng những kia được gọi là nhân loại gian ác.

Đầu tiên nhìn cảm giác, trước mắt còn sống hai người đều là sinh trưởng ở địa phương hoang dã người, tổ chim giống như bên trong trường tóc rối bời, trên mặt, trên cổ ngăm đen dơ bẩn, còn bọn hắn nữa móng tay bên trong than đá hôi tưa như bụi trần, mà bọn họ cũng không có mặc giày, trên người da thú tàn ra quái lạ lằng lờ xù, chỉ có không giống là con mắt của bọn họ.

Đóng

Con mắt của bọn họ giấu ở ngónh ngang sợi tóc trung gian, không có hoảng loạn cùng tuyệt vọng, chỉ có tuần đạo người giống như cứng cỏi cùng xem thường, tựa hồ quỹ trên mặt đất ngưỡng mộ không phải là bọn hắn, mà là Cao Phong, đây là phát ra từ trong xương kiêu ngạo, một loại vô hình cảm giác ưu việt, cái cảm giác này người khác không cảm giác được, nhưng Cao Phong đầu tiên nhìn liền cảm giác được, bởi vì hắn cũng giống như thế, bất kể là đối xử Khoát Nha vẫn là cái khác đều là, duy nhất liệt ở ngoài chính là Khai Nguyệt.

"Tà ác. . ." Cao Phong thường thức súng trong tay chỉ, lại phát hiện tạo hình quái lạ súng ống có một ít thô ráp, rất nhiều nơi cũng không hề trải qua đánh bóng, nắm tay cũng không phải là rất thoải mái, không có công trình plastic khảm nam, ở mùa đông rất dễ dàng đông thương da thịt

Chuẩn tâm là oai, không có trải qua điều giáo, đánh không trúng người rất bình thường, được trúng được nhân tài thật sự khiến người ta kỳ quái, duy nhất khiến người ta cảm thấy không sai chính là, này khẩu súng lục ở thượng đồng phía dưới có thêm cái phụ gia băng đạn, trọng tâm nhưng vẫn như cũ thuận lợi, mặc dù nặng lượng so với hắn ở cái thế giới này để một khẩu súng lục nặng không ít, nhưng hỏa lực kéo dài trên so với được với một nhánh vi trùng.

Nhìn thấy Cao Phong súng lục trong tay, hai người đồng thời liếc nhau một cái, tránh qua trào phúng cùng xem thường.

"Tà ác?" Cao Phong tay phải cầm súng lục, tiện tay kéo qua một cái không biết chứa cái gì đồ vật cây mây sọt ngồi xuống, thẳng tắp phía sau lưng, kiểu chân ngưng mắt nhìn hai người, súng lục đánh nhịp đập vào trên đùi, có vẻ thư thích mà tự nhiên.

"Hừ. . ." Một người trong đó hừ lạnh một tiếng, liền nghiêng đầu đi, một người khác hơi kinh ngạc Cao Phong nắm thương phương thức, nhưng là vèn vèn như thế.

"Tà ác là cái gì?" Cao Phong hỏi lần nữa, tầm mắt ở trên người hai người tìm kiếm càng nhiều dị thường.

Nặng trình trích súng lục lần lượt gõ ở trên đùi, phát sinh nhẹ nhàng tiếng vang, nhưng bên trong lều cỏ chỉ có này một thanh âm, Cao Phong cũng không nóng nảy, tới đây đã hơn hai tháng, hắn học được ẩn nhẫn.

"Các ngươi là binh sĩ?" Cao Phong đột nhiên mở miệng, đột nhiên phá vỡ yên tĩnh.

Binh sĩ không phải chiến sĩ, không phải dũng sĩ, bản thân ở vùng phía tây hoang dã không có ý nghĩa, chỉ có chân chính quân đội mới sẽ dùng cái từ này, nhưng Cao Phong thăm dò rơi vào khoảng không, hai người căn bản không có phản ứng, khoe miệng trào phúng nhưng càng ngày càng rõ ràng, nhưng là đem Cao Phong cho rằng hầu tử xem cuộc vui.

"Đây là cái gì?" Cao Phong nhấc tay lay động súng lục, giả vờ không hiểu hỏi, cho dù trước mắt hai người kia khả năng cùng kiếp trước có quan tâm, Cao Phong nhưng là cái ngạo khí, hẳn không cho phép người khác lần lượt khiêu khích chính mình.

"Người man rợ, cái kia là tặng cho ngươi đâm thối. Con mắt thứ tốt. . . ." Trước đó tối kiệt ngạo gia hỏa đột nhiên đã mở miệng, trêu tức đáng vẻ nhìn qua rất vui vẻ, cho dù khoe miệng chảy xuống sền sệt huyết tương.

Tí tí tách tách huyết tương ở tại hần dưới người mặt đất tích lũy ra màu đỏ tươi một mảnh, nhưng hai mắt của hắn trước sau khiêu khích nhìn Cao Phong, Cao Phong hơi cúi người, hướng về hai người nghiêng, chăm chú nhìn bọn họ, trầm giọng hỏi: "Ngươi nói cái gì? Nói cái gì nữa?"

"Ha ha, cái kia là tặng cho ngươi đâm. . . ." Sẽ ở đó người đắc ý kêu la âm thanh đem lạc chưa lạc trong nháy mắt, lạnh lẽo cái chuỗi thương tàn nhẫn mà đánh ở trên gương mặt của hắn, dùng một cái một tiếng, đánh quỵ trên mặt đất hắn tại chỗ 360 độ xoay tròn, phun ra nửa cái nát tan răng một búng máu.

"Ngươi muốn thử một chút sao?" Cao Phong mũi chân sẽ ở đó người trước mắt, cái kia so với trước lạnh lẽo gấp mười lần lời nói, cái này vốn là thấy chết không còn nam nhân tìm đập không khỏi mà gia tốc, nhưng lập tức bị trong đầu hắn cuồng nhiệt xua tan, như ở trên bờ bình nhảy thực nhân ngư giống như vậy, đột nhiên há mồm hướng về Cao Phong mũi chân cắn quá khứ, cho dù đó là một đôi thâm hậu da thú chế tác giày, cho dù hàm răng của hắn bị đánh rơi hơn nửa.

Tốc độ của hắn đột nhiên mà cấp tốc, nhưng Cao Phong càng nhanh, hơn nhanh như tia chớp nhấc chân dẫm lên trên mặt người kia, để hắn nguyên bản liền sưng lên gò má đột nhiên đau đớn gấp mười lần, không khỏi mà phát sinh như dã thú gào thét kêu rên.

"Có chút ý tứ, các ngươi so với hoang dã người càng như dã thú, bọn họ thất bại sẽ khi (làm) khế nô, các ngươi thất bại, sẽ phản kháng đến thời khắc cuối cùng, thật là khiến người ta kính nể a. . . ."

Nói tới chỗ này, Cao Phong đột nhiên kéo xuống người này da thú, lộ ra hần rấn chắc lưng.

Lúc này Cao Phong lại phát hiện không giống, bấp thập cầu lên sống lưng trên không có quá nhiều vết thương, màu sắc có chút trắng nõn, không có quá nhiều đầy vết bẩn, so với khoảng thời gian này mỗi ngày rửa ráy Khoát Nha nhìn qua còn sạch sẽ hơn, trước đó dơ bẩn bề ngoài chỉ là ngụy trang, bọn họ căn bản không phải hoang dã người.

Nam nhân bị nhỏ xuống da thú y vật sau khi, toàn thân lỗ chân lông đột nhiên co rút lại, hắn hoảng sợ quay đầu nhìn về phía Cao Phong, nói chuẩn xác, hắn xem chính là Cao Phong súng lục trong tay, trước đó hắn trêu chọc Cao Phong như vậy, giờ khắc này nhưng sợ sệt Cao Phong thật sự dùng súng lục đưa cho hắn bạo cức.

Về mà nhẹ vang lên, Cao Phong rút ra giết người vô số, nhưng vẫn như cũ sắc bén răng cưa Quân Dao, sắc bén răng cưa hơi treo lại nam nhân dưới sườn da thú, không giống nhau : không chờ nam nhân thở một hơi, đột nhiên lòi ra một cái miệng máu tử, làm cho nam nhân không nhịn được lớn tiếng gào thét, dưới sườn da dê là cơ thể người mẫn cảm nhất địa phương, chịu đến đau đớn sau khi, cũng so với những nơi khác đau đớn mấy lần.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109 :Lòng đất người

"Các ngươi là ai, phía sau các ngươi là cái gì tổ chức, còn có, các ngươi vì sao lại bị hoang dã nhân xưng chỉ vì là tà ác. . . ." Một chuỗi dài thăm vắn từ Cao Phong trong miệng phát ra, hỏi chính là trên đất đau rút gân nam nhân, ánh mắt lại nhìn từ đầu tới đuôi không lên tiếng người kia.

Người này tuổi không lớn lắm, môi chỉ có lông tơ, tuy rằng trong ánh mắt cũng có tuần đạo người cứng cỏi, nhưng ẩn giấu lấp loé bất an kinh hoàng, Cao Phong vừa bắt đầu sẽ không có nhằm vào hắn, Cao Phong biết, có lúc ngoại bộ kích thích so với tự mình trải nghiệm dễ dàng hơn khiến người ta sợ hãi.

"Người man rợ, từ ở trong tay ngươi ta giá trị, ta giết mười mấy mặt đất người, đời này đáng giá, giết ta đi. . . ."

Cảm thụ phảng phất than khối chích viêm đau nhức, nằm trên mặt đất thờ hờn hèn nam nhân đại gào thét, nhưng Cao Phong sự chú ý cũng không ở trên người hắn, Quân Dao xoay tròn gây xích mích, bay lên một khối dính đầy máu tươi da người. Roi xuống hai từ kia trên mặt, để hắn đang kinh ngạc thốt lên bên trong hất đầu, muốn né tránh.

"Mặt đất người? Thú vị, người man rợ là ta, mặt đất người là ai? Các ngươi là ai?" Cao Phong ngữ khí từ đầu đến cuối không có biến hóa, đơn điệu mà gần buồn, chữ nhưng rõ ràng cực kỳ, ánh mắt sắc bén nhìn chòng chọc vào con mắt của thiếu niên, trong miệng phát sinh chất vấn.

"Ngươi đời này đừng nghĩ biết, các ngươi não dung lượng cũng là so với con chuột đại điểm, muốn phải hiểu rõ lai lịch của chúng ta, nằm mơ. . . ."

Đau nhức khơi dậy người kia cuối cùng điên cuồng, hấn trái lại bị Cao Phong làm tức giận, trong miệng cuồng chửi rủa không thôi.

"Mắng chửi đi, mắng chửi đi, đừng tưởng rằng như vậy sẽ làm tức giận ta, ta cũng sẽ không như người mong muốn giết chết người, mặc kệ người có tin hay không, ta đối với người có thể kiên trì bao lâu càng cảm thấy hứng thú. . ."

Nói xong, Cao Phong mũi dao đốt nam nhân gáy sau da dẻ, bàn tay hư nắm, để Quân Dao đứng thẳng ở người kia trên da, đưa ra năm ngón tay, chỉ dùng lòng bàn tay đỡ lấy Quân Dao, ngón cái nhẹ tránh qua chuôi dao, liền thấy Quân Dao như mũi khoan bình thường nhanh chóng xoay tròn, thái nhỏ da dẻ, tung toé điểm điểm bé nhỏ huyết điểm, làm cho nam nhân không nhận được phát sinh buồn buồn giọng mũi.

"Còn không muốn nói sao?" Cao Phong trước sau chỉ hỏi một người, cái ánh mắt kia bên trong bất an từ từ tăng thêm thiếu niên, Cao Phong ánh mắt nhìn về phía hấn chỉ có một cái tín hiệu, dưới một người chính là người.

Quân Dao thẳng tắp xẹt qua nam nhân phía sau da dẻ, cái kia ngăm đen mà rắn chắc da dẻ bị đều đều cắt ra, lõi thoát bên trong màu đỏ tươi bắp thịt, không giống nhau: không chờ máu tươi ngấm ra, một chút màu trắng xương sống liền đang ngo ngoáy trong cơ thể mơ hồ có thể thấy được, để thiếu niên kia màu xanh lục lục như rau chân vịt.

Giết người rất dễ dàng, thích ứng máu tươi cũng rất dễ dàng, nhưng muốn nhìn thấy người sống sờ sờ ở trước mặt bị tùy ý giải đào, không phải là tùy tiện người nào đều có thể chịu được, đặc biệt cái này hiểu được rủa rầy, biểu hiện hơn người một bậc tù binh tới nói.

"Người không phải biết chúng ta chính là tà ác, các người cùng ta đánh mấy trăm năm, vẫn đem ta áp chế ở lòng đất, đòi đòi kiếp kiếp đều không thấy được bầu trời, chỉ có thể như con chuột như thế sống sót. . ."

Thiếu niên đột nhiên bộc phát, rít gào lên gọi ra, lại làm cho Cao Phong lông mày đột nhiên nhảy lên, đột nhiên kéo xuống thiếu niên da thú, lại nghe được càng cao hơn kháng rít gào.

Nói thật, Cao Phong không phải lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân thân thể, hấn người hầu cận đoàn chỉ ít xem quang quá ba cái, ở hoang nhân bộ lạc xem nhân thể cũng có mấy cái, nhưng còn là lần đầu tiên nhìn thấy không phải như vậy no đủ quá mức thân thể, trước mắt thiếu niên này bị nhỏ xuống quần áo sau khi, lộ ra bộ mặt thật.

Cũng không như trong tưởng tượng toàn nữ phong quang, một đôi cũng không hùng vĩ ngọn núi bị một tầng lại một tầng cây đay bó chặt chú bao lấy, đè ép ra đại bánh hình dạng, lộ ở bên ngoài da thịt cũng không đủ mềm mại, nhưng có khỏe mạnh màu vàng nhạt ánh sáng lộng lẫy, thiếu nữ trong mắt hết thấy kiên định tất cả đều hóa thành kinh hoàng, một người phụ nữ chỉ có quần áo bị người xa lạ nhỏ sau khi mới sẽ chân chính sợ hãi, không phân thời đại.

Đóng

Cao Phong cũng không hề cho làm cho tay chân đại loạn, chưa nói xong cách một tầng, cho dù coi sạch nữ nhân cũng không phải là chưa từng thấy, cân nhắc nhì quan sát cái này vóc người phụ họa hấn thẩm mỹ quan nữ nhân, thâm trầm nói rằng:

"Cỡ nào thật da dẻ a, cỡ nào sáng loáng sắc thái a, nếu như lột hạ xuống, nhất định sẽ là thượng ưu tú da. . ."

"Vô liên si, có cái gì hướng ta. . ." Trên đất nam nhân đột nhiên điên cuồng bắt đầu vặn vẹo, trong ánh mắt sự phản nộ sắp lao ra viền mắt, hấn không thể đem Cao Phong thiêu chết, trên lưng vết thương bị hấn kịch liệt vặn vẹo xé rách, chảy ra càng nhiều máu tươi, ở tại hấn dưới người tích lũy ra một mảnh màu máu.

"Người nói ta là người man rợ, liền ứng rõ ràng rơi xuống người man rợ trong tay kết cục, ta cũng sẽ không để cho các người dễ dàng chết như vậy, súng lục là chỗ nào đến. . ."

Cao Phong một tiếng quát lớn, ở hai người lòng rối như tơ vò thời khắc, một lời nói toạc ra bọn họ sử dụng vũ khí, để thiếu nữ cùng nam nhân ánh mắt đột nhiên hiển hiện ra khó mà tin nổi.

"Kèn kẹt ca. . ." Một trận hoa cả mắt biểu diễn, Cao Phong súng lục trong tay trong nháy mắt phân giải thành hơn mười linh kiện, những này linh kiện đều đều xếp đặt ở Cao Phong trước người,

Ngồi xếp bằng ngồi dưới đất Cao Phong hai tay đặt ở trên đầu gối, xem thường mà châm biếm mà nhìn hai người, đối với dưới thân nam nhân lan tràn dòng máu không hề bị lay động.

"Trả lời ta hỏi người, các người có thể sống, không trả lời. . ., hừ. . ."

Cao Phong lần thứ hai nhìn về phía thiếu nữ, ngón tay nhẹ bốc lên thương kỵ, chỉ là dựa vào ký ức liền nhanh chóng lấp ráp lên.

Này khẩu súng lục Cao Phong chưa từng tiếp xúc qua, rất nhiều thiết kế đều là hoàn toàn mới, nhưng ngay khi hấn phân giải một khúc, súng ống chi tiết nhỏ cùng tin tức liền hoàn mỹ hiện ra với trong lòng, không cần con mắt đến xem, hấn tựa như chơi trăm lần, ngàn lần giống như vậy, nhanh chóng lấp ráp lên.

Từng cái từng cái linh kiện như nhảy múa rơi xuống Cao Phong trong tay, đang vang lên giòn giã bên trong dung hợp ở súng lục trên, chỉ là mấy cái chớp mắt, một khẩu súng lục liền lại xuất hiện ở trong tay của hấn, đến lúc này, hai cái cái gọi là tà ác liền biết, trước mắt Cao Phong không phải là bọn hấn

tưởng tượng người man rợ, mà là một cái tinh thông súng ống đại sư.

"Người rớt cuộc là ai . . ." Nam nhân đã bắt đầu suy yếu, chảy ra máu tươi đều sắp muốn tiêu hao hết hân giọt cuối cùng nguyên khí, thiếu nữ cũng đã quên sợ hãi, đại ra nhìn Cao Phong trong tay múa thương hoa, nguyên bản ở trong tay nàng lạnh lẽo trầm trọng súng lục như có sự sống, ở Cao Phong trên tay phóng ra sinh động sức sống, nàng không nghi ngờ chút nào, người này có thể ung dung đem viên đạn phóng ra đi ra ngoài.

"0. 45 đường kính, trang đạn mười tám phát, trọng lượng 3,500 kilôgam, đỉnh chỉ năng lực mạnh, uy lực cực lớn, nhưng tỉ lệ trúng mục tiêu kém, đường đạn lệch khỏi nghiêm trọng, không có ngàn vạn lần xạ kích luyện tập, không thể đạt đến đầu phát đánh trúng, ta nói đúng chứ?"

Cao Phong nguyên bản chuẩn bị đối với nam nhân gây cực hình, đến hù dọa một người khác, bức bách bọn họ nói ra mình muốn tin tức, nhưng đáng tiếc, thiên toán vạn toán hân toán sai đối phương là một nữ nhân, Cao Phong là kiêu ngạo, hân xem thường với đi đối với một người phụ nữ dụng hình, vì lẽ đó, hân dùng mặt khác một loại phương thức đến đánh tan đối phương kiêu ngạo cùng tâm lý ưu thế.

Súng lục hai người đều sử dụng tới, cũng đều từng nghe đã nói truyền cho bọn hân súng lục người theo như lời nói, nhưng không có một câu cùng Cao Phong nói tương xứng, nói chuẩn xác, vũ khí này ở trong lòng bọn họ không hề giống Cao Phong như vậy vừa ý, chỉ vì, vật này lại như Cao Phong nói tới, uy lực vô cùng lớn, nhưng là muốn được trúng được người, thường thường có thể trầy da cũng đã xem như là vận khí.

"Ta không biết các người là người nào, chế tạo loại này súng ống người hiển nhiên không đủ dùng tâm, rất nhiều nơi đều không hợp lý, hơn nữa nữ nhân không thích hợp dùng loại này đường kính súng ống, hơi hơi thay đổi một chút, chỉ ít có thể tăng cao 30% đầu phát đánh trúng, 50% trở lên tính năng. . ."

"Chúng ta là lòng đất người. . ." Thiếu nữ đột nhiên mở miệng cắt đứt Cao Phong đề tài, Cao Phong ánh mắt lấp lánh, đem súng lục phóng tới trên đùi nhìn thiếu nữ.

"Mạc Viện. . . , không cho phép lại nói. . ." Nam nhân dùng cuối cùng khí lực gào thét, Cao Phong khẩu súng trong tay tránh qua tàn ảnh, đột nhiên chỉ về đầu của nam nhân, phát sinh đỉnh tai nhức óc nổ vang, Lưu Hỏa như bay lún trốn, nam nhân trong tiếng kêu gào thê thảm, đột nhiên chỉ đứng dậy từ rống to,

"Người kếp tục, lòng đất người, mặt đất người? Ta càng ngày càng cảm thấy hứng thú. . ." Thiếu nữ trên mặt bắn đầy máu tươi, sợ hãi nhìn nam nhân máu thịt be bét bên tai, toàn bộ lỗ tai đã chấn bắn ra bạo, không lưu lại một điểm vết tích, Cao Phong làm cho nàng phục hồi tinh thần lại, đột nhiên va đầu vào trên đất, như thần phục, thê thảm cầu khẩn nói:

"Ta cái gì đều nói, xin người cứu cứu Thi Bằng đi, hân sắp chết rồi. . ."

"Người gọi Mạc Viện? Hân gọi Thi Bằng?" Cao Phong lăm bầm nhai hai người này ở trí nhớ kiếp trước bên trong có thể tính làm phổ thông tên, nhưng ở cái thế giới này, lại làm cho hân lại không tên cảm giác thân thiết, không khỏi mà nhắc lên môi: "Càng ngày càng thú vị, các người có thể gọi ta Cao Phong. . ."

Lần thứ nhất, Cao Phong hân diện nói ra tên của chính mình, đồng thời từng giọt óng ánh long lanh tản ra cây cỏ mùi thơm ngát chất lỏng mưa rơi rơi xuống nam nhân vết thương, nóng bỏng bỏng vết thương đột nhiên truyền đến lạnh lẽo, làm cho nam nhân không khỏi mà rên rỉ lên, nhưng không lại đau bắp thịt co giật, vết thương kia tuôn ra máu tươi cũng bắt đầu động lại.

"Người. . . , người cũng là lòng đất người?" Mạc Viện mở to trắng đen rõ ràng hai mắt, không dám tin tưởng hỏi, mà nam nhân cũng không tiếp tục ngăn cản Mạc Viện, hân vừa nãy suýt chút nữa chết ở họng súng, tâm tình cùng trước đó vô vị lại có chỗ bất đồng.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Ký Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110 : Sơ tham thế giới

"Không, ta không biết cái gì lòng đất người, cái gì là trên đất người, tất cả những thứ này đều các người phải nói cho ta biết. . ."

Rốt cục cạy ra hai người kia miệng, Cao Phong trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nói thật, hân cũng không am hiểu tra tấn, nếu là còn hỏi không ra, hân liền chuẩn bị từ bỏ, để bộ lạc người dựa theo hoang dã quy củ đến trừng trị bọn họ.

"Chúng ta là từ lòng đất đến, vị trí cụ thể người giết ta cũng không có thể nói cho người biết, nhưng mặt đất người biết sự hiện hữu của chúng ta, mấy trăm năm qua, chúng ta vẫn cùng mặt đất người tác chiến. . ."

Thiếu nữ giăng giải để Cao Phong nhủ mảy, lòng đất nhân hòa mặt đất người rút cuộc là ai? Tại sao muốn làm chiến? Còn bọn hán nữa vì sao lại bị mặt đất người cừu thị? Đây đều là vấn đề.

"Năm mươi năm trước ta còn không sinh ra, mặt đất nhân hòa lòng đất người bạo phát mấy trăm năm quy mô to lớn nhất quyết chiến, trên mặt đất mỗi một chỗ đều có chiến đấu, vô số người ở ngọn lửa chiến tranh bên trong bị chết. . ."

Mạc Viện cũng không rõ ràng lắm lòng đất người lý do, nhưng có một chút rất rõ ràng, lòng đất nhân hòa mặt đất người là tặc địch, là không thể điều hòa kẻ thù, tuy rằng bọn hán đều có cùng chủng tộc đặc thù, nhưng song phương một khi gặp mặt, đó là một mất một còn, mà chiến tranh đều là cùng mặt đất người Thắng Lợi cáo chung, bởi vì Già La mạnh mẽ, bởi vì lòng đất vật tư bản cùng, cũng bởi vì, lòng đất người vũ khí đối với cao đẳng Già La cũng không hề quá to lớn công hiệu.

Mạc Viện giảng giải, để không biết nền tảng cùng nguyên do Cao Phong càng ngày càng hồ đồ, Mạc Viện chính mình cũng không biết dưới nền đất nhân hòa mặt đất người khởi nguyên, bọn họ sử dụng vũ khí đều là Cao Phong quen thuộc vũ khí, loại nhưng chưa từng thấy, nhưng trước đó xuất hiện ẩn cóร่อง hai đầu tiêu chí hợp nhưng nói rõ, thế giới này cùng hán cùng một nhịp thở.

"Lòng đất vĩnh viễn không có ánh sáng tự phát tuyến, rất nhiều người cả đời đều ở vẩn đục trong không khí kéo dài hơi tàn, cũng không đủ đồ ăn, bọn họ đại thể dinh dưỡng không đầy đủ, không có thuốc, hải tử chết trẻ rất nhiều, ta, Thi Bằng, còn có rất nhiều người sinh ra không bao lâu cha mẹ liền chết đi, tất cả những thứ này đều là mặt đất nhân tạo thành, bọn họ không cho phép chúng ta lên tới mặt đất cuộc sống tự do. . ."

Mạc Viện làm tổng kết tính lên tiếng, Cao Phong không thể trí phủ, mặt đất người là hết thầy sinh tồn trên mặt đất nhân loại, bao quát hoang dã người, thế nhưng vùng phía tây hoang dã là một hoàn cảnh gì, không có ai so với hán rõ ràng hơn, đồ ăn? Chỉ có dũng sĩ mới có thể ăn được tốt nhất, thuốc? Thuốc trị thương có tính hay không? Hải tử chết trẻ? Mươi cái hải tử có thể sống sót ba cái cũng đã xem như là ông trời mở mắt.

"Mục đích của các người là cái gì? Bọn họ tại sao đuổi giết các người?" Nam nhân thương thế trên người chiếm được khổng chế, nhưng hán cũng bởi vì lượng lớn mất máu mà hôn mê, bên mép trầm trọng mà thỉnh thoảng hô hấp, Cao Phong không tiếp tục đi quản hán, chỉ là nhìn chăm chăm Mạc Viện kể tục truy hỏi.

Đóng

Mạc Viện thực sự không xưng được đẹp đẽ, chỉ ít ở trên mặt ngăm đen vật tư bị rửa sạch sẽ trước đó, vì lẽ đó Cao Phong có thể thần nhiên mà đối diện ràng không mặc quần áo đáng vẻ, chưa giọt sương Mạc Viện ở Cao Phong bình thần ánh mắt lạnh như băng bên trong không tìm được bất kỳ cảm giác an toàn, có hay không Thi Bằng ngăn cản, không tự chủ liền nói ra.

"Chúng ta là liên lạc nhân viên, muốn cùng hoang nhân đạt được liên lạc, có kẻ phản bội như gia tộc bán đứng chúng ta, đuổi giết chúng ta chính là liên hợp bộ lạc trưởng lão hội người, bọn họ là nam bộ hoang dã thực tế người chương không. . ."

Cao Phong lông mày sắp nheo cùng nhau, hoang nhân, bộ lạc liên hiệp hội, lòng đất người, mặt đất người, đồng thời xây dựng thành to lớn âm mưu, đem toàn bộ hoang dã quấy nhiễu long trời lở đất, mà Hắc Trảo bộ lạc ở chính giữa lại như một mảnh phiêu linh lá cây, bất cứ lúc nào đều có chìm xuống khả năng.

"Tam Trảo, đến rồi thật là nhiều người, có ít nhất hai, ba ngàn, là không phải chuyện của chúng ta phạm vào?"

Khoát Nha lo lắng chiêng vỡ tiếng nói từ bên ngoài truyền đến, cái kia biến âm thanh kỳ quái dị âm điệu để Cao Phong phiền não trong lòng càng nặng mấy phần, thực sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó?

"Là bộ lạc liên hiệp hội người, người chuẩn bị đem chúng ta giao ra sao?" Mạc Viện đã không lại hướng về trước đó như vậy thấy chết không sờn, rơi vào người man rợ trong tay, chỉ có thể coi là không may, thế nhưng rơi xuống hiểu súng ống, có dòng họ người man rợ trong tay, có thể cũng không phải là xấu xa như vậy, tuy rằng, hán xác thực rất tàn nhẫn.

"Ở lại chỗ này. . ."

Can Từ cùng Nhị trưởng lão đầu đầy mồ hôi nhìn không ngừng áp sát vòng vây, tuy rằng vây quanh nhân số của bọn họ không tới Hắc Trảo bộ lạc một nửa, nhưng mỗi người đều là thân thể cường tráng hán tử, mà Mãn Đầu nhìn tình cảnh này dĩ nhiên ngậy đại, hán nghĩ tới một tháng trước, cảnh tượng giống nhau cũng phát sinh ở bộ lạc của hán.

"Thả ta, các người nhanh ta thả ta, quỳ trên mặt đất hướng về chúng ta cầu xin tha thứ, nói không chắc sẽ tha các người một mạng. . ."

"Xem a, xem a, người của chúng ta đến rồi, bọn họ tới cứu chúng ta, các người đám này người ngoài sẽ không có kết quả tốt. . ."

"Hừ, hừ hừ, vừa này là ai đánh ta, đứng ra cho ta. . ."

Bị quần lấy nhau các nam nhân phát sinh lớn tiếng ồn ào, không có sợ hãi hướng về Hắc Trảo bộ lạc trút xuống sự tức giận của bọn hán.

Hắc Trảo vẫn không xuất hiện, Cao Phong mang theo Khoát Nha từ phía sau đi ra, ở sau lưng bọn hán, còn có hai cái túi chữ nhật khảm tràm đầu, dùng sức nhì đựng đưa đầu nam nhân.

Lúc này, Hắc Trảo bộ lạc ngưng tụ ngột ngạt mà không khí sốt sắng, tất cả mọi người đều đối với vây tụ tới được bộ lạc dũng sĩ cảm thấy khủng bố, nơi này không phải là Địa Tu bộ lạc, bọn họ cũng không có tường vây có thể chống đỡ."

Chỉ có Cao Phong trực thuộc hạ biểu hiện khá hơn một chút, chỉ ít bọn họ không có nhìn chung quanh, nắm chặt vũ khí chuẩn bị bất cứ lúc nào tiếp địch.

Ngay khi Cao Phong lượng lớn bên kia phảng phất hải triều giống như đám người thời gian, từ trong đám người đi ra một đám ăn mặc trường bào người đôi với bên này chỉ chỉ chỗ chỗ.

Những người này trang phục đại khái giống nhau, trường bào nhiều là tươi đẹp cây đay bó làm thành, cùng Khoát Nha váy hiệu quả như nhau, chỉ bất quá bọn hắn càng khoa trương hơn, áo choàng trên dùng các loại tươi đẹp mà hỗn loạn màu sắc bồi lên trừu tượng đồ án, lại như từng con từng con màu lông diêm lệ gà trống lớn.

"Cái kia ai, người cút cho ta lại đây, quỳ trên mặt đất để ta đá, đá đến ta thoải mái mới thôi. . . ." Một cái nghiêm trọng lộ tin âm thanh truyền đến, mơ hồ không rõ, còn có một chút gào lên đau đớn. ,

Trước đó bị Khoát Nha đánh roi miệng đầy hấn người hấn từ kia híp sưng con mắt, như một con hình người trư, máu thịt be bét miệng lại như lão thái thái miệng, thể thâm mô dạng nói chuyện cùng hấn ngữ khí hoàn toàn không đối xứng.

"Tam Trảo. . . ." Khoát Nha có chút sốt sắng, nôn nóng lôi kéo cổ áo, rất là làm khó để nhìn Cao Phong, giờ khắc này tình huống vượt qua hấn tiếp thu phạm vi ở ngoài, không biết phía sau làm thế nào, có phải thật vậy hay không muốn đi quỳ xuống?

"Đánh, đánh hấn cũng lại nói không ra lời mới thôi" Cao Phong căn bản là muốn không đem đám người kia để ở trong lòng, vẫn quan tâm xa xa đội ngũ, đang lúc này, trong đội ngũ động.

Một con do các loại tươi đẹp lông chim biến chế cờ xí từ trong đội ngũ xuyên ra đến, thẳng tắp về phía Hắc Trảo bộ lạc lại đây, giờ cờ xí trắng hấn cao tới hơn hai mét, trên người bấp thịt cuộn cuộn như đá hoa cương, nhưng ở tại hấn dưới người, là một không tới 1 mét sáu vóc dáng thấp nam nhân, mặc trên người trường bào, hiện ra ung dung không vội tư thái.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Muốn giảng đạo lý

Chờ người đàn ông này đi tới gần, không giống nhau : không chờ Khoát Nha tiến lên, Cao Phong nhưng trước một bước tiến lên, bởi vì hấn biết, Khoát Nha không đối phó được người như thế, loại ánh mắt này ôn hòa, tự tin, có chứa một điểm kiêu ngạo cùng người bề trên khí tức người.

"Lê nào các người liền tìm không ra chân chính có thể làm chủ người sao? Một đứa bé?" Người đến tuổi không nhỏ, hơn ba mươi tuổi đáng vẻ, thể nhưng bảo dưỡng rất tốt, da mỏng thịt lược, mi xương cao vọt, viền mắt hãm sâu, con mắt lấp lánh có thần, vừa nhìn liền biết là cái người rất có chủ kiến.

Cao Phong ánh mắt cùng người đến va chạm, ở cái kia khác hấn thần sắc không tránh né chút nào, một lát đột nhiên mỉm cười, gật đầu nói: "Ta là Hắc Trảo bộ lạc Đại trưởng lão, cùng người nói, vậy là đủ rồi. . . ."

Cao Phong phóng thích tin tức cũng làm cho người đến kinh ngạc, trong mắt xem thường không khỏi mà thu liễm mấy phần, một lần nữa quan sát Cao Phong, rất nhanh hấn cũng nhìn ra không giống, nắm giữ so với người trưởng thành càng trầm ổn hơn ánh mắt, lộ ra đa thủ vật áo ngực che kín các loại mới dù vết sẹo, cương nghị mà anh tuấn khuôn mặt cũng làm cho người sinh ra hảo cảm trong lòng.

"Rất là làm cho người ta thần phục, gặp lại người, ta mới cho là mình già rồi, các người là từ vùng phía tây hoang dã đến?" Người đến ngữ khí trở nên ôn hòa mà sinh động, khiến người ta như mặt gió xuân, nhưng ở trong giọng nói có tham tìm tòi để trình trặc.

"Vùng phía tây hoang dã mười ba cái bộ lạc duy nhất chạy đến, một đám không còn quê hương người mà thôi. . . ." Cao Phong trong lời nói vừa có khoe khoang, cũng có cảnh cáo, bọn họ là duy nhất từ vùng phía tây hoang dã trốn ra được người, mang theo nhiều như vậy phụ nữ trẻ em không mất, chứng minh thực lực của bọn họ cường hấn, không còn quê hương ý tứ chính là, chân trần không sợ xỏ giày.

"Đều là bộ lạc, bất kể là vùng phía tây hoang dã, vẫn là nam bộ hoang dã, nói đến đều là lúc trước từ Tuyệt Vọng pháo đài đi ra người đáng thương a. . . ." Người đến đôi mắt đề tài, nhưng không có kế tục tra cứu, mà là gián tiếp kéo quan hệ đến, để Cao Phong trong lòng cười gằn, phía Đông hoang dã lẽ nào cũng không phải là? Từ phía Đông hoang dã chạy đến bộ lạc có từng còn có một cái lưu lại?

"Đứng đây, cho nên chúng ta trở lại, vì là chống đỡ hoàng nhân dâng ra sức mạnh của chính mình. . . ." Cao Phong ngữ ca mà biết nhả ý, tiếp nhận đề tài thả ra Hắc Trảo bộ lạc thiện ý, để người đến cười ha ha, lại như hai cái lần đầu gặp mặt, liền cảm thấy hiểu ngầm bằng hữu.

"Có thể hay không may mắn mời người đến bộ lạc ngồi một chút, vùng phía tây hoang dã cần cỗi, có thể lấy ra tay đồ vật không nhiều, cây táo tửu xem như là như thế." Cao Phong liên tục nhìn chăm chăm vào người đến con mắt, khách sáo mà đối trả nói rằng.

"Cái này, sau đó có rất nhiều cơ hội, trước đem trước mắt sự tình xử lý đi. . . ." Người đến đột nhiên đổi sắc mặt, giải quyết việc chung đáng vẽ, hắn sẽ trở mặt, Cao Phong đồng dạng trở mặt, nghiêm túc gật đầu nói:

"Nếu như người nói chính là bọn họ. . . ." Ngón tay chỉ vào đang bị Khoát Nha quật bạt tai gia hỏa môn, tăng thêm ngữ khí nói rằng: "Cái kia các người có phải hay không chuẩn bị kỹ càng bồi thường đây?"

"Bồi thường?" Người đến sững sờ, lập tức ánh mắt thâm thúy lên, tỉ mỉ xem Cao Phong, hoài nghi trước mắt cái này hơn mười tuổi Đại trưởng lão có hay không điên rồi?

Đóng

"Chúng ta từ hơn vạn hoang nhân trung gian giết ra đến, không phải là tùy tiện người nào đều có thể bắt nạt, chúng ta đồng ý vâng theo vùng phía tây hoang dã quy củ, nhưng chúng ta cũng sẽ không để cho người bắt nạt, ngày hôm nay người của các người xông tới chúng ta phụ nữ trẻ em, chiếu thành tổn thất, này có thể muốn cố gắng nói rằng. . . ."

Căn bản không cho người đến cơ hội nói chuyện, Cao Phong hàng loạt pháo tựa như nói ra, để người đến tròn mắt ngoác mồm, còn nửa ngày mới khép lại miệng, ánh mắt quái dị nhìn quét Cao Phong người sau lưng người biến sắc mọi người, lại quay đầu nhìn về phía phía sau tối om om đứng sững, đều không nhận rõ, là chính mình bao vây Hắc Trảo bộ lạc, vẫn là Hắc Trảo bộ lạc bao vây bọn họ?

"Người có làm lẫn không?" Rốt cục vẫn là không nhận được hỏi lên, này ghé nói hắn là hắn nói mới đúng, làm sao cũng phải nhường Hắc Trảo bộ lạc lưu ba cân huyết mới đứng đây?

"Người của các người không chết, một cái cũng chưa chết, nói như vậy, chúng ta sẽ không có trái với nam bộ hoang dã quy củ, nếu không có trái với quy củ, như vậy tất cả phải chiếu quy củ đến, hoặc là nói, các người muốn dựa vào mạnh mẽ vũ lực lật đổ mấy trăm năm ước định thành tục quy củ?"

Cao Phong biết người đến suy nghĩ trong lòng, tung coi là lợi khí thủ đoạn, quy củ, chỉ cần có quy củ, như vậy, hắn liền đứng ở thế bất bại.

"Người cần nghĩ cho rõ, nam bộ hoang dã dùng bao nhiêu năm, chết rồi bao nhiêu người mới định ra quy củ này? Tạo dựng lên rất khó, nhưng muốn phá hoại rất dễ dàng, chỉ cần người điểm cái đầu, toàn bộ nam bộ hoang dã cũng không cần lại tuân thủ cái gì quy củ. . . ."

Cao Phong không giống nhau : không chờ âm tình bất định người đến nói chuyện, dùng trầm thấp mà nghiêm nghị tiếng nói giảng giải, tựa như ở mê hoặc, lại tựa như cảnh cáo.

"Nhưng chúng ta. . . ." Người đến bình tĩnh và bình tĩnh rốt cục bị đánh vỡ, hắn không nghĩ tới Cao Phong dĩ nhiên sẽ dùng nam bộ hoang dã trọng yếu nhất điều ước đến ràng buộc chính bọn hắn.

"Không nên nghĩ nói xấu là chúng ta trước tiên không tuân quy củ, chúng ta có thể từ hoang nhân bên kia trốn ra được, tự nhiên có biện pháp khiến người khác cũng chạy đi, các người chút người này tay còn khó không được chúng ta, chỉ cần chúng ta có một người chạy đi, sẽ ở toàn bộ vùng phía tây hoang dã phân tán các người phá phá hoại quy củ, chỉ cần có một người hoài nghi, sẽ không ngừng khiêu động quy củ hòn đá tảng, do đó sụp xuống.

Đến chờ đợi Nam Hoang dã sẽ ở hoang nhân đại binh áp sát dưới tán sa một mảnh, không còn người tin tưởng các người, lại không người nào nguyện ý nghe theo mệnh lệnh của các người đi chiến đấu, toàn bộ nam bộ hoang dã đều sẽ bị hủy diệt, nguyên nhân chính là các người phá hỏng mấy trăm năm quy củ, phá hỏng tín dự. . . ."

Cao Phong không am hiểu biện luận, hắn đối với vũ khí sử dụng thiên phú muốn ở ngôn ngữ biểu đạt năng lực bên trên, nhưng ở những người khác đều ngọng nghịu thời đại, cho dù khẩu tài cũng không xuất chúng hắn, cũng làm cho cái này năm giữ tầm mắt cùng phong phú trải qua không biết nhân sĩ cảm thấy lú lờ, bởi vì hắn không nói ra được phân bác, cho dù phía sau hắn có đại biểu sức mạnh tuyệt đối vũ lực, nhưng bởi vì quy củ tồn tại, mà bị trôi dưng tay chân.

"Nhưng là các người động thủ trước. . . ." Người đến đã có chút đầu óc đường ngăn, chợt bắt đầu cùng Cao Phong giảng đạo lý, Cao Phong lòng mảy mề hất, hắn yêu thích người khác cùng hắn giảng đạo lý, người khác giảng đạo lý, hắn không phải có thể chơi lưu manh?

"Một đoàn lấy đao nắm thương nam nhân hướng về bộ lạc của người xông tới, người sẽ làm sao? Vẫn là dẫn theo nhiều như vậy phụ nữ trẻ em cùng vật tư tình huống dưới?"

"Ta. . . ." Người đến lú lờ, hắn không khỏi mà cảm tức những kia như trước đang chửi bậy các nam nhân, những người đàn ông này nhìn thấy người này nhìn bọn họ, coi chính mình này phương chiếm thượng phong, chẳng mấy chốc sẽ thu thập Hắc Trảo bộ lạc, không khỏi chửi đến càng thêm hăng say nhì.

"Người thấy? Như thế một đám hung ác gia hỏa xông lại, ta hoàn toàn có thể dựa theo nam bộ hoang dã quy củ giết bọn họ, ai động thủ trước, ai liền nắm giữ giết chết đối phương quyền lợi, nhưng vì không muốn hiểu lầm, chúng ta bày ra đây đủ thành ý. . . ."

Cao Phong hí mắt, làm hết sức banh trụ gò má, để người đến bộ mặt nóng lên, ở Cao Phong một trận trộm đổi xác suất cùng lật đổ đạo lý dưới, hắn đã cảm giác mình bên này xác thực xin lỗi người khác.

"Đúng rồi, chúng ta là từ vùng phía tây hoang dã tới được, người biết, địa phương nhỏ kém kiến thức, người của các người luôn đang nói tà ác cái gì, người biết là cái gì sao?"

Cao Phong không giống nhau : không chờ người đến từ hán đảo hổ bên trong bò ra ngoài, đôi đề tài, kéo xuống đất trên thân thể người, biết rõ ràng rõ rõ ràng, nhưng cố ý giả ra một bộ cái gì cũng không hiểu thật tò mò đáng vẽ.

Cao Phong mình mẫn phát hiện, xưa nay nhân hòa hán trò chuyện trong khoảng thời gian này, không hề có một chữ mắt là liên quan với tà ác, nhìn như kiêu ngạo, trên thực tế con mắt vẫn nhìn chăm chú ở sau lưng hán hai cái bị trum vào khăn trùm đầu nhân thân trên, hiển nhiên, người đến không muốn bọn họ biết quá nhiều đồ vật.

"Người là làm sao mà biết được?" Người đến lập tức đổi sắc mặt, Cao Phong nhưng chỉ vào cái kia miệng đang chảy máu tương, nhưng ánh mắt hung hoành gia hỏa nói rằng: "Hán vừa lên đến liền sao gào to hô nói cái gì tà ác, hơn nữa còn muốn ta cái này Đại trưởng lão ngay ở trước mặt bộ tộc mấy ngàn người quý trước mặt hán, ta chê hán miệng xú, đánh hán nói không ra lời. . ."

Cao Phong có chút câu nệ, tựa hồ đối với đại hán tao ngộ cảm thấy xin lỗi, nhưng người đến trong mắt lộ ra hung lệ, lớn tiếng kêu lên: "Đánh thật hay, người như thế đánh chết cũng không đáng giá đáng tiếc. . ."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Niềm vui bất ngờ

"Cái kia liên quan với hai người này tà ác. . ." Cao Phong chỉ vào phía sau bị trum vào đầu hai cái chần chờ nói rằng.

"Nhào nhào. . ." Lối còn chưa dứt, hai người kia liền trước sau mới ngã xuống đất, đầu lỏng bên dưới không thấy rõ, hai cái thắm thắp máu tươi cửa động chính đang chậm rãi tuôn ra đỏ tươi.

"Chuyện này. . ." Cao Phong trong lòng kinh hãi, nhưng mặt cũng không lộ vẻ gì khác thường, cố ý làm khó dễ lên, người đến nhìn thấy Cao Phong biểu hiện bình thản, sâu sắc thêm hoài nghi trong lòng.

"Hai người kia là cả nam bộ hoang dã truy nã ác đồ, chết rồi liền chết đi, không có gì to tát. . ."

Người đến lơ đãng nói rằng, ánh mắt lấp lóe Ba Quang, lén lút quan sát Cao Phong biểu hiện, chỉ thấy Cao Phong bất đắc dĩ lắc đầu nói rằng:

"Còn muốn biết gì nữa là tà ác, xem ra người cũng không sẽ nói cho ta biết, bắt quá, cho dù các người có mấy ngàn người ta cũng phải nói rõ, lần này tập kích cũng không phải của chúng ta vấn đề, đối với chúng ta tạo thành tổn thất cũng phải bồi thường, dù sao, chúng ta đáng vẽ hiện tại. . ."

Cao Phong muốn nói trước tiên tu, tựa hồ rất thật không tiện nói ra khỏi miệng, nhưng trong ánh mắt lấp lóe tham lam để người đến vừa xem hiểu ngay, trong lòng xem thường, trong miệng nhưng cười ha hả nói rằng:

"Hiểu lắm, đều là hiểu lắm, Hắc Trảo bộ lạc từ tiền vào nam bộ hoang dã, nhất quán biểu hiện đôn hậu thuần lương. . ." Hắc Trảo bộ lạc đến nam bộ là một đường gì mấy, chỉ cần được quá dọa dẫm vợ vết người đều biết, người đến không thể không biết, nhưng ở hán kể rõ bên trong, thật giống Hắc Trảo bộ lạc đó là toàn bộ nam bộ hoang dã đều cần học tập tiêu binh, để Cao Phong đều cảm thấy buồn nôn.

"Cái kia, chúng ta bồi thường. . ." Cao Phong cực như đòi tiền không muốn sống Grandet, nhưng Cao Phong biểu hiện tham lam đối với người tới tới nói không tính cái gì, lăm lăm liệ liệ từ đầu ngón tay gỡ xuống một cái tạo hình khước đại, màu sắc sặc sỡ nhả đưa cho Cao Phong.

"Cái này ban rằng nanh coi như bồi thường các người. . ." Một đạo tàn ánh tránh qua, nhần biến mất ở Cao Phong trong tay, nắm bắt nhần, Cao Phong lùi về sau một bước nghi ngờ không thôi, tựa hồ hoài nghi vật này đến cùng có đáng tiền hay không, rồi lại không nghĩ đến người lấy về, một bộ có tiện nghi liền chiếm tiểu nhân mô dạng.

"Ngạch, ở Tuyệt Vọng pháo đài chỉ ít có thể bán ba trăm cái Thủy Diệp tiền, là rất tốt thứ tốt. . ." Người đến gân xanh trên trán nhảy lên, rất không tình nguyện nói rằng, nhưng hán nói rằng Thủy Diệp tiền thời điểm, Cao Phong con mắt mị chỉ còn một cái khe, đáng vẽ đường đường hán dĩ nhiên nhiều hơn mấy phần hèn mọn, để người đến không khỏi mà lắc đầu, thực sự là đáng tiếc này tám nam nhi thật túi da.

Đóng

"Dễ bàn, dễ bàn, đây chính là cái hiểu lầm, không có gì ghê gớm lắm, đương nhiên, chúng ta cũng không đúng, không nên không phân tốt xấu đại nhân, vừa vặn chúng ta có loại thuốc chữa thương, hiệu quả. . . ."

Thuốc chữa thương vừa ra khỏi miệng, người đến trong ánh mắt che giấu xem thường nhất thời biến mất, lập tức thả ra ánh sáng long lẫy.

"Mỗi người một bình, tuyệt đối có thể làm cho bọn họ hoàn hảo như lúc ban đầu, đương nhiên, chỉ có thể trị liệu ngoại thương, roi xuống hàm răng là trường không đi trở về. . . ."

Cao Phong cúi đầu thường thức ban rằng nanh mất tập trung nói, người đến nhưng nhớ tới những kia bị dọa dẫm bộ lạc bỏ ra đời đời kiếp kiếp lưu lại bảo bối, hối tiếc không kịp oán độc chửi bới thời điểm, Cao Phong đưa cho bọn họ thuốc chữa thương nhưng có khó có thể tưởng tượng hiển thấy hiệu quả, để bọn họ chính mình cũng không biết là bị thiệt thòi, vẫn là chiếm tiện nghi? Ánh mắt lập tức nóng rực lên.

"Bán cho chúng ta, có bao nhiêu muốn bao nhiêu, người muốn cái gì, chúng ta đều cho người, nữ nhân, đồ ăn, vũ khí, còn có. . . ." Người đến không thể kiềm được, trong tương lai, nam bộ hoang dã khả năng đại chiến bọn họ nhất định phải phòng ngừa chu đáo, trong tương lai, quý giá nhất không phải vật tư cùng nhân khẩu, mà là có thể bảo vệ những thứ đồ này bộ lạc dũng sĩ, hiệu suất cao thuốc chữa thương chính là các dũng sĩ điều thứ hai mệnh, không thể kìm được hẳn không coi trọng.

"Có chút khó a, thuốc chữa thương thành phẩm rất cao, sản lượng cũng không lớn, chúng ta còn muốn bảo lưu một ít thành tựu. . . ."

Cao Phong không khỏi mà khổ não lên, nhưng người đến nhưng đi lên trước, không để ý hẳn bảo hộ giả thân phận, nhiệt tình vỗ Cao Phong vai nói rằng:

"Đại trưởng lão, vẫn không có giới thiệu chính ta, ta là Thứ Hôn bộ lạc Thủ tịch trưởng lão Đoạn Hồn, địa vị còn ở thủ lĩnh bên trên, ta có thể bảo đảm, chỉ muốn các người muốn, ta liền có thể cho các người làm ra, mặc kệ người muốn cái gì. . . ."

Nhìn hẳn tình thế bất buộc đáng vẻ, Cao Phong khước môi hơi nhấc lên, hẳn biết con cá rốt cục cắn câu, làm nhiều như vậy làm nên, có thể không phải là vì vào lúc này sao?

"Trụ sở cũng có sao? Chúng ta chuẩn bị đầu Hoàng Hồng bộ lạc, có thể dù sao không phải chúng ta địa bàn của mình. . . ." Cao Phong một cái đem Đoạn Hồn hứa hẹn cắn chết, Đoạn Hồn nhưng như giống như ăn phải con ruồi, sắc mặt khó coi lên.

"Nếu như nếu có thể, chúng ta mỗi mười ngày cung cấp một trăm binh. . . ." Cao Phong ở Đoạn Hồn bạo phát trước đó, nói ra chính mình bằng giá, để Đoạn Hồn nhũ mảy.

"Nếu không. . . , 150?" Cao Phong có chút không xác định nói rằng, Đoạn Hồn lông mày hơi buông ra, con người chậm rãi chuyển động.

"Một trăm tám, thực sự không thể nhiều hơn nữa, mười ngày cho người 180, liên tục cho người một trăm ngày. . . ." Cao Phong cắn răng mở miệng, con người đều sắp xoắn xuýt trừng đi ra, lại như thua sạch tất cả còn muốn gỡ vốn dân cờ bạc.

"Không có địa bàn, một khối đều không có, hết thảy địa bàn đều là có chủ nhân. . . ." Đoạn Hồn do dự một lúc, vẫn là lắc đầu, nhưng Cao Phong đánh rần theo cơn nói rằng.

"Không có chủ nhân địa bàn, chỉ cần có thủy là đủ rồi. . . ." Cũng không phải là hết thảy thổ địa đều thích hợp trồng trọt, cho dù vùng phía tây hoang dã càng coi trọng thương mại, nhưng ở lương thực trên trước sau chưa từng thả lỏng quá, hết thảy thích hợp trồng trọt địa phương đều bị khai phá, người ngoài muốn chui vào là không thể, nhưng không có chủ nhân đất hoang, tựa hồ cũng không tính cái gì?

"Ồ? Như vậy đất hoang đúng là có mấy cái, các người không loại lương thực sao?" Đoạn Hồn nghi hoặc nhìn chằm chằm Cao Phong, hẳn đoán không ra như vậy địa bàn có thể sử dụng tới làm gì?

"Chúng ta chỉ là đến tránh né hoang nhân, các loại (chờ) hoang nhân lui, chúng ta liền có thể sẽ vùng phía tây hoang dã, tại sao phải ở chỗ này ở lại?"

Cao Phong một bộ người ly hương rẻ thốn thức, để Hoành Đoạn trong lòng đề phòng thả xuống không ít, nhìn Hắc Trảo bộ lạc mọi người máy, trong đầu đột nhiên hiện lên một cái ý nghĩ cổ quái, tại sao không thể dựa theo đầu người thu? Cứ như vậy, bọn họ liền có thể ở trong thời gian ngắn có đầy đủ thuốc chữa thương, nếu như như Cao Phong nói như vậy, vạn nhất, hoang nhân rất mau lui lại đi, bọn họ chạy làm sao bây giờ?

Lại như một hồi trò khôi hài, song phương đều không có dự định trở mặt diện, Đoạn Hồn sờ cầu mục đích chỉ là giết sạch lòng đất người, không cho là Cao Phong này quần từ vùng phía tây đến nhà quê sẽ biết cái gì, mà Cao Phong cũng lợi dụng tiện tay có thể chiếm được thuốc chữa thương chiếm được tạm thời trụ sở.

Hắc Trảo vẫn không xuất hiện, Nhị trưởng lão lợi dụng Cao Phong ý kiến làm chủ, bỏ ra hai ngàn bình thuốc chữa thương tiền đặt cọc sau khi, hướng về bên ngoài hơn chín mươi km một chỗ hẻm núi mà đi, nơi kia chính là bộ lạc trưởng lão liên hiệp hội cho thuê bọn họ trụ sở, sở dĩ dùng thuê, là bởi vì Cao Phong vẫn xác định, bọn họ đều là sẽ trở lại vùng phía tây hoang dã.

Chương 113 :Hoàng Hồng lời thề

Ngay khi Hắc Trảo bộ lạc vượt qua nguy cơ trước mắt thời gian , Hoàng Hồng bộ lạc một mực chờ đợi chờ tin tức nữ nhân trung niên nhưng sắc mặt phức tạp nhìn trống trải đã ngoại.

Hoàng Hồng bộ lạc nương tựa ở Tuyệt Vọng pháo đài ngoại vi, như ký sinh trùng như thể dựa vào Tuyệt Vọng pháo đài đại biểu chủ lưu thế giới sinh tồn, nơi này cũng là hết thảy hoang dã vật tư ra vào nơi tập kết hàng, như hải hoang dã bên trong ai có tiền nhất, không nghi ngờ chút nào, thuộc về Hoàng Hồng bộ lạc, nhưng bọn họ cũng không phải là độc bá bá chủ một phương, ở trên đầu của bọn hắn, còn có cái Tuyệt Vọng pháo đài, mà ở chung quanh bọn hắn, còn có bộ lạc trưởng lão liên hiệp hội.

Vì lẽ đó Hoàng Hồng bộ lạc không thể không cùng nam bộ hoang dã ở ngoài mạnh mẽ bộ lạc ký kết đồng minh, gả đi con gái, hoặc là cưới vợ nữ nhi của người khác làm thông gia, kết giao không ít ngoại viện, ở tình huống như vậy, phi nước mờ Hoàng Hồng bộ lạc mới có thể ở vô số dò xét trong tầm mắt tiếp tục sống sót.

Nhị Trảo mẫu thân có vùng phía tây hoang dã đặc biệt thô ráp da dẻ cùng ngăm đen, đây là vùng phía tây hoang dã căn cỗi hoàn cảnh cùng khô nóng tạo thành, cho dù làm hai phụ cũng không có thể nắm giữ càng nhiều vật tư cùng hưởng thụ, làm cho nàng đối với vùng phía tây hoang dã, đối với Hắc Trảo bộ lạc trong bóng tối phần hận, cái này cũng là hết thảy gả tới khu vực phía Tây Hoàng Hồng nữ nhân điểm giống nhau.

"Bọn họ tạm thời không gặp qua đến rồi, bộ lạc liên hiệp hội đem Bắc Long thung lũng đưa cho bọn hắn, làm bọn họ đặt chân nơi. . . ." Tuổi trẻ âm thanh truyền đến, nữ nhân quay đầu nhìn thấy một người mặc toàn thân bì vảy giáp, tuổi tác hơn hai mươi nam nhân trẻ tuổi, người đàn ông này hai mắt sắc bén như đao, có đoạt hồn phách người sáng loáng, bộ mặt kiên cường như đao phủ điều tạc, chỉ xem về mặt, liền biết hắn là một tính cách kiên nghị, kiên trì kỷ thấy người.

Hắn giáp da từ cổ áo bắt đầu mãi cho đến hai chân, đem toàn thân chặt chẽ bao vây, trên bì giáp đá lồi chồm cầu lên vảy cũng làm cho hắn có thêm chút tức sát cùng cường thế, nhưng hắn cùng Nhị Trảo mẫu thân đối diện trong nháy mắt, ánh mắt trở nên nhu hòa, cúi đầu kêu lên: "Tiểu cô, không cần lo lắng Hắc Trảo, hắn không có mấy năm thật sống. . . ."

"Hừ, hoang nhân tại sao không đem Hắc Trảo bộ lạc giết sạch, tại sao phải nhường bọn họ chạy về đến?" Nữ nhân ánh mắt ác độc dữ tợn, trên mặt vẽ mặt nhăn nhó cùng nhau, như điên cuồng xấu xí vu bả, nói đến Hắc Trảo bộ lạc, gần như là từ hàm răng từng chữ từng chữ bỏ ra.

"Cho dù bọn hắn tới đến nam bộ hoang dã có thể thế nào? Không có ủng hộ của bọn ta, bọn họ sớm muộn cũng phải biến thành người khác kẻ nô, bọn họ ở vùng phía tây hoang dã có thể cướp giật, có thể giết chóc, nhưng ở nam bộ hoang dã, bọn họ cái gì đều không làm được, một khi đồ ăn tiêu hao hết. . . ."

Vì an ủi nữ nhân này, người trẻ tuổi kiên trì giải thích, trong mắt không chút nào thiếu kiên nhẫn, hiển nhiên, hắn rất kính trọng nữ nhân trước mắt.

Đóng

"Người bây giờ là Hoàng Hồng, đầu óc cũng so với trước đây phức tạp? Người đã quên khi còn bé, nếu không phải ta che chở người, chiếu cố người, người đã sớm không minh bạch chết rồi, hiện tại liền không nghe lời của ta?"

Nữ nhân lửa giận vô danh phát tiết ở tuổi trẻ trên thân thể người, để hắn đỡ khóc đỡ cười, hắn liền Hoàng Hồng bộ lạc mới thủ lĩnh, còn trẻ nhất Hoàng Hồng.

"Tiểu cô, ta biết, tất cả mọi người đều hi vọng ta tử, là người từ nhỏ đã chiếu cố ta, vì bảo vệ ta tự nguyện gả cho Hắc Trảo, không phải người, ta không sống sót được, cũng không có thể trở thành Hoàng Hồng, trong lòng ta mãi mãi cũng nhớ tới. . . ."

Cương nghị quyết đoán Hoàng Hồng chỉ có đối với nữ nhân trước mắt ôn nhu, cho dù nữ nhân này già nua xấu xí, cho dù nàng tính khí táo bạo, cũng sẽ không có bất kỳ không kiên nhẫn, đứng ở nữ nhân bên người, hắn lại như nữ nhân nhi tử như thế một mực cung kính.

Nhìn thấy người trẻ tuổi trong ánh mắt ôn hòa cùng nhu mạt, nữ nhân trong lòng tê rần, khi còn bé cái kia suu tiểu gây yếu hài tử rốt cục trưởng thành đẹp trai uy nghiêm thủ lĩnh, mà nàng nhưng ở căn cỗi nơi đã tiêu hao hết thanh xuân.

"Chính người cũng phải cẩn thận một ít, Hắc Trảo có thể từ Địa Tu bộ lạc tính toán dưới sống quá đến, còn có thể mang theo toàn bộ bộ lạc hoàn hảo không chút tổn hại di chuyển, không phải là dễ đối phó, người không nên coi thường hắn, ta không hy vọng người có việc. . . ."

Nữ nhân để Hoàng Hồng mỉm cười như mặt gió xuân, không khỏi mà nhấc tay vuốt trên cằm hồ tra, neho mắt lại nói rằng:

"Nam bộ hoang dã không phải vùng phía tây hoang dã, cho dù bọn họ lại có thể giết, có thể đánh, cũng không thể chiến tranh toàn bộ nam bộ hoang dã mười vạn bộ lạc dừng sĩ, không nói những người khác, cho dù Hoàng Hồng bộ lạc tám ngàn dừng sĩ cũng không phải là hắn có thể đối phó, lo lắng duy nhất chính là con trai của người, dù sao, hắn cũng coi như là đệ đệ của ta. . . ."

"Không cần lo cái khác, ta cấm hận vùng phía tây hoang dã tất cả, cấm hận Hắc Trảo bộ lạc tất cả, Nhị Trảo là con trai của hân, là con trai của hân, không là của ta. . . ."

Nữ nhân nguyên rửa tựa như cổ sức chửi từ từ gia tăng âm lượng, biến thành cuồng loạn chửi bậy, để Hoàng Hồng không khỏi mà lùi về sau một bước, trong mắt cũng súc tích ngọn lửa rừng rực, cũng không phải là nhằm vào hân tiểu cô, mà là nhằm vào Hắc Trảo, là thế nào một loại đau khổ để ôn nhu thiện lương tiểu cô đã biến thành bộ dáng này?

"Ta sẽ để Hắc Trảo tử, ta muốn ở ngay trước mặt hân hủy diệt Hắc Trảo bộ lạc, muốn cho hân. . . ."

Hoàng Hồng ánh mắt sắc bén như Dao Phong bình thường chém về phía Bắc Long thung lũng mảnh này căn cỗi nơi, hận không thể đem Hắc Trảo chém thành muôn mảnh.

"Hừ, hân muốn không được bao lâu sẽ tới cửa, thế con trai của hân cưới muội muội của ngươi, ngươi đến thời điểm chuẩn bị làm sao bây giờ?"

Nữ nhân làm bộ nhìn về phía xa xa hồng vân, khoe mắt nhưng lén lút đảo qua Hoàng Hồng gò má.

"Chỉ cần có thể vì là tiểu cô ra trong lòng ác khí, một cái hai cái cũng không có quan hệ muội muội lại tính là cái gì?"

Hoàng Hồng ánh mắt hiện ra âm hàn ánh sáng, trong đầu không khỏi mà tránh qua khi còn bé, xương sườn đá lõm chồm hân bị những huynh đệ khác tỷ muội bắt nạt, làm thủ lĩnh nhi tử, nhưng như kẻ nô như vậy đi chịu khổ sắp mục thảo, như súc sinh như thể sống sót, mà anh chị em của hân nhưng từng cái từng cái hình dáng giống trụ tựa như.

Ở cái kia đoạn thời gian bên trong, hân so với tiểu cô càng điên cuồng hơn, cấm hận tất cả người khác xem thường với nắm giữ, mà hân làm thế nào cũng không chiếm được bất luận là đồ vật gì, sẽ ở đó năm lạnh nhất mùa đông, hân bị các anh em trò đùa dai tựa như đuổi ra khỏi phòng, ngồi ở thảo chông dưới, ngây ngốc chờ đợi lạnh lẽo buổi tối đem chính mình mang đi thời gian, tiền tử tựa như tiểu cô xuất hiện.

Tiểu cô khi đó chỉ đại hân bảy tuổi, cũng đã là xa gần nghe tên mỹ nhân, trắng mịn da nhẵn nhụi, đầy đặn êm dịu tư thái, còn có cái kia lạnh lẽo mà điểm lệ khuôn mặt, hân chưa từng cùng tiểu cô nói một câu, bởi vì tiểu cô vĩnh viễn là đoàn người ở trung tâm nhất, mà hân là bị vứt bỏ ở cửa phòng ở ngoài con mèo nhỏ.

Chưa từng nghĩ tới, tiểu cô sẽ mang theo bản thủ mình tới nàng ấm áp trong phòng, không có thân thiết thăm hỏi, trước sau như một lạnh lẽo, nhưng rửa cho hân đôi này thoải mái nhất tắm nước nóng, cho hân ăn đôi này ngon lành nhất thịt nướng, còn mang theo hân ngủ ở đám mây bình thường mềm mại ấm áp trên giường lớn.

"Tiểu cô, ta vĩnh viễn là người tiểu súc vật, Hoàng Hồng không phải tên của ta, tên của ta thủy chung là người cho ta lấy Tiểu Quyển Mao. . . ."

Đột nhiên, Hoàng Hồng cảm thấy trước mắt xấu xí nữ nhân có bất kỳ nữ nhân nào đều không thể so bì mỹ lệ, không khỏi mà si ngốc nhìn nữ nhân vẫn đục mà điên cuồng con mắt, ở trong ký ức, cùng cặp kia không có cảm tình, nhưng yên lặng nhìn chăm chú mỹ lệ của chính mình hai mắt dung hợp lại cùng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114 :Đắc ý Hắc Trảo

Cao Phong không biết, hân trong lúc vô tình tránh được một hồi sát cục, Hoàng Hồng bộ lạc cũng không là giấc mơ bên trong Thiên Đường, mà là một cái nuốt sống người ta nước sâu đầm.

Sở dĩ muốn chính mình trụ sở, nói trắng ra là, Cao Phong cũng không muốn đem chính mình cùng người khác quần lấy nhau, đối với xa lạ người, trong lòng hân đều là tràn đầy cảnh giác.

Khi Hắc Trảo bộ lạc đến nam bộ hoang dã cái gọi là căn cỗi nơi sau, rất nhiều người quả thực không dám tưởng tượng, bởi vì bên trong vùng thung lũng kia có một cái trong suốt dòng suối nhỏ, tuy rằng không lớn, nhưng đầy đủ hơn vạn người ở đây sinh hoạt.

Nơi này cũng xác thực có thể được gọi là căn cỗi, hai toà chót vót trên ngọn núi đá lõm chồm gồ ghề, viên hầu khó phàn, mặt trên mọc đầy các loại len niên đại đại thụ cùng thảm thực vật, phía dưới hẻm núi nhưng nhiều là nham thạch mặt đất, Thiên Thiên tầng đất chỉ có thể sinh trưởng một ít cũng không chọn địa phương cỏ dại, nhưng không thể trồng nhà cái.

Có lẽ là vì buồn nôn Hắc Trảo bộ lạc, phân cho bọn họ hẻm núi khẩu nhưng có một khối nhô bình địa, vừa vặn có thể chứa đựng bộ lạc của bọn họ dựng đứng lều trại, muốn trồng là không thể.

Nhìn thấy vùng đất này, Cao Phong thật sâu phun ra trường tức giận, chỉ ít, hần rửa ráy không cần lại bởi vì vấn đề nước bị hạn chế.

Đột nhiên quay đầu, Cao Phong liền chuẩn bị Lệnh đóng trại, một giây sau, toàn thân nổi da gà đều dựng lên, bên người dĩ nhiên âm thầm đứng một người, như âm hồn.

Lại vừa nhìn, nhưng là biến mất rồi không ít thời gian Hắc Trảo, nhìn thấy Hắc Trảo, Cao Phong liền có chút cảm giác là lạ, lập tức hần phát hiện, Hắc Trảo mang tính tiêu chí biểu trưng lợi trảo dĩ nhiên không thấy, thay vào đó chính là một con bình thường cánh tay.

Hắc Trảo trước đó như ra khỏi vỏ lưỡi dao sắc, hướng về người khác bày ra chính mình sắc bén, ánh mắt đều là tràn đầy hung nanh táo bạo hóa điểm, từ phi Già La chúng mới có thể bình đẳng cùng hần đối diện, những người khác ở trong mắt hần tận như giun dế.

Nhưng giờ khắc này, dù cho Hắc Trảo đứng ở Cao Phong trước người, nếu là không cần con mắt đến xem, căn bản không thể phát hiện sự tồn tại của hần, hần lại như một khối bình thường Thạch Đầu không hề bắt mắt chút nào, chu vi đồng thời phóng tầm mắt tới mới hoàn cảnh mọi người dĩ nhiên không có một người phát hiện, bọn họ kính nể thủ lĩnh liền ở bên cạnh họ.

"Tại sao không đi Hoàng Hồng bộ lạc?" Hắc Trảo nhìn ngọn núi, suối nước, thảm thực vật, còn có thổ địa cau mày nói rằng, ánh mắt thâm thúy mà không gọn sóng, khuôn mặt bình tĩnh mà lãnh đạm, nói chuyện ngữ khí cũng không có chấp trùng, có phản phác quy chân bình thường, nhưng Cao Phong nhưng ở loại này bình thường bên trong cảm nhận được ngệt thở áp lực.

"Người . . . người . . ." Cao Phong kinh ngạc nhìn biến hóa rất lớn Hắc Trảo, muốn nói chuyện, nhưng lại không biết Hắc Trảo trên người đến cùng xảy ra cái gì.

Đóng

"Tại sao không đi Hoàng Hồng bộ lạc?" Hắc Trảo quét Cao Phong một chút, tiếp tục xem phía trước trụ sở dò hỏi, Hắc Trảo là cái rất bướng bỉnh người, hần không cho phép người khác nghi vấn quyết định của hần, thay đổi phương hướng của hần, cũng chính là Cao Phong, đổi làm người khác, nói không chắc sớm đã bị hần xé thành mảnh vỡ.

Cao Phong cố nén kinh ngạc, Hắc Trảo vẫn nhin đến bây giờ mới hỏi, không phải là chuẩn bị thu sau tính sổ, cần hần lấy ra một cái có thể thuyết phục Hắc Trảo lý do, cái này cũng là hần mới có cơ hội nói ra lý do.

"Mãn Đầu chỉ còn dư lại hơn 200 bộ hạ, cũng chưa hề nghĩ tới hoàn toàn nương nhờ vào chúng ta, hần biết, một cái bộ lạc không có khả năng có hai cái bảo hộ giả, cho nên hần chẳng mấy chốc sẽ rời đi, chúng ta tới cửa đi đầu quân Hoàng Hồng bộ lạc, người để Hoàng Hồng bộ lạc người làm sao muốn? Lại nói, bọn họ chỉ là họ hàng xa, chưa chắc sẽ đối với chúng ta khách khí, tới cửa đi ăn xin, không bằng tìm một chỗ chính mình phát triển, cho dù ăn không đủ no, cũng là chính mình kiếm được. . . ."

Cao Phong lời này com vừa nói ra, Hắc Trảo lập tức thay đổi sắc mặt, trong ánh mắt sáng sủa ánh sáng lộng lẫy tránh qua, đối với Cao Phong lời nói này có rất lớn tán thành, trước đây hần lên nghĩ thầm muốn nương nhờ vào mục đích, chính là vùng phía tây hoang dã không có đường sống, đến nam bộ hoang dã cũng không dễ dàng cầu sinh, cho nên mới muốn nương nhờ vào địa đầu xa, trong lòng chưa chắc không có uất ức, nhưng Cao Phong làm càng hay, hay để hần trong lòng tích tụ khí hết mức tiêu tan, cảm thấy Cao Phong lại bắt đầu vừa mắt lên, nhìn thấy Cao Phong đối với nghi vấn của hần, hần biết, Cao Phong cảm nhận được cái gì.

"Người không cần kinh ngạc, lên cấp thuốc rất hữu hiệu. . . ." Hắc Trảo ánh mắt lộ ra đến sắc, trở thành Hiện Phong là bất luận cái nào Già La chúng tha thiết ước mơ mục tiêu, đặc biệt trải qua Cao Phong tinh luyện lên cấp thuốc, hiệu quả ngoài dự đoán mọi người được, để hần một bước trời cao, trở thành chân chính cường giả.

". . . ." Cao Phong đột nhiên không nói gì dục vọng rồi, giờ khắc này Hắc Trảo so với ngày đó bộ lạc kiểm tra phòng khách xem kỹ người hầu đi theo thời gian khí thế còn trầm trọng hơn, chân chính Hiện Phong không phải người bình thường có thể nhìn ra được, chỉ có Già La chúng mới có thể cảm thụ như vực sâu như biển uy thế cùng áp bức, cũng chính là tại sao, Hoàn Đoạn có thể làm cho hơn mười bảo hộ giả không dám vi phạm

"Người . . . người là Hắc Trảo. . . ." Lại là một tiếng thét kinh hãi, nhưng là đi tới đang muốn cùng Cao Phong thương lượng Mãn Đầu, hần nhìn thấy Hắc Trảo trong nháy mắt, còn như là gặp ma, trong ánh mắt đầy rẫy các loại ước ao ghen tị.

"Hừm, khoảng thời gian này đa tạ người đối với bộ lạc giữ gìn, ta quyết định thành lập Thiên Trảo bộ lạc, muốn mời người coi bộ lạc nguyên lão, người cảm thấy thế nào?"

Thiên Trảo ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm trên mặt sọ hãi Mãn Đầu, so với Thái Sơn còn trầm trọng hơn khí thế hướng về Mãn Đầu áp bách tới, Mãn Đầu xương cốt toàn thân trong nháy mắt đang run rẩy bên trong vang vọng, mà đứng ở một bên Cao Phong chỉ là bị dư uy lan đến, liền cảm thấy yết hầu bị người thể chủ.

"Trước đó người liền cho ta quá tăng lên thuốc, hiện tại người trở thành Hiện Phong, ta sẽ không có bất kỳ ý kiến gì, từ giờ trở đi, không có Mãn Đầu bộ lạc, chỉ có Thiên Mãn. . . ."

Mãn Đầu không có quá mức do dự, trái lại trong lòng mừng rỡ, có Hiện Phong Già La, thì tương đương với ôm bắp đùi, cho dù tiêu diệt Hoàn Đoạn

cũng không phải là không thể được, tự nhiên đồng ý.

"Tam Trảo là con trai của ta, cũng là tương lai người thừa kế, nhưng ta trở thành Hiền Phong, đã không thích hợp nữa xuất đầu lộ diện, hiện tại lên, Tam Trảo chính là mới. . ."

"Chờ đã. . . ." Cao Phong cắt đứt Thiên Trảo đề tài, sắc mặt khó coi chỉ mình hỏi: "Người sẽ không phải để ta tên thiên Tam Trảo chứ?"

Hắc Trảo chất phác mà nhìn về phía Cao Phong chậm rãi lắc đầu, để Cao Phong trong lòng ổn định lại, cũng còn tốt, không phải cái kia rất hai tên.

"Người sau này sẽ là bộ lạc thay quyền thủ lĩnh, Hắc Trảo bộ lạc dù sao cũng là tổ tông truyền xuống, không thể quên, vì lẽ đó, ta quyết định gọi người. . . , Thiên Hắc."

"Khang Đa a. . . ." Cao Phong trong lòng rên rỉ lên, hân tình nguyện đi gọi thiên Tam Trảo.

"Ta không đồng ý, chính ta có tên tuổi, ta chính là Cao Phong. . . ." Cao Phong rốt cục ngay ở trước mặt hết thầy trước mặt, hô lên chính mình chân thực tên, Mãn Đầu một bộ đúng như dự đoán đáng vẻ, trước đó hoang nhân bảo hộ giả liên từng nói, có cái người trẻ tuổi bị Hoàng Đoạn nhớ rõ rồi, hân trước tiên liền đoán được là Cao Phong.

"Không được, không êm tai. . . ." Tuy rằng trở thành Hiền Phong, tinh thần cảnh giới cũng cao hơn một chút, Hắc Trảo nhưng vẫn như cũ có chính mình cố chấp, bất quá hân cũng không có kiên trì Thiên Hắc cái này hai đến mức tận cùng tên, lắc đầu suy nghĩ một chút, một lời bình định nói rằng:

"Cái kia kêu là trời cao được rồi, so với Cao Phong càng cao hơn một điểm. . . ."

"Tại sao không gọi địa dày?" Cao Phong ở trong lòng nhận được, gương mặt đen sấp nhỏ ra mực nước.

Quyển sách ngang dọc tiếng Trung vòng đầu phát, hoan nghênh đăng ký [www. zon Ghen G. com](http://www.zonGhenG.com) kiểm tra càng nhiều tác phẩm ưu tú.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115 : Hoàng Hồng bộ lạc

Bất kể là Tam Trảo vẫn là trời cao, Cao Phong vẫn là Cao Phong, trước đây Hắc Trảo, hiện tại Thiên Trảo một lời mà quyết dưới, Cao Phong cùng chưa đến tuổi đời hai mươi trở thành sáu ngàn bộ tộc người thống trị thực sự.

Sơ thành Hiền Phong Già La sau phải cần một khoảng thời gian ổn định, Già La thực lực ở cùng một cái giai đoạn cũng có phân chia cao thấp, đây cũng là Dạ Ma mạnh hơn Hắc Trảo đạo lý.

Thiên Trảo phải cần một khoảng thời gian quen thuộc chính mình, cũng có đầy đủ thời gian đến tăng lên chính mình, Hiền Phong mạnh mẽ liền ở đây nơi, bọn họ nắm giữ càng dài tuổi thọ, Thiên Trảo cũng không cần lo lắng hơn nữa không còn nhiều thời gian, mà quá mức nôn nóng.

Cao Phong đột nhiên bị tăng thêm trách nhiệm, chỉ có điều Thiên Trảo có nhiều thời gian hơn để Cao Phong đi thích ứng, hân cho phép Cao Phong đi phạm sai lầm, cho phép Cao Phong ở sai lầm bên trong nhận rõ chính mình, chính mình cam nguyện lui khỏi vị trí hậu trường, cho Cao Phong kiên cố nhất bảo đảm.

Cao Phong nguyên bản từng có tự lập chí tâm, ma xui quỷ khiến dưới, hân trái lại đạt được uỷ quyền, nhưng ở hân bận rộn sau khi, mới phát hiện đây không phải là hân muốn, hân giấc mộng chân chính muốn là càng quá Tuyệt Vọng pháo đài, đi tìm hiểu thế giới bên ngoài, hân muốn muốn ở thế giới bên ngoài tìm tới kiếp trước quen thuộc đồ vật, muốn biết, cái kia tràng xuyên qua hân toàn bộ kiếp trước sinh mệnh chiến tranh cuối cùng kết cục là cái gì?

Nhị Trảo vẫn bị nghiêm khắc gò bó, nhưng ở nam bộ hoang dã, hân bị Cao Phong phóng ra, thông qua Khoát Nha trưởng thành, Cao Phong cũng rõ ràng một chuyện, không có người nào là chân chính vô dụng, Nhị Trảo tham tài, ở vùng phía tây hoang dã là vô dụng thiên phú, nhưng ở chú trọng của cái nam bộ hoang dã, đó là không sai tính cách.

Khoát Nha vào hôm nay mang theo Nhị Trảo, còn có một phần lễ vật rời khỏi trụ sở, bọn họ cần trước một bước cùng Hoàng Hồng bộ lạc liên hệ.

Ai cũng không biết, ở đội ngũ trong đám người, Cao Phong biết điều xuất hiện ở bên trong, hân không muốn trước tiên bại lộ ở những người khác trong tầm mắt, thông qua Địa Tu bộ lạc mạo hiểm cùng tao ngộ, để hân nhận rõ một điểm, thế giới này, người khác khả năng không văn hóa, nhưng không có nghĩa là thông minh thấp, bất kể là vùng phía tây hoang dã những bộ lạc khác, vẫn là Địa Tu, cũng có thể ngoạn nhi hân dục tiên dục tử.

Ở dưới chiến trường, Cao Phong đồng dạng đang trưởng thành, hần học được ản nhĩn, học được ở trước mặt người khác dựng đứng bia ngấm, Khoát Nha chính là bia ngấm của hần, hấp dẫn tầm mắt bia ngấm.

Nhị Trảo không biết tất cả những thứ này đều là Cao Phong ở sau lưng thao túng, cũng không biết ở trong đội ngũ, cái kia sắc mặt tối đen, không thấy rõ cụ thể mô dạng gia hòa là hăng hái Cao Phong.

Đóng

Hần đang vì mình sắp đạt đến Hoàng Hồng bộ lạc mà thấp thỏm, tuy rằng hần ở Hắc Trảo bộ lạc cùng Hoàng Hồng bộ lạc quan hệ sâu nhất, nhưng hần từ nhỏ đến lớn cũng không có được quá mẫu thân quan tâm, cho tới nay, hần đều là Hoàng Hồng bộ lạc thân nô chiều cổ, cũng bởi vậy rơi xuống con buồn tính cách.

Nhưng là chính vì như thế, hần cùng vùng phía tây bộ lạc chủ lưu tư tưởng hoàn toàn không hợp, hần cũng không thiếu tác chiến năng lực, lại không thích đi xung phong ở tuyến đầu tiên.

Khoảng thời gian này, Khoát Nha cũng đã trưởng thành rất nhiều, hần trải qua đồ vật, còn hần nữa tiếp xúc người so với đời này gặp phải đều nhiều hơn, ở đơn giản hoàn cảnh, người là đơn giản, nhưng ở phức tạp hoàn cảnh, cho dù đưa ngọc cũng sẽ trở nên so với cái khác đưa ngọc càng thông minh hơn một ít.

Học được không chút biến sắc Khoát Nha có một tra không một tra cùng Nhị Trảo nói chuyện phiếm, con mắt thỉnh thoảng đảo qua Cao Phong, cũng không hết sức, chỉ ít Nhị Trảo không có phát hiện không đúng.

Kéo dài đội ngũ cuối cùng đã tới chỗ cần đến, dán chặt Tuyệt Vọng pháo đài Hoàng Hồng bộ lạc, ở nơi đó, Nhị Trảo thấy được đã từng nuôi nấng hần lớn lên thân nô, một cái có chút lưng cong, tóc không nhiều hèn mọn nam nhân.

"Gò đất thúc, người làm sao ở chỗ này?" Nhị Trảo kinh ngạc kêu to, trên mặt vui sướng thành phần nhiều hơn kinh ngạc, gò đất nhìn thấy Nhị Trảo, trên mặt cười đến chất đầy nếp nhăn, Khoát Nha đối với gò đất đồng dạng chất đầy ý cười, nhưng một đôi mắt nhưng không thành thật quan sát chu vi Hoàng Hồng bộ lạc dừng sĩ, từ bọn họ tràn ngập địch ý trong đôi mắt, nhìn thấu trước đây làm sao cũng không thấy đồ vật.

"Người là?" Cùng Nhị Trảo quen thuộc một phen gò đất nhìn thấy vì mọi người đứng đầu Khoát Nha không xác định hỏi dò, hần nhìn ra Khoát Nha tuổi trẻ, nhưng ở trong ký ức, hần đối với Khoát Nha cũng chưa quen thuộc.

"Hần là bộ lạc Ngũ trưởng lão, cũng là Tam Trảo bằng hữu. . . ." Nhị Trảo một câu nói để lộ ra rất nhiều tin tức, để chu vi bộ lạc dừng sĩ tất cả đều bắt đầu kinh ngạc, cũng với Hắc Trảo bộ lạc có càng nhiều xem thường.

"Ngũ trưởng lão? Tam Trảo? Lẽ nào. . . ." Gò đất không biết Cao Phong ở bộ lạc biểu hiện, trước đây ở trong bộ lạc, cũng không có ai quan tâm không có mẫu thân không có tiếp viện, kiên cường khó khăn không có đầu óc Tam Trảo, nhưng giờ khắc này, Nhị Trảo ý tứ rất rõ ràng, Khoát Nha là bởi vì Cao Phong quan hệ mới lên làm Ngũ trưởng lão, mà Cao Phong mới là trong bộ lạc chọn lựa người thừa kế?

Trong đội ngũ mang theo lượng lớn lễ vật vật tư, đều là chút nam bộ hoang dã khó gặp, vùng phía tây hoang dã rất nhiều vật tư, trong đội ngũ cũng phần lớn là bộ lạc thân nô, trong đó chỉ ít một nửa đều là Địa Tu bộ lạc dừng sĩ.

Ở Cao Phong đạt được bộ lạc thống trị quyền trước tiên, hần liền phá vỡ hoang dã truyền thống, đem hết thảy khế nô tăng lên vì là thân nô, đem nguyên lai thân nô tăng lên vì là hậu cần, hậu cần không ý tứ gì khác, chuyên môn phụ trách bộ lạc vận chuyển cùng vật tư lưu chuyển một đám người.

Như vậy liền để hết thảy khế nô hữu tâm chân chính hòa vào bộ lạc, mà làm người hầu đi theo dự bị các dừng sĩ cũng không lại lo lắng tương lai của mình, không thể trở thành dừng sĩ, chỉ ít bọn họ có thể trở thành là hậu cần.

Cao Phong liền xen lẫn trong một đồng hậu cần trung gian, hần theo đội ngũ tiến vào đề phòng quá đáng Hoàng Hồng bộ lạc sau khi, liền miễn cảm phát hiện là lạ địa phương.

Gò đất là Nhị Trảo mẫu thân của hồi môn nhân viên, ý vị Nhị Trảo mẫu thân cũng về tới đây, nhưng ở nơi này cũng không thấy, còn có Hoàng Hồng bộ lạc mọi người đối với bọn họ cũng không thân thiện, thậm chí không có ai đứng ra hoan nghênh bọn họ, đại thể trốn ở từng người trong phòng hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh, có đặc biệt quý dị khí tức.

Ngoài ra, Cao Phong cũng nhìn ra nam bộ hoang dã kiến trúc cùng Hắc Trảo bộ lạc không giống, ở Hắc Trảo bộ lạc, phòng ở đều là gần như mô dạng, ngoại trừ mấy vị trưởng lão ở ngoài, phía dưới dừng sĩ gần như là đối xử bình đẳng, không có quá to lớn chênh lệch.

Nhưng ở nơi này, hần phát hiện thành thị mô hình, to lớn Hoàng Hồng bộ lạc có mấy cái khu vực, vắng vẻ nhất, tới không làm người khác chú ý khu vực tất cả đều là rách tả tơi phòng nhỏ, nơi đó cũng có cầm đao thương bộ lạc dừng sĩ, những người này dinh dưỡng hiển nhiên không có những khu vực khác bộ lạc dừng sĩ được, chiếm cứ hai phần ba nhân số.

Hoàn cảnh tốt hơn khu vực đều là thợ khéo chú ý, đường phố sạch sẽ quần thể kiến trúc, những kiến trúc này quần lại như thành thị xa hoa khu cư trú, tương tự là bộ lạc dừng sĩ chỗ ở, ở cái này khu vực ở lại bộ lạc dừng sĩ đại thể vóc người cường tráng, mặt mày hồng hào, mà nữ nhân cùng hải tử ăn mặc so với Hắc Trảo bộ lạc trưởng lão còn tốt hơn, rất nhiều người nóng lòng với ăn mặc sắc thái diễm lệ hầu hạ.

To lớn nhất khu vực nhưng là bọn đầy tớ chỗ ở, nơi đó dơ bẩn loạn một mảnh, người người quần áo lam lũ, nhiều bị giam ở hàng rào lao tù bên trong,

ánh mắt trống rỗng hướng ra ngoài nhìn xung quanh, cũng là đề phòng tối nghiêm địa phương, nơi đó tự do nhất người tất cả đều là cái mộng trần, ở trên đường phố dơ bẩn cùng nề hầu từ bình thường tiểu hài tử, bọn họ cũng không bị quan tâm, nhưng thống nhất suu xương đá lờ mờ, trong ánh mắt có đôi bụng khát vọng.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116 :Chênh lịch hóa

Giàu nghèo chênh lịch ở đây thể hiện đi ra, giàu có nhất khu vực là bộ lạc ở trung tâm nhất, nơi đó kiến trúc xa hoa đồ sộ, nhưng không nhìn thấy bộ lạc dừng sĩ, ra vào đều là quần áo khảo cứu đám người, bọn họ không có cường tráng vóc người, mỗi người biểu hiện yếu đuối mong manh, phảng phất một đám sắc thái diễm lệ chim cút.

Mà nơi đó càng nhiều chính là chồng chất như núi vật tư, đủ loại vật tư, kéo dài chồng chất ở to lớn nơi để hàng bên trong, mỗi điểm mỗi giây đều có đồ vật bị đưa vào, hoặc là bị chuyên chở ra ngoài, để vùng phía tây hoang dã này quần nhà què trợn mắt ngoác mồm, liền ngay cả ăn mặc đồng dạng chú ý Khoát Nha đều có chút không được tự nhiên, nhìn về phía Cao Phong số lần đã gia tăng rồi không ít, bị Cao Phong hung ác tâm mắt cho trừng trở về.

"Hoàng Hồng bộ lạc là nam bộ hoang dã số một số hai đại bộ lạc, hàng năm cùng Tuyệt Vọng pháo đài mậu dịch vật tư lên tới hàng ngàn, hàng vạn, nhiều các người cả đời đều không thấy được. . . , hàng năm có ít nhất mấy triệu túi lương thực từ bên kia lại đây, lấy đi các loại da lông, thảo dược, xương thú, còn có. . . ."

Có thể dạy dỗ Nhị Trảo loại này cực phẩm gò đất, hiển nhiên đối với Hoàng Hống bộ lạc có đặc biệt cảm tình, ở đây hẳn có thể rất hưng, một bộ cao cao tại thượng kiêu ngạo, Nhị Trảo và những người khác đều bị loại này quy mô bộ lạc cho sợ ngây người, chỉ có Cao Phong con mắt quét mắt quay chung quanh này trung tâm khu vực từng toà từng toà lầu tháp, cao tới hơn mười mét lầu tháp chỉ ít có thể chứa đựng hai mươi đến bốn mươi thủ vệ người, hình thành không lồ vòng vây đem tâm điểm vây quanh.

Từ nhìn nặt ngoài, Hoàng Hống bộ lạc phú thử không lồ, nhưng Cao Phong nhưng có thể cảm giác được nơi này giữa người và người lạnh lùng cùng căm thù, cũng có thể nhìn ra giàu nghèo sai biệt tạo thành ngăn cách cùng cừ hận, còn có trong bộ lạc, đối nội không đối ngoại hệ thống phòng ngự, đều chứng minh, Hoàng Hống bộ lạc so với Hắc Trảo bộ lạc phức tạp.

"Người là Nhị Trảo? Tiểu cô nhi tử?" Có mấy người ở đứng ra trong nháy mắt, sẽ trở thành tất cả mọi người giữa tầm mắt, khi (làm) Hoàng Hống bộ lạc mới thủ lĩnh đứng ra, lời của hắn đó là những người khác không dám đánh đoạn thánh câu.

Tuổi trẻ Hoàng Hống anh tuấn sang sảng, chỉ là một câu nói, liền để Nhị Trảo như gió xuân ấm áp, hắn từ trong giọng nói nghe ra nhiệt tình,

Khoát Nha làm đội ngũ người dẫn đầu, ở Hoàng Hống xuất hiện trong nháy mắt, liền bị trở thành một con không làm người khác chú ý để nhũ, ở đây, chỉ có Hoàng Hống cùng Nhị Trảo mới là trung tâm, hắn và những người khác đều bị hữu ý vô ý không để mắt đến.

Nếu là không có Cao Phong ở trong đội ngũ, Khoát Nha có thể sẽ biểu hiện ra dị dạng, nhưng ở giờ khắc này, tầm mắt của hắn vẫn đặt ở hai chân của mình trong lúc đó, trầm mặc mà biết điều.

Khoát Nha biểu hiện để ánh mắt cũng không hề đặt ở Nhị Trảo trên người Hoàng Hống vô cùng kinh ngạc, hắn là cố ý nói chuyện như vậy, cho Khoát Nha một hạ mã uy, do đó chiếm cứ quyền chủ động, cũng làm cho Khoát Nha cho hắn cảm giác sâu không lường được.

"Người là?" Nhị Trảo có chút ngây ngốc, như Thần mặt trời giống như chói mắt Hoàng Hống cho hắn so sánh thấy quý tự ti, như ăn mỳ đứng ở cao lầu đẹp trước mặt, nhìn thấy nhân gia trên người cái kia thân thợ khéo khảo cứu, tu thân sóc hình bó sát người giáp da, lại nhìn tới trên người mình chỉ có thể coi là làm phổ thông da thú, hắn hận không thể tìm cái khe nứt chui vào.

Đóng

"Ta là người biểu ca, cũng là Hoàng Hống bộ lạc thủ lĩnh, tiểu cô đang chờ người, người theo ta đi gặp nàng, người nơi này người xem sắp xếp như thế nào?"

Hoàng Hống nhiệt tình chỉ nhằm vào Nhị Trảo, với những người khác tuyệt đối không nhìn, may là người tới nơi này tất cả đều là thân nô cùng hậu cần, cũng may là trong đội ngũ có Cao Phong, Khoát Nha hiểu được thu lại chính mình không thuần thực phong mang, trong lúc nhất thời, Nhị Trảo có loại lằng lằng cảm giác, cảm giác chỉ có ở Hoàng Hống bộ lạc, hắn mới là một đại nhân vật, còn Khoát Nha hoặc những người khác đều bị quên đến không còn một mống.

"Vây còn chờ gì, chúng ta đi thấy A Ma đi . . ." Nhị Trảo căn bản không có đề cập những người khác, Khoát Nha khóe miệng nhấc lên một tia châm biếm, mà Hoàng Hồng ánh mắt tránh qua ý vị không rõ ý cười, còn những người khác, tất cả cũng không có phản ứng.

"Gò đất, giao cho ngươi, Nhị Trảo, đi thôi . . ."

Hoàng Hồng kiêu ngạo cùng lạnh lùng ở trong lúc lơ đãng biểu hiện ra, gò đất có chút tay chân luống cuống đứng ở Khoát Nha trước mặt, nhìn xoay người rời đi hai người, hẳn ở Hắc Trảo bộ lạc sinh sống hơn mười năm, tuy rằng duy trì tham tài thật lợi bản tính, nhưng Hắc Trảo bộ lạc vẫn như cũ ở trên người hằn khắc xuống dấu ấn, bộ lạc trưởng lão ở trong lòng hẳn còn có uy nghiêm.

"Gò đất thúc, ta tuổi còn nhỏ, ngươi cũng là bộ lạc lão nhân, không cần quá khách khí. . . ." Từ khi trở thành Ngũ trưởng lão, Khoát Nha lại cũng không dễ dàng lộ ra chiếc kia thiếu mất khẩu hàm răng, nhưng ở nơi này, hẳn nứt ra rồi, ánh mắt chân thành mà rùng rợn, để gò đất toàn thân 108,000 cái lỗ chân lông không một khó chịu.

"Xem nhân gia, chẳng trách sẽ lên làm Ngũ trưởng lão?" Gò đất cũng không phải là khéo tính toán người bề trên, Khoát Nha để trong lòng hẳn xoắn xuýt thả xuống đồng thời, cũng có tri ngộ cảm giác, nhiệt tình chào hỏi Khoát Nha, kêu lên người đem Hoàng Hầu xem thường lễ vật đỡ xuống, mang theo bọn họ đi ăn cơm.

Vén vén một bữa cơm, mọi người lại bị khiếp sợ đến, liêu lĩnh tiêm nhi, như trân châu giống như tròn vo óng ánh com canh dùng người cao thùng lớn trang, chỉ ít trăm cân, nướng dầu xì xị không biết tên dã thú, còn có hiện ra bọt khí, thang sắc nhũ bạch rác rưởi thang, chỉ là nhìn thấy, liền để này quần cho rằng cây táo bánh chính là mỹ thực để nhồi môn trong cổ họng đưa ra móng vuốt.

"Chuyện này. . . , đây là bộ lạc các thủ lĩnh mới có thể ăn được chứ?" Khoát Nha có cũng bị chấn động rồi, hẳn không biết bảo hộ giả môn ăn chính là cái gì đồ ăn, nhưng ở giờ khắc này, hẳn cho rằng bảo hộ giả ăn đồ vật cũng chính là trình độ như thế này.

"Người khác ta không biết, nhưng ở nơi này, chỉ có điều phổ thông com canh đi, những thứ này là cho bọn thủ hạ của ngươi ăn, com của chúng ta phòng ở bên trong. . . ." Gò đất mang theo vẻ đắc ý, một tia xem thường, một tia khoe khoang nói rằng, để Khoát Nha trực tiếp không nói gì, hẳn không biết nói cái gì cho phải.

"Cái kia bộ lạc của các ngươi dừng sĩ đồn đồn ăn cái này?" Khoát Nha không khỏi mà ước ao lên, nếu là như vậy. . . .

"Nào có, có bản lĩnh sẽ kiếm tiền, ăn so với này cũng còn tốt, người không có bản lĩnh, liền lương thực đều không đến ăn. . . ." Như cũ là lúc trước ngữ khí, nhưng Cao Phong nghe ra mới đồ vật, mà Khoát Nha nghĩ đến trước đó, ở khu dân nghèo nhìn thấy đám kia trải qua không như ý các dừng sĩ, trong lòng chẳng biết vì sao càng cũng khó chịu lên, trước mắt đồ vật trở thành một loại châm chọc.

Khoát Nha không hiểu cái gì gọi là kẻ ăn không hết, người lần chẳng ra, hẳn chỉ biết không nên như vậy, bộ lạc dừng sĩ là bộ lạc hòn đá tảng, là giữ gìn an toàn cùng sinh tồn bảo hộ giả, làm sao có thể đối xử như thế? Ở gò đất ân cần lôi kéo dưới, Khoát Nha hướng bên trong gian phòng đi đến, đã quên Cao Phong còn ở bên ngoài.

Khoát Nha trong lòng tránh qua ở Cao Phong cái này chật hẹp phòng nhỏ bên trong nhìn thấy thịt nướng, so với trước mắt thịt nướng, quả thực chính là trong đồng rác biến chất rác rưởi giống như vậy, nhưng ở nơi này, cái kia Thạch Đầu giống như thịt nướng so với đầy bàn xa hoa bữa tiệc lớn càng làm cho hẳn hoài niệm cùng động lòng.

Một đám quý chết đói nhìn thấy tới phong phú thức ăn là hình dạng gì? Cao Phong là rõ ràng cảm nhận được, từ trong bộ lạc đi ra như thế chút thời gian, hẳn cũng có chút đói bụng, đồ ăn không sai nhìn qua, liền chuẩn bị tiến lên, nhưng người bên cạnh như ong vỡ tổ chen quá khứ, một thoáng liền đem chưa bao giờ cùng người khác đoạt lấy đồ ăn Cao Phong phá tan, tự nhiên đối với cung cấp bộ đồ ăn làm như không thấy, như con ruồi giống như chen ở đồ ăn bên cạnh.

Lẽ ra, nơi này đồ ăn đầy đủ mấy chục người ăn được chết no, nhưng ở hỗn loạn cướp giật bên trong, Cao Phong không giống nhau : không chờ nhìn rõ ràng, thịt nướng còn có giống như com tẻ đồ vật liền biến mất hết sạch.

Hầu như vật sở hữu đều bị đói bụng các nam nhân cướp đi, bọn họ dùng hai tay cầm lấy nóng bỏng đồ ăn, tồn ở trong góc nghẹn ngào nuốt, không ít người thề mắt tròn trắng, cũng vẫn như cũ không ngừng mà hướng về trong miệng nhét, chỉ lo người khác cướp đi, đúng là cút ngay rác rưởi thang không có ai để ý, Cao Phong suy đoán là sợ nóng quen móng vuốt, mới không có động lòng người.

Cầm lấy bát, yếu tràn đầy một bát rác rưởi thang, không giống nhau : không chờ ăn được trong miệng, lại là hỗn loạn lung tung, các nam nhân nhìn thấy Cao Phong thao tác, lần thứ hai đem hẳn chen tách bát gọn, nghe một chúc nạo vét đáy nổi tiếng vang, Cao Phong bùng bát cười khổ đứng ở cạnh cửa, trong lòng đối với những người này đáng thương lại đáng trách. . . .

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Đừng ép ta phát rồ

"Nhanh lên một chút ăn cơm, ăn đi mình tưởng, nếu như ngươi bị người khác so với quá khứ, ta để ngươi vĩnh viễn không cơm ăn. . ."

Cùng Khoát Nha kinh ngạc đồ ăn phong phú giống như vậy, Gaza cũng nhìn thức ăn đầy bàn hào sảng sờ, nơi này đồ ăn không có thành đồng thịt nướng, không có có ngọn cơm canh, mọi thứ tinh xảo, màu sắc điểm lệ, như tinh xảo tác phẩm nghệ thuật, lượng cũng không nhiều, để Gaza không biết từ đâu ra tay. . .

Yêu Nga lạnh lùng đứng ở một bên, xem Gaza ngăn người mô dạng trong lòng rất là không kiên nhẫn, đến cùng là hoang dã đi ra tiểu nha đầu, khắp nơi lộ ra không phóng khoáng keo kiệt, làm cho nàng người sư phụ này ở những người khác trước mặt rất không còn mặt mũi.

Gaza đối với mỹ lệ cùng xấu xí cùng tồn tại sư phụ không có bất kỳ sợ hãi cảm, hoặc là nói trong lòng nàng còn ở vào cái nào thấp kém khế nô trên người, đối với mình sự sống còn, đối với hết thảy đều xem rất nhạt, vì lẽ đó không bị ảnh hưởng, không được tự nhiên địa cảm bát đĩa, ăn nàng không thích ăn đồ vật, đối với Gaza tới nói, ngon lành nhất vẫn là cây táo bánh cùng thịt nướng, nhưng trong này đều không có.

"Gaza, nếu để cho ngươi vĩnh viễn rời đi hoang dã, ngươi đồng ý sao?" Nhìn thấy Gaza ăn cơm cẩn thận cùng cẩn thận, Yêu Nga trong lòng đột nhiên mềm nhũn, không khỏi mà mở miệng hỏi dò, trong ánh mắt có khó gặp ôn nhu cùng cảm tính.

Gaza nghe nói như thế, đột nhiên cương trực thân thể, vĩnh viễn rời đi? Đây không phải là vĩnh viễn không nhìn thấy Cao Phong?

"Ta. . . không nên. . ." Gaza tiếng nói mềm nhẹ mà kiên định, có không thể hoài nghi khẳng định, xem Yêu Nga ánh mắt cũng có một chút gọn sảng, nhỏ bé không thể nhận ra, lại bị Yêu Nga nhạy cảm bắt giữ.

"Hừ, không cho phép phản đối, ta nghĩ để ngươi làm gì, ngươi phải làm gì, bằng không ngươi liền đi chết. . ."

Yêu Nga hạo ý bị Gaza phủ quyết, nhất thời táo bạo lên, có không thể nói lý do điên cuồng, Gaza căn môi không tiếp tục nói nữa, con mắt lẳng lẳng nhìn cái chén trong tay khoải, cho dù Yêu Nga trừng phạt nàng, nàng cũng không muốn thỏa hiệp.

"Biết rồi, ngươi nhất định ở trong vùng hoang dã có nam nhân, nhất định là như vậy, chỉ có nguyên nhân này, ngươi mới dám ngỗ nghịch ta. . ."

Yêu Nga đột nhiên cho mình tìm lý do, trong ánh mắt hóa điểm càng thêm hùng lực, như vứt bỏ phụ bình thường táo bạo, nhưng đã quên, Gaza chỉ là khoảng bảy tuổi làm sư cô bé.

"Bất quá nam nhân là ai, ta đều sẽ giết hắn, ở ngay trước mặt ngươi giết hắn, ta muốn ngươi biết, nam nhân không có một đồ tốt, bọn họ ngày hôm nay mê luyện về đẹp của ngươi, ngày mai sẽ bởi vì ngươi xấu xí vứt bỏ ngươi. . ."

Gaza không hiểu Yêu Nga đang nói cái gì, chỉ là nhìn chăm chăm trong bát óng ánh cơm.

Đóng

"Ta quyết định, ngày mai chúng ta liền đi, vĩnh viễn rời nơi này, chúng ta đến. . ."

"Chạm. . ." Vô số mái ngói từ đỉnh đầu bắn nhanh, nổ vang đánh gãy Yêu Nga nói chuyện, rải rác mái ngói bên trong, vô hình lập trường đột nhiên hướng về Yêu Nga bạo phát lại đây, như cuồng phong mưa xối xả, đồng thời đem che ở Yêu Nga trong lúc đó mái ngói xoắn thành phần Mi.

"Lam Ngọc, ngươi làm sao có thể động thủ với ta. . ." Yêu Nga gào thét bên trong, đếm không hết tinh điểm từ trong tay nàng tùy ý đi ra ngoài, trong nháy mắt cùng Bạo Phong giống như lập trường va chạm, lập tức đàn hồi bắn nhanh, đem chu vi vách tường xạ ngàn xuyên bách khe hở.

Bồng bênh bụi trần đem thức ăn trên bàn hào che lên dày đặc màu đen tro căn, trước đó rơi xuống nước mái ngói dĩ nhiên không có một mảnh có thể bảo tồn lại, tất cả đều hóa thành tro bụi, mặt mày xám xịt Gaza đột nhiên quay đầu nhìn về phía trong phòng không có một bóng người góc, hai vệt ánh sáng lạnh lẽo lờ lờ dao sắc vèo địa bay qua ở mặt tường trên nổ tung, lộ ra không lồ cửa động, mơ hồ có thể thấy được bên ngoài dày đặc quần thể kiến trúc.

Tập kích đến đột nhiên, ở bạo phát sau khi vừa nặng thì cứ yên tĩnh, ngoại trừ đầy đất bụi trần cùng nóc nhà trên vách tường cửa động ở ngoài, trong phòng cũng vẫn như cũ chỉ có Gaza cùng Yêu Nga.

"Yêu Nga, ngươi có thể đi, nhưng nhất định phải lưu lại nàng. . ." Lam Ngọc mờ ảo âm thanh vang ở gian phòng các góc, cho dù Yêu Nga cũng không tìm ra được Lam Ngọc đến cùng ẩn thân nơi nào.

"Hừ, nàng là đồ đệ của ta, không có bất kỳ người nào có thể cướp đi, ai cũng không được." Lạnh lùng nghiêm nghị lời nói từ Yêu Nga trong miệng kiên định nói ra, điên cuồng ánh mắt hơn mấy phần nghiêm nghị, nàng biết, Lam Ngọc sẽ không ăn có thêm không có chuyện làm nhất định phải Gaza không thể, nhất định là hấn phát hiện cái gì.

"Ngươi vẫn không rõ? Gaza đối với chúng ta quá trọng yếu, quan hệ đến gia tộc an toàn, tộc trưởng sẽ không để cho ngươi mang đi Gaza, nàng là gia tộc. . ."

"Nàng không thuộc về bất luận người nào, nàng chỉ thuộc về bản thân nàng, người muốn nàng cả đời đều ở người khác thao túng ra đời sống sao? Lại như người bây giờ?"

"Ta nói rồi, người có thể đi, đây là ta hướng về tộc trưởng cầu tình mới đổi lấy, người không nên không biết điều. . . ." Lam Ngọc không muốn cùng Yêu Nga biện luận, ngữ khí cũng bắt đầu đông cứng lên.

"Vậy người liền xem ta có thể hay không mang đi nàng. . . ." Yêu Nga một tiếng cười gằn, phát sinh tiếng rít chói tai, cái kia quý lệ tựa như rít gào bên trong, hai đạo rực rỡ lưu quang ở bên cạnh nàng nhanh chóng xoay tròn, đột nhiên khuếch tán, vòng qua Gaza đột nhiên cắn nát chu vi vách tường.

Bốn phía vách tường đồng thời vỡ vụn, trong nổ vang, đỉnh đột nhiên sụp xuống, như Thái Sơn hướng về hai người đè xuống.

To lớn trong đục chạm, vô số ngói đá vụn đồng thời hướng bốn phía bay ra, lan tràn bụi trần chậm rãi bay lên, bụi trần bên trong, Lam Ngọc chặt vật lao ra, nhảy mấy cái, đến bên cạnh một toà phòng ở trên nóc nhà.

Ở bên cạnh hần, vô số Gothic cổ điển kiến trúc phòng ốc ở phạm vi hơn mười km địa vực lít nha lít nhít, dưới thân trên đường phố người đi đường như dẹt cửi, tất cả đều vô cùng kinh ngạc nhìn sụp đổ phòng ốc nơi mạn lên bụi trần.

"Người không chạy thoát được đâu, nơi này là Tuyệt Vọng pháo đài. . . ." Lam Ngọc ánh mắt chuyển đến một cái khác trên nóc nhà, cái kia dựng nên giáo sấm cá bình thường tiêu chí trên nóc nhà, Yêu Nga cũng lấy Gaza cảnh giác nhìn bốn phía trên nóc nhà Già La chúng, ngoại trừ Lam Ngọc ở ngoài, nơi nào còn có hơn mười Già La chúng, tuổi bọn họ bất nhất, nữ có nam có, nhưng tất cả đều cầm tạo hình khuếch đại mà quý dị vũ khí.

Những người này vũ khí thiên kỳ bách quái, có khổng lồ như thuyền miêu tựa như trào nhận đồ sắt, còn có người khiêng ván cửa giống như búa lớn, hai cái toàn thân chỉ có ba điểm: ba giờ cách thức vãi vốc che khuất tu nội, nhưng đem gò má ngăn trở, chỉ lộ ra hai mắt nữ nhân trong tay lẫn quần kim loại như hồ điệp bay lượn ám khí, khoa trương nhất chính là, có người một tay cầm một cái to lớn thú răng, cây này thú răng dài đến ba mét, như cổ đại kỳ sĩ trưởng thương.

"Đừng ép ta phát rồ, các người không chịu đựng nổi. . . ." Không nhìn phía dưới những kia Già La chúng, Yêu Nga ngạo khí nhìn chăm chú khóe môi nhếch lên khiêm tốn nụ cười Lam Ngọc, Lam Ngọc ánh mắt tránh qua phức tạp, vô lực lắc đầu nói rằng:

"Tộc trưởng muốn có được đồ vật, bất luận người nào cũng không thể ngăn cản, người cũng không có thể. . . ."

"Nàng không phải thứ gì, nàng là đồ đệ của ta, nếu không phải người. . . ." Yêu Nga thống hận Lam Ngọc phản bội, hai người có thể từ Hám Quân Già La trong tay trốn ra được, dựa vào chính là hai người hiểu ngầm phối hợp, là xây dựng ở chiến hữu tình bên trên hữu nghị, nhưng không nghĩ tới, Lam Ngọc xảy ra bán phản này hữu nghị?

Ngay khi Yêu Nga cùng Lam Ngọc tranh chấp thời điểm, trên lưng Gaza nhưng điên cuồng giãy dụa lên, tựa như muốn rời khỏi, Yêu Nga trong lòng vốn là như ngọt ngào núi lửa, đột nhiên bộc phát ra, nàng cho rằng Gaza cũng phải phản bội nàng, đột nhiên mở miệng mắng to, đang lúc này, dưới chân mái nhà đột nhiên gãy vỡ vọt lên, mang theo nàng cùng Gaza đồng thời kéo lên cao.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 118 :Gaza thỉnh cầu

Xa xa quan sát đám người lúc này mới nhìn rõ là Già La môn chiến đấu, nhất thời sợ hãi tột đỉnh, dồn dập hướng bốn phía tản đi, to lớn đỉnh trên không trung giải thể.

Yếu điệu trắng như tuyết bóng người đột nhiên xuất hiện ở trọng tâm bất ổn Yêu Nga bên người, đoạt lấy Gaza, cái tay còn lại nhẹ nhàng đặt ở Yêu Nga hậu tâm, chỉ nghe một tiếng hét thảm, Yêu Nga cả người phun máu tươi bay ra ngoài.

"Nguyệt Liễu Sa người tiền nhân này. . . ." Đây là Yêu Nga duy nhất có thể gọi ra, một tấm thanh thuần như hoa khuôn mặt, một con đen thui tron bóng mái tóc, còn có một đôi minh mục liếc nhìn hai mắt, đây cũng là Yêu Nga đối thủ một mất một còn, Nguyệt Liễu Sa.

Nhìn thấy ôm Gaza về phía sau tung bay Nguyệt Liễu Sa, Lam Ngọc con mắt tránh qua một tia xoắn xuýt, sau đó quát lớn: "Động thủ, bắt lại các nàng. . . ."

Hơn mười Già La chúng dồn dập từ trên nóc nhà nhảy dựng lên, hướng về rơi rụng Yêu Nga mà đi, trước lúc này, bốn con nhanh như Lưu Tinh kim loại

hồ điệp đột nhiên xuất hiện ở Yêu Nga bên người, nổ lớn nổ tung, lan ra màu xanh lam một cách yêu dị sương mù dày càng Yêu Nga bọc lại, các loại (chò) Yêu Nga rơi ra sương mù dày trong nháy mắt, ván cửa lưỡi búa đột nhiên đập ngang, khác nào vọt đập ruồi hướng về Yêu Nga ném tới.

"Chết đi. . . ." Yêu Nga lần thứ hai rít gào, hai chân điểm ở búa lớn bên trên, né tránh đâm tới trường thương, hướng về tiền từ giống như bông bành Nguyệt Liễu Sa phóng đi, Nguyệt Liễu Sa thanh nhả mà lạnh lạnh, hai gò má tỉnh xảo nhưng không sinh động, hai mắt thanh nhả cũng không tươi sống, làm cho người ta cảm giác chính là lãnh điểm tịch liêu, nhưng nhìn thấy chặt vật Yêu Nga, khóe miệng hiện lên cười gằn.

Yêu Nga quần áo lam lũ, trên mặt trên người đầu đầu cũng có vết thương, ở nàng vọt tới thời gian, từng giọt đỏ tươi giọt máu đang từ trên người rơi ra.

"Nguyệt Liễu Sa, ngươi chết cho ta. . . ." Khẽ kêu trong tiếng, hai đạo ánh bạc xoạt địa Hướng Nguyệt liễu sa mà đi, nhưng không nghĩ tới này thanh thuần nữ tử dĩ nhiên đem Tiểu Hồng Sa chặn ở trước người, tùy ý hai đạo ánh bạc hướng về Gaza vọt tới, Lam Ngọc ôn hòa khuôn mặt đột nhiên xanh lên.

"Vô liêm sỉ. . . ." Trận này đánh bạc Nguyệt Liễu Sa thắng được thắng thắn, tức giận dưới, Yêu Nga không khỏi mắng to, ở thời khắc cuối cùng dõng đi phi đao, hướng về một bên rơi đi.

Thế đi đã hết, Yêu Nga cùng Nguyệt Liễu Sa tương giao mà qua, phía dưới chen chúc mà đến Già La chúng như con ruồi hướng về Yêu Nga nhào tới, Lam Ngọc nhưng thủy chung đứng ở chỗ cũ, nhìn hờ hững Nguyệt Liễu Sa cười khổ.

Yêu Nga biểu hiện hung tàn thô bạo, đối với Gaza là phát ra từ đáy lòng yêu thích, mà thanh nhả mê người Nguyệt Liễu Sa nhưng không để ý bất luận là đồ vật gì, so với Yêu Nga càng lãnh huyết hơn, nếu là có thể lựa chọn, Lam Ngọc tình nguyện lựa chọn Yêu Nga làm bầu bạn, dù sao, Yêu Nga chân chính coi trọng một người có thể một lòng Nhất Ý.

Mà làm Nguyệt Liễu Sa bầu bạn, ai cũng không biết, ở nguy hiểm nhất thời điểm, nàng có hay không đem bầu bạn cho rằng mỗi như bỏ qua?

Nhẹ nhàng rơi xuống đất, Nguyệt Liễu Sa bóng người đột nhiên mơ hồ, sau một khắc xuất hiện đang bác sát Yêu Nga phía sau, lần thứ hai như trước đó bên kia hướng về Yêu Nga đánh lên.

Đóng

Yêu Nga sờ dĩ cùng Nguyệt Liễu Sa không hợp nhau, đó là Nguyệt Liễu Sa có thể ở nàng không cách nào phát hiện tình huống dưới xuống tay với nàng, là nàng thiên địch.

Tinh tế trắng mịn tay nhỏ không hề khói lửa hướng về Yêu Nga phía sau đè tới, ngay khi sắp tiếp xúc trong nháy mắt, Nguyệt Liễu Sa ánh mắt lấp lóe, như hành đầu ngón tay đột nhiên mọc ra lưỡi dao sắc tựa như móng tay, chuẩn bị đem Yêu Nga tâm cho đào ra.

"Đừng. . . ." Vẫn không có động tác Gaza đột nhiên chuyển động, một cước đá vào Nguyệt Liễu Sa trên cánh tay, đá bay lợi trào.

"Trả lại. . . ." Yêu Nga lúc này mới phát hiện, đột nhiên xoay người, hai tay dạt ra mấy điểm hàn tinh, Nguyệt Liễu Sa đầu ngón tay gãy, đem hàn tinh dồn dập văng ra, đột nhiên nghiêng người, mạnh mẽ vung lên cánh tay đem Gaza đập ra ngoài.

Gaza không thể động đây, chỉ có thể rơi vào một mảnh đá tảng xây thành vách tường, Hiên Phong Già La cho dù nữ nhân cũng có cuồng dã cự lực, Gaza thế đi như đạn pháo, nếu là đập lên, chắc chắn lạc cái cốt nhục tận nát tan.

"Không nên. . . ." Lam Ngọc quát to một tiếng, như hòn đạn hướng về Gaza đuổi theo, trong lòng đầy rẫy ảo não, Nguyệt Liễu Sa nữ nhân này thực sự lòng dạ ác độc.

"Tiện nhân, ta nhất định sẽ giết ngươi. . . ." Ở Lam Ngọc trước đó, Yêu Nga càng bỏ qua sinh tử đại thù, như mũi tên nhọn đuổi tới Gaza bên người, đem nàng ôm lấy, đột nhiên đánh vào đá tảng tường vây lần thứ hai phun ra hiện huyết.

Nguyệt Liễu Sa trong mắt loé ra kinh ngạc, khóe miệng nhấc lên xem thường, cũng không tính buông tha Yêu Nga, lần thứ hai nhào tới.

"Nguyệt Liễu Sa, không nên giết nàng. . . ." Không nhận rõ Lam Ngọc trong miệng nàng là Gaza vẫn là Yêu Nga, Yêu Nga ngã trên mặt đất không thể động đây, to lớn va chạm cho dù Hiên Phong Già La tạm thời cũng không chịu nổi, mắt thấy Nguyệt Liễu Sa hướng về nàng đập tới, trong ánh mắt sự thù hận ngập trời, ôm Gaza cánh tay trước sau chưa từng buông ra.

"Ngươi không thể giết hắn. . . ." Rất ít nói chuyện Gaza đột nhiên mở miệng, âm thanh rất yếu, nếu không phải khoảng cách giữa hai người gần quá, Yêu Nga không cách nào nghe được.

"Ngươi không thể giết hắn. . . ." Gaza nhìn hướng về các nàng đập tới Nguyệt Liễu Sa tiếp tục nói, ngay khi Nguyệt Liễu Sa tiếp cận các nàng một khắc, không khí chung quanh trở nên nghiêm nghị.

"Yêu Nga, ngươi không nghĩ tới ngày hôm nay đi. . . ." Nguyệt Liễu Sa không có mở miệng, nhưng tiếng nói liên quanh quẩn ở hai người trong đầu, mắt thấy xanh nhạt trong lúc đó óng ánh lưỡi dao sắc liền muốn xuyên thủng Yêu Nga đầu.

Một người xuất hiện ở giữa hai người, một phát bắt được Nguyệt Liễu Sa cánh tay, để Nguyệt Liễu Sa lông mày trên chon.

"Đem nàng giao cho tộc trưởng. . . ." Lam Ngọc dùng mệnh lệnh ngữ khí nghiêm túc đối với Nguyệt Liễu Sa nói rằng, chu vi Già La chúng cũng xúm lại

lại đây.

"Người không thể giết hẳn. . . ." Còn như con mèo nhỏ bình thường kêu to non nớt tiếng nói vang ở trong tai mọi người, đồng thời nhìn về phía Yêu Nga trong lòng Gaza, chỉ thấy Gaza trong suốt hờ hững con mắt chính nhìn chăm chăm Yêu Nga, Yêu Nga trong lòng đã tuyệt vọng, nhìn thấy Gaza tinh khiết con mắt, trong lòng không hiểu ra sao, nhưng ở Gaza chấp nhất bên trong, nhỏ bé không thể nhận ra gật gật đầu.

"Tộc trưởng chỉ cần cô bé này, người không thể ngăn cản ta. . . ." Nguyệt Liễu Sa tiếng nói lạnh lạnh tiên linh, làm cho nam nhân nghe được, tựa như tiết trời đầu hạ ăn kem ly, cho dù giết người, ở trong miệng nàng nói ra cũng là một loại vẻ đẹp.

"Ta. . . ." Lam Ngọc vứt đi Nguyệt Liễu Sa cánh tay, vừa muốn nói chuyện, đột nhiên cảm thấy mình không nghe được chính mình tiếng nói, sau một khắc, Nguyệt Liễu Sa thay đổi sắc mặt, đột nhiên về phía sau nhảy lên, muốn thoát ly, nhưng ở lúc này, liên tiếp thân thể tiếng ngã xuống đất truyền đến, vậy tự ở xung quanh Già La chúng tất cả đều nằm yết hầu cô trưởng mắt, tựa như thiếu đường khí con cá.

Lam Ngọc lao đảo địa xông ra ngoài, hẳn cảm thấy có đồ vật từ cổ họng của hẳn bên trong đem không khí rút ra ngoài, đây là so với nghẹt thở khó chịu một ngàn lần cảm giác, cũng đem thân thể người không khí thiếu hụt thống khổ gia tăng gấp trăm lần

"Không nên giết hẳn. . . ." Tiểu Hồng Sa toàn thân run rẩy, ngũ quan đều đang chảy máu, nhưng trong mắt không nhìn thấy thống khổ, chỉ có kiên định, gần như rên rỉ nói ra câu nói này, cúi đầu thân ở Yêu Nga đỏ sẫm trên môi, một giây sau, một đạo linh động nhiệt lưu truyền khắp Yêu Nga toàn thân, làm cho nàng nổi da gà đều dựng lên, nhưng lập tức liền phát hiện thương thế của mình bị tạm thời áp chế.

Tay trái chống đất một điểm, mang theo mắt đi tri giác Gaza đột nhiên phóng người lên, tiện tay vứt ra hai viên giống như dưới Huyền Nguyệt không chuỗi loan đao, Huyền Nguyệt tựa như loan đao xẹt qua huyền ảo đường vòng cung hướng về sắc mặt tái xanh, hầu như ngắt Nguyệt Liễu Sa gáy chém tới, sắp đem cái kia viên mỹ nhân vàng trán chém xuống trong nháy mắt, tương tự không khỏe Lam Ngọc xuất hiện lần nữa ở giữa hai người, trong tay điều khắc nhuyễn kiếm xoạt xoạt vang động, đem hai viên loan đao đẩy ra.

Loan đao ở giữa không trung xẹt qua trên tà tuyến trở lại Yêu Nga trong tay, vốn định kế tục, nhưng nhìn thấy Gaza hô hấp hầu như đình chỉ, hận hận nhìn chăm chú hai người một chút, ôm Gaza đột nhiên nhảy lên, mấy cái lên xuống liền biến mất ở phương xa.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119 :Gaza gặp gỡ

Yêu Nga sau khi rời đi, Lam Ngọc đột nhiên quỳ trên mặt đất, ôm yết hầu dùng sức thì ho khan, hẳn chỉ có một đòn lực lượng, nếu là Yêu Nga kiên trì, bọn họ tất cả đều sẽ chết, Gaza năng lực thực sự quý dị, vượt qua bọn họ ngoài tưởng tượng, tự nhiên Già La ở mới bắt đầu giai đoạn năng lực là yếu nhất, tùy tiện một cái kế thừa Già La chúng đều có thể chiến thắng bọn họ, nhưng Gaza phá vỡ thường thức, thậm chí ngay cả Hiến Phong Già La đều có thể ảnh hưởng đến.

"Đuổi. . . ." Trước hết khôi phục như cũ Nguyệt Liễu Sa cũng không để ý tới quỳ trên mặt đất Lam Ngọc, khẽ kêu một tiếng liền xông ra ngoài, nhưng chỉ có một mình nàng xông ra ngoài, cái khác Già La chúng đều ở lại tại chỗ, cùng Lam Ngọc đồng thời ho khan, kỳ thực Già La chúng chịu đến ảnh hưởng cùng Lam Ngọc như thế, bọn họ vô dụng tận cuối cùng khí lực, hẳn là cùng Nguyệt Liễu Sa đồng thời khôi phục, không nhúc nhích là bởi vì Nguyệt Liễu Sa mặc kệ ân nhân cứu mạng chết sống, lạnh lẽo lòng người.

Mọi người nhất trí nguy trang, để trước tiên lao ra Nguyệt Liễu Sa độc thân trở về, khinh thường nhìn trên đất đám người một chút, không thể nhận biết ai là làm bộ, hừ một tiếng: "Rác rưởi" xoay người rời đi.

"Lam thủ lĩnh, đuổi còn là không đuổi?" Lam Ngọc chậm rãi từ trên mặt đất đứng dậy, những người khác đồng thời đứng dậy, một người nhìn Lam Ngọc không nhìn được hỏi, Lam Ngọc sắc mặt phức tạp nhìn phương xa, một hồi lâu mới lắc đầu nói rằng: "Đuổi tới khả năng bức cấp các nàng, nếu là trở lại như thế một thoáng, chúng ta sẽ toàn quân bị diệt, không còn đầy đủ Già La chúng, gia tộc cũng sẽ hủy diệt, lần này là ta tính sai, đắc tội rồi tương lai Băng Vân Già La. . . ."

"Cái gì. . . ." Lời này vừa nói ra người người biến sắc, Băng Vân Già La chỉ tồn tại ở truyền thuyết, chỉ có nhân khẩu trăm vạn loại cỡ lớn thành thị mới có một cái đến mấy cái đóng giữ, là hàng đầu gia tộc đều vì dùng thêm nhỏ dải cấp cao sức chiến đấu, bình thường không cần bọn họ điều động, tốt nhất vật tư đều sẽ đưa đến trước mặt bọn họ, chỉ làm gia tộc diệt vong thời khắc ra tay khả năng, có thể nói, bất luận là một gia tộc nào, chỉ cần có một cái Băng Vân Già La, đều có Đông Sơn phục lên khả năng, khả năng này lớn hơn 70% trở lên.

"Cô bé không phải phụ trợ Già La chúng, thiên phú của nàng năng lực có thể vượt cấp xúc phạm tới ta cùng Nguyệt Liễu Sa, chứng minh nàng có vô hạn trưởng thành tính, chỉ ít Liệt Sơn Già La không có vấn đề, nếu như Yêu Nga mang theo nàng đến siêu cấp thành thị, nói không chắc sẽ bị hàng đầu Già

La phát hiện, một khi có Băng Vân Già La dốc lòng truyền thụ, rất đều có thể có thể sẽ trở thành mới Băng Vân Già La. . . ."

Lam Ngọc có quá nhiều bất ngờ cùng sự không chắc chắn, còn muốn người thường khó gặp Băng Vân Già La tự mình giáo dục mới có cơ hội, nhưng đối với mọi người mà nói, đã là kẻ địch đáng sợ nhất, đến lúc đó không cần Gaza tự mình động thủ, chỉ cần hướng về muốn cầu cạnh gia tộc của nàng gây xích mích mi, bọn họ tương ứng gia tộc nhỏ cùng mấy ngàn cái gia tộc lệ thuộc cũng sẽ ở một đêm bị người đốt thành tro bụi.

"Cái kia. . . , vậy làm sao bây giờ?" Có người không khỏi mà hỏi lên, nhưng Lam Ngọc không hề trả lời, ôn hòa thông dong gò má nghiêm túc lạnh lùng, xoay người liền hướng về gia tộc đi đến, hẳn cũng không biết làm sao bây giờ, Hiện Phong bên trên là Hám Quân, tộc trưởng của bọn họ mới là nửa bước Hám Quân, cách chân chính Hám Quân còn có kém một đường, mà hồng phi cho dù chỉ có Yêu Nga giáo dục, cũng có thể trở thành Hám Quân, đây cũng là khác nhau, một khi đến Hám Quân, đem không có bất kỳ Hiện Phong có thể đỡ được, lại như phía Đông hoang dã như vậy, bảy cái Hiện Phong bị Hám Quân một đòn mà bại.

"Cô bé trong miệng hẳn là ai? Có thể làm cho nàng như vậy bướng bỉnh người nhất định đối với nàng rất trọng yếu, có thể chỉ cần. . . , chưa chắc không có cơ hội có thể bảo toàn gia tộc?" Ý nghĩ ở Lam Ngọc trong đầu tránh qua, không khỏi xoay người nhìn về phía Tuyệt Vọng pháo đài ngọn núi cao vút cùng tường vây ở ngoài, nơi đó chính là hoang dã.

"Nhị Trảo, ngươi thật sự không đi trở về? Vạn nhất thủ lĩnh trách tội xuống?" Khoát Nha kinh ngạc nhìn hăng hái Nhị Trảo, bọn họ chỉ là liên lạc tiên phong, đến tiếp sau khẳng định còn có lui tới đội ngũ, thế nhưng Nhị Trảo ở lại chỗ này tính là gì?

Nhị Trảo đã không còn là trước kia nghèo điều tia, tóc rối bời bị chỉnh tề chải đầu cùng nhau, một cái sợi tóc nhí cũng không loạn, nửa đoạn trước dùng màu xanh lục thuốc màu nhuộm như nón xanh, phần sau tiết đuôi ngựa nhưng là màu đỏ tươi, tuy rằng nhìn qua xấu xí Cao Phong muốn khóc, nhưng đây cũng là cái thời đại này màu thịnh hành, muốn chính là tươi đẹp, muốn chính là lóa mắt.

Đóng

Còn có quần áo, cùng khu vực trung tâm những người kia một cái trang phục, có chút trời buộc trường bào trên đủ mọi màu sắc, như bảy màu chim ngói, trên mặt lại không vùng phía tây hoang dã kiên nghị, hai tai cùng môi đều bôi lên trở thành màu tím, khiến người ta nhìn ra phát hiệu, ngoại trừ cái này, còn có trên người treo lơ lửng các loại sáng lấp lánh đồ vật, nhiều nhất nhưng là mạng giác cùng Thúy Diệp tiền.

"Không đi trở về, tâm tư của ta các ngươi không biết, chỉ có ở đây, ta mới cảm thấy không sống uổng phí một đời, đánh đánh giết giết ta không làm được, Hắc Trảo bộ lạc ta chỉ có đích thân nô mệnh, nhưng ở nơi này, ta chính là đại nhân vật, tất cả mọi người đều muốn đối với ta tôn kính. . . ."

Nhị Trảo không chút do dự nói ra ý nghĩ trong lòng, khoe miệng mỉm cười Hoàng Hôn như đại ca đứng ở Nhị Trảo bên người, vỗ vào trên bả vai của hắn, đảo qua Khoát Nha kinh ngạc về mặt, lơ đãng nói rằng:

"Hắc Trảo bộ lạc cùng Hoàng Hôn bộ lạc quan hệ thân như một nhà, Nhị Trảo lại là thân nhân của ta, lưu lại nơi này một bên có thể làm Hắc Trảo bộ lạc cầu nối, các ngươi cũng không cần làm khó dễ, chúng ta sẽ đưa ra gấp đôi lễ vật hướng đi Hắc Trảo nói rõ. . . ."

Cao Phong lơ đãng cho Khoát Nha một cái ánh mắt, Khoát Nha làm khó dễ gật gật đầu, xem như là đáp lời Hoàng Hôn yêu cầu, lúc này Hoàng Hôn lại đột nhiên nói rằng:

"Kính xin các ngươi Đại trưởng lão Tam Trảo đến bộ lạc đến, thương lượng dưới muối từ ta việc kết hôn, mỗi một đời Hắc Trảo đều phải cưới Hoàng Hôn bộ lạc con gái, lấy chồng Hắc Trảo bộ lạc nhi tử, đây là truyền thống, cũng không nên ở chúng ta thế hệ này đứt đoạn mất. . . ."

Lời này vừa nói ra, Cao Phong nhất thời muốn đứng ra đi phản bác một phen, cuối cùng vẫn là nhịn xuống, bất kể nói thế nào, phía sau hắn còn có mấy ngàn người gánh nặng ép ở trên người hắn, không tới thời khắc cuối cùng, hắn vẫn chưa thể trở mặt.

"Cái này, chúng ta Đại trưởng lão nhất định sẽ biết đến. . . ." Khoát Nha quý dị mà hèn mọn hướng về Cao Phong miếu miếu, lại làm bộ đứng đắn nói rằng, để Hoàng Hôn cười ha ha, cười to bên trong có không nói ra được lạnh lùng nghiêm nghị.

Trước đây Hắc Trảo, hiện tại Thiên Trảo ngăn ngừa lộ diện sau liền tiếp tục ẩn giấu, thậm chí ngay cả cùng Hoàng Hôn bộ lạc bàn bạc đều không ở quan tâm, có lẽ là bởi vì giai tầng cao, trước đó rất coi trọng Hoàng Hôn bộ lạc liền không ở ý, liền ngay cả nữ nhân của hắn cũng chẳng quan tâm, vứt tại Hoàng Hôn bộ lạc tự sinh tự diệt.

Mãn Đầu thay tên vì là Thiên Mãn, hẳn đặc ý nhất thời điểm bị Thiên Trảo thăng cấp thành Hiện Phong cho đã kích, cũng không ở xuất đầu lộ diện, trốn ở một cái nào đó không muốn người biết địa phương, khổ sở tôi luyện năng lực, có thể kỳ vọng có một ngày trở thành cùng Thiên Trảo như thế Hiện Phong Già La, nhưng không nghĩ tới, vừa bắt đầu liền mất đi cơ hội, cáo già Thiên Trảo cho hắn đào hố to, đời này nói không chắc cũng phải cho Thiên Trảo bộ lạc làm công.

Cao Phong tự Hoàng Hôn bộ lạc sau khi trở lại, liền triệt để đem trên trời rơi xuống phú thân thích ném qua một bên, lần thứ hai liên lạc đội ngũ căn bản không lại phải đi ra quá, mang theo bộ lạc ở Bắc Long hẻm núi bắt đầu oanh oanh liệt liệt đại khai phá, rất nhiều đem hoang tích nơi cái tạo vì là nhét trên Giang Nam quyết đoán.

Bắc Long hẻm núi diện tích không nhỏ, hai ngọn núi lớn càng không cần phải nói, chỉ là có thể khai phá địa phương không nhiều, nơi này cũng là ba cái trong bộ lạc tranh luận khu vực, xung là việc không ai quản lý khu vực, bình thường cũng không có ai sẽ dò xét cái gì.

Dòng suối nhỏ là ở đầu trọng yếu nhất tài nguyên, có lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn thanh thủy, không phải vùng phía tây hoang dã dưới mặt đất diêm dâm thủy, mà là trong veo son tuyền, còn có trong son cốc, nhám thạch dày đặc cỏ dại, với những người khác tới nói, những cỏ dại này chỉ có thể

cho mục súc ăn, nhưng đối với Cao Phong tới nói, những này chính là hấn làm giàu làm giàu cơ sở.

Mỗi ngày đều có lượng lớn thuốc chữa thương bị chế tạo ra, giao cho chờ ở bộ lạc bên ngoài nhu cầu người, bọn họ sẽ dùng lương thực, mục súc, da thú, vải vóc, vật liệu gỗ, nhiên liệu, đồ sắt, còn có đồ gốm cùng đồ sứ các loại vật tư thanh toán, có chút bộ lạc không có quá nhiều nhân tài vật tư, vì trừ hàng có thể cứu người liều mạng mà thuốc hay, thậm chí đồng ý dùng khế nô cùng nô nữ đến thanh toán.

Gặp phải tình huống như thế này, Thiên Trảo bộ lạc ở ngoài, tự phát tạo thành một cái mậu dịch chợ, vô số người từ phương xa chạy tới, ở đây trao đổi bọn họ không dùng được : không cần, nhưng người khác nói không chừng có thể dùng tới vật tư.

Tự phát mậu dịch chợ cũng sẽ không cướp Hoàng Hồng bộ lạc chuyện làm ăn, Hoàng Hồng bộ lạc nhằm vào chính là Tuyệt Vọng pháo đài đại tổng giao dịch, con vật nhỏ là không lọt mắt, hướng hồ nơi nào còn có lượng lớn bị cho rằng là rác rưởi đồ vật, chỉ cần có người cần, cho dù là rác rưởi cũng là có giá trị.

Bên ngoài là khí thế ngất trời chợ bán thức ăn, trong bộ lạc đề phòng sâm nghiêm, ở trung tâm nhất dựng đứng cao mười tám mét to lớn lầu tháp, mặt trên hiện sáu cái phương hướng từng người an bài một đài to lớn tên nô, cái kia lạnh lẽo ngăm đen trường mâu tựa như tên nô sẽ làm bất kỳ nhìn thấy lòng người bên trong phát lạnh, loại cường độ này tên nô dưới, cho dù bảo hộ giả cũng không nhất định có thể ngăn.

Ngoài ra, tiểu lầu tháp ở bộ lạc khu tụ tập biên giới tám năm tụm ba, để tham gia mậu dịch người đến rất không phản đối, bọn họ cho rằng ở nam bộ hoang dã không có cần thiết khiến cho sâm nghiêm như vậy, cho dù Hoàng Hồng bộ lạc cũng là đối nội không đối ngoại, nói trắng ra là, quy củ cái gì không phải là ngồi không.

Không ai biết Cao Phong trong lòng sầu lo, nam bộ hoang dã sắp đối mặt hoang nhân công kích, đã từng cảnh giác quá một trận, nhưng ở hoang nhân ngừng chiến tranh giằng co sau khi, liền khôi phục thái độ bình thường, tuy rằng chuẩn bị vũ khí, trừ hàng vật tư như thường lệ tiến hành, tràn ngập ở trong không khí căng thẳng khí tức đứng là bình tĩnh rất nhiều.

Cao Phong sẽ không đem hi vọng ký thác vào trên người người khác, càng sẽ không ký thác vào Tuyệt Vọng pháo đài cùng hoang nhân trên người, cần cỗi hẻm núi ở trong mắt hấn là thiên nhiên bảo địa, vách núi cheo leo đột ngột trực, ý vị dễ thủ khó công, thung lũng lưu tuyến, nguồn nước không dứt, còn có hẻm núi chật chội, tiến thoái gian nan, là thượng hạng nơi an thân.

Mỗi ngày đều có lương thực đưa tới, mỗi ngày đều có lượng lớn mục súc bị chém giết, chế thành huân thịt, bọn họ không thiếu đồ ăn, vì lẽ đó Cao Phong đem kinh doanh trung tâm phóng tới bên trong hạp cốc, hấn muốn đang đại chiến bạo phát trước kiến tạo một toà an toàn pháo đài, so với Tuyệt Vọng pháo đài càng thêm an toàn pháo đài, sống quá hoang nhân tiến công, bất kể là hoang nhân Thắng Lợi, vẫn là pháo đài Thắng Lợi, chỉ cần bọn họ có thể kiên trì đến cuối cùng chiến cuộc kết thúc là được.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120 : Hoàng kim cốc

"Rất khó, thật sự rất khó. . ." Nhị trưởng lão một mực lắc đầu, từ bọn họ tiến vào lối vào thung lũng sau khi, Nhị trưởng lão liền chưa từng nói qua một câu lời hay, không ngừng đã kích Cao Phong, đề Khoát Nha đối với Nhị trưởng lão rất là xem thường, đối với người khác rất khó, đối với Cao Phong lẽ nào liền khó khăn sao?

"Xác thực không dễ dàng, người lên rồi xuống không được, hạ xuống không lên nổi, quá đột ngột, so với Tuyệt Vọng pháo đài còn khó hơn. . ." Cái trán che kín nếp nhăn, râu mép nửa bạch trung niên lão nam nhân là mới Tứ trưởng lão, cũng là Mãn Đầu bộ lạc Đại trưởng lão, bình thường biết điều, ở hai cái bộ lạc chính thức xác nhập sau mới gia nhập vào.

Cao Phong đứng ở ẩm ướt màu đen nham thạch hướng về Nhất Tuyến Thiên tựa như chót vót phóng tầm mắt tới, vách núi cheo leo chót vót gồ ghề, từng đạo từng đạo sắc bén đá lởm chởm phảng phất Dao Phong tựa như nhô ra ngang dọc chằng chịt, người từ phía trên rơi xuống, không giống nhau : không chờ rơi xuống đất thì sẽ bị phân hủy.

Hẻm núi rộng nhất nơi không tới ba mươi mét, tối hẹp đoạn đường chỉ có bảy, tám mét, còn bị suối nước chiếm cứ, trên mặt đất ngoại trừ cỏ dại chính là đá vụn, nơi này Thạch Đầu cũng so với hoang dã bên trong Thạch Đầu sắc bén, hoàn toàn có thể cho rằng vũ khí, dễ dàng đem người đầu đập xuyên.

Bước chậm ở suối nước bên trong, ăn mặc giày rom hai chân thùng thùng địa bắn lên một chùm bông bọt nước, Cao Phong tiếp tục hướng phía trước, Nhị trưởng lão cùng Khoát Nha, còn có Tứ trưởng lão chỉ có thể theo ở phía sau.

Hẻm núi tổng dài mười bảy, mười tám km, đường sông uốn lượn xoắn, như con queo uốn lượn, đại đa số đoạn đường đều rất ẩm ướt, tình cờ còn có thể

gặp phải có thể chứa đựng hơn mười người phao tảo hồng thủy đầm, trong nước sinh vật cũng không ít, nhiều là chỉ đầu trường tiểu Bạch cá, loại này cá nhỏ có dao cạo giống như sắc bén hàm răng, chụp mồi rơi xuống nước trên mặt côn trùng, thỉnh thoảng có thể đường sông một bên đã bị rêu xanh bao trùm màu trắng khung xương, mặt trên tất cả đều là bị hàm răng thổi qua vết tích.

Không người nào nguyên ý đi tới gần nơi này một ít cá, Cao Phong biết những này cá nhỏ đến cùng có cỡ nào hung dã, ngay khi ngày hôm trước, hai cái thân nô chạy vào muốn bắt cá, một người trong đó người không cẩn thận làm thương ngón chân, nghe thấy được mùi máu tanh thì cá nhỏ kết bè kết lũ xông tới, ngay ở trước mặt tên còn lại trước mặt, đem sống sờ sờ xé thành bạch cốt, hết thấy bộ phận cơ thịt cùng xương mềm đều bị ăn sạch sành sanh, để tên kia trực tiếp bị dọa phong.

Ngoại trừ đao răng cá ở ngoài, nơi này thực vật cũng làm cho người khủng bố, trước đó thăm dò hẻm núi mười cái thân nô có ba cái đều là bị không hề bắt mất chút nào màu đen bụi gai cho đâm tới, kết quả không chờ bọn họ đi ra hẻm núi, tựa như phát nổ giống như vậy, cần xé đồng bạn bên cạnh, hoặc là đánh vào đá lở chồm nham thạch, vì thăm dò hạp cốc này, Thiên Trảo bộ lạc ròng rã ném đi năm cái mạng người.

Đây vẫn chỉ là thô bộ thăm dò, nhiều nguy hiểm hơn ẩn giấu ở nơi nào ai cũng không biết, Cao Phong phía sau, ngoại trừ đã xem Cao Phong thần thoại Khoát Nha, bất kể là Nhị trưởng lão, vẫn là Tứ trưởng lão đều là buồn bã đáng vè.

"Tìm người ở đường sông trên mã ra thủy đạo, dùng đá vụn thể được, thả trên cây mây sợi, rồi, đem hết thủy đạo răng cá toàn bộ vớt lên. . ."

Đột nhiên Cao Phong đứng tại chỗ, nhìn qua lại không dứt bọt nước đối với phía sau mấy vị trưởng lão nói rằng, Nhị trưởng lão đầu tiên là hơi sùng sốt, theo bản năng gạt đầu hơi dò, muốn bao nhiêu cái khung? Mã mấy cái thủy đạo?

Tứ trưởng lão suy tư, tới đây dòng nước đã bắt đầu thờ cấp, nếu là không đâm vào bước chân, nói không chắc cũng sẽ bị trùng đi, nếu là dựa theo Cao Phong phương pháp?

"Ha, biện pháp tốt, phía trước xây thủy đạo, mặt sau thả trên cây mây sợi, sẽ ở hạ du dùng máu tươi mê hoặc, nhất định có thể đem đao răng cá một lưới bắt hết. . ."

Tứ trưởng lão ở miền trung hoang dã cũng từng đã nắm cá, đối với Nhị trưởng lão cùng Khoát Nha liền cá đều chưa từng thấy nhà quê tới nói, hẳn giải càng nhiều một điểm, Cao Phong gật gật đầu, lại chỉ vào cỏ dại bên trong mơ hồ có thể thấy được màu đen bụi gai nói rằng:

Đóng

"Còn có loại này đâm thụ, khiến người ta mang theo da thú găng tay cho ta nhổ ra, không nên thương tổn được rễ : cái, vật này là bảo bối tốt, sau đó có tác dụng lớn, làm hết sức nhiều trồng một ít. . ."

Khoát Nha đem liên tưởng đến ở Địa Tu bộ lạc nguồn nước đầu độc sự tình, cũng sao gào to hô nói rằng: "Đến thời điểm chúng ta liền đem vật này đặt ở trong nước, để cho kẻ địch đi uống. . ."

"Ngu xuẩn, đặt ở trong nước người sẽ uống sao?" Nhị trưởng lão một cái tát vỗ vào Khoát Nha trên ót, xoay người đối với Cao Phong gật đầu nói: "Chuyện này giao cho ta làm, đến thời điểm chúng ta lại nhiều một cái lợi khí."

Biến phế thành bảo để cho lòng người được, Cao Phong hai cái biện pháp để hai tên trưởng lão có thêm chút tự tin, xem hẻm núi cũng không lại giống như trước đó như vậy sợ hãi.

"Phía trước còn có cái gì?" Cao Phong không có đắc ý, hí mắt nhìn về phía trước bị núi đá ngăn trở đường sông hơi.

"Phía trước không xa là một bãi bùn địa, đều là hạt cát, sẽ phát sáng hạt cát. . ." Tứ trưởng lão đối với nơi này khá là để bụng, há mồm liền nói rằng, để Nhị trưởng lão có chút tiểu đồ kỹ địa quét Tứ trưởng lão một chút, hẳn chính là cái này đức hạnh.

"Sẽ phát sáng hạt cát?" Cao Phong trong lòng hơi động, vẫn đúng là chưa từng nghe nói, chẳng lẽ là oánh thạch quáng?

Bốn người dán vào Đào Phong tựa như núi đá, vòng tới mặt sau, trong nháy mắt, mấy người liền bị trước mắt tất cả cho kinh ngạc, Cao Phong tâm đột nhiên nhảy lên gia tốc, cho dù hẳn xưa nay không để ý tiền tài hoặc là của cải, nhưng nhìn thấy trước mắt vàng óng một mảnh Kim sa, trong lúc nhất thời cũng bị đoạt tâm trí, so với Cao Phong, phía sau mấy người chỉ là thán phục trước mắt phảng phất kỳ tích tựa như hạt cát, cũng không nghĩ tới cái khác.

Đây là một cái thiên nhiên bình đài, thờ cấp dòng nước mang theo bùn cát từ thượng du mà xuống, nước động ở này to lớn trên thạch đài, lưu lại tỉ trọng trọng đại Kim sa, trùng đi rồi bùn cát, phóng tầm mắt nhìn tới, cái này thiên nhiên đài vàng trên bàn chông chất Kim sa đếm không xuể, như một mảnh hoàng kim bờ biển.

Bất tri bất giác, bốn người cất bước bên trên, dưới chân đó là vàng xanh xanh Kim sa, đạp ở bên trên kéo kẹt vang vọng, mềm mại nhưng như mây trên trời đoá, Khoát Nha đứng là có chút đáng ghét, đi hai bước liền run run ngón chân, phui xuống ngón chân khe trong hạt cát, mà Nhị trưởng lão cùng Tứ trưởng lão nhìn mấy lần biến không còn hứng thú.

"Chỉ là một đồng hạt cát?" Bọn họ đại khái giống nhau nghĩ đến, chỉ có Cao Phong bị trước mắt đồ vật thán phục, một hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, chậm rãi ngồi xổm xuống, cầm lên một nắm chất thể thiên nhiên Kim sa nắm ở trong tay, từ ngón tay khe hở lướt xuống, từng viên một vàng rực rỡ hạt cát ở vô số Kim sa trên va chạm trượt, trong đầu đột nhiên tránh qua một cái hình ảnh.

"Thật là đẹp a, ta mang theo nhất định rất dễ nhìn. . ." Đứng ở tú kính ở ngoài, Phi Nhi mềm mại hai tay trụ bọc lại khóe mắt hai bên, vẽ ra một nửa hình

tròn, tâm chính là tù kính bên trong treo ở nửa người người mẫu gầy dây chuyền, như Mạch Tuệ nhí đan dệt dây chuyền vàng ở dưới ánh đèn, lấp loè mộng ảo tựa như ánh sáng lộng lẫy.

"Chúng ta mua đi, ta tiền trợ cấp đủ, vừa vặn đủ. . . ." Cao Phong vuốt hầu bao cười miễn cưỡng, mua dây chuyền, dưới nửa tháng sẽ không tiền ăn cơm, có thể, sau đó cũng không có tiền cho Phi Nhi mua lễ vật.

"Quên đi, kỳ thực cũng không nhất định đẹp đẽ. . . ." Phi Nhi không chút nào tiếc hận ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời nhìn Cao Phong hiển hiện ý cười, cười chân thành, có một ít cảm động, nhưng càng nhiều nhưng là kiên quyết.

"Cũng không phải là mua không nổi. . . ." Cao Phong đứng là hạ quyết tâm, móc ra quân tư thẻ, lại bị non mềm hai tay cầm thật chặt.

"Ta muốn không phải dây chuyền, là người tâm, ta đã chiếm được, dây chuyền thần mã liền để nó ở lại chỗ này được rồi, để ta mang đi trái tim của người. . . ."

"Nhớ kỹ tên của ta, chờ người trở thành chiến sĩ sau đó tìm ta, ta tên Khai Nguyệt. . . ." Sơn chi hoa bình thường thuần mỹ thiếu nữ gò má đột nhiên xuất hiện ở trong đầu, để Cao Phong tâm bị bị phỏng giống như vậy, gò má đột nhiên đỏ lên, nhớ tới Phi Nhi thời điểm, lại nghĩ tới một bé gái khác nhí, trong lòng mãnh liệt cảm nhận được phản bội sỉ nhục cùng xấu hổ.

"Tam Trảo, vật này có ích lợi gì?" Khoát Nha nhìn ngời xồm ở Kim sa trên thật lâu bất động Cao Phong, tò mò hỏi.

""Xoạt". . . ." Trong tay Kim sa hết mức rơi tại dưới chân, Cao Phong đứng lên ngửa đầu nhìn phía hẻm núi nơi sâu xa: "Vô dụng. . . ."

Kim sa không có lưu lại Cao Phong, hán mạng theo ba người tiếp tục hướng phía trước, phía trước đá vụn bắt đầu tăng nhanh, phần lớn là vách đá ở nhiệt độ cao nhiệt độ thấp chênh lệch dưới đồ nát rơi rụng, ở nam thạch trong lúc đó, tình cờ có thể nhìn thấy màu vàng tia chớp mờ vàng, đây cũng là Kim sa lý do, ngoại trừ mờ vàng ở ngoài, còn có không chỗ bức rèm che tựa như thực vật sợi rễ lõi hoặc lớn hoặc nhỏ hòn đá thủy treo ở giữa không trung, theo gió mà dập dờn.

Đến nơi này, tiến lên trở nên gian nan, bệnh thấp càng nặng, để quen thuộc hoang dã khô hạn khu vực mấy người phản ứng đều không phải rất tốt, Cao Phong nhưng rất hưởng thụ nơi này oi bức ẩm ướt, cất bước ở gò ghề Thạch Đầu chồng trên, Cao Phong đột nhiên ngã xuống, không giống nhau : không chờ Khoát Nha kinh ngạc thốt lên, liền thấy Cao Phong trong tay lõi một cái vận vẹo đồ vật đứng lên.

"Đây là cái gì. . . ." Khoát Nha thấy rõ cái kia màu sắc sắc sỡ, cánh tay nhỏ độ lớn vận vẹo vậy giáp quái vật không khỏi mà kinh ngạc thốt lên, đồng thời kinh ngạc còn có Nhị trưởng lão, chỉ có Tứ trưởng lão sắc mặt nghiêm túc.

"Giun dài, đây là giun dài, nhanh ném xuống, cần người sẽ chết. . . ." Tứ trưởng lão có chút kinh hoảng, liền tiếp hô to, để Khoát Nha cùng Nhị trưởng lão đồng thời biến sắc, có chút tiến thối thất dựa vào, ai biết dưới chân có thể hay không thoát ra một cái giun dài?

Cao Phong không có ném xuống, nắm bắt rắn độc 7 tấc, tò mò đánh giá này hơn mười cân đại xà, đại xà màu sắc màu sắc sắc sỡ, rõ ràng màu sắc như cánh cáo, hình tam giác đầu rắn dữ tợn khủng bố, từng tia từng tia phun ra xà tín lấp lóe như điện, nhất làm cho hán kinh ngạc chính là, đầu rắn bên trên, cái kia dài nửa tấc oánh màu vàng tiểu giác, thủy non nốt tựa như mới mẻ mề.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Chuẩn bị chiến hoang

"Không thể càng đi về phía trước, phía trước đều là, lần trước thân nô đã qua, hần là ở sáng sớm, nơi này tối lúc rét lạnh. . . ."

Cao Phong vừa nói chuyện, một bên dùng răng cưa đao đem xà răng đánh bay, đợi được hai viên răng nọc bị xóa sau khi, đột nhiên quăng về phía Khoát Nha, hô to một tiếng: "Tiếp được. . . ."

Cao Phong mệnh lệnh bị Khoát Nha theo bản năng chấp hành, tron tuôn tuột, lạnh lẽo lạnh đồ vật rơi xuống lòng bàn tay của hần để hần nuốt chút nữa ném xuống, ở thời khắc cuối cùng dùng sức nhí nắm, rắn độc đột nhiên nhìn lại, một cái liền ngậm ở Khoát Nha bị thương, để Khoát Nha nhắm mắt lại phát sinh thê thảm kêu rên.

"Đừng kêu, cần bắt từ người. . . ." Cao Phong đang khi nói chuyện, lại từ Thạch Đầu khe trong lấy ra mấy cái rắn độc, đều là cùng một cái giống, răng cưa đao đem xà răng không ngừng đánh bay, Cao Phong trong mắt tràn đầy nóng rực, trong đầu đã bắt đầu ảo tưởng xà canh thang cùng nướng thịt rắn.

"Tại sao lại như vậy?" Tứ trưởng lão kinh ngạc nhìn Cao Phong trong tay rắn độc, Khoát Nha mở mắt ra phát hiện trên mu bàn tay trơn không có thứ gì, rắn độc chỉ là ở trên tay hắn lưu lại chút ngưng nước, không khởi mà lên tiếng cười lên, cảm nhận được rắn độc trên người lạnh lẽo, vô sự tự thông bàn ở trên cổ của chính mình, hưởng thụ lạnh lẽo.

Bốn người mỗi người đều cảm lấy mấy cái rắn độc lui trở về Kim bãi cát, đứng ở chỗ này, Cao Phong muốn trên ngược nhìn, một hồi lâu mới lên tiếng: "Tìm những người này đem khu vực này dọn dẹp ra đến, chúng ta có thể từ nơi này tạc một cái đường cáp treo, đem người đưa lên. . ."

Cao Phong tuyên ngôn để Nhị trưởng lão cười khở, cũng không phản đối, Tứ trưởng lão nhìn trên vách đá vết nứt suy tư, đang lúc này, như quý khiếu giống như tiếng vang ở nơi không xa vang lên, đột nhiên tới tiếng vang để Khoát Nha nhảy lên, như hầu tử tựa như vọt tới Cao Phong phía sau, run giọng nói rằng: "Hoang dã quý, nhất định là hoang dã quý. . ."

"Ngu ngốc, nơi này không phải vùng phía tây hoang dã. . ." Khoát Nha không sợ chết, không sợ chiến đấu, nhưng sợ sệt loại này mặc cần có thứ, đương nhiên, hết thấy người hầu đi theo đang trưởng thành trước đó, nhưng có nghịch ngợm thời điểm, cha mẹ đều là dùng hoang dã quý đến hù dọa bọn họ, đây mới là khủng bố căn do.

"Rốt cuộc là thứ gì?" Nhị trưởng lão cảm giác được nam bộ hoang dã sau khi liền lại không có cảm giác an toàn, vẫn là có chưa quen thuộc đồ vật nhảy ra dọa hắn, đúng là Tứ trưởng lão biết đến nhiều một chút, nhưng là nhiều không đi đến nơi nào, tương tự nghi ngờ không thôi.

"Hắn là ông thông gió. . ." Cao Phong tự nói nói rằng, tiến lên rút ra phía sau Tử thần loan đao, loạch xoạch mấy lần, đem dày đặc sợi rễ mạn đẳng quét sạch một quang, lộ ra tổ ong bình thường che kín cửa động vách núi, lúc này tiếng vang vẫn như cũ từ động khe hở bên trong phát ra, để trong lòng bọn họ yên ổn.

Đóng

Vách núi nham thạch sờ ở trong tay cũng không cứng rắn, hơi hơi làm phiền liền có bụi dính vào bàn tay, Cao Phong thử đem con mắt tập hợp đi tới, đen ngòm cái gì đều nhìn thấy không rõ, nhưng bên trong phong nhưng thổi con mắt có chút ma.

"Bên trong là không, dùng những nơi khác gió thổi qua đến rút đi vào, có lẽ là núi đá trong vết nứt phong. . ."

Cao Phong nhìn lại đối với Nhị trưởng lão nói rằng, Nhị trưởng lão đại ra nhìn Cao Phong, không hiểu hắn nói cái gì, Tứ trưởng lão đầu óc hơi hơi nhanh một chút.

"Đại trưởng lão là muốn đem nơi này đào ra?" Ở công cụ sản xuất hiệu suất hạ thấp ngày hôm nay, muốn tạc mở như thế một lần tường đá quả thực là không thể, cho dù vận dụng bảo hộ giả cũng không phải là một chốc có thể hoàn thành, trừ phi như Tuyệt Vọng pháo đài như vậy, sử dụng sắt thép chế tạo công cụ mới được.

Cao Phong nhìn Tứ trưởng lão một chút, biết hắn đang suy nghĩ gì, lập tức có chút buồn bực, không có điện nện, không có thổi phòng xuyên, không có máy phát điện, không có thuốc nổ, có vẻ như hắn cũng không hoàn thành được? ,

"Cái này, giao cho ta đi. . ." Nhưng không nghĩ tới, vẫn giả ngu phạm ngậy người Nhị trưởng lão nói tiếp, để Cao Phong cùng Tứ trưởng lão đồng thời liếc mắt, Khoát Nha thì lại xem ngạc nhiên bình thường nhìn chằm chằm Nhị trưởng lão.

"Dùng cây khô đầu, đem cây khô đầu dính đi vào, lại đội tiếp nước. . ."

"Bành trướng nguyên lý?" Cao Phong trước tiên rõ ràng, miêu có miêu đường, chuột có chuột đường, Nhị trưởng lão thô biện pháp nhưng là hiện hành biện pháp tốt nhất.

"Nếu như như vậy, người có thể dẫn người trước tiên ở nơi này dùng hòa thiêu, các loại (chờ) đem Thạch Đầu đốt đỏ lên, lại gọi lên nước lạnh, đến thời điểm sẽ dễ dàng hơn. . ." Cao Phong ở một bên nói bổ sung, Nhị trưởng lão đồng dạng vừa nghe liền hiểu, vùng phía tây hoang dã Thạch Đầu cũng không đều là Bạch Thiên nhiệt độ cao, buổi tối nhiệt độ thấp, từng tầng từng tầng bóc ra từng mảng.

"Chuyện này. . ., điều này có thể nghe?" Tứ trưởng lão có chút lại càng không trên nhịp điệu, nếu bàn về kiến thức rộng rãi, ở đây mấy người vẫn không có so được với hắn, nhưng nói rằng nghĩ biện pháp, hắn vẫn đúng là không có cách.

"Nếu như ta không có đoán sai, trong này có cái hang lớn, hơn nữa rất sâu, đến thời điểm chúng ta có thể đem vật tư đều đưa vào đi. . ."

Cao Phong đã nghĩ đến đem nơi này xem là vật tư nhà kho, đến lúc đó nhân khẩu liền muốn biện pháp cùng người lực thang máy đưa đến đỉnh núi, bốn phía chót vót đỉnh núi nhất định có thể bảo vệ Thiên Trảo bộ lạc bộ hạ, đến thời điểm dựa vào lượng lớn vật tư cùng hai nặt đỉnh núi mạnh mẽ địa hình, nói không chắc thật sự không so với Tuyệt Vọng pháo đài kém.

Cao Phong ý nghĩ ai cũng không có nói cho, bộ lạc mọi người đã quen thuộc này ngăn ngại An Nhạc, không cần khổ cực trồng cây tảo thì có đồ ăn, không cần ra ngoài săn thú liền có mực súc, còn có đời này đều chưa từng thấy vật tư không ngừng hướng về nơi này tụ tập, ở trong lòng bọn họ, nam bộ hoang dã chính là của cải nơi.

Nhưng Cao Phong so với bọn họ thấy rõ, hoang nhân nguy hiểm trước sau như đại đao treo ở đỉnh đầu, mà bọn họ cũng không thể sinh sôi cơ sở, đoạt được chỉ là Cao Phong một phương diện trả giá, dùng tình nguyện thuốc chữa thương đến cung đường toàn bộ bộ lạc.

Nếu là chiến tranh không có kết thúc cũng còn tốt, thuốc chữa thương làm sao đều sẽ không đủ, hắn làm ra bao nhiêu, nam bộ hoang dã liền có thể tiêu

hóa bao nhiêu, nhưng nếu là chiến tranh một khi kết thúc, thuốc chữa thương thị trường đều sẽ giảm thiểu 90% trở lên, đến lúc kia, đừng nói ăn no, cho dù chút đều uống không lên.

Vì lẽ đó Cao Phong sẽ không để cho bộ lạc mọi người quá mức nhàn nhã, 1,200 vũ trang nhân viên chia làm bốn cái đội ngũ, ở phương hướng khác nhau tiếp thu huấn luyện, huấn luyện huấn luyện viên chính là Cao Phong trước đó trực thuộc thân nô, bọn họ không cần giáo dục tác chiến kỹ thuật, chỉ dùng giáo dục kỹ thuật cùng phối hợp, mà trong bộ lạc hải tử toàn đều tập trung vào đồng thời, bé trai tiếp thu càng thêm nghiêm ngặt quy phạm huấn luyện, con gái theo nữ nhân học tập các loại tạp vật.

Còn lại thân nô đều bị Cao Phong sai khiến, dựa theo hần phân chia nhiệm vụ đi chấp hành, ở thời gian biến mất bên trong, vùng phía tây hoang dã bầu không khí càng ngày càng sốt sắng, mỗi ngày đều có người dùng đà thú vận chuyển lượng lớn vật tư tới đây, hầu như dùng thanh liêm không khó để bắt quá tháng ngày tư thái đem đổi lấy thuốc chữa thương.

Mà thuốc chữa thương đầu to nhưng là Hoàng Hồng bộ lạc cùng bộ lạc trưởng lão liên hiệp hội, có thuốc chữa thương, Hoàng Hồng cũng không ngồi yên được nữa, mỗi ngày phải ra một lần sống nhân mã lại đây cầu kiến Cao Phong cùng Thiên Trảo, mục đích gì không cần nói cũng biết, muốn dùng thông gia đến lũng đoạn thuốc chữa thương nguồn tiêu thụ, bởi vì chân chính đối với thuốc chữa thương nhu cầu đầu to là Tuyệt Vọng pháo đài.

Hoàng Hồng có động tác, bộ lạc liên hiệp hội cũng không cam lòng bị người kiểm chế, bọn họ mỗi ngày đều có bảo hộ giả tới đây trấn thủ, ở bề ngoài vì duy trì trật tự, trên thực tế là giám thị thuốc chữa thương hướng chảy, đối lưu hướng về bộ lạc thuốc chữa thương bọn họ mặc kệ, nhưng đối với chảy về phía Tuyệt Vọng pháo đài thuốc chữa thương, chung quy phải nhúng tay vào, cho dù đối lấy vật tư, cũng phải nhiều hơn gấp đôi, gián tiếp vì là Thiên Trảo bộ lạc tranh thủ lợi ích.

Từ bộ lạc liên hiệp hội phương thức hành động, Cao Phong có thể nhìn ra, nam bộ hoang dã cùng Tuyệt Vọng pháo đài quan hệ cũng không tốt, bộ lạc liên hiệp hội cùng Hoàng Hồng bộ lạc quan hệ cũng không dễ, Cao Phong vô sự tự thông học được tọa sơn quan hổ đấu, bất kể là Hoàng Hồng vẫn là bộ lạc liên hiệp hội, hần đều không gặp.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Lam Ngọc đến thăm

Cao Phong đang cùng hai cái không thuộc về hoang dã người sống chung một chỗ, hai người này chính là lúc trước bị Cao Phong cứu Thi Bằng cùng Mạc Viện.

Đối với hai người kia, Cao Phong cũng không hề bất kỳ cảm giác thân thiết, Thi Bằng đầu óc thẳng thắn, ngoại trừ trung dũng cương liệt ở ngoài không còn gì khác, thuộc về căn rễ phạm trùng gia hỏa, cho dù mảnh thành một loại mì cũng sẽ không thốt một tiếng, Cao Phong chữa khỏi hần thương, hần cũng sẽ không có bất kỳ cảm kích, là đầu đường không quen bạch nhãn lang (kẻ vô ơn bạc nghĩa).

Mạc Viện lại là một tình huống khác, nàng cũng cùng Thi Bằng như thế bị tẩy não, cho rằng dưới nền đất người bị thảm tất cả đều là mặt đất người áp bức, nhưng có một chút, trong lòng nàng tràn đầy sợ hãi cùng bất an, mỗi lần Cao Phong hù dọa sau khi, sẽ nói không chủ định như thế nói ra chút bản thân nàng đều không biết đồ vật.

Lại như Cao Phong suy đoán như vậy, hoang nhân động tác cũng không chỉ một, trong đó có bắc bộ khu vực hoang nhân cùng trung bộ khu vực hoang nhân thâm liên hợp, có lòng đất người từ bên trong xe chỉ luân kim, còn có hoang dã trong bộ lạc bộ minh tranh ám đấu, thân ở cực bên trong tổng cảm thấy khó bề phân biệt, chỉ ít Cao Phong phân tích không ra hết thấy manh mối.

"Lòng đất sinh hoạt rất gian khổ, lương thực của chúng ta rất chỉ một, món chính bình thường là cái nắm phần, địa quyết, còn có lòng đất nhuyễn trùng làm thành dịch dinh dưỡng, mỗi cái chiến sĩ mỗi ngày có thể có ba chỉ, bình dân mỗi ngày hai chỉ, hải tử mỗi ngày chỉ có một nhánh. . .

Lòng đất vật tư rất cần cỗi, rất nhiều khu vực đều không có điện lực, một khi đi vào liền lại chạy không thoát đến, chúng ta trên mặt đất cũng có chút cứ điểm, có thể mặt đất người đều là có thể tìm tới chúng ta, vận may tốt nhất cũng chỉ có thể loại ba năm đến năm năm thu hoạch, một khi có thu hoạch, chính là lòng đất tất cả mọi người ngày lễ, bọn họ có thể ở ngày đó ăn no, nhưng rất đánh nửa sĩ vì là bảo vệ đồ ăn chết trận. . .

Ta cùng Thi Bằng đều chưa từng thấy cha mẹ, từ lúc còn nhỏ lên, chúng ta cùng rất nhiều bạn cùng lứa tuổi cùng nhau sinh hoạt, học tập các loại tri thức, học tập vũ khí, còn học tập làm sao hóa trang sắm vai làm mặt đất người, hóa trang sắm vai hoang dã người là khó nhất, hoang dã người chỉ xem bộ lạc, không có bộ lạc hoang dã người là lãng nhân, là bị những bộ lạc khác bắt giữ đối tượng. . .

Chúng ta không biết cái khác khu vực, nhưng ta biết có rất nhiều lòng đất thành thị, có nói liền cùng nhau, có không liên kết, mặt đất người có lúc cũng sẽ tiến công lòng đất, nhưng bọn họ chưa quen thuộc hoàn cảnh, rất dễ dàng sẽ lạc đường chết ở lòng đất, từ nhiều người, bọn họ cũng không muốn hạ

xuống, chúng ta liền lên đi. . ."

Mạc Viện đưa nàng chính mình cho rằng không trọng yếu đồ vật đều giảng giải đi ra, nhưng Cao Phong đã nghe ra rất nhiều tin tức đến, khi (làm) Mạc Viện nói bọn họ chưa từng thấy cha mẹ, Cao Phong ánh mắt tránh qua không tên gọn sóng, không khỏi mà nhìn về phía cánh tay trái khuỷu tay bên trong chéch, nhưng không có ở phía trên tìm tới kiếp trước đánh số, A30178.

"Vũ khí của các ngươi là thế nào đến?" Cao Phong thường thức bị hấn mệnh danh là phúc xà miệng lớn súng lục, lơ đãng hỏi, Mạc Viện đã khôi phục con gái trang phục, nhưng nàng tướng mạo cũng không dám khiến người ta khen tặng, nguyên bản rất thanh tú trên mặt biểu hiện ra nam tính hóa cương nghị cùng góc cạnh, có vẻ trung tính hóa, vóc người cũng rất cường tráng, cùng hoang dã phụ nữ so với cũng không kém là bao nhiêu.

Mạc Viện bề ngoài rất cương nghị, nhưng tính cách mềm yếu, trong ánh mắt xưa nay đều là bất an kinh hoàng, nhưng có ranh giới cuối cùng của mình, một khi chạm đến, nàng thì sẽ trở nên so với Thi Bằng còn muốn cương liệt, tiếp xúc nhiều, Cao Phong cũng rõ ràng tính tình của nàng, nói chuyện cũng quen thuộc với quanh co.

Đóng

"Vũ khí a? Đều là xưởng công binh tạo nên. . . " Mạc Viện hiển nhiên không nhận rõ, cái gì nên nói, cái gì không cao nói, để Cao Phong con mắt toả sáng, nóng rực nhìn chăm chăm nàng.

Mạc Viện sớm đã thành thói quen Cao Phong ánh mắt, biết không phải là coi trọng chính mình, lắc đầu suy tư nói: "Xưởng công binh chế tạo vũ khí rất kém cỏi nhì, dùng vật liệu tất cả đều là cái khác khu vực thảo đồ hạ xuống, dùng thay thế item chế tạo, chân chính thứ tốt chúng ta không chiếm được, đều ở chiến lược kho vũ khí bên trong. . . "

"Viên đạn đây?" Cao Phong đối chiến hơi kho vũ khí không có hứng thú, trải qua viên đạn quá thời hạn cùng lưu đạn mất đi hiệu lực sự kiện sau khi, hấn đối với mấy trăm năm trước lưu lại vũ khí nóng đã sớm hết hy vọng, tuy nói phúc xà súng lục có quá nhiều không như ý, nhưng có thể khai hỏa không phải?

"Viên đạn chúng ta có dự trữ, bất quá ai cũng không coi chúng nó là hồi sự nhì, ngươi cũng biết rồi, súng lục đánh không trúng người, viên đạn nhiều hơn nữa cũng vô ích. . . "

Khi Mạc Viện báo cho Cao Phong viên đạn cùng đồ dự bị vũ khí gửi địa điểm sau khi, Cao Phong lập tức lộ sự vui mừng ra ngoài mặt, Thi Bằng đám người không hiểu vũ khí giữ gìn cùng điều chỉnh thứ, nhưng hấn biết a?

"Ngươi định làm như thế nào? Ta sẽ không để cho các ngươi rồi đi, sẽ bại lộ chúng ta cứu ngươi, các ngươi là toàn bộ hoang dã công địch, có thể thượng cấp của ngươi cho rằng các ngươi đã chết, chính là nói, các ngươi không trở về được nữa rồi. . . "

Cao Phong lời này vừa nói ra, Mạc Viện ánh mắt linh động tránh qua âm u sắc thái, há mồm nhưng lại không biết nói cái gì, thật lâu mới lắc đầu nói rằng: "Ta không biết, có thể Thi Bằng biết. . . "

"Hừ, Thi Bằng chỉ sẽ hồng việc, nếu không phải xem ở trên mặt của ngươi, ta đã sớm giết hấn. . . " Cao Phong âm u lời nói để Mạc Viện đánh rùng mình, không khỏi mà nói rằng: "Không nên. . . "

"Vậy ngươi liền cho làm việc, ta không thể nuôi không các ngươi, ngươi cùng Thi Bằng đều muốn làm sự tình, sau đó các ngươi thành cái gia, đường mấy đứa trẻ, nhìn hài tử lớn lên, chí ít có thể cho bọn hấn biết cha mẹ của mình là ai?"

Cao Phong mắt Thần Tăng ý cười, làm bộ rất nghiêm túc nói, Mạc Viện mọc ra miệng vô cùng kinh ngạc nhìn Cao Phong, một hồi lâu nhãn nhô lên, nhưng không phản đối, lúc này Cao Phong yên tâm, cuối cùng bàn giao nói: "Ngươi đi cho Thi Bằng nói, ta không cần các ngươi bán đi lòng đất người, hấn nhất định phải toàn tâm toàn ý vì ta công tác, còn có, các ngươi muốn thay ta dạy một trăm hài tử, để bọn hấn hiểu được kiến thức của các ngươi. . . "

"Tam Trảo, Hoàng Hồng bộ lạc lại người đến, lần này là Hoàng Hồng tự mình đến, ngươi không tránh được nữa. . . "

Can Từ giọng nói lớn từ bên ngoài truyền đến, để Cao Phong vốn là rất tốt tâm tình đột nhiên chuyển tiếp đột ngột, trong lòng dâng lên phần nộ cùng hoang đường, lẽ nào trốn cũng không tránh thoát sao?

"Hoàng Hồng? Hấn không phải xem thường chúng ta sao? Làm sao cũng tới?" Cao Phong đứng dậy đi tới bên ngoài, nhìn Can Từ nghi ngờ hỏi, Can Từ thì lại có chút kinh dị bất định, nhìn chung quanh một chút, nhỏ giọng ở Cao Phong bên tai nói rằng:

"Không phải một người tới, mang theo một người tên là Lam Ngọc người, nghe bộ lạc người nói, bọn họ chính là phối hợp Địa Tu công phá Hắc Trảo bộ lạc người. . . "

"Cái gì. . . " Cao Phong kêu lên sợ hãi, vẫn đoán không ra Địa Tu bộ lạc dấu phía sau gia tộc là ai, nhưng không nghĩ tới dĩ nhiên cùng Hoàng Hồng bộ lạc dính lứu quan hệ? Lẽ nào, tất cả những thứ này đều là Hoàng Hồng ở phía sau làm đuối tay?

"Có thể không phải như ngươi nghĩ, Hoàng Hồng bộ lạc là Tuyệt Vọng pháo đài ở vùng phía tây hoang dã phát ngôn viên, bọn họ cùng hết thảy gia tộc quan hệ cũng không tệ, nói không chắc liền mang cái đường. . . "

Khoảng thời gian này, toàn bộ bộ lạc đều là mấy vị trưởng lão đang vận chuyển, một ít tin tức bọn họ cũng biết không ít, khi (làm) Can Từ giải thích sau

khi, Cao Phong trong lòng vẫn không có thả xuống hoài nghi, từ khi Địa Tu sau khi, hẳn chưa bao giờ hoài nghi, bất cứ người nào đều có tính toán hẳn khả năng.

"Gặp gỡ đi, nếu hẳn chắc chắn tìm tới cửa, e sợ cũng không phải chúng ta có thể trốn được. . . ."

Ý nghĩ vài lần chuyển động, Cao Phong cuối cùng vẫn là quyết định thăm dò một phen, Can Từ nhưng diện có vẻ ưu lo nói rằng: "Nếu như đáp ứng rồi Tuyệt Vọng pháo đài, e sợ sẽ đắc tội bộ lạc của hẳn, không có lời a, dù sao Tuyệt Vọng pháo đài là sẽ không làm cho chúng ta tiến vào. . . ."

"Có thể bọn họ không phải vì cái này đến. . . , yên tâm đi, ta sẽ xử lý, ngày hôm nay tại sao không có thấy Khoát Nha?"

Cao Phong tùy ý an ủi Can Từ, nhìn quét một vòng, nhưng không có phát hiện Khoát Nha, Can Từ lắc đầu nói rằng: "Ai biết hẳn chạy đi đến nơi nào?"

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123 :Người yếu phải có tự giác

"Đại trưởng lão, người đi đâu vậy?" Hai cái không xê xích bao nhiêu người hầu đi theo đi lên trước hướng về Cao Phong cung kính cúc cung, một người trong đó dài đến cùng Đại Trảo rất tương tự, nếu không phải trong ánh mắt kinh hoàng cùng non nớt về mặt, nói không chắc thật sự bị người nhận sai, nhìn thấy hai người này người hầu cận, Cao Phong trong lòng lần thứ hai nổi lên quái lạ.

Trước đó hẳn có hai cái trên danh nghĩa huynh đệ, Đại Trảo bị người giết, Nhị Trảo bị đóng gói đưa cho Hoàng Hồng bộ lạc, không nghĩ tới Thiên Trảo lại chuẩn bị cho hẳn ra hai người huynh đệ, hai người xuất thân không được, nô nữ hài tử sẽ không đạt được quyền thừa kế, đem bọn họ đẩy ra cũng là Thiên Trảo thực sự không có cách nào, bất kể nói thế nào, bọn họ cũng là Hắc Trảo gia tộc một phần tử.

"Ta không đi ra ngoài, hai người các ngươi cũng không cần theo. . . ." Chân tâm không biết như thế nào cùng hai huynh đệ này ở chung, Cao Phong không khỏi mà qua loa đạo, cùng người không giống mệnh, đây chính là sinh hoạt sự bất đắc dĩ.

Bỏ qua hai liên đội tên đều không nhớ được huynh đệ, Cao Phong thấy được ôn hòa mà bình tĩnh Lam Ngọc, còn có Lam Ngọc bên người Hoàng Hồng.

Hoàng Hồng ở trong bộ lạc mình ta vô địch, không đem bất luận người nào để ở trong lòng, thậm chí có thể mặc xác Khoát Nha cái này Ngũ trưởng lão, thế nhưng ở đây, hẳn cung kính mà đứng ở Lam Ngọc phía sau một người vị, cung thuận cúi đầu, gián tiếp nói rõ Lam Ngọc địa vị.

Khi Cao Phong cùng Lam Ngọc lẫn nhau đối diện, đột nhiên phát hiện song phương không giống, Hiền Phong Già La có thể nhìn ra tự nhiên Già La chúng thân phận, lại như ngày đó hẳn nhìn ra Gaza thân phận, giờ khắc này hẳn đồng dạng nhìn ra Cao Phong ẩn giấu thân phận, lòng mày không khỏi gây xích mích, khóe miệng hiện lên ý cười.

Cao Phong nhưng trong lòng dâng lên một loại mãnh liệt áp bức, loại này áp bức ở Thiên Trảo trên người cảm thụ qua, trước tiên phát giác đối phương ẩn giấu ở ôn hòa biểu tượng dưới hung ác, không khỏi mà dời đi tầm mắt, đem hẳn bỏ vào so với Địa Tu càng thêm cảnh giác vị trí.

"Ha ha, mạo muội mà đến, kính xin Đại trưởng lão không lấy làm phiền lòng a, tất cả mọi người là đồng nhất loại người, rất nhiều thứ cũng có thể nói mở, trước đây có xin lỗi địa phương, kính xin nhiều tha thứ. . . ."

Lam Ngọc đại khí mà sang sảng, một bộ như quen thuộc đáng vẻ, ở cái kia thân thiết mặt sau, nhưng là cao cao tại thượng kiêu ngạo, Cao Phong không nói gì, hẳn cũng không phải là một không chỗ nào nắm, có ít nhất một điểm, Lam Ngọc đến, Thiên Trảo nhất định chú ý tới, hẳn còn dùng sợ cái gì?

Lam Ngọc nhìn ra Cao Phong hồ hững, ánh mắt khê nhúc nhích, âm thầm gật đầu, mặc kệ Cao Phong cùng bộ lạc của hẳn ở trong mắt chính mình cỡ nào không đáng nhắc tới, chỉ bằng Cao Phong ở trước mặt mình hồ hững, đã đáng giá hẳn đánh giá cao một chút.

"Bởi vì một số hiểu lầm, từng cho quý bộ lạc tạo thành tổn thất, điểm này ta không liệu sẽ nhận, ba trăm thanh tối sắc bén răng nanh đao, một ngàn chỉ tinh thiết trường mâu, 5,000 con lao làm bồi thường, không ngừng Đại trưởng lão hài lòng không?"

Lam Ngọc biểu hiện không thể bảo là không chân thành, một cái miệng đó là thiên lượng bồi thường, tương đương với một cái bộ lạc mấy trăm năm tích lũy, nhưng ở trong miệng hẳn, nhưng phảng phất không đáng giá một đồng tiền.

"Cái kia. . . , xin hỏi mục đích của ngươi lại là cái gì? Chúng ta bộ lạc nhỏ sẽ không có có người có thể để ý chứ? Cho dù thuốc chữa thương cũng là như thế. . . ."

Đóng

Cao Phong không có lộ sự vui mừng ra ngoài mặt, híp mắt nhìn Lam Ngọc nói rằng,

"Không . . . , không nên hoài nghi gì, ta là thật lòng thành ý nguyện ý cùng các người kết được, tạo mối quan hệ, đương nhiên, hoang nhân bộ lạc cũng không cần lo lắng, vạn nhất hoang nhân thật xâm lấn, các người có thể lùi như Tuyết Vọng pháo đài, làm thuê quân tác chiến, chúng ta tuyệt đối sẽ không để người làm bia đỡ đạn. . . ."

Lam Ngọc đề Hoàng Hồng cũng kinh hãi đến biến sắc, ánh mắt không khỏi mà lấp loé, nhưng hấn trước sau không hề nói gì, Hoàng Hầu bộ lạc cho Tuyết Vọng pháo đài làm trâu làm ngựa, thậm chí không tiếc hăm hại nhân thân, quay đầu lại cũng chỉ cầu như thế một đái ngộ, Hắc Trảo bộ lạc dựa vào cái gì?

"Người có thể nói cho ta biết lý do sao?" Cao Phong vẫn không có bất kỳ đáng vẻ cao hứng, hờ hững vô vị nói rằng, đề Lam Ngọc càng cao hơn liếc mắt nhìn.

"Người biết Gaza sao?" Danh tự này xuất hiện trong nháy mắt, liền ở Cao Phong trong lòng nổ tung, nếu không phải Lam Ngọc nói đến, hấn suýt chút nữa đem Gaza quên, nhưng hấn không có cấp bách, hàm súc gật gật đầu, chờ quan sát hấn Lam Ngọc nói sau.

"Ha ha, vậy thì dễ làm rồi." Lam Ngọc ngoài cười nhưng trong không cười cười gượng một tiếng, trong lòng không khỏi mà nể to chính mình nhiều chuyện hướng đi tộc trưởng mặt báo, nếu là hấn làm bộ không biết, cũng không sẽ chọc cho cái kẻ tiếp khả năng nguy hiểm cho gia tộc phiền toái lớn.

"Gaza theo sư phụ đến thành thị đi học tập trở thành cấp cao Già La chúng, nàng xuất thân từ Hắc Trảo bộ lạc, chúng ta muốn giải trừ nàng nỗi lo về sau. . . ." Lam Ngọc rất thất vọng đối với Cao Phong nói tới Gaza , nhưng đáng tiếc trên mặt xuất hiện một tia không tự nhiên cứng ngắc, mí mắt chớp động số lần cũng so với trước nhiều gấp đôi, ánh mắt tuy rằng vẫn là nhìn chăm chú Cao Phong, tiêu điểm nhưng có chút tán loạn, Cao Phong trong lòng nhưng là mặt khác một phen ý nghĩ.

"Gaza là tự nhiên Già La chúng? Đúng rồi, ở bão cát bên trong nàng còn đã cứu chính mình, nhưng sự tình sẽ không đơn giản như vậy, hấn ở ẩn giấu cái gì? Đối lại là ta, như chỉ là bởi vì Hắc Trảo bộ lạc đã từng khế nô, liền chiếu cố toàn bộ bộ lạc, trừ phi vờ ngờ ngẩn. . . ."

Cao Phong đại não cấp tốc chuyển động, Lam Ngọc vẫn còn tiếp tục nói rằng: "Đương nhiên, các người thuốc chữa thương đối với chúng ta cũng rất hữu dụng, chúng ta có thể dùng vật tư mua lại phương pháp phối chế, bất kể là cái gì vật tư, chỉ muốn các người nói ra, đều có thể làm được. . . ."

Nghe đến đó, Cao Phong không phản đối, Lam Ngọc là ở dùng thuốc chữa thương che lấp ý đồ, nhưng đến cùng là ý đồ gì? Không có ai biết, Cao Phong không cho là Gaza vì mình sẽ đi khiêu chiến cả gia tộc, nghĩ tới nghĩ lui, liền đem tâm tư nghĩ tới Gaza sư phụ trên người, có lẽ là Gaza đối với nàng sư phụ nói rồi chút gì?

"Ha ha, Gaza chỉ là bộ lạc tiểu khế nô mà thôi, nàng có thể gia nhập quý phương, là nàng may mắn. . . ."

Thiên Trảo sang sáng tiếng cười từ bên ngoài truyền đến, Lam Ngọc nhất thời đổi sắc mặt, khi hấn tận mắt thấy Thiên Trảo trong nháy mắt, ánh mắt đột nhiên nghiêm nghị, sau một khắc, ôm hai tay Mãn Đầu cũng từ bên ngoài đi vào, đề Hoàng Hồng không khỏi mà thấp thỏm lên, Hiên Phong uy thế hấn có thể cảm nhận được, có Lam Ngọc, hấn còn không chút nào để ý, nhưng thêm một cái nữa bước Hiên Phong thì có vấn đề, hấn không chắc chắn đỡ Mãn Đầu.

"Bất quá chúng ta có chính mình sắp xếp, Gaza bất kể là trở thành Hám Quân cũng tốt, Liệt Sơn cũng được, đều không có quan hệ gì với chúng ta, điểm này mời các người yên tâm, chúng ta cũng sẽ không đi thêm phiền phức. . . ."

Thiên Trảo đem Cao Phong ngăn ở phía sau, ánh mắt sáng quắc địa nhìn chăm chăm Lam Ngọc, hai người ánh mắt lẫn nhau va chạm, vô hình khí tràng va chạm bên trong toả ra khiến người ta kinh sợ khí tức, một lần đánh ở xung quanh da thú trên lều cổ trường gọn sóng, một hồi lâu, Lam Ngọc khỏe miệng nhấc lên mỉm cười, hướng về Thiên Trảo gật gật đầu, xoay người liền đi ra ngoài.

Không cần nhiều lời cái gì, Thiên Trảo dùng hành động nói rõ, hấn có năng lực bảo vệ bộ lạc, không cần Lam Ngọc hảo tâm, đây cũng là tự tin.

"Hoàng Hồng, lần trước nhìn thấy người mới bao lớn điểm? Không nghĩ tới người trưởng thành nhanh như vậy a. . . ." Thiên Trảo ở Hoàng Hồng sắp lúc ra cửa đột nhiên nói rằng, Hoàng Hồng xoay người lại, lộ ra khó coi nụ cười , tương tự cũng không nói gì, theo Lam Ngọc đi ra ngoài, vào lúc này không phải là kéo việc nhà thời điểm, mà là đứng thành hàng thời điểm.

"Gaza là ai? Làm sao Đại Trảo muốn giết nàng? Gia tộc nhưng hướng về lôi kéo nàng?" Thiên Trảo cũng không hiểu đầu đuôi câu chuyện, Cao Phong trầm ngâm một lúc, nói rằng: "Ta trước đây tiểu khế nô. . . ."

"Không phải nghĩ nhiều, nàng trước kia là người tiểu khế nô, sau đó tất là chúng ta ngược nhìn cường giả, chúng ta chỉ có đem quan hệ trịch thanh liêm, làm cho nàng không nhớ ra được chúng ta là ai vậy mới được, không nên hi vọng có thể một bước lên trời, cường giả ý nghĩ, người vĩnh viễn đoán không ra. . . ."

Đây mới là Thiên Trảo đánh đuổi Lam Ngọc mục đích, người yếu vĩnh viễn không thể đem hi vọng ký thác vào cường giả thương hại bên trên.

"Đại trưởng lão khoảng thời gian này bận việc sự tình ta cũng đã từng nghe nói, nếu như cần, ta Thiên Mãn đồng ý ra một phần nhi lực. . . ." Thiên Mãn đột nhiên xoay người đối với Cao Phong nói rằng, Thiên Trảo cũng có chút hứng thú, không khỏi mà nhìn Cao Phong.

"Người muốn làm cái gì, liền làm đi, toàn bộ bộ lạc đều giao cho trên tay người, cho dù thất bại cũng không cần khăn. . . "

Thiên Trảo có đầy đủ sức lực, để hấn thẳng tấp sống lưng nói ra lời nói này, Cao Phong nhưng lắc đầu nói rằng: "Chuyện sau này ai cũng nói không chừng, nhưng chỉ dựa vào một điểm, Tuyệt Vọng pháo đài Hiên Phong không ít. Hoang nhân vẫn như cũ dám động thủ, con bài chưa lật của bọn hấn ai cũng không biết, chúng ta hay là muốn chuẩn bị thêm một chút a. . . "

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Sơn động kinh hồn

Yên tĩnh hèm núi như sôi giống như vậy, khắp nơi tràn ngập ồn ào cùng ồn ào, trước đây trải rộng đường sông đá vụn thanh lý không còn một mống, đường sông thanh thủy cũng theo nhân loại hướng về đập lên, vẫn đục rất nhiều.

Thiên Trảo sắc mặt nghiêm túc mà nhìn về phía khám nạm vô số gỗ phần đệm núi đá, một lát sau khi, súc tích bên người mạnh mẽ áp chế lực đột nhiên bạo phát, hai tay đột nhiên xuất hiện vô số màu đen phân bố vật đem bao vây, hình thành to lớn hai trảo đột nhiên vùng ra.

Hơn mười đạo ngấm đen cái bóng khác nào cá bơi hỗn loạn đụng vào nhau địa nhào trên trên tầng đá, không gặp cái gì kinh thiên động địa động tĩnh lớn, bóng tối tất cả đều dần lên nam thạch hòa tan giống như vậy, Thiên Trảo sắc mặt tái nhợt, nhưng hấn không có nghi ngại, hướng về Thiên Mãn khiến cho một cái ánh mắt.

Thiên Mãn tiến lên một bước, hai tay đột nhiên tách ra, vô hình luồng khí xoáy ở trước người xoắn ốc khuấy lên, trong nháy mắt liền nhào trên nhìn như kiên cố nam thạch, liền thấy cùng lúc trước không hai nam thạch đột nhiên đổ nát, sau đó hóa thành bụi trần, bông bông lên màu xám khói bụi hướng bốn phía khuếch tán, ở một mảnh tiếng ho khan bên trong, Cao Phong trước tiên đi lên trước.

Vỗ trước người bụi trần, lộ ra cao hơn một người, ba người nhiều rộng cửa động khổng lồ, từng đạo từng đạo gió mát từ cửa động đập tới, khuấy động bụi trần hướng về hai bên lẩn, không lâu lắm, mọi người liền thấy rõ cửa động, nhìn Thiên Trảo cùng Thiên Mãn ánh mắt tràn ngập kinh sợ, này có thể không phải người bình thường có thể làm được.

Cửa động bên trong ba mét vách đá đều bị thanh trừ, Thiên Trảo cùng Thiên Mãn hợp lực thủ đoạn vượt xa Cao Phong tính toán, vốn là tốt nhất dự tính là có thể thanh trừ vách đá liền tính là không tồi rồi, không nghĩ tới hai người làm được càng tốt hơn.

Vù vù thiêu đốt cây đuốc ở Cao Phong trong tay đem âm u không gian rọi sáng, thông qua gồ ghề mà thấp thòম vọt tới tiến vào cửa động, mười mét không tới, Cao Phong liền tiến vào một hang động khổng lồ.

Do thủy lắng đọng vật cấu tạo vô số thạch nhũ trải rộng đỉnh đầu, như tập hợp cùng nhau to lớn linh chi, triển khai kỳ tuần huyền ảo hình dạng, lách tách óng ánh giọt nước mưa không ngừng từ thạch nhũ dẫn tiem nhi nhỏ xuống, rơi xuống đất từng cái từng cái tích Mãn Thanh thủy hồ đất trùng trên.

Róc rách tiếng nước chảy từ sơn động nơi sâu xa truyền đến, để trong này trống trải phòng khách không lại yên tĩnh, có sức sống náo động, Thiên Trảo cùng Thiên Mãn đám người trước sau từ phía sau đi tới, càng nhiều cây đuốc đem nơi này rọi sáng, để tổ điểm ở thạch nhũ trên giọt nước mưa khoáng tán ra muôn màu muôn vẻ vàng sáng, có khiến người ta thần phục mỹ lệ.

Phần này mỹ lệ ngoại trừ Cao Phong không có ai hiểu được thưởng thức, Thiên Trảo nhìn hang động này, bắt đầu nghĩ đến ở nơi nào bố trí một cái chỗ ở tinh tu, đến hấn trình độ như thế này, đã cần rời xa ồn ào, ở địa phương yên tĩnh tĩnh tâm lĩnh hội năng lực chính mình biến hóa.

Nhị trưởng lão đám người thì lại nhìn cái kia từng cây từng cây phẳng phát trường mâu thạch nhũ, tràn đầy khát vọng, ở trong lòng bọn họ, những này thạch nhũ là thiên nhiên lao, hoặc chế tạo công sự phòng ngự thứ tốt, còn hình thành nguyên nhân cùng với độ cứng đều không ở bọn họ cân nhắc bên trong.

"Có chút ẩm ướt, lương thực tồn không được, trụ người còn được thông qua. . . " Thiên Mãn có thất vọng đánh giá, những người khác thì lại hiển nhiên không có phần này thất lạc, Bắc Long hèm núi thuộc về bọn họ, cho dù một cái động ở trong lòng bọn họ đều là quý giá, cái này cần tiết kiệm bao nhiêu không gian? Hiện tại vấn đề đó là bên ngoài địa phương càng ngày càng nhỏ hẹp, không cách nào thỏa mãn Thiên Trảo bộ lạc dùng địa.

"Xem trước một chút đi. . . " Thiên Trảo nhìn không chút biến sắc giờ cây đuốc đi về phía trước Cao Phong nói rằng, cho tới bây giờ, Cao Phong làm gì đó tuy rằng hấn xem không hiểu, cũng đã hướng thụ đến cái kia phản kính hi tiền lai, không nói lương thực vật tư nhiều không địa phương chông chất, vũ khí vật tư trở thành không đáng giá hàng thông thường, còn có tràn ngập ở trong bộ lạc, vội vàng chế tạo lương khô, chế tạo tấm khiên, tu bổ lầu vãi nô nữ, cũng làm cho Thiên Trảo bộ lạc bành trướng tựa như trưởng thành.

Cao Phong cây đuốc trong tay ở cao tốc khí lưu dưới vù vù vang vọng, để hấn có thể ngay đầu tiên tìm tới gió thổi tới phương hướng, phía sau phòng khách không ngừng tràn vào mới đám người, có bộ lạc dừng sĩ, có hậu cần kết giao nô, lượng lớn vật tư cũng bị đưa đi vào, ở một cái cái thoáng khó ráo địa phương nhen lửa đồng lửa, đem càng nhiều không gian rọi sáng.

Khoát Nha vẫn đi theo phía sau cùng, nghĩ đến biểu hiện lăm lăm liệt liệt hấn có tâm thần không yên, phảng phất có tâm sự, nhưng không có ai chú ý tới hấn.

Trong đại sảnh có thể chứa đựng hơn ngàn người, đá tảng sai liệt, kỳ thạch dữ tợn, cất bước ở trong đại sảnh, rất nhiều người cảm giác mình nhỏ bé, không khỏi mà dâng lên nghiêm túc sùng kính lòng mang, ngoại trừ một phần nhỏ người theo Cao Phong về phía trước, những người khác đều không dám vào nhập cái khác hang động, đành hoang ở trong đại sảnh thanh lý lên.

Đóng

Đang lúc này, đột nhiên vang lên vô số run rẩy địa đánh âm thanh, như hải triều, trong nháy mắt khiến người ta quần đồng thời đại ra sợ hãi.

"Dựa vào tường, tất cả đều dựa vào tường. . . ." Cao Phong đầu tiên phản ứng lại, không khỏi mà la lớn, sau một khắc, khác nào dòng lũ đen ngòm, từ hành lang bên trong lao ra khó có thể tính toán phi hành quái vật.

Những quái vật này chỉ là đối với hoang dã người mà nói, nhưng Cao Phong nhưng nhận ra này người này ôm hết, ngoại hình xấu xí đồ vật là cái gì.

Mỗi một con dơi đều có chó đất to nhỏ, vẫn là mọc ra cánh chó đất, đầu cũng không lại giống như con chuột, như mọc ra Rada lỗ tai đầu chó, không nhìn thấy con mắt, cũng không có mũi, chỉ có hai cái sâu sắc hang lớn, cửa động tựa như chớp mũi dưới, là mọc ra Lão Nha miệng rộng, bên trong còn có vô số lưỡi dao sắc tựa như tiểu răng.

Cánh khổng lồ đánh phong thanh tụ tập cùng nhau hình thành con lốc, rất nhiều người cây đuốc trong tay đều bị gió to ép diệt, chấn kinh dơi phảng phất không đầu con ruồi ở hang động bên trong rộng lớn không gian bên trong lung tung phi hành.

Hỗn loạn không tự dơi nhìn qua lung ta lung tung, nhưng không có một con đụng vào nhau, Thiên Trảo cùng Mãn Đầu sắc mặt đã trắng, bọn họ xác thực rất cường đại, nhưng là có cái mức độ, nơi này dơi nhìn qua cũng không tốt tiêu chọc, chứ nói chi là số lượng không thể đếm hết, lòng núi không gian tính cả đến đỉnh trong lúc đó diện tích, chứa đựng dơi số lượng chỉ ít phía dưới có thể chứa đựng nhân loại số lượng mấy lần, nhưng giờ khắc này cả toà son động đều là thứ này, trời mới biết số lượng có bao nhiêu?

"Chạy a. . . , sẽ ăn thịt người. . . ." Có người trước tiên bắt đầu kêu gào, hòa diễm tất số lượng càng nhiều, hang động bên trong liền càng hắc ám, chỉ có bọn họ vào cửa động trong suốt, ở hắc ám trong tuyệt vọng bố trí quang minh cạm bẫy.

Một cái hai cái, ba cái bốn nam nhân trước sau không chịu đựng được trong lòng sợ hãi, giành trước hướng về cửa động phóng đi, càng nhiều người rục rả rục rịch, đang lúc này, hỗn loạn dơi tìm được mục tiêu, chen chúc vây tụ đi tới.

Từng tiếng kêu thảm thiết, so với kiếp trước hung tàn gấp một vạn lần dơi đem từng cái từng cái nam nhân xé thành to nhỏ không đều mảnh vỡ, phun tung toé dòng máu như mũi tên nhọn bắn về phía bốn phía, đội đánh ở trên vách tường, bay lượn dơi trên người, hoặc là khấn tựa vào vách tường không dám nhúc nhích các nam nhân trên người.

Thiên Trảo cái thứ nhất không nhịn được, dù nói thế nào, hấn cũng là mệnh nữ Hiên Phong, không cho phép chính mình như người bình thường trốn ở chỗ này, đột nhiên đứng lên, vung ra hai trảo, phát sinh hấn sức tích hồi lâu năng lực.

Trong bóng tối không nhìn thấy bóng đen, nhưng ở còn lại lửa trại chiếu sáng bên trong, Cao Phong thấy rõ bay lượn trên không trung dơi đột nhiên trượt, như phá không lần trốn đi giống như vậy, rồi đi vị trí ban đầu, uy lực mệnh nữ năng lực chỉ chém giết hai con dơi liền tiêu hao hầu như không còn, để Thiên Trảo một trái tim chìm vào đáy vực.

Thiên Mãn ở Thiên Trảo sau khi, cái kia tảo bạo khí lưu ở trước người của hấn ba mươi mét trong khu vực bao phủ, nhưng này cổ có thể cắn nát Thạch Đầu gọn sóng nhiều nhất cắn nát không khí, cái khác dơi phảng phất hiểu được tránh né, trước một bước rời khỏi tại chỗ, để Thiên Mãn trên mặt màu sắc tái nhợt.

"Đều không nên lộn xộn, vật này chính mình sẽ đi. . . ." Cao Phong lớn tiếng la lên âm thanh vang vọng hang động, cũng làm cho hỗn loạn dơi tìm được hấn vị trí, như gió xoáy hướng về hấn bao phủ.

"Gần người lại giết. . . ." Cao Phong lớn tiếng đối với hai người hô, đồng thời cũng với những người khác hô, ở dơi múa tung hang động, hấn không thể vẫn ẩn nhẫn, ai biết những người kia có thể hay không phát rõ, hướng về trước đó gia hỏa tự tìm đường chết?

Không chờ Thiên Trảo cùng Thiên Mãn động thủ, Cao Phong cây đuốc trong tay đột nhiên văng ra ngoài, sau một khắc liền có hơn mười giọt mộc đầu hoa tinh dầu từ vượt qua cây đuốc trên xẹt qua, hóa thành mười mấy đóa ngọn lửa, như quý hóa bình thường trôi nổi ở bên cạnh hấn, đem càng nhiều địa phương chiếu sáng, theo vô số dơi liền nhào đi.

"Mau tránh ra. . . ." Thiên Trảo không chân chính từng thấy Cao Phong dùng Già La bản lĩnh đối địch, ấn tượng duy nhất chính là Cao Phong ở trên chiến trường điên cuồng, cái kia sắp chết một đòn hung hấn cùng thô bạo.

Không thể buông tha dừng sĩ thắng là thiên cổ danh ngôn, thế nhưng hiệp đường đi nhiều, khó tránh khỏi lật thuyền trong mương, Thiên Trảo cũng đồng ý

nhìn thấy Cao Phong đi liều mạng, Thiên Trảo cấp bách là quan tâm sẽ bị loạn, mà Thiên Mãn nhìn thấy Cao Phong ra tay, trái lại trong lòng yên ổn rất nhiều, ngày đó ở sân giết lão dưới sự đuổi giết, hẳn rất nhiều thủ đoạn cũng là vô hiệu, nhưng Cao Phong thì có bản lĩnh bức lui sân giết lão.

"Àm . . , âm âm âm . . ." Từng đạo từng đạo huyền Lượng hỏa điểm ở Cao Phong trong tay phức xạ súng lục nòng súng bên trong phun ra, mỗi một đạo hỏa điểm đều sẽ một con dơi đầu nổ tung.

Điểm bốn, năm thanh kính viên đạn đặc điểm lớn nhất đó là uy lực đầy đủ, nhưng độ chính xác cùng xạ tốc trên không đủ, ở Cao Phong trong tay, những này cũng không tính là cái gì, chỉ cần có thể đánh cho hưởng, hẳn liền có thể làm cho súng lục cùng chính mình họ Cao.

Chỉ là một cái giờ tay, lại một cái lạc tay, thay đổi băng đạn trong lúc đó, hơn mười con dơi thì thể tương tiếp rơi xuống trên đất, sau một khắc, hỏa điểm lần thứ hai lấp loé.

Tốc độ của viên đạn ở trên thực tế mạnh hơn quá Già La chúng năng lực, dơi có thể ở nguy hiểm đến trước đó dự phán tránh thoát, đó là Già La môn sử dụng năng lực cần thời gian, về điểm thời gian này đối với quen thuộc 0giờ vài giây tác chiến Cao Phong không coi là cái gì, nhưng đáng tiếc hẳn chỉ mang theo ba cái băng đạn, ba cái băng đạn giết chết năm mươi dơi, liền cũng không còn biện pháp.

"Động thủ. . . ." Cao Phong đem súng lục cắm vào hông gần dị vỏ thương bên trong, tay trái răng cưa đao, tay phải Tử thần loan đao, quay về Thiên Trảo đám người hét lớn một tiếng, liền nhào vào đàn dơi bên trong.

"Hừ, diếc không sợ súng. . . ." Thiên Trảo chỉ tiếc mài sắt không nên kim mà gầm nhẹ một tiếng, tốc độ không chậm xông lên trên, Thiên Mãn cũng theo sát mà trên.

Cao Phong sờ dĩ dám trùng, là hẳn cần bản không sợ bị dơi vây nhốt, dơi đối với một đầu hoa tinh dầu tương đương miễn cảm, không dám tới gần quá, này liền cho hẳn ở bên người cấu tạo một cái đai an toàn, chỉ cần thả ra một cái lỗ hông, để số ít dơi xông tới là được.

Mới bắt đầu một quãng thời gian, Cao Phong cũng không hề giết chết bất kỳ một con dơi, nói chuẩn xác, so với Thiên Trảo cùng Thiên Mãn, hẳn lại như tiểu hài tử xiếc.

Thiên Trảo cận chiến so với đơn thuần sử dụng năng lực càng tăng mạnh hơn ha, hẳn cũng không còn là một con cánh tay dị dạng lợi trảo, mà là hai con cánh tay cùng bộ ngực bên trên vai tất cả đều bị vây giáp màu đen giống như vật chất bao trùm, thứ này không sánh được mang giáp, nhưng là cách biệt không xa, ở dơi bất cần xuống vẫn không nhúc nhích, mỗi một lần phản kích, luôn có hai, ba con dơi ở bên cạnh hẳn bị xé thành mảnh vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Cao Phong phương thức tư duy

Thiên Mãn lại là một loại khác phương thức chiến đấu, hẳn xương cốt toàn thân đều có thể tùy ý biến hóa, đem thân thể gãy xuất siêu quá nhân loại cực hạn góc độ, né tránh dơi bất cần, nhưng sự phản kích của hẳn so với Hắc Trảo càng thêm máu tanh, lòng bàn tay khoảng cách gần phát sinh vô hình chấn động, đem từng con từng con dơi đánh nát bấy, như phá pháo hoa hướng bốn phía bay ra, nhưng không có một giọt vật tư rơi xuống trên người hẳn.

Thiên Mãn lại như nắm giữ bệnh thích sạch sẽ đồ tể, chết ở trong tay hẳn dơi chỉ so với Thiên Trảo thiếu một chút nhỏ.

Hai người ở chém giết gần người bên trong, tìm được đại sát tứ phương vui sướng, không khỏi mà đem càng nhiều sự chú ý đặt ở Cao Phong trên người.

Cao Phong rất đau đầu hiện tại phương thức chiến đấu, mặc kệ không chế một đầu hoa tinh dầu ngọn lửa hoặc là chém giết gần người, hẳn đều sẽ không cảm thấy khó khăn, thể nhưng khác biệt hợp lại cùng nhau liền khó khăn, hẳn có thể bỏ qua bất kỳ như thế, dùng đơn giản thủ đoạn nghênh chiến là tốt rồi, có thể Cao Phong trong lòng theo bản năng cho rằng, chỉ có hai loại kết hợp với nhau phương thức chiến đấu mới là tốt nhất.

Nói thật, Cao Phong gặp Lam Ngọc sau quả thật bị đá kích, trước đó cái kia nhát gan, như sóc như thể chôn đồ ăn Gaza có thể trưởng thành đến hẳn mới thôi ngược nhìn mức độ, tuy rằng Cao Phong vốn không phải giỏi về đồ kị người khác người, nhưng trong lòng ngạo khí tổng đề hẳn không cam lòng, tại sao đều là tự nhiên Già La chúng? Tại sao hẳn liền không được coi trọng?

Chìm đắm ở trạng thái chuyên chú Cao Phong không để ý mình có thể giết chết bao nhiêu dơi, hẳn sắp Như thể phương thức chiến đấu bất cứ lúc nào không ngừng tuần thực, lấp lóe đi khắp ngọn lửa cũng không lại giống như trước đó như vậy khô khan, nhiều hơn mấy phần linh động, đột nhiên, hai con dơi từ nứt ra chỗ hông bên trong lách vào đến, không giống nhau : không chờ mặt sau dơi xông tới, vết nứt đột nhiên biến mất, ở cánh dơi đập động cuồng phong bên trong, ngọn lửa càng ngày càng chúc Lượng.

Hai con doi cái kia sắc bén Lão Nha trước sau hướng về Cao Phong cắn xé tới, Cao Phong ánh mắt nghiêm nghị mà kiên định, trong tay rằng nanh đao đột nhiên đâm thẳng quá khứ, suýt xảy ra tai nạn địa xuyên qua doi khoang miệng, thuận thể đem đầu phá tan, sau một khắc, mặt khác một con doi ở bước chân hấn sai vị dưới tránh ra, kéo tới một trận tanh hôi, không giống nhau : không chờ đánh cánh xoay người, liền bị nhanh như chớp giật Từ thần loan đao từ phía sau cắt ra xương cổ.

Khi hai con doi rơi xuống đất trong nháy mắt, Cao Phong nghĩ ra mấy giây, cảm thụ trước đó loại kia thành thạo điều luyện cảm giác, sau một khắc, càng nhiều doi hơn hướng về Cao Phong vọt tới, rồi lại ở một khắc tiếp theo bạo thành vô số huyết nhục mảnh vỡ, vết máu đầy người Thiên Trảo rốt cục nắm giữ đến ở cái gì khoảng cách, lúc nào ky phóng ra hấn siêu cấp thủ đoạn.

Đóng

"Ha. . . " Thiên Mãn trong tiếng hét vang, trong không khí phát sinh phích lịch to lớn, như ngòi nổ nổ tung giống như vậy, ở to lớn trong lòng núi nhiều lần vang vọng, từng con từng con trôi nổi ở bên cạnh hấn trong vòng ba mươi mét doi liền giống bị thổi bạo khí cầu, tương tiếp nổ tung, từng tầng từng tầng huyết tương cùng cánh, da lông, xương vỡ, miếng thịt như cục hạn nổ tung tui nước, hướng bốn phía bay ra.

Nhưng đây chỉ là bắt đầu, Cao Phong bên người hết thấy áp lực đột nhiên biến mất, linh quang lấp lóe, bên hông hai cái gỗ chiếc lọ đột nhiên bay ra ngoài, trên không trung va chạm, từng tầng từng tầng tinh dầu hình thành mặt quạt hướng bốn phía lấp bắp, hơn mười giọt thiêu đốt ngọn lửa như thư pháp đại sư chữ Thảo, ở tinh dầu bên trong xẹt qua từng đạo từng đạo huyền ảo đường vòng cung, chỗ đi qua, liền có từng viên một đom đóm tựa như màu xanh lam ngọn lửa dấy lên

Trăm nghìn kẻ ngọn lửa trên không trung, như Lưu Tinh mưa hoa, diễm mỹ mà óng ánh hướng về chu vi doi bay đi, lại đang doi đập động cánh sức gió dưới, đột nhiên mất đi nguyên lai quý tích, thay đổi thất thường, hoặc gia tốc, hoặc vận vẹo, hoặc kéo lên, hoặc rơi rụng, ở doi trung gian khác nào pháo hoa tỏa ra.

"Tốt, lại thấy được. . . " Thiên Mãn một tiếng hoan hô, tiếng hoan hô sa sút, từ sinh ra liền chưa có rửa tảo doi môn dồn dập bốc cháy lên, thiêu đốt doi bị huyền Lượng ngọn lửa màu xanh lam bao vây, liền như từng chiếc từng chiếc cao tốc lấp lóe đèn Khổng Minh.

Phạm bị nhen lửa doi cũng không bao giờ có thể tiếp tục như vừa nảy như vậy nắm giữ lần tránh năng lực, một ít doi đánh vào vách đá hoặc là thạch nhũ trên, vỡ thành bánh thịt thời gian lấp bắp vạn ngàn hỏa điểm, càng nhiều thì hơn là đánh vào đồng loại trên người, đem ngọn lửa trên người truyền nhiễm đến cái khác doi trên người.

Mỗi thời mỗi khắc đều có quả cầu lửa từ giữa không trung tin tức, trên đất phát sinh chít chít địa kêu lên thê lương thảm thiết, càng nhiều doi hơn hoảng loạn, chu vi đâu đâu cũng có biết bay hỏa đoàn, đau phát rõ sớm không biết bị động xôn là vật gì đồng loại, cho dù bọn họ có thể tránh thoát ba, năm cái quả cầu lửa, cũng không tránh thoát ba mươi, năm mươi cái quả cầu lửa.

Khi càng nhiều quả cầu lửa ở giữa không trung lung tung va chạm thời gian, đàn doi rốt cục không chịu đựng được, dồn dập từ trước đến giờ đường phóng đi, hồng thủy tựa như doi ở mọi người trên đầu địa không xẹt qua, Thiên Trảo cùng Thiên Mãn sẽ không bỏ qua đánh kẻ sa cơ cơ hội, lần lượt phát động năng lực, nổ tung càng nhiều doi hơn, Cao Phong trực tiếp sắp chết thần loan đao giờ lên, tùy ý doi đánh vào Đao Phong trên phá tan hai nửa, rất nhanh ở trước người của hấn liền chông chết mét cao thi thể.

Mấy cái chớp mắt, giữa không trung chỉ còn dư lại từng đoá từng đoá quả cầu lửa, đem to lớn hang động chiếu rọi kỳ quái lạ lùng, trong không khí nhiều nhất không phải mùi máu tanh nhĩ, mà là đốt cháy khét da lông tanh tươi, trốn ở bên dưới vách đá đám người lúc này mới tương tiếp đứng dậy, sợ hãi nhìn trên đất từng cái từng cái thiêu đốt thi thể doi.

Mộc đầu hoa tinh dầu nhiệt độ phi thường cao, thiêu đốt doi cũng không có chống đỡ bao lâu, liền tương tiếp rơi xuống trên đất, trên mặt đất tán ra mấy chục hơn trăm hỏa đoàn, như Vạn gia đèn đuốc.

"Tam Trảo. . . , người không có chuyện gì chứ. . . " Trước đó không biết trốn ở chỗ nào Khoát Nha chui ra, sau đó đó là Nhị trưởng lão cùng Tứ trưởng lão, bọn hấn đều không có gặp phải nguy hiểm, những người còn lại quần ở vậy tụ sau khi, tho xem số lượng, cũng không có giảm bớt bao nhiêu.

Cao Phong hướng về mấy người gật đầu, sờ soạn một cái đem chính mình nhuộm thành huyết nhân doi huyết, quay đầu nhìn về phía Thiên Trảo nói rằng:

"Tin tức tốt, những thứ đồ này cũng không cường đại, người bình thường dùng võng liền có thể đối phó, thực sự không được còn có thể đưa chúng nó cửa động phá hỏng, dùng khói đặc huân, trong bộ lạc lại sẽ nhiều một nhóm ăn thịt. . . "

Tư duy không giống, quyết định nhận thức không giống, những người khác thâm nghĩ chính là nguy hiểm, khó khăn, còn có tử vong, mà Cao Phong này nghĩ là thể nào đem những này doi biến thành đồ ăn, tuy rằng bộ lạc không thiếu ăn thịt, nhưng nghèo quen rồi bộ lạc nhưng một lần nữa dấy lên tự tin, Thiên Trảo không thể trí phủ, từ đầu tới đuôi đều là Cao Phong đang khống chế cục diện, không phải vậy hậu quả khó mà lường được, từ mấy người tính là gì, bất quá Thiên Trảo cũng rốt cục bắt đầu nhìn thẳng vào Cao Phong trưởng thành, chân chính quyết định thắng bại không phải hấn, cũng không phải là Thiên Mãn, mà là cho rằng cũng không hề quá đại chiến đấu lực Cao Phong, cuối cùng kinh tài tuyệt diễm hỏa diễm Lưu Tinh, không ngừng trình diễn một hồi thị giác thịnh yển, cũng làm cho hấn đối với Cao Phong năng lực tác chiến có khẳng định.

"Khoát Nha, người mang những người này đem thi thể dọn dẹp ra đi, Nhị trưởng lão dẫn người đi bắt doi. . . " Cao Phong bắt đầu chia phân ra vụ, nhưng doi cái từ này đưa tới Thiên Trảo nghi hoặc, trong lòng kinh nghi, cũng không có nói ra, hấn đã sớm nhìn ra, Cao Phong đối với loại quái vật này hiểu rất rõ, nếu không phải Cao Phong, ngày hôm nay đừng nói thắng, liền hấn đều chỉ có thể bo bo giữ mình.

"Ta cảm giác phong là từ trên đỉnh núi thổi dưới rồi, có thể chúng ta có thể trực tiếp lên tới trên đỉnh ngọn núi. . . " Cao Phong nghĩ tới điều gì, hai mắt

đột nhiên bắn ra chước Lượng ánh sáng lộng lẫy. . . .

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Nguyệt Đàm gia tộc

Nguyệt Đàm gia tộc là Tuyệt Vọng pháo đài đóng giữ gia tộc một trong, Tuyệt Vọng pháo đài mặt sau là Thúy Liễu thành, Thúy Diệp tiền đó là nơi này quý giá thực vật, thúy liễu mộc tạo, nếu như nói, vùng phía tây hoang dã là cả hoang dã tối cần cỗi khu vực, như vậy Thúy Liễu thành chính là gia tộc liên hợp tít ngoài rìa thành thị nhỏ, cái này khu vực thuộc nhân khẩu 300 ngàn thành thị nhỏ phóng xạ ba mươi tám cái thôn trấn, nắm giữ bốn cái gia tộc loại nhỏ, nhưng có thể ngăn cản hoang dã nhân số trăm năm không thể tiến vào tinh hoa khu vực.

Lam Ngọc cung kính mà đứng ở Nguyệt Đàm gia tộc tộc trưởng trước mặt, chờ đợi tộc trưởng thủy tuân, hai người vị trí trong phòng tràn đầy tận thế trước cổ điển khí tức, đại đa số trang sức gia cụ đều là như phi thúy Thúy Diệp tiền vật liệu làm tạo, bất luận một cái nào gia cụ, đặt ở hoang dã đều là hàng trăm hàng ngàn Thúy Diệp tiền, là có thể mua một cái bộ lạc lượng lớn của cái, nhưng ở nơi này, chỉ là tối phổ không qua lọt gia cụ.

Nơi này nhiều nhất nhưng là hoang dã bên trong, chân chính đại bộ lạc mới nắm giữ man thú xương cốt, những này xương cốt thiên kỳ bách quái, nhưng mỗi một kiện đều bị cẩn thận thanh lý, thành liệt ở thúy liễu mộc nền mặt trên, như trông rất sống động tuyệt thế đồ cất giữ.

Nhưng càng có thể hấp dẫn người nhãn cầu nhưng là trên vách tường lít nha lít nhít vũ khí, những vũ khí này có đao thương, lợi trảo, phi tiêu, tên nỏ, còn có có thần bí hoa văn xương cốt binh khí, to lớn nhất chính là một cái to lớn đại đao, đây là một cả cây Lão Nha cải tạo, mặt trên khắc vẽ vô số hoa lệ mà phức tạp mạ vàng hoa văn, thân đao thẳng tắp, đến ba phần tư vị trí mới hơi nhếch lên, gần như dài bốn mét cốt đao không giống nhân loại dùng, càng như là Cự Nhân sử dụng.

Ở một mặt khác vách tường, thì lại trưng bày các loại rì sét loang lổ vũ khí nóng, các loại loại súng trường, súng lục, mặt nạ phòng độc, mũ giáp, còn có quân đầm cùng ẩm nước hộp cơm bên trong đồ vật, nếu là Cao Phong nhìn thấy, còn tưởng rằng chủ nhân của nơi này là một chiến tranh đồ dùng thu thập cuồng.

Thời gian ở trong yên tĩnh từng giây từng phút từ trần, Lam Ngọc cái trán có chút mồ hôi, nhưng hắn cũng không hề giục, khỏe mắt dư quang chung quanh nhìn quét, nhìn thấy những kia trưng bày binh khí, tránh qua một tia nóng rực, nơi này vũ khí tùy tiện xuất ra, đều có thể nhắc lên Già La môn cuồng nhiệt, tất cả đều là có thể tăng cường năng lực Già La chuyên môn vũ khí.

Mà một mặt khác trên vách tường vũ khí nóng cùng quân dụng item chỉ là tùy ý đảo qua, những thứ đồ này chẳng qua là gia tộc công huân tường, mặt trên đồ vật đều là cùng lòng đất người chiến đấu chiến lợi phẩm, đúng hạ nhân quý giá, nhưng đối với mặt đất người mà nói, cũng không đáng giá.

Ngồi ở sọt vàng tử đàn chế tạo ghế bành trên tộc trưởng một tay giao cái xiên với môi, một con bên trong trường tóc đen thẳng tắp nhu thuận, chặt chẽ địa ngăn trở gò má, ở sọt tóc khe hở trong bóng tối, tình cờ tránh qua người này trong mắt gọn sòng, chỉ có hai tay của hắn trắng như tuyết mềm mại, không chút nào như tay của đàn ông, thông qua trên tay da dẻ, cũng có thể được ra người này tuổi không lớn lắm kết luận.

"Hắc Trảo bộ lạc? Thú vị, Hiến Phong Già La sao?" Tộc trưởng trầm thấp giọng khàn khàn có nam nhân đặc biệt từ tính, Lam Ngọc hơi cúi đầu, chỉ nhìn chằm chằm mũi chân của mình.

"Lần này ngươi làm chênh lệch, tự mình nghĩ muốn kém ở nơi nào? Đại chiến sắp tới, ta cũng không trừng phạt ngươi, lần sau xem biểu hiện của ngươi. . ." Tộc trưởng thanh âm khàn khàn như dùi trống bình thường chứa ở Lam Ngọc trong lòng, hắn không dám hỏi kém ở nơi nào, chỉ là gật đầu, một hồi lâu mới nghe tộc trưởng tiếp tục nói:

"Nếu như chúng ta xin người giết chết gọi Gaza con gái, phải hay không liền không có vấn đề?" Đột nhiên hỏi dò đề Lam Ngọc không khỏi mà cười khổ, lắc đầu liên tục nói rằng:

"Tộc trưởng, Gaza vừa bắt đầu bị ta nhận định là thiên phú Già La chúng, là nàng có thể thuộc về phi thường quý giá tìm tòi phụ trợ năng lực, có thể ngay đầu tiên tìm ra tiềm tàng mai phục người, là tất cả thích khách Già La thiên địch, hiện tại lại thức tỉnh rồi hai lần thiên phú, hai loại năng lực hỗ trợ lẫn nhau, trừ phi Hám Quân Già La ra tay, không phải vậy, nàng có thể giết chết bất luận cái nào không am hiểu chính diện tác chiến Hiến Phong Già La. . ."

Đóng

Hiến Phong Già La ở trong vùng hoang dã bằng thần thoại, là cao không thể lại cao hơn cường giả, nhưng ở Lam Ngọc trong miệng, liền liền giống như người bình thường.

"Đáng tiếc a, nếu như Yêu Nga không phải nghĩ thoát ly gia tộc, ta cũng sẽ không như thế làm, bất quá, không có cần thiết quá lo lắng, tìm cơ hội, đem Hắc Trảo bộ lạc hết thảy cùng Gaza người quen biết toàn bộ nhốt lại, nếu là Gaza thật sự muốn đối với chúng ta bất lợi. . ."

Một lời dưới, Cao Phong đám người vận mệnh liền bị người tộc trưởng này cho quyết định, Lam Ngọc trong đầu tránh qua các loại ý nghĩ, cuối cùng không thừa nhận cũng không được, tộc trưởng cái biện pháp này là có thể được nhất, nếu như người kia đối với Gaza thật sự rất trọng yếu, nói không chắc còn có phản chế Gaza cơ hội.

"Bất quá. . . , Yêu Nga cần phải chết. . . " Nghĩ tới, tộc trưởng kiên định nói bổ sung, đang khi nói chuyện, đột nhiên ngẩng đầu lên, lộ ra một tấm hầu như cùng Cao Phong gò má giống nhau như đúc, nhìn thấy khuôn mặt này, Lam Ngọc lập tức nghĩ đến Hắc Trảo trong bộ lạc Cao Phong, nhưng lập tức đem cái ý niệm này xóa tan, suy đoán này quả là đáng sợ, để hán liền nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

"Hoàng Hồng bộ lạc lần thứ hai hướng về chúng ta thỉnh cầu tiến vào Tuyệt Vọng pháo đài, nghe nói hoang nhân đã bắt đầu hành động, ba cái địa phương hoang nhân đồng thời hành động. . . "

Lam Ngọc muốn dùng những chuyện khác đến xóa tan trong lòng càng ngày càng sợ hãi suy đoán, nhưng tộc trưởng hiển nhiên không có tâm tư đi quản Hoàng Hồng bộ lạc chết sống, tùy ý phát tay nói rằng:

"Hoàng Hồng sự tình không cần người quan tâm, những năm này bọn họ cũng kiếm quá nhiều, hưởng thụ lâu như vậy, cũng nên biết thế nào là đủ. . . " Một câu nói, liền đem Hoàng Hồng bộ lạc phán tử hình, Lam Ngọc nở nụ cười khổ, tộc trưởng mới nhận chức chính là điểm này không được, căn bản không biết cự tình là vật chi, chỉ bất quá hán cũng không có tiếc hận, Hoàng Hồng bộ lạc thực sự quá không hiểu cảm ơn, bằng không, bọn họ cũng sẽ không cho Hoàng Hồng thay cái tộc trưởng.

Đi ra khỏi phòng, Lam Ngọc sắc mặt âm trầm đi ra ngoài, đi ngang qua từng cái từng cái hướng về hán cục cung hầu gái hoặc là hạ nhân, hán cũng không có quan tâm mấy may, đi ở cô xưa mà cô lão gỗ thô hành lang trên, tiếng bước chân âm ập lần lượt vang vọng ở màng tai, đột nhiên, hán phảng phất nghe được vô số thê thảm kêu rên cùng nguyên rủa âm thanh ở tiếng bước chân bên trong pha, đột nhiên dừng bước, nghi ngờ không thôi nhìn quét bốn phía.

Hết thảy đều yên tĩnh quỷ dị, hành lang cửa hông lang bên ngoài là nhìn không biết bao nhiêu năm kỳ trân dị thảo, bên trong sinh trường bên ngoài hiếm thấy quý giá thảo dược, đều là có thể đối với Già La đưa đến hiệu quả lương phẩm, tùy tiện một cây thả ra ngoài, đều có thể đối đến hơn trăm cái tuổi trẻ xử nữ.

Đình viện hoàn cảnh nhân nhả tang thương, có rất khác biệt cách điệu cùng lắng đọng, khiến người ta thân ở trong đó, rất dễ dàng cảm nhận được phát ra từ trong lòng an bình, thích hợp nhất Già La đánh bóng tâm tính tăng lên chính mình, nhưng Lam Ngọc nhưng lần thứ nhất cảm nhận được chỗ bất đồng.

Bên kia kỳ trân bách diễm hoa cỏ thảo dược dưới, phảng phất vui lấp vô số mục nát thi thể, để hoa cỏ toả ra thom ngát cũng mang theo xác thối ý vị, còn có yên tĩnh trên hành lang, đánh bóng bóng loáng gỗ thô trong khe hở, mơ hồ lưu lại đen thui mùi hôi không biết bao nhiêu năm máu người.

Phơ phất gió mát từ đằng xa thổi tới, đập ở trên mặt đặc biệt thư thích, nhưng này trận gió bên trong, tựa hồ còn có vô số âm hồn đang lẫn lộn giãy dụa, bọn họ thống khổ kêu rên trên mặt có cảm hận ánh mắt ác độc, đồng thời nhìn chăm chăm Lam Ngọc khóc lớn tiếng hiệu, dưới trong nháy mắt, Lam Ngọc phục hồi tinh thần lại, nhưng nhìn thấy hết thảy đều như trước đó bình thường yên tĩnh, xác thối, huyết dịch, âm hồn, khóc hiệu, chửi bới, tất cả đều biến mất hết sạch.

Không biết giờ khắc này mới là ảo giác, vẫn là trước đó là ảo giác, Lam Ngọc tinh thần hơi gọn sóng, đột nhiên, hán đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy ở cuối hành lang đứng thẳng một cái màu trắng cái bóng.

"Chủ mẫu muốn gặp người, hiện tại. . . " Bóng người màu trắng là một không nhìn ra giới tính người, không có lông mày, trên mặt vuốt dày đặc bạch phiến, như người chết gò má, môi nhưng là tươi đẹp màu tím, xem ra lại như ăn món đồ gì không có lau, mà con mắt của hán âm hàn ác độc, cùng vừa rồi những kia âm hồn ánh mắt biết bao giống nhau?

"Hoa Hoa đại nhân, ta biết rồi, ta bây giờ liền đi. . . " Trong miệng nói đại nhân, nhưng Lam Ngọc không có bất kỳ cung kính, trái lại có xem thường tư thái, cái này nói chuyện đều nghe không ra nam nữ gia hỏa là một hoạn quan, chuyên môn hầu hạ bên trong, cũng là bên trong tổng quản sự, có thể Lam Ngọc không cần để ý tới.

Hai người một trước một sau về phía bên trong nơi sâu xa đi đến, lúc này liền có thể cảm nhận được cùng tiền viện không giống sức sống, từng cái từng cái kiểu diễm như hoa thiếu nữ túm năm túm ba kết thành vòng nhỏ, tụ tập cùng một chỗ chơi nháo, hoặc nói chuyện, hoặc chơi cờ, hoặc vẽ tranh, tẩy sạch sành sanh nhẹ nhàng khoan khoái tiểu nha hoàn thì lại bưng to to nhỏ nhỏ mâm đi khắp ở thiếu nữ trong lúc đó, cho các nàng đưa lên cần đồ ăn, đồ uống, hoặc là cái khác quan trọng hơn không cần gấp gáp đồ vật.

Lam Ngọc không dám nhìn thêm, chỉ là nhìn mũi chân mặt đất, tùy ý các thiếu nữ đối với hán chỉ chỉ chỏ chỏ, đối với những thiếu nữ này vận mệnh, Lam Ngọc trong lòng chưa chắc không đáng tiếc, các nàng đời này đều chỉ có thể sinh sống ở nhỏ hẹp trong hậu viện, chờ bị tộc trưởng sủng hạnh, mang thai hài tử, nếu là có người không thể mang thai, quá hai mươi hai tuổi cũng sẽ bị xử lý xong, bởi vì các nàng không thể lại thả ra ngoài, đi phụng dưỡng nam nhân khác.

Sâu nặng nhất, sang trọng nhất gian phòng là tộc trưởng mẫu thân, gia tộc chủ mẫu chỗ ở, nơi này cũng là nhân khí nhiều nhất địa phương, mỗi cái chỗ ngoạn, mỗi cái giao lộ đều đứng thẳng nghiêm nghị thiếu nam hoặc là thiếu nữ, bọn họ lại như một đám pho tượng, bọn con trai thống nhất ăn mặc trường bào, trên mặt không sống chòm râu, da dẻ trắng như tuyết nhẵn nhụi, nhưng là cùng Hoa Hoa đại nhân như thế hoạn quan.

Mà thiếu nữ nhiều rất cường tráng, hai chân thon dài, cái mông rộng lớn, vừa nhìn đó là hoang dã người thường thức nhất nữ tử, các nàng cũng phần lớn có thể sinh dưỡng, nếu là tuổi tác lớn hơn chút nữa, liền có thể làm nữ tử cho gia tộc tăng thêm mới huyết mạch, nhưng các nàng đời này vẫn như cũ không thể rời nơi này, duy có một người có thể, bên kia là cao cao tại thượng chủ mẫu.

Lam Ngọc theo Hoa Hoa vượt qua một cửa ải, tiến vào một gian trang sức so với tộc trưởng gian phòng xa hoa gấp mười lần phòng lớn, nơi này trang sức cao quý trang nhã, khắc hoa khắc phượng ở khắp mọi nơi, đỉnh đầu trên trần nhà cũng bôi lên đỏ thắm Kim sa sắc thái, tia sáng xuyên thấu qua sạch sẽ pha lê chiếu rọi mặt trên, ở đại sảnh giữa không trung ngưng tụ ra một vài bức sinh động quang học hình ảnh, như Tiên cung.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127 : Kinh hãi

Gian phòng trên mặt đất nhào trắng như tuyết bì thảo, đều là hoang dã bên trong khó gặp nhất quý giá vật, có thể tùy tiện một tấm, đều có thể từ Tuyệt Vọng pháo đài đổi ra núi nhỏ bình thường lương thực, trắng như tuyết da lông trải rộng cả phòng, chỉ bị cho rằng phổ thông thảm, mà ở trong phòng trang hoàng nhiều nhất là cao bằng nửa người hoặc một người cao thái bình thêu.

Thái bình thêu trên đồ án phần lớn là các loại cổ quái kỳ lạ sinh vật, hoặc là anh hùng sử thi giống như chiến trường, còn có từng cái từng cái tôn nghiêm lạnh lùng nhân vật chân dung.

Ở những này thái bình chu vi, từng cái từng cái tiểu bất điểm to nhỏ hài tử, chính đang ngắm nhìn chân dung, tựa như ở học tập.

Lam Ngọc không dám tăng thêm bước chân, hần sợ gây trên vật bản thủ rơi xuống trên thảm sàn, khi hần đi qua mảnh này trắng như tuyết như đám mây, mềm mại thâm sau khi, liền nhìn thấy bên trong so với bên ngoài càng to lớn hơn gian phòng, mà nơi này nhưng cùng bên ngoài hoàn toàn khác nhau, hết thấy chủ đề chỉ có một cái, tự nhiên.

Từng cây trồng ở tinh xảo chậu hoa bên trong thực vật tranh kỳ đấu điểm, mọc hài lòng, mặt đất nhưng là do xa hoa nhất thúy liễu mộc mai mà thành, như trong suốt phi thúy pha lê phổ trên mặt đất, phía dưới là bích ba thanh thúy cùng các loại sắc thái điểm lệ con cá cùng quái dị thúy sinh vật.

Đứng ở như vậy trên sàn nhà, tự nhiên không sợ làm bản thân, nhưng làm cho người ta cảm giác lại như đứng ở trên mặt nước, có loại không chân thực hư huyền, mà bốn phía vách tường cùng sàn nhà giống như vậy, đều là cao cấp nhất thúy liễu mộc đánh bóng thành hai mặt thấu quang nửa trong suốt tính chất, để bên ngoài lấy sạch trần ngập trong nhà bộ.

Ngay khi tận cùng bên trong trên bình đài, to lớn thái bình thêu chỉ hoàn thành một nửa, mái tóc đen suôn dài như thác nước rủ xuống tới mặt đất nữ tử ăn mặc thanh lịch cấm bảo, ngồi ở thêu một bên, chuyên tâm dùng trong tay trện tuyến đâm ra một chút sắc thái cùng hình ảnh, nơi này tổng thể làm cho người ta cảm giác là an nhàn mà tự nhiên, Lam Ngọc so với bất cứ lúc nào đều muốn sốt sắng.

Nếu nói là ở tộc trưởng trong phòng, hần còn có thể mượn dư quang của khóe mắt đi đánh giá một phen, nhưng ở nơi này, hần chỉ là nhìn chăm chăm dưới chân trong suốt mặt đất, cho dù hần là Hiên Phong Già La, bởi vì hần biết, hần không phải Yêu Nga, rời khỏi nhà tộc, rời khỏi nhà tộc thuốc duy trì, hần chẳng là cái thứ gì.

"Các người đi ra ngoài đi, không cho phép bất kì ai nghe trộm, ai không quy củ, đưa đến thú viên đi làm tự liệu đi. . . ." Thanh lệ êm dịu như châu ngọc thúy lệ tiếng nói nói ra làm người lạnh lẽo tâm gan lời nói, sau một khắc, tiếng bước chân rất nhỏ bên trong, tiếng hít thở của hần trong vòng một phút biến mất, các loại (chờ) Lam Ngọc nhận biết được người cuối cùng cũng biến mất ở phía ngoài cùng cửa phòng sau, chủ mẫu lần thứ hai nói chuyện.

"Nghe nói, Ích đối với Hắc Trảo bộ lạc dám hứng thú?" Lơ đãng hỏi dò lại như ngẫu nhiên nói ra chuyện phiếm, Lam Ngọc trong lòng hơi trầm xuống.

"Vâng, nguyên nhân là có cái gọi là Gaza tự nhiên Già La xuất thân Hắc Trảo bộ lạc, bị Yêu Nga mang đi, tộc trưởng vốn là muốn muốn lưu lại phát sinh tranh chấp, sau đó chứng thực Gaza nắm giữ trở thành tuyệt đỉnh Già La tiềm chất, vì sau đó. . . ."

Lam Ngọc đem đầu đuôi câu chuyện hết thảy nói ra, chủ mẫu không nói tiếng nào, khi (làm) Lam Ngọc rốt cục sau khi nói xong, không nhịn được thở phào nhẹ nhõm, không khỏi mà ngừng đầu quét mắt chủ mẫu bóng lưng một chút, lập tức lần thứ hai cúi đầu, không dám làm càn.

"Hắc Trảo bộ lạc? Hắc Trảo?" Chủ mẫu lẩm bẩm chi ngữ, nhưng vừa vặn đề Lam Ngọc nghe được, lại một lát sau, chủ mẫu hỏi ra để hần cơ tìm nhồi máu vấn đề.

Đóng

"Hắc Trảo trong bộ lạc, người thấy cùng Ích dung mạo rất như bé trai sao?" Câu nói này như một đạo phích lịch nện ở Lam Ngọc trên ót, để hắc không tự chủ được run rẩy, muốn nói chuyện, xoắn xuyết thành một đoàn trái tim để hắc nghẹt thở không nói ra được, không giống nhau : không chờ chủ mẫu hỏi lần thứ hai, hắc đột nhiên ngã quỵ trên mặt đất lấy đầu cướp địa.

Tiêm bạch như hành ngón tay niêm ngân châm, mềm mại rơi vào bình phong trên đã đâm, ngân châm xuyên thấu sau một khắc, đầu ngón tay vì nơi lỏng, ngân châm liền từ một đầu khác xuyên qua, một lần nữa rơi xuống trong tay nàng, như sau tấm bình phong có cái cùng nàng tâm linh tương thông người đồng thời thêu.

Lam Ngọc quỳ trên mặt đất toàn thân đánh bệnh sốt rét, hàm răng cũng khanh khách vang vọng, nhưng tên này chỉ lộ ra Thanh Ti mái tóc nữ tử trước sau chưa từng quay đầu lại, chỉ là một châm tiếp một châm địa thêu, rốt cục, Lam Ngọc vượt qua mới bắt đầu sợ hãi sau khi, nói chuyện.

"Hắc bây giờ là Hắc Trảo bộ lạc Đại trưởng lão. . . " Nữ tử vừa buông ra đầu ngón tay, muốn tiếp không tiếp trong nháy mắt nghe nói như thế, đột nhiên thất thần, kim tiêm đột nhiên đâm trúng đầu ngón tay, bốc lên hồng ngọc óng ánh huyết châu.

"Chỉ là Đại trưởng lão sao? Hắc Trảo người thừa kế là ai?" Nhìn đầu ngón tay huyết châu, nữ tử nhẹ giọng nói rằng, nhưng ở người thừa kế mấy chữ này đột nhiên nhấn mạnh, sát ý mười phần.

"Cũng là Đại trưởng lão, Hắc Trảo có ba cái nhi tử, con lớn nhất tạo phản, bị bộ hạ dùng Thạch Đầu đập chết, con thứ hai nhát gan, đưa cho Hoàng Hồng bộ lạc, con thứ ba chính là Đại trưởng lão, nghe nói giết người lý sự không gì không giỏi, am hiểu trù tính chung cùng quản lý, chính là tính cách kiệt ngạo, thường xuyên cùng Hắc Trảo đối nghịch. . . "

Lam Ngọc đối với Hắc Trảo bộ lạc là làm công phu, ngoại trừ không ngờ rằng Hắc Trảo là Hiền Phong ở ngoài, cái khác đều hiểu được, nói tới chỗ này, hắc nghĩ đến cái gì, bổ sung nói rằng:

"Ở dừng sĩ trước khảo hạch, Đại trưởng lão rất bình thường, nhưng ở kiểm tra sau khi liền kỳ thái diệt ra, có đồn đại nói, hắc giết chết hoang dã man thú khủng bố Tử thần, còn giết bảo hộ giả Địa Tu , ta nghĩ, đây có lẽ là Hắc Trảo thả ra chuẩn bị để hắc tiếp nhận thủ lĩnh công lao. . . "

"Tại sao không thể? Ích có thể lên làm Nguyệt Đàm gia tộc tộc trưởng, hắc thì tại sao không thể giết chết khủng bố Tử thần, không thể giết Già La chúng?"

Chủ mẫu tâm tình của giờ khắc này tựa hồ không sai, trong giọng nói có thêm chút vui mừng, ít đi chút lạnh lẽo.

"Xong, nhất định sẽ bị thanh tẩy, ta biết quá nhiều. . . " Lam Ngọc đã nói không ra lời, hắc so với ai khác đều sợ tử, bằng không cũng không sẽ ở phía Đông hoang dã xui khiến Yêu Nga ném xuống Gaza, giờ khắc này hắc như chó chết tê liệt trên mặt đất, toàn thân toát mồ hôi lạnh, liền tiếp run rẩy.

"Người sợ?" Chủ mẫu thanh nhã lời nói để Lam Ngọc gian nan gật đầu, vẫn như cũ không dám ngẩng đầu.

Ngồi trên thềm bên cạnh chủ mẫu hơi dừng lại, ngón tay giữa tiêm máu tươi mân tiến vào trong miệng, điểm đỏ tươi môi có yêu điểm màu sắc, có vẻ câu tâm đoạt phách.

"Người làm một chút, ngày đó ta sinh hai đứa con trai, Ích có thể lên làm tộc trưởng, không phải là bởi vì hắc xuất sắc, mà là vận khí tốt, người xem, ta một đứa con trai khác cũng rất xuất sắc, người nói, nên lo lắng đến cùng là ai?"

Câu nói này không cần nhiều làm giải thích, thế nhưng Lam Ngọc khủng hoảng trái lại sâu sắc thêm, hắc vẫn luôn biết tộc trưởng cùng chủ mẫu mâu thuẫn, ở tộc trưởng vẫn không có thành niên thời điểm, hết thấy đều là chủ mẫu trong bóng tối khổng lồ, để song phương có không thể điều hòa mâu thuẫn, tuy rằng hắc thuộc về hai bên đều không chiếm phái trung gian, nhưng như thế này càng tạo, mang ý nghĩa hai bên đều sẽ xuống tay với hắc, lại như trước mắt.

"Hắc Trảo bộ lạc không nên đi động, ta không hy vọng một đứa con trai đi thương tổn một đứa con trai khác, hắc đã chỉ gia tộc tộc trưởng, còn muốn cái gì?"

Lời này vừa nói ra, chủ mẫu liền không ở phản ứng Lam Ngọc, chuyên tâm thứ tư, Lam Ngọc đợi một lúc, mới chậm rãi đứng lên, hướng về chủ mẫu sau khi cúi người chào, xoay người đi ra ngoài.'

"Sắp thay người lãnh đạo rồi. . . " Cặp mắt vô thần nhìn chăm chú cửa hiên ở ngoài màu đỏ rực bầu trời, Lam Ngọc trong lòng xoắn xuyết cực kỳ, cho dù tạm thời không có chuyện gì, không có nghĩa là sau đó không có chuyện gì, đột nhiên, hắc ước ao lên Yêu Nga đến, rất sớm rời khỏi nhà tộc vòng xoáy, cho dù bị gia tộc truy sát, cũng so với hắc hiện tại cường?

"Có muốn hay không đi cùng tộc trưởng nói một tiếng?" Trong lòng lóe lên ý nghĩ này, do dự nửa ngày, Lam Ngọc vẫn là quyết định không đúc kết cái này dễ dàng liền có thể muốn hắc mạng nhỏ phân tranh.

"Ồ? Nàng là nói như vậy?" Tộc trưởng như cũ là hai tay khoanh với cằm tư thế, không chút biến sắc hỏi trước mắt Hoa Hoa.

Lúc này Hoa Hoa tuyệt không Lam Ngọc trước mặt kiêu căng, có vẻ nhút nhát mà thấp hèn, trên mặt cười thành hoa cúc, nhú ra vô số nếp nhăn, phì xuống bột mì tựa như bạch phiến, chỉ kém quỳ trên mặt đất cho tộc trưởng liếm giày.

"Đúng, nàng chính là nói như vậy, hoàn toàn không đem ngài coi là chuyện to tát, người nào không biết, ngài mới là tộc trưởng, gia tộc này cũng chỉ có ngài mới có thể làm chủ. . . "

Hoa Hoa lôi kéo cổ họng như tuổi thơ gà trống đánh mình bình thường khó nghe, thế nhưng tộc trưởng nhưng là rất được lợi, ngón ngang sợi tóc hai mắt lấp lóe, khoe miệng nhắc lên mỉm cười độ cong.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Huynh đệ của ta

"Hoa Hoa, ta biết ngươi là gia tộc lão nhân, vẫn tận tâm tận lực hầu hạ, trung tâm nhất quán, ngươi muốn cái gì, nói đi. . ."

Trong lòng âm thầm mắng tiểu nhân, tộc trưởng như trước bày ra ung dung không vội mỉm cười, khi hắn nói ra lời nói này, liền nghe rầm một tiếng, Hoa Hoa cả người quỳ trên mặt đất, kích động mà nghẹn ngào mà nói rằng:

"Hoa Hoa cái gì cũng không muốn, Hoa Hoa hết thấy đều là gia tộc cho, gia tộc đối với Hoa Hoa ưu ái, Hoa Hoa chưa bao giờ một ngày quên, chỉ cần gia tộc cố gắng, Hoa Hoa tâm liền. . ."

Nói tới chỗ này, Hoa Hoa nước mắt xoạt địa chảy xuống, ở tám kia trên khuôn mặt già nua lao xuống hai đạo chiến hào, để tộc trưởng cũng không khỏi đến trở nên động dung, hắn từ không nghĩ tới, Hoa Hoa dĩ nhiên đối với gia tộc cùng hắn như vậy trung tâm, không khỏi mà bị này trận chân thực vỗ mộng ngựa như trên đám mây.

"Cái kia, như vậy đi, ta đưa cho ngươi một cái tên gọi, để ngươi chính thức trở thành gia tộc kỳ sĩ, sắc phong một mình ngươi phú thứ làng nhỏ, ngươi xem như vậy, như ngươi vậy trung tâm, ta không rất ban thưởng. . ."

Tộc trưởng cũng có chút ý chân tình cất nói rằng, Hoa Hoa một cái lau trên mặt nước mắt từ, tiếp tục nói: "Ta không nên, gia tộc cho ta quá nhiều, ta chỉ muốn có thể hầu hạ ngài là đủ rồi. . ."

"Hừm, nói như ngươi vậy ta rất vui mừng, gia tộc chính là thiếu hụt loại người như ngươi một lòng vì gia tộc lão nhân, lời ta từng nói, cho phép đi ra ngoài ban thưởng sẽ không trở thành lời nói suông, nên ngươi, sẽ là của ngươi, không thể khiến người khác thất vọng a. . ."

Tộc trưởng khoe mắt mỉm cười, đuổi đi Hoa Hoa, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lẽo, đột nhiên đứng lên, gào thét nói: "Ngươi cái này xú nữ nhân, lẽ nào trong bóng tối chường không gia tộc còn chưa đủ, còn muốn cướp đi thuộc về vị trí của ta sao? Hắc Trảo bộ lạc? Hắc Trảo sẽ là của ngươi nhân tình đi, ngươi cái này phản bội phụ thân rẻ nữ nhân, ta muốn cho ngươi biết cái gì gọi là sống không bằng chết. . ."

Gào thét ra lời nói này, như trời mặt giống như vậy, hắn thu liễm tâm tình, chậm rì rì ngồi ở ghế gỗ trên, kiêu chân trái, hai tay đặt ở bụng dưới, sau một khắc, một cái sắc mặt nghiêm nghị, vóc người nhỏ gầy nam nhân đi vào, người đàn ông này trù vào một cái rộng rãi đạo chơi bì bí danh, trên hai tay cuộn lại vô số mỉm cười tam giác đâm liền tiếp thành xiềng xích.

Cái này ngoại hình lại như táo bạo tinh tinh lớn tựa như nam nhân đầy mặt phong sương, mi trắng như tuyết, nhìn về phía tộc trưởng về mặt cũng không khen tặng, nghiêm trang nói: "Hoàng nhân chuyển động, pháo đài trong phòng nghị sự chính đang cử hành hội nghị, sẽ chờ ngươi, đương nhiên, ngươi có thể không đi, thế nhưng vật tư cùng vũ sĩ nhất định phải bảo đảm. . ."

Nói xong, người này không giống nhau: không chờ tộc trưởng đáp lời, quay đầu đi ra ngoài, để tộc trưởng trong mắt sát ý dường như thực chất, hắn biết, tất cả mọi người đều không đem hắn coi là chuyện to tát, mặc kệ là trong gia tộc bộ, vẫn là gia tộc ngoại bộ, mọi người chỉ biết giới âm nhạc gia tộc chân chính có thể làm quyết định chính là chủ mẫu đại nhân, mà không biết hắn người tộc trưởng này, cho dù làm chút sự tình còn phải lén lút lút.

Đóng

"Khốn nạn, khốn nạn, đều là một đám khốn nạn. . ."

Tộc trưởng lần thứ hai nổi giận lên, tiện tay vung quá bên người trưng bày mãnh thú bạch cốt, lòng bàn tay thậm chí không có sát đến xương, liền nhìn thấy bộ kia rắn chắc bạch cốt cùng nền đồng thời hóa thành tro bụi.

"Ích. . ., ngươi quá không trầm ổn. . ."

Gầm lên giận dữ từ bên ngoài truyền đến, để tộc trưởng cả người đột nhiên cả kinh, kinh ngạc nhìn ngoài cửa nữ nhân.

Đây là một cái tướng mạo phổ thông, nhưng quý khí bức người nữ nhân, trắng mịn gò má không nhìn ra năm tháng trôi qua, đỏ sẫm môi như cánh hoa kiều diễm, nhưng cặp mắt kia nhưng như vạn năm hàn băng, khiến lòng người lạnh đến mức tận cùng.

"Mẫu thân, ngươi đã đến rồi. . ."

Tộc trưởng cho dù hận nàng hận đến tận xương, cũng không dám biểu hiện ra không chút nào kính.

"Gia tộc hội nghị tin tức ta đã biết rồi, mặc kệ người có nguyện ý hay không quá khứ, người đều qua được, đây là Nguyệt Đàm gia tộc tộc trưởng nhất định phải gánh chịu trách nhiệm. . ."

"Mẫu thân, người không phải là không biết, Thứ Vĩ gia tộc cùng Ngân Yến gia tộc tộc trưởng từ trước đến giờ đối với chúng ta mắt nhìn chăm chăm, một mực thăm dò chúng ta điểm mấu chốt, vạ nhất. . ." Tộc trưởng không phục phản bác, lại như một cái phản bội hài tử.

"Vậy người thì càng hẳn là đi, không phải vậy người sẽ bị bọn họ càng thêm xem thường, người không chỉ muốn đi, còn muốn đoạt được nhất định quyền chi huy, không thể bị trở thành hậu bị, đây là chứng minh gia tộc sức mạnh thời khắc mấu chốt. . ."

Chủ mẫu lời nói có không thể lay động kiên định, không ngừng tăng thêm ngữ khí như dùi trống giống như đập vào tộc trưởng Ích trong đầu, để hẳn đại não vọt lên ngập trời hỏa diễm, tầm kia hầu như cùng Cao Phong gò má giống nhau như đúc thẹn quá thành giận, lại không dám biểu hiện ra dữ tợn, chỉ có thể đỏ lên sắp giọt : nhỏ máu.

"Không để cho ta thất vọng, người là gia tộc tộc trưởng, nhất định phải gánh chịu gia tộc trách nhiệm, không cho phép lại tùy hứng. . ."

"Tùy hứng?" Đột nhiên, tộc trưởng trong miệng hỏi ngược lại, đột nhiên ngừng đầu trừng mắt mẹ mình, cũng là hẳn lớn như vậy lần thứ nhất dám trực tiếp mắng thân hai mắt.

"Người nói ta tùy hứng? Ta không còn là hài tử, ta không phải là cái kia cái này không thể làm, vậy cũng làm không tốt hài tử, ta là một đại nhân, ta cũng có con của mình. . ."

Thiếu niên tộc trưởng nổi giận không có ai chủ mẫu thất kinh, trong mắt hàn ý càng thêm mãnh liệt, để nổi giận thiếu niên âm thanh không ngừng yếu bớt, cuối cùng trầm mặc.

"Chỉ cần người không có năng lực trở thành chân chính tộc trưởng, vậy người phải dựa theo ta nói làm, bằng không. . ."

Nói còn chưa dứt lời, nhưng thành công làm nổi tộc trưởng phản bội, rống to: "Bằng không người sẽ phế bỏ ta đúng không? Ngược lại ta ở trong lòng người có cũng được mà không có cũng được, từ nhỏ đến lớn người đều không hề ôm quá ta, cho dù ta ngã xuống đất bị thương, người cũng chỉ là trách cứ chính ta không cẩn thận, người căn bản cũng không có đem ta khi con trai. . ."

"Câm miệng. . ." Chủ mẫu rống to, nhưng thiếu niên tộc trưởng trong ánh mắt lửa giận cùng điên cuồng không để cho nàng do dự lùi về sau một bước, ánh mắt lấp lánh.

"Nên làm cái gì, không nên làm cái gì, ta tự mình biết, nếu như người không hài lòng. . ."

"Đem cái kia con mồ côi tìm trở về làm tộc trưởng. . ." Lời này ở hẳn nổi giận nhất thời điểm, cũng không có nói ra, gắt gao kẹt ở trong cổ họng, đột nhiên, hẳn cảm nhận được một luồng trước nay chưa từng có sợ hãi, hẳn hết thấy đều là chủ mẫu cho, nếu như chủ mẫu cầm đi tất cả những thứ này, vậy hẳn còn sót lại cái gì?

"Người thật sự cho là như vậy sao?" Chủ mẫu đã tức giận toàn thân run rẩy, từ từ đi vào gian phòng, tộc trưởng Ích cúi đầu, bên trong tóc dài tia ở mặt chéch bông bông, một hồi lâu mới ngừng đầu lên, trên mặt bình tĩnh lại như sáng sớm mặt hồ, trong ánh mắt phản bội cùng điên cuồng tất cả đều biến mất hết sạch, dường như hẳn chưa bao giờ nổi giận quá giống như vậy, chậm rãi nói: "Ta sẽ đi phòng nghị sự, hoang nhân xâm lấn là bày ra gia tộc thực lực cơ hội tốt nhất, chúng ta sẽ làm bọn họ giết này cả mình. . ."

"Người?" Chủ mẫu bị nhi tử trở mặt tựa như vẻ mặt cho vô cùng kinh ngạc đến, muốn nói điều gì, nhưng nhìn thấy nhi tử thanh minh trong ánh mắt lại không bất cứ rung động gì, như không hề tâm tình pha lê hạt châu.

"Tự lo lấy. . ." Chủ mẫu nói xong liền xoay người đi rồi, nhìn chủ mẫu bóng lưng, tộc trưởng khóe miệng nhấc lên một tia nụ cười tàn nhẫn: "Tự lo lấy, ta chưa từng thấy diện huynh đệ. . ."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Rốt cuộc đã tới

Bắc Long hẻm núi ở nam bộ hoang dã cũng không nổi danh, nhưng theo Hắc Trảo bộ lạc làm chủ, tiếng tăm càng lúc càng lớn, Cao Phong hiểu được biết điều, cũng không hề đem Hắc Trảo bộ lạc đổi thành Thiên Trảo bộ lạc, chuyên tâm cùng hết thầy hoang dã bộ lạc làm ăn, mỗi ngày đều có lượng

lớn đồ ăn, vật tư, nhân khẩu bị đưa vào hẻm núi, mà trên thị trường cũng xuất hiện mới thương phẩm

Toàn thân vàng óng ánh nung dơi, nồng nặc thom nức rần độc canh, bao vây không giống bên trong nhân bánh nhi bánh rán cùng bánh bao, ngoài ra, còn có khiến người ta hoa cả mắt tinh nhuệ vũ khí, nam bộ hoang dã cũng không thiếu đồ sắt, Cao Phong ở đây tìm được rất Dorsey bộ hoang dã làm sao cũng không tìm được vật tư.

Những này người ở bên ngoài xem ra, chỉ có thể làm súc sinh hàng rào thanh sắt, hoặc là chỉ có thể dùng để khi (làm) dây thừng dây thép đều là Cao Phong trong tay lợi khí, trong bộ lạc đã bắt đầu từ thuốc chữa thương cung cấp mở rộng vì là súng đạn cung cấp.

Ở trong bộ lạc, đại đa số người đều ở kiến tạo một loại vũ khí, to lớn sức xoắn xe bắn tên, loại này vuông vức, nhìn qua giáo vô số bánh quai chèo dây thừng sức xoắn nó có thể dễ dàng đem trường mâu bắn ra hai trăm đến khoảng cách ba trăm mét, tuyệt đối là giết người khí lực, mà ở kiến tạo bên trong, Cao Phong có gần như biến thái nghiệm thu tiêu chuẩn, tự nhiên, sẽ có mấy lần tỉ lệ đào thải.

Những này đào thải xe bắn tên một lần nữa phân giải, sau đó tìm ra vấn đề làm lỡ thời gian, còn không bằng mặt khác tạo một đài, dây chuyền sản xuất cùng đơn linh kiện lắp lại gia công phương thức, để hiệu suất tăng cao đồng thời, lắp ráp số lượng cũng ở thẳng tắp tăng lên trên, những này bị đào thải xe bắn tên liền chảy vào thị trường.

Chảy vào thị trường xe bắn tên đều có một cái đặc tính, tầm bắn bắt nhất, nhưng không có một đài có thể vượt quá 150 mét, bố trí năm cái to lớn tên nó cũng thuộc về đào thải phẩm, đều là bất công, xạ sau khi đi ra ngoài, thì sẽ như bên cạnh như bay, nhưng ngay cả như vậy, cũng trở thành vượt quá thuốc chữa thương con cung, gần như là dùng cướp, phạm là thả ra ngoài, tổng hội bị canh giữ ở trong bộ lạc chọn mua người mua đi.

Những người này không để ý chính xác, cũng không để ý có thể hay không bắn tới 150 mét bên trên, phải biết, cho dù cường tráng nhất dũng sĩ, cũng không thể đem trường mâu ném mạnh ra trăm mét trở lên khoảng cách, chớ nói chi là nắm giữ xuyên thủng mấy người uy lực.

Nhưng cứ như vậy, phôi là tên nó liền thành vấn đề lớn, nhưng đây cũng rất dễ giải quyết, bộ lạc đẩy ra đến liều gia công nghiệp vụ, thế bộ lạc đem trường mâu cái tạo thành tên nó, quá trình này sẽ đem đến một nửa vật liệu làm hao tổn, cũng làm cho những bộ lạc khác thủ lĩnh cười nở hoa, cho dù mỗi mũi tên gia công đều muốn trả giá số lượng không ít gia công phí.

Thậm chí còn có vụng về chút thủ lĩnh tình nguyện gia công tỷ lệ thành công hạ thấp một ít, chỉ ít có thể tiết kiệm càng nhiều vật tư đi gia công càng nhiều trường mâu, nhưng không nghĩ tới, hết thảy vật tư đều là xuất hiện ở hẻm trên người mình.

Xe bắn tên bất kỳ bộ lạc đều không chê nhiều, nhưng có như thế nhưng thành công dẫn dắt nam bộ hoang dã lưu hành thủy triều, loại kia có thần bí hoa văn, ánh vàng chói lọi mặt nạ.

Hoàng kim là Bắc Long hẻm núi quý giá nhất, cũng là không đáng giá tiền nhất đặc sản, Cao Phong mỗi lần nhìn thấy, đều sẽ ép mình không nhìn, nhưng nhìn ra số lần nhiều quá, tâm tư cũng chuyển động, hần nghĩ tới rồi trí nhớ kiếp trước bên trong mặt nạ, đang không có mũ giáp hiện tại, dùng khuôn đúc đúc một con mặt nạ, thực sự không coi là cái gì.

Như vậy mặt nạ ở bộ lạc dũng sĩ bên trong dẫn phát rồi cuồng nhiệt, không thể phủ nhận, bất kể là ai, mang theo loại này kim quang xán lạn mặt nạ sau khi, thì sẽ có thêm chút mũi lực hỗ trợ, để bộ lạc dũng sĩ quyền rũ nữ nhân cơ hội lớn hơn vài lần, không phải mỗi người đều đối với nhục hương nữ có hứng thú, những kia chết sống không muốn rửa ráy phơi thô môn liền dùng loại thủ pháp này, đem từng cái từng cái phiêu phi thể trắng nữ nhân bắt.

Đóng

Roi vào những bộ lạc khác trong mắt mọi người, vật như vậy thật đúng là bảo bối a, rất nhiều người thậm chí tình nguyện ít phải một điểm thuốc chữa thương, cũng phải cho tới một con mặt nạ, mang theo liền có vẻ ung dung thô bạo, so với những kia để chính bọn hần đều cảm thấy buồn nôn thuốc nhuộm mạnh hơn nhiều.

Bộ lạc mậu dịch càng ngày càng phồn hoa, mà Bắc Long bên trong cốc bộ cũng phồn vinh lên, từng cái từng cái từ những bộ lạc khác đưa tới gỗ thô ở đường sông trên xây dựng mấy chục hơn trăm cầu nổi, từng cái từng cái gánh vác vật tư thân nó như con kiến, sắp xếp hàng dài, đem đưa đến giữa hạ hạ cốc huyết động thiên nhiên.

Ở trong huyết động trung tâm, to lớn bệ đá thiêu đốt ngọn lửa màu xanh lam, đem toàn bộ hang động rọi sáng, từng cái từng cái nữ nhân cùng hài tử chính đang đem các loại vật tư phân loại, đưa đến trước đây dơi trong động giri, cả ngọn núi phúc đều là trống rỗng, nắm giữ lượng lớn không gian giri những thứ đồ này.

Hết thảy cửa động đều là thông suốt, chỉ có một cái nhưng là để phòng sâm nghiêm, từng cái từng cái mặt nạ vàng dũng sĩ thường thường đứng thẳng, như pho tượng, theo này bài pho tượng, có thể theo xoắn ốc hướng lên trên thạch hành lang lên tới trên đỉnh ngọn núi.

Trên đỉnh núi đầu đầu cũng có chặt cây gỗ thô, thu thập mạn đặng đám người, một toà dài đến ba mươi mét, rộng hai mươi mét, do hơn mười cái to lớn gỗ thô làm ra hoành kiều liên thông hai ngọn núi lớn, ở mặt khác một ngọn núi, tương tự công tác chính đang triển khai.

Đỉnh núi đã từ từ bị dọn dẹp ra một phần năm đất trống, một cái gò ghè tiểu đạo đã xem cả ngọn núi xuyên qua, ngay khi ngọn núi tới gần hẻm núi lối ra : mở miệng địa phương, hai bên trái phải hai toà to lớn gỗ pháo đài chính đang kiến tạo, mà càng nhiều hòn đá cùng gỗ thô cũng ở thung lũng hai bên chổng chắt, một khi ngộ địch, thì sẽ đẩy xuống chặn thung lũng.

Cao Phong liền đứng ở trong đó một ngọn núi huyền không nhếch lên trên tảng đá lớn phóng tầm mắt tới, nơi này hết thảy đều là hần kiến tạo, để hần có loại quá mức bình thường cảm giác thành công, có thể hơi chút thô ráp, có thể không có Tuyệt Vọng pháo đài cái kia dài đến một kilomet to lớn tường

vây đồ sộ, nhưng hẳn đối với nơi này tự tin càng thêm mãnh liệt.

Ở sau lưng hắn trên đất trống, từng cái từng cái gỗ chế tạo trên mặt bàn, bị đánh bóng bóng loáng nhánh gỗ chính đang phần đệm trung gian, tuàn thành cung hình dạng, mà càng địa phương xa một chút, từng cái từng cái vóc người cường tráng, hai tay thon dài bộ lạc đứng sững còn ở thích ứng bọn họ vũ khí mới, England trường cung trường cung.

Thế nhưng mỗi người phía sau bằng da trong túi đựng tên chỉ có năm mũi tên dài, cũng không đủ lông chim, mỗi chi tên dài vĩ dực đều là dùng quý giá Thuyết Diệt tiền khảm nạm, cũng chỉ có tính dai này đồ vật mới có thể thay thế lông chim.

"Quá lãng phí, thực sự là quá lãng phí, một mũi tên liền có thể mua một cái xử nữ, thực sự là. . ." Nhị trưởng lão đau lòng đến cực điểm nhìn bộ lạc đứng sững phía sau tên dài, âm thầm oán giận, hẳn không dám nghĩ vấn Cao Phong quyết định, nhưng đối với loại này bánh nhân đậu không làm cạn lương diển xuất, rất là đau lòng, tuy rằng, trong tay bọn họ Thuyết Diệt tiền đã vượt qua mấy ngàn viên.

"Đây đều là Đại trưởng lão tránh, người gấp làm gì, ai biết Đại trưởng lão có thể hay không lại nghĩ một ý kiến, đem toàn bộ nam bộ hoang dã Thuyết Diệt tiền đều kiểm về?"

Tứ trưởng lão có chút xem thường, Thuyết Diệt tiền ở miền trung hoang dã tuy rằng cũng có chút ít lưu thông, nhưng ý nghĩa không lớn, chỉ làm trang sức tính tiền lẻ, rất nhiều thân phận cao người đều cho rằng yếu, lúc trước hẳn cũng là như thế.

"Muốn đánh trận, người không biết sao? Nam bộ hoang dã khu vực biên giới đã bắt đầu động thủ, mỗi ngày đều có vô số người như nội địa di chuyển, một khi chiến tranh, vật này lại bán ra, còn không phải là làm lợi cho hoang nhân. . ."

Nhị trưởng lão lo lắng không phải là không có lý do, tên dài nếu là không bán ra, tương đương với đất giá trang sức phẩm, thịt vẫn là nát ở trong nồi, nếu là bán ra, liền trở thành bánh bao thịt đánh chó.

"Hừ, đến thời điểm vẫn là căng thẳng người cái mạng nhỏ của mình nhĩ đi, Thuyết Diệt tiền không thể ăn, không thể uống, cùng mang giác so với kém xa lắm, người xem một chút, Đại trưởng lão liền so với người rõ ràng nhiều lắm, làm hết sức đem Thuyết Diệt tiền đổi thành mang giác, lại chế thành khôi giáp. . ."

Hai người đang khi nói chuyện, đã thấy Cao Phong đột nhiên bính rơi xuống nham thạch, sắc mặt âm trầm hướng về hai người đi tới, không giống nhau : không chờ tới gần, phía sau lầu tháp liền truyền ra một tiếng thê thảm thê lương tiếng kèn lệnh, loại này tiếng kèn lệnh để cả ngọn núi hỗn loạn, tất cả mọi người đều nhìn về cùng một phương hướng, hoang nhân tiến vào nam bộ hoang dã phương hướng.

Lối vào thung lũng trụ sở người đông như mắc cửi, vô số người đầu ở trong hạp cốc tích góp động, trong đó thỉnh thoảng truyền đến nam nhân tiếng quát nặng cùng nữ nhân tiếng gào khóc, còn có hài tử gào khóc âm thanh, xa xôi hơn trên mặt đất, vô số người công lấy to to nhỏ nhỏ bao vây, còn như là kiến hôi hướng về này vừa đi tới, trong đó cũng không có thiếu cự thủ công lấy trầm trọng vật tư, hướng về Tuyệt Vọng pháo đài phương hướng mà đi.

Hoang nhân đột phá tốc độ so với tưởng tượng nhanh hơn nhiều, bộ lạc trưởng lão liền hiệp hội tinh binh hẳn đem lần đầu tiếp trận, liền bị giết vỡ đầu chảy máu, trăm năm an nhàn sinh hoạt, để bọn hắn chỉ hiểu được lấy cường bắt nạt yếu, gặp phải mạnh mẽ hơn bọn họ đối thủ, liền trở thành gà đất chó sành.

Tiền tuyến thất bại hậu quả, đó là tăng lớn tăng lớn phía sau trở thành hoang nhân sân săn bắn, hoang nhân giống như là thủy triều hướng về khu vực phía Nam yếm lại đây, vô số nữ nhân bị cướp đi, từng cái từng cái bộ lạc trở thành hoang nhân cây đuốc dưới khói đen, hoang nhân dùng thiêu hủy tất cả, cướp đi tất cả sách lược, bức bách toàn bộ nam bộ hoang dã khuất phục.

Nam bộ hoang dã tin tức truyền bá nhưng vượt qua hoang nhân ngoài tưởng tượng, vô số bộ lạc trước tiên di chuyển, bọn họ hầu như bỏ qua tất cả, liền mang theo lương thực cùng vật tư hướng vào phía trong địa di chuyển, thậm chí rất nhiều bộ lạc liền khế nô cùng mục súc đều bỏ qua, đây chính là Cao Phong nhìn thấy di chuyển đại cuồng triều.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130 :Đưa tới cửa người vợ?

"Tam Trảo, người nói, lần này ta sẽ chết sao?" Vẫn bận sống sót buồn bán Khoát Nha rốt cục nhàn rồi hạ xuống, đứng ở Cao Phong phía sau hướng về mặt đất tuyến trên, nhìn vô số di chuyển đám người hỏi.

Không biết tại sao, khoảng thời gian này Khoát Nha trở nên rất do dự, không còn trước đây nụ cười ngây ngô, hẳn Khoát Nha cũng rất ít ở có người

xem cho rõ ràng.

"Sẽ không, chỉ cần phòng tuyến vẫn còn, chúng ta sẽ không phải chết. . . ." Cao Phong nhìn ngọn núi hai bên đã sơ thành quy mô, có vô số xe bắn tên phòng tuyến tự tin tràn đầy mà nói rằng.

"Chỉ có bảo hộ giả mới là không sẽ chết chứ? Chúng ta những người bình thường này sẽ chết rất nhanh. . . ." Khoát Nha đã biến thành bị quan chủ nghĩa người, tâm tình trầm thấp mà hui quanh, tựa hồ cảm giác mình chỉ nửa bước đã bước vào trong quan tài.

"Người có ý gì?" Cao Phong đột nhiên quay đầu lại nhìn chăm chú Khoát Nha con mắt, khoảng thời gian này Khoát Nha thành thực không ít, nhưng không có trước đây trẻ con miệng còn hôi sữa bình thường không sợ không sợ dũng khí, như ngày đó ở Nước Ngọt tỉnh, Khoát Nha nhưng là từ đầu tới đuôi xông lên phía trước nhất.

"Không. . . , không có ý gì. . . ." Khoát Nha có chút rối loạn né tránh tầm mắt, nhưng ở Cao Phong bức bách tựa như nhìn kỹ, rất không tình nguyện hỏi:

"Bảo hộ giả đều là trời sinh sao?" Cái vấn đề này Cao Phong trong lòng sớm có đáp án, nghi ngờ một thoáng, lắc lắc đầu, có vẻ như là có thể kế thừa chứ?

"Vậy ta có cơ hội hay không trở thành bảo hộ giả?" Khoát Nha trong mắt đột nhiên bộc phát thần thái, ánh mắt sáng quắc địa nhìn chăm chăm Cao Phong, nhìn Khoát Nha trong mắt khát vọng, Cao Phong cảm thấy Khoát Nha rất là lạ.

"Người đến cùng muốn làm gì?" Cao Phong lớn tiếng quát hỏi, để Khoát Nha không khỏi mà súc lên cái cổ, sợ hãi rụt rè nói rằng:

"Nhục hương nữ không thích người bình thường, nàng chỉ thích bảo hộ giả. . . ."

Cao Phong nhú mày, trong ánh mắt có thêm chút tức giận, nhục hương nữ loại này. . . , trư như thể nữ nhân còn như chọn ba kiếm bốn?

"Nàng nói cho người biết?" Cao Phong không khỏi mà hỏi, Khoát Nha lắc lắc đầu, nhưng luôn cảm thấy không đúng, bổ sung nói rằng: "Vậy tại sao nàng đối với hết thảy nam nhân đều không có hứng thú, bất kể là mạnh mẽ, vẫn là cao to?"

"Lần, đừng ở chỗ này nhĩ phiền ta. . . ." Cao Phong mắng to một tiếng, để Khoát Nha xoay người liền chạy, hần nhìn ra Cao Phong lửa giận trong lòng đầu dôi dào.

Đóng

"Đại trưởng lão, Đại trưởng lão, Hoàng Hồng bộ lạc phái người đến rồi. . . ." Bên dưới ngọn núi đột nhiên truyền đến la lên, để Cao Phong không khỏi mà tiến lên một bước, bộ lạc đứng sĩ chính đang phía dưới phóng tầm mắt tới, theo bộ lạc đứng sĩ khoa tay ngón tay, Cao Phong nhìn thấy trong đám người, to lớn Sa Đà trên lưng màu sắc rực rỡ vải vóc dựng mái che nắng, một người trong đó khăn che mặt, không thấy rõ thân hình nữ tử chính đang hướng về hần phóng tầm mắt tới, Sa Đà bị một đội Hoàng Hồng bộ lạc đứng sĩ vây nốt, không cho phép bất kì ai tới gần, phía sau nhưng là từng xe từng xe vật tư.

"Nàng nói là người đàn bà của người, người tương lai đại phụ. . . ." Bộ lạc đứng sĩ bổ sung nói rằng, nhìn bộ lạc đứng sĩ cột nhà hai gò má, Cao Phong đột nhiên cảm giác hần dài đến có chút muốn ăn đòn.

"Người đàn bà của người đến rồi? Vậy thì đi xem xem đi, không nên mất lễ nghi, ta không muốn bộ lạc truyền thống ở trên thân thể người xuất hiện biến cố, nếu là người không đồng ý, ta có chính là thủ đoạn để người đồng ý. . . ."

Ở động trong kho, không biết trốn ở chỗ nào tinh tu Thiên Trảo ngăn chặn Cao Phong, nghiêm khắc mà ánh mắt hoài nghi như cương đao ở Cao Phong trên người khoa tay, nhú chặt lông mày dường như ngọn núi cao vót, trên mặt vẻ mặt cứng nhắc mà kiên nghị, Cao Phong muốn phản bác nhưng không nói ra được, có vẻ như Thiên Trảo đối với trùng trị hần dừng lại : một trận sớm có nóng lòng muốn thử chuẩn bị.

Cao Phong nếu có địa phương có thể chạy, hần đã sớm vát chân lên cổ, cái gì hoang nhân? Cái gì chiến tranh? Cái gì bộ lạc chết sống? Điều không có quan hệ gì với hần, nhưng hần không có chỗ đi, chỉ có thể nhắm mắt, như gia hình tràng gối như vậy, hướng về lối vào thung lũng mà đi, đi rồi một nửa, bước chân đột nhiên nhẹ nhàng lên, Cao Phong quyết định, chỉ cần chiến tranh không có kết thúc, hần đều có lý do mang xuống, mà chiến tranh kết thúc, hần lập tức chạy đến Tuyệt Vọng pháo đài bên trong đi.

"Đại trưởng lão, bên ngoài tụ tập người đã vượt qua ba ngàn người, còn có nhiều người hơn chính đang tụ tập, nếu như không để cho bọn hần đi vào, nói không chắc sẽ gọi ra bạo. Động. . . ."

Vẫn rất biết điều Mạc Viện tìm tới Cao Phong, có chút cấp bách nói rằng, Cao Phong đang muốn nói chuyện, thấy rõ Mạc Viện trong mắt né tránh, lông mày đột nhiên nhăn lại, lớn tiếng hỏi: "Thì Bằng đây? Hần đi đâu vậy?"

"Hần. . . , hần. . . ." Ở Cao Phong tàn nhẫn trong ánh mắt, Mạc Viện lòng rối như tơ vò, Cao Phong vẫn khắc vẽ ở trong lòng sợ hãi làm cho nàng nói không ra lời.

"Hần chạy? Đi gặp hoang nhân? Ta liền biết, không thể tin tưởng các người, e sợ muốn không được bao lâu, hần sẽ mang theo hoang nhân lại đây tấn công chúng ta chứ?"

Cao Phong một tiếng cười gằn, áp bức tính đối với Mạc Viện nói rằng, càng bản không cho nàng biện giải cơ hội, Mạc Viện sắc mặt trắng bệch, hai chân

như nhũn ra, có chút tuột xuống xu thế, bị Cao Phong kéo lại cổ áo, lẳng không nâng lên, tiến đến trước mắt, từng chữ từng chữ quát lên: "Ngươi tại sao không chạy? Muốn làm nội ứng sao?"

"Không. . . , không phải." Mạc Viện kinh hãi phản bác, nhưng lại không biết dùng lý do gì, lẽ nào nói cho Cao Phong, nàng rất hưởng thụ trong khoảng thời gian này an nhàn, có công tác, có sắp xếp, đồ ăn sung túc, là nàng đời này phong phú nhất một quãng thời gian, nàng không nỡ bỏ công việc này?

"Không nên giết cho ta người lý do, ngươi đã chết hai lần, sau đó lòng đất người lại không có quan hệ gì với ngươi. . . "

Thấy thiếu nữ trong mắt sợ hãi, Cao Phong lửa giận trong lòng biến mất rồi không ít, đột nhiên đem thiếu nữ ném xuống đất, xoay người rời đi.

"Hoang nhân bộ lạc trọng điểm là Tuyết Vọng pháo đài, nhưng Tuyết Vọng pháo đài cũng không phải là chỉ một, ở Tuyết Vọng pháo đài mặt sau, mới là chủ lưu thế giới biên giới, như vậy đến xem, cho dù công phá Tuyết Vọng pháo đài, hoang nhân cũng không có thể đạt được Thắng Lợi, ngược lại sẽ làm tức giận chủ lưu thế giới mặt đất người, dành cho bọn họ càng nghiêm trọng hơn đã kích. . . "

Lòng đất nhân hòa hoang nhân cầu kết, bày ra cuộc chiến tranh này, nhưng cũng không thể đối với chủ lưu thế giới tạo thành ảnh hưởng, như vậy mục đích của bọn họ đến cùng là cái gì? Năm mươi năm tu sinh dưỡng tước để bọn hãn chữa khỏi vết thương sao? Hoặc là nói, đây là bọn hãn đối với chủ lưu thế giới một loại thăm dò?

Nhìn như vậy đến, lòng đất người phải làm được rồi phát động lần sau chiến tranh chuẩn bị? Có thể đây chỉ là vở kịch lớn kéo dài trước đó nhạc đạo, e sợ, sau đó. . . "

Trong suy tư, Cao Phong đi tới hẻm núi khẩu, lúc này giấu ở mái che nắng bên trong thiếu nữ đã tại chờ đợi hãn, con mắt hẹp dài, có thiên nhiên quyến rũ, vóc người vừa phải, chỉ là thoáng đầy đặn, còn ở bình thường bên trong phạm vi, mà ở một đám cao to khôi ngô, mang theo mặt nạ vàng dững dờ vây quanh dưới, thiếu nữ cũng không thấy chút nào quần bách, có vẻ thông dong, để Cao Phong âm thầm gật đầu, chỉ ít không phải mập đến tuyết vọng, để hãn muốn tự sát loại kia.

"Ngươi chính là Tam Trảo?" Tiếng nói khàn khàn lạnh lạnh, có loại nhìn xuống cảm giác, để Cao Phong không khỏi mà nhíu mày.

"Ngươi chính là bọn họ cho ta chọn nam nhân?" Thiếu nữ đang khi nói chuyện, vén lên khăn che mặt, lộ ra một tấm thanh lệ, nhưng có chút cay nghiệt gò má.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131 :Phái đi

Thiếu nữ mi phong rất cao, xương gò má cũng rất cao, làm cho người ta ngạo khí cảm giác, môi tước bạc, tổng thể hạ xuống, vẫn tính là không sai, nhưng không cho Cao Phong yêu thích, vốn là vào trước là chủ phản cảm, hiện tại thấy thiếu nữ kiêu ngạo tính cách, hãn càng là một chút hứng thú đều không có, trong đầu không khỏi mà nhớ lại ôn nhu có thể người Phi Nhi, cùng thanh thuần e lệ Khải Nguyệt, lắc lắc đầu, phát tay đối với các dững dờ nói rằng:

"Ta xem qua, để bọn hãn rời đi, nói cho Hoàng Hồng, hết thấy đều các loại (chờ) chiến tranh sau khi kết thúc bàn lại. . . "

Nói xong, liền một giây đồng hồ cũng không muốn ở lâu thêm, Cao Phong xoay người rời đi, để phía sau thiếu nữ suýt chút nữa tức đến ngất đi, lớn tiếng hét to: "Đứng lại, ngươi biết ta là ai sao?"

"Quản ngươi là ai, Đại trưởng lão nói rồi nói, chính là mệnh lệnh. . . "

Cao Phong lạnh nhạt tự nhiên bị bộ lạc dững dờ đặt ở trong mắt, so với đối với Thiên Trảo sùng kính, bọn họ đối với một tay đem bộ lạc phát triển Cao Phong đồng dạng tôn kính, có thể làm cho bọn họ trải qua ngày thật tốt thủ lĩnh đều là ủng hộ.

"Ai u, ta là gò đất, ta là gò đất a, không quen biết ta? Cũng không nhận ra ta? Nháo mắt từ, ngươi còn nợ ta hai viên mạng giác, cách lâu như vậy, tính cả lợi tức, thế nào cũng phải trả lại cho ta mười viên tám viên chứ? Đầu buru, ngươi sống nhĩ tử, vẫn là từ ta chỗ này nắm hai khối thịt, một vỏ rượu, những thứ đồ này làm sao cũng nên trả lại đi. . . "

Gò đất đặc biệt tiếng nói ở đây bắt đầu cao giọng hét lên, như điểm danh như thế, cho dù các dững dờ mang theo mặt nạ vàng, cũng có thể dễ dàng nhận ra bọn họ, khiến cho người người biến sắc, khí thế giảm mạnh, cũng từ mặt bên nhìn ra, gò đất ở trong bộ lạc đến cùng là đang làm gì.

Đang khi nói chuyện, gò đất đi tới Cao Phong trước mặt, mặt mày hớn hờ nói rằng: "Đại trưởng lão, ta là nhìn người lớn lên, người khi còn bé cũng rất tiền đồ, những hài tử khác đều bị người đánh vỡ đầu chảy máu, lớn rồi càng tiền đồ, gò đất không có nhìn nhầm a. . ."

Như quen thuộc gò đất cũng không làm cho người ta chán ghét, Cao Phong cũng không dễ cho sắc mặt, qua loa gật gật đầu, đang muốn rời đi.

"Đại trưởng lão, người xem, người đều là Đại trưởng lão, nói thế nào cũng là người trong nhà, lại đi rồi xa như vậy con đường, uống ngụm nước, ăn bữa cơm không quá phận chứ? Khoát Nha lần trước tới chúng ta chỗ ấy, chúng ta nhưng là đến thật trên a, liền ngay cả thân nô đều đưa hơn mười con thịt nướng, mấy chục vỏ rượu ngon. . ."

"Chớ má. . ." Cao Phong trong lòng nhất thời mắng to, ngày đó hắn liền xương đều không có cướp được, uống xong rác rưởi thang còn bị người đẩy ra giới nửa bát.

"Hừm, vậy thì ăn cơm lại đi đi, ta muốn đi xử lý chút vấn đề, đi trước. . ."

Cao Phong sắc mặt càng thêm khó coi, ngữ khí so với trước đó càng lạnh lẽo hơn, để gò đất cũng không biết nói cái gì cho phải.

Đóng

Nhìn Cao Phong bóng lưng, kiêu ngạo to nhỏ chân đột nhiên giẫm chân, hận hận nói rằng: "Không phải là một bộ lạc nhỏ người thừa kế sao? Còn dám cho ta sắc mặt, ta muốn cho. . ."

"Thanh Ngọc tiểu thư. . ." Ngay khi chu vi bộ lạc dừng sĩ ánh mắt phần nô trước đó, gò đất đột nhiên xoay người hét lớn, để Thanh Ngọc phần sau tiết nói bị kẹt chết ở trong miệng.

"Nơi này là Hắc Trảo bộ lạc. . ." Nhấn mạnh gò đất hiếm thấy không còn lâu linh, rất là nghiêm túc nói, để thiếu nữ ngực nhanh chóng chấp trùng, dường như muốn nổ tung, trong ánh mắt oan ức tạo thành oán hận.

"Hoàng Hồng không ngừng người một người muội muội, nếu như người không hiểu chuyện, biến thành người khác cũng là bình thường, đến thời điểm người liền chỉ có thể gả cho những bộ lạc khác trưởng lão, người đồng ý sao?"

"Ta. . ." Thanh Ngọc muốn nói điều gì, nhưng lại không biết nói thế nào lối ra : mở miệng, gò đất lại biết ý tưởng của nàng, lắc đầu nói: "Đừng nghĩ lấy chồng tiến vào Nguyệt Đàm gia tộc, hàng năm muốn gả đi hoang dã con gái chỉ ít có một ngàn người, nhưng chỉ có một cái có thể toại nguyện, nếu như sống không được hài tử, còn có thể bị xử tử, người cho rằng có thể sao?"

Nói xong, gò đất cũng không muốn sẽ cùng thiếu nữ nói chuyện, do dự nhìn đám người chung quanh, Hắc Trảo bộ lạc phát triển vượt quá hẳn ngoài tưởng tượng, đồng thời lại có thể cảm giác được Hắc Trảo bộ lạc cùng Hoàng Hồng trong bộ lạc sống nguội, nhưng cũng không biết vấn đề xuất hiện ở nơi nào?

"Ta không muốn lại ở lại, ta phải đi về, đại ca thương yêu nhất ta, hẳn biết ta như vậy nhất định sẽ tức giận, gò đất, ta muốn cho ca ca đánh gãy chân của người. . ."

Gò đất hảo tâm không có để Thanh Ngọc cảm kích, đột nhiên bạo phát, như đàn bà tranh chua mắng to, mắng xong sau khi, xoay người liền đi ra ngoài. . .

"Đại trưởng lão, bọn họ đều là cùng một cái bộ lạc, muốn đến trong hạp cốc, ta nói rồi bọn họ không nghe, còn nói nếu như không đáp ứng, liền động thủ. . ."

Cấp đầu đầy mồ hôi bộ lạc dừng sĩ hướng về Cao Phong báo cáo, đồng thời chỉ vào một người trong đó nháo hung hăng nhất hán tử nói rằng.

"Chỉ? Chỉ cái gì chỉ? Muốn chết đúng không?" Gia hoà kia trừng mắt con người một mặt ganh tỵ đối với Cao Phong kêu la.

Cao Phong thân thể "Xoạt" địa biến mất, xuất hiện lần nữa ở cái này một mặt thô bạo, con người như beef eye gia hòa trước mặt, tay phải đột nhiên trói lại mặt của hắn, trở tay tóm chặt người này quai hàm ninh trở thành bánh quai chèo, đang kịch liệt đau đớn dưới, người này vùng quyền hướng về Cao Phong trên mặt nện xuống, lại bị Cao Phong tay trái tay không tiếp được phát sinh đùng một cái vang lên giòn giã.

Một người ngay ở trước mặt vô số người trước mặt, bị ninh quai hàm, lại như khi còn bé không nghe lời, bị gia trưởng giáo huấn giống như vậy, làm cho người ta cảm giác không phải phần nô, mà là mãnh liệt đến mức tận cùng nhục nhã, Cao Phong chính là nhục nhã người này, hắn có một trăm loại thủ đoạn trong nháy mắt muốn gia hoà này mạng nhỏ, nhưng hắn không có giết hắn, dùng sức nhích chuyển động thủ đoạn, gia tăng đầu ngón tay lực đạo.

Trắng hán tử trong phé phủ gào thét ra dã thú bị thương tựa như kêu rên, hai mắt đột nhiên màu đỏ tươi, cái trán gân xanh sắp nổ tung, đột nhiên phát tay, đem Cao Phong hai tay đẩy ra, ba địa một tiếng, Cao Phong ngón tay từ trên mặt của hắn bóc ra, lưu lại một đạo màu tím đen ứ ngấn.

"Ta giết người. . ." Đây là hết thảy thi bạo người điển hình nhất tuyên ngôn, đại diện cho sự phần nô của bọn hắn, ảo não, điên cuồng, còn có phát tiết, trắng hán rống giận rút ra bên hông thủ răng chủy thủ, chưa kịp hắn giờ lên, Cao Phong trở tay đánh ở hán khuỷu tay chính phía dưới ma kinh trên, chủy thủ tuột tay mà ra.

Bay ở giữa không trung chủy thủ lẫn lộn, Cao Phong hai tay như linh xà khuấy lên đang trắng hán cánh tay, dùng tư thế cổ quái, từ cánh tay của hắn trong lúc đó di xuyên qua, đem cánh tay hắn di chuyển không gian kẹt chết, bàn ê-tô từ tựa như ngón tay lần thứ hai tóm chặt trắng hán quai hàm, gắt gao ninh

thành bánh quai chèo.

Tráng hán nửa người trên không tự nhiên cúi xuống, nhìn chăm chăm mặt đất phát sinh phong ngư tựa như thờ dốt, trong cổ họng phát sinh không có ý nghĩa gào thét, nhưng cánh tay bị dừng trụ, làm sao cũng không có thể đứng dậy, chỉ có thể làm vô số người diện bị Cao Phong bắt nạt.

"Giết. . ." Có lẽ là xấu hổ đến cực hạn, cánh tay sắp gãy vỡ đau đớn cũng biến thành mất cảm giác, tráng hán đột nhiên nỮ eo, không để ý cánh tay an ủi, nghiêng người hướng về Cao Phong đánh tới, trước lúc này, xương cánh tay bẻ gãy vang lên giòn giã như pháo bị nhen lửa, tráng hán gào thét, đau đớn thét lên âm ỉ, bẻ gãy cánh tay vô lực đung đưa ở đầu vai, nhưng hán trên nửa cái thậm chí nhưng tàn nhẫn mà hướng về Cao Phong đè xuống.

Xẹt một thoáng, Cao Phong đột nhiên lắc mình, xuất hiện đang tráng hán mặt khác một lần, nhắc chân đá vào chân của hán cổ tay, để va không tráng hán dùng một cái quỹ trên mặt đất, lập tức bị một cái chân to đạp lên sau gáy, đột nhiên đè xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132 :Giải quyết rối loạn

Cao Phong sắc mặt tái xanh, một cước đạp lên nam nhân, tùy ý dưới chân nam nhân liều mạng gãy dựa, không chút nào lay động, mắt lạnh hai mắt nhìn quét chu vi, chút nào không sợ liền ở vào giữa mọi người.

"Từ giờ trở đi, trừ phi tự nguyện thêm bộ lạc từ thân nô bắt đầu, không phải vậy, bất luận người nào đều không cho phép bỏ vào, không muốn trở thành thân nô cũng được, chính mình tìm địa phương đi. . ."

Cao Phong để người chung quanh rối loạn lên, nhưng tùy theo liền nghe được đỉnh đầu trên đỉnh núi từng trận gào thét, vô số lông dài lao ở như con nhím trường đâm san sát, đêm không hết cường tráng nam nhân đối diện chuẩn phía dưới mắt nhìn chăm chăm, ở loại này tuyệt đối chèn ép xuống, đại đa số người đều sợ hãi.

"Không nên bị lừa, bọn họ chỉ là một đám người ngoài, Bắc Long hẻm núi vẫn luôn là nam bộ hoang dã, bọn họ không có tư cách lấy đi. . ."

Không biết từ chỗ nào truyền tới một gây xích mích tính âm thanh, để Cao Phong cau mày, sợ nhất chính là người như thế, một khi dẫn đầu, rất dễ dàng để những kia không đầu óc gia hòa mù quáng theo, không khỏi mà thăm hán, động sát tâm.

"Ai dám gây sự, giết không tha. . ." Ở đỉnh núi vang lên Can Từ gào thét, chỉ thấy Can Từ cầm lấy người cao Scotland trường cung, miễn Nguyệt cung bộ, trong tay dài hơn một mét tiền sừng sừng rung động, sau một khắc liền vọt địa bay tới đi ra ngoài, ở trong đám người đâm ra một tiếng tiếng kêu thảm thiết đau đớn, nhất thời khiến người ta quần gây rối hướng về chu vi chen tách, lộ ra một cái đất trống.

Trên đất trống, một người có mái tóc tán loạn, che khuất con mắt nam nhân đang bị mũi tên nhọn đâm thủng ngực, đóng ở trên mặt đất, thon dài mũi tên nhọn từ phía sau lưng của hán đâm ra, xuyên qua 1 mét hai, ba khoảng cách đỉnh trên đất, vừa vặn đâm hán sau gáy : cũng tư thế cho chống đỡ.

Cao Phong âm thầm gạt đầu, hán tại sao chưa hề giết người? Là cái này gọi là chữ rửa người tội không đáng chết, như trước mặt mọi người xúi giục thì có lý do đáng chết, Bắc Long hẻm núi là bộ lạc nguyên lão liên hiệp hội bán cho Hắc Trảo bộ lạc, điểm này mọi người đều biết, người kia muốn cổ động người khác cướp giật Bắc Long hẻm núi, chính là nghi vấn nam bộ hoang dã quy củ, nghi vấn trường lão liên hiệp hội.

Giết chóc sau khi là ngán ngùi yên tĩnh, mượn cơ hội này, Cao Phong đột nhiên nhảy lên một con không biết là ai thổ tích trên, quay về phía dưới vô số to bằng đầu người âm thanh quát:

"Nơi này là Hắc Trảo bộ lạc, Hắc Trảo bộ lạc Bắc Long hẻm núi, các người chạy tới, là tin tưởng chúng ta có thể ngăn trở hoang nhân, các người chạy tới là với Bắc Long hẻm núi tín nhiệm, điểm này, ta rất cảm tạ các người, cảm tạ các người đối với Hắc Trảo bộ lạc coi trọng. Có người nói chúng ta là người ngoài, có thể các người vượt trong lòng hỏi một chút, chúng ta có đúng hay không lên các người, giao dịch với các người đồ vật phải hay không công bình nhất, lấy ra vũ khí là không phải tốt nhất. . ."

Cao Phong gào thét vang vọng ở mây ngàn màng nhĩ của người ta chu vi, Hắc Trảo trong bộ lạc rất nhiều người xấu hổ cúi đầu, bọn họ giao dịch đi ra ngoài đồ vật vẫn đúng là không phải tốt nhất, tốt nhất đều bị lưu lại bộ lạc, rất nhiều người chính là vì thế vì là sùng bái Cao Phong, nếu như đổi làm bọn họ, nói không chắc thật sự sẽ vì làm lương tâm, mà đem thứ tốt toàn bộ bán đi.

"Hoang nhân xâm lấn, ta so với các người càng hiểu bọn họ dã man, là bọn hán thiêu hủy vùng phía tây hoang dã bộ lạc, sát quang vùng phía tây hoang dã nam nhân, đoạt đi vùng phía tây hoang dã nữ nhân cùng hài tử, hài tử không còn có thể làm tấm gương A Đại, chỉ có thể trở thành hoang nhân, lớn rồi sẽ cùng bộ lạc hài tử chiến đấu, các người đồng ý sao. . ."

Cao Phong dùng cổ động tính lời nói, âm thanh vang dội, còn có làm liền một mạch quán tính, tạo thành lực trùng kích để đám người chung quanh tâm thần bị đoạt, đồng thời yên tĩnh nhìn chăm chú vào Cao Phong.

Giờ phút này những người này chính ở vào lo lắng nôn nóng trạng thái, bọn họ không biết con đường phía trước làm sao, hoang nhân mạnh mẽ để bọn họ hấn trong lòng run sợ, tới nơi này cũng không phải là bọn họ tin tưởng Hắc Trảo bộ lạc, mà là bọn họ biết nơi này có lượng lớn đồ ăn, sản xuất cao chất lượng đại uy lực vũ khí, muốn nhìn một chút có cơ hội hay không mò một phiếu.

Nhưng ở Cao Phong cổ động tính diễn thuyết bên trong, liền chính bọn họ hẳn đều có chút tin tưởng, đúng là bọn họ theo bản năng cho rằng Hắc Trảo bộ lạc rất an toàn, kết quân kết đội lại đây.

Cái này cũng là Cao Phong cơ hội, tới nơi này đại đa số là kinh hoàng làm sao bị đánh tan bộ lạc người, bọn họ chỉ là muốn tìm một chỗ đặt được cứu tế, hoặc tìm một chỗ đặt chân, ở tại bọn họ hẳn hội tụ thời điểm, một ít không có đầu óc gia hòa cũng theo lại đây, có thể bọn họ bản thân liền là đi tới Tuyệt Vọng pháo đài, kết quả theo đoàn người mơ mơ hồ hồ liền đến.

Không có bộ lạc thủ lĩnh, không có thống nhất thế lực, người nơi này tâm không đồng đều, ở cái này miệng rở bị bán giết gia hòa tử vong sau khi, không có ai đứng ra ra mặt, Cao Phong dùng đối phó tan vỡ binh phương thức làm một phen diễn thuyết, để những người này tạm thời ổn định lại.

Cao Phong không dám đem những người này bỏ vào trong hạp cốc, chỉ ít ở hẻm núi chính trực trừ bị phòng ngự thời điểm không dám, cho nên mới có trước đó đề nghị, chỉ có trở thành thân nô mới có thể đi vào.

Đóng

"Các ngươi không muốn bị hoang nhân giết chết, ta cũng không muốn, nhưng các ngươi ai cũng không biết, trung gian có thể hay không trà trộn vào hoang nhân lạnh lạnh. . ."

Cao Phong câu nói này khiến người ta quần oanh địa nổ tung, đồng thời dùng ánh mắt thăm thị quan sát chu vi, cho dù nam bộ hoang dã bộ lạc mấy trăm năm đã có chút âm mưu tính toán, hoặc là cường đoạt nhưng đối với hạ tầng người tới nói, bọn họ vẫn còn sống đối lập đơn thuần, không có tri thức sẽ không có văn hóa, không có văn hóa người cơ bản sẽ không động não.

Nếu là cùng một cái bộ lạc người, tuyệt đối sẽ không lẫn nhau nghi kỵ, thế nhưng những thứ này đều là đến từ không giống bộ lạc người, cho nên bọn họ đối với Cao Phong tin sáu phần, vào lúc này, ở xa lạ bộ lạc trước mặt, đang không có bộ lạc làm tiếp viện sau khi, cho dù chỉ có ba phần cũng là mạnh mẽ trong lòng ám chi.

Cao Phong một câu nói liền để những người này lẫn nhau nghi kỵ lên, Cao Phong sau đó nói rằng:

"Đương nhiên, ta không tin nữ nhân cùng hải tử là hoang nhân, bọn họ không thể làm ra ngu như vậy sự tình, vì lẽ đó, nữ nhân cùng hải tử có thể vô điều kiện tiến vào. . ."

Câu nói này để rất nhiều nữ nhân đồng thời đau khóc thành tiếng, ở các nàng hình ảnh bên trong, nơi này khó nhất đi vào chính là các nàng này quần không có sức chiến đấu, trừ ăn ra cái gì cũng không thể làm ra người, nhưng không nghĩ tới, các nàng là nhóm đầu tiên đi vào, cho dù sẽ trở thành nô nữ, các nàng cũng đồng ý, chỉ ít có thể tránh thoát trong truyền thuyết lấy thịt người làm thức ăn hoang nhân.

"Nhất định phải trở thành thân nô mới có thể đi vào sao. . ." Lúc này có người lớn tiếng hướng về Cao Phong hô, rất nhiều người đều là thân phận cao quý bộ lạc dũng sĩ, tuy rằng bọn họ biết, đến những bộ lạc khác, không trở thành khế nô chính là thật, nhưng trong lòng đều là không cam lòng, nếu là nguyện ý trở thành khế nô, bọn họ trực tiếp đi Tuyệt Vọng pháo đài.

"Đổi lại là các ngươi, sẽ làm một đám khả năng lẫn vào hoang nhân người xa lạ tiến vào chính mình bộ lạc sao. . ."

Cao Phong trả lời khiến người ta không lời nào để nói, đám người phía dưới nhìn nhau không nói gì, những kia hôn đầu theo đoàn người chạy, mang theo lượng lớn vật tư bộ lạc chúng thì lại bắt đầu tính toán, đến cùng là đi Tuyệt Vọng pháo đài có lời, vẫn là ở nơi này có lời, bọn họ đối với Hắc Trảo bộ lạc không có cái gì tự tin.

"Đương nhiên, các ngươi cũng có thể đi Tuyệt Vọng pháo đài, bất quá ta phải chúng nói cho các ngươi, toàn bộ hoang nhân mấy trăm ngàn hoang nhân chiến sĩ mục tiêu chính là Tuyệt Vọng pháo đài, chỉ cần chúng ta vượt qua ban đầu công kích, liền không có việc gì. . ."

Cao Phong không khó lý giải, cho dù không có văn hóa, những người này cũng biết Tuyệt Vọng pháo đài là ở giữa chiến trường, nếu bọn họ quá khứ, khó bảo toàn sẽ không trở thành bia đỡ đạn, ngược lại, đúng là nơi này càng thêm an toàn một điểm.

Đương nhiên, bọn họ còn có con đường thứ ba, chạy vào hoang dã nơi hẻo lánh trốn đi, nhưng không ai nói rõ được hoang nhân có thể hay không tìm tới bọn họ, hoang nhân đã bị sợ vỡ mặt bộ lạc người cho ma hóa, ở trong lòng mọi người cảm thấy không gì không làm được, tàn khốc thô bạo ẩn tượng.

"Chúng ta có vật tư, chúng ta sẽ không tiêu hao đồ ăn, có thể hay không để cho ta tạm thời tránh né, các loại (chờ) hoang nhân đi rồi, chúng ta liền rời đi. . ."

P phía dưới lại có người hô lên âm thanh, bọn họ đại diện cho nơi này số lượng chiếm cứ một phần ba có sinh, là lân cận bộ lạc người, có đầy đủ thời gian mang theo gia sản, bọn họ hẳn đều không phải một người, nữ nhân hải tử, còn có khế nô gia súc đều mang, nhìn thấy trong mắt những người này chờ mong Cao Phong chậm rãi lắc đầu.

"Ta không thể mạo hiểm như vậy, bất quá, các ngươi có thể đến Bắc Long hẻm núi mặt sau, bên kia tuy rằng không có nước, thế nhưng địa thế chót vót, có vô số cỏ dại có thể cho ăn súc sinh, chúng ta có thể cho các ngươi khiến một cái cái ống, mỗi ngày bán cho các ngươi một ít thủy, bảo đảm các ngươi có thể sống sót, đương nhiên, các ngươi cũng cần hỗ trợ phòng bị một thoáng phía sau chúng ta. . . ."

Cao Phong không chút biến sắc đem cái phương pháp này nói ra, để đứng ở bên trên ngọn núi lắng nghe Nhị trưởng lão mặt mày hớn hở.

Cao Phong nói địa phương, là Bắc Long hẻm núi mặt sau khe núi, nơi đó ngoại trừ cỏ dại cũng chỉ còn sót lại Thạch Đầu, lại có sáu mươi độ sườn dốc, tuyệt đối là dễ thủ khó công, nhưng chính là không có thủy, bất luận người nào cũng không thể ở nơi đó sống quá một tuần, đối với Bắc Long hẻm núi tới nói, nhưng là vô bổ tồn tại.

Khe núi hình thành cùng sườn núi trung gian, lại như chỉ có nửa bên miệng núi lửa, muốn đến đỉnh núi, còn có gần như thẳng tắp hơn ba mươi mét chênh lệch, chỉ cần sắp xếp hai đến bốn cái tiêu đội, liền có thể chặn chèn bảo vệ, thế nhưng giao cho phía dưới những người này lại bất đồng, không cần lãng phí một người lính lực, phía sau lại thêm một tầng bảo đảm, cho dù bọn họ toàn bộ làm phản, chỉ cần đứt đoạn mắt nguồn nước, còn có thể trở thành là uy hiếp?

"Cái kia không có lương thực người làm sao làm?" Lúc này lại có người bắt đầu kêu gào, hẻm núi mặt trái cường sai người ý, chỉ ít có thể bảo đảm tự do của mình thân, thế nhưng, cái khác không có lương thực người làm sao làm?

"Không nên hỏi ta, chúng ta lương thực chỉ cho mình người ăn. . . ." Cao Phong mở ra hai tay cuối cùng nói một tiếng, liền nhảy xuống thổ tích hướng về thung lũng đi đến, lúc này đang không có người ồn ào, bọn họ chỉ có hai con đường, hoặc là trở thành thân nô, hoặc là rời đi. . . .

Tuyệt Vọng pháo đài phòng ngự hệ thống chia làm hai tầng, một tầng là hoang dã, một tầng là thành thị, hoang dã đó là Cao Phong nhìn thấy cái kia dài đến một kilomet, nằm ngang ở hai ngọn núi trong lúc đó to lớn tường vây, cùng Bắc Long hẻm núi có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, nhưng địa thế không có Bắc Long hẻm núi như vậy tuyệt, nếu là cẩn thận một ít, nói không chắc vẫn có thể leo lên đi.

Vô số người mây tụ cùng Tuyệt Vọng pháo đài phía dưới, dựng lều vài một toà ai một toà, hình thành to lớn mây đen đem đại địa bọc lại, vô số người cất bước ở trong trường bông nhỏ hẹp trên đường, bán ra bọn họ có thể bán ra đi tất cả đồ vật, chỉ hy vọng có thể đạt được đầy đủ đồ ăn điền đầy bụng.

Nơi này hầu như cái gì đều thấy được, tình xảo vũ khí, mỹ lệ to mọng nữ nhân, dã thú hung mãnh, còn có đảm nhiệm xe tải đà thú, dược liệu quý giá, dễ dàng nhìn thấy không tới hoang dã bảo vật, thậm chí ngay cả lưu hành hoàng kim mặt nạ cùng xe bắn tên đều có thể nhìn thấy.

Ở mọi người lo lắng tương lai thời điểm, bàn tay lớn vô hình chính đang điên cuồng tạo hóa, dược liệu, kim loại, đà thú, xe bắn tên hoặc là trường mâu, còn có các loại thô gia công đà thú, chỉ cần có thể trở thành chiến lược tài nguyên, đều bị điên cuồng chiến này hết sạch, hết thảy vật tư chảy về phía đều chỉ về cùng một phương hướng, Tuyệt Vọng pháo đài.

Cùng lúc đó, còn có lượng lớn nắm giữ kinh nghiệm chiến đấu bộ lạc dũng sĩ đang bị thu thập cùng nhau, gia nhập cái gọi là thuê quân đoàn, cái này quân đoàn chỉ có một cái tiêu chuẩn, chỉ ít giết qua ba người trở lên, nam bộ lạc hoang dã bộ lạc dũng sĩ đã sớm vứt bỏ truyền thống, rất nhiều người dựa kế thừa chiếm được danh hiệu trở thành dũng sĩ, vào lúc này, bọn họ trở thành bị thăm nhất một đám người, vứt bỏ đồ ăn, vứt bỏ gia tộc, liền nối liền thành vì là bia đỡ đạn đều không có ai muốn.

Cái này cũng là một lần nữa thanh tẩy cơ hội, rất nhiều đã giết người tội phạm truy nã, hoặc là ẩn thân ở hoang dã, bị đuổi ra bộ lạc lãng nhân thừa cơ tẩy trắng chính mình, bọn họ chỉ cần có thể chứng minh mình giết mấy người, thì sẽ bị hợp nhất, cho dù bọn họ lên bộ lạc thù địch tiêu di quá, cũng sẽ không có bất cứ vấn đề gì, bởi vì, trên người bọn họ bao phủ gia tộc vàng sáng, cho dù bảo hộ giả cũng không có thể thương tổn bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỹ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133 :Cấm luyện

Tuyệt Vọng pháo đài tối phú thứ bộ lạc chính là Hoàng Hồng bộ lạc, này mấy trăm năm, Hoàng Hồng bộ lạc vẫn phần diễn gia tộc chó săn, cướp đoạt toàn bộ hoang dã tài nguyên, bọn họ sẽ dùng một phần mười giá cả đạt được vật tư, dựa theo Tuyệt Vọng pháo đài bình thường báo giá bán cho gia tộc, trong đó chỗ tốt liền cùng gia tộc liên lạc người chia hoa hồng, cho dù phần đi ra bảy phần mười, bọn họ cũng vẫn như cũ kiếm tiền nào ruột già.

Lợi ích buộc chặt, thêm vào phạm vi lớn thông gia, để Hoàng Hồng bộ lạc trở thành giàu có tượng trưng, nhưng ở giờ khắc này, Hoàng Hồng lại không trước đây thông dong, sắc mặt tái xanh nhìn Lam Ngọc.

"Người không cần nhìn ta như vậy, hoang nhân xâm lấn, gia tộc cần chính là chiến sĩ, cũng chỉ có thể là chiến sĩ, người trong bộ lạc, những kia không đánh giặc dùng sĩ có thể ra trận sao?"

Lam Ngọc khỏe mỗi nhếch lên nhàn nhạt mỉm cười, ánh mắt cũng không hề đặt ở Hoàng Hồng trên người, nhìn quét phía dưới phương lều vài cùng đoàn người, có nhàn nhạt thương hại, có thể tối hôm nay, có thể sáng sớm ngày mai, người phía dưới sẽ rơi vào hoang nhân trong tay chứ? Bất quá, lại có ai quan tâm đây?

"Lam Ngọc đại nhân, ta Hoàng Hồng bộ lạc mấy trăm năm vì gia tộc tận tâm hiệu lực, lẽ nào liền rơi vào một kết quả như vậy sao?" Hoàng Hồng có chút kích động, âm thanh tuyến không khỏi tăng cao.

"Hừ. . . ." Lam Ngọc ánh mắt đột nhiên biến đổi, hừ lạnh lên tiếng, Hoàng Hồng trong lòng nhất thời phát ngọt, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt lui về phía sau.

"Mấy trăm năm hưởng thụ cũng vậy là đủ rồi, Nguyệt Đàm gia tộc bị những gia tộc khác nhìn chăm chú chết rồi, lúc này đem các người bỏ vào, bị những gia tộc khác vây công liền không tốt lắm. . . ."

Nói tới chỗ này, Lam Ngọc không để ý Hoàng Hồng khó coi ánh mắt, ngón tay hai toà cao tới hơn hai trăm mét ngọn núi nói rằng: "Đây hai toà pháo đài đứng vững ở nam bộ hoang dã mấy trăm năm, chưa từng bị hoang nhân công phá quá, người biết tại sao? Đây là vô số hoang nhân hài cốt đúc thành ngọn núi, là gia tộc mấy trăm năm chảy máu hi sinh đổi lấy, không muốn nói cùng: với ta tình cảm gì, phiêu lưu, còn người nữa cho gia tộc tranh thủ lợi ích, muốn còn sống, dựa vào vậy thì các người chính mình."

Lam Ngọc rời khỏi, không chút do dự mà từ bỏ Hoàng Hồng gia tộc, để Hoàng Hồng ở hết sức sự phản nộ bên trong, sinh ra vô hạn tuyệt vọng, như bị vứt bỏ chó con, ngồi ở trong góc xuất thần.

Đóng

"Người làm sao vậy?" Nhị Trảo mẫu thân từ bên ngoài đi tới, nhìn thấy cương nghị quả quyết Hoàng Hồng chán chường ngồi ở trong góc, cau mày hỏi.

Khoảng thời gian này tu dưỡng, mỗi ngày lượng lớn quý giá thuốc mỡ bôi lên toàn thân, nữ nhân da dẻ không lại vàng như nghệ cùng lông lẻo, có ánh sáng lộ lầy cùng nhẵn nhụi, thật nhiều ý nhị cùng mê hoặc, nếu là lấy hướng về, Hoàng Hồng chắc chắn thâm tình nhìn kỹ cái này khi còn bé đem hấn khi (làm) sủng vật dưỡng nữ nhân, thế nhưng hiện tại, hấn ánh mắt tối tăm mà âm trầm, không có bất kỳ tiêu điểm, trong miệng bằng phẳng đơn bản nói không có chứa bất kỳ tâm tình gì.

"Tiểu cô, Hoàng Hồng bộ lạc xong, bọn họ không cho chúng ta đi vào, không cho chúng ta đi vào, hoang nhân đến rồi, chúng ta liền chạy đều không có chỗ chạy. . . ."

Nói tới chỗ này, Hoàng Hồng đột nhiên che gò má, phảng phất không mặt mũi gặp người như thế, ngồi dưới đất toàn thân rúc vào một chỗ.

Nữ nhân từ từ hướng đi Hoàng Hồng, đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy Hoàng Hồng cổ áo, kêu rên các nơi nhấc lên cùng Hoàng Hồng đối diện, nữ nhân trong ánh mắt sự phản nộ để Hoàng Hồng chột dạ tránh né, lại bị nữ nhân thè chủ cầm, ép buộc chính hấn đối diện.

"Người rất quan tâm Hoàng Hồng bộ lạc sao? Người rất quan tâm những kia ngay mặt đối với người cười, sau lưng đối với người chửi rủa các phế vật sao? Ta Tiểu Quyền Mao không phải là bị một chút đã kích, sẽ trốn ở góc phòng khóc, khi còn bé ta không phải đã dạy người? Ai bắt nạt người, người liền can bọn họ, hàm răng đánh rơi hay dùng đầu va, hiện tại người đã là bảo hộ giả, người còn sợ gì? Người bộ dáng này, giúp thế nào ta giết Hắc Trảo?"

"Có thể Hắc Trảo đã là Hiền Phong Già La a. . . ." Hoàng Hồng đột nhiên hô to, toàn thân vô lực run rẩy, nước mắt cũng cứ khỏi ánh mắt, anh tuấn trên mặt tất cả đều là mờ mịt cùng bất lực.

"Hiền Phong có thể thế nào? Người khi còn bé ở trong mắt người khác chỉ là một cái con hoang, một cái đệ tiện nữ nhân sống con hoang, không có ai quan tâm chết sống của người, huynh đệ của người giết người đều sẽ không chịu đến trừng phạt, nhưng người bây giờ là bảo hộ giả, là Hoàng Hồng bộ lạc tộc trưởng, người sợ cái gì?"

Nữ nhân để Hoàng Hồng trong ánh mắt nhiều hơn mấy phần thần thái, cho dù không có một lần nữa dấy lên đầu chí, nhưng hấn đã không ở như trước đó như vậy tuyệt vọng.

Nữ nhân nhìn thấy Hoàng Hồng trong ánh mắt tiêu điểm, từ từ quỳ xuống trên đất, đem Hoàng Hồng đầu ôm vào trong ngực, than nhẹ mà nói rằng: "Hoàng Hồng bộ lạc không còn, thì phải làm thế nào đây? Người còn có ta. . . ."

Hoàng Hồng nghe được câu này, đại não đột nhiên nổ tung giống như vậy, đúng đấy, cho dù toàn bộ Hoàng Hồng bộ lạc không còn có thể thế nào? Hấn chỉ ít còn có tiểu cô, đuổi ra hai tay muốn ôm chặt tiểu cô, nhưng làm sao cũng không dám hạ xuống.

Tiểu cô ở trong lòng hấn là thần thánh, là trên thế giới nữ nhân mỹ lệ nhất, tiểu cô cứu hấn, dưỡng hấn, giáo huấn hấn, cổ vũ hấn, để hấn từng bước một đi tới ngày hôm nay, hấn cho rằng, chính mình tất cả, từ thân thể đến linh hồn đều là tiểu cô, nhưng hấn lại là như vậy thấp kém, hấn ở tiểu cô trước mặt, vĩnh viễn là mùa đông kia, trần trụi. Thân thể chờ đông chết tiểu mao hài tử.

Nữ nhân đột nhiên đem híp mắt hưởng thụ nàng ôm ấp Hoàng Hồng đẩy ra, ở Hoàng Hồng vô cùng kinh ngạc bên trong, nữ nhân ánh mắt như sáng sủa sao sớm, lập loè nham liệt mà không tên ánh sáng lộ lầy, thẳng tắp địa nhìn chăm chú Hoàng Hồng ba, năm giây.

"Người đã là người đàn ông. . . ." Nói xong, nữ nhân rít gào một tiếng, vung vẩy Mãn Đầu Thanh Tì, đột nhiên hôn lên Hoàng Hồng trên môi, như cắn xé đồ ăn đói bụng mẫu thú, ở nữ nhân tiếng gào thét bên trong, Hoàng Hồng trước sau không dám nhúc nhích, cương trực thân thể, tùy ý nữ nhân xé ra y phục của hắn, thế nhưng trong lòng, lại bị kéo đường bình thường đồ đầy tràn đầy, thời khắc này là hắn đòi này tôi chờ đợi thời khắc, cũng là hắn đòi này đối với mình tự trách nhiều nhất sự vật, bởi vì hắn cho là mình ý nghĩ đối với tiểu cô là loại khinh nhờn.

Cầm kỳ trình diễn, người ngoài trước mặt uy phong lạnh lẽo, quyết đoán mãnh liệt Hoàng Hồng lại như một cái món đồ chơi em bé, tùy ý nữ nhân tứ lược, nữ nhân bắt cần, lôi kéo, ở Hoàng Hồng trên người tung hoành ngang dọc, một tiếng kia âm thanh kêu run rên rí để Hoàng Hồng trước sau như rơi trong mộng, cảm nhận được như vậy ngọt ngào, lại không chân thực như vậy? Vui sướng nước mắt từ khóe mắt lướt xuống, ánh mắt thẳng tắp mà nhìn về phía cái kia tận tình vui thích nữ nhân, ở trong lòng hắn, thế giới này không còn một người phụ nữ có thể nắm giữ thân thể của chính mình, thân thể hắn chỉ vì tiểu cô tồn tại, cho dù tiểu cô đem hắn xé nát kéo nát, hợp huyết nhục ăn cái bụng, hắn cũng là hạnh phúc, bởi vì hắn cùng tiểu cô vĩnh viễn tồn tại một thể, vĩnh viễn không chia cách.

Nữ nhân rít lên một tiếng, nằm nhào Hoàng Hồng trên người toàn thân run rẩy, Hoàng Hồng tùy theo đồng thời run rẩy, song phương đạt đến hòa tan như nước sữa đỉnh điểm.

"Nhất định phải giết Hắc Trảo, nhất định phải. . . ." Từng giọt mồ hôi theo trước mắt cái này cũng không thể toán mỷ nữ trên người cô gái hạ, nhưng Hoàng Hồng ánh mắt tất cả đều là hạnh phúc mê ly, liên tục gật đầu, lè lưỡi liếm ăn hạ ở khóe miệng mồ hôi, đem loại này mùi vị vĩnh viễn nhớ tại trong lòng, toàn thân đều sắp phiêu trên đám mây, chưa từng cảm nhận được, nhân sinh lại có tươi đẹp như vậy vui thích.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134 :Hoa Hoa ra trận

"A! ! ! Các người làm sao có thể... ." Một tiếng kêu sợ hãi, nữ nhân như nguy hiểm mẫu thú, đột nhiên nhìn lại, trong mắt nguy hiểm ánh sáng lộng lẫy như thực chất nhìn chăm chăm kêu gào Nhị Trảo.

Nhị Trảo không ngừng lùi về sau, phong cách mặt nạ vàng cũng từ trên mặt rơi rụng, đập xuống đất nảy lên lún lún, xoay tròn phát sinh tạp âm, vẫn lăn ở góc tường đàn hồi, lần thứ hai lần tới giữa song phương, từng vòng sọt trên đất.

"A Ma, người... , ta muốn đi nói cho A Đại... ." Như thế nào đi nữa, Nhị Trảo cũng là Hắc Trảo nhi tử, mẫu thân phản bội, lật đổ hắn toàn bộ nhận thức, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, ngu xuẩn đem ý nghĩ nói ra.

"Giết hắn... , hắn là Hắc Trảo nhi tử, hắn là một tiện chủng... ." Nữ nhân như điên cuồng bình thường phát sinh kinh sợ kêu gào, sau một khắc, Hoàng Hồng từ nhỏ được trạng thái thoát ly, đột nhiên hóa thân trở thành một con hung thú, toàn thân mọc ra vô số bộ lông màu vàng óng, như một con hùng sư, rít gào gào thét.

To lớn tiếng gầm hóa thành tuyệt cường sóng âm vọt tới Nhị Trảo trong tai, như búa lớn nện ở óc của hắn, cả người hoảng hốt, khi (làm) lúc hắn thanh tỉnh, (giống như) người khổng lồ Hoàng Hồng một tay nắm lấy óc của hắn, như chụp lam, thế nhưng lạnh lẽo vô tình ánh mắt nhưng nhìn chăm chăm nữ nhân, chờ đợi... .

"Giết hắn... ." Nữ nhân trong lòng tránh qua không đành lòng, thế nhưng trong miệng nhưng không chút nào như rống lên, ở mắt mác mãnh liệt bên trong, lại có một tia làm cho nàng toàn thân kinh hãi cảm giác tràn ngập toàn thân.

"Đừng... ." Vang lên giòn giã bên trong, Nhị Trảo liền kêu thảm thiết cũng không kịp gào thét đi ra, toàn bộ thiên linh cái đột nhiên đồ nát, bắn ra trắng toát óc, cả người mềm nhũn ngã về mặt đất, trên đỉnh đầu phá động nhìn thấy mà giạt mình, nhưng trên mặt vẻ mặt vẫn như cũ trông rất sống động kinh ngạc chấn động.

"Không... , không nên, không nên biến trở về đi, chính là bộ dáng này... ."

Nữ nhân không có đi xem nhi tử thi thể, chỉ là nhìn chăm chăm cao hơn hai mét, như dã thú Hoàng Hồng, ánh mắt mê ly lấp lánh, gò má hiện lên điểm lệ đỏ ửng, lè lưỡi không ngừng liếm môi, tùy ý to lớn Hoàng Hồng đem chính mình bọc lại, khi nàng hai tay tìm thấy tầng kia trắng mịn bộ lông trên thời gian, một tiếng thật dài rên rí, dĩ nhiên lần thứ hai dâng lên triều... .

Máu tươi uồn lượn gây chuyển, đem mặt nạ vàng nhấn chìm, theo mặt đất tiếp tục hướng phía trước, trên mặt đất một đầu khác, vóc người kiểu tiểu đường cong ngạo ngễ thân thể cười ở tựa dã thú Hoàng Hồng trên người, bùng nổ ra cuồng nhiệt thờ dốc...

"Đừng... Đừng... Đừng..." Chầm chậm mà vang dội tiếng vỗ tay lần thứ hai thức tỉnh cuồng nhiệt trong trạng thái nữ nhân, nàng kinh hãi tựa như quay đầu lại, nhưng nhìn thấy cửa lớn tia sáng trước âm u bóng người, chính là người này ở vỗ tay vỗ tay, để nữ nhân rít gào, lại không lại gọi giết gọi đánh, thuần túy bị dọa đến.

"Thực sự là một hồi trò hay, cảm kỳ ái tình, người điên cuồng thú, nhi tử máu tươi, còn có đối với trượng phu mưu sát, tầng tầng đáng ghê tởm dĩ nhiên ở trên người một nữ nhân nhìn thấy nhiều như thế, thực sự là một cái kỳ hoa..."

Khàn khàn giọng trầm thấp có quý dị mặc biện trung tính, khiến người ta không phân ra được người là nam hay nữ.

"Người là ai..." Hoàng Hồng cẩn thận đem nữ nhân ngăn ở phía sau, sắc mặt nghiêm túc nhìn người đến, hẳn cảm giác được người đến mạnh mẽ, vượt quá trên hẳn mạnh mẽ, loại cường đại này, chỉ ở Hắc Trảo cùng Lam Ngọc trên người gặp.

"Ta đang nghĩ, nếu như đem nữ nhân này đưa cho Hắc Trảo, sẽ nói cho hắn biết, tự mình nhi tử bị mẹ của đứa bé giết đi, ngươi nói, Hắc Trảo sẽ làm sao đối với nàng?"

Đóng

Người kia cũng không trả lời, tự mình tự nói tới nữ nhân sắp xếp, để nữ nhân toàn thân co giật, cả người dựa vào Hoàng Hồng không đứng thẳng được, nàng điên cuồng, nàng tàn nhẫn chỉ nhằm vào người khác, nàng oán độc, nàng tàn nhẫn chỉ có thêm ở trên người người khác, mới có hưởng thụ khoái ý, nhưng nếu gây ở trên người mình, nàng so với bất luận người nào đều sợ hãi.

"Ta... , giết ngươi." Tiểu cô là Hoàng Hồng trong lòng cảm kỳ, hẳn sẽ không để cho bất luận người nào xúc phạm tới tiểu cô, cho dù ngôn ngữ cũng không có thể, đột nhiên nổi giận phá vỡ giai cấp mang đến áp chế, như mau lẹ mãnh thú, điên cuồng đánh về phía người kia, hai ba bước liền vọt tới người kia trước người, tuôn ra khiếp người tim mặt gào thét, hai trảo giao nhau nắm tay, đột nhiên hướng về đỉnh đầu của người kia nện xuống.

Đôi tay này hợp quyền uy lực tuyệt đối có thể nứt ra đá tảng, không người nào có thể ngăn trở lần này, cho dù am hiểu nhất phòng ngự bảo hộ giả cũng không thể, thế nhưng gia hỏa kia nhưng chặn lại rồi, mà để nữ nhân sợ sệt đến nước tiểu nguyên nhân, là người kia chỉ dùng một ngón tay liền ngăn trở.

Hai người như định thân, to lớn Hoàng Hồng lông xù gò má dữ tợn, búa lớn tựa như nắm đấm hướng phía dưới, mà bị quyền phong thổi tan ngách hoa râu sợi tóc, sắc mặt bạch như cương thi, môi đỏ sẫm nam nhân, cái này trang phục yêu dị xấu xí nam nhân khoe miệng châm chọc, duỗi ra một ngón tay, che ở dưới nắm tay, cũng không ai đến, lại làm cho con ngươi đều sắp tuôn ra Hoàng Hồng không nữa có thể tiến thêm.

"Bảo hộ giả cùng Hiền Phong trong lúc đó khác nhau, không phải là ngươi có thể đánh vỡ..." Xem thường hừ lạnh truyền tới Hoàng Hồng trong tai, hẳn không có sợ hãi, chỉ là cảm thấy trước nay chưa từng có sự phẫn nộ, nếu là không thể đánh đến nam nhân trước mắt, như vậy hẳn tiểu cô sao làm?

"A! ! Nha..." Cấu kinh gào thét, Hoàng Hồng thân thể đột nhiên bành trướng hai phần, xương cốt toàn thân phát sinh pháo tựa như vang lên giòn giã, song quyền đột nhiên vung lên, lại lấy vạn cân tư thế đột nhiên nện xuống, vẫn là cái kia ngón tay, một cái trắng nõn nà, móng tay tu bổ sạch sẽ ngón tay, nhẹ dũa che ở giữa hai người.

Nắm đấm từng tác từng tác chìm xuống phía dưới dưới, Hoàng Hồng hung lệ gò má dữ tợn khủng bố, hai mắt nhìn chăm chăm cái kia ngón tay phản hận oán độc, gia tộc tông quân, Hoa Hoa trên mặt trào phúng cũng tiêu tan rất nhiều, nghiêm túc đều mà nhìn về phía Hoàng Hồng, lại không đi quản hướng về hẳn trầm xuống đầu ngón tay.

"Rất tốt người trẻ tuổi a..." Một tiếng thờ dài, trắng nõn ngón tay khúc chiết, lần thứ hai bắn ra, như phá không viên đạn, ở tiếng rít chói tai bên trong, nhẹ dũa điểm ở trên nắm tay, trong nháy mắt đánh văng ra Hoàng Hầu song quyền, sau một khắc, nước chảy mây trôi điểm ở Hoàng Hồng ngực bấp thập trên.

Không nghe thấy âm thanh, Hoàng Hồng há mồm còn chưa phát sinh gào thét, cả người liền như bị xe lửa đánh bay voi lớn, xẹt qua đường vòng cung, xẹt qua to lớn bóng tối, âm địa nện ở nữ nhân phía sau mặt đất, để nữ nhân rít gào như phòng không cánh báo tựa như vang vọng gian phòng.

"Bấp thập không phải là thực lực a..." Hoa Hoa dùng mu bàn tay nhẹ nhàng đánh ống tay áo, tiêu sái đại khí gác ở sau người, nhìn chính phun ra máu tươi, từ trên mặt đất gian nan đứng lên Hoàng Hồng lắc đầu nói rằng.

"Ngươi muốn làm gì, tới tìm ta, thả ta tiểu cô..." Hoàng Hồng không tiếp tục động thủ, lại một lần nữa đem nữ nhân ngăn ở phía sau, ánh mắt hung lệ chờ Hoa Hoa.

"Ta là Nguyệt Đàm gia tộc tông quân, ngươi có thể gọi ta Hoa Hoa đại nhân..." Tóc hoa râu, gò má liền nếp nhăn đều không có Hoa Hoa ngửa đầu nhìn chung quanh, say sưa ngon lành nhà nghiên cứu trên vách tường, các loại ngụ ý không rõ hoa văn cùng đồ án, nhưng hẳn lại làm cho Hoàng Hồng mặt dữ tợn đến xấu xí mức độ.

"Các ngươi đã bỏ qua ta, còn muốn kế tục hại chúng ta sao? Chúng ta đã thanh toán xong, sau đó ai cũng không nợ ai..."

"Ha ha ha..." Hoa Hoa đột nhiên cười to, tiếng cười đầy rẫy trào phúng, Hoàng Hồng muốn lần thứ hai nổi giận, nhưng tay phải của nữ nhân nhưng bóp lấy phần eo của hắn nhích động, da dầy không sợ đau, nhưng Hoàng Hồng cảm giác được, lập tức không tiếp tục nói nữa.

"227 năm, các ngươi cho Nguyệt Đàm gia tộc cung cấp một phần ba vật tư cùng dược liệu, bồi dưỡng ra ba mươi hai cái Hiền Phong Già La, 457 cái Già La chúng, còn có 33,500 tên tinh nhuệ võ sĩ, nhưng các ngươi chiếm được cái gì? Trần trụi bị người vứt bỏ, đây chính là ngươi nói thanh toán xong? Ngươi thật là có tiền đồ a..."

Câu nói này suýt chút nữa đem Hoàng Hồng biệt tử, tầng tầng thờ hỏn hỏn một tiếng khí thô, không tiếp tục nói nữa.

"Nếu là ta ngươi, chính mình tìm một chỗ biết chính mình, cho người khác khổ cực bán mạng mấy trăm năm như một ngày, một khi bị người vứt bỏ, lập tức vong tộc diệt chủng, không nghĩ đi trả thù, dĩ nhiên đầy đầu thanh toán xong, lẽ nào làm nô tài đã lên làm ân?"

Hoa Hoa luôn mỉm luôn miệng trào phúng, để Hoàng Hồng cùng người phụ nữ đều nghe ra là lạ, có vẻ như, Hoa Hoa là Nguyệt Đàm gia tộc tổng quản, nhưng... .

"Cho ngươi một con đường sống..." Nói đến một nửa, Hoa Hoa cũng lười tiếp tục nói, một khối to bằng lòng bàn tay màu đen phương khối bay về phía Hoàng Hồng, khi (làm) Hoàng Hồng nắm lấy khối này lạnh lẽo cảm xúc nhãn hiệu sau khi, Hoa Hoa quý dị hướng về hân mỉm cười nói:

"Các ngươi muốn hủy diệt Nguyệt Đàm gia tộc? Không thành vấn đề, nếu muốn giết Hắc Trào? Cũng không có vấn đề, muốn thống trị Nam Hoang độc bá nhất phương? Cũng không thành vấn đề, chỉ cần ngươi cầm khối này nhãn hiệu đi tìm hoàng nhân, đến thời điểm liền biết rồi..."

Khi câu nói sau cùng để cho hai người thức tỉnh, Hoa Hoa đã biến mất ở cửa, chỉ có trên mặt đất, Nhị Trào thi thể đã cứng ngắc... .

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135 :Mở màn

"Hoang nhân đến rồi. . ." Tuyệt Vọng pháo đài trên, tộc trưởng Ích nhìn phương xa che ngợp bầu trời màu đen triều, tự lẩm bẩm, phía sau, từng toà từng toà to lớn mây bắn đá căng thẳng dây treo cổ, như thủ thế chờ đợi to lớn cung, vô số toàn thân áo giáp kim loại, cầm trong tay trường kiếm thiết thuẫn võ sĩ trận địa sẵn sàng đón quân địch, mỗi cách trên hai mươi mét, thì có một bộ tinh cương chế tạo to lớn xe bắn tên triển khai phẳng phát không tước xòe đuôi tựa như to lớn tên nổ, người hầu đi theo chờ đợi phóng ra.

Ngoài ra, trên tường rào mỗi một cái võ sĩ bên người, đều có hai cái ăn mặc áo tang nam nhân, những người đàn ông này lưng đeo bao đựng tên, cầm tay nỏ, sợ hãi nhìn phương xa lan tràn tới vô số hoàng nhân.

Chỉ là đứng ở đề phòng sâm nghiêm trên tường rào, cũng đã khiến người ta sợ hãi, chớ nói chi là, dưới Phương Vân tập mấy vạn hoang dã người, những này nam bộ lạc chạy nạn người như nổ tổ ong vô vàn, ở phía dưới hoảng loạn chạy trốn, mơ hồ truyền đến to lớn tiếng gào khóc cùng tiếng gào.

Hoang nhân đã đến phụ cận, bọn họ kỳ vọng cửa lớn từ đầu đến cuối không có mở ra, tỉnh táo lại, lại phát hiện, bên người ngoại trừ sắp thổi rữa lương thực ở ngoài, bọn họ hết thấy vũ khí cùng vật tư đều bị người lấy đi, cơ linh lập tức nghĩ đến Tuyệt Vọng pháo đài âm mưu, không đầu óc thì lại bỏ qua bọn họ hết thấy tài sản, leo lên chót vót ngọn núi, hướng về trên đỉnh ngọn núi bỏ chạy.

Càng ngày càng nhiều người như con kiến leo lên, có người vì giành trước một bước, quơ múa vũ khí chém giết này người ở bên cạnh, tranh thủ vị trí, hoàng nhân sợ hãi để bọn hãn phá vỡ nam bộ hoang dã quy củ, không có trật tự, không có quy tắc, như thế giới tận thế giống như vậy, tất cả mọi người hoảng rồi tâm thần, không còn tư duy, chỉ là hướng về trong lòng bọn họ đường sống leo lên.

Rầm rầm rầm tiếng động bên trong, từng cây từng cây mấy người, hoặc là mười mấy người mới có thể ôm hết gỗ thô từ đỉnh núi lăn xuống, như phá tan sóng nước đá tảng, đánh bay vô số người, nghiền ép vô số người, đuổi theo vô số người, ở trên sườn núi có lẫn, nhảy lên, đụng chạm hướng về bên dưới ngọn núi đè tới.

Từng cái từng cái thịt nát máu tươi bên đường máu ở cự mộc mặt sau uốn lượn, càng nhiều cự mộc đang từ đỉnh núi lăn xuống, không giống nhau : không chờ hoàng nhân tới gần lấy ra Đồ Dao, nam bộ hoang dã bộ lạc người liền ở Tuyệt Vọng pháo đài công kích dưới, từ thương nặng nề, khi (làm) cái kia bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ thẫm to lớn viên mộc cất vào phun trào sóng người sau khi.

To lớn va chạm như đạn pháo oanh kích, mấy chục, hơn trăm người bị viên mộc lực va đập đập đến trên trời, lăn lộn hướng bốn phía rơi rụng, âm thanh kêu sợ hãi, lớn tiếng điên cuồng hét lên, còn có kêu gào khóc lớn, ở thi thể đường máu trung gian, số may người quý gối máu thịt be bét trên sườn núi, hướng về đỉnh núi kẻ tục lăn xuống viên mộc địa phương dưới ra hai tay nắm chặt thấp kém cầu xin, như hướng về thần linh thỉnh cầu cứu rỗi, nhưng này từng cây từng cây viên mộc vẫn như cũ hướng phía dưới lăn lộn, ở khóe mắt tránh qua to lớn bóng tối đem bọn họ xô ra đi, bay ở giữa không trung lăn lộn hướng về đầu người phun trào mặt đất hạ xuống.

Đóng

Đã không ai còn dám muốn trên leo lên, rất nhiều người bị đánh bay, ngã tại trên sườn núi như lạc thạch hướng phía dưới lăn lộn, rất nhiều người bị to lớn

gỗ thô đập vụn, huyết nhục xương hòa làm một thể, ở nhiều lần nghiền ép dưới, lún vào bùn đất cát bụi bên trong, còn có người điên cuồng hướng về bên dưới ngọn núi chạy trốn, nhưng trước sau trượt chân, lẫn lộn đập tăng gấp bội nhiều người hơn, rơi xuống bên dưới ngọn núi bị vô số người đạp ở dưới chân.

Máu tanh tàn sát, đây là một hồi đến từ Tuyệt Vọng pháo đài một phương diện tàn sát, động thủ nhưng là nam bộ hoang dã bị mộ binh lính đánh thuê, không thể cùng item hoàn mỹ vô sĩ so với, vô sĩ khô giáp có thể ngăn cản răng nanh đao chém vào, một tay lợi kiếm có thể dễ dàng đem người một đao cắt đứt, không thể cùng vô sĩ tùy tùng so với, những này thân mang áo tang nam nhân mỗi người sắc mặt hồng hào, dinh dưỡng sung túc, trong tay bọn họ cung nỏ có thể rất xa rình giết kẻ địch với trước trận.

Những này thân mang da thú, hoặc là chỉ có một khối vải lẽ che giấu hung ác đồ rở : cái không quan tâm phía dưới kêu rên, cầu xin, chạy trốn người phải hay không cùng bọn hắn một chủng tộc, một cái bộ lạc người, chỉ là nghiền răng nghiền lợi đem từng cây từng cây đoạt mệnh gỗ thô đẩy hạ sơn đầu, chỉ vì tranh thủ giết thịt vô sĩ khỏe miệng mỉm cười.

Như hồi thế gian này khổ nhất bức người là ai? Đó chính là phía dưới vỡ loạn bộ lạc chúng, bọn họ vây tụ ở đây, cũng không phải là cái khác, chỉ muốn Tuyệt Vọng pháo đài có thể che chở bọn họ, nhưng không nghĩ tới trong truyền thuyết hoang nhân vẫn không có phát lên Đồ Đao, trong lòng cứu rỗi người liền trước tiên muốn mạng nhỏ của bọn họ.

Hoang nhân là hoang dã bộ lạc kẻ địch, cái này niềm tin từ mấy trăm năm trước vẫn lưu truyền xuống rồi, mấy trăm năm đông Nancy bộ hoang dã cũng cho là như vậy, đời đời kiếp kiếp liên lưu truyền hoang nhân tà ác, ngạo mạn, hèn mọn, xấu xí, các loại mặt trái từ ngữ, bộ lạc dũng sĩ danh từ này chính là sinh ra ở hoang nhân trên thi thể, chỉ có không nghĩ tới, khi (làm) hoang nhân thật sự đến sau khi, bọn họ tới dựa vào đồ vật đột nhiên sụp xuống.

Người trên một trăm muôn hình muôn vẻ, không phải tất cả mọi người đều không dám phản kháng, chỉ ít ở phía ngoài xa nhất có một đám người bọn họ ở hoang nhân tương lai thời điểm, sắp xếp ra chỉnh tề chiến đấu đội hình, đẩy ra một môn môn không tính trăm trọng sức xoắn xe bắn tên, lấy ra bọn họ vẫn cất giấu tên nỏ, làm chuẩn bị cuối cùng.

Những người này đều là còn chưa có đánh tan bộ lạc, bọn họ vận may không được, đã tới chậm một bước, chỉ có thể ở phía ngoài xa nhất, hoang nhân đến, bọn họ là tới không có cơ hội tiến vào Tuyệt Vọng pháo đài, trong tuyệt vọng ngược lại gây nên lòng quyết muốn chết, tình nguyện như tổ tông như vậy quang vinh chết trận, cũng không dùng tại trong hoảng loạn, bị hoang nhân từ phía sau lưng chém chết.

Mà khi bọn họ nhìn thấy phía sau cái kia từng cây từng cây màu đỏ thẫm to lớn gỗ thô đánh bay số lượng hàng trăm bộ lạc người sau khi, bắt đầu có động quyết tử chí tâm như hết giận khí cầu, nhanh chóng xẹp xuống, cái kia chen chúc mà đến hoang nhân ở phía xa đã bắt đầu chậm rãi rơi xuống bước chân, lẫn nhau trong lúc đó dựa vào càng chặt.

Một phương sắp xếp ra dài đến mấy cây số một chữ trận hình phòng ngự, mà một phe khác thì lại như lưỡi dao sắc, sắp xếp lên tiếng thế hùng vĩ tiến công trận hình, hai phe va chạm chỉ ở tu di trong lúc đó, ngay khi trên đầu tường tộc trưởng Ích cùng vô số vô sĩ chờ mong trận này va chạm thời gian, kinh ngạc nhìn thấy đang chuẩn bị nghênh địch bộ lạc toàn tuyến sụp đổ, phân ra từng cái từng cái chỗ hồng, thống nhất bỏ vũ khí xuống.

"Ta liền biết này quần con hoang không dựa dẫm được. . . " Tộc trưởng Ích khinh thường nói ra lời nói này, bên người các vô sĩ đang ngạc nhiên đồng thời, đồng thời nhìn về phía bên dưới đỉnh núi viên mộc nghiền ép dưới, thương vong nặng nề đám người. . .

Tộc trưởng Ích tuyên ngôn để lộ ra hân vô tri cùng bạc lạnh, để người phía dưới đồng thời thất vọng, hoang nhân cũng không hề vô duyên vô cớ triển khai giết chóc, mà là đem đầu hàng bộ lạc người toàn bộ xua đuổi qua một bên, thậm chí không có tịch thu vũ khí của bọn họ, để càng nhiều người ở quan sát sau khi, cẩn thận hướng về hoang nhân đi tới.

Hai loại tư duy cách cục tạo thành này tiêu đối phương trường biến hóa, tộc trưởng Ích trong mắt, bộ lạc người chỉ là một đám không hề có tác dụng con kiến, mà ở hoang nhân bên kia, những người này đều là bình nguyên, là sức lao động, là sức chiến đấu bổ sung, bất tri bất giác, tộc trưởng Ích thành công đem mây vạn phe mình sức mạnh sức mạnh chấp tay dâng cho người.

Tường tượng tiến công cũng không hề triển khai, hoang nhân che ngợp bầu trời xông lại, thậm chí ngay cả đao thương đều không có nhuộm máu, liền chiếm được bọn họ ngày hôm nay phần thứ nhất chiến công, nơi này tụ tập bộ lạc hầu như chiếm cứ giàu có nam bộ hoang dã non nửa nhân khẩu, tiêu hóa bọn họ, hoang nhân liền cần khá nhiều thời gian, vì lẽ đó cũng không để ý tới Tuyệt Vọng pháo đài.

Cùng lúc đó, Bắc Long hẻm núi cũng nghênh đón hoang nhân sức mạnh, nói đến buồn cười, hoang dã mọi người yêu thích tụ tập, thấy có người hướng bên này lại đây, cũng theo lại đây, mà chạy trốn bộ lạc người thậm chí mặc kệ bọn họ có hay không đem hoang dã người cũng trên chọc lại đây.

Chính là như vậy, lần này đến hoang nhân số lượng cũng không nhiều, số lượng cũng ở ba ngàn trở lên, xa xa truyền đến cảnh báo, người phía dưới liền hoảng loạn, luôn có người không thấy quan tài không nhỏ lệ, cho rằng còn có đầy đủ thời gian suy nghĩ cái rõ ràng, vì lẽ đó ở người khác hoặc vì là thân nô, hoặc chạy đến mặt sau sau khi, còn ở lại tại chỗ làm phiền, hoang nhân sau khi đến, bọn họ liền rối loạn.

Chương 136 :Chủ động xuất kích

Đại trưởng lão, chúng ta phải hay không động thủ. . . "

Can Từ sắc mặt sát ý dạt dào, ngón tay không ngừng mà ở răng nanh đao trên chuôi đao ma sát, cặp kia hung nanh con mắt nóng rực ánh sáng lộng lẫy, để bất luận cái nào nhìn thấy người đều không khỏi gò má tránh né.

Cao Phong cau mày nhìn chăm chú phương xa hưng phấn hướng bên này xông lại hoang nhân, cũng không gật đầu, ở bên ngoài mấy km hoang nhân còn không bị hấp dẫn vào trong mắt, thế nhưng phía dưới tiếp cận hơn hai ngàn hiệu người làm sao làm? Đây là Cao Phong trong lòng xoắn xuýt.

Người phía dưới có người mau mau hướng về phía sau đỉnh núi chạy đi, còn có người quỳ trên mặt đất hướng về Cao Phong cầu xin, thậm chí có người hô lên phải làm thế nào, những này cầu xin không có được đồng tình, từng cái từng cái dừng mảnh bộ lạc dừng sĩ kiêu ngạo địa ngừng lên cầm, nhìn xuống bên dưới ngọn núi nhóm người này, trong mắt chỉ có khinh bỉ.

"Không cần phải để ý đến bọn họ, động thủ đem đồ vật đẩy xuống đi. . . " Can Từ nhìn hai bên đỉnh núi chồng chất gỗ thô cùng lẫn thạch, một bộ rục rà rục rịch đáng vẽ, hoang nhân là huyền ở trong lòng mọi người Thạch Đầu, từ sáng đến tối lo lắng, hiện tại rốt cuộc đã tới, liền có chút cấp bách.

"Không thể không quản a. . . " Cao Phong lắc đầu nói rằng, trong mắt ở phía dưới những người này trên mặt đảo qua, nếu là mắc kẹt, khó tránh khỏi những người này thẹn quá thành giận bán đi nơi này tình báo, chỉ ít phía sau núi những người kia không cách nào may mắn thoát khỏi, nhưng cứ như vậy để cho bọn họ đi vào, xác thực làm lợi cho bọn họ, đổi lại là ai trong lòng đều khó chịu.

"Can Từ thúc, người nói, chúng ta đánh một trận thế nào?" Cao Phong trong lòng dâng lên một ý nghĩ, có chút không không chế được, hần nhìn ra hoang nhân đội hình tán loạn, đường dài bôn tập tiêu hao thể lực, nếu để cho hoang nhân chạy đến phụ cận, coi như là con chó cũng sẽ ỉu xù ngã xuống, lại nói, hoang nhân đánh thuận gió thuận mới như thế tùy tiện, nếu là bọn họ ngược lại cho hoang nhân một cái tàn nhẫn đến?

Cho tới nay, Cao Phong cũng là vì phòng bị hoang nhân mà xoay sở, ở trong lòng hần hoang nhân đó là kẻ địch, nhưng mục đích của hần cũng không phải là chiến thắng hoang nhân, cho dù giết chết nhiều hơn nữa hoang nhân cũng không có chút ý nghĩa nào, mục đích thực sự là bảo đảm Hắc Trảo bộ lạc an toàn, mang theo mấy ngàn người đồng thời sống tiếp.

Như hoang nhân mục đích không phải Tuyệt Vọng pháo đài, Cao Phong tình nguyện cùng hoang nhân câu thông, bỏ qua một vài thứ được an bình toàn, nhưng hần đã dự liệu được, nếu là đầu hàng hoang nhân, tuyệt đối sẽ trở thành Tuyệt Vọng pháo đài bên dưới đồng xác, vì lẽ đó, hần tình nguyện chính mình kiên trì.

Xuất kích mang đến hiệu quả không phải sát thương, mà là với thủ vững xuống tinh thần cổ vũ, thủ vệ chiến kiên kỳ nhất chính là không có ngoại viện, mỗi thủ vững một ngày, sĩ khí sẽ trầm thấp một phần, kiên cố nhất pháo đài không phải tường vây cùng dụng cụ, chỉ có thể là mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng lòng người, điểm này, ở Cao Phong trong đầu chiến lược phòng ngự học bên trong không chỉ một lần trình bày.

Vì lẽ đó một lần Thắng Lợi đó là phần chấn lòng người thuốc hay, nguyên bản bọn họ liền không thể nào sợ sệt hoang nhân, nhưng cũng không phải là không có sức đánh một trận.

Đóng

"Đánh một trận?" Can Từ chân mày cau lại, nhìn ra Cao Phong trong mắt chăm chú, không khỏi mà cắn răng quát: "Tiểu tử từ môn, các người dám xuống đánh một trận sao? Như người đàn ông như vậy đi chính diện chiến tranh, không giống là cái đàn bà như thế, trốn ở chỗ cao vút cục đá. . . "

"Hô. . . Uống." Các dũng sĩ dùng gào thét đáp lại, giơ lên cao vũ khí khác nào rừng rậm ở đỉnh núi bất tận, hai ngàn cái nam nhân, bất kể là thân nô vẫn là dũng sĩ, vào đúng lúc này, đồng thời bùng nổ ra trùng thiên chiến ý, mặc kệ bọn họ là Hắc Trảo bộ lạc, vẫn là Địa Tu bộ lạc, bọn họ đều là vùng phía tây hoang dã nam nhân, tối cần cỗi, dã man nhất vùng phía tây hoang dã người.

"Vút dây thừng. . . để nhóm này chuột sa mạc lá gan gia hỏa môn nhìn, cái gì mới gọi là thật nam nhân. . . "

Khoát Nha không biết từ chỗ nào chui ra, trần trụi trên người bắp thịt thô hiện ra, hai đạo khám đầy mạng giác da dây mạng thập tự giao nhau mà qua, ở ngực chỗ, nhìn chăm chăm hình nửa vòng tròn tằm khiến tựa như gương đồng, quang minh giám người, to lớn răng nanh đao thật cao vung lên, mặc kệ Khoát Nha tiếp bị bao nhiêu sự vật mới mẻ, đang đại chiến thời khắc, hần như trước bùng nổ ra Tiềm Phục dũng mãnh.

"Loạch xoạch" địa tiếng vang bên trong, từng cái từng cái tràn đầy vảy dây thừng buông xuống hơn ba mươi mét huyền xích, trên đất tán ra, trên đến từng bầy từng bầy khốc hiệu nam nhân tranh tương tiến lên.

"Thả. . . " Mặt trên nhưng truyền đến một tiếng sát khí lẫm liệt gào thét, vèo vèo tiếng xé gió bên trong, mấy chục cây phi toa tựa như bóng đen ở trong đám người tạc ra từng tiếng kêu thảm thiết, mấy chục cây tên dài tinh chuẩn đóng ở những người này trên thân thể, có mấy người trực tiếp bị bắn giết, mấy người thì lại ngã trên mặt đất tránh mệnh. . .

"Dưới. . . " Dùng mũi tên nhọn thanh lý đường nối, không ai đi quản những kia sợ hãi gia hỏa, từng cái từng cái đem vũ khí vác ở sau lưng dũng sĩ cầm lấy hơn một trăm cái dây thừng nhanh chóng trượt tới mặt đất, lại rút ra vũ khí nhanh chóng tụ tập cùng nhau, đối với hoang dã người trong vốn nên là lợi

xộn, nhưng ở nơi này, lại có nước chảy mây trôi tự nhiên cùng phối hợp, nhiều hơn mấy phần già dặn cùng nhân đạt.

"Đại trưởng lão, cẩn thận một ít. . . ." Can Tử không có theo Cao Phong đồng thời xuống, hết thấy phòng ngự đốc tạo đều là hấn sắp xếp, hấn nhất định phải ở lại chỗ này để ngừa vạn nhất, Cao Phong gật gật đầu, xoay người liền nắm lấy dây thừng. . . .

800 người đội ngũ xen lẫn trong hơn hai ngàn cái đồi loạn nam nhân trung gian cũng không nổi bật, hoảng loạn gia hỏa môn không biết Cao Phong bọn họ muốn làm gì, theo bản năng rời khỏi một ít, lại không dám rời đi quá xa, bỏ mạng chạy trốn đám người còn ở hướng bên này hội tụ, to to nhỏ nhỏ gia súc chạy trốn ở trong đám người, nháo nha nháo nhác khắp nơi.

Cao Phong mắt lạnh nhìn những người kia ở chạy trốn bên trong sợ hãi ngơ ngác đáng vẽ, trong tay bọn họ hay là còn cầm binh khí, cũng không dám xoay người đi nghênh chiến hoang nhân, cho dù vợ con già trẻ không ngừng đi đội, bị hoang nhân nhân chìm, bọn họ cũng không nhìn một chút, vô số vật tư còn đang phía sau, tùy ý hoang nhân ở cười lớn bên trong thu hoạch.

Đây là quân sự vỡ mặt gia hỏa, Cao Phong suy đoán, liền chính bọn hấn đều đã quên trong tay còn có vũ khí, nếu là bọn họ có thể nhớ tới, nhất định sẽ ném, để cho mình chạy càng nhanh hơn một ít.

Khi đám quý nhất gan này môn vọt tới phụ cận, nhìn thấy đã đóng kín hẻm núi, nhất thời ngã xuống đất lăn lộn, cũng không đứng dậy, ôm đầu ngã trên mặt đất thất thanh khóc rống kêu rên, còn bọn họ tại sao thương tâm như vậy, cũng không có ai để ý.

Cao Phong đội ngũ từ đầu tới cuối duy trì chặt chẽ mà vừa phải vị trí, đao thuận thủ, trường mâu tay, cung nỏ tay, còn có trường cung tay mỗi người quản lý chức vụ của mình, cũng không hỗn loạn, Khoát Nha thì lại đứng ở phía trước nhất, cầm trong tay răng nanh đao, con người màu đỏ tươi trừng mắt những kia đồng dạng thờ hồng học hoang nhân, hấn A Đại đó là hoang nhân giết chết, vì lẽ đó so với bất luận người nào đều thống hận hoang nhân.

"Chuẩn bị. . . , chuẩn bị. . . ." Trong đội ngũ Hắc Trảo dừng sĩ rống lớn kêu, con mắt nhìn chăm chú song phương tiếp cận khoảng cách, nhất tâm nhị dụng.

Dừng sĩ phía sau, sáu mươi cụ Nguyên Đồ nổ cùng bốn mươi cụ Cao Phong cái trang đạp chân nổ dồn dập bùng lên, ở hàng trước đao thuận thủ gây một bên nhắm vào, phía sau trường mâu tay thì lại dùng sức nhai trong miệng chưa xốt quả đại, phân bổ lối ra : mở miệng khang bên trong nuốt bọt, giảm bớt nóng nảy trong lòng.

Hoang nhân thế tới hung hăng, kinh hoàng đám người giải tán lập tức, hướng về không có hoang nhân mỗi cái phương hướng chạy đi, bộc lộ ra kết trận lấy chờ các dừng sĩ, Cao Phong đứng ở tới vị trí trung tâm trên, bả vai mang theo tạo hình quái dị súng trường, hai chân trên buộc vào hai con võ thương trên người một thân jacket sam giáp da, trước ngực phía sau đều có đếm không hết cái túi nhỏ, bên trong nhét tràn đầy băng đạn.

Cao Phong trang bị chiếm được lòng đất người kho trang bị, kho trang bị bên trong cũng không như trong tưởng tượng thứ tốt, một ít đạn dược, mấy khẩu súng chi, súng ống vẫn là làm hồng, dùng súng ống linh kiện mới chấp vá ra một nhánh súng trường cùng một khẩu súng lục, những thứ đồ này để hấn có cùng bất luận người nào chiến đấu sức lực, ngoài ra, hấn còn có một cái đại sát khí, không biết là ai vứt tại kho vũ khí hóa thạch cái bật lửa.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Muốn đánh thì đánh

Cao Phong Nghiêm Chính chờ đợi, hoang nhân nhìn thấy mấy trăm người đại đội ngũ, nhưng ánh mắt như trước đầy rẫy cuồng nhiệt, ở tại bọn hấn tiến vào nam bộ hoang dã sau khi, liền một hồi chính quy chống lại đều không có gặp phải, thường thường bộ lạc sắp xếp ra đội hình, chỉ cần bọn họ vọt tới phụ cận, thì sẽ có người tan vỡ, một người tan vỡ hậu quả mang đến chính là tập thể tan vỡ, cho nên bọn hấn từ chưa từng gặp qua ra đáng chống lại.

Lại như một thời đại nào đó, quân Nhật đối với quốc quân cái nhìn như thế, hoang nhân đối với bộ lạc người cũng có sự coi thường, không chút nào chú ý tới, trước mặt bộ lạc dừng sĩ cùng bọn hấn gặp phải chống lại không giống nhau, đối phương không phải đem đội ngũ xếp hàng ngang đơn bạc trận hình, mà là lấy 100 người một cái đội ngũ, sắp xếp ra tám cái hoành liệt, hình thành to lớn phương trận.

Hoang nhân không chán chờ, kế tục hướng về đội ngũ xông lại, bọn họ một chút nhìn ra, những người này nhiều nhất không tới ngàn người, nhân số của bọn họ là đối phương gấp ba bên trên, nhưng không có hoang nhân nghĩ đến, bọn họ đội ngũ tách rời bao nhiêu nghiêm trọng? Cũng không nghĩ tới, cùng đồng bạn khoảng cách là xa xôi bao nhiêu?

"Gào gào. . . ." Khi (làm) hoang nhân tới gần đến sáu mươi mét thời điểm, từng dãy lao tương tiếp nâng trên vai bộ, chỉ cần xông lên vài bước liền có thể phóng, trong miệng phát sinh điên cuồng gào thét, bọn họ là am hiểu nhất ném mạnh Cao Thủ, có thể ở trong vòng ba mươi mét đem lao ném mạnh đến đối thủ con người trên, cũng đúng là bọn họ ngón này chiến kỹ, để bọn hấn đối với bộ lạc người không hướng về chịu không nổi.

"Thả. . . ." Khi (lâm) hoang nhân vọt qua năm mươi mét đường cảnh giới sau khi, quát lớn gào thét vang vọng ở mấy trăm người trong tai.

"Vù. . . ." Cung nổ tề thả phát sinh vang vọng để không khí phát sinh nổ tung nổ vang, dây cung gây gió lạnh cùng banh hưởng để đao thuần thủ không khỏi mà súc lên cái cổ, sau một khắc, hướng về bọn họ vọt tới hoang nhân lại giống như đánh vào vô hình trên vách tường, đột nhiên ngã sấp xuống một mảnh.

Đại đa số người đều không có thấy rõ tên nổ quỹ tích bay, thời gian quá ngắn, khoảng cách quá ngắn, chỉ là một cái nháy mắt, từng cái từng cái chuẩn bị ném mạnh hoang nhân liền tương tiếp cắm vào tên nổ ngã trên mặt đất tan nát cõi lòng kêu rên.

Mười mấy hoang nhân cũng không coi là nhiều, đến tiếp sau bộ đội sau một khắc tập hợp gấp mười lần số lượng, nhưng bọn họ nhìn thấy trên đất máu tươi giàn giụa đồng bạn không khỏi sững sờ, ngay khi đây là, bầu trời hơi âm đạm, một trăm mũi tên dài xẹt qua trời cao, như từng viên từng viên gai nhọn, ở trong đám người đâm ra một chùm bóng máu tươi.

Mỗi một mũi tên dài đều xuyên qua thân thể, hết thấy trường cung tay đều là trải qua mấy chục năm rèn luyện bộ lạc dũng sĩ, nắm giữ cường tráng thể phách cùng sức mạnh, ở trong tay bọn hắn, England trường cung uy lực bị thả ra ngoài, như đôi bụng thời gian rất lâu mảnh thú, chân chính làm được đánh chỗ nào chỉ chỗ nào?

Ở trong bộ lạc, mấy trăm cái trường cung tay có thể tìm ra xạ chuẩn, có thể vẫn chưa tới một phần trăm, cả đời này không có sờ qua trường cung hán tử có thể dễ dàng đem trường cung banh thành trăng tròn, nhưng đừng hy vọng bọn họ có thể bắn trúng bất kỳ nhắm vào đồ vật.

Đóng

Vì lẽ đó uy lực lớn nhất là tập trung ở đồng thời bình hành bắn chụm, chỉ ít bọn họ có thể bắn tới con mắt nhìn thấy phương hướng, như quăng xạ cái gì chính là tai nạn, trời mới biết bọn họ có thể hay không bắn tới trên đỉnh đầu, rơi xuống cắm vào chính mình hoa cúc?

Ba trăm trường cung, ba cái ba kém liên tục xếp hàng. Xạ, liên tục mũi tên như hạt mưa đem giữa song phương không gian trải rộng, đao thứ nhất dây cung vang động, đao thứ hai dây cung kế tục vang động, lại là đao thứ ba, ở cái này lặp lại trong quá trình, 900 con tên dài bị bắn ra ngoài, ở trước mắt mọi người, một mảnh tên dài trải rộng từng lâm đứng vững ở trước mắt.

50% tên dài thất bại, sắc bén thú răng tiến tất cả đều xuyên trên đất, rất nhiều đụng vào nhau, dựng thành bao nhiêu đồ án, nhưng ở từng lâm dưới, nhưng là từng cái từng cái loại nhỏ đồi núi, tên dài như Bạo Phong, đem hoang nhân như cây lúa bình thường thổi ngã, hơn trăm cái hoang nhân cứ như vậy ngã xuống, thậm chí không thấy rõ bọn họ khi chết đáng vẻ, chỉ có máu tươi tụ hợp lại một nơi, uốn lượn hướng về chỗ trùng địa chảy tới.

Lần thứ nhất giao thủ, một người không thương, giết người hơn trăm, đây là hoang dã người chiến trường kỳ tích, để trên đỉnh núi quan chiến bộ lạc các dũng sĩ đang hoan hô bên trong, cũng cảm thấy một tia sợ hãi, lúc nào, bọn họ đã cường đại đến trình độ như thế này?

Can Từ hai mắt sáng sủa dị thường, như tám trăm ngôi kỳ đà cán mũ, một trái tim thùng thùng nảy lên, sắp bính ra cuồng hống, trương Tiểu Cường quyết định tác chiến đội ngũ quy phạm hoá huấn luyện sau khi, phần lớn dũng sĩ kết giao nô đều bị chia làm bốn chi đội ngũ, một mực bên ngoài gian khổ huấn luyện, hầu như không người nào có thể lý giải, chỉ là đối với Thiên Trảo sợ hãi, bọn họ không thể không ôm bắt miễn đi xếp thành hàng chạy bộ, phối hợp lẫn nhau.

Trong quá trình này từng xuất hiện đủ loại tiêu cực cùng chống lại, đều bị Cao Phong cường chế tính áp chế, thậm chí trừng phạt không ít người, lại dùng lượng lớn ăn thịt làm khen thưởng, mới cuối cùng đem những người này cả hợp lại cùng nhau, đây vẫn chỉ là thô bộ chinh hợp, cũng không hề đạt đến Cao Phong trong lý tưởng trình độ.

Cho dù là như vậy, đạt được chiến tích cũng đủ để cho người săn mồi lú lỏi, hoang nhân ở mũi tên biên giới không dám tới gần, hơn trăm thi thể của chiến hữu cùng máu tươi, tàn khốc báo cho bọn họ, trước mắt đám người kia cũng không dễ trừ, nếu là tiếp tục hướng phía trước phóng đi, trời mới biết còn muốn chết bao nhiêu người?

Một trận tiếng cổ vũ vang vọng chiến trường, nhưng là lúc trước đám người chạy tứ tán, bọn họ vẫn trốn ở nơi không xa phóng tầm mắt tới chiến sự, nhìn thấy bộ lạc tiêu Thắng, lập tức ngông cuồng lên, lớn tiếng ồn ào, cổ động Cao Phong đội ngũ về phía trước, đi đem hoang nhân đánh tới bởi hoa lá, nhiều người hơn nhưng nhìn mũi tên đuôi trên Thuyết Diệt tiền con mắt đỏ lên, nghĩ là thể nào đem đầy đất Thuyết Diệt tiền thu thập được chính mình trong ví : bóp.

Tiếng cổ vũ để Cao Phong nhú mây, bên người các dũng sĩ rồi bắt miễn, lúc này hoang nhân đội ngũ không tiếp tục tiến công, chợt bắt đầu co rút lại, Cao Phong 800 người chính ở vào hai toà trong đỉnh núi, nếu là lui về phía sau, có thể đẩy mạnh đỉnh núi phòng hộ hệ thống, đây mới là hấn dám chính diện tác chiến căn bản, nhưng hoang nhân không lên khi (lâm), không lại về phía trước đẩy mạnh, để hấn cũng có chút xoắn xuýt? Đối lập không phải hấn muốn.

"Người đối diện, đi ra một cái nói chuyện. . . ." Đối lập gần như hơn mười phút, càng nhiều hoang nhân tụ tập lại đây, gần như có gần hai ngàn đáng vẻ, nhưng mỗi người sắc mặt trắng bệch, một bộ sắp đứng không vững đáng vẻ, Cao Phong đem tất cả những thứ này đều đặt ở trong mắt, cũng không biểu thị, mãi cho đến hoang nhân trung gian đi ra cường tráng nhất chiến sĩ.

Chiến sĩ này cùng với những cái khác hoang nhân chiến sĩ như thế, ở trên người vẽ ra bộ xương trắng, trên da cũng phác họa ra các loại sắc thái điểm lệ ngụ ý không rõ đồ án, nhưng ánh mắt của hắn nhưng là tối rực lửa sáng sủa, vũ khí trong tay cũng rất có đặc điểm, là một cả khối đã thú dưới cầm xương, mặt trên dày đặc sắp hàng sắc bén thú răng, tối sắc bén Lão Nha dài đến nửa thước, có thể thấy được đã thú trước khi chết là cỡ nào uy mãnh cuồng dã,

To lớn dưới cảm xương lại như lưỡi hái của tử thần, để cái này vóc người cũng không cao lớn, bắp thịt cũng không cường tráng nam nhân có cùng người khác không giống hẳn tức giận, khi hấn hướng bên này phóng tầm mắt tới thời điểm, trong ánh mắt có tự tin mãnh liệt, phảng phất đối mặt chỉ là một đám gà đất chó sành.

Khoát Nha muốn đứng ra đi, lại như đối mặt cái khác hoang dã bộ lạc người, nhưng Cao Phong bắt lại trở về đem đẩy lên một bên, Cao Phong tự mình đứng ở đội ngũ phía trước nhất, phía sau tối om om đội ngũ san sát như nơi lỏng, không hoảng hốt bất động, cho Cao Phong mang đến mạnh mẽ nhất chống đỡ.

"Ha, là thằng nhãi con?" Nam nhân nhìn thấy Cao Phong gò má, tiếng thứ nhất nói ra hẳn khinh bỉ, nhưng hẳn nhìn thấy Cao Phong khắp toàn thân từ trên xuống dưới, lít nha lít nhít vết thương sau khi, nhất thời yên lặng.

"Muốn đánh thì đánh. . ." Cao Phong ở nam nhân yên lặng trong nháy mắt, đột nhiên bùng nổ ra hẳn gào thét, phía sau tám trăm tên chiến sĩ đồng thời giơ lên vũ khí, biển gầm giống như điên cuồng hét lên nói: "Hô. . . Uống. . ."

"Hô. . . Uống. . ." Hai ngọn núi đầu hơn ngàn người cũng giơ lên vũ khí hoặc là nắm đấm, toàn thân căng thẳng địa dùng lồng ngực khí lưu bùng nổ ra gào thét, như núi lở hải nứt điên cuồng hét lên, để hoang nhân đồng thời biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138 :Cao Phong điều kiện

Bộ lạc dũng sĩ a, các người không biết sắp sửa đối mặt thế nào đối thủ, các người không biết, hoang nhân chiến sĩ có thể đem đại địa bao trùm, có đem gò núi san thành bình địa sức mạnh, các người nhìn thấy chỉ là cuồng thú trên thân thể một cộng lông, chúng ta cũng chỉ là bé nhỏ không đáng kể đội ngũ nhỏ, hoang dã dũng sĩ a, các người chứng minh chính mình vô dụng, các người là chân chính dũng sĩ, đao kiếm của các người không phải dùng để chứa điểm rác rưởi, các người có thể thẳng tắp phía sau lưng, đứng ở ngọn núi hướng về toàn bộ hoang dã rít gào, chúng ta đồng ý tiếp thu các người trở thành chúng ta một thành viên, các người không phải thân nô, không phải kẻ nô, các người là chân chính dũng sĩ, các người hết thấy đều đem bảo lưu, cũng phải nhận được Hoành Dã đại nhân ban thưởng. . ."

Người đàn ông này nghiêm túc lời nói vang vọng đất trời, khó có thể tưởng tượng, này sánh vai Âm đại kèn đồng còn muốn âm thanh vang dội là từ hẳn cái kia cũng không thâm hậu trong lồng ngực hét ra, ở tiếng hô của hẳn bên trong, đã toàn bộ hội tụ hoang nhân đồng thời giơ lên vũ khí phát sinh hô quát, thanh thế so với Cao Phong bên này còn cường đại hơn mấy phần, từng trận tiếng gầm che ngập bầu trời hướng về Cao Phong bên này vượt trên.

Cao Phong hoàn toàn không thấy, hẳn trải qua vô số lửa đạn nổ vang tuyệt vọng trận địa, thế nhưng bên người các chiến sĩ khó tránh khỏi có lay động, ở cái này thông tin cơ bản dựa vào gào thét thời đại, giọng đại cũng là loại ưu thế.

"Nói nhiều hơn nữa đều vô dụng, bất kể là dũng sĩ vẫn là chiến sĩ, đều muốn dùng máu tươi cùng vũ khí để chứng minh, các người chiến thắng chúng ta, phía sau chúng ta cửa lớn sẽ vì các người mở ra, các người thất bại, liền vĩnh viễn chớ quấy rầy chúng ta. . ."

Cao Phong một câu nói, liền đem đối phương xây dựng uy thế tiêu tan hết sạch, song phương mùi thuốc súng nhì một lần nữa dấy lên, song phương chiến sĩ trông mắt đều thiêu đốt đốm lửa.

"Người thật sự quyết định như vậy? Người có thể đại biểu bọn họ quyết định?" Người kia ánh mắt lấp loé, Cao Phong tuổi thực sự quá nhỏ, tuy rằng biểu hiện có lẽ có tiết, có thể quyền có thể điểm, nhưng hẳn cũng không phải là rất tin tưởng.

"Đại trưởng lão. . ." Can Tử đột nhiên giơ lên răng nanh đao gào thét.

"Đại trưởng lão. . . , Đại trưởng lão. . ." Vô số dũng sĩ đồng thời giơ lên vũ khí gào thét lên, Cao Phong chính là của bọn hẳn Đại trưởng lão, là giới về sáng tạo kỳ tích Đại trưởng lão, hẳn ở trong lòng mọi người địa vị không thể so không lộ diện Thiên Trảo kém bao nhiêu, vì lẽ đó trong tiếng hô có chứa chân tâm thật ý sùng kính, cũng làm cho đối phương neho mắt lại.

"Chúng ta là từ vùng phía tây hoang dã giết ra đến thật dũng sĩ, bọn ta đều là từ máu tươi bên trong đứng lên thật nam nhân, chúng ta đồng ý cho các người thời gian nghỉ ngơi, hứa hẹn không sử dụng nữa tên nô, dùng nam nhân phương thức đến một hồi quyết chiến, chúng ta thua, hết thấy đều là của các người, các người thua, vĩnh viễn đừng tiếp tục tới quấy rầy chúng ta. . ."

Đóng

Cao Phong giờ hai tay lên thả xuống, dừng lại hoan hô, trong sáng xa xưa lời nói truyền bá đến đối diện, phía sau dừng sĩ người người biến sắc, mà Cao Từ cũng không khỏi địa nắm một vệt mồ hôi lạnh.

"Ha ha ha. . . , sáng khoái, đây mới là thật nam nhân, chúng ta cũng không bắt nạt người, phái ra một ngàn người, thua chúng ta xoay người rời đi. . . "

Đối phương cười ha ha bên trong, có chứa một tia quái lạ hướng về Cao Phong quát, hiển nhiên đồng ý, Cao Phong nhưng không cảm kích, kể tục quát:

"Chúng ta có thể từ vùng phía tây hoang dã lao ra, sẽ không sợ đối phương quá mạnh mẽ, các người cùng lên đi, ta muốn cho các người biết, cái gì mới thật sự là bộ lạc dừng sĩ. . . "

"Chân chính bộ lạc dừng sĩ" câu nói này như sấm sét nổ vang ở Cao Phong nam nhân phía sau trong lòng, Cao Phong áp ủ nửa ngày yêu cổ động tâm tình vào đúng lúc này, nhen lửa trong lòng chiến ý, đứng đây, vùng phía tây hoang dã như vậy nghiêm khắc hoàn cảnh đều lao ra, nam bộ hoang dã như thể cừu thị hoàn cảnh, bọn họ cũng vẫn như cũ còn sống, bọn họ là chân chính dừng sĩ, còn có cái gì không làm nổi đây?

"Hô. . . Uống. . . , bộ lạc dừng sĩ. . . " Hiển nhiên, đang tiếng gào quyết định thắng bại giai đoạn, Cao Phong này một con chiếm cứ phía trên, chỉ ít ở Cao Phong nói ra tám trăm chiến ba ngàn thời điểm, nhuệ khí liền bị Cao Phong cướp đi, cho dù hoang nhân chiến sĩ cũng là bội phục.

"Chắc chắn sao. . . " Khoát Nha nhìn đối diện một nửa đứng thẳng, một nửa dưới trướng hoang nhân sầu lo hướng về Cao Phong hỏi dò.

Cao Phong con mắt một mực quan sát đối phương, không buông tha trên người bọn họ bất kỳ chi tiết nhỏ, từ trên mặt bọn hắn về mặt, vũ khí trong tay sạch sẽ cùng bảo dưỡng, còn bọn hắn nữa dơ bẩn giày rom, hết thấy địa phương đều đang quan sát, nghe được Khoát Nha đặt câu hỏi, theo bản năng lắc lắc đầu.

"Vậy làm sao bây giờ? Nếu không, chúng ta lui về, để mặt trên xe bắn tên đánh bọn họ, cũng coi như đi. . . "

Khoát Nha có chút nóng nảy, ừng ực chuyển loạn con người tìm kiếm khắp nơi cái gì, Cao Phong thờ dãi một hơi nói rằng: "Ta không chắc chắn đem bọn họ diệt sạch, chỉ có thể đem bọn họ đánh tan. . . "

Nói xong còn lắc đầu, một bộ rất không cam tâm đáng về, diệt sạch cùng đánh tan là hai loại khái niệm, người trước sẽ làm đối phương sợ sệt, 800 người diệt sạch ba ngàn người, vẫn là ba ngàn tinh nhuệ hoang nhân chiến sĩ, mặc kệ đặt ở chỗ nào đều là không sai chiến tích, thế nhưng hiện tại, phía sau đội ngũ huấn luyện thời gian vẫn là quá ngắn, nếu như cho hắn thời gian một năm, hắn nhất định sẽ không để cho đối phương chạy mất một cái?

"Thần mã? Người còn muốn diệt sạch? Tam Trảo, người có phải hay không đầu không thoải mái? Có cảm giác hay không ngực trầm. . . " Khoát Nha đem trọng điểm chuyển đến Cao Phong trên người, cái kia thân thiết đáng về, quả thực khiến người ta phát lạnh, nếu là Thiên Trảo ở đây, lại sẽ nói thầm Cao Phong xu hướng tình dục vấn đề, khi (làm) Khoát Nha đuổi ra móng vuốt đi dò xét Cao Phong cái trán nhiệt độ là, lại bị Cao Phong một cái tát đánh bay.

"Điều chuẩn bị kỹ càng, bọn họ muốn động. . . " Cao Phong nhìn thấy những người kia bắt đầu kiểm tra vũ khí thời điểm, đột nhiên phát sinh quát lớn, một mực chuẩn bị bộ lạc các dừng sĩ tất cả đều tập trung tinh thần nhìn chăm chăm đối phương.

Từng cái từng cái hoang nhân mang theo lười biếng từ dưới đất đứng lên đến, hoạt động thân thể, làm cho người ta có chút tùy tiện cảm giác, cũng làm cho bộ lạc các dừng sĩ nhìn thấy nhục nhã, bọn họ cho rằng hoang nhân đây là cố ý coi rẻ bọn họ, chỉ có Cao Phong biết, hoang nhân không có xem thường bọn họ, cho dù đem bên người mọi người đặt ở hoang nhân vị trí, tương tự sẽ như vậy.

Hoang nhân trong lòng mình cũng tràn đầy quái lạ, bọn họ không phải biết Cao Phong là gốc × đây? Vẫn là gốc ×? Dĩ nhiên để thể lực tiêu hao rất nghiêm trọng kẻ địch nghỉ ngơi, phương thức này chiến đấu, để bọn hắn cảm thấy buồn cười, cũng cảm thấy kính nể, chỉ ít, bọn họ không làm được.

Càng khiến người ta cảm thấy quỷ dị chính là, đối phương hứa hẹn từ bỏ sử dụng tên nỏ, từ bỏ ngang nhau nhân số đối chiến, như quân tử khiêm tốn, đối phương quân tử phong độ để bọn hắn cảm thấy, đối phương là muốn từ sớm rút?

Cũng không hề thật sự hi vọng đối phương từ bỏ sử dụng tên nỏ, từng mặt nạ có hoang nhân đặc sắc da thú thuần đặt ở đội ngũ đằng trước nhất, từng cái từng cái hoang nhân hoạt động axit lactic chùng chắt tứ chi, muốn từ tán lại tê dại bên trong giải thoát đi ra, vào lúc này, bộ lạc dừng sĩ chiến trận đã bắt đầu hướng bên này đẩy mạnh, dĩ nhiên muốn chủ động tiến công bọn họ.

"Để bọn hắn nhìn, hoang nhân phương thức chiến đấu, đều chú ý, làm hết sức bất sống, người tiểu trướng lão kia nhất định phải bất sống, ta muốn tận mắt xem hắn chiến bại sắc mặt. . . "

Quát to một tiếng ở hoang nhân trong đội ngũ lan truyền, gọi hàng gia hòa không có chút nào quan tâm lời của mình sẽ bị Cao Phong nghe được, hoang nhân đã đem bộ lạc dừng sĩ cho rằng là mỹ thực, chỉ chờ mở món ăn thời gian.

Chương 139 :Trận tuyến giao phong

Hoang nhân số lượng là Cao Phong bên này bốn lần, đứng ở đỉnh núi Can Từ đám người trong lòng nắm bắt mồ hôi lạnh, cái trán liễu lĩnh mồ hôi nóng, toàn thân đều bị mồ hôi ướt đầm, miệng làm lưỡi khô nhìn một lớn một nhỏ hai cái phương trận lẫn nhau tới gần.

Cao Phong tám trăm dũng sĩ hai trăm đao thuần thủ, hai trăm trường mâu tay, còn có bốn trăm trường đao tay sắp hàng đội ngũ chỉnh tề, đối lập có vẻ gấp gáp, mà hoang nhân thì lại tán khả là mờ, trong đội ngũ cũng không hề phối hợp, bọn họ đại thể phân ra phòng ngự thuần bài thủ sau, liền đem các loại vũ khí hỗn tạp cùng nhau, ở trong lúc đi, liền như tản ra con vịt, vô biên vô hạn, thời khắc này bộ lạc cùng hoang nhân liền phân chia đi ra, bộ lạc dũng sĩ chẳng chút có hứng thú, tiến thối như một, rất có đoàn đội khí thế, mà hoang nhân. . . , ghé gớm cho dù cái đội.

Hoang nhân chuẩn bị đem Cao Phong vây quanh lại đây, hai cánh trận hình cách đến khá là mờ, trung gian đội ngũ bởi vì khoảng cách quan hệ cùng hai cánh tách rời, điểm này ai cũng không chế không được, cũng không có ai quan tâm, song phương đều ở lẫn nhau tới gần.

Bộ lạc dũng sĩ tiểu phương trận chỉnh tề như một, từ đầu tới cuối duy trì cùng tiến vào cùng lùi trận hình, lại như bước bước chân thư thả gài má, hướng về to lớn bóng tối hình thành quái thú đi tới, rất nhiều ở phía xa vây xem gia hỏa đã cho Cao Phong phản tử hình, nhận định bộ lạc dũng sĩ tuyệt đối sẽ toàn quân bị diệt.

Ngay khi song phương giao tiếp trong nháy mắt, hoang nhân môn bùng nổ ra đỉnh tai nhức óc hoan hô, để Can Từ tâm huyết chút nữa bính ra cuồng hống, nhưng nhìn thấy từng mặt tầm khiến bị hoang nhân vút bỏ, quơ múa răng nanh đao hướng về bộ lạc dũng sĩ nhào tới, bọn họ đã vọt qua ba mươi mét từ vòng tuyến, cũng không như trong tưởng tượng mũi tên, để hoang nhân môn đang vui mừng điên cuồng.

Cuồng nhân hoang nhân hò hét bên trong, quơ múa răng nanh đao, như bầy sói hỗn loạn hướng về con mồi xông tới, một giây sau, bộ lạc các dũng sĩ bạo phát gào thét, từng mặt tầm khiến đột nhiên hợp lại cùng nhau, nghênh tiếp vô số răng nanh đao chém vào, đao thứ nhất sau khi, vô số hoang nhân nhào tới đem phía trước hoang nhân chiến sĩ đụng phải trên khiên.

Trung lộ hoang nhân gần như có một ngàn năm, sáu trăm người, một ngàn năm, sáu trăm người nhét chung một chỗ sức mạnh là to lớn, bộ lạc dũng sĩ tầm khiên phẳng phát bị xe nâng đẩy ra thùng đựng hàng, từ từ lui về phía sau, song phương đều bùng nổ ra gào thét, vô số vũ khí ở hai bên san sát.

Người của hai bên đều ở lẫn nhau đè ép, bộ lạc người muốn ổn định, hoang nhân muốn đột phá, song phương trên đỉnh đầu lao như mưa, tương tiếp hướng về đối phương trận hình rơi đi, như rừng trường mâu khoảng chừng : trái phải lay động, đem từng cây từng cây lao đánh xuống, hoang nhân bên kia thì lại ở lao đâm trúng sau phát ra tiếng kêu thảm.

Tiếng kêu thảm thiết hai bên đều có, bộ lạc dũng sĩ cũng có người bị lao đâm trúng, chỉ là số lượng muốn so với hoang nhân ít hơn nhiều, ngay khi lẫn nhau đè ép gần có thời điểm, trường mâu tay đột nhiên thả xuống trường mâu, hoành đến hàng trước đao thuần thủ bả vai, từng cây từng cây sắc bén trường mâu như rắn độc răng nọc, để đè ép hoang nhân phát sinh tiếng rít chói tai.

Đóng

Ở Cao Phong quát lớn bên trong, trường mâu đột nhiên đâm ra, từng cái từng cái hoang nhân ngực liền bị đâm thủng, về phía trước ngã chổng vó ở trên khiên, máu tươi ở trường mâu rút ra trong nháy mắt, bắn nhanh ra từng mảng từng mảng sương máu, vừa đúng lúc này, song phương lao cũng đã tiêu hao hết, bộ lạc dũng sĩ trận hình chấn động mạnh một cái, đột nhiên lui về phía sau, ném từng bộ từng bộ thi thể.

Thi thể ở một khắc tiếp theo bị chen lên đến hoang nhân nhấn chìm, lại là một loạt trường mâu đâm ra, hoang nhân chiến sĩ cũng trong lúc đó bị xuyên thủng hàng trước nhất, lại là một trận sương máu phiêu linh, sương máu phun trào bên trong, tầm khiên lần thứ hai lui về phía sau, lập lại trước đó chống đối, ám sát.

Song phương thể lực vào đúng lúc này thể hiện đi ra, hoang nhân chiến sĩ trước đó đường dài chạy trốn, lại trải qua nghỉ ngơi ngắn ngủi, toàn thân chưa đau, rất dễ dàng mệt mỏi, mà bộ lạc dũng sĩ lại có chỉ cần không ngừng lùi về sau, tiêu hao sức mạnh cũng không lớn, liền ngay cả trường mâu tay cũng chia làm hai nhóm ám sát.

Hoang nhân lại như một cái bị tước bì đại khoai tây, từng tầng từng tầng bị suy yếu, hai cánh trận hình còn ở hướng về trung gian dựa vào, liên tục năm lần sóng ám sát, trung tuyến hoang nhân đã mất đi một phần ba nhân thủ, thậm chí ở hoang nhân đội ngũ mặt sau, từng bộ từng bộ ngã vào thi thể trên đất hầu như đem đại địa che giấu.

Chiến trường vĩnh viễn không thể dùng số lượng quyết định tất cả, hơn một ngàn sáu trăm người trung tuyến hoang nhân ở trong thời gian ngắn mất đi năm trăm cái chiến sĩ, lập tức để bộ lạc áp lực giảm bớt rất nhiều, vừa lúc đó, nghỉ ngơi dưỡng sức trường đao tay chia làm hai cái đội ngũ, từ trận sau hai bên tách ra hai bên, như hai cái súc thể một lúc lâu rắn độc đột nhiên mở ra Lão Nha đập ra.

Sau một khắc, lại là một lần sóng ám sát, hoang nhân chiến sĩ lần thứ hai mất đi hơn trăm người, tuy rằng bộ lạc dũng sĩ đao thuần thủ cũng tổn thất không ít, nhưng đao thuần thủ vĩnh viễn sẽ không một mình chiến đấu, bên người xuất hiện lỗ hổng, sẽ tới gần bù đắp, phòng tuyến từ đầu đến cuối không có bị xuyên thủng, mà hoang nhân nghiêm trọng mất máu, đã mất đi kế tục đẩy mạnh động lực, đây là thời gian bộ lạc dũng sĩ phản kích đến rồi.

Trường đao tay đột nhiên từ đao thuần thủ hai bên đập ra, trong nháy mắt nhảy vào không có trận hình hoang nhân chiến sĩ trung gian, trường đao tay

đều là cùng một màu bộ lạc dũng sĩ, cho dù đối mặt tình thế nhất hoang nhân chiến sĩ, bộ lạc dũng sĩ cũng có thể vượt qua một bậc, chứ nói chi là ở hoang nhân thể lực lớn tiêu hao, sức mạnh bị liên lụy ở tâm khiến trận hiện tại?

Trước đó kêu thảm thiết là từng trận, mỗi lần ở trường mâu đâm ra sau khi, kêu thảm thiết sẽ vang lên, sau đó liền giống bị ấn xuống tạm dừng kiện âm hưởng, hiện tại kêu thảm thiết là liên tục không dứt, ở ồn ào tiếng hô bên trong, trường đao tăng gấp bội vũ, bộ lạc dũng sĩ đem giết chóc nghệ thuật bày ra đến mức tận cùng, mỗi người bọn họ đều có độc chém hai cái, thậm chí mấy cái hoang nhân chiến sĩ chiến kỹ.

Giờ khắc này nhưng là hai cái chiến sĩ phối hợp lẫn nhau, cũng sẽ không bao giờ độc thân đối địch, một người làm bộ muốn chém, ở hoang nhân chiến sĩ cuồng quát chống đối trong nháy mắt, mặt khác một con răng nanh đao liền ung dung thu gặt tính mạng của hắn.

Từng mảng từng mảng hoang nhân ngã xuống, rốt cục, hoang nhân tan vỡ ra, bọn họ đột nhiên phát hiện, trước, tả, hữu tất cả đều là bộ lạc dũng sĩ, mà viện binh của bọn họ còn ở hướng bên này chạy tới, nhưng bọn họ bên này đã tử thương hầu như không còn, cho dù trợ giúp chạy tới cũng không có thắng cơ hội, lúc này mới có người hối hận ném đi tấm khiên.

"Đao thuận thủ lùi lại. . ." Cũng không còn hoang nhân nỗ lực chủ động công kích đại trận, Cao Phong ở song phương thoát ly trong nháy mắt cao giọng hạ lệnh, mệnh lệnh ở tiếng gầm rống động chiến trường cũng không nổi bật, nhưng ở đao thuận thủ trung gian đâm máu đầy người Khoát Nha nhìn thấy Cao Phong thủ thế lập tức gào thét, tiếng hô bên trong, quyền đâm cước đá đem đỏ mắt lên không chịu lùi về sau đao thuận thủ môn xưa đuổi đến mặt sau.

Từng dãy trường mâu tay thay thế đao thuận thủ, bọn họ mới là lần này tác chiến chủ lực, khám thương đâm vong, trường mâu tuy rằng đơn giản, nhưng uy lực to lớn nhất, đặc biệt có tổ chức trường mâu tay, bọn họ sắp xếp đội hình chỉnh tề, từng bước một hướng về bắt đầu tan vỡ hoang nhân đi đến, chỉnh tề như một đội hình để dựng đứng trường mâu như hoạt động rừng rậm.

"Giết. . ." Hắc Trảo dũng sĩ là bộ lạc dũng sĩ chỉ huy, ở trước đây, bọn họ là công cố chấp sắc bén tinh nhuệ, ở hiện tại, bọn họ là tiểu đội liệt quan chỉ huy, bọn họ nắm giữ phong phú kinh nghiệm tác chiến, mỗi người đều là tử trong đồng người chết bỏ ra ngoài Ác Quỷ, bọn họ luôn có thể duy trì đầu óc thanh tỉnh, truyền đạt chính xác mệnh lệnh.

Từng dãy trường mâu như khổng tước xòe đuôi, hướng về phía trước triển khai, từng cái từng cái quơ múa vũ khí hoang nhân bị từ cạnh xéo đâm tới trường mâu cái đâm thủng, chết không nhắm mắt, đây cũng là Cao Phong một hạng cải cách, trường mâu tay đều là một chọi một hướng về đối thủ ám sát, như vậy rất dễ dàng bị đẩy ra, nhưng hướng về hữu tâm nhưng là một loại giáo quyết lừa dối nghệ thuật.

Hoang nhân đều đang chăm chú chính diện trường mâu tay, tuyệt đối sẽ không nghĩ đến ám sát đến từ bên cạnh người, bởi vì bên cạnh người đồng bạn cũng sẽ không tưởng đến, ám sát mục tiêu không phải là mình, mà là người ở bên cạnh, loại đột nhiên này mà đến kinh biến sẽ làm đầu óc của bọn họ chần chờ một giây đồng hồ, chờ bọn họ nhớ tới muốn làm chút gì thời điểm, từ bên cạnh người đến đầu mâu đã đem bọn họ xuyên thủng. . .

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140 :Cao Phong chiến lược ý đồ

Dùng sụp đổ hình dung lại hình tượng bất quá, từng tầng từng tầng thi thể ngã trên mặt đất, hình thành những nhện khắp nơi bàn cờ, song phương lại như trắng đen tử trên bàn cờ tranh tài, ván cờ vừa xem hiểu ngay, bộ lạc dũng sĩ đã đánh tan trung tuyến hoang nhân, trước sau chỉ dùng ngắn ngắn hơn nửa canh giờ thời gian, tử vong nhân số cũng không vượt quá hai trăm, mà hoang nhân chiến sĩ đã toàn không chống lại tâm.

Đến lúc này, bị đánh tan trung tuyến như trước có so với bộ lạc chiến sĩ càng nhiều người, trên đỉnh núi Can Tử trọn mắt ngoác mồm, loại nhỏ phương trận ở hào phóng trận đề xuống gian nan lùi về sau, vốn tưởng rằng không ổn, không nghĩ tới sau đó phát sinh nghịch chuyển, chưa kịp thấy rõ, hào phóng trận là được năm bề bảy mảng, mà lúc này, hai cái bằng nhau với tiểu phương trận hàng ngũ chính đang hướng về ở giữa chiến trường áp sát.

Hai cánh bọc đánh đội ngũ cũng không hề làm lỡ quá đã lâu, mấy ngàn người giao chiến, ở rộng lớn trên chiến trường cũng xác thực không coi là cái gì cảnh tượng hoành tráng, nhưng Cao Phong thông qua nhạy cảm chiến trường xúc giác đến không chế nhịp điệu, ở đội ngũ lùi về sau thời điểm, dùng không gian đem đối lấy thời gian, lại thời gian sử dụng tới kéo trời cao.

Như một đầu tẩu lên khúc, đem hết thấy quyền chủ động đều nắm giữ ở trong tay chính mình, đương nhiên, cái này cũng là phía trên chiến trường chỉ cần chỉ huy 800 người, hết thấy dẫn đầu đều là Hắc Trảo dũng sĩ, có thể trước tiên lĩnh hội ý của chính mình, do đó bằng phản ứng nhanh thi hành mệnh lệnh.

Trung tuyến là Định Hải thần châm, hai cánh là quyết thắng then chốt, nhưng một khi Định Hải thần châm không có, hai con cánh liền trở thành cô treo ở ngoài ngóc điều, rất đơn giản, trận hình vẫn như cũ hoàn chỉnh bộ lạc dũng sĩ có thể thu thập 1,600 người đại bộ đội, từng vị bọn họ hiển nhiên không có vấn đề, hướng hô bọn họ bởi vì đoàn người che chắn không nhìn thấy một mặt khác xuất kích đội ngũ, cho bọn họ một loại độc thân tác chiến ảo giác.

Tinh báo không ngang nhau, tin tức không đủ, để chiến trường trở thành hai cực phân hoá xu thế, một phương vẫn như cũ nắm giữ tuyệt đối binh lực, nhưng vận vật người người tự nguy, một phương chính trực nghi đem còn lại dừng đuổi giặc cùng đường, không có bất kỳ bản khoán nào, Cao Phong cũng chưa từng đem sự chú ý chuyển đến hai bên, chỉ là không ngừng tan rã trung tuyến cuối cùng tụ tập hoang nhân chiến sĩ.

Lúc trước giọng nói lớn gia hỏa một mực hò hét thu nạp đội ngũ, nhưng bốn phương tám hướng đâu đâu cũng có chạy trốn người, hấn kéo lại một cái, kéo không được một trăm, chém giết hai cái, cũng chém giết không được hai mươi, một cái hoảng hốt, hấn cùng Cao Phong đối đầu, trong đầu cái gì đặc ý cùng kiều ngạo cũng không có, nhiệt huyết trùng đầu, để hấn không để ý song phương tuổi trên chênh lệch, quơ múa dưới cầm xương hướng về Cao Phong phóng đi.

Cao Phong hai tay tìm thấy súng lục, đầu óc lóe lên, lập tức từ bỏ, trước mắt người này có vẻ như vẫn chưa thể từ, rút ra Từ thần loan đao liền đến đón, to lớn dưới cầm xương như cán dài liềm đao hướng về Cao Phong vung vẩy hạ xuống, Từ thần loan đao thập tự giao nhau ngăn trở trước mặt, đang kịch liệt tiếng va chạm bên trong, đồ nát thứ răng chung quanh bay vút, mà to lớn lực phản chấn cũng làm cho Cao Phong "Xoạt" địa bay ngược ba, năm mét, hai chân trên mặt đất lồi ra hai đạo mương rãnh, có chút kinh ngạc nhìn đồng dạng giết mình nam nhân.

"Các ngươi thua. . . ." Cao Phong chỉ nói ba chữ, bên cạnh hai người chu vi, tiếng la giết cùng tiếng kêu rên, tiếng kêu thảm thiết như chợ bán thức ăn ồn ào.

"Ta còn không có thua. . . ." Nam nhân dùng chính mình gào thét trả lời Cao Phong, lần thứ hai phát lên dưới cầm xương hướng về Cao Phong phóng đi, lần này Cao Phong hai tay buông ra Từ thần loan đao, đột nhiên gia tốc nhắm phía nam nhân, dưới cầm xương hướng về hấn chém ngang trong nhảy mắt, đột nhiên trượt tới trên đất một cái trước nhào lộn, hai tay chống đỡ mặt đất, hướng lên trên bắn ra chân phải, mạnh mẽ đá vào tay của đàn ông khuỷu tay trên.

Đóng

Dưới cầm xương đột nhiên mất đi sự khống chế, tay của đàn ông cánh tay mang theo chính mình không khỏi mà lùi về sau một bước, vừa đúng lúc này, Cao Phong Tào Đường thói ôm lấy nam nhân gót chân, đột nhiên đem nam nhân kéo đến trên đất, nam nhân tại tiếng hô bên trong hướng về mặt đất ngã xuống, dưới hai tay đi chống đỡ mặt đất, không giống nhau : không chờ toàn thân ngã xuống, sắc bén băng hàn răng cưa loan đao đã treo ở cổ họng của hấn trên. . . .

"Đại trưởng lão? Cứ như vậy thả bọn hấn sao?" Nhị trưởng lão rất không cam tâm, dựa theo vùng phía tây hoang dã quy củ, phạm là bị bọn họ đánh bại hoang nhân, từ không nói, sống sót tất cả đều là khế nô, người thất bại hết thảy đều là người thắng chiến lợi phẩm, nhưng Cao Phong cứ như vậy thả bọn hấn, liền vũ khí đều không có đoạt lại, tùy ý những người này rời đi?

Không chỉ là Nhị trưởng lão nghi vấn, cũng là đại đa số chiến sĩ nghi vấn, 800 người nghênh chiến ba ngàn người, ở bất cứ lúc nào đều là một hồi lừng lẫy, xuất kích người mỗi đều ôm chắc chắn phải chết quyết tuyệt, bọn họ thắng rồi nên có hưởng thụ thành quả thắng lợi quyền lợi, Cao Phong đem tất cả những thứ này chấp tay dâng cho người, để bọn hấn làm sao cam tâm?

"Đúng đấy, tại sao không cần Nguyên Đồ nô còn có trường cung? Nói không chắc ta chỉ dùng từ mười mấy người liền có thể đánh bại bọn họ, nào giống hiện tại, chết rồi hơn một trăm người. . . ."

Đây là Hắc Trảo dùng sĩ nói, tâm tình nhìn qua rất trầm thấp, hấn phụ trách bách nhân đội hầu như tổn thất hầu như không còn, chỉ còn lại không tới hơn hai mươi cái nhìn qua hoàn hảo, còn lại hầu như chết trận.

"Lời này là các ngươi hỏi sao? Muốn tạo phản a?" Một tiếng rống to, thô bạo Can Từ vọt lên, trong tay răng nanh đao thị uy tính vung vẩy, khiến người ta sợ hãi hung ác gò má bắp thịt vận vẹo, như nuốt sống người ta Ác Ma.

"Các ngươi cũng không muốn nghĩ, ăn, dùng, bên nào không phải Đại trưởng lão làm ra? Các ngươi ở vùng phía tây hoang dã ăn chính là cái gì? Ở đây ăn chính là cái gì? Ăn thịt này một lúc ít đi các ngươi? Không phải là mấy cái khế nô sao? Cùng các ngươi ăn được cái bụng đồ vật bên trong so giá trị làm một người cái gì?"

Can Từ dừng lại : một trận hàm thương giáp bỗng làm cho tất cả mọi người đồng thời xấu hổ, Can Từ nói không sai, khoảng thời gian này, bọn họ mỗi một bữa đều có canh thịt hoặc là thịt nướng ăn, còn có hoang dã mạch làm thành mì phở, cái nào dừng lại : một trận không phải ăn bọn họ miệng đầy bốc lên dầu? Tất cả những thứ này đều là Cao Phong tránh đến, cùng bọn hấn vẫn đúng là không hề có một chút quan hệ.

"Can Từ thúc, đừng mắng, có vài thứ hay là muốn cho bọn họ nói một chút. . . ." Cao Phong đến không hề tức giận hoặc hậm hực, vì là binh sĩ cung cấp đồ ăn cho bọn họ quân lương, đối với Cao Phong tới nói, là lại chuyện không quá bình thường, chỉ là trong bộ lạc tài chính không cho phép, hấn vừa không có thu thuế, bằng không, hấn đồng ý trả giá nhiều thứ hơn đi tưởng thưởng binh sĩ, dù sao, bọn họ trả giá nhưng là sinh mệnh.

"Chúng ta có thể chiến thắng ba ngàn hoang nhân, nhưng hoang nhân sẽ lần thứ hai phái ra 30 ngàn, 130 ngàn, đến lúc kia, cho dù phòng ngự của bọn ta công sự kiên cố hơn nữa, cũng không thể kiên trì bao lâu. . . ."

Cao Phong vừa nói như thế, rất nhiều người sắc mặt đều thay đổi, Thiên Trảo bộ lạc chết no chỉ có hơn ba ngàn cái nam nhân, có thể ra chiến trường chỉ có hai phần ba, 800 người cũng có thể chiến thắng ba ngàn, nhưng hai ngàn người tuyệt đối không thể chiến tranh 30 ngàn.

"Các ngươi cũng không kém khế nô, không có có thể cung cấp các ngươi trồng thổ địa, cho dù cho các ngươi khế nô, các ngươi cũng không có thể nuôi sống, vì lẽ đó chiến lợi phẩm có cũng được mà không có cũng được, chờ một chút để Can Từ từ vật tư bên trong điều lấy có thể đủ đồ vật cho các ngươi bồi thường. . . ."

Cao Phong để rất thêm ra chiến các dũng sĩ hổ thẹn, liên tục xua tay nói không nên, nhưng bị cao đẳng nghiêm nghị ánh mắt cho ngăn lại.

"Các ngươi là vì bộ lạc xuất chiến, đây là bộ lạc đối với các ngươi bồi thường, đương nhiên, chết trận nam nhân sẽ có gấp ba bồi thường, bọn họ đòi sau cũng sẽ nhận được thống nhất cung dưỡng mãi đến tận thành niên, chỉ cần bộ lạc không diệt vong, các ngươi liền vĩnh viễn không cần lo lắng đời sau của mình không có cơm ăn."

Từ Khoát Nha A Ma đối với Khoát Nha A Đại lạnh lùng liền có thể nhìn ra, bộ lạc trợ cấp chế độ rất tồi tệ, các dũng sĩ không có bảo đảm, chết trận cũng sẽ không đạt được ưu đãi, những kia thương tàn bộ lạc dũng sĩ nếu là không thể ra chiến, quá cũng là so với thân nô cường một điểm, vì lẽ đó cây táo địa cùng khế nô liền trọng yếu lên, hiện tại không có những thứ đồ này cho bộ lạc dũng sĩ, Cao Phong tự nhiên gánh vác lên bọn họ nỗi lo về sau.

Một trận giằng giải hạ xuống, các dũng sĩ kết giao nô môn đều cảm thấy thoải mái, nhưng trong lòng vẫn là có một cây gai, tại sao ở cuối cùng trong chiến dịch không sử dụng tên nô cùng trường cung? Như vậy sẽ thiếu chết bao nhiêu người?

"Kỳ thực, ta có thể mang thương vong rơi xuống thấp nhất, rất nhiều người cũng không có cần thiết chết. . . ." Cao Phong kiếp trước chỉ chiến sĩ, hấn giải những người này trong lòng đang suy nghĩ gì, thẳng thắn nói ra mọi người nghi ngờ trong lòng, câu nói bên trong có chứa nhân nhạ thương cảm, trước đó hỏi dò Hắc Trảo dũng sĩ rất không dễ chịu cảm lấy đầu, có vẻ như cái vấn đề này là hấn hỏi lên.

"Bất quá, cho dù chúng ta đánh thắng, hoang nhân vẫn là sẽ không chịu phục, bọn họ sẽ cho rằng, chúng ta là dựa vào vũ khí thức ăn ngon thủ thắng, vì trả thù, nói không chắc bọn họ hội tụ tập càng nhiều hoang nhân chiến sĩ lại đây, mục đích của chúng ta không phải giết bao nhiêu hoang nhân chiến sĩ, mà là sống tiếp, cho nên chúng ta không dựa vào những thứ đồ này, đường đường chính chính chiến thắng ba ngàn hoang nhân, các ngươi tưởng tượng một chút, chúng ta vô dụng loại vũ khí này, liền có thể chiến thắng bốn lần hoang nhân, nếu như chúng ta có những vũ khí này, chúng ta có thể chiến thắng bao nhiêu hoang nhân?"

Cao Phong vừa nói như thế, tất cả mọi người tâm tình dâng trào, hầu như mỗi người trong đầu đều tránh qua một con số: "Gấp mười lần. . . ."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141 :Ích phiên phức

Lúc này đã không lòng người bên trong lại có thêm mụn nhọt, bọn họ vốn là hoang dã dũng sĩ, càng hiểu nam nhân cách thức chiến đấu, lúc trước xoắn xuýt chỉ là thương vong vấn đề, điểm xuất phát cũng là phòng thủ sức mạnh vốn là không đủ, nhưng Cao Phong vừa nói như thế, bọn họ sẽ hiểu, mặc kệ giết nhiều hơn nữa hoang nhân, bọn họ cũng không thể giết chết hết thủy hoang nhân, mà mục đích của bọn họ chỉ là sống tiếp, vì lẽ đó, làm hết sức không làm tức giận hoang nhân mới là thượng sách.

"Sống tiếp, chúng ta người bị chết nhiều lắm, quá nhiều hài tử không còn A Đại, chỉ cần có thể sống sót, chúng ta liền có thể sinh ra càng nhiều hài tử, bồi dưỡng càng nhiều dũng sĩ, hiện tại, bộ lạc của bọn ta xuất hiện người thứ nhất Thiên Trảo, hấn là Hiên Phong Già La, là bảo hộ giả vĩnh viễn không thể chiến thắng cường giả, chúng ta còn có mới bảo hộ giả gia nhập, hấn là thuộc về Thiên Trảo bộ lạc nguyên lão, sau đó chúng ta sẽ càng ngày càng lớn mạnh, những bộ lạc khác đều biến mất sau khi, vùng phía tây hoang dã chỉ có thể có một cái bộ lạc, đó chính là Thiên Trảo bộ lạc, có thể có một ngày, toàn bộ hoang dã đều là chúng ta. . . ."

Cuối cùng, Cao Phong làm tổng kết tính diễn thuyết, nghe Cao Phong tuyên ngôn, người người kích động không tên, hầu như mọi người vào đúng lúc này chân chính nhận rồi Cao Phong tất cả quyết định, Nhị trưởng lão càng kích động, hấn còn không biết Hắc Trảo đã biến thành Thiên Trảo, bộ lạc có càng to lớn hơn phát triển, địa vị của hấn cũng sẽ nước lên thì thuyền lên. . . .

"Chúng ta có muốn hay không. . . ." Lúc trước ba ngàn người đại đội ngũ, giờ khắc này co lại một phần ba, chỉ còn dư lại hơn hai ngàn người, hơn hai ngàn cái hoang nhân chiến sĩ một nửa mạng thương, còn lại cũng ở sau khi thất bại chán chường bên trong thần bất thủ xả, như một đám xác chết đi động, bị Cao Phong đánh bại hoang nhân chiến sĩ khiêng thiếu mất khẩu dưới cằm xương chết lạng về phía trước cất bước, người ở bên cạnh muốn nói lại thôi, nhưng ý tứ vừa xem hiểu ngay.

"Cái gì có muốn hay không? Mất mặt còn ném không đủ sao? Nếu như không phải là bọn hấn thủ tín, chúng ta còn có thể còn lại bao nhiêu người? Hoang dã quy củ là cái gì, các ngươi lại không biết sao? Nhân gia rõ ràng có thể dễ dàng sát quang chúng ta. . . ."

Nói tới chỗ này, trong đầu tránh qua mới bắt đầu trường cung bắn chụm trong nháy mắt, vùng rừng rậm kia tựa như mũi tên, còn có con nhím bình thường thi thể, toàn thân một trận âm hàn.

"Cho dù thủ lĩnh ở đây cũng sẽ không lời nào để nói, bọn họ dùng hoang dã phương thức chiến đấu chiến thắng chúng ta? Còn có cái gì không cam lòng?"

Các người hẳn là vui mừng nơi này không phải Tuyệt Vọng pháo đài, không phải vậy chính là không chết không thôi, đi cùng thủ lĩnh nói rõ đi, bọn họ là hẳn là tôn trọng bộ lạc, chúng ta hẳn là giữ lời hứa, vĩnh viễn không đi quấy rối bọn họ. . . "

Hoang dã chiến sĩ khiến người khác tán đồng, rất nhiều người nghị luận sôi nổi:

"Đúng đấy, muốn không phải là bọn hắn bỏ qua, chúng ta sẽ bị giết chết đi. . . "

"Bọn họ không có sử dụng vũ khí đáng sợ, nếu như vận dụng, từ người sẽ càng nhiều. . . "

"Bọn họ là chính diện đánh bại chúng ta, 800 người đánh bại chúng ta ba ngàn người, còn mặt mũi nào diện đi tìm người khác cho ta báo thù? Ta là không muốn lại trở về, nợ nhân gia một cái mạng a. . . "

"Các người không có phát hiện, kỳ thực bọn họ không cần hạ xuống, ở trên núi nhân gia có phòng ngự vũ khí, loại kia đại nỏ các người lại không phải chưa bao giờ gặp, có thể xuyên thấu ba người vũ khí cường đại a. . . "

Mọi người hỗn loạn nghị luận bên trong, trước đó đề nghị gia hỏa cảm thấy gò má táo hoảng, vào lúc này, đầu lĩnh hoang nhân chiến sĩ kiên định nói rằng:

Đóng

"Những khác bộ lạc chúng ta không quản được, nhưng bộ lạc của bọn ta không nên đối địch với bọn họ, sau khi trở về, đem chúng ta chiến bại tin tức thả ra ngoài, để những bộ lạc khác người cười nhạo chúng ta đi, nhưng ít ra sẽ không còn có người đi găm khối này không cần nổi xương cứng, cũng coi như là hoàn thành hứa hẹn."

Hoang nhân chiến sĩ quyết định hậu quả nghiêm trọng, chắc chắn vì là trận này chiến bại chịu đến xử phạt, nhưng là để cho người khác có thể gây nên chú ý, một cái tác chiến nhân số hơn hai ngàn một điểm bộ lạc, cần gấp mười lần trở lên sức chiến đấu, năm lần trở lên thương vong đi đánh hạ, không người nào nguyện ý không công được cái này tổn thất.

"Xem, rất nhiều bộ lạc người, đều là như cái hướng kia đi, chúng ta có muốn hay không cần bọn họ lại. . . "

Đột nhiên có người cao giọng kêu to, ngón tay phương hướng vừa vặn là Tuyệt Vọng pháo đài phương hướng, bên kia có hơn mấy trăm ngàn người chính hoảng loạn hướng về Bắc Long hẻm núi chạy trốn, nhìn thấy bên này hoang nhân, không khỏi mà bị kinh sợ, như chấn kinh đàn ong giống như chạy tứ tán.

Những người này cũng không phải là toàn bộ, càng xa hơn mặt sau còn có đếm không hết điểm đen nhỏ chính chạy tới, chợt xem cũng không biết bao nhiêu.

"Xem ra cái kia bộ lạc ở nam bộ hoang dã rất nổi tiếng a, chúng ta bại không oan uổng. . . "

Hoang nhân chiến sĩ một tiếng cười khê, nhưng không có hạ lệnh đi chặn lại những người này, hắn quyết định bán cho Cao Phong một ân tình, buông tha mình và bộ hạ ân tình. . .

"Cao quý võ sĩ không cần đề tiện sâu vì bọn họ trợ uy, đem bộ lạc đám kia quý nhất gan bỏ vào Tuyệt Vọng pháo đài, sẽ tiêu hao lượng lớn vật tư cùng đồ ăn, nhưng không thể làm sức chiến đấu bổ sung, bọn họ bản thân liền là bị lưu vong tội nhân, nếu là bọn họ ở trên chiến trường quay giáo, hậu quả rất nghiêm trọng, quyết định của ta không có sai. . . "

Một hồi loại nhỏ biện luận sẽ chính đang Tuyệt Vọng pháo đài phòng họp triển khai, trong phòng họp ngồi đầy người, đại thể đều là dừng mảnh hoặc là lạnh lùng Già La, cấp thấp nhất đều là nửa bước Hiến Phong, Hiến Phong cũng không phải số ít, chia làm bốn cái đoàn thể nhỏ.

Nguyệt Đàm gia tộc đại biểu tự nhiên là cùng Cao Phong một cái đáng đáp tộc trưởng Ích, phía sau ngồi mặt trắng tử môi như yêu ma Hoa Hoa, có chút hui quanh Lam Ngọc, còn có vạn năm một tâm lạnh lẽo về mặt, nhìn như thanh thuần, thực tế là lạnh lùng nhất Nguyệt Liễu Sa.

Thứu Vĩ gia tộc tộc trưởng là một thân cao chỉ có 1m50, đầu trống không một lông hèn mọn hèn mọn trung niên, ngồi ở trên ghế hai chân chỉ có thể treo ở giữa không trung, làm bộ hai tay khoanh đặt ở môi, nhưng một đôi mắt trước sau xương linh lợi quét mắt Nguyệt Liễu Sa, đương nhiên, gò má hẳn là sẽ không xem, trọng điểm đặt ở cái kia nhẵn nhụi xương quai xanh, hung bộ ngực đầy đặn, yếu điệu vòng eo, còn có giữa hai chân, quần áo lặc ra khảm ngân.

Ở sau lưng hắn ngồi hai người đàn ông, một người cao lớn to lớn, trên ót đồng dạng bóng loáng, mặt trên có thập tự tinh mờ ra cách thức vết sẹo, hầu như có thể nhìn thấy xương sọ, cao vót mi xương như quái thú cái trán, phảng phất sắp mọc ra giác đến, lại có khiến người ta kinh sợ viền mắt, trong vành mắt không có thứ gì, chỉ có hai cái hố đen.

Một cái khác thì lại nhìn qua rất bình thường, chỉ ít không có cái gì mang tính tiêu chí biểu trưng vết sẹo cùng khiến người ta kinh sợ địa phương, nhưng to lớn nhất bình thường chính là không bình thường, ở đây nhiều như vậy khí tức cường đại Già La trung gian, chỉ có hắn tối như người bình thường, thậm chí quay mặt sang, liền đã quên hẳn tướng mạo, cho dù trước đó theo dõi hắn xem cũng giống như vậy.

"Ích vẫn là quá còn trẻ a, quá muốn làm Như thế, mấy vạn người nói vút liền vút, cái nào bọn hắn có gì mà sợ đều không làm, dùng thì thể liền có thể diễn ra một đạo đường nói, mãi đến tận đầu tường, đừng nói bọn họ hiện tại bị hoang nhân hợp nhất, có thể ngày mai bọn họ sẽ trở thành hoang nhân đồng lõa hướng về chúng ta múa đao. . . "

Thứu Vĩ gia tộc tộc trưởng biểu hiện ra tiếc nuối, tựa hồ đối với người trẻ tuổi cũng không coi trọng đáng vẻ, để Ích trong đầu sắp bị tức giận nổ, một mặt khác, tóc bạc bạch mi, da bạch như tuyết Ngần Yên gia tộc tộc trưởng cũng gật đầu phụ họa đến:

"Đúng đây, để Ích đi tới phụ trách đại chiến trước sắp xếp, là xem ở Nguyệt Đàm gia tộc tiền nhiệm tộc trưởng trên mặt, cho người trẻ tuổi một cơ hội, không thể đem nắm chỉ có thể nói rõ, người trẻ tuổi còn cần thời gian tôi luyện, Mặc Nha nói không sai, Ích vẫn là quá trẻ tuổi. . ."

"Bạch Thạch, người rốt cuộc là ý gì? Lúc trước ta hỏi các người bộ lạc người ủng hộ quyết như thế nào? Là các người ra sức khước từ nói tùy ý ta xử lý, ta ngược lại thật ra muốn bỏ vào đến, ai có thể đến nuôi sống bọn họ? Ta toán rõ ràng, vừa bắt đầu các người liền đào xong gài bẫy chờ ta nhảy vào đi? Mặc kệ ta làm thế nào đều là cái sai. . ."

Ích tức điên mà cười, trong ánh mắt hỏa diễm như chích đèn, nhìn về phía mấy người như trừng mắt giết thù cha người, mà phía sau hẳn mấy cái Già La cũng một mặt nghiêm túc, trừng mắt những người khác lộ ra cảnh cáo ý vị.

Lúc này ngồi ở tối bên trong góc, vẫn ẩn núp với hắc ám, độc thân một người bóng đen gia tộc tộc trưởng đột nhiên ngẩng đầu, ở cái kia mũ trùm trong bóng tối, sáng loáng ánh mắt chợt lóe lên, để chăm chọc mấy người đồng thời thu hồi sắc mặt.

"Ích lui ra quyết sách, việc này chấm dứt ở đây. . .". Câu nói này vừa ra, để Ích gò má đỏ lên, mà những người khác thì lại một bộ cười trên sự đau khổ của người khác đáng vẻ, nhưng sau đó người kia lại nói.

"Hậu cần trừ tính chung do Ích phụ trách, Mặc Nha phụ trách Hắc Sơn, Bạch Thạch phụ trách Bạch Sơn, tường thành do ta phụ trách, ai cũng không nhất định tồn thực lực, nếu là bị đột phá Thủy Liễu thành đem hủy hoại trong một ngày, gia tộc của các người cũng sẽ bị xoá tên, tự lo cho tốt. . ."

Nói xong, bóng đen gia tộc tộc trưởng liền không nói chuyện, cái kia sáng loáng ánh mắt cũng một lần nữa bị bóng tối bao trùm, tộc trưởng Ích vẫn như cũ phần hận bất bình, nhưng phía sau Lam Ngọc nhưng kéo hẳn một cái, để hẳn không khỏi mà im lặng, đúng là Hoa Hoa vượt cái mũi của mình, con mắt qua lại ở mấy người trên người nhìn quét, tựa hồ đang tính toán cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Rắc rối phức tạp

"U Minh nói ta tán thành, bất quá Ích vẫn là quá còn trẻ, đem hậu cần trừ tính chung giao cho hẳn, ta không yên lòng a. . ."

Hèn mọn Thứu Vĩ gia tộc trưởng ánh mắt mạnh mẽ nhỏ đảo qua Nguyệt Liễu Sa bộ ngực, làm bộ thận trọng nói ra lời nói này, không giống nhau : không chờ Bạch Thạch ở một bên phụ họa, liền thấy tộc trưởng Ích đột nhiên đánh mặt bàn đứng lên quát:

"Vậy liền đem Hắc Sơn giao cho ta, người đi quản hậu cần. . ."

"Oanh. . ." Một tiếng quái dị tiếng rít, như vô số cái còi đồng thời phát sinh tiếng vang, như vô số nước sôi âm đồng thời đốt tan nước nóng, phát sinh hơi nước gào thét, vô hình bóng tối đột nhiên từ U Minh trên người dâng lên mà ra, sau một khắc liền hình thành mây đen đem tộc trưởng Ích toàn thân bao bọc lại, để hẳn như bánh quai chèo bình thường bị vụn vụn

"Không nên. . ." Lam Ngọc lớn tiếng bắt đầu la lên, rút ra điều khắc nhuyễn kiếm liền muốn chém xuống, sau một khắc, bảy, tám cái Hiện Phong đồng thời đứng lên hướng về bọn họ đề phòng, trừng mắt nhìn đáng vẻ, tựa hồ sau một khắc sẽ động thủ, nhưng U Minh chỉ là trừng phạt tính giáo huấn Ích, cũng không tiếp tục gia tăng năng lực, ba giây đồng hồ sau khi liền buông lỏng ra Ích, để sắc mặt hẳn trắng bệch ở một bên thờ dốc không ngừng, cũng làm cho cái khác Hiện Phong đồng thời biến sắc.

"Không hổ là Hám Quân Già La, Tuyệt Vọng pháo đài chỉ có U Minh đại nhân mới là chủ nhân chân chính, chúng ta nguyện ý nghe từ ngài sắp xếp. . ."

Bạch Thạch xem thời cơ đến sớm, lập tức đứng lên đối với U Minh khen tặng nói rằng, những người khác đồng thời gật đầu, Hoa Hoa cũng lộ ra khó coi nụ cười, nhưng U Minh lại sâu sâu nhìn Ích một chút nói rằng:

"Nếu không phải xem ở phụ thân người phân nhĩ trên, nơi này không có người chỗ ngồi, người cũng đừng có mơ quá nhiều, Nguyệt Đàm gia tộc 300 năm trước cùng Âm Ảnh gia tộc đồng thời thành lập Thủy Liễu thành, không người nào có thể bắt nạt đến các người, chí ít, chỉ cần Âm Ảnh gia tộc trong một ngày, sẽ không có người có thể, người hiểu?"

Lời này là với Ích nói, nhưng chủ yếu là cảnh cáo Thứu Vĩ gia tộc cùng Ngần Yên gia tộc, để bọn hắn đồng thời biến sắc, nhìn về phía Ích ánh mắt cũng nhiều chút nghiêm nghị cũng không cam lòng

"Nguyệt Đàm gia tộc tộc trưởng là ta, không là phụ thân ta, cũng không phải là mẫu thân ta, ta không cần người khác bận tâm cái gì, ta cũng không cần người khác đáng thương. . . ."

Ích lau khòe miệng tơ máu, tàn bạo nói ra lời nói này đứng dậy rồi đi, phía sau mấy cái Hiền Phong Già La cũng đồng thời đứng dậy, lộ ra khó coi nụ cười hướng về U Minh cúi cung, xoay người theo sát rồi đi.

"U Minh đại nhân, người xem. . . ." Mặc Nha tức giận toàn thân đều đang run rẩy, nhìn về phía U Minh trên gương mặt đầy rẫy bị phần cùng chủ nhục thân tử trung liệt, Bạch Thạch vẻ mặt đồng dạng không kém, đỏ mắt lên nhìn U Minh, chỉ cần U Minh gật đầu, hẳn liền lao ra cùng Ích đồng quy vu tận đáng về.

U Minh gò má vẫn như cũ ẩn giấu ở mũi trùn bên trong, không gặp bất kỳ biểu lộ gì, hẳn không nói lời nào, những người khác cũng không dám nói lời nào.

"Tuyệt Vọng pháo đài với 276 năm trước thành lập, mục đích là vì lưu vong tù binh lòng đất nhân hòa tội nhân, mấy trăm năm tới nay, Âm Ảnh gia tộc cùng Nguyệt Đàm gia tộc vẫn thủ vệ cái này pháo đài, chết trận vô số thành viên gia tộc, chảy xuống máu tươi có thể đem kêu rên trên tường rào mỗi một khối gạch đá, mỗi một tấc mặt đất dột thấu.

Các người muốn cái gì ta biết, nhưng các người chớ quên, khu vực này từ đầu đến cuối, các người đều là người ngoài, là trung bộ thành thị thất bại dư nghiệt, phải nhớ rõ ràng điểm này, cho dù Nguyệt Đàm gia tộc lại chán nản, cũng không phải là các người có thể dò xét, cho dù Ích không hiểu chuyện, cũng không phải là các người có thể xem thường, biết chưa?"

Lần này cảnh cáo tính lời nói nói ra, Mặc Nha cùng Bạch Thạch đồng thời biến sắc, lẫn nhau đối diện thời gian, có một tia bị gọi ra tức giận, đang lúc này, trong phòng hợp đột nhiên tối tăm, hết thảy tia sáng đều bị hấp thụ nuốt chửng, sau một khắc, khi (lâm) quang minh một lần nữa đến thời điểm, U Minh chẳng biết lúc nào biến mất.

Đóng

Bạch Thạch cau mày nhìn về phía phía sau, một cái có chút hầu trương mọc ra hai con khổng lồ gây vạ tai Già La, chỉ thấy người này hai lỗ tai quái dị run rẩy lên, ba lạng giây sau nhẹ giọng nói rằng,

"Không có cái khác lòng của người ta nhảy. . . ."

"Bạch Thạch, người nhìn ra U Minh đến cùng là nam hay nữ không?" Mặc Nha xác định chu vi không người, cũng không nhận được nữa hỏi lên.

Âm Ảnh gia tộc không giống Nguyệt Đàm gia tộc cao như vậy điều, rất nhiều ở Thụy Liễu thành sinh sống mấy chục năm bình dân cũng không biết, Thụy Liễu thành có bốn cái gia tộc, Âm Ảnh gia tộc lại như tên của bọn họ, xưa nay chỉ ở vào bóng tối dưới, tộc trưởng không tới sống còn mức độ là sẽ không ra, mà ba gia tộc lớn thậm chí không biết Âm Ảnh gia tộc mạnh như thế nào thế lực cùng vũ lực, hết thảy đều thần bí như vậy.

"Hám Quân Già La là tuyệt đối, là nam hay nữ lại có quan hệ gì? Tuyệt Vọng pháo đài không giống chúng ta tưởng tượng đơn giản như vậy, lần này, e sợ có chút khó làm. . . ."

Bạch Thạch thường thức đầu ngón tay, có chút hôn vĩa lên mày nói rằng, Mặc Nha vẫn ngưng mắt nhìn Bạch Thạch, nhưng vẫn là có loại đồ vật đặc biệt đang quấy rầy tầm mắt, không tự chủ đem tầm mắt nhìn về phía Bạch Thạch phía sau hai cái Hiền Phong Già La, trong lòng cũng có chút không dễ chịu, U Minh thần bí, Bạch Thạch cũng không đơn giản.

"Hoang nhân sẽ giữ đúng hứa hẹn sao?" Lúc này, Mặc Nha phía sau không có con người Già La đột nhiên mở miệng, để Bạch Thạch hai mắt tránh qua âm u hàn quang.

"Đây là Trí Mặc Tà, Vọng Nguyệt thành bang gia tộc kỵ sĩ, kính xin Bạch Thạch đại nhân không lấy làm phiền lòng. . . ." Mặc Nha không có quát lớn Già La, có chứa một tia khoe khoang đối với Bạch Thạch giải thích, để Bạch Thạch cùng phía sau hẳn Hiền Phong Già La đồng thời sợ hãi mà kinh.

"Người, người cùng Vọng Nguyệt thành bang có liên hệ? Người đem nơi này hết thảy đều nói cho bọn họ?" Bạch Thạch trong đầu sắp nổ tung, trong nháy mắt đứng lên, lòng bàn tay như là sấm nổ nổ tung, hàm chứa tuyệt đại thủ đoạn, nhưng Mặc Nha hiển nhiên không để ý Bạch Thạch cảnh giác, mỉm cười lắc đầu nói rằng:

"Thời đại ở biến cách, bất kể là hoang nhân vẫn là lòng đất người, đều cùng chúng ta thế hệ này người không có quan hệ, mười ba đại hàng đầu gia tộc nắm giữ quyền lợi quá lâu, bọn họ đã quên đi rồi ban đầu thành lập gia tộc liên minh sơ trung, chiếm lấy quyền lợi, tùy ý đánh cắp thuộc về đại gia lợi ích, lấy rách nát lòng đất người vì là có, lừa dối tất cả mọi người, chúng ta hàng năm đưa lên chống lại lòng đất người vật tư bị bọn họ tùy ý tiêu xài, mà bọn họ nhưng gặt gao hạn chế chúng ta phát triển.

Hủ bại, cố tình làm bậy, lấy công mưu tư, còn có ức hiếp lương thiện các loại tội ác đều ở hàng đầu trong gia tộc lan tràn, chúng ta những tiểu gia tộc này tất cả đều là đã đắc tội hẳn, mới bị đuổi ra khỏi gia tộc thổ địa, lưu lạc tới biên cương gian khổ sinh tồn, lẽ nào trong lòng người sẽ không có oán khí sao? Lẽ nào người đồng ý đem gia tộc đẹp nhất con gái cho rằng chống lại vật tư đưa đến hàng đầu gia tộc tùy ý bị người ta bắt nạt sao?"

Từng cái từng cái sắc bén lời nói đâm nhói Bạch Thạch trong đầu, liền phía sau hẳn hai cái Hiền Phong cũng rơi vào trầm tư.

"Có thể. . . , có thể người không nên không nói cho ta liên liên lạc Vọng Nguyệt thành bang. . . ." Bạch Thạch vô lực ngồi xuống, tại sao muốn cùng

hoang nhân liên hợp, cũng là bởi vì trong lòng không cam lòng, năm mươi năm hòa bình, để chiến tranh cách hán vô hạn xa xôi, mặt đất người phát triển biến chuyển từng ngày, nhưng tất cả những thứ này đều thuộc về gia tộc liên minh, mà gia tộc liên minh thuộc về hàng đầu gia tộc, cùng bọn hán những tiểu gia tộc này không có quan hệ, nhưng bọn họ giao nộp chống nộp thuế vẫn là năm mươi năm trước thời chiến tiêu chuẩn.

Khi trải qua tàn khốc chiến tranh thế hệ trước đều từ quang sau khi, đòi hỏi thành viên gia tộc trong lòng tự nhiên bất mãn, bọn họ bị gia tộc liên minh chặt chẽ hạn chế, mười ba gia tộc cao cấp lại như mười ba ngọn núi lớn như thế đặt ở trên đầu của bọn hán, hàng năm đều có gia tộc bị đuổi ra trung bộ khu vực, cũng là bởi vì, mười ba nhà tộc diễn sinh gia tộc mới cần đại lượng thổ địa cùng lợi ích, tìm kiếm các loại lý do, đem bọn họ trục xuất đến biên cương.

"Người cho rằng liên hợp hoang nhân thật có thể thành sự? Người cách cục quá nhỏ, con mắt trước sau nhìn chằm chằm Nguyệt Đàm gia tộc cùng Âm Ảnh gia tộc, nhưng người chưa hề nghĩ tới, cho dù cướp đoạt Thủy Liễu thành quyền thống trị, đạt được hoang dã khu vực vật tư có thể thế nào? Gia tộc liên minh sẽ không để ý tới chúng ta chết bao nhiêu người, cũng sẽ không để ý tới là ai chiếm cứ Thủy Liễu thành, bọn họ chỉ quan tâm chúng ta có hay không có thể cung cấp càng nhiều vật tư, càng nhiều ưu tú gia tộc thiếu niên, càng thật đẹp hơn lệ gia tộc nữ tử.

Chờ đến bọn họ thành viên mới trưởng thành sau khi, cần càng nhiều vật tư cùng thổ địa, trung bộ khu vực cũng lại không chứa được thời điểm, người lại sẽ bị xua đuổi đến nơi nào? Lẽ nào đi làm hoang nhân sao? Tình lại đi đi, bọn họ lại như dây treo cổ chụp vào trên cổ của chúng ta, vì phòng ngừa chúng ta lớn mạnh, hạn chế hiểu rõ tri thức cùng kỹ thuật, chúng ta vì bảo vệ tổ tiên của cải, không thể không khuất nhục mà đem gia tộc ưu tú nhất hài tử đưa tới tiếp thu bọn họ giáo dục tẩy não, lẽ nào tất cả những thứ này còn chưa đủ sao?"

Mặc Nha lúc này lại không trước đó hèn mọn đáng vẽ, 1m50 thân cao không đủ hùng tráng, hán kích động nhảy tới trên bàn, khua tay múa chân phát tiết trong lòng ngột ngạt cùng phiền muộn, cũng làm cho ở đây Hiền Phong Già La môn người người một mặt thích sắc.

"Hoang nhân chỉ là bắt đầu, càng nhiều phản kháng đều sẽ xuất hiện, lòng đất người cũng đồng ý từ bỏ cừu hận đứng ở chúng ta bên này, càng nhiều gia tộc đã thức tỉnh, chỉ cần chúng ta đoàn kết cùng nhau, sức tích sức mạnh cuối cùng có thể lật đổ gia tộc liên minh, đến lúc kia, ích lợi của bọn ta cũng sẽ không bao giờ bóc lột, con của chúng ta cũng sẽ không bao giờ trở thành người khác người hán, nữ nhân của chúng ta cũng sẽ không bao giờ trở thành người khác đồ chơi, các người còn đang đợi cái gì?"

Trí Mạc Tà viên mắt hắc ám mà thâm thúy, nhưng tiếng nói của hán rất có lực xuyên thấu cùng đầu độc lực, ở hán giọng trầm thấp bên trong, Bạch Thạch hai lỗ tai bị chấn động đến mức đau đớn, không khỏi mà bốc lên song quyền, tựa như muốn phát sinh tan nát cõi lòng hò hét đến phụ họa, nhưng ở thời khắc cuối cùng, hán buông lỏng ra hai tay, lắc đầu nói rằng:

"Quá buồn cười, mười ba nhà tộc liên minh là cỡ nào quái vật khổng lồ? Chúng ta những này con kiến nhỏ còn muốn làm sao đi cắn chết bọn họ? Vẫn là trước tiên đem Thủy Liễu thành cướp đoạt lại nói, kể tục sức mạnh, chậm rãi phát triển đi. . ."

Bạch Thạch nói như vậy, Mặc Nha khóe miệng nhỏ bé không thể nhận ra hiện lên một tia âm lãnh mỉm cười, nghiêm túc gật đầu nói: "Người nói không sai, com muốn từng miếng từng miếng ăn, đường muốn từng bước từng bước đi, hoang nhân tiến công muốn không được bao lâu nữa, trong khoảng thời gian này, chúng ta tận lực cẩn thận, U Minh nhắc nhở ta, thành lập Tuyệt Vọng pháo đài Nguyệt Đàm gia tộc cùng Âm Ảnh gia tộc không hán như ở bề ngoài như vậy suy yếu, có thể bọn họ cất giấu không ít là bài tẩy, chúng ta phải phối hợp hoang nhân, từng bước một đem con bài chưa lật của bọn hán bức ra, một đòn tới hậu trí mạng. . ."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Hoàng Hồng lựa chọn

Từ nam bộ hoang dã xa nhất ở phương Bắc, mãi cho đến nam bộ hoang dã tới phía nam, một cái thật dài hỏa diễm đường nối ở ban đêm hình thành lưu quang đeo ruybăng, vô số dã thú bị ngọn lửa ánh sáng xua đuổi không dám tới gần, vô số hoang nhân ở hỏa diễm trong thông đạo tiến lên.

Dài dằng dặc hỏa đạo bóng người đông đảo, dọc theo hỏa đạo mãi cho đến Tuyệt Vọng pháo đài đột nhiên hội hợp trở thành biển lửa, hàng trăm hàng ngàn tòa thật to đồng lửa chính đang thiêu đốt hùng hực, như từng cái từng cái huyền Lượng Thái Dương, đồng lửa bốn phía, vô số hoang nhân chính đang bận rộn náo động, mỗi điểm mỗi giây đều có mới đồng lửa bị nhen lửa, từng cái từng cái to lớn bóng tối ở ánh lửa dưới tình cờ lộ ra thân hình, lại bị hắc ám nuốt chửng, chỉ là nhìn thoáng qua, liền để phóng tầm mắt tới vô số người người đau lòng.

Nhất định là cái đêm không ngủ, Tuyệt Vọng pháo đài thủ vệ người mỗi điểm mỗi giây đều thừa nhận áp lực to lớn trong lòng, bọn họ biết nhất định có một hồi tàn khốc thủ vệ chiến, lúc trước, bọn họ đối với Tuyệt Vọng pháo đài phòng ngự hệ thống có lòng tin, thế nhưng hiện tại, đã không người nào dám nói mình nhất định có thể chiến thắng hoang nhân, chỉ vì, phía dưới hoang nhân số lượng đã vượt qua trong lòng bọn họ chịu đựng phạm vi, to lớn số lượng một khi hình thành, cái kia như nước thủy triều như biển thanh thế để bọn hán đứng ở tường vây bên trên cũng không có cảm giác an toàn.

Đầu tường trên đồng dạng đèn đuốc sáng choang, hai ngọn núi, một toà tường vôi, vô số quang minh áo giáp vô sĩ san sát phóng tầm mắt tới, hàng trăm hàng ngàn cự nỏ trận địa sẵn sàng đón quân địch, từng toà từng toà máy bắn đá bên cạnh chậu than bên trong hỏa diễm bốc lên, túc cầu to nhỏ nhiên thiêu đạn chông chất như Kim Tự Tháp, từng cái từng cái ăn mặc áo tang vô sĩ tùy từng đang dùng mộc chúc đem màu đen dầu liễu lâm ở phía trên, treo lên dày đặc dầu liễu.

Từng đôi như kim loại đồ hộp cất bước ở đầu tường các vô sĩ cầm trong tay đao thuẫn, phát sinh đình đương tiếng kim loại va chạm, lẫn nhau chẳng chịt giao nhau mà qua, trong ánh mắt có trước nay chưa từng có nghiêm nghị, mỗi người đều vẻ mặt nghiêm túc, thậm chí có chút vẻ thần kinh cảnh giác, bọn họ đối xử mỗi người ánh mắt đều tràn ngập xem kỹ, không ít người thỉnh thoảng hướng về tường vôi phía sau một vùng tầm tới nhìn lại, trong ánh mắt tràn đầy sát ý, nơi đó chính là thu thập lính đánh thuê trụ sở.

Ở gia tộc vô sĩ trong lòng, lính đánh thuê cùng phía dưới hoang nhân không hề khác gì nhau, cho dù người khác cùng bọn hắn kẻ vai chiến đấu, cũng chưa chắc trả giá tín nhiệm, loại này ngờ vực gia tăng giữa song phương vết rách, đặc biệt vào lúc này, buổi tối hôm nay.

Cùng lúc đó, hoang nhân khổng lồ nơi đóng quân như mới xây thành thị, hơn mười vạn cái lều vải như rừng rậm dày đặc, buổi tối bận rộn đám người đem các loại vật tư đồ vận chông chất, từng cây từng cây to lớn gỗ thô bị cự thủ đưa đến rộng lớn chế tạo trung tâm bên trong, kiến tạo ra hơn mười mét, thậm chí cao mấy chục mét lầu bảo xe. =

Ở trung tâm nhất lều vải là cả hoang nhân bên trong doanh địa khổng lồ nhất, xa hoa nhất lều vải, từng cái từng cái vô trang đầy đủ hoang nhân chiến sĩ san sát ở lều vải chu vi, ở trần bị sắc ánh lửa dưới, mỗi một cái đều cao tới hai mét, trên người cầu kết bấp thịt phẳng phát bất cứ lúc nào cũng sẽ nổ tung, mấy trăm cái hoang nhân chiến sĩ mới có thể vây nhốt lều vải đủ thấy lên quảng đại.

Đóng

Hoàng Hồng cúi đầu ở hai cái hoang nhân Đại chấp sự dẫn dắt đi tiến vào lều vải, không chờ hắn ngừng đầu quan sát, liền cảm nhận được vô số mạnh mẽ khí tràng ở bên người quanh quần, để hắn phía sau lưng không khỏi mà bốc lên cháy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, lòng bàn tay cũng cảm nhận được hơi ẩm ướt.

Lúc này nghe được một tiếng xa xưa mà to lớn hồi dò như Hồng Chung vang vọng ở màng tai, chu vi nhỏ bé tiếng huyền não cũng theo này âm thanh hồi dò mà hoàn toàn biến mất.

"Là người muốn nương nhờ vào chúng ta?" Đơn giản hồi dò lại làm cho Hoàng Hồng toàn thân cảm nhận được Thái Sơn giống như áp lực, anh tuần trên mặt đột nhiên trắng bệch, bởi vì hắn cảm nhận được hai chân của mình bắt đầu run rẩy, cho dù Hiền Phong cũng chưa từng cho hắn áp lực mạnh mẽ như vậy.

Làm một tên bảo hộ giả thủ lĩnh, Hoàng Hồng có chính mình kiêu ngạo cùng kiên trì, cho dù đối phương là Hám Quân Già La, hắn cũng không muốn quỳ trên mặt đất hướng về người khác cúng bái, nguyên bản bị sợ hãi áp chế tâm đột nhiên bùng nổ ra kích động dòng máu, ở toàn thân cao tốc lần trốn, cái trán gân xanh đột nhiên cổ trướng cầu kết, một đôi cương răng cắn chặt chít vang vọng, nhưng thủy chung chưa từng khuất phục.

Khi Hoàng Hồng dùng hết toàn thân sức mạnh kiên trì thời điểm, hai bên mấy trăm cái bảo hộ giả cùng Hiền Phong Già La trong mắt xem thường trở nên kinh ngạc, bọn họ nhìn về phía Hoàng Hồng biểu hiện bắt đầu nghiêm nghị, không khỏi mà quay đầu nhìn về phía lều vải nơi sâu xa nhất, ngồi xếp bằng ở cao vót bảo tọa bên trên, như bị sương mù bao phủ, không thấy rõ cụ thể mô dạng Hoành Đoạn.

Cùng Mặc Nha suy đoán U Minh là nam hay nữ giống như vậy, Hoành Đoạn âm thanh lớn lao mà xa xưa, nhưng không có rõ rệt giới tính đặc thù, cái này cũng là Hám Quân Già La một loại đặc thù chất, vĩnh viễn thần bí.

Thời gian vào đúng lúc này đọng lại, Hoàng Hồng duy trì phải lay không quỳ tư thế, hai chân run rẩy tựa hồ đem ở một khắc tiếp theo khuất phục, nhưng ở cuối cùng một đường trên, Hoàng Hồng từ đầu tới cuối duy trì chính mình cuối cùng tôn nghiêm, rốt cục, áp lực vô hình lặng yên triệt hồi, hai cái cấp độ áp lực để Hoàng Hồng suýt chút nữa nghẹt thở, nhưng hắn rốt cục tiếp tục kiên trì.

"Rất tốt người trẻ tuổi, đặt ở hoang nhân trung gian, cũng là tài năng xuất chúng nhân vật, người giống như ngươi dĩ nhiên sẽ bị vứt bỏ, chỉ có thể nói rõ, Tuyệt Vọng pháo đài khí số đã hết. . ."

Hoành Đoạn rất biết cách nói chuyện, để nghiêm nghị bầu không khí đột nhiên nhiệt liệt lên, lại xảo diệu đem đối với Hoàng Hồng thăm dò chuyển đến đối với Tuyệt Vọng pháo đài đã kích trên, lập tức cổ vũ sĩ khí.

Hoàng Hồng không nói gì, hai mắt quét mắt chu vi đủ loại kiểu dáng Già La môn, một trái tim cũng vì dừng sợ hãi, nhiều như vậy Già La tụ tập cùng nhau, hắn đời này đều chưa từng thấy, trong đó Hiền Phong Già La số lượng dĩ nhiên so với Tuyệt Vọng pháo đài còn nhiều, điều này làm cho hắn đối với lựa chọn của mình tràn đầy vui mừng, vốn định bảo lưu một vài thứ, vào đúng lúc này cũng thuận theo dao động.

"Bất quá, ta có đại tướng trăm nghìn, chiến sĩ mười vạn, ngươi có thể làm sao biểu hiện giá trị của chính mình? Lời nói không êm tai, cho dù Tuyệt Vọng pháo đài ta đều hiểu rõ so với ngươi rõ ràng. . ."

Hoành Đoạn hoa nói tới rất không khách khí, rồi lại chuyện đương nhiên, hoang dã không tồn tại tình cảm, chỉ có lợi ích, trần trụi lợi ích mới là liên hợp bảo đảm.

Hoàng Hồng lúc này ngược lại an quyết tâm đến, đứng thẳng người, hướng về Hoành Đoạn phóng tầm mắt tới, hai người cách xa nhau tiếp cận trăm mét, hơn mấy trăm ngàn Già La ngồi ở hai bên, như quân vương triều kiến, trong lòng đại thể đối với Hoành Đoạn có đánh giá, không chút do dự nói ra:

"Hoàng Hồng bộ lạc kinh doanh mấy trăm năm, là nam bộ hoang dã số một số hai đại bộ lạc, có thể bộ lạc dùng sẽ không phải vạm vỡ nhất, nhưng là tối giàu có, so với bất kỳ rất nhiều bộ lạc tính gộp lại đều giàu có. . . ."

"Ha ha ha, tiền? Tiền có thể làm gì? Chiến sĩ của ta không cần tiền, bọn họ có thể sử dụng đao trong tay sẵn giết đã thú, có thể sử dụng lê trồng ra đồ ăn, có thể sử dụng roi dạy bảo nữ nhân của mình an phận, cho bọn họ tiền, bọn họ cũng không biết làm gì. . . ."

Hoành Đoạn cười to để những người khác Già La môn âm âm cười to, không ít người đứng lên tại chỗ xoay quanh nhi, bên hông hơn mười dùng để chứa sức Thuyết Diệt tiền nhảy lên về ra hoàn mỹ đường vòng cung, chuyển ra từng cái từng cái tròn vo, nhưng là đang nói rõ, tiền vật này ngoại trừ trang sức ở ngoài, không còn tác dụng.

"Tiền bản thân không vị nói rõ, nhưng chúng ta có thể sử dụng tiền tích góp lượng lớn vật tư, người không tưởng tượng nổi số lượng, mấy triệu túi Nam Hoang mạch, mấy ngàn cụ sắt thép giáp trụ, mười vạn chỉ thiết đầu tên nỏ, năm trăm giá chỉ có Tuyệt Vọng pháo đài mới có loại cỡ lớn xe bắn tên, ngoài ra, da thú giáp bảo vệ, lao, trường mâu, răng nanh đao, đầu đồ đá vô số, cho dù các người muốn một vạn người trang bị, mười vạn người lương thực, ta cũng có thể ở trong vòng một ngày cho người tập hợp. . . ."

Hoàng Hồng hất cằm lên, mang theo kiêu ngạo nói ra bộ lạc tích lũy gốc gác, để vô số người ngã : cũng đánh hơi lạnh, nhìn về phía Hoàng Hồng ánh mắt cũng tràn ngập tham lam, nhưng Hoành Đoạn giờ khắc này lại đột nhiên trầm mặc, một hồi lâu mới lên tiếng: "Người muốn cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144 :Phiền phức đến rồi

Đây là hoang dã người đặc biệt giao dịch phương thức, muốn có được nhất định phải trả giá, không tồn tại vô điều kiện kính dâng, Hoàng Hồng là chính mình tìm tới cửa, này cũng bị bọn họ chinh phục bộ lạc không giống, vì lẽ đó cho dù Hám Quân Già La, cũng nhất định phải đem quy củ, chính là loại này nắm đầm bên trong mang theo quy củ, quy củ ở ngoài lại sử dụng nắm đầm, mới tạo cho hoang dã đặc biệt sinh tồn phương thức.

"Ta có thể dâng ra hết thảy vật tư cùng lương thực, nhưng có một yêu cầu, bộ lạc của ta sẽ không đi tấn công Tuyệt Vọng pháo đài, sẽ không bị cho rằng bida đồ đạc. . . ."

Hoàng Hồng nói ra trong lòng điểm mấu chốt, liền nóng rực nhìn Hoành Đoạn, chỉ cần bộ lạc vẫn còn, sau đó món đồ gì đều có thể một lần nữa tránh trở về, nhưng bộ lạc không còn nữa, những thứ đồ này chỉ có thể chôn dưới đất biến thành một đồng rác rưởi.

"Không được, mỗi cái bộ lạc đều phải chiến đấu, chỉ có chiến đấu mới có thể chứng minh giá trị của người, không có ai có thể ngoại lệ. . . ."

Hoành Đoạn chỉ là do dự ba giây đồng hồ, liền kiên quyết từ chối, Hoàng Hồng trên mặt có chút khó coi, chính đang lúc này, Hoành Đoạn bên người một tiếng nói già nua đột nhiên truyền đến.

"Hoàng Hồng cũng khó xử của mình, bọn họ cùng Tuyệt Vọng pháo đài giao hảo mấy trăm năm, nếu là chủ động tiến công Tuyệt Vọng pháo đài, khó tránh khỏi hạ xuống một cái người phản bội danh tiếng. . . ."

Người này không biết là ai, chỉ nghe âm thanh, không gặp người, nhưng Hoàng Hồng nhưng đối với hắn tràn đầy hảo cảm, nhưng này người đòi đề tài, tiếp tục nói:

"Đương nhiên, hoang dã người nhất định phải chiến đấu mới có thể chứng minh chính mình, nam bộ hoang dã còn có bộ lạc dư nghiệt chưa bình định, có thể để Hoàng Hồng bộ lạc cưới tiêu diệt bọn họ, nắm lấy nam nhân đưa cho chúng ta, nắm lấy nữ nhân cùng hài tử, Hoàng Hồng bộ lạc có thể chính mình lưu lại, Hoành Đoạn đại nhân ở sau khi thắng lợi, thanh minh nam bộ hoang dã chỉ thuộc về Hoàng Hồng bộ lạc, ta nghĩ, không có ai sẽ phản đối. . . ."

Cái này chết trung biện pháp đem Hoàng Hân đóng ở si nhục trụ trên, sau đó Hoàng Hồng chỉ có thể tùy tùng hoang nhân một con đường đi tới màu đen, bằng không, mãi mãi cũng không cách nào rửa sạch người phản bội danh tiếng, Hoàng Hồng trong lòng xoắn xuýt dị thường, đề nghị này còn không bằng đi tấn công Tuyệt Vọng pháo đài, chỉ ít người khác cũng không biết Hoàng Hồng bộ lạc phản bội chứ?

"Rất tốt, nam bộ hoang dã bộ lạc trưởng lão liên hiệp hội vẫn hành tung bất định, tuy rằng không tính uy hiếp, đều là khiến người ta buồn nôn, liền để Hoàng Hồng bộ lạc đi cắn giết bọn họ, đương nhiên, chúng ta sẽ phái ra hai cái Hiền Phong Già La làm trợ giúp, hi vọng Hoàng Hồng đại nhân có thể mã đáo công thành. . . ."

Hoành Đoạn không do dự, một lời mà định, để Hoàng Hồng bộ lạc đã biến thành trư can sắc, nhưng hắn không thể phản bác, chỉ có thể nuốt xuống cái

này quả đáng, trong lòng đột nhiên hiện ra Hắc Trảo cùng Cao Phong sắc mặt, lập tức nhớ tới tiểu cô yêu cầu, nhất thời an nhàn, có vẻ như, tấn công Hắc Trảo bộ lạc nhưng là một hòn đá hạ hai con chim kẻ sách hay?

Lúc sáng sớm, trong không khí còn lưu lại buổi tối lạnh lẽo, bầu trời kinh niên không tiêu tan tầng mây hiển hiện ra màu hồng, để đại địa tràn đầy mỹ lệ sắc thái, bóng tối có hào quang ám lưu, bất kể là ở kiếp trước, vẫn là ở hiện tại, sáng sớm đều là một ngày tốt nhất canh giờ.

Đóng

Cao Phong cũng không hề lưu thủ ở Bắc Long hẻm núi khi (làm) đà điều, đối với hoang nhân đại bộ đội, hắn vẫn là tương đối hiếu kỳ, đêm đó khai báo bộ lạc phòng ngự công việc, liền dẫn hơn trăm trực thuộc thủ hạ điều động, đi điều tra hoang nhân động tác, đồng thời đối với Tuyệt Vọng pháo đài chiến sự cảm thấy hiếu kỳ.

Ở vùng phía tây trong mắt người, nam bộ hoang dã là dồi dào, nhưng ở Cao Phong trong mắt, nơi này thổ địa vẫn như cũ cằn cỗi, cho dù có nhiều chỗ thảm thực vật tươi tốt, thế nhưng đại đa số địa phương vẫn như cũ khô cứng mà khoáng mạc, ngày hôm qua vùng đất này còn có rất nhiều hốt hoảng chạy trốn Nam Hoang người, đến ngày hôm nay, tiến lên mấy chục km cũng không có thấy một người sống, liền ngay cả tình cờ có thể nhìn thấy dã thú cũng không thấy tung tích.

Càng đi về phía trước, trong không khí nghiêm nghị cùng ngột ngạt càng lớn, tình cờ gió nhẹ thổi tới, mơ hồ có thể nghe thấy được ẩn chứa trong đó tức sát mùi vị, ngược nhìn xa xa màu đỏ bầu trời, Cao Phong không khỏi mà nghĩ đến nửa đêm ở đỉnh núi phóng tầm mắt tới thời điểm, bên ngoài trầm đậm bầu trời đêm bị ánh lửa rọi sáng tình hình, trong lòng cũng đối với hoang nhân tụ tập cảm thấy hiếu kỳ.

Đoàn người cất bước tương đương cẩn thận, nhưng cũng không lén lút, mỗi người trên người đều có Mãn Đầu bộ lạc hoang nhân chiến sĩ cho bọn họ bôi lên màu trắng bộ xương, ngoài ra, còn có nguyên lai Mãn Sơn tộc bộ tộc dấu ấn, liền tốc đều dựa theo hoang nhân quen thuộc, nửa bên tóc đâm thành bím tóc, có hoang dã đặc sắc trước Vệ Phong cách.

Cao Phong đám người nghênh ngang đi ở trong vùng hoang dã, thời khắc chú ý bốn phía, xa xa nhìn thấy còn có đội ngũ của hắn ở trong vùng hoang dã dò xét, nhưng chỉ cần hướng về bọn họ biểu diễn trên người mình màu trắng bộ xương đồ án sau khi, đối phương liền không ở gần bọn họ.

Càng là tiếp cận hoang nhân đại bộ lạc, gặp phải đội tuần tra số lần liền càng nhiều, để Cao Phong đối với hoang nhân cảnh giác nâng cao một bước, đội được bọn họ mơ hồ nhìn thấy bên ngoài hơn mười km tường vây thời gian, liền bị hoang nhân to lớn bộ lạc bị dọa cho phát sợ, đứng trên đất bằng, vào mắt là ngàn vạn con lều vải đỉnh, lều vải khu vực như thành phố khổng lồ, kéo dài không biết bao nhiêu km, lên tới hàng ngàn, hàng vạn khối đen chính lơ lửng bay lên, ở hoa hồng dưới bầu trời, sinh ra khiến người ta kinh diễm quý dị vẻ đẹp.

Ngàn vạn đạo giống nhau như đúc màu đen quý tích là nhân loại sáng tạo kỳ tích, vô số ồn ào tiếng vang lướt qua hơn mười km khoảng cách, thông qua phong thanh mơ hồ truyền đến, mà ở lều vải biên giới khu vực, con kiến giống như hoang nhân chính đang trên đất đánh tới phần đệm, đem càng nhiều lều vải dựng nên lên.

Mười người một đội, số lượng hàng trăm đội ngũ chính đang bộ lạc chu vi dò xét, vũ khí trong tay cùng trên người giáp trụ, có thể nhìn ra bọn họ mới là hoang nhân bên trong chân chính tinh nhuệ, liền ngay cả trên người bọn họ khắc vẽ bộ xương đồ án xem ra đều càng tinh xảo hơn mấy phần?

Ngoại trừ gió thổi không lọt đội tuần tra, Cao Phong còn lần thứ nhất thấy được hoang dã kỳ binh, đây là một loại hai chân chạy trốn động vật, có lộc đầu, nhưng không có cầu khúc mọc sừng, hai con lỗ tai thỉnh thoảng vụt sáng vụt sáng, ướt nhẹp con mắt xem ra rất là đáng yêu, nửa người dưới lại có vẻ dị dạng quý dị, trắng kiện trên đùi vây giáp dữ tợn, ba cái ngón chân trên mọc ra Lão Ưng tựa như trảo nhận, bốn ba như gió, tình cờ nhảy lên, có thể mang theo trên lưng kỵ sĩ nhảy ra cách xa hơn mười mét, lại như từng con từng con to lớn châu chấu.

Những quái thú này bọn kỵ sĩ đối với chu vi cũng không quá quan tâm, có vẻ hơi tán lại, thậm chí có người mặc cho có quái thú lung tung không có mục đích dò xét, chính mình nằm thoải mái trên giường, cùng các bộ binh hết chức trách một trời một vực.

Nhìn thấy những sinh vật này, Cao Phong trước tiên đem bọn họ tiêu trên nguy hiểm phù hiệu, loại sinh vật này chính là vũ khí lạnh thời đại chủ chiến xe tăng, mọc đầy vây giáp nửa người dưới đao thương khó hơn, nhảy đánh lực cường hãn hai chân lực bộc phát cũng rất khả quan, còn có cái kia lưỡi đao sắc tựa như ngón chân, có thể ung dung lên vào khe nhám thạch kích leo lên, nếu là ngày hôm qua có như thế một tiểu đội man thú kỵ sĩ, e sợ thua chính là hắn.

"Đây là Á Lạp Lạp, mạnh mẽ nhất bộ lạc mới có man lực kỵ sĩ, mỗi chỉ dừng lại: một trận liền có thể ăn đi một con giác mi, ở trên chiến trường lấy nhân loại thi thể làm thức ăn, bộ lạc nhỏ không nuôi nổi, nhất định phải từ nhỏ thuần dưỡng mới có thể trở thành kỵ thú, một con Á Lạp Lạp liền có thể đánh thắng hơn trăm người đội ngũ. . ."

Trong đội ngũ hướng đạo là Dạ Ma bộ lạc chiến sĩ, cũng là sớm nhất càn theo Cao Phong hoang nhân, nữ nhân của bọn hắn cũng không hề bị đoạt đi, mang theo thân nô tên tuổi, nhưng là bộ lạc dũng sĩ đãi ngộ, để bọn hắn đối với Cao Phong tâm phục khẩu phục, ngày hôm qua trong chiến đấu, những này thân nô môn không có nương tay, vẫn anh dũng chiến đấu.

Nghe thủ hạ báo cáo, Cao Phong thật sâu nhìn chằm chằm Á Lạp Lạp gât gât đầu, trong lòng đầy rẫy hưng hực, nếu là hắn có một trăm con Á Lạp Lạp, nhất định có thể quét ngang toàn bộ hoang dã.

Đột nhiên, một con Á Lạp Lạp hướng về Cao Phong bên này tăng nhanh tốc độ nỗ lực lại đây, để Cao Phong bọn thủ hạ đồng thời nắm chặt vũ khí, không ít người tiến lên đem Cao Phong vây vào giữa, sắp xếp ra thuẫn trước, thương sau chiến đấu đội ngũ.

"Không nên cử động, ai cũng không nên cử động, không phải hướng chúng ta đến. . ." Giọng khác này liền ngay cả hướng đạo đều có chút hoảng thần,

những người khác càng không cần phải nói, nhưng Cao Phong nhưng nhìn thấy Á Lạp Lạp nài ngựa về mặt vẫn như cũ tán lại, quái thú bên cạnh người răng nanh đao cũng vẫn như cũ bị bắt ở trong vỏ đao.

Cách đến xa trên không cảm thấy, nhưng theo Á Lạp Lạp càng ngày càng gần, sắc mặt của mọi người càng ngày càng khó coi, địa phương diện cũng bắt đầu rung động thời điểm, không ít người hai chân cũng đang run rẩy, cùng nhân loại chiến đấu bọn họ không sợ không sợ, nhưng muốn cùng quái thú chiến đấu, e sợ rất nhiều người trong lòng vẫn là sợ hãi.

Khi quái thú cách bọn họ còn có hai mươi mét thời điểm, đột nhiên dưới tồn, đột nhiên nhảy một cái, như bay lên gà mái, dùng đưa ngốc thân hình, từ trên đỉnh đầu bọn họ xẹt qua đường vòng cung nặng nề rơi xuống phía sau mặt đất, phát sinh bịch một tiếng vang trầm, mà quái thú kia hai cái chân chỉ cũng thật sâu rơi vào mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Kỳ quái người cưỡi ngựa

Cao Phong cùng người ở bên cạnh đồng thời xoay người, quý dị mà nhìn đào đạt đắc ý người cưỡi ngựa, rất nhiều người ngón tay đã tìm thấy phía sau lao, chỉ cần ra lệnh một tiếng, bọn họ liền có thể ở trong nháy mắt đem thẳng ngốc này mũ người cưỡi ngựa cho xuyên thành con nhím.

Có lúc vượt quá tâm lý năng lực chịu đựng, thì sẽ gây nên to lớn chống lại, như một vị này, nếu là ngay mặt vọt tới mọi người sẽ cảm thấy sợ hãi, nhưng phía sau bọn họ con đường là thông suốt, do đó cho bọn họ còn có thể chạy trốn ảo giác, thế nhưng giờ khắc này, quái thú đến phía sau bọn họ, cho bọn họ tạo thành đường lui đoạn tuyệt giả tạo, ngược lại gây nên bọn họ quay giáo một đòn kích động.

"Các người ai là đầu lĩnh? Đứng ra. . . ." Người cưỡi ngựa xiêu xiêu vẹo vẹo ngồi ở quái thú trên người, dùng lưỡi biếng ngủ khí nói rằng, to dài lông mày bên dưới là sáng sủa hai mắt, mơ hồ có người bề trên uy nghiêm, Cao Phong liếc mắt nhìn hắn, chủ động đi tới mọi người trước người.

"Xoạt" địa một tiếng gào thét, ngăm đen bóng rơi liền hướng về Cao Phong đồ ập xuống giết hạ xuống, không giống nhau : không chờ đánh vào trên mặt của chính mình, Cao Phong đột nhiên đưa tay phải ra dùng một cái tiếp được, để người cưỡi ngựa biến sắc mặt, sau một khắc, vài tiếng gầm lên, hơn mười con sắc bén trường mâu đồng thời đem người cưỡi ngựa khoa tay trụ, để người cưỡi ngựa sợ hãi mà kinh, liền ngay cả Á Lạp Lạp quái thú cũng có chút bất an, cái kia ướt nhẹp mắt to trở nên dữ tợn.

"Người muốn làm gì? Ta không có chọc giận người. . . ." Cao Phong lời rơi dài lực đạo càng rơi càng ra đến mức thẳng tắp, theo hắn dùng sức, rơi dài không ngừng hướng về Cao Phong tới gần, hiển nhiên về mặt sức mạnh càng mạnh hơn người cưỡi ngựa một bậc.

"Hừ, cảnh cáo các người một thoáng, thấy được cao quý kỳ sĩ đại nhân, các người hẳn là quỳ trên mặt đất hành lễ. . . ." Cái này người cưỡi ngựa tuổi không lớn lắm, trên mặt không có quá nhiều phong sương, bị nhiều như vậy trường mâu cho so với trụ, cũng có chút kinh hoàng, trong xương kiêu ngạo để hắn vẫn như cũ thẳng tắp phía sau lưng, tay phải lên lút hướng về răng nanh đao sờ lên.

"Chúng ta lại không phải của người thuộc hạ, tại sao muốn đối với người quỳ xuống?" Cao Phong ánh mắt nhìn chòng chọc vào cái này tuổi trẻ người cưỡi ngựa, hắn đã sớm nhìn ra, người này lại đây trước đó trong ánh mắt chăm chọc cùng trào phúng, thuần túy là nhân đau "bị", quá tới gây chuyện.

"Đất Di, Đất Di. . . ." Đột nhiên truyền đến một tiếng la lên, Cao Phong quay đầu liền nhìn thấy lại có hai cái Á Lạp Lạp người cưỡi ngựa chính hướng bên này chạy tới, một người trong đó còn đang lớn tiếng kêu gào, hiển nhiên là Đất Di đồng bạn, lúc này trên người mọi người áp lực gia tăng rồi gấp ba.

Đóng

"Có động thù hay không?" Cao Phong trong lòng tránh qua do dự ý nghĩ, chỉ cần hắn kéo ngón tay, có thể ở hai giây đồng hồ bên trong giết chết này ba cái người cưỡi ngựa, chỉ cần phối hợp đúng chỗ, bọn họ không hẳn không thể toàn thân trở ra, nói không chắc còn có thể thu được ba con Á Lạp Lạp, nhưng cũng không ai biết Á Lạp Lạp tính tình, vạn nhất đem sự tình làm lớn làm sao bây giờ?

"Mau buông tay, mau buông tay, ta bảo đảm không gây phiền phức cho các người. . . ." Cao Phong còn không hiểu rõ sở có giết hay không hắn, gọi là Đất Di người cưỡi ngựa liền trước tiên cuồng lên, trong ánh mắt tránh qua hoảng loạn, nhưng là có lúng túng thành phần ở bên trong, Cao Phong nhìn đến đây, trong lòng khẽ nhúc nhích.

"Mau mau buông tay a, nếu không, ta sau đó cho các người một ít chỗ tốt, mỗi người đều có. . . ." Đất Di cũng là cuồng lên, nếu như bị đồng bạn gặp lại hắn bị một đám bộ binh cho hạn chế, tuyệt đối sẽ bị cười chết, mà nhưng thời gian rất lâu đều sẽ bị cho rằng trò cười.

"Hừ, sau đó đừng không có chuyện gì tìm việc. . . ." Cao Phong đột nhiên buông ra roi, khoa tay Đất Di trường mâu cũng tương tiếp bỏ chạy, lúc này hai

con Á Lạp Lạp mới vọt tới phụ cận, vây quanh đoàn người chạy, trên mặt đất đập ra dày đặc bụi trần, ở giữa mọi người phấp phới.

Nhìn thấy hai người này hành động, Cao Phong đã sáng tỏ biết, hết thảy lưu công Á Lạp Lạp kỳ sĩ đều là nhân đầu "bì" con nhà giàu, những này có thể làm chủ lực xe tăng đột tiến mạnh mẽ binh chủng trở thành bọn họ xe thể thao, khó trách hẳn nhìn là lạ, vấn đề nhưng là xuất hiện ở đây?

"Đất Di? Người lại đang làm khó dễ bộ lạc nhỏ, cẩn thận trêu chọc cuồng lên bọn họ cắn ngược lại người một cái. . . " Một người trong đó người cười ngựa lăm lăm liệt liệt trùng Đất Di lớn tiếng kêu gào, dưới thân Á Lạp Lạp tất hoan nhảy nhót, ở mọi người quanh người không ngừng chạy trốn nhảy lên, bắn lên dày đặc bụi trần hướng về mọi người phấp phới, trêu đến một trận ho khan, để tên kia cười ha ha.

"Diablo, đứng ở chỗ này nhí nhảy nhót, ta có việc bận hỏi bọn họ, cắt qua một bên đi. . . " Đất Di không có như Cao Phong sở liệu như vậy trở mặt, trái lại thiếu kiên nhẫn xua đuôi cái kia tất hoan gia hỏa , còn một cái khác người cười ngựa, thì lại trước sau chưa từng nói chuyện, nhưng hai con xương linh lợi con mắt một mực người quan sát bọn họ, trần ngập tò mò, nhưng là đang nghiên cứu trên người bọn họ bộ tộc hình xăm.

"Có chuyện tốt cũng đừng quên chúng ta, A Đại không cho phép chúng ta chạy quá xa, mỗi ngày ở chỗ này lưu công quá trầm, nếu có thể đi săn thú là tốt rồi. . . " Diablo nói tới chỗ này im bất đi, nhìn Cao Phong, lại nhìn Đất Di, như bị thức tỉnh giống như vậy, lớn tiếng gào lên: "Ha, ta biết rồi, người muốn cho bọn họ nói cho các người nơi đó có con mồi? Ta sớm nên đoán được. . . "

"Không phải chuyện như vậy, bọn họ là ta A Ma bộ tộc, ta muốn tìm bọn họ hỏi sự tình. . . " Đất Di cùng Diablo trước đó đối thoại không hề dinh dưỡng, nhưng Cao Phong nhưng từ trung gian nghe ra một ít tin tức đi ra, không chút biến sắc nhớ tại trong lòng, đang suy nghĩ rồi đi này mấy cái đầu "bì" con nhà giàu, đột nhiên nghe được một tiếng đại Âm du dương, trần ngập tang thương bị thương kèn lệnh.

Hết thảy ồn ào đều vì dừng tĩnh lặng, tuần tra hoang nhân, lưu công Á Lạp Lạp, còn có lẫn nhau tranh chấp hai cái cao giàu đẹp đều nhìn về cùng một phương hướng.

Liên tục mười tám âm thanh kèn lệnh từ hoang nhân đại doanh ở trung tâm nhất truyền đến, mỗi một đạo tiếng kèn lệnh đều xuyên qua hơn mười km, lướt qua Cao Phong bên tai, kế tục hướng về hoang dã nơi sâu xa truyền đi, không biết là làm sao một loại kèn lệnh, có thể phát sinh như thế xa xưa mà ngưng tụ tiếng vang? Khi (làm) tiếng kèn lệnh đình chỉ một khắc, núi lở đất nứt tiếng hoan hô từ hoang nhân đại doanh bên trong bao phủ mà ra, thiên địa vì đó biến sắc, biển gầm tựa như hoan hô để Cao Phong cùng người ở bên cạnh đồng thời lạc lối, cũng lại không nghe được tiếng nói của hắn.

Ở này tiếng hoan hô bên trong, từng cái từng cái điểm đen nhỏ phóng lên trời, như doi xoay quanh ở đại doanh bầu trời, để Cao Phong con người đều suýt chút nữa trừng đi ra? Đây là cái gì?

Sau một khắc, to lớn tiếng kêu gào bên trong, gò núi giống như to lớn sinh vật từ bên trong doanh địa đứng thẳng mà lên, nếu nói là thổ tích là Cao Phong gặp to lớn nhất sinh vật, loại này cao tới bảy, tám mét, thân hình khác nào viên đồng bốn chân quái vật quả thực chính là thể lực bá chủ, loại này cả người nhăn nhó, phẳng phát gò núi sinh vật đứng lên trong nháy mắt, vô số hoang nhân hoan hô tiếng gầm đạt đến cao trào nhất.

Khi nào động từ từ yên tĩnh thời điểm, Đất Di cùng Diablo hoan hô vẫn không có bình ổn lại, liền như hai con động dục tiểu gà trống, liên tiếp tất hoan, nhìn thấy những cự thú kia, bọn họ cũng đã quên Cao Phong tồn tại, đồng thời hướng về đại doanh chạy đi.

Cao Phong nhìn hai cái chạy trốn con nhà giàu, trong lòng cũng thở phào một hơi, vừa nghiêng đầu liền ngó ra, vừa nãy tới được có ba con Á Lạp Lạp, chạy hai con, bên người còn theo một đầu, quý dị chính là, con này Á Lạp Lạp người cười ngựa vẫn đang quan sát hắn, cặp kia sáng hai mắt phẳng phát đem hắn một chút nhìn thấu, để hắn sống từ ở ngoài đến bên trong hết thảy đều bị thấy rõ cảm giác, như hắn ở người này trước mặt không có mặc quần áo

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146: Rất đáng giá nữ nhân

Cao Phong chăm chú đánh giá người kỳ quái này, nhạy cảm phát hiện gia hỏa này vẫn tự do ở khoảng cách an toàn ở ngoài, chỉ cần kích thích Á Lạp Lạp, liền có thể rất xa đào tẩu, lại không trở ngại hẳn quan sát đoàn người mình, vừa vặn là thích hợp nhất vị trí.

"Người là nữ nhân?" Cao Phong trước tiên cùng ánh mắt của nàng đối diện, mang bằng da mũ giáp con gái trên mặt có hai mắt màu vàng cát bụi, không thể trước tiên nhận biết, nếu không phải Cao Phong một chút nhìn ra bộ ngực nàng hai cái gò núi nhỏ, còn chưa chắc chắn có thể phát hiện.

"Nữ nhân làm sao rồi?" Thụ lệ tiếng nói có tự tin cùng kiêu ngạo, đây là một tuổi so với Cao Phong đại điểm con gái, ở hoang dã, từng tuổi này con gái đều sinh hài tử, nhưng trước mắt cái này hiển nhiên không thể phân chia ở bên trong, Cao Phong quan sát tỉ mỉ nàng thời điểm, dĩ nhiên cảm thấy một loại quen thuộc, loại quen thuộc này cũng không phải là con gái như hắn nhận thức người kia, mà là con gái trên người khí chất.

Khí chất là loại không nói rõ được cũng không tả rõ được đồ vật, Cao Phong nhận thức hoang dã con gái trên người khí chất phần lớn là dũng mãnh, chỉ có Khai Nguyệt khí chất nhu nhược, nhưng cô bé trước mắt lại có trí thức khí chất, thuộc về loại kia rất có tư tưởng, rất có nội hàm nữ nhân, loại nữ nhân này cũng là học thức sung túc, ở mù chữ chiếm cứ tuyệt đại đa số thời đại, sự phong độ này liền cùng hoàn cảnh lớn hoàn toàn không hợp, lại như hiện tại, người khác chỉ có thể cảm giác con gái khác loại, mà Cao Phong nhưng có thể cảm nhận được tư tưởng của nàng.

"Người xem chúng ta làm gì?" Cao Phong đối với cô bé này không có ý kiến gì, chỉ là kỳ quái hỏi dò, ánh mắt lại nhìn về phía giữa bầu trời xoay quanh sinh vật.

"Các người là bộ lạc người?" Con gái một câu nói làm cho tất cả mọi người biến sắc, từng dãy trường mâu đồng thời giơ lên, từng nhánh lao cũng người hầu đi theo chuẩn bị quăng đầu, để con gái sáng hai mắt có thêm chút đôi loạn, trắng men tiểu răng cắn môi, nhìn đáng đập trần đây oan ức.

Cao Phong trong lòng không có ngạc nhiên, nhắc tay ra hiệu người ở bên cạnh bỏ vũ khí xuống, trong lòng đối với thuộc hạ của mình có chút bất mãn, nhân gia hơi hơi thăm dò một thoáng, liền hiện ra nguyên hình, tâm lý tổ chất thực sự quá kém.

"Chúng ta là Mãn Sơn bộ tộc chiến sĩ, người nói như vậy là có ý gì?" Cao Phong không chút biến sắc, thiếu nữ hoảng loạn ánh mắt trở nên cổ quái, bĩu môi ba nói rằng:

"Người có thể lừa gạt hai người kia ngu ngốc, nhưng không gạt được ta, Mãn Sơn tộc mười ba cái bộ lạc không có một cái Hiền Phong Già La, các người hình xăm rõ ràng là Hiền Phong Già La thuộc hạ. . ."

Con gái ngây thơ phản bác để Cao Phong trên ót đột nhiên nhảy lên hai cái gân xanh, ba cái màu đen tuyền, cho bọn họ họa hình xăm hoang nhân chiến sĩ hay là vì khoe khoang, vẽ rằn thêm chân phác họa ra Hiền Phong Già La ám ký, loại này ám ký là hoang nhân trong bộ lạc vinh quang, nhưng là Cao Phong bọn họ lộ ra sơ sót.

"Trước đây không có, không có nghĩa là hiện tại không có, chúng ta Mãn Đầu bộ lạc thủ lĩnh đã thành công lên cấp thành Hiền Phong. . ." Cao Phong trợn tròn mắt nói mò, để thiếu nữ lập tức yên lặng, cau mày dăm chiêu cái gì, Cao Phong không chút biến sắc hướng về thiếu nữ tới gần.

"Không đúng, Mãn Đầu bộ lạc hẳn là thuộc về ở tây Phương Quân lạc, hiện tại tây Phương Quân lạc Hoàn Đạn Hiền Phong còn ở phía sau, các người không thể đến phía trước. . ."

Thiếu nữ lần thứ hai nghĩ rõ ràng, không khỏi mà kinh ngạc thốt lên, xem cái kia đặc ý tiểu mô dạng, tự cho là lại thắng một ván, nhưng Cao Phong cũng không dự định cùng nàng mở biện luận, đột nhiên đưa tay đem thiếu nữ từ Á Lạp Lạp trên người kéo xuống, ở thiếu nữ kinh ngạc thốt lên trong nháy mắt, che thiếu nữ miệng.

"Ồ. . ." Cao Phong rên lên một tiếng, cau mày nhìn về phía bụng thiếu nữ miệng nhỏ tay phải, thiếu nữ chính ôm tay phải của hắn dùng sức níu cản, lại như cắn vào ngón tay không hề miệng vương bát.

Đóng

"Há mồm, không há mồm ta giết người. . ." Cao Phong ghé vào thiếu nữ bên tai thấp giọng gào thét đạo, phun ra nhiệt khí giội rửa ở thiếu nữ chi tiết bạch trên cổ, làm cho nàng toàn thân tóc gáy đều dựng lên, không khỏi mà cương trực thân thể không dám làm một cử động nhỏ nào.

"Nhanh, nhanh. . . , nhanh ôm lấy nó. . ." Mắt đi chủ nhân Á Lạp Lạp trở nên nóng bất an, liền tiếp giấy giữa, bên người thuộc hạ căn bản là không có cách ngăn lại, không giống nhau: không chờ Cao Phong nghĩ ra biện pháp, liền nghe một trận chít chít kêu to, Á Lạp Lạp đột nhiên dưới tòn "Xoạt" địa nhảy ra ngoài, liền như một con đại chuột túi, hai ba lần liền vọt tới bên ngoài mấy trăm mét.

"Trở về. . ." Nơi đóng quân tiếng hoan hô cũng không hề tiêu tan, càng ngày càng nhiều sinh vật cổ quái bay lên trời, như quạ đen bình thường xoay quanh, từng con từng con cự thú cũng bắt đầu di động, lưng đeo đèn không hết hoang nhân chiến sĩ, hướng về Tuyệt Vọng pháo đài mà đi, đại tiến công mở màn hấp dẫn chú ý của mọi người, trái lại không chú ý vẫn không còn kỵ sĩ Á Lạp Lạp.

Cao Phong mệnh lệnh đạt được chấp hành, hơn trăm tên thủ hạ đem Cao Phong vây nhốt, nhiều ra to lớn đường vòng cung, tiến vào hoang nhân đại doanh mấy cái lối ra: mở miệng, đem vết chân của chính mình xen lẫn trong vô số vết chân bên trong, sau đó hướng về một hướng khác rời đi, lúc này thiếu nữ vẫn bị Cao Phong ôm trong lòng không thể động đậy.

Ôm thiếu nữ Cao Phong cũng âm thầm vui mừng, lần này vận may vô cùng tốt nắm lấy cái vốc người không phải rất đầy đặn nữ hài, nếu như đổi làm Bạch Thổ các nàng, người nào thể trọng không dưới một trăm ba mươi, bốn mươi cân? Cho dù khí lực hẳn không nhỏ, xách nửa ngày cũng sẽ ỉu xiu, tên thiếu nữ này so với Khai Nguyệt cao hơn một chút điểm, nhưng trọng lượng hẳn là gần như, nhiều nhất hơn chín mươi cân.

Chờ Cao Phong bọn họ một lần nữa bị dãy núi che khuất sau khi, thiếu nữ rốt cục giãy dụa lên, trong miệng phát sinh ô ô trầm Âm, để Cao Phong không thể không buông nàng ra.

"Người. . ." Thiếu nữ tức giận trừng mắt to cùng Cao Phong nhìn chăm chú, nhìn thiếu nữ trong mắt sáng, Cao Phong nói rồi một chữ, càng lại cũng không biết nói cái gì cho phải.

"Ta là Thái Phong, Loạn Thạch bộ lạc Hiền Phong thủ lĩnh duy nhất từ nữ, ta phải cầu được đến cùng ta thân phận tương đương đãi ngộ, cũng đồng ý thanh toán cùng ta thân phận tương đương tiền chuộc, các người có thể hướng về ta Á Đại đòi lấy không vượt quá hai mươi con thổ tích, hai mươi con Sa Đà, cùng với một ngàn người kẻ nô, năm trăm vị nữ tử của cái. . ."

Liên tiếp trả lời từ Thái Phong trong miệng nói ra, khiến người khác trợn mắt ngoác mồm, Cao Phong bên người thân nô không khỏi mà nói rằng: "Thật đáng giá nữ nhân a, nếu không lại đi trôi mấy cái?"

Cao Phong tàn nhẫn mà trừng tên kia như thế, quay đầu lại nhìn Thái Phong nhìn như bình tĩnh, thực tế hoảng loạn mất to, trong lòng vẫn đang suy nghĩ làm sao thu xếp cô gái này nhi.

"Người. . . , người không nên đối với ta dùng mạnh, ta không đẹp đẽ, trên người ta không có thịt, cái mông cũng không lớn, A Đại nói ta trường chính là bó củi cây gậy, người sẽ không phải đối với ta cảm thấy hứng thú chứ?"

Không nhìn thấy Cao Phong trong mắt tiêu điểm, Thái Phong có chút sợ hãi, vừa nói chính mình không phải, một bên ôm lấy hai tay, che chính mình vờn từ tiểu bánh màn thầu, để Cao Phong trên trán gân xanh lại nhảy ra hai cái.

"Thật sự, người có thể tìm ta A Đại muốn nữ nhân, tuyệt đối là tối mập nữ nhân, nói không chắc người đời này đều chưa từng nhìn thấy, ừm, ra sao đều có, nếu như người khẩu vị trùng, còn có thể cho người tìm mạng thai hài tử. . . "

"Im miệng. . . " Quát to một tiếng, Cao Phong xoay người nhìn về phía bên dưới ngọn núi phượng xa to lớn nơi đóng quân, lúc này vẫn chưa có người nào từ bên trong doanh địa chạy đến tìm kiếm Thái Phong, nhưng nhìn thấy từng chiếc một cao hơn mười mét to lớn lâu xe chính đang vô số người thúc đẩy dưới, chậm rãi hướng về Tuyệt Vọng pháo đài mà đi, mà ở Tuyệt Vọng pháo đài tường vây phía dưới, hơn mấy trăm ngàn thi thể ngổn ngang trưng bày.

"Hoang nhân không phải bộ lạc kẻ thù, mục tiêu của chúng ta là Tuyệt Vọng pháo đài, chỉ cần đánh hạ Tuyệt Vọng pháo đài, chúng ta liền có thể đạt được tối giàu có thổ địa, lương thực một năm có thể loại hai lần, nhiều vĩnh viễn ăn không hết, không có hoang dã nhiệt độ cao cùng lạnh giá, cho dù sống quá ba mươi tuổi cũng sẽ không lão. . . "

Thái Phong cẩn thận đứng ở Cao Phong phía sau, vẫn như cũ chưa từng từ bỏ thuyết phục Cao Phong, Cao Phong trong lòng dâng lên buồn cười cảm giác, thí đại điểm cô gái dĩ nhiên muốn thuyết phục hắn, lẽ nào cho là hắn giống như những người khác không đầu óc sao?

"Im miệng, không cho người nói chuyện liền không cho phép nói chuyện, không phải vậy ta đem người đưa cho bọn họ. . . " Cao Phong muốn hù dọa Thái Phong, chỉ vào dừng mảnh bọn thuộc hạ tàn bạo nói đạo, để thiếu nữ đột nhiên biến sắc, cũng làm cho bị Cao Phong ngón tay nam nhân đột nhiên biến sắc, nhìn về phía Cao Phong ánh mắt dĩ nhiên tràn đầy cầu xin, cầu xin Cao Phong buông tha hắn đưa cho người khác. . .

"Người xem đi, liền hắn đều không nên ta. . . " Thái Phong như phát hiện tân đại lục tựa như chỉ vào gia hỏa kia nói rằng, có một chút thương cảm, còn có này ý vị không rõ giải thoát,

"Xong chưa, người lần lượt nhiều lần nhắc lên muốn XXOO, phải hay không trong lòng người chính là nghĩ như vậy? Lẽ nào người không làm như vậy, sẽ không có nam nhân muốn sao?"

Cao Phong một cái miệng xú lên cũng không thể, lập tức để thiếu nữ thê yết hầu, một hồi lâu nàng liêu lên cái trán sợi tóc, lộ ra gầy gò mà thanh thuần gò má, méo miệng nói rằng:

"Khi ta cùng những nữ nhân khác như thế, không có nam nhân muốn sẽ chết sao? Ta chỉ là không muốn theo liền đem chính mình giao ra, có thể người nói đúng, là ta chính mình vờ ngớ ngẩn. . . "

Thái Phong lạnh lạnh lời nói để Cao Phong không lời nào để nói, nếu không phải gặp phải Khải Nguyệt trước, nói không chắc hắn sẽ đối với tên thiếu nữ này có chút ý kiến, nhưng chủ lưu thế giới thâm mỹ quan chính là như thế Khang Đa, hắn cũng không có cách nào đi sửa lại cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147 :Thái Phong

"Người A Đại bộ lạc có bao nhiêu chiến sĩ? Như người A Đại như vậy Hiên Phong Già La, phía dưới có bao nhiêu cái? Có chừng bao nhiêu cái bảo hộ giả? Còn có, trên trời như bay là vật gì vậy? Phương thức công kích là cái gì?"

Cao Phong không có kính viễn vọng, chỉ có thể dùng con mắt phóng tầm mắt tới, cách đến quá xa, hết thấy đều xem mơ hồ, ở hắn liền thoán hồi dò bên trong, thiếu nữ cũng không trả lời, chỉ là mặt lạnh nhìn bên dưới ngọn núi đại doanh, một bộ tùy tiện người muốn thế nào tư thái.

"Hỏi người nói đây?" Cao Phong không khỏi mà xoay người trùng thiếu nữ nói rằng, thiếu nữ ngẩng lên cái mũi nhỏ hướng lên trời, phát sinh hừ lạnh một tiếng, xem Cao Phong không khỏi phát điên.

"Người cho rằng ta cái gì đều biết a, ta chỉ là đối với bộ lạc hình xăm cảm thấy hứng thú, mới biết nhiều như vậy, bảo hộ giả cái gì, chiến sĩ cái gì, ta lại không quan tâm, làm sao biết? Trên trời như bay chính là Hoàn Đọa đại nhân vũ khí bí mật, ngay cả ta A Đại đều chỉ biết một chút, ta lại làm sao biết?"

Thiếu nữ vì đó trước Cao Phong làm thấp đi nàng mà tức giận, Cao Phong nhưng tin là thật, bất kể là kiếp trước vẫn là hiện tại, vẫn đúng là không có bao nhiêu thiếu nữ quan tâm những thứ đồ này.

"Đây là cái gì?" Thiếu nữ đột nhiên phát hiện tân đại lục, đưa tay đi bắt Cao Phong trên đùi súng lục, Cao Phong trong mắt hàn quang lóe lên, giờ tay chém xuống, liền đem răng cưa Quân Đao so với ở thiếu nữ chỉ tiết bạch trên cổ diện, lạnh lẽo cảm xúc để thiếu nữ không khỏi mà súc lên cái cổ.

"Có gì ghê gớm đâu, ta cũng có, hừ. . . ." Thái Phong bữu môi lẩm bẩm một câu, từ trong túi tiền móc ra một cái vòng tròn đồng tựa như đồ vật khoa tay một thoáng, lại bị Cao Phong một cái cướp ở trong tay,

"Người. . . , khốn nạn. . . ." Thái Phong sắp bị bắt đắc dĩ Cao Phong cho tức chết rồi, Cao Phong cổ quái nhìn trong tay chỉ còn dư lại một nửa kính viễn vọng, kính viễn vọng tầng ngoài công trình plastic nghiêm trọng mài mòn, thấu kính đúng là bị lau chùi sạch sẽ sạch sẽ, nhưng là để mặt trên vô số bé nhỏ hoa ngân càng thêm rõ ràng, nhưng lại không biết này nửa cái kính viễn vọng truyền lưu bao nhiêu đời người, có thể nào lịch sử?

"Coi như ta mua, cho người cái này. . . ." Cao Phong vẫn đúng là không làm được cướp cô gái đồ vật, sau đó kín đáo đưa cho con gái một cái đẹp để xuong cốt nhẵn.

"Ban rằng nanh? Người dĩ nhiên cho ta ban rằng nanh? Người không có tật xấu đi. . . ." Thiếu nữ đột nhiên kêu lên sợ hãi, đối với Cao Phong lớn tiếng kêu la, phảng phất tỷ tỷ nhìn thấy đệ đệ phả sản trăm vạn.

"Món đồ gì?" Cao Phong không để ý đến thiếu nữ, một con mắt đặt ở kính viễn vọng viên đồng trên quan sát bầu trời sinh vật.

"Chuyện này. . . , đây là móc ra cánh hầu tử?" Cao Phong bị kinh ngạc đến, giữa bầu trời sinh vật tốc độ cực nhanh, tầm mắt dễ dàng bắt giữ không tới, nhưng mượn kính viễn vọng, Cao Phong vẫn là ở nhìn thoáng qua bên trong thấy được chân tướng.

Thiếu nữ hiếu kỳ mà quái lạ nhìn Cao Phong sử dụng kính viễn vọng đáng vẽ, cần môi đầy bụng không phục, lúc trước nàng đạt được vật này, thời gian rất lâu đều chỉ có thể càng xem càng tiểu, nhưng là đem con mắt thả sai rồi địa phương, nhưng Cao Phong nhưng có thể bắt được hay dùng, dựa vào cái gì?

Đóng

"Vừa nãy người nói cái gì ban rằng nanh? Là nhân sao? Cho gia hỏa của ta nói giá trị ba trăm Thủy Diệu tiền. . . ." Cao Phong cũng không quay đầu lại, kể tục nhìn về phía chính đang tập kết mà ra hoang nhân đại đội ngũ.

Bên dưới ngọn núi hoang nhân cũng không hề một mạch lao ra liều mạng đi công kích hai ngọn núi đầu, người tinh tường đều biết, hai ngọn núi đều là cạm bẫy, từ dưới núi đến trên núi hơn hai trăm mét chỉ ít liền đứng thẳng người đều làm không được, mặt trên lần xuống gỗ thô cùng đá tảng càng bản không cách nào chống lại, nếu là thời gian dài chịu đựng một phương diện công kích, sĩ khí sẽ té ngã tầng dưới chót.

Hoang nhân tiến công cũng rất có kết cấu, cái kia to lớn lâu xe cao tới hơn mười mét, dưới đáy tứ phương mà rộng lớn, phía trên hơi hơi chật hẹp, phía trước đỉnh từng tầng từng tầng da thú, lại bơi lên lượng lớn không biết tên màu đen vật chất, tổng cộng bốn xếp hàng cao bằng nửa người tiểu bánh xe ở mấy trăm người thúc đẩy dưới, chậm rãi về phía trước di động.

Ở to lớn lâu xe đỉnh chóp, có thiết giáp bản chặn bản, đào ra điều khắc xạ kích khe hở, xạ kích khe hở mặt sau là thu được tự nam bộ bộ lạc sức xoắn xe bản tên, có thể hoang nhân trước đây chuẩn bị sử dụng vũ khí của mình, nhưng chiếm được sức xoắn xe bản tên liền, thống nhất thay đổi, có thể thấy được bọn họ đối với xuất từ Cao Phong tay trang bị có cuồng nhiệt ham muốn.

Từng con từng con cự thú cũng bắt đầu hành động, chúng nó cũng không hề đi tiến công tường vây, mà là dùng mười mấy cái giải thích dây thừng dẫn dắt một môn môn để Cao Phong trùng ra viên mắt đồ vật, đó là đường kính đạt đến hai trăm millimet, độ dài vượt qua mười mét kiểu cũ pháo, pháo bị thu xếp ở không biết vật liệu chế tạo trên bình đài, do hơn mười tiểu bánh xe một chút lăn về phía trước, mỗi một ổ hỏa pháo trọng lượng e sợ đều vượt qua mười tấn không ngừng, cũng chỉ có cự thú mới có thể ung dung kéo kéo.

Pháo xuất hiện phá vỡ Cao Phong nhận thức, nói chuẩn xác, hẳn đã bắt đầu tiếp thu cái thời đại này, cái này sử dụng đầu đồ đá cùng xe bản tên thời đại, pháo chân động chỉ là trong nháy mắt, sau một khắc Cao Phong liền muốn đến lòng đất trên thân thể người, lòng đất người vốn là trước khoa học kỹ thuật nắm giữ người, nếu như cùng hoang nhân liên hợp, như vậy tại sao sẽ không có pháo kỹ thuật xuất hiện? Sơ cấp pháo không coi là cái gì công nghệ cao, chỉ là không hiểu lòng đất người làm sao không đem loại nhỏ pháo kỹ thuật giao cho hoang nhân?

Mỗi một ổ hỏa pháo đều cao tới hơn ba thước, ở cự thú phía sau không coi là cái gì, nhưng ở trong đám người đều là quái vật khổng lồ, vô số dây thừng xe hoang nhân chiến sĩ còn như là kiến hôi tán ở lâu xe chu vi, thuận trong xe có số lượng hàng trăm trường xe đẩy tay, hai bộ trường xe đẩy tay trực bày đặt một bộ dài đến ba mươi mét thang công thành.

Những này thang công thành xuất hiện để Cao Phong trong lòng trầm trọng, hẳn nhìn ra vật này tác dụng, cây thang đỉnh chóp cái đặt hai cái ròng rọc, chỉ cần dựa vào đến trên tường rào, có thể rất dễ dàng hoạt đi tới, lại có xe đẩy tay trước bộ dây thừng xây dựng hình tam giác cố định pháp, rất không

dễ dàng bị lật đổ, nếu là dựa vào tường vậy, đối với Tuyệt Vọng pháo đài chính là một loại uy hiếp cực lớn, so với pháo uy hiếp càng miệng lớn hơn

Nhiều nhất nhưng là xe cút kít tựa như xe đẩy, những này xe đẩy trên chất đầy cỗ túi túi, ở một cái cái trước bộ lạc dừng sĩ thúc đẩy dưới, nhẹ linh hoạt về phía trước mà đi, bất kể là pháo vẫn là lâu xe, hoặc là thang công thành, ở Cao Phong trong mắt đều không coi là cái gì, chỉ có những này xe cút kít ở Cao Phong trong lòng mới thật sự là đại sát khí, chân chính có thể phá hủy Tuyệt Vọng pháo đài đại sát khí.

"Này, người chuẩn bị sắp xếp như thế nào ta?" Thái Phong cũng có chút nóng nảy, giờ khắc này hoang nhân chính thức bắt đầu công thành, lực chú ý của tất cả mọi người đều bị dẫn quá khứ, không có ai sẽ phát hiện nàng bị bắt cóc, thời gian càng lâu, nàng bị tìm tới độ khả thi càng nhỏ, điều này làm cho nàng không khỏi mà sợ hãi.

"Người cảm thấy ta hẳn là sắp xếp như thế nào người?" Cuồn cuộn không ngừng hoang nhân chiến sĩ vô trang đầy đủ đi ra đại doanh, như từng lần từng lần phun trào thủy triều, đem hoang dã đại địa nhấn chìm, Tuyệt Vọng pháo đài bên trên, lên tới hàng ngàn, hàng vạn võ sĩ trận địa sẵn sàng đón quân địch, từng đạo từng đạo khói đen trước sau bay lên, phảng phất trước bão táp tập hợp mây đen.

Một hồi đại chiến không phải nói đánh là đánh, trước đó chuẩn bị chỉ sợ cũng muốn thời gian một ngày, nhìn như toàn quân điều động, trên thực tế nhiều nhất chỉ là xây dựng công thành hệ thống, đại pháo muốn thu xếp, lâu xe muốn lướt qua dài đằng đặc khoảng cách, còn có đầu đồ đá muốn dự trữ đạn dược. . .

Cao Phong sự chú ý một lần nữa đặt ở Thái Phong trên người, Thái Phong cơ linh quái lạ con mắt vào lúc này cũng mất chủ ý, trở nên mờ mịt, nàng chân tâm không biết đối phương làm sao thu xếp hẳn?

"Nếu không như vậy, người cho ta đầy đủ tình báo, ta thả người trở lại?" Cao Phong mới là không sẽ ngu đến mức cùng Thái Phong phụ thân đi muốn tiền chuộc, trước đó dùng hơn trăm binh lính tình nguyện mới đạt được cục diện, không thể là một chút chuyện nhỏ mà kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

"Tình báo? Tình báo là cái gì?" Thái Phong có chút ngạc nhiên, Cao Phong không nói gì nhìn Thái Phong, một hồi lâu mới lên tiếng: "Người cáo ta hết thấy người biết đến đồ vật. . ."

"Ai nha, vậy ta biết đến đồ vật có thể hơn nhiều, người nhất định. . ." Thái Phong rất là khổ não kêu sợ hãi, để Cao Phong tức xạm mặt lại, hét lớn một tiếng: "It nói đến mức nào bao nhiêu, người đối với hoang nhân hình xăm hiểu rất rõ, vậy người biết tổng cộng có bao nhiêu cái bộ tộc? Còn có bao nhiêu bộ lạc ở phía sau cũng không đến? Mặt khác, những quái vật kia người biết bao nhiêu?"

Hoang nhân thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, cho dù ở vùng phía tây hoang dã địa vị không thấp, rất nhiều thứ cũng không phải là Cao Phong hiểu biết.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Ký Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Hoàng Hồng điều động

Hoang nhân văn minh bắt nguồn từ xa xưa, ban đầu chỉ có ba cái tộc lạc, theo thứ tự là nguyệt, hoành, âm, sau đó ở này ba cái tộc lạc trên không ngừng tách ra mới bộ lạc, hiện nay bộ lạc phần lớn là ba cái bộ tộc hậu duệ, trong đó Nguyệt tộc mạnh mẽ nhất thời, hầu như thống trị toàn bộ hoang dã, nhưng ở lần thứ nhất tuyệt vọng chiến tranh sau khi liền điểm vỡ tan rã, sau khi Âm tộc mạnh mẽ nhất, nhưng Âm tộc ở bắc bộ mở rộng trong chiến tranh thất bại, hiện tại mới đến phiên Hoành tộc mạnh nhất.

Hoang nhân cùng hoang dã bộ lạc đều là cùng ra một mạch, ở 300 năm trước nhân khẩu khan hiếm thời điểm, bởi vì các loại nguyên nhân lưu vong đến hoang dã, chỉ là bộ lạc cùng gia tộc liên hợp có quan hệ, dựa vào gia tộc cứu tế, đạt được hoang dã khó cầu vật tư, nói cho cùng đều đã từng là bị lưu vong tội nhân, hoang nhân đại đa số đều là nguyên bản sinh tồn ở hoang dã đám người, sau đó bị người vì là cách ly, đoạn tuyệt cùng trung bộ khu vực vắng lai, chịu đến không công chính đãi ngộ. . .

Cho tới nay, hoang nhân đều muốn công hãm Tuyệt Vọng pháo đài, mở ra cùng trung bộ liên hệ, không cần chịu đựng bóc lột, có thể đạt được càng nhiều thổ địa trồng lương thực, thế nhưng Tuyệt Vọng pháo đài nắm giữ mạnh mẽ Hám Quân Già La, vì lẽ đó mấy lần tuyệt vọng chiến tranh đều thất bại, lần này vĩ đại Hoành Dã đại nhân trở thành Hám Quân Già La, chúng ta nhất định có thể thắng được Thắng Lợi, đánh vỡ Tuyệt Vọng pháo đài. . ."

Thái Phong một phen giảng giải để Cao Phong khoe miệng dâng lên xem thường, hẳn căn bản không tin tưởng hoang nhân có thể thắng được chiến tranh, có lúc số lượng cũng không có nghĩa là chất lượng, tuy rằng hẳn không biết Tuyệt Vọng pháo đài, nhưng hẳn biết một cái mạnh mẽ chính quyền, cũng không chỉ là Tuyệt Vọng pháo đài một cái quân sự hình kiến trúc, ở Tuyệt Vọng pháo đài mặt sau, ai biết còn có bao nhiêu cái càng mạnh mẽ hơn pháo đài? Bao nhiêu cái càng mạnh mẽ hơn gia tộc? Bao nhiêu cái không muốn người biết Hám Quân, thậm chí Liệt Sơn Già La?

"Đại trưởng lão, người xem, Hoàng Hồng bộ lạc. . ." Đang muốn nói cái gì, lại bị người ở bên cạnh cắt đứt, Cao Phong quay đầu nhìn về phía người thủ

hạ chi phương hướng, một chút nhìn thấy từ đại doanh bên trong mở ra bộ đội, từng dãy toàn thân giáp da, như một cái khuôn mẫu đồ ra bộ lạc đứng sĩ tám người một loạt, sắp hàng đội ngũ chỉnh tề, bước ra rải rác bước chân, cuộn cuộn không ngừng từ đại doanh bên trong đi ra.

Hoàng Hồng bộ lạc bộ lạc đứng sĩ cùng đại đa số bộ lạc đều không giống nhau, bọn họ trang bị đều là chế tạo hóa trang bị, thống nhất giáp da, thống nhất cương chế trường mâu, còn có sắc bén trường đao cùng tấm khiên, ở đội ngũ hai bên còn có từng con từng con to lớn Sa Đà cùng Thổ Tích.

Bất kể là Sa Đà vẫn là Thổ Tích, toàn thân bị phủ thêm đánh cương đinh giáp da, đem đại đa số muốn hại : chỗ yếu che chắn, mỗi chi đà thú trên người đều có cái trang sức xoắn xe bắn tên, chính là trước đó từ Bắc Long hẻm núi dời lấy.

Bình thường một cái bộ lạc, nắm giữ mười con Thổ Tích hoặc là Sa Đà liền có thể xưng tụng giàu có, nhưng phía dưới đội ngũ bên trong, hai bên đà thú số lượng đạt đến 120 chỉ, quả thực chính là một đội pháo tự hành, Sa Đà cùng Thổ Tích số lượng không ít, bộ lạc đứng sĩ số lượng càng nhiều, hoành mây tám người một loạt, liệt mây chục người một đội, Cao Phong đã tại trong lòng mặc đếm hơn bảy mươi cái đội ngũ, cũng chính là hơn 5,600 cái bộ lạc đứng sĩ, thêm vào Sa Đà cùng Thổ Tích trên đứng sĩ, Hoàng Hồng bộ lạc lính đều là đạt đến hơn sáu ngàn năm trăm người.

Đóng

Chờ đến bộ lạc đứng sĩ toàn bộ đi sau khi đi ra, mặt sau dĩ nhiên đi theo vô số lỏi kéo xe khế nô, cùng chờ đầy vật tư lương thực đoàn xe, những này song luân xe đẩy tay số lượng phẳng phát vô cùng vô tận, tại phía trước đội ngũ đi ra thật xa sau khi, cũng không có đình chỉ dấu hiệu.

"Hoàng Hồng bộ lạc là xảy ra chuyện gì?" Cao Phong thấy được đi ở đội ngũ phía trước nhất Hoàng Hồng, cũng nhìn thấy ở phía sau cần phụ trách gò đất, hiển nhiên, Hoàng Hồng bộ lạc còn duy trì độc lập, nhưng vì sao lại ở hoang nhân đại doanh bên trong? Bọn họ không phải hẳn là tiến vào Tuyệt Vọng pháo đài sao?

"Há, Hoàng Hồng bộ lạc là người thứ nhất chủ động nương nhờ vào Nam Hoang bộ lạc, thủ lĩnh của bọn họ đồng ý dâng ra cung cấp mười vạn quân đội sử dụng một năm lương thực, Hoàng Hồng đại nhân để bọn họ tiêu diệt nam bộ hoang dã tàn dư bộ lạc, có thể các người cũng ở chính giữa nha. . ."

Thái Phong tựa hồ rất yêu thích chiếm ngoài miệng tiện nghi, mặt mày cong cong tràn ngập ý cười, nàng thích xem Cao Phong ăn quả đắng đắng vè, thế nhưng Cao Phong cũng không để ý tới nàng, chỉ là nhìn chăm chăm phía dưới đội ngũ cau mày, Tuyệt Vọng pháo đài vẫn không có đánh nhau, Hoàng Hồng bộ lạc đúng là trước tiên lên đường.

"Hắn là ở sáng sớm ngày mai sẽ đến Bắc Long hẻm núi, bọn họ chính là hướng chúng ta đến?" Cao Phong trong lòng tránh qua phán đoán, không khỏi mà có chút lo lắng, cùng hoang nhân đại bộ lạc so ra, Hoàng Hồng bộ lạc binh lực có thể không tính cái gì, thế nhưng đối với Thiên Trào bộ lạc tới nói, chính là tuyệt đại uy hiếp, hơn nữa hẳn không biết Hoàng Hồng ý đồ đến cùng là cái gì?

"Trở về. . ." Cao Phong càng nghĩ càng xoắn xuýt, thẳng thắn không suy nghĩ thêm nữa cái khác, hét lớn một tiếng, xoay người rồi đi, phía sau bọn thuộc hạ cũng theo sát phía sau, lưu lại Thái Phong sân mục lú lười, nàng cứ như vậy bị không để ý tới?

"Này, người mặc kệ ta?" Có thể không còn uy hiếp, nha đầu này tới sát lên, ở phía sau lớn tiếng gào thét, tựa hồ đối với Cao Phong ném chính mình rất không vừa ý.

"Nếu là người gặp phải một người tên là Khải Nguyệt con gái, nói cho nàng biết, ta rất khỏe, đứng rồi. . . , ta tên Cao Phong. . ." Cao Phong quay đầu nhìn Thái Phong lạnh nhạt nói, trong ánh mắt có một tia hoài niệm, để Thái Phong không tự chủ được gật đầu, trong lòng vẫn đang suy nghĩ Khải Nguyệt đến cùng là ai?

"Đứng rồi, A Đại nói cho ta biết, Hoàng Hồng đại nhân cho Hoàng Hồng bộ lạc an bài hai người, một người là rất cường đại Hiền Phong Già La, một cái khác gọi là làm Thi Bằng người, nếu như bộ lạc của người bị bọn họ nhìn chăm chăm nhất định phải cẩn thận a. . ."

Tính cách hào hiệp Thái Phong có hoang dã người không có nhiệt tình, nhìn thấy Cao Phong thật sự mặc kệ nàng, xoay người dẫn người rồi đi, cần môi do dự một lát, rốt cục vẫn là không nhin được nói ra, liền thấy Cao Phong không quay đầu lại, giờ cánh tay lên ra hiệu thu được, không khỏi mà dậm chân.

"Lẽ nào ta thật sự quá xấu? Hẳn liền nhìn nhiều tâm tư đều không có sao?" Thái Phong phần hận nghĩ đến, tuy rằng nàng xưa nay đều không để ý chính mình bên ngoài, thế nhưng con gái đều là quan tâm người khác đối với ý kiến của mình, Cao Phong liền tiên chuộc đều không muốn liền xoay người rồi đi, khó tránh khỏi làm cho nàng suy nghĩ nhiều.

"Khải Nguyệt đến cùng là ai?" Thái Phong hướng về đại doanh đi đến, trong đầu tránh qua danh tự này, lập tức liền bị các loại vóc người mập mập nữ nhân hình tượng cho lấp kín, cảm giận cắn răng nghiêng lợi nói: "Trở về nhất định một ngày ăn tám đốn, ta cũng không tin trường không được thịt. . ."

Song phương đều không có phát hiện, giữa bọn họ có chút một ít không nói rõ được cũng không tả rõ được tín nhiệm, Cao Phong không có đi hướng về Thái Phong có thể hay không dẫn người đến đuổi giết bọn họ, Thái Phong cũng không nghĩ tới tìm người cho mình báo bất cớ tống tiền mối thù, so với Cao Phong hào hiệp, Thái Phong nhưng ở xoắn xuýt chính mình xấu liền bọn cướp đều không lọt mắt vấn đề, chính đang xin thề, muốn cho chính mình dài đến càng mập.

Trăm người đội ngũ đi ở lưng núi trong lúc đó, rất xa điểm Hoàng Hồng bộ lạc đại đội ngũ, Cao Phong trong lòng đã khẳng định, Hoàng Hồng đối với Bắc Long hẻm núi tuyệt đối không có ý tốt, bất kể là Hiền Phong Già La vẫn là Thi Bằng, đều là đối với Bắc Long hẻm núi mà đi, e sợ trong đội ngũ bảo hộ già cũng không ngừng Hoàng Hồng một người.

"Đừng. . . , đừng. . ." Từng trận như là sấm nổ dị hưởng từ phía sau truyền đến, bất kể là bên dưới ngọn núi xuất phát đại quân, vẫn là trên núi giám thị

Cao Phong đều đồng thời hướng về phía sau nhìn lại, đã thấy xa xôi hơn Tuyết Vọng pháo đài.

Ở khoảng cách này trên, Tuyết Vọng pháo đài đã nhìn ra không quá rõ ràng, Cao Phong dùng đơn một bên kính viễn vọng mới mơ hồ nhìn thấy Tuyết Vọng pháo đài trên xoay quanh không biết phi hành vật, lại phát hiện những thứ đồ này chính đang hướng về hai ngọn núi đầu vút đồ vật, mỗi một lần ném, thì sẽ có một tiếng vang trầm thấp, phun trào ra màu đen khói thuốc súng.

"Chuyện này. . . , đây là không trung đã kích sao?" Cao Phong lập tức kinh ngạc, hắn không biết phi hành sinh vật số lượng, nhưng trình độ như thế này oanh tạc là có thể nhiều lần tiến hành, dù cho chỉ là cấp thấp nhất thuốc súng đen, tạo thành nổ tung sóng trùng kích cũng không phải là cái thời đại này người có thể chịu đựng, cho dù hắn huấn luyện ra quân đội cũng chưa chắc có thể ở loại kinh sợ này lòng người đã kích dưới hoàn hảo.

Nếu là không có Hoàng Hồng bộ lạc sự kiện, Cao Phong nhất định sẽ quay trở lại xem cái ti mi, thế nhưng hiện tại. . .

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149:Đại chiến mở màn

"Đây chính là hoang nhân thủ đoạn?" Mặc Nha sợ hãi nhìn ở trên trận địa kêu rên võ sĩ cùng lính đánh thuê, nổ tung khói đen đem cả ngọn núi phấp phới, bay tứ tung đá vụn cùng đào mảnh đem từng cái từng cái hoảng loạn võ sĩ cùng lính đánh thuê đánh bại, không nhất định trí mạng, nhưng đối với sĩ khí đã kích là có tính chất huỷ diệt.

Trí Mạc Tà đứng ở Mặc Nha phía sau, hết thấy hướng về bọn họ bay tứ tung tới được mảnh vỡ đến Mặc Nha trước người đều sẽ quỷ dị nát tan, như bụi trần bồng bềnh, chỗ trống hai mắt không nhìn thấy đồ vật, Trí Mạc Tà hít vào một hơi thật dài, lắc đầu nói rằng: "Đây là lòng đất tay của người đoạn, trình độ như thế này đã kích tựa hồ nói rõ lòng đất người tác chiến kỹ thuật đã thoái hóa, bọn họ hẳn là có có thể dễ dàng đem đỉnh núi san bằng vũ khí, ngoại trừ Già La ở ngoài, không người nào có thể chống lại siêu cấp vũ khí. . ."

Trí Mạc Tà lời nói để Mặc Nha da mặt từ bắt đầu co rúm, nhìn gia tộc võ sĩ ngã trên mặt đất kêu rên chết đi, đối với hắn người tộc trưởng này tới nói vốn là một loại dầy vò. Nghe nói lòng đất người dĩ nhiên có vũ khí cường đại như vậy, không khói mà kinh ngạc nói:

"Vậy chúng ta cùng lòng đất người liên hợp, sau đó bọn họ muốn trở mặt làm sao bây giờ?" Mặc Nha đối với cùng lòng đất người liên hợp có sâu sắc sầu lo, bất kể nói thế nào, lòng đất người cùng tổ tiên của hắn từng có tàn khốc nhất liều mạng tranh đấu, phạm là gia tộc các đời người chết trận, hầu như có hai phần ba đều là đang cùng lòng đất người trong khi giao chiến tổn thất, cho dù hắn muốn lật đổ gia tộc liên hợp những kia hàng đầu gia tộc, cũng không muốn cuối cùng bị lòng đất người cho đâm một dao tử.

Trí Mạc Tà khoe miệng nhấc lên vẻ mỉm cười, vượt trên ót thấp tự tin vết sẹo lơ đãng nói rằng: "Kỳ thực, người có thể mang lòng đất cho rằng một cái khác đất lưu đài, thời gian ba trăm năm, lòng đất vật tư đại thể tiêu hao hầu như không còn, có thể sử dụng vũ khí cũng đều ở năm mươi năm trước sử dụng gần như, bọn họ chỉ có mộng ảo thời đại văn minh, không có có thể đem chuyển đổi thành vũ khí tài nguyên, bây giờ chỉ có thể coi là một đám sống ở lòng đất đại lão thụ, cần phải lo lắng sao?"

Những câu nói này để Mặc Nha sắc mặt được rồi lên, Trí Mạc Tà xuất từ Vọng Nguyệt thành bang, mỗi một cái thành thị đều là gia tộc nhỏ khó có thể với tới cao đẳng gia tộc chỗ an thân, như Thúy Liễu thành như vậy thị đối với thành thị, thì tương đương với làng nhỏ đối với thành thị, không thể so sánh, nhân gia đều không thêm để ý, hắn còn lưu ý cái gì?

"Tại sao không trực tiếp thả ra phòng ngự, để hoang nhân đi vào?" Liên tiếp nổ vang cùng cuộn cuộn khói thuốc súng đồng dạng cho Mặc Nha áp lực to lớn trong lòng, hắn không nghĩ ra, đã sớm thương lượng được rồi để hoang nhân công hãm Tuyết Vọng pháo đài, dẫn gia tộc liên hợp viện binh lại đây cứu viện, tìm cơ hội không tiêu hao những viện binh này, nhưng vì cái gì còn muốn bỏ công như vậy đi chiến đấu?

"Gia tộc của người võ sĩ có bao nhiêu người?" Trí Mạc Tà đột nhiên hỏi cái này không liên hệ vấn đề, để Mặc Nha vì lắng, con người đảo một vòng, nghiêm túc nói: "Cũng chính là người, người bình thường ta không nói cho hắn, Thú Vĩ gia tộc võ sĩ tổng cộng hai ngàn người, đối ngoại công bố một ngàn năm. . ."

"Hừ, tổng cộng 3,500 người chứ?" Trí Mạc Tà rất khinh thường nói, để Mặc Nha trên mặt đã biến thành trư can sắc, trong lòng cũng vì là Trí Mạc Tà tinh báo thần phục.

Đóng

"Chờ gia tộc của người võ sĩ chết trận hai ngàn sau đó lại nghĩ viện binh đi, cho dù diễn trò, cũng muốn làm trò thành sự thật, không phải vậy làm sao để đám người kia bị lừa?"

"Cái gì? Muốn chết rất nhiều người?" Địch tai nổ vang từ từ yếu bớt, Mặc Nha âm thanh đột nhiên tăng lên, ở đỉnh núi vang vọng ra thật xa, Trí Mạc Tà không nói chuyện, chỉ là nghe trong không khí mùi thuốc súng cùng mùi máu tanh một mặt hưởng thụ đáng vẽ.

Sắc trời đêm mờ, Cao Phong mang theo hơn trăm thủ hạ ở một chỗ hẻo lánh thiên nhiên nương bóng bên trong nghỉ ngơi, cỏ dại dày đặc sinh trưởng ở nương bóng bên trong ngăn trở bên ngoài tầm mắt, không dám nhóm lửa, người người dùng ánh đèn thảo Diệp bao vây lương khô, chỉ có Cao Phong nằm ở trong cỏ dại gối lên hai tay nhìn màu đỏ sẫm màn trời.

Nghỉ ngơi đến Cao Phong hiểu lắm đến điều tiết chính mình, đem hết tạp tư thanh liêm không sau khi, đại não như bị thu dọn sau từ bàn, trở nên có thứ tự, nhưng là để hấn bắt đầu tự xét lại chính mình, thật sự có cần phải trở lại sao?

Hấn vì là Thiên Trảo bộ lạc làm có đủ nhiều, lượng lớn đồ ăn dự trữ, vô số vật tư chiến lược, còn có ưu tú phòng hộ công sự, thậm chí còn có tạm thời tương đối an toàn thế cuộc, Hoàng Hồng bộ lạc là một bất ngờ, nhưng Cao Phong tin tưởng, ngoại trừ Hoàng Hồng bộ lạc ở ngoài, hoàng nhân sẽ không lại phân tâm đi thanh lý cái khác tạp cá, vì lẽ đó chỉ cần đối lập đến Tuyệt Vọng pháo đài chiến sự xong xuôi, liền sẽ không còn có vấn đề.

Cái kia hấn có phải hay không cũng không cần lại trở về? Khoát Nha đã chiếm được Ngũ trưởng lão vị trí, cho dù hấn không ở, cũng không có ai có thể thay thế được Khoát Nha, Ngũ trưởng lão đủ khiến Khoát Nha hưởng dụng một đời, mà Hắc Trảo đã trở thành Thiên Trảo, Hiền Phong Già La đầy đủ hấn trả lại nợ Thiên Trảo tất cả, ngoài ra, liền ngay cả người thừa kế vấn đề cũng giải quyết, Hắc Trảo cho hấn tìm hai cái người hầu đều là Tam Trảo cùng cha khác mẹ huynh đệ, nguyên lai không có danh phận, thế nhưng có cơ hội trở thành một Phương trưởng lão, Cao Phong cũng trong khoảng thời gian này dạy cho bọn họ không ít đồ vật.

Cao Phong tự nhận là đã làm được chính mình bản phận, từ vùng phía tây hoang dã đem bộ lạc mang ra đến, cho bọn hấn nhiều như vậy chỗ tốt, chính mình tựa hồ có thể lách người, cũng không biết tại sao, trong lòng chính là không bỏ xuống được.

Tự hỏi có thể quên đi tất cả đi tìm Khai Nguyệt, tìm một cơ hội gia nhập hoàng nhân bộ lạc, do đó tìm tới hạnh phúc của mình sinh hoạt, nhưng hấn trước sau không làm được quyết định này.

"Thông. . ." Một người từ nương bóng bên trên té xuống nên ở Cao Phong trước mặt, để hấn mí mắt nhảy một cái, không khỏi mà nhìn sang, là một thân mang áo giáp bộ lạc dũng sĩ, cái này Hoàng Hồng bộ lạc xuất thân dũng sĩ một thân trang bị cực điểm xa hoa, nguyên bản chỉ dùng làm phòng ngự giáp trụ trên nhiều nhất khảm nam một ít mang giáp hoặc là sắt lá là được, nhưng người này muốn nổi bật làm ra một ít có hoa không quá trang sức phẩm tô điểm toàn thân, liền ngay cả mũ giáp của hấn trên đều dùng tươi đẹp màu sắc nhuộm thành nón xanh.

Gia hỏa này tuổi chỉ có hơn hai mươi tuổi, gò má da mỏng thịt lợt, một bộ quen sống trong nhung lụa đáng vẽ, hai tay cũng không có thô ráp cái kén, trên người vũ khí đều bị tìm đi, nhưng hấn trong ánh mắt không có lửa giận cùng kiệt ngạo, có chỉ là kinh hoàng cùng nhu nhược, thực sự không dễ dàng cùng bộ lạc dũng sĩ dũng mãnh liên hệ cùng nhau.

"Đại trưởng lão, hấn đi ra gây phản bị chúng ta bắt được, hỏi rõ ràng, Hoàng Hồng bộ lạc chuẩn bị hướng về chúng ta ra tay, giải quyết thế nào hấn?"

Hai cái xác vác thân nô từ phía trên nhảy xuống, ngồi xổm ở Cao Phong trước mặt thấp giọng báo cáo, để Cao Phong với trước mắt người này có mấy phần chán ghét, lắc đầu nói rằng: "Xử lý đi, nhớ tới đem giáp da rút ra. . ."

Người kia sợ hãi mở ra miệng rộng muốn gọi gọi, liền bị nhét vào lao cây gây ngăn chặn miệng, như chó chết kéo đi, rất nhanh sẽ nghe thấy một tiếng vang trầm thấp truyền đến.

"Phải hay không hấn là giữ lại hấn? Như tên như vậy càng nhiều, hấn là đối với chúng ta càng có lợi?" Nhìn bên chân hoa lệ giáp trụ, Cao Phong trong lòng suy tư. . .

Nhân loại ngọn lửa chiến tranh ở căn cứ hoang dã nơi lan tràn, Bắc Long hẻm núi cùng Tuyệt Vọng pháo đài chiến tranh gần như là cũng trong lúc đó bạo phát, Hoàng Hồng chưa có nói ra chiêu hàng lời nói, thậm chí không có tự mình đứng ra, bày ra quân đội đem hai ngọn núi cùng hẻm núi lồi vào một hơi vây nốt, không giống nhau: không chờ lấy hơi, liền bắt đầu rồi tàn khốc công kiên chiến.

Động trước nhất tay không phải bộ binh, mà là 120 chỉ đà thủ cải tạo hỏa lực bình đài, đà thủ chôn trầm trọng bước tiến hướng về vách núi tới gần, phun ra từng nhánh sắc bén tên nổ, trong đó tuyệt đại đa số đều rơi rụng ở dưới vách núi trên mặt đất như từng lâm, mà trên vách núi công sự phòng ngự bên trong, từ đầu đến cuối không có nhúc nhích.

Cao Phong canh giữ ở bên trái đỉnh núi, thông qua trong lòng núi quan sát khe hở vẫn nhìn chăm chăm đối phương chiến thuật, đem qua hấn trở về đến hẻm núi, thông báo địch tình sau khi liền làm xong chiến đấu chuẩn bị, tuy rằng cho tới nay cũng là vì ngày đó mà chuẩn bị.

Chương 150:Cao Phong kiên trì

"Ào ào ào. . . ." Một trận nhiệt khí phun ở Cao Phong trên cổ, để hấn tóc gáy đều dựng lên, đột nhiên quay đầu lại nhưng va đầu vào Khoát Nha trên đầu, hai người đồng thời ôm lấy đầu kêu thảm một tiếng, không giống nhau : không chờ Cao Phong phát hỏa, tập hợp đến tìm đánh Khoát Nha liền trước một bước nói rằng: "Hoàng Hồng bộ lạc phái người ở hai bên dò xét, nhìn đáng đáp muốn tìm bỏ lên đường nổi, ta sợ bọn họ tìm tới phía sau những tên kia ẩn thân địa phương. . . ."

Cao Phong nghe được vừa nói như thế, trong lòng giật mình, lập tức đối với Hoàng Hâu đánh giá cao một chút, quay đầu từ quan sát khe hở nhìn thấy, những kia sẽ cất bước hỏa lực bình đài vẫn luôn tại nguyên chỗ qua lại đạp bước, cũng không lại về phía trước xu thế, mà bọn họ mũi tên nhìn như hung mãnh, nhưng không có một nhánh roi xuống công sự bên trên, hiển nhiên, đối phương đánh giương đông kích tây chủ ý, muốn tìm được bọn họ kẻ hở, đến cái xuất kỳ bất ý.

"Đề Can Tử dẫn người xuống, mặc kệ đến bao nhiêu người đều cho ta diệt bọn hấn. . . ." Cao Phong không chút suy nghĩ trực tiếp hạ lệnh, trong lòng đối với Hoàng Hồng xem thường thu liễm mấy phần, hiển nhiên, đối phương cũng không phải là cái ngu ngốc.

Khoát Nha gật gật đầu, mau mau hướng ra phía ngoài chạy đi, bên người một cái bộ lạc dũng sĩ nhỏ giọng đối với Cao Phong nói rằng: "Có muốn hay không dùng xe bắn tên? Bọn họ ở chúng ta tâm bắn bên trong, ta bảo đảm có thể lưu lại bọn họ chỉ ít hai mươi con đại gia súc. . . ."

Bộ lạc dũng sĩ đề nghị là căn cứ vào sức xoắn xe bắn tên xạ kích khoảng cách, bọn họ bắn đi xe bắn tên đều là hàng nhái dỏm, xạ kích khoảng cách chỉ có chính mình trang bị hai phân ba, bọn họ giấu ở đỉnh núi sức xoắn xe bắn tên một khi phóng ra, đối phương đem gấp bão táp bình thường đã kích, lưu lại hai mươi con da dầy thịt thảo cự thú là điều chắc chắn.

"Không nên vọng động, sức xoắn xe bắn tên nhất định phải lưu đến thời khắc máu chốt sử dụng. . . ." Cao Phong không có đáp ứng dũng sĩ đề nghị, đối với hấn mà nói, Hoàng Hồng bộ lạc không cần quá quá nặng coi, không nghĩ tới sớm đem thực lực bại lộ ở hoang nhân trước mặt, như hoang nhân phía sau chỉ có một nắm đầm đại tiểu chó đất, bọn họ là sẽ không quan tâm, nếu như tiểu chó đất biến thành ăn thịt người sói đói, đừng hy vọng bọn họ có thể chuyên tâm đi đối phó Tuyệt Vọng pháo đài đầu kia gốc voi lớn.

Náo nhiệt nhất chiến trường là thung lũng trước đó, nhưng tàn khốc nhất chiến trường là sơn mạch hai bên, Hoàng Hồng bộ lạc phái ra mấy trăm cái tinh nhuệ nhất thám báo, ở dãy núi hai bên tìm kiếm có thể lên núi địa phương, cũng rất dễ dàng liền tìm được trước đó rút đi đến phía sau núi mọi người vết chân, bọn họ theo vết chân về phía trước tìm tòi, nhưng không có chú ý tới, cái kia không có một bóng người trên vách đá, trước sau có mắt ở nhìn bọn họ hấn chăm chăm.

Khi điều thứ nhất thang dây tắt tắt tác tác từ đỉnh núi hạ xuống thời gian, chiến đấu chân chính mới chính thức triển khai.

Đóng

Đối với Cao Phong tới nói, cuộc chiến đấu này là đấu trí thắng với so dũng khí, nhất định phải đem nhịp điệu chiến đấu khống chế ở chỗ đất cần xé phạm trù bên trong, sẽ không để cho hoang nhân đại doanh cảm giác được nơi này ẩn núp một con sói đói, mà lại muốn cho Hoàng Hồng bộ lạc tin tưởng, bọn họ cuối cùng có thể cướp đoạt Bắc Long hẻm núi, tranh thủ làm hết sức nhiều thời giờ.

Nói thật, loại này chiến lược đại cục ngoại trừ Cao Phong chính mình, không người nào có thể nhìn ra, tất cả mọi người chỉ có một loại tâm tư, chiến tranh chính là một mất một còn, nhắc theo trên đạo đi khám chính là, thắng chính là sống, thua chính là cái chết, không cần thiết cân nhắc quá nhiều.

Vì lẽ đó Cao Phong rất nhiều quyết định đều không bị lý giải, lại như lúc này, cho dù chiến đấu đến kịch liệt nhất thời điểm, lồi vào thung lũng đã sắp bị công phá, nhưng Cao Phong trước sau không xuống thông hiểu cắt đứt lối vào thung lũng mệnh lệnh.

Trên đỉnh núi màu đen khói đặc chung quanh bông bành, cuộn cuộn ngọn lửa ở gỗ thô trên bị bóng, xẹt qua bầu trời quả cầu lửa như hạt mưa đánh ở đỉnh núi trên trận địa sụp ra, lấp bắp hỏa diễm đem từng toà từng toà gỗ lô cốt nhen lửa, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy từng cái từng cái toàn thân cháy dũng sĩ hoặc là thân nô từ bên trong trốn ra được, trong tiếng kêu gào thể thảm ngã trên mặt đất, hóa thành một bộ tiêu thi.

Hai ngọn núi đầu đầu bị ngọn lửa cùng khói đặc che giấu, hết thảy nhân viên chiến đấu trong lòng đều cất giấu một cây đuốc, cho đến bây giờ, vẫn luôn là bọn họ bị chèn ép, còn chưa bao giờ còn quá một lần tay, chỉ vì Cao Phong không có hạ lệnh công kích.

Thiếu đốt khói đặc chế tạo khiến người ta nghẹt thở độc khí pháp phổi, gào thét mà đến quả cầu lửa đập trên mặt đất phát sinh nổ vang để rất nhiều người trong lòng đều có sợ hãi chứng, ai cũng nói không chừng, dưới một viên có thể hay không đập đến trên đầu chính mình? Bên dưới ngọn núi tiếng la giết một trận tiếp theo một trận, khiến lòng người bên trong uất ức xoắn xuýt tới đỉnh, hai cái đỉnh núi các chiến sĩ cũng không nhìn được ở trong lòng mắt to Cao Phong.

Cao Phong một mực lóe bên trong quan sát, nắm giữ càng nhiều tin tức, từ chiến đấu bắt đầu hấn liền biết, chiến trường chính nhất định không ở hai ngọn núi bên trên , tương tự cũng không lại xuống phương hẻm núi, mà là hai ngọn núi chu vi rải rác chiến trường, không có ai so với Thi Bằng hiểu rõ hơn Bắc Long hẻm núi phòng ngự hệ thống cùng sự đáng sợ, tuy rằng Cao Phong phòng hấn rất nhiều tay, nhưng luôn có manh mối bị nhìn ra.

"Oanh. . . ." Địa một tiếng vang vọng, phía sau lồi ra : mở miệng đột nhiên đập tới một trận sóng nhiệt, sau một khắc Cao Phong bị người phá tan, không giống nhau : không chờ rơi xuống đất, liền nhìn thấy một cái bộ lạc dũng sĩ bả vai bị một cái to bằng cánh tay trẻ con mọc đâm đâm xuyên, chờ hấn sau khi hạ xuống, từ bên ngoài xông tới bụi trần cùng khói đặc, còn có hỏa tinh đem toàn bộ lóe bên trong tràn ngập.

Cao Phong ho khan kéo lôi bộ lạc dừng sĩ từ lôcốt bên trong khoan ra, phấp phới khói đặc trong nháy mắt đem hân huân trở thành than đen, chỉ còn dư lại tròng trắng mắt gò má hướng bốn phía nhìn xung quanh thời điểm, đã sớm chuẩn bị hân cũng giật nảy cả mình, chu vi đầu đầu cũng có thiêu đốt hỏa điểm cùng khói đặc, hoảng loạn chạy trốn nhân viên tác chiến, tán loạn trên mặt đất vũ khí, còn có bị phá hủy ở che đây chiến hào bên trong sức xoắn xe bắn tên.

Móc ra ướt nhẹ miếng vải mỏng ở bộ lạc dừng sĩ miệng tị trên, Cao Phong đem hân nhấc lên ở đầu vai về phía sau chạy đi, gào thét mà đến quả cầu lửa có liên tiếp ở đỉnh núi nổ tung, có lựu đạn đặc thù chất, khiến người ta sợ hãi cũng không phải là uy lực của hỏa cầu, mà là ai cũng không biết sau một khắc hạ xuống nơi nào.

Hỗn loạn, sợ hãi, uất ức, còn có không tìm được an toàn phương tuyệt vọng là hai ngọn núi đầu thủ vệ người trong lòng, Cao Phong không có đi động viên, nổ tung quả cầu lửa đối với hân mà nói lại như hải từ vút tuyệt cầu, ở rơi rụng quả cầu lửa bên trong, hân luôn có thể ở bắn trúng tại bên người trước đó né tránh, thậm chí còn hữu tâm đi cứu viện người khác, ở hân từ đỉnh núi vọt tới bên ngoài ba trăm mét khu an toàn trong lúc đó trên đường, hân liên tục đập bay bảy người, cũng làm cho bảy người này khỏi bị đau xót hoặc là tử vong.

Ở bên ngoài ba trăm mét thu xếp khu bên trong, đã có không ít người bệnh nằm ở nơi đó kêu rên, đại đa số đều là bị khói đặc hun đến không nhìn thấy đồ vật, còn có một phần là bị ngọn lửa vết bỏng, nhưng là có vận may không tốt bị đốt thành cong lên than cốt, Nhị trưởng lão mang theo quần cường tráng nữ nhân nhanh nhẹn cho những này người bệnh trị liệu, trùng liên do nữ nhân kháng ở đầu vai triệt đến phía sau, khinh, thì lại các loại (chờ) tốt hơn một chút trở lên chiến trường.

"Can Tử bên kia thế nào rồi?" Cao Phong kết quả khăn lông ướt lau chùi trên mặt khói đen, ung dung tự nhiên hỏi dò người, Nhị trưởng lão thì lại hồn vía lên mây nhìn phía xa từng đoá từng đoá nổ tung pháo hoa.

"Không cần gấp gáp, vật này không có quá mãnh liệt dùng, Hoàng Hồng không thể dựa vào vật này liền có thể đánh lên sơn đầu, chờ bọn hân quen thuộc một trận là tốt rồi, sau đó lại có thêm người dùng quả cầu lửa cũng không thể thương tổn được bọn họ. . ."

Cao Phong rốt cục nói ra để hết thảy thủ vệ người oán giận nguyên nhân, bất quá muốn cho Thiên Trảo bộ lạc các chiến sĩ cảm thụ chiến trường chân chính, để bọn hân quen thuộc loại này toàn chiến đấu mới phương thức, Cao Phong có trực giác, trong tương lai, bọn họ có thể sẽ gặp phải muốn Tuyệt Vọng pháo đài loại trình độ đó tác chiến.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Gặp lại Đoạn Hồn

"Thật sự không cần gấp gáp? Ta xem rất nhiều người đều sắp không kiên trì được nữa, nếu không phải chạy trốn trừng phạt không có ai chịu đựng được, nói không chắc đã sớm không ai. . ." Nhị trưởng lão hai chân có chút run rẩy, không chỉ là những kia nhân viên chiến đấu, liền ngay cả hân cái này kinh nghiệm lâu năm giết chóc lão nhân đều có chút không chịu nổi, ban đầu ở Dạ Ma bộ lạc sơ chiến tan tác nguyên nhân, cũng không chính là quả cầu lửa phá hủy bộ đội tinh thần?

"Không có chuyện gì, nổ mấy lần thành thói quen, người nói cho ta nghe một chút Can Tử tình huống bên kia. . ." Đã nắm một cái ấm nước liền chuẩn bị uống nước Cao Phong thuận miệng hỏi, nhưng nhìn thấy đưa cho hân ấm nước con gái chính hướng về hân chớp mắt, để hân có chút kỳ quái.

"Trái cây, làm cho các nàng đến mặt sau đi, còn có, để hồng trà đem đồ ăn đưa ra. . ." Nhị trưởng lão thuận miệng đem con gái đuổi rồi, mới để Cao Phong nhớ lại đến, đây chính là trước đó sắp xếp cho hân người hầu cận, chỉ là không có nghĩ đến, này công phu mấy ngày, hân liền đem những cô bé này nhi quên đi.

"Can Tử bên kia rất tốt, đánh một trò tay không kịp, giết hơn năm mươi người, bắt làm tù binh hơn hai trăm, trong đó có một nửa đều mang thương, dựa theo người dẫn dò, không có giết, tất cả đều nắm về. . ."

Can Tử để Cao Phong trong lòng Thạch Đầu rơi xuống địa, không khỏi mà gật đầu nói: "Hai bên phòng ngự nhất định phải làm tốt, mặc kệ bọn họ mấy đường đến, chúng ta chỉ dùng một đường đi, trường cung tay cùng tên nổ tay toàn bộ bán phân phối Can Tử, để hân làm hết sức tranh thủ chút thời gian. . ."

"Tam Trảo, Tam Trảo. . . bắt được một đại gia hoả. . ." Chính đang bàn giao, liền nghe đến Khoát Nha từ phía sau chạy tới, đi theo phía sau một đội bụng Nguyên Đồ nổ chiến sĩ, chờ Cao Phong thấy rõ bị bắt được người, trong lòng lập tức đem Khoát Nha mắng chết, không chờ bọn họ lại đây, Cao Phong liền ném Nhị trưởng lão, nứt ra khuôn mặt tươi cười tự mình tiến lên nghênh tiếp.

Khoát Nha rất là hài lòng mở hai tay ra, chuẩn bị cho nhiệt tình nghênh tiếp Cao Phong một cái ôm ấp, bị Cao Phong từ dưới sườn nhoáng tới, ôm song quyền đối với áp giải cái kia mặc trường bào nam nhân mỉm cười nói:

"Không nghĩ tới Đoạn Hồn đại nguyên lão tự mình lại đây, ngài đây không phải là đánh ta mặt sao? Làm sao có thể để bảo hộ giả được oan ức. . ."

Không phải là oan ức sao? Đường đường bảo hộ giả Già La lại bị trời gô, cũng may mà cái này Đoạn Hồn Đại trưởng lão nuốt được cơn giận này.

Đoạn Hồn trưởng lão đang nhìn đến Cao Phong trong nháy mắt, con mắt cười đến híp lại, không giống nhau: không chờ Cao Phong quá khứ, vai run run, buộc hẳn dây thừng từng tắc từng tắc tách ra, như lá rụng rơi vào bên người, hai tay đồng dạng học Cao Phong ôm lấy, một bộ ông ba phải đáng về đối với Cao Phong nói rằng:

"Ha ha, Đại trưởng lão nói đùa, ta không mời mà tới, khó tránh khỏi sẽ khiến cho hiểu lầm, hẳn là, hẳn là. . ."

Câu nói này nói chuyện, bầu không khí liền tốt hơn rất nhiều, Đoạn Hồn hiểu lắm đến điều tiết bầu không khí, để trước đó lúng túng không còn sót lại chút gì, hai người nhìn nhau nở nụ cười, liền đồng thời nhìn về phía Hoàng Hầu bộ lạc phương hướng.

Đóng

Cao Phong biết Hoàng Hầu bộ lạc sứ mệnh là vì càn quét nam bộ hoang dã tàn dư bộ lạc, mà trước mắt Đoạn Hồn nhưng là nam bộ hoang dã liên hợp trưởng lão hội thành viên, hẳn không tin nam bộ hoang dã trưởng lão hội thật sự bị một đòn mà tan vỡ, đều là quân kẻ già đời, có thể sống đến bây giờ, ai cũng sẽ không đơn giản.

"Đại trưởng lão giấu cho chúng ta thật là khổ a, có Thiên Trảo đại nhân, các ngài còn cẩn thận như vậy cẩn thận, làm cho chúng ta đúng là có vẻ rất yếu a. . ."

Lơ đãng một cái thăm dò từ Đoạn Hồn trong miệng nói ra, rất sáng tỏ nói cho Cao Phong, hẳn ngày hôm nay đồng ý được phần này oan ức, cũng là bởi vì nơi này có cái Hiền Phong Già La.

"Ha ha, A Đại trở thành Hiền Phong Già La cũng là khoảng thời gian này sự tình, lúc đó chính đang quan trọng hơn bước ngoặt, chưa kịp nói cho liên hợp trưởng lão hội một tiếng, sai lầm rồi, thực sự là sai lầm rồi. . ."

Cao Phong cười ha ha, đang khi nói chuyện, liên tục ba viên quả cầu lửa đồng thời ở trước người hai người mấy chục mét địa phương nổ tung, nổ bay một cái chạy thân nô, thế nhưng hai người ai cũng không có nhúc nhích dung, phảng phất bị nổ bay chỉ là một viên mầm cây nhỏ.

Nhị trưởng lão trong tiếng hét to, ba cái bộ lạc dừng sĩ như mãnh hổ hướng về người bị thương xông tới, hai người giờ tay, một người nhắc chân, trong nháy mắt từ trên chiến trường rút đi hạ xuống, một đám người lập tức xông lên nổ tung vết thương, thời gian không lâu đem gia hỏa kia băng bó thỏa thỏa đáng khi (lâm).

"Ha ha, chẳng trách Đại trưởng lão không nóng nảy, Thiên Trảo bộ lạc dừng sĩ thực sự là danh bất hư truyền a. . ."

Nhìn thấy phía dưới những người này động tác, Đoạn Hồn có chút thay đổi sắc mặt, rất không tự nhiên đối với Cao Phong nói rằng, Cao Phong nhân mã chỉ có thể dùng tinh nhuệ có xưa nay hình dung, một cái bộ lạc mạnh mẽ không phải xem thủ lĩnh mạnh mẽ, mà là phía dưới dừng sĩ mạnh mẽ, Đoạn Hồn dám khẳng định, như là người của mình mã tử thủ tại chỗ này, nói không chắc sớm đã bị bữa này quả cầu lửa cho đánh tan.

"Không biết Đoạn Hồn đại nhân tìm chúng ta là vì cái gì?" Cao Phong không có đi vòng thêm vòng tròn, xuyên thẳng chủ đề, Đoạn Hồn cũng không hàm hồ, lập tức nói tiếp:

"Đương nhiên là vì phản kích hoang nhân. . ."

"..." Cao Phong rất là không nói gì, thật vất vả mới từ Tuyệt Vọng pháo đài vòng xoáy bên trong rút người ra, lại làm sao có khả năng dễ dàng rơi vào đi?

"Ta nói, hoang nhân cùng Tuyệt Vọng pháo đài chiến tranh cùng chúng ta có quan hệ sao?" Cao Phong đang khi nói chuyện, mấy viên hỏa Lưu Tinh liền đánh vào đỉnh núi phát sinh vang vọng, khá là đứng ở thùng thuốc súng trên núi an toàn mùi vị.

Đoạn Hồn mí mắt co giật một thoáng, nghĩa chính ngôn từ đối với Cao Phong nói rằng: "Hoang nhân xâm lấn, vùng phía tây hoang dã cùng phía Đông hoang dã toàn tuyến luân hãm, nam bộ hoang dã gặp đại kiếp nạn, thiện lương nam bộ bộ lạc nhân khẩu đều bị cuốn vào hoang nhân ma chương bên trong, lẽ nào chúng ta ngay khi nơi này ngồi xem sao? Trơ mắt nhìn Hoàng Hồng loại này kẻ phản bội ở trên đầu của chúng ta điều Vũ Dương uy sao?"

Phảng phất ông trời đều đang vì này trò chuyện bằng chứng, từ sơn một đầu khác đột nhiên bay lên lít nha lít nhít to lớn tên nổ, mưa rơi rải rác ở hai ngọn núi trên mặt đất, người cao tên nổ như từng lăm lăm dày đặc, sau một khắc lại bị hỏa diễm cuốn vào trong đó.

Cao Phong xẹp xẹp miệng, lắc đầu nói rằng: "Ngày hôm trước ta dùng tám trăm dừng sĩ đánh bại ba ngàn hoang nhân sau, thu nạp một chút bộ lạc nhân viên, bọn họ đều là từ Tuyệt Vọng pháo đài bên dưới tránh được đến, nghe nói ở hoang nhân đến trước đó, Tuyệt Vọng pháo đài trước hết một bước động thủ giết chóc bọn họ, thật giống đến cuối cùng, chết ở hoang nhân trong tay hoang dã người cũng mới không tới mười cái, nhưng chết ở Tuyệt Vọng pháo đài người có ít nhất một ngàn cái, chúng ta từ vùng phía tây hoang dã tránh được đến, không phải sợ sệt hoang nhân, chỉ là không muốn cuốn vào trận này vòng xoáy, không muốn không công tiêu hao bộ lạc dừng sĩ sinh mệnh, bất kể là hoang nhân Thắng Lợi vẫn là Tuyệt Vọng pháo đài Thắng Lợi, đều không có quan hệ gì với chúng ta, người nói xem?"

Cao Phong lý do để Đoạn Hồn yên lặng, giờ khắc này hắn đã nhìn ra vài thứ đi ra, Hoàng Hồng bộ lạc đối với Cao Phong tới nói, còn thật không phải là uy hiếp, có vẻ như hắn lại đây, nhân gia còn chưa chắc chắn có thể để ý? Chính đang xoắn xuýt, Cao Phong lại nói.

"Có thể Đoạn Hồn trưởng lão không tin, nơi này chiến đấu ở trong mắt ta, chỉ là một trò chơi, Hoàng Hồng cùng phía sau hắn Hiền Phong, ở trong mắt ta cũng chỉ là chuột sa mạc mà thôi. . ."

"Nhưng bọn họ có sáu ngàn cái bộ lạc dừng sĩ a. . . " Đoạn Hồn kinh ngạc thốt lên mà ra, Cao Phong chăm chú nhìn kinh ngạc Đoạn Hồn, lên tiếng nở nụ cười, nếu như là Khoát Nha làm như vậy, đầu tiên lộ ra chính là xỉ hổ đen, nhưng Cao Phong lộ ra chính là một cái so với những người khác đều bạch răng vàng.

"Ta có thể sử dụng 800 người đánh bại ba ngàn người, thì không thể dùng hai ngàn người đánh bại sáu ngàn người sao?" Cao Phong câu nói này nói tới nói năng có khí phách, để bên cạnh hắn kêu rên bộ lạc dừng sĩ tất cả đều ngồi dậy, một bộ tổng cộng có vinh yên cảm giác, liền vết thương cũng sẽ không tiếp tục đau, duy nhất không hiểu chính là, rõ ràng chính mình cũng lợi hại như vậy, Cao Phong còn hạ lệnh không hoàn thủ?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152 :Lại đây nhận lấy cái chết

"Chuyện này. . . , này chuyện này. . . " Đoạn Hồn không nhịn được cầm lấy cảm, lăm bầm tự nói, muốn nói cái rõ ràng, đầu óc nhưng không nghĩ ra.

"Ta cần Hoàng Hồng theo ta diễn tuồng vui này, ta muốn cho bọn họ đóng ở nơi này và chúng ta giao chiến, để hoang nhân đối với chúng ta yên tâm, giả như chúng ta diệt không xong Hoàng Hồng, bọn họ sẽ cho là chúng ta chỉ là mạnh mẽ một điểm chuột sa mạc, mà một khi chúng ta tiêu diệt Hoàng Hâu, chính là đứng ở sau lưng bọn hắn hoang dã mãnh thú, người nói, đến thời điểm tự mình động thủ có phải hay không là lên tới hàng ngàn, hàng vạn hoang nhân? Cái kia chông chát ở Tuyệt Vọng pháo đài cự thú, lâu xe, thang công thành phải hay không sẽ đưa đến Bắc Long hẻm núi?"

Cao Phong này ghé nói để Đoạn Hồn bỗng nhiên tỉnh ngộ, cũng làm cho chu vi bị thương bộ lạc chiến sĩ bỗng nhiên tỉnh ngộ, Đoạn Hồn vẫn không nói gì, liền nghe đến Thiên Trảo uy mãnh cương nghị tiếng nói từ nơi không xa truyền đến.

"Ha ha ha ha, chính là như vậy, chúng ta Thiên Trảo bộ lạc ai cũng không sợ, nếu không phải vì ma túy hoang nhân, chúng ta cũng sẽ không khiến các huynh đệ uất ức đến tận đây, Đoạn Hồn trưởng lão a, người có thể coi là kiến thức con trai của ta bản lĩnh đây?"

Thiên Trảo khôi ngô thân hình từ phía sau trong rừng rậm đi ra, tình cờ bỗng bênh tới được khói thuốc súng ở Thiên Trảo trước mặt cũng không thể không đi đường vòng, không phải vậy chính là cái tan xương nát thịt kết cục, Thiên Trảo cương nghị khuôn mặt trên có sung sướng đến sắc, nhưng hai mắt lại có cái khác ý vị, nhìn thấy Thiên Trảo, đã sớm biết người này tính cách Cao Phong rõ ràng, Thiên Trảo là tới hưng binh vấn tội, chỉ có điều nghe được hắn đối với Đoạn Hồn giải thích, mới hài lòng lên.

"Đoạn Hồn hướng về Thiên Trảo đại nhân vấn an, cũng đại biểu đại bộ lạc liên hiệp hội mời Thiên Trảo đại nhân gia nhập, trao tặng vô thượng vinh quang, chính thức thừa nhận Thiên Trảo bộ lạc vì là nam bộ hoang dã một thành viên. . . "

Đoạn Hồn hướng thiên bất cung kính cúc cung, nói ra hắn tới nơi này thứ hai ý đồ, ý đồ này để Thiên Trảo do dự lên, nhưng Cao Phong nhưng như hắn khiến cho ánh mắt, này mới khiến Thiên Trảo nghiêm túc nhẹ chút cảm, hàm súc mà nội liễm, không mất Hiền Phong Già La thể diện.

Thiên Trảo giả vờ giả vịt thâm trầm đối với Cao Phong vô hiệu, đối với Đoạn Hồn nhưng là có trí mạng lực sát thương, một người tinh tướng cũng phải nhìn thực lực, có thực lực, như thế nào đi nữa trang cũng sẽ bị cho rằng là chuyện đương nhiên.

"Chúng ta gia nhập nam bộ trưởng lão liên hiệp hội có ích lợi gì?" Cao Phong đầu tiên liền hỏi lên, để Thiên Trảo có chút bất mãn, cảm thấy Cao Phong quá con buôn, nhưng là không nói gì, hắn biết Cao Phong ra tay một cái đình hai nhĩ, chỉ ít mạnh hơn chính mình quá nhiều.

"Đương nhiên là có, nam bộ hoang dã tới màu mỡ thổ địa, Thiên Trảo bộ lạc có thể tùy ý lựa chọn, ngoài ra, các loại tinh bảo cùng vật tư, còn có tốt nhất được liệu đều có thể cung cấp, rất nhiều được liệu đều là có thể ở chủ lưu thế giới đối lấy lượng lớn vật tư trân phẩm, đối với Già La tăng lên rất lớn. . . "

Một chuỗi dài chỗ tốt từ Đoạn Hồn trong miệng tung đến, những thứ đồ này để Thiên Trảo hơi nhếch khóe môi lên lên, tăng lên vấn đề vẫn là tới quấy nhiễu vấn đề của hắn, nhưng trong lịch sử Hắc Trảo chưa từng có người nào đạt đến độ cao của hắn, vì lẽ đó chỉ có thể một mình tìm tòi, hiện tại có được liệu, chẳng phải là đi rồi đường tắt?

"Vậy chúng ta lại muốn trả giá cái gì nghĩa vụ? Nếu để cho chúng ta cùng hoang nhân tác chiến, chúng ta là sẽ không đáp ứng, tiền lời không ngang nhau a. . . ." Cao Phong nhưng không có bị mê ngất đầu óc, lưu lười nói rằng, trong giọng nói có không thể hoài nghi kiên định, Đoạn Hồn không khỏi mà nhìn về phía Thiên Trảo, đã thấy hẳn cũng là chuyện đương nhiên đáng về.

Cao Phong ở chiến đấu trên thủ đoạn, Thiên Trảo không đáng một cườì, nhưng ở thu được lợi ích trên thủ đoạn, Thiên Trảo đập chết mã cũng khó cùng.

"Cái này, dễ thương lượng, dễ thương lượng a. . . ." Đoạn Hồn có chút nóng nảy, tay thô lỗ cuồng hoảng loạn, cái này cũng là Thiên Trảo đối với hẳn mắt nhìn chăm chăm, mất đi thông dong.

"Ta liền không rõ, các ngươi tại sao muốn đi cùng hoang nhân tử khải? Trốn ở một bên không được chứ? Lại như các ngươi trước đó làm như vậy. . . , đừng nói cho ta muốn các loại (chờ) hai bên lưỡng bại câu thương, tọa thu đủ bản lợi ích, cho dù suu tử Sa Đà cũng so với chuột sa mạc miệng lớn. . ."

Đóng

Cao Phong này ghé nói để Thiên Trảo rất tán thành, đem tầm mắt đặt ở Đoạn Hồn trên người, vốn chỉ là nhìn nhìn, nhưng khí thế trên người nhưng trở thành Đoạn Hồn áp lực, không khỏi mà lui về phía sau đi một bước, muốn tìm cái lý do dọa làm, nhưng ở Thiên Trảo cái kia nhìn như âm thúu trong ánh mắt, tâm thần bị đoạt, không tự chủ được nói rằng:

"Ta không thể nói. . . , ta thật sự không thể nói. . ."

"SO?" Cao Phong ngây ngẩn cả người.

"Cái gì?" Thiên Trảo ngây ngẩn cả người.

Hai tầm mắt của người ở Đoạn Hồn trên người tụ hợp, lúc này Đoạn Hồn mới biết mình nói cái gì, Hiển Phong đối với bảo hộ giả áp chế quá lớn, ngày đó Hoàn Đoạn liền có thể bức Mãn Đầu ăn chính mình nôn, có thể thấy được ảnh hưởng.

"Xem ra, chúng ta còn có rất nhiều thứ muốn nói. . . ." Cao Phong vuốt cằm nói rằng, Thiên Trảo cũng gật đầu.

"Ngừng, bọn họ dừng lại. . . ." Tiếng hoan hô từ đỉnh núi truyền đến, cả ngọn núi đều cơ hồ bị khói thuốc súng bao phủ đỉnh núi cũng không thấy có hỏa Lưu Tinh kế tục rơi rụng, ở trận này dày vò bên trong, đại đa số người đều nhin hạ xuống.

Ở hỏa Lưu Tinh không ngừng rơi rụng thời điểm, mỗi một phút mỗi một giây đều đặc biệt gian nan, nhưng một khi bọn họ nhin hạ xuống, trong lòng liền có khó có thể dùng lời diễn tả được cô vũ, phảng phất thời gian này liền lại cũng không có chuyện gì có thể làm khó bọn họ.

"Để bọn hắn lui lại đến, Hoàng Hồng Già La hẳn là muốn động thủ. . ."

Pháp phối khói thuốc súng theo nhiệt. Nóng không khí đập ở trên da, như vô số mũi kim đâm nhói, Cao Phong hít mắt đối với Nhị trưởng lão nói rằng, sau một khắc, một trận xương cái còi tiếng rít liên ở hai bên vang lên.

Từng cái từng cái vỡ trang đầy đủ tỏ rõ về tối đen bộ lạc dừng sĩ hoặc là thân nô dồn dập từ trên trận địa lui lại đến, bọn họ không biết cao tầng đến cùng đang suy nghĩ gì, trước đó quả cầu lửa loạn oanh thời điểm, không cho bọn họ xuống, hiện tại không có chuyện gì ngược lại làm cho bọn họ đến mặt sau đi.

Nếu là lấy trước, nói không chắc còn có chút mâu thuẫn, thế nhưng trải qua một quãng thời gian kỷ luật huấn luyện, bọn họ đã có thể làm được kỷ luật nghiêm minh.

"Có muốn hay không ta hỗ trợ?" Vốn là không muốn đức kết chiến đấu Đoạn Hồn giờ khắc này cũng thay đổi chú ý, trước đó không cần thận nói lộ miệng, trong lòng biết sự tình sẽ không như thế hiểu rõ, liền muốn mượn cộng đồng chống lại tình cảm dọa làm quá khứ.

"Ha ha ha, không cần, chúng ta bên này nhân thủ sung túc. . . ." Thiên Trảo cười ha ha, phất lên cánh tay hướng về đối diện đỉnh núi lay động một cái, Thiên Mãn ở đối diện đáp lại, con kia độc nhãn nhưng nhìn chăm chăm có chút lúng túng Đoạn Hồn.

"Nửa bước Hiển Phong?" Đoạn Hồn lại bị kinh ngạc một thoáng, đối với Thiên Trảo bộ lạc thực lực có càng nhiều phỏng đoán.

"Không sánh được bộ lạc liên hợp, nhưng là không phải Hoàng Hồng có thể bắt nạt, chờ chốc lát, chờ chúng ta đuổi rồi bọn họ đang nói. . . ." Cao Phong đang khi nói chuyện, súng trong tay chỉ thế sát vang vọng, trong nháy mắt, liền đem hai cái tay thương kiểm tra một lần, tự tin chặt nịch đối với Đoạn Hồn nói rằng:

Đoạn Hồn nhìn thấy Cao Phong vũ khí trong tay, hai mắt đột nhiên chưa biến, nhưng không hề nói gì, lúc này, liền nghe một tiếng rống to, trong đỉnh núi một toà nham thạch lỵ thể, lăn lộn khối đặc lộc đột nhiên đổ nát, nổ vang bên trong, hóa thành lên tới hàng ngàn, hàng vạn đá vụn hướng bốn phía lấp bấp.

"Đến rồi. . . ." Thiên Trảo một tiếng gào thét, "Xoạt" địa vọt tới, sau một khắc, lăn lộn đá vụn dồn dập hạ xuống, hai bóng người từ trong đá vụn hiện lộ ra.

Một người mặc toàn thân giáp da, từ đầu đến chân đều bị bao vây chặt chẽ, chính là Hoàng Hồng, một người khác thì lại để trần bắp thịt rắn chắc ngực, nửa người trên cột từng cái từng cái khảm ở da thịt bên trong chi tiết xích sắt, lại như chuyên tâm ngoạn nhĩ SM bị tra tấn người,

Người này có nam nhân hùng tráng bắp thịt, lại có nữ tính giống như khuôn mặt đẹp trai, mái tóc dài khác nào áo choàng buông xuống sau đầu, che lại hai bên hai gò má, yêu dị mà hẹp dài hai mắt lạnh lẽo hung hãn, khiến người chú ý nhất chính là hắc sóng mũi cao, như đao tước giống như vậy, đầy rẫy cay nghiệt cùng sắc bén mùi vị.

"Ai là Hắc Trảo, lại đây nhận lấy cái chết. . ." Lớn tiếng dọa người âm thanh không có nam tính cương mãnh, có thêm chút trung tính hóa khàn khàn, cũng làm cho phía sau tập kết các đứng sĩ cổ vũ lên, dồn dập chờ mong tăng lên vì là Hiên Phong Thiên Trảo đem chém giết.

Cao Phong như Đoạn Hồn gât gât đầu, đột nhiên vọt ra ngoài, để Đoạn Hồn không khỏi mà nhú mày, hắc nhìn ra Cao Phong là tự nhiên Già La, nhưng đối với Cao Phong kiểu bận rộn này xuất kích cũng không coi trọng.

"Xin lỗi, nhường nhường. . ." Đoạn Hồn chính đang xoắn xuýt phải hay không xông lên, cho Thiên Trảo bán cái trước được, liền nghe phía sau Khoát Nha kêu gào, xoay người nhìn thấy Khoát Nha chính bung một thanh tạo hình quái lạ súng trường, trong lòng nghĩ vẫn cũng không nhịn được nữa, lớn tiếng nói:

"Các ngươi làm sao có thể dùng tà ác vũ khí?" Đang khi nói chuyện, nhưng nhìn thấy Khoát Nha nắm thương đáng vẻ, trong lòng cũng không khỏi mà buồn bực.

Khoát Nha đem băng súng hướng về phía trước, nòng súng hướng về mặt sau mang theo súng trường, cái tay còn lại còn cầm chính mình răng nanh đao, tùy ý nói rằng:

"Đại trưởng lão nói, mặc kệ vũ khí gì, có thể giết người chính là vũ khí tốt, ngươi có thể đừng tưởng rằng chúng ta là tà ác, chúng ta đều là rể : cái chính miêu hồng hoang đã người, cho dù cầm súng trường thì cũng thôi. . ."

Nói xong liền xông lên trên, nhìn thấy Khoát Nha bóng lưng, Đoạn Hồn trong lòng đây đưa một lúc, liền quyết định làm bộ không nhìn thấy, nhưng là để Cao Phong thiếu rất nhiều phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Hiên Phong cuộc chiến

Thiên Trảo đối với trở thành Hiên Phong lần thứ nhất động thủ, có khó có thể dùng lời diễn tả được sự sợ hãi, so với tâm tư phức tạp Cao Phong, Thiên Trảo tâm tư càng thêm đơn thuần, mấy chục năm tranh đấu cuộc đời để hắc đối với chiến đấu không sợ không sợ, xông lên trong nháy mắt, cả người liền rơi vào một loại Không Minh trạng thái, không dính một hạt bụi, không hề lay động, nhưng tất cả xung quanh lại phản xạ ở trong đầu hắc.

Không khí lưu động, to khắp khối thuốc súng, nóng rực nhiệt độ, nhấp nhô mặt đất, còn có yêu dị kẻ địch, các loại chi tiết nhỏ lại như 360 độ camera khí chiếu rọi ở trong đầu hắc, sẽ không bỏ qua bất luận cái nào thị giác điểm mù, lần thứ nhất cảm nhận được tất cả tất cả nằm trong lòng bàn tay vui sướng.

Không có phần nộ, không có khiếp đảm, không có hưng phấn, thậm chí không lộ vẻ gì, Thiên Trảo như mũi tên nhọn hướng về cái kia hoang nhân Hiên Phong phóng đi, trên người nhưng không có biểu hiện bất luận người nào tính hóa đồ vật, phảng phất ở trong nháy mắt này, hóa thân trở thành một khối không hề tu tưởng ngoan thạch.

Nhưng chính là như vậy, để đối diện cái kia Hiên Phong đột nhiên biến sắc, hắc không nghĩ tới Thiên Trảo mới vừa trở thành Hiên Phong, còn dừng lại về tâm cảnh vô vị giai đoạn, phải biết, lòng người đều là quỷ dị khó lường, bất luận một loại nào bé nhỏ gọn sóng đều sẽ ảnh hưởng đến tâm linh, do đó ảnh hưởng đến phán đoán cùng quả quyết.

Đưa bé sơ sinh là thuần khiết nhất, bởi vì tâm tư của bọn họ là trống không, chỉ tồn tại cơ bản nhất nhu cầu, theo tuổi tác tăng cường, tiếp xúc các loại chính diện hoặc là mặt trái đồ vật, do đó hình thành tính cách, cũng hình thành từng người về tinh thần nhược điểm.

Hiên Phong cũng cũng giống như thế, ở vừa trở thành Hiên Phong thời điểm, toàn thân tâm chăm chú với loại kia thân thể tràn ngập sức mạnh cảm giác, mỗi một loại trải nghiệm đều là mới mẻ, toàn bộ cả người đều là chính diện, nhưng theo thời gian trôi qua, hoàn toàn nắm giữ Hiên Phong sức mạnh sau khi, lại sẽ một lần nữa cảm nhận được tăng lên gian nan, từ từ diễn sinh ra các loại hỗn loạn tâm tư ảnh hưởng tâm linh, cho dù sức chiến đấu cũng không hề hạ thấp bao nhiêu, nhưng lại khó có thể có tự nhiên mà thành cảm giác.

Giờ khắc này Thiên Trảo đó là tự nhiên mà thành, không cần dùng chủ quan tư tưởng đi dựa theo kinh nghiệm chấp hành, chỉ cần bản năng ứng đối các loại chiến đấu là tốt rồi, mà loại này chiến đấu cho dù là đứng đầu nhất nửa bước Hám Quân cũng sẽ cảm thấy vất vả.

Hai người va chạm như hai viên thiên thạch va chạm, đối diện diện thăm dò đối thủ điểm mấu chốt, Thiên Trảo hai cái tay cánh tay liền với vai đồng thời bao vây ở vậy cá giống như giáp trụ bên trong, hai con lợi trảo nhưng dị dạng mà khổng lồ, như mãnh thú lợi trảo.

Lui ra cách xa hơn mười mét Thiên Trảo nửa cúi người, mở hai tay ra lưỡi dao sắc, như thủ thế chờ đợi mãnh thú, lạnh lẽo tầm mắt trước sau khóa chặt đối phương gáy.

Hoang nhân Hiến Phong bên người nhưng tràn ngập một tầng màu phấn hồng sương mù, như lụa mỏng vấn vít ở xung quanh người, loại này sương mù đó là sức mạnh của hắn cội nguồn, có thể mang đến cho hắn người thường không tưởng tượng nổi tăng cường, đồng thời cũng có thể ở tiếp xúc thời gian ảnh hưởng đối thủ tâm trí, bất tri bất giác cũng sẽ bị hắn không chế ở lòng bàn tay, là với phó quân chiến tốt nhất lợi khí.

Đóng

Nhưng này loại lợi khí đối với Thiên Trảo vô hiệu, tâm tư của hắn một trăm phần trăm chìm đắm ở chiến đấu cảm giác bên trong, bất luận là đồ vật gì đều không ảnh hưởng tới, ở hắn phun ra phổi bên trong khí thải sau khi, như căng thẳng lò xo, lần thứ hai bắn ra đi, hai con lợi trảo trên không trung tương giao mà qua, lộ ra hai cái màu xanh sẫm bóng đen, như màu đen thập tự giá hướng về hoang nhân Hiến Phong bao phủ tới.

Tàn ảnh như du long, linh động giãy dụa hướng về hoang nhân Hiến Phong cắn giết quá khứ, không giống nhau : không chờ roi xuống hoang nhân Hiến Phong trên người, Thiên Trảo hai tay lợi trảo đột nhiên mở ra đến cực hạn, như hai con đinh ba đuổi sau đó.

Phấn hồng sương mù không chịu nổi màu đen bóng tối cắn giết, nổ lớn vỡ vụn, khuếch tán tràn ngập, lập tức từng trận bụi trần từ mặt đất phóng lên trời, pha với hồng nhạt trong sương mù dày đặc, hai trảo đột nhiên vùng dưới, nhưng đem vô hình bóng người từ phần vụn chỗ trống bức bách đi ra.

Hoang nhân Hiến Phong ánh mắt yêu dị tràn ngập kinh ngạc, hắn không biết Thiên Trảo là thế nào nhìn thấu, ngón này ở chiến đấu của hắn trải qua bên trong không hướng về mà chịu không nổi, không người nào có thể ở hiệp thứ nhất đem hắn tìm ra, thế nhưng Hắc Trảo liền tìm ra hắn, sắc bén kia lợi trảo như bánh xe một đạo tiếp một đạo hướng về hắn vùng dưới.

Hoang nhân Hiến Phong quần bách ở lợi trảo trong lúc đó giãy dụa, Hiến Phong có so với thường nhân càng thêm xuất sắc thân thủ cùng nhanh nhẹn, vì lẽ đó luôn có thể tránh qua, người thường không thể tránh thoát công kích, nhưng Thiên Trảo nhưng không hiểu được thấy đỡ thì thôi, cả người rơi vào cuồng nhiệt trạng thái, đậm bạc ánh mắt không động không gợn sóng, hai tay trảo nhận không cho ngừng lại, liên tục hướng về hoang nhân Hiến Phong vùng dưới.

Nghiêng người, bước lướt, nữu eo, run khó, có thể đủ đến phương pháp đều dùng đến, hoang nhân Hiến Phong dùng hết khí lực tránh né đồng thời, bên người trước sau chưa từng tiêu tan hồng nhạt sương mù như sóng tựa như, giành trước hướng về Thiên Trảo làm tìm đi qua, tìm kiếm bất kỳ một chỗ khe hở, muốn chui vào.

Lỗ mũi, miệng, tai động, chỉ cần có thể chui vào, tất cả đều đầy rẫy bên trong nhìn như tà ác hồng nhạt sương mù, chẳng biết lúc nào, Thiên Trảo trông trắng mắt cũng biến thành đỏ như màu máu, con ngươi như đá quý màu đỏ sáng quắc ánh sáng lộng lẫy, để hoang nhân Hiến Phong khoe miệng hiện lên một tia quỷ dị mỉm cười.

Hắn vẫn dùng loại này nguy hiểm phương thức chiến đấu, chính là vì có thể làm cho Thiên Trảo từng bước một rơi vào bẫy rập của hắn, năng lực của hắn quý dị như yêu, không tự mình trải qua, căn bản không thể cảm thụ kỳ uy lực, tuy rằng Thiên Trảo phương thức chiến đấu tự nhiên mà thành, nhưng hắn cũng từng không sợ không sợ quá, ưu khuyết tự nhiên vừa xem hiểu ngay, cũng biết hắn là ứng đối như thế nào, khiến người ta đau đầu không phải là tay chân luống cuống.

Ngay khi hắn quyết định thủ công thời điểm, Thiên Trảo đột nhiên bùng nổ ra hét lên một tiếng, hai trảo đột nhiên vấn vít như thực chất khói đen, toả ra khói đen theo hắn hai trảo múa, từng mảng từng mảng phui xuống, cùng quần quanh ở trên người, dây dưa không ngớt hồng nhạt sương mù lẫn nhau hiểu thấu đáo, đồng thời hóa thành hư vô.

"Hiện tại mới phát hiện? Không còn kịp rồi. . ." Hoang nhân Hiến Phong cười dài một tiếng, trong mắt đột nhiên lạnh lẽo âm trầm.

Không gặp hắn làm sao động tác, Thiên Trảo vùng lên hai trảo phạm vi càng ngày càng thông thả, mà Thiên Trảo cũng không khỏi địa hoảng loạn lên, hắn cảm giác mình mất đi đối với thân thể thuần túy nắm giữ, có trước nay chưa từng có cách ly cảm, lại như thân thể không còn là chính mình.

"Ha ha ha, chết đi. . ." Hoang nhân Hiến Phong đột nhiên cười to, yêu điểm hai mắt đột nhiên tránh qua sát ý, cái kia có chứa nương ý vị trung tính tiếng nói cũng có lạnh lẽo âm trầm lạnh lẽo.

"Nhân yêu, nhận lấy cái chết. . ." Đột nhiên truyền đến Cao Phong gào thét, hơn mười điểm như bay lượn tròn Lưu Hòa theo tiếng súng, giành trước hướng về hoang nhân Hiến Phong đánh tới.

Hoang nhân Hiến Phong cũng không phải lần đầu tiên đối mặt loại vũ khí này, bọn họ đối với loại vũ khí này hiểu rõ không ít, rõ ràng loại này súng lục thiếu hụt, tùy ý giơ lên một cái tay chặn ở trước người, kẻ tiếp hướng về Thiên Trảo nhào tới, cái tay còn lại nắm chặt thành nắm đấm đầm đìa, ngón giữa bất ngờ nổi lên, hướng Thiên Trảo hâu kết mà đi, chuẩn bị một đòn mất mạng.

"Vèo. . ." Tiếng rít chói tai bên trong, vai phải đột nhiên rung mạnh, ở cánh tay của hắn vẫn không có giơ lên vị trí thời điểm, cũng đã trúng đạn, sau một khắc càng nhiều viên đạn tương kéo dài tính mạng bên trong hắn hữu nửa người, đang kịch liệt run rẩy bên trong, bao quanh huyết hoa liên tục ở trên người hắn nổ lên, để hắn không khỏi mà kêu thảm ngã ra ngoài.

Một cái băng đạn sắp đánh hết, Cao Phong cuối cùng nhắm ngay hoang nhân Hiên Phong cái trán bên viên đạn cuối cùng, ngón cái sát qua cái chuỗi thương, không băng đạn tự động từ cái chuỗi thương bên trong trượt ra, các loại (chờ) không băng đạn bắn ra sau khi, treo ở nòng súng bên dưới phụ thuộc băng đạn cũng thuận theo bác ra.

"Hoàng Hồng. . . , giết hắn. . . ." Chính lấy ra băng đạn chuẩn bị đối Cao Phong đột nhiên ngừng đầu, kinh ngạc nhìn thấy tránh thoát Thiên Trào đâm đập, chính đang trên đất lăn lộn hoang nhân Hiên Phong, làm sao cũng không nghĩ ra, hắn là đem nửa người nổ bay hắn lại hoàn hảo, trên người chỉ là chảy máu tươi, nhưng không có bất kỳ thiếu hụt, phải biết, đây chính là. 45 đường kính khoảng cách gần xạ kích a, còn thuộc về uy lực phóng to loại, coi như là cái người sắt, cũng sẽ bị bay tứ tung một chút vụn vặt mới đúng?

"Gào thét. . . ." Hoàng Hồng phát sinh gầm lên giận dữ, toàn thân đột nhiên bắt đầu bành trướng, cái kia thân nhìn như phong cách giáp da dồn dập nổ tung, lộ ra bên trong vàng xanh xanh bộ lông, tùy theo Hoàng Hồng ngoại hình trở nên thanh diện Lão Nha, như một con to lớn hoàng lông tinh tinh.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 154: Vây nhốt

Hoàng Hồng đang hoàn thành biến hóa trong lúc đó, trước một bước gầm rú đi ra, hình thành ngưng tụ sóng âm, đột nhiên nện ở Cao Phong trên ót, Cao Phong như bị cây búa gỗ gõ giống như vậy, cả người hỗn loạn địa lui về phía sau, không chờ hắn ngã xuống đất, Hoàng Hồng cộc cộc đất địa bước to lớn bước tiến, đột nhiên vọt tới Cao Phong trước mặt, hai tay quyền nắm, đột nhiên hướng về Cao Phong sau đầu gỗ quá khứ.

Song phương còn cách một đoạn, Hoàng Hồng gào thét cũng chỉ đối với Cao Phong một người hữu hiệu, một con ăn mặc tinh xảo đầu thuyền giày da chân to đột nhiên nhảy đập ở Cao Phong bả vai, nhưng là Khoát Nha.

"Tam Trảo, lùi về sau. . . ." Khoát Nha gào thét ra lời nói này, ném súng trường đến Cao Phong trong lòng, như bọ chó bình thường nhảy đánh lên, phát lên răng nanh đao bùng nổ ra khí lực của toàn thân hướng về Hoàng Hồng chém xuống.

Giờ khắc này, Khoát Nha nội tâm hết sức sợ hãi, Hoàng Hồng hình tượng quá mức dọa người, lại là phổ thông bộ lạc dũng sĩ vĩnh viễn không dám ngưỡng mộ bảo hộ giả, để Khoát Nha có so với đối mặt khủng bố Tử thần càng nặng áp lực, nhưng một đao kia hắn vẫn là chém ra, không oán không hối hận chém ra.

Trong mắt chỉ có Đao Phong, Khoát Nha trong lòng ở cũng không tha cho bất luận là đồ vật gì, cái gì Ngũ trường lão, cái gì nhục hương nữ, cái gì sợ hãi, cái gì tử vong, hắn tất cả đều quên đến không còn một mống, đứng vào lúc này, hắn dũng sĩ chi tâm phục cháy.

Đao Phong cùng Hoàng Hồng song quyền va chạm, kiên cố răng nanh đao chấn động mạnh một cái, từ Khoát Nha trong tay xoạt địa bay ra ngoài, lăn lộn gián đoạn nứt thành hai đoạn, mà Hoàng Hồng song quyền nhưng vẫn như cũ hướng về Cao Phong hạ xuống, đối với Khoát Nha này con tiểu con ruồi căn bản liền không dự định để ý tới.

"Nha. . . ." Khoát Nha ở giữa không trung vốn là ở không có cách nào, nhưng hắn không muốn từ bỏ, lần này nói cái gì cũng không muốn từ bỏ, hắn cho rằng Cao Phong cho hắn tất cả, để hắn vĩnh viễn không cách nào báo đáp, ngoại trừ cái mạng này ở ngoài, đột nhiên hô to một tiếng, nữu eo vuron mình, hai tay xanh tại Hoàng Hồng đập xuống trên nắm tay, đột nhiên nhắc chân đập hướng về Hoàng Hồng mặt.

Này chớp giật tựa như một cước theo truy xuống nắm đấm, không khỏi mà hướng phía dưới rơi đi, Hoàng Hồng cũng theo bản năng ngừng đầu lên, chính chính đập bị đá vào trên cổ, để Hoàng Hồng lần thứ hai bạo phát gào thét, sắp đập đến Cao Phong nắm đấm đột nhiên trên tăng gấp bội, một phát bắt được Khoát Nha nửa người trên, phát sinh gào thét, tàn nhẫn mà quán trên đất.

Đồng địa vang trầm, Khoát Nha không biết sinh tử thân thể trên mặt đất quyền thành một đoàn, ánh vào Cao Phong trong mắt, trong đầu hỗn độn mờ mịt trong nháy mắt biến mất, ở Hoàng Hồng giơ lên chân to hướng Khoát Nha đập xuống trong nháy mắt, tay phải như khối nhẹ xẹt qua súng trường chột súng, chột súng nhảy lên đồng thời, ngón tay đã tìm thấy cò súng, ở chột súng hoàn toàn phục vị trong nháy mắt, cò súng cũng đã xúc động, thật dài ngọn lửa khác nào sao chổi quỹ tích, thoáng hiện ở nòng súng bên trên.

Đặc tai thân thương bên trong, hỏa điểm thậm chí ngay cả xẹt qua giữa không trung lóng lánh thời gian đều không có, liền dồn dập rút như Hoàng Hồng mắt cá chân trên bắp chân, súng trường cho dù lại nát, uy lực cũng so với súng lục lớn hơn nhiều lắm, khoảng cách giữa hai người không vượt qua mười mét, tương đương với đem uy lực lớn nhất cùng tác dụng lực bộc phát ra.

Vô số huyết điểm ở xán lạn hoàng lông trung gian bắn mạnh, Hoàng Hồng toàn bộ thân thể đột nhiên run rẩy, đập xuống chân phải lao đảo một cái, đột nhiên lui về phía sau, nhưng hỗn loạn đạn lạc nhưng từ Hoàng Hồng chân nhỏ lan tràn đến bắp đùi, lại hướng về bụng dưới lan tràn, dòng máu đỏ tươi phảng phất suối phun giống như vậy, ở trên người hắn lấp bắp đi ra, Hoàng Hồng ở hết thâm bên trong, mất đi trọng tâm, té lăn trên đất.

Đóng

Từ đầu đến cuối, Cao Phong súng trường trong tay đều vững vàng mà đem Hoàng Hồng khóa chặt, mặc kệ Hoàng Hồng làm sao nhúc nhích, viên đạn tạt cả đều xạ ở trên người hắn, cho dù trên người hắn sợi cơ bắp so với dây thép còn muốn rắn chắc, cho dù làn da của hắn so với tấm thép còn cứng rắn hơn, nhưng ở súng trường viên đạn khiên cường dưới, vẫn như cũ đau đớn không chịu nổi.

Ngay khi Hoàng Hồng ngã xuống trong nháy mắt, Cao Phong xoay địa xông lên trên, ba cái cất bước đột nhiên nhảy lên, rằng cửa Quân Dao ở trên lưới thương mật quá, vững vàng kẹt ở liền lòng đất người cũng không biết làm sao sử dụng nòng súng thê rãnh trên, khi hắn như săn bắn thực ác điều, hướng về Hoàng Hồng đập xuống trong nháy mắt, trên lưới thương quân đâm vào trong ánh lửa tránh qua mơ hồ ánh sáng lộng lẫy.

Tất cả những thứ này đều bị Đoạn Hồn đặt ở trong mắt, lần thứ nhất đứng hạ nhân vũ khí có kính nể đánh giá, đồng thời cũng với Cao Phong có lòng kiêng kỵ, cho tới bây giờ, Cao Phong chỉ là dùng phổ thông vũ khí tác chiến, vẫn không có chân chính biểu hiện quá năng lực, hắn cũng không cho là Cao Phong là bị Khoát Nha cứu, ai dám nói Cao Phong không hề chắc bài đây?

Quân đâm như chớp giết đâm vào Hoàng Hồng dày rộng trên ngực, chỉ dạt địa dị hướng bên trong, kẹt ở xương sườn trong lúc đó trong khe hở, cho dù Hoàng Hồng tạm thời không còn phản kháng lực, một bộ da thịt cũng không phải là phổ thông vũ khí lạnh có thể làm sao, dù cho Cao Phong nhắm ngay chính là trái tim của hắn, nhưng ở Dao Phong đâm vào bắp thịt trong nháy mắt, bắp thịt tựa như tấm thép bình thường đem Dao Phong thê chủ, lướt xuống một bên,

Quân Dao kẹt ở xương trung gian, Hoàng Hồng màu đỏ tươi hai mắt trong nháy mắt khóa chặt ở Cao Phong ánh mắt, cái kia mọc ra Lão Nha miệng rộng đột nhiên mở ra, liền muốn hướng về Cao Phong phát sinh diệc tai sóng âm.

"Vô liêm sỉ, ta để ngươi gào thét. . . ." Cao Phong đồng dạng hai mắt đỏ như máu, nhìn chăm chú Hoàng Hồng không cam lòng mà phần nộ con mắt, lớn tiếng gào thét, kéo cò súng, nhảy lên nòng súng bị quân đâm cố định ở Hoàng Hồng ngực, diệc tai tiếng súng bên trong, lấp bắp máu tươi như bay ngược thác nước thành vòng tròn hướng bốn phía tán ra, đem Cao Phong toàn thân đều dội thấu.

"Buông tha ta. . . ." Hoàng Hồng ở đau đớn kịch liệt bên trong, cảm nhận được tử vong phủ xuống, không khỏi mà lớn tiếng kêu rên, tiếng kêu rên bên trong, toàn thân đều đang run rẩy, hai tay cứng ngắc hướng về Cao Phong chộp tới, nhưng ở kéo dài nhảy lên nòng súng bên trong, một chút bị rút khó khí lực, cuối cùng chỉ có thể dừng lại Cao Phong mắt cá chân bên trên, như cầu khẩn.

Nhảy lên trái tim đang kịch liệt hỏa lực xạ kích dưới, như điều khắc than tổ ong, Hoàng Hồng ánh mắt tán loạn mà sợ hãi, mở ra trong miệng nói nhỏ đối với Cao Phong nói mơ hồ không rõ lời nói, mang theo bọt khí dòng máu theo khoe miệng của hắn chảy ra, ở trên cầm mang theo đen thui huyết tương, ngực mỗi một lần đập trùng, lại như dịch ép khí giống như vậy, rút ra tăng lớn tăng lớn dòng máu, rất khó tin tưởng, trước đó cùng Cao Phong gần như cao Hoàng Hồng trên người có nhiều như vậy máu tươi.

Bất kể như thế nào, Hoàng Hồng chết chắc rồi, giờ khắc này là hắn cuối cùng hấp hối, ném đánh hụt bằng đạn súng trường, Cao Phong chậm rãi xoay người, nhìn về phía trên đất không nhúc nhích Khoát Nha, vừa nãy lần kia, mặc kệ đối làm bất luận người nào, e sợ cũng khó khăn trốn độc thủ.

Giờ khắc này hoang nhân Hiến Phong cùng Thiên Trảo chiến đấu còn chưa kết thúc, song phương đều không phải rất tốt, hấp thu lượng lớn hồng nhật sương mù, Thiên Trảo thân hình cương trực mà biến dạng, cũng không bao giờ có thể tiếp tục viên chuyển như thường, nhất cử nhất động lại như then chốt cứng nhắc người máy, mà hoang nhân Hiến Phong chịu đến Cao Phong ám hại, tình huống so với Thiên Trảo còn bất bại hơn, tuy rằng Hiến Phong Già La thân thể cường hãn, cho dù miệng lớn súng lục cũng không có thể xuyên thủng, vết thương nhưng không thể nhanh chóng thu khẩu, tùy tiện động động, đều sẽ có lượng lớn máu tươi chảy ra.

Kéo dài mất máu để hoang nhân Hiến Phong sắc mặt tái nhợt, loạn choa loạn choạng có không chống đỡ nổi tình hình, rốt cục mất đi Thắng Lợi tự tin, Hoàng Hồng trên đất hồi quang phản chiếu co giật, để hắn đối với tử vong đầy rẫy sợ hãi, khi hắn lại một lần bức lui Thiên Trảo sau khi, dĩ nhiên quay người muốn chạy trốn.

"Lưu lại đi. . . ." Phía sau nhưng chẳng biết lúc nào xuất hiện một cái độc nhãn mặt theo nam nhân, chính là chạy tới lấp kín, ở hắn tiếng rống to bên trong, song quyền đột nhiên vung ra, khuấy lên bạo ngược khí lưu, như xoay tròn rằng cửa hướng về hoang nhân Hiến Phong xông tới quá khứ.

"Năm mơ. . . ." Hoang nhân Hiến Phong không làm gì được Thiên Trảo, là Thiên Trảo bản thân liền là Hiến Phong, nhưng Thiên Mãn nửa bước Hiến Phong đối với phổ thông bảo hộ giả vô địch, đối đầu Hiến Phong vẫn như cũ không đáng chú ý, thanh thế hùng vĩ năng lực ở cái kia lan tràn phần hồng vụ sắc trước mặt, như một trận thanh phong, chỉ có thể thổi tan, nhưng không thể gây tổn thương cho đến Hiến Phong may mắn.

"Chết đi. . . ." Mạnh mẽ áp chế hiệu quả hướng về Thiên Mãn bao phủ tới, Thiên Mãn thân hình không khỏi mà cương trực, như ung trào ngón tay liền hướng về Thiên Mãn mặt vô xuống, có thể phá hủy Thạch Đầu lũy thế lộcốt hoang nhân Hiến Phong, tuyệt đối có thể ở một đôn dưới, muốn Thiên Mãn mạng nhỏ.

Ở đây ngoại trừ Cao Phong ở ngoài, e sợ không có ai biết, Thiên Mãn thuộc về hiếm thấy song tính Già La, đương nhiên không phải giới tính, mà là có thể lực, như cùng Cao Phong tương phùng đêm ấy, Thiên Mãn phần eo như chiết khúc, đột nhiên sụp xuống, tránh thoát này trí mạng một trào, ngay khi hoang nhân Hiến Phong thất bại trong nháy mắt, Thiên Mãn như đà điều tựa như, sai bộ kết bạn với hắn, phi thường hèn mọn vỗ vào hoang nhân Hiến Phong cái miệng trên.

Sau một khắc, hoang nhân Hiến Phong dĩ nhiên kinh ngạc bùng cái miệng, quý dị mà quái lạ nhìn lên đến phía sau Thiên Mãn, tựa hồ đối với Thiên Mãn oán trách, nhưng Thiên Mãn một tát này cũng không chỉ là đã chiếm nhân yếu tiện nghi, Thiên Trảo chính hướng về nhân yếu đuối tới, như chỉ hình người con của quơ mùa hai chi móng vuốt lớn, phải đem xé rách, mà nhân yếu thì lại cảm thấy cái miệng trên tê dại đã biến thành mất cảm giác, dĩ nhiên cũng

không bao giờ có thể tiếp tục di động hai chân, không khỏi mà âm thanh kêu to.

"Không nên giết hân. . . ." Một người đột nhiên xuất hiện ở Thiên Trảo cùng nhân yêu trong lúc đó, Thiên Trảo chụp vào nhân yêu phía sau lưng lợi trào hiểm hiểm đứng ở Cao Phong chớp mắt trên, sau một khắc, Cao Phong liền xoay người bỏ qua cho nhân yêu, cắt đứt đường lui của hân.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155: Từ bỏ cùng điều kiện

Thiên Trảo sắc mặt khó coi nhìn chăm chăm Cao Phong, hai cái tay trên cánh tay lưỡi dao sắc không ngừng mà ma sát, mà Thiên Mãn nghiêm nghị đứng ở một bên, cùng Cao Phong, Thiên Trảo đồng thời hình thành tam giác đều vòng vây, Thiên Mãn trong lòng cũng là kinh hãi, hân cái kia nhìn như bình thường một chủng nhưng là tác dụng sức mạnh lớn nhất, lòng bàn tay chất chứa năng lực có thể dễ dàng đem một cái bộ lạc dừng sĩ chấn động thành thịt nát, nhưng đối với Hiên Phong tới nói, chỉ là đề cái mông dương một thoáng, điều này làm cho hân đối với Hiên Phong càng thêm kiêng kỵ.

Nhân yêu Hiên Phong quỳn rũ con mắt đồng dạng đầy rẫy ngạc nhiên nghi ngờ cùng nghiêm nghị, nhưng lúc này hân còn có tâm tư len lén đánh giá xấu xí mà hung hân Thiên Mãn, trong mắt có không thể giải thích mùi vị, cho dù đã không chế thể cuộc, Đoạn Hồn cũng không có tùy tiện gia nhập, đứng ở đằng xa hướng bên này phóng tầm mắt tới, nhưng là không chuẩn bị tới được.

"Các ngươi muốn làm gì?" Trầm mặc đối lập bên trong, ở thể yếu nhân yêu rất cục nói chuyện, cùng trước đó như thế, có trung tính khàn khàn, nếu là không gặp người, chỉ nghe âm thanh, nói không chừng còn có một tia kích thích tiếng lòng mê hoặc, thế nhưng giờ khắc này, ai cũng không có chú ý tới.

"Ngươi không cho ta nói cái rõ ràng, sau đó ngươi sẽ biết tay. . . ." Thiên Trảo lớn tiếng cảnh cáo Cao Phong, Cao Phong không để ý tới thái Thiên Trảo, trên dưới quét mắt nhân yêu Hiên Phong, ở hân sắp nổi giận trước đó, nói rằng:

"Trước đó chúng ta dùng tám trăm dừng sĩ chiến thắng ba ngàn hoang nhân chiến sĩ, nhưng chúng ta cũng không hề đuổi tận giết tuyệt, ngươi biết ý tứ trong đó sao?"

Nhân yêu Hiên Phong ánh mắt tránh qua một tia vô cùng kinh ngạc, nhưng không có lên tiếng, chỉ là nhìn chăm chăm Cao Phong, để Cao Phong có chút không dễ chịu.

Nhân yêu Hiên Phong có thể xưng tụng đẹp trai, nếu là mặc quần áo vào, sũy trên hai cái bánh bao, nói không chừng cũng là một quỳn rũ đại mỹ nữ, nhưng đề trần bắp thịt cuộn cuộn cánh tay, mọc ra một tấm xinh đẹp khuôn mặt, mâu thuẫn tính để hân rất không chịu nổi.

"Chúng ta không muốn cùng hoang nhân là địch, các ngươi cùng Tuyệt Vọng pháo đài ân oán, chúng ta cũng không muốn nhúng tay, chúng ta tổng cộng chỉ có hai ngàn bộ lạc dừng sĩ, không tới sáu ngàn phụ nữ trẻ em cùng hài tử, đối với các ngươi không tạo được bất cứ uy hiếp gì, chúng ta chỉ muốn các loại (chờ) cuộc chiến tranh này quá khứ, có thể giống như kiểu trước đây cuộc sống yên tĩnh, chúng ta so với bất luận người nào đều ham muốn. . . , hòa bình. . . ."

Nói ra hòa bình hai chữ, Cao Phong trong lòng cảm giác được mãnh liệt trào phúng, từ hân đi ra bộ lạc, đi tham gia dừng sĩ kiểm tra cái kia trong nháy mắt, trải qua tất cả, ngoại trừ giết chóc vẫn là giết chóc.

"Hòa bình? Ha ha. . . , không nghĩ tới còn có người biết hai chữ này ý tứ, tiểu huynh đệ, ngươi rất biết cách nói chuyện a?"

Nhân yêu Hiên Phong đột nhiên nở nụ cười xinh đẹp, để Cao Phong nổi da gà roi xuống tốc độ cấp tốc tăng lên trên, Thiên Trảo nhưng không nhìn nổi nhân yêu Hiên Phong ở bất lợi trạng thái ngạo nghễ, hừ lạnh một tiếng, thả ra áp bức, khiến người ta yêu Hiên Phong bên người quay chung quanh hồng nhạ sương mù đột nhiên đổ nát.

"Các ngươi không đến quấy rối chúng ta, chúng ta cũng sẽ không ngu đến mức đi chọc giận các ngươi, chúng ta không muốn cùng các ngươi đồ lấy cừu hận, từ rồi đi vùng phía tây hoang dã một ngày kia chính là như vậy. . . ."

Cao Phong bình tĩnh nói, trong ánh mắt có nghiêm túc cùng chăm chú, để Hiên Phong Già La bắt đầu kinh dị, kinh ngạc nói:

"Các ngươi là từ Hoành Đoạn trong tay trốn ra được? Không đúng vậy, vùng phía tây hoang dã không có Hiên Phong. . . ."

"Cho nên chúng ta không phải trốn ra được, chỉ là không muốn cùng mạnh mẽ hoang nhân là địch. . . ." Cao Phong đánh rần theo cơn nói rằng, này liền để hoang nhân Hiên Phong tin chín phần mười, không phải là sao? Vùng phía tây hoang dã chỉ có Hoành Đoạn một cái Hiên Phong, đang muốn đại chiến một trận, ai sống ai chết còn chưa chắc chắn, hân cũng không nhận ra, có thể chiến thắng chính mình Thiên Trảo bộ lạc không làm gì được Hoành Đoạn.

"Người muốn cho ta làm thế nào? Hoành Dã đại nhân cũng sẽ không bị thuyết phục. . . ."

Nhân yêu Hiên Phong ánh mắt lấp lánh nói rằng, hẳn rất muốn đáp ứng Cao Phong, sau đó an toàn rồi đi, nhưng hoàng nhân xem thường với dùng lời nói dối đến vì chính mình cầu được đường sống, có chút bất đắc dĩ nói.

Đóng

Cao Phong ánh mắt đột nhiên toả sáng, quay đầu nhìn về phía ngã vào ngã trên mặt đất cương trực Hoàng Hồng, quý dị hỏi: "Không biết các hạ tên gì?"

"Tri Diệp Diệp, người có thể gọi ta Diệp Diệp. . . ." Nhân yêu lời này vừa ra, Cao Phong liền muốn rút súng lục ra đối với hân xạ không hết thấy viên đạn, dĩ nhiên để cho mình gọi hân gia gia?

"Khắc khắc, liền gọi tri đại nhân được rồi, không biết tri đại nhân đối với Hoàng Hồng bộ lạc thấy thế nào?" Cao Phong cấp tốc điều chỉnh tâm thái của chính mình, có chứa đầu độc tính nói rằng.

"? ? ? ?" Tri Diệp Diệp nghi hoặc nhìn Cao Phong Mãn Đầu dấu chấm hỏi, Thiên Trảo cùng Thiên Mãn liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt không khỏi mà có thêm chút không nói được đồ vật, ngược lại, vẫn là có người muốn xui xẻo rồi.

"Hoàng Hồng là nam bộ hoang dã số một số hai đại bộ lạc, tinh hoa tất cả phía dưới, chỉ cần nắm giữ bộ lạc dũng sĩ, chẳng khác nào nắm giữ toàn bộ bộ lạc, đây chính là mấy vạn người đại bộ lạc a. . . ."

Cao Phong một lời nói để Tri Diệp Diệp rất là gật đầu, hẳn cũng vì Hoàng Hồng bộ lạc thế lực ngạc nhiên, có thể một hơi lời ra 120 đầu to lớn đã thú làm hóa lực bình đại bộ lạc, ở miền trung hoang dã cũng không nhiều thấy.

"Lẽ nào, tri đại nhân liền không muốn cầm vào tay? Hoàng Hồng chết trận, những bộ lạc này dũng sĩ thật giống chỉ cần nghe ngài a?"

Cao Phong rốt cục tung môi như, để Thiên Trảo cùng Tri Diệp Diệp đồng thời thay đổi sắc mặt, Tri Diệp Diệp trước tiên cảm thấy kinh ngạc, tình tế vừa nghĩ, lập tức nổi lớn động lòng, nhìn Cao Phong ánh mắt nhiều hơn mấy phần cực nóng.

"Ngài muốn a, một cái bộ lạc mất đi bảo hộ giả, vẫn là một cái bộ lạc sao? Sớm muộn sẽ bị người khác ăn thịt, bộ lạc dũng sĩ nói không chắc cũng sẽ biến thành kẻ nô, đến thời điểm nhất định lòng người bàng hoàng. . . ."

"Ta xuống liền để bọn họ theo ta?" Tri Diệp Diệp không thể chờ đợi được nữa nói ra.

"Cũng không thể tiện nghi như vậy, người tiếp nhận rồi, chúng ta bị như thế tổn thất lớn, chẳng phải là cái gì đều không vớt được?" Lời này xác thực Thiên Trảo nói ra được, Thiên Mãn cũng ở một bên gật đầu, những ngày qua theo Cao Phong hun đúc hạ xuống, cho dù đầu óc là gỗ mụ nhọt, cũng phải so với trước đây nhiều một chút dầu bôi trơn, Thiên Trảo cũng biến thành con buôn lên.

"Nói không sai, nếu có thể thành, chúng ta song phương một người một nửa, còn Hoành Dã đại nhân bên kia, ta thế các người giải quyết, thực sự không được, các người liền trực thuộc đến bộ lạc của ta, cho dù mọi người của ta chết sạch, các người cũng sẽ không có sự. . . ."

Nói ra lời nói này, có thể thấy được Tri Diệp Diệp bản chất còn là một người tốt, nhưng tất cả những thứ này đều không phải Cao Phong muốn, hẳn quay đầu nhìn về phía đang bị Nhị trưởng lão dẫn người cứu trị Khoát Nha nói rằng:

"Sự tình không phải đơn giản như vậy, Hoàng Hồng bộ lạc luôn có người sẽ phản đối, hơn nữa Hoàng Hồng bộ lạc quá sớm rút đi, khả năng bị dùng làm tiến công Tuyệt Vọng pháo đài, đến thời điểm từ nhiều, người cũng là không thể quên cái gì, còn không bằng ở lại chỗ này tiếp tục cùng chúng ta chiến tranh, chỉ cần Bắc Long hẻm núi một ngày không bị đánh hạ, hoàng nhân đại doanh một ngày thì không thể rút về đi. . . ."

"Biện pháp tốt. . . ." Tri Diệp Diệp lập tức nghe ra trong đó đạo đạo, yêu thích và đầu bứt tai, này mới là biện pháp tốt nhất, dùng Bắc Long hẻm núi làm danh nghĩa, lưu lại Hoàng Hồng bộ lạc diễn một hồi võ kịch lớn, các loại (chờ) Tuyệt Vọng pháo đài chiến sự bình ổn lại, đến thời điểm liền có thể danh chính ngôn thuận mang về chiếm đoạt, hơn nữa sẽ không có bất kỳ tổn thất.

"Trong đó không muốn phục tùng mọi người của người có thể để cho bọn họ tấn công chúng ta, đến thời điểm chúng ta giúp người giải quyết, xem như là thụ sau phục vụ đi. . . ."

Cao Phong lập tức bổ sung để Tri Diệp Diệp hận không thể nắm chặt Cao Phong hai tay quát to một tiếng tri kỷ, chỉ là không hiểu thụ sau phục vụ là có ý gì?

"Thế nhưng, người đến giúp ta cứu một người, chỉ cần có thể cứu sống hân, tất cả những thứ này ta giúp người làm, nếu như không cứu nổi. . . ."

Cao Phong xoay người chỉ vào trên băng ca Khoát Nha nói như đinh chém sắt, để Thiên Trảo cùng Thiên Mãn đồng thời nhũn mảy, chỉ vì cứu một người, Cao Phong liền từ bỏ thiên đại lợi ích?

"Hắn còn sống?" Tri Diệp Diệp có chút nghi hoặc nhìn không nhúc nhích, như nhuyển nê hôn mê Khoát Nha, Cao Phong trong lòng khó chịu cực kỳ, Khoát Nha là vì hân mới chịu đến trọng thương, vừa này kiểm tra một hồi, toàn thân hơn nửa xương gãy xương, nội tạng xuất huyết, xương sọ cũng nhận được rung động, cũng Hứa Nhạc quan cũng là cái người sống đời sống thực vật, đặt ở chữa bệnh hoàn bị kiếp trước, cũng không nhất định có thể khôi phục.

Nhưng hần thân ở thời đại vốn là không phải bình thường thời đại, Già La bản thân liền là to lớn nhất không bình thường, còn có các loại cổ quái kỳ lạ thực vật, ai biết sẽ có hay không có sản sinh kỳ tích đồ đâu?

"Trời cao. . . ." Thiên Trảo không nhận được nói ra, tuy rằng tăng lên vì là Hiên Phong Già La, cảnh giới cao rất nhiều, nhưng ở ích lợi thật lớn trước mặt, hần vẫn như cũ dung tục.

"Không nên gọi ta trời cao, ta còn cất cao đây? Gọi ta Cao Phong, chuyện này ta làm chủ, các loại (chờ) Tuyệt Vọng pháo đài sự tình quá khứ, ngươi muốn bao nhiêu người, ta chuẩn bị cho ngươi bao nhiêu người. . . ."

Cao Phong rất là buồn bực phản bác, để Thiên Trảo câu nói kế tiếp im bật đi, ở những người khác có chút cân nhắc nhi trong ánh mắt ngậm miệng lại, nhìn về phía nơi khác, mang tính lựa chọn đã quên thân là Hiên Phong Già La lại bị nhi tử giáo huấn sự thực.

"Ta không có cách nào, bắt quá, muốn cứu hần cũng không phải là không thể. . . ."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 156: Biện pháp duy nhất

Tri Diệp Diệp nhìn Khoát Nha sụp xuống lồng ngực, có chút không xác định nói rằng, đang khi nói chuyện, màu phấn hồng vụ sắc từ trên người hần tuôn ra, lại linh động tiến vào Khoát Nha lỗ mũi cùng miệng, sau đó liền nhìn thấy, những kia gãy xương sai vị xương từ từ phục hồi như cũ, mang ra từng đoá từng đoá biến thành màu đen máu đen, để Khoát Nha nhỏ bé không thể nhận ra hô hấp hơi hơi vững vàng chút.

"Biện pháp gì?" Cao Phong nhìn thấy Tri Diệp Diệp trị liệu thủ đoạn, không khỏi mà gật đầu, cho dù không có biện pháp quá tốt, trả giá một cái bộ lạc làm chân phí, để Khoát Nha không khó chịu như vậy một ít cũng đáng.

"Để hần trở thành bảo hộ giả. . . ." Tri Diệp Diệp đột nhiên ngừng đầu, hẹp dài ánh mắt ý vị sâu nặng, sợ Cao Phong không hiểu, tiếp tục nói: "Cái này đánh đổi so với Hoàng Hồng bộ lạc giá trị còn nặng hơn. . . ."

"Không thể để hần trở thành bảo hộ giả. . . ." Thiên Trảo cũng không nhận được nữa, tiến lên phản bác, ở Cao Phong có chút nộ điểm dưới con mắt, hần nói nói:

"Trở thành kế thừa bảo hộ giả, đầu tiên phải có Già La huyết mạch, Khoát Nha đòi đòi kiếp kiếp đều là bộ lạc dũng sĩ, điểm này là khẳng định, còn lấy một yêu cầu, là người thừa kế nhất định phải đạt đến mười tám tuổi, khi huyết dồi dào nhất thời điểm, bảo hộ giả kế thừa nghi thức sẽ tiêu hao rất nhiều máu dịch, liền hần bộ đáng này, đến lúc kia e sợ cũng gắng không nổi đi."

Cao Phong trong lòng đột nhiên chìm xuống, trước hần cũng đã từng nghe nói một vài thứ, không khỏi mà quay đầu nhìn về phía Tri Diệp Diệp, hi vọng hần có thể cho mình một câu trả lời.

Thiên Trảo ánh mắt phức tạp nhìn Cao Phong, hần biết Khoát Nha cùng Cao Phong quan hệ rất tốt, chỉ là không có nghĩ đến, Cao Phong vì Khoát Nha có thể từ bỏ lớn như vậy lợi ích, mà làm bộ lạc người thừa kế, những ích lợi này vốn là Cao Phong lợi ích của mình.

Cao Phong ý nghĩ, Thiên Trảo vĩnh viễn đoán không ra, Khoát Nha ở trong lòng hần không chỉ là một cái có cũng được mà không có cũng được bằng hữu, một cái có thể nói chuyện người, đối với Cao Phong tới nói, hần ở cái thế giới này, lại như đi vào xa lạ quốc gia lữ nhân, hết thấy đều như vậy xa lạ, mà Khoát Nha cùng Hắc Trảo bộ lạc chính là hần lữ đồ trên đạo tiêu, là người khác sống điểm ban đầu, cũng là hần cho rằng vật quý giá nhất.

Hoàng Hồng bộ lạc giá trị, Cao Phong đồng dạng biết, nhưng Hoàng Hồng bộ lạc giá trị cùng Khoát Nha tương đối, liền chẳng là cái thứ gì, hần cũng không để ý những người khác chết sống, hần vĩnh viễn chỉ quan tâm người bên cạnh an ủi, bị hần chân chính tán thành người, cho tới bây giờ, có thể bị hần tán thành người không nhiều, Khoát Nha là một cái.

Ở Thiên Trảo bức bách dưới ánh mắt, Cao Phong ánh mắt kiên nghị như sắt, đối mặt Cao Phong kiên trì, Thiên Trảo suy đi nghĩ lại, đột nhiên nghĩ đến ngày đó Cao Phong đem Hoán Tinh thuốc còn cho mình, phần nhân tình kia nghĩ là sẽ không giả, có thể đổi lại là hần, Cao Phong cũng tương tự sẽ làm như vậy? Nghĩ tới đây, Thiên Trảo đột nhiên buông lỏng ra khúc mắc.

Đóng

"Ta biết có thể làm cho người bình thường trở thành Già La chúng biện pháp, thế nhưng, ta không làm nổi, chỉ có thể dựa vào chính ngươi. . . ."

Tri Diệp Diệp có chút khó khăn, nói cẩn thận chính là dùng Hoàng Hồng bộ lạc làm điều kiện trao đổi, hắn nói như vậy có chút mất mặt, nhưng hắn xác thực không có cách nào.

"Nói đi, chỉ cần có biện pháp là được. . . ." Cao Phong cũng cảm thấy có cái gì không đúng, có vẻ như, muốn cứu Khoát Nha mặc cho đạo mà trùng xa?

"Hoán Tinh thuốc. . . ." Cái từ này vừa nói ra, Thiên Trảo đầu tiên nhảy lên, rống to: "Ta cũng biết cái biện pháp này a, có thể căn bản không thể, người biết Hoán Tinh thuốc cỡ nào quý giá sao? Toàn bộ hoàng dã đều không nhất định có thể tìm tới một bình, một bình Hoán Tinh thuốc liền có thể có thể tạo nên một cái Hiên Phong, nhưng là muốn phải cứu Khoát Nha, ít nhất phải năm bình Hoán Tinh thuốc, này đầy đủ một cái tối bình thường, năng lực kém nhất bảo hộ giả trở thành Hiên Phong. . . ."

Cao Phong hít vào một ngụm khí lạnh, ngày đó Thiên Trảo chiếm được một bình Hoán Tinh thuốc, do dự mãi vẫn là quyết định cho hắn ăn, cũng là bởi vì quá quý trọng, Thiên Trảo đối với tăng lên vì là Hiên Phong không có tự tin không muốn lãng phí, liền bộ lạc thủ đồ cẩn thận như vậy, trịnh trọng như vậy, thậm chí vượt qua đối với sợ hãi tử vong, điều này làm cho hắn như thế nào cho phải?

"Chúng ta là không có có, thế nhưng. . . ." Tri Diệp Diệp nói tới chỗ này, không khỏi mà đứng dậy phóng tầm mắt tới hoàng nhân đại doanh phương hướng, từng chữ từng chữ nói rằng:

"Thế nhưng Tuyệt Vọng pháo đài nhất định sẽ có. . . ."

Cao Phong ngồi ở hôn mê bất tỉnh Khoát Nha bên người, nhìn hắn thống khổ cau mày gò má sâu sắc tự trách, Tri Diệp Diệp năng lực chỉ có thể để Khoát Nha toàn thân sai vị xương đờ thẳng, nứt ra xương nhưng không có cách nào khép lại, còn có đại não chịu đến đòn nghiêm trọng sau khi hôn mê cũng không cách nào có thể tưởng tượng.

Cao Phong chưa bao giờ cho rằng Khoát Nha có thể ở trên chiến trường đến giúp chính mình, hắn có sự kiêu ngạo của chính mình, Khoát Nha bị thương nhưng như một cái bạt tai mạnh mẽ đánh ở trên mặt của hắn, hắn xác thực quá tự phụ, trước đó giết chết Địa Tu cùng Dạ Ma cũng không phải là hắn mạnh mẽ đến mức nào, mà là hắn số may.

Hắn bởi vì điểm này thật sự coi chính mình không gì không làm được, không nghĩ tới bảo hộ giả thủ đoạn thiên kỳ bách quái, Hoàng Hồng sống âm công kích để hắn trước tiên hỗn loạn, nếu không phải Khoát Nha, giờ khắc này ngã trên mặt đất không rõ sống chết chính là hắn tự mình.

"Đại trưởng lão, tri đại nhân đưa tới một người, là trước đó chạy mất Thi Bằng. . . ."

Can Từ khí thế miễn cưỡng từ bên ngoài đi tới, nhìn thấy Cao Phong trên mặt tự trách, không kim lòng được cúi đầu, dữ tợn hai gò má không nhìn ra vẻ mặt, nhưng này khoe một vết cảm động nhưng là tiêu chí không đi, có thể làm cho Can Từ toàn tâm toàn ý đi theo Cao Phong, cũng không phải là Cao Phong thực lực cường đại cỡ nào, cũng không phải là Cao Phong có thể cho hắn bao nhiêu chỗ tốt, là Cao Phong đối với mình người quan ái, mới là hắn hết hy vọng đi theo căn nguyên.

"Trước tiên nhốt lại đi, ai cũng không cho phép thấy, đặc biệt Mạc Viện, phòng tạm giam kiến thật không có? Kiến được rồi trước hết giam giữ ba ngày. . . ."

Cao Phong thu hồi tầm mắt, hai mắt chỗ trống chuyển đến Can Từ trên người, Can Từ hai mắt hơi nghi hoặc một chút, liền kỳ quái hỏi:

"Có muốn hay không trước tiên giam giữ mười ngày hai mươi ngày, phế bỏ nhiều người như vậy công cùng vật tư, liền giam giữ ba ngày không phải lãng phí?"

Can Từ có chút đau lòng, mười hai cái phòng tạm giam, tiêu hao không ít nhân lực cùng vũ lực, hắn vẫn không hiểu có ích lợi gì, thậm chí tự mình đi vào ở lại: sững sờ mấy chục phần chuông, cảm giác không có Cao Phong nói tới khủng bố, không nghe được bất kỳ thanh âm gì, không phải vừa vận ngữ?

"Cứ làm như thế đi, trước tiên giam giữ ba ngày, sau đó thả ra quan ngoại diện hai ngày, sau đó lại đưa vào đi giam giữ ba ngày, mãi đến tận nhốt vào hắn nhìn thấy phòng tạm giam liền dọa nước tiểu mới thôi. . . ."

Cao Phong là biết phòng tạm giam chỗ cường đại, cho dù làm bằng sắt hán tử, nhiều lần đi vào mấy lần, cũng sẽ sợ đến thì nước tiểu tê lư, đối phó Thi Bằng loại này tây não triệt để gia hỏa, phải để hắn sợ đến xương tủy.

"Đúng rồi, còn có một việc, Tri Diệp Diệp đại nhân đưa tới mấy ngàn túi lương thực, đầy đủ chúng ta ăn mấy chục ngày, có muốn hay không nhận lấy?"

Nghi hoặc Can Từ đang muốn đi ra ngoài, đi tới cửa nhớ tới chuyện này, Cao Phong khề cau mày, một hồi lâu hắn mới nghĩ rõ ràng, là Tri Diệp Diệp tự nhận là không có cho Cao Phong giúp đỡ được việc, dùng những này vật tư làm bồi thường, sau đó nói không chắc có càng nhiều, vừa gật đầu nói: "Nhận lấy đi, sau đó cho nửa đồ vật, tất cả đều nhận lấy."

"Bất quá, Tri Diệp Diệp luôn ở Vãn Thiên mãi đại nhân tin tức, đưa cho ta hai trăm cái Thúy Diệp tiền, để ta xin Thiên Mãn đại nhân đến Tri Diệp Diệp đại nhân chỗ ấy làm khách. . . ."

Chương 157 :Tuyệt vọng chiến sự

Can Từ đáng sợ da mặt quái lạ mà dữ tợn, rất không hiểu Trì Diệp Diệp đối với Thiên Mãn cảm thấy hứng thú, Cao Phong trong đầu ý nghĩ đầu tiên chính là âm mưu, lập tức bỏ đi, kiên cố nhất đồng minh quan hệ chính là lợi ích buộc chặt, Hoàng Hồng bộ lạc một khối to như vậy thật, không có phổi hợp của bọn họ, tuyệt đối ăn không vào.

"Chuyện này không có quan hệ gì với chúng ta, không cổ vũ, không phản đối, có thể đi hay không đến đồng thời, xem chính bọn hắn. . . ." Cao Phong đồng dạng cổ quái hồi tưởng ngày đó, Thiên Mãn vỗ vào Trì Diệp Diệp cái hông trên một cái tát kia, thật giống Trì Diệp Diệp phản ứng xác thực rất lớn.

Can Từ sau khi rời đi, nhục hương nữ bụng chầu nước đi vào, không dám ngừng đầu nhìn Cao Phong, rón rén địa ninh làm khăn mặt, bắt đầu cho Khoát Nha lau chùi thân thể, nhìn thấy nhục hương nữ, Cao Phong do dự một chút, con mắt nhìn chăm chú vào nhục hương nữ phía sau đây đặn đến cực điểm viên đồng vóc người, một hồi lâu mới lên tiếng:

"Nhục hương nữ, người đối với Khoát Nha đến cùng là một thấy thế nào pháp?" Nếu là lấy trước, Cao Phong là thế nào đều sẽ không quản Khoát Nha đời sống tình cảm, thế nhưng hiện tại, hắn tự nhận là thua thiệt Khoát Nha rất nhiều, liền đem chuyện này làm rõ.

Nhục hương nữ động tác dừng lại, cứng ngắc xoay người nhìn về phía Cao Phong, trong ánh mắt nóng rực để Cao Phong không chịu nổi.

"Khoát Nha là ta huynh đệ tốt nhất, ta nợ hắn rất nhiều thứ, có thể nói, cho dù để ta trả giá tất cả đi để hắn đứng lên, ta đều đồng ý, người hiểu?"

Cao Phong lần này không có né tránh nhục hương nữ ánh mắt, nhục hương nữ thủy nhuận con mắt ở Cao Phong trên mặt nhìn ra chăm chú cùng chấp nhất, làm cho nàng một trái tim không ngừng chìm xuống, khoảng thời gian này Cao Phong càng là ưu tú, nàng liền cảm thấy được Cao Phong cách mình càng xa, tuy rằng nàng một mực trong lòng tự nói với mình kiên trì, nhưng giờ khắc này, lần thứ nhất sinh ra dao động.

"Ta biết ý nghĩ của người, người muốn tìm nam nhân cường đại, nhưng ta phải nói cho người, càng là người mạnh mẽ từ càng nhanh, người trước đây nam nhân Dạ Ma chết rồi, nhưng Khoát Nha còn sống, không thể so Dạ Ma kém bao nhiêu Hoàng Hồng chết rồi, Khoát Nha vẫn như cũ còn sống, chỉ có sống sót nam nhân mới có thể cho người chân chính ổn định."

Nói tới chỗ này, Cao Phong nhìn sắc mặt âm tình bất định nhục hương nữ cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: "Đừng nói người không phải ta không cùng, ngày đó ta mất tích thời gian, cũng không gặp người có bao nhiêu thương tâm, người đối với cảm giác của ta, chẳng qua là treo giá kiều ngạo, những nam nhân khác người không lọt mắt, nam nhân ưu tú lại không lọt mắt người. . . ."

Nói ra lời nói này, Cao Phong trong lòng đột nhiên rộng thoáng, tại sao Khải Nguyệt có thể cho hắn loại kia khó có thể quên được cảm giác, là bởi vì nàng không có nhục hương nữ cái loại này công danh lợi lộc tính ý nghĩ, tính khiết mà tự nhiên, như trong suốt suối nước gội rửa tâm linh của hắn, đạt được một loại an bình Tĩnh Dật.

"Nơi này ngoại trừ Khoát Nha, không có bảo hộ giả có thể coi trọng người, người ở trong mắt người bình thường là cầu còn không được trân bảo, nhưng ở trong mắt chúng ta, người chẳng là cái thứ gì, Khoát Nha cũng không thể vĩnh viễn là người bình thường, luôn có Thiên Nhất thiên sẽ trở thành bảo hộ giả, đến lúc kia, hắn muốn nữ nhân như thế nào không chiếm được? Tại sao phải là người? Huống hồ trải qua mấy năm, người sẽ từ từ biến lão, đến lúc kia, người có thể đạt được cái gì?"

Đóng

Cao Phong nói không chút khách khí, như một cái sấm rền đánh vào nhục hương nữ trong đầu, nàng lần thứ nhất bị người nói như vậy, xưa nay đều là bị nam nhân cho rằng bảo bối phụng ở trong lòng bàn tay, nuôi thành nàng mặt ngoài điềm đạm, trên thực tế kiều ngạo tính tình, đối với bất luận là nam nhân nào không tỏ ra thân thiện, chỉ có đối với bảo hộ giả mới đánh giá cao một chút, bây giờ Cao Phong nhưng là dùng sắc bén nhất ngôn từ phá hủy tự tin của nàng, làm cho nàng thương tích đầy mình.

"Ta. . . , ta. . . ." Nhục hương nữ toàn thân run rẩy, muốn mở miệng nói chuyện, nhưng lại không biết nói cái gì cho phải, Cao Phong quay đầu nhìn về phía sinh trưởng ở miệng rộng, lộ ra khuyết răng hôn mê Khoát Nha, một lát sau mới kiên định nói rằng

"Khoát Nha yêu thích người, đây mới là ta đối với người nói những câu nói này nguyên nhân, giá trị của người không có trong tưởng tượng của người cao, chính người suy nghĩ thật kỹ, nếu như chờ hắn trở thành bảo hộ giả, ta sẽ không để hắn lựa chọn người, ta không muốn hắn tìm một cái chỉ nhìn chăm chăm bảo hộ giả nữ nhân, đến thời điểm, người ngay khi không có quan hệ gì với hắn. . . ."

Cao Phong đến đây là hết lời, hồn bay phách lạc nhục hương nữ ánh mắt trống rỗng rời đi, ở thời đại này, cao giàu đẹp chính là bảo hộ giả, đây là bất luận người nào đều không thể phủ nhận, nhục hương nữ muốn tìm bảo hộ giả làm nam nhân không gì đáng trách, nhưng đầu tiên một điểm, nàng muốn

nhận rõ chính mình, bảo hộ giả sánh bằng nữ tài nguyên muốn ít hơn nhiều, cho dù tuyệt sắc thiên hương, phong tình vạn chủng nhục hương nữ, cũng không nhất định có thể tìm tới, đương nhiên, cái này cũng là Cao Phong thâm mỹ quan không phù hợp chủ lưu quan hệ.

Nhục hương nữ rời khỏi, Nhị trưởng lão nhưng tiến vào, Hoàng Hồng bộ lạc đến thời gian, Nhị trưởng lão đã từng thờ thờ bất an, nhưng giờ khắc này Nhị trưởng lão nhưng là mặt mày hồng hào, Cao Phong trong lúc nói cười để thể cuộc đột nhiên chuyển biến, trình diễn vừa ra chiến trường Vô Gian Đạo, để Nhị trưởng lão triệt để quên hết Cao Phong tuổi, chân tâm thật ý bội phục lên, rất nhiều như Cao Phong cống hiến cho dự định.

Vì lẽ đó những ngày qua Nhị trưởng lão ở Cao Phong trước mặt lộ mặt số lần là nhiều nhất, nhiều thậm chí để Cao Phong cho rằng, chính mình gây phản cũng có thể sẽ bị Nhị trưởng lão cho nhìn thấy.

"Đại trưởng lão, Đoạn Hồn lại tới nữa rồi, lần này mang đến bộ lạc liên hợp mới mệnh lệnh, phía sau núi rải rác bộ lạc dừng sĩ cùng vật tư tất cả đều phân chia đến chúng ta danh nghĩa, đây chính là một số lớn chỗ tốt a. . ."

Nhị trưởng lão vui mừng mặt mày nở hoa, bước đi đều là dùng nhảy nhót, như ba tuổi hài tử, thế nhưng Cao Phong nghe được tin tức này, lòng mày lần thứ hai nhíu lại.

"Ta biết rồi, chúng ta Thổ Tích, Sa Đà, còn có giác mi cùng sa địa mang đều đưa đi?"

Cao Phong đột nhiên hỏi những chuyện khác nghị, để Nhị trưởng lão vô cùng kinh ngạc không ngừng, gật đầu nói: "Trì Diệp Diệp đại nhân phân cho chúng ta sáu mươi con Thổ Tích cùng Sa Đà, còn có hơn 300 chiếc xe lớn cùng với vật tư, chúng ta tất cả đều chuyển đến phía sau núi, chuẩn bị tìm cơ hội đưa đến vùng phía tây hoang dã, hiện tại vùng phía tây hoang dã hẳn là chỉ còn dư lại một ít lăng nhân. . ."

Nghe Nhị trưởng lão nói như vậy, Cao Phong đứng dậy chấp hai tay sau lưng qua lại ở Khoát Nha bên giường đi lại, Nhị trưởng lão chớp chớp mắt nhỏ nhìn chăm chăm Cao Phong bóng người qua lại chuyển động, bầu không khí có chút quỷ dị.

"Chúng ta bây giờ rất nguy hiểm. . ." Đột nhiên đứng lại, Cao Phong đột nhiên đối với Nhị trưởng lão nói như vậy, để hắn ngây ngốc.

"Bộ lạc trưởng lão liên hợp có vấn đề, Tuyệt Vọng pháo đài chiến sự tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy. . ."

Cao Phong đột nhiên nói rằng, trong đầu tránh qua Đoạn Hồn nói lời sau khi kinh hoàng, toàn bộ nam bộ hoang dã, hầu như hết thảy bộ lạc mọi người biết, liên minh bộ lạc cùng Tuyệt Vọng pháo đài không hợp nhau, nhưng ở Tuyệt Vọng pháo đài chiến sự thật kịch liệt thời điểm, vừa bắt đầu liền trốn đi bộ lạc liên hiệp hội dự định phản công, vậy hãy để cho người dây dưa.

"Nhưng là. . ., nhưng là bây giờ hoang nhân chính đang thượng phong, Tuyệt Vọng pháo đài đã sắp nếu không được rồi a?" Nhị trưởng lão hoàn toàn bị làm bị hồ đồ rồi, không khỏi mà thất thanh gọi ra, xoay người nhìn về phía Tuyệt Vọng pháo đài phương hướng. . .

Một bộ bộ nguyên thủy nhất đại pháo ở trận địa pháo binh trên bùng nổ ra pháp phối như mây sương mù màu trắng, đem phạm vi mấy ngàn mét pháo trận địa hoàn toàn bọc lại, mỗi một lần nổ vang, liền có chớp giật tựa như bóng đen từ trận địa pháo binh tăng lên trên lên, lôi ra thật dài nửa đường vòng cung bay qua khoảng cách mấy trăm mét, mạnh mẽ nện ở đá tảng trên tường rào, đập ra từng cái từng cái đồ nát trăm nghìn kể đá vụn lỗ thủng.

Mỗi một lần đạn pháo oanh kích, liền có mấy chục hơn trăm đá vụn bay tứ tung, tình cờ có tròn vo đạn pháo trực tiếp đập đến tường vây, đem thủ thế chờ đợi mấy bắn đá đập nát, to lớn mấy bắn đá ở đạn pháo nổ vang địa và chạm dưới chia năm xẻ bảy, vỡ vụn vật liệu gỗ trở thành giết người lợi khí, mấy chục trên người mặc áo tang tùy từng trong nháy mắt bị lẫn lộn múa gỗ vụn liêu một quyền mà không.

Đại thể đều bị gỗ va nát ngực, thậm chí có người bị sắc bén gỗ mảnh vỡ trực tiếp xuyên thủng, còn có người bị đụng vào chậu than che ở trên người, dày nặng chậu than bên trong màu đỏ tươi than khối ở trên người hấn xì xì vang vọng, cháy đen khói đặc từ trên người hấn toả ra, tiếng gào thê thảm bên trong, điểm điểm ánh lửa ở trên người hấn đột nhiên vọt lên, liền với chậu than đồng thời bị bóng.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158 :Tàn khốc chiến trường

Không có ai quan tâm nơi này hỗn loạn, đại đa số người đều ở tường vây tit ngoài rìa, hướng phía dưới chen chúc mà đến hoang nhân khỏi xưởng phản kích, từng toà từng toà xe bắn tên nhanh chóng thượng huyền, lôi kéo dây thừng các nam nhân để trần nửa người trên, như người kéo thuyền giống như vậy, liều mạng kéo động dây thừng đem xe bắn tên nổ dây cung kéo căng, ở trên người bọn hắn, màu xanh tím vết thương như màu sắc dị thường da trâu tiên, trải rộng phía sau lưng, rất nhiều nơi nứt toác, chảy ra vết máu màu đen, nhưng bọn họ vẫn còn đang liều mạng địa kéo động.

Từng nhánh tên nổ nhanh chóng cắm vào tiền sảnh, cũng không nhắm vào, phát lên một chùy đập ầm ầm ở trên cò súng, trong nháy mắt đem năm con tinh cương mũi tên tên nổ phóng ra, không giống nhau : không chờ quan sát kết quả, lại đang tiếng gào thét bên trong, lập lại lần nữa thượng huyền quá trình, ngay khi xe bắn tên phía dưới, vô số hoang nhân chiến sĩ để trần trên người, còn như là đã thủ gào thét hướng về tường vây leo lên.

Đầu tường mũi máu tanh dày đặc như Địa ngục mùi vị, đầu tường đã bị nhuộm thành màu đỏ tươi, tầng lớn tầng lớn dòng máu trên mặt đất chảy xuôi, rất nhiều nơi dòng máu hình thành huyết tương, trên mặt đất phủ ra dày đặc một tầng, chạy trốn ở phía trên võ sĩ không cẩn thận thì sẽ bay lên không ngã sấp xuống, nện ở huyết tương bên trong, lấp bắp sền sệt trắng mịn màu đen dính liền chất lỏng.

Các võ sĩ không thể đứng ở trên đầu tường quan sát máy bắn đá hoặc là xe bắn tên phóng ra, từng chiếc một có sắt thép móc nối thang công thành lảng giềng nhai kém địa treo ở trên đầu tường kéo dài, bất cứ lúc nào đều có mối thang công thành như rồng rọc bình thường dựa vào đến, ở một khắc tiếp theo đem đầu tường treo lại, từng cái từng cái hung ác hoang nhân chiến sĩ phảng phát hình người bộ xương bình thường lộ đầu ra.

Hoang nhân chiến sĩ trung gian còn mang theo lượng lớn ăn mặc da thú giáp bảo vệ bộ lạc dũng sĩ, bọn họ so với hoang nhân càng hung ác hơn, đều là trước đó bị Tuyệt Vọng pháo đài cự tuyệt ở ngoài cửa nam bộ lạc dũng sĩ, bọn họ lòng mang bị vứt bỏ oán hận như báo thù Ác Quỷ, dồn dập nhảy lên đầu tường hướng về item hoàn mỹ võ sĩ phóng đi, cho dù bọn họ ngay đầu tiên bị áo giáp kim loại đánh bay, hoặc là bị sắc bén tường kiếm chém giết, cũng phải dùng hàm răng cắn xé kim loại đồ hộp như thể gia tộc võ sĩ.

Nơi này chém giết không có kết cấu, không có đội hình, không có phối hợp, thậm chí không có phương hướng, trong mắt tất cả mọi người chỉ có sống sót kẻ địch, giết chết đối phương, hoặc là bị đối phương giết chết, cho dù đánh lên thành đầu hoang nhân cũng không để ý đường lui có hay không bị cắt đứt, như từng con từng con con cua lớn ở đầu tường đầu đá lung tung, ở chen chúc mà đến võ sĩ trung gian phản khởi chiến đấu đến thời khắc cuối cùng.

Võ sĩ muốn so với hoang nhân càng hiểu được chiến đấu, một phần võ sĩ giờ tàn tạ loang lổ tầm khiên, ngăn trở hoang nhân thể tiến công, một phần khác người thì lại vòng tới hoang nhân phía sau, vùng kiếm chém đứt treo ở trên tường rào móc sắt, hóa bị phía dưới quãng đầu lao đâm thùng giáp trụ, buông ra trường kiếm kêu thâm lân xuống đầu tường, đập vào lít nha lít nhít hoang nhân trung gian, trong nháy mắt bị còi giáp trụ, biến thành trần trụi quang thi.

Đóng

Trung bộ trên tường rào chém giết tàn khốc, đầu người tung bay, đoạn chi như mưa, trên đầu tường chất đầy vô số thi thể, mà ở tường vây ở ngoài, từ phía dưới chen chúc vô số hoang nhân trên người kéo cao tầm mắt, liền có thể nhìn thấy một trùng trùng to lớn lâu xe đang cùng tường vây bình hành, mỗi một chiếc lâu trên xe đều dính mẫn con nhím bình thường tên nổ, hầu như 80% tên nổ đều đóng ở lâu xe bên trên, chỉ vì lâu xe mới là với đầu tường lực sát thương to lớn nhất vũ khí.

Mỗi một toà lâu xe đều có một bộ xe bắn tên, Bắc Long hẻm núi sản xuất sức xoắn xe bắn tên so với trên tường rào kim loại xe bắn tên uy lực càng mạnh mẽ hơn, Tuyệt Vọng pháo đài xe bắn tên có thể một lần phóng ra năm mũi tên, ở thời gian ngắn nhất, hình thành con bão kim loại tựa như cuồng phong mưa rào, đối với trang bị không đồng đều hoang nhân chiến sĩ là thiên tai bình thường uy lực, nhưng ở tầm bắn trên vẫn như cũ có không kịp, mà sức xoắn xe bắn tên cho dù chỉ có một trăm khoảng cách năm mươi mét, cũng so với lực đạo đều đều chia đều đến mỗi một mũi tên kim loại xe bắn tên mạnh quá nhiều.

Trường mâu như thế to lớn tên nổ có khó có thể tưởng tượng lực xuyên thấu, không chỉ một lần, ở hai cái gia tộc võ sĩ tương sai trong nháy mắt bị đồng nhất mũi tên dính trên, trên tường rào tùy ý có thể thấy được bị đóng ở trên mặt đất chết đi mà không ngã gia tộc võ sĩ, cái kia bị huyết tương nhuộm thành màu đen trường mâu liền như san sát bia mộ, để mỗi một cái chạy tới gia tộc võ sĩ trong lòng chấn động.

Tường vây bên trên, mỗi điểm mỗi giây đều nắm chắc lấy mười kẻ võ sĩ hoặc là càng nhiều hoang nhân chiến sĩ chết đi, thế nhưng so với hai toà cao to ngọn núi, nhưng như tiểu hài tử chơi nháo.

Vô số bay ở bầu trời, như hầu tử sinh vật trên không trung không ngừng lao xuống, phát sinh tiếng rít chói tai, sau đó liền có một tiếng nổ vang, một đoàn khói đen ở trên đỉnh núi nổ lên, tràn ngập khói thuốc súng đem bầu trời che khuất, nhưng không thể đối với loại sinh vật này tạo thành bất luận ảnh hưởng gì, ngược lại đem những sinh vật này cho che chắn, tạo thành xuất quỷ nhập thần mang đến kinh hoàng.

So với trung tuyến càng nhiều hoang nhân chiến sĩ cùng bộ lạc các dũng sĩ phảng phát tới om om thủy triều, theo sườn núi đi ngược dòng nước, dày đặc đám người đem sườn núi bão hòa tính chặt ních, phảng phát liền mũi kim đều kém không đi vào, từng cây từng cây xoay tròn gỗ thô ở trong đám người lẫn lộn, đánh bay không thể đếm hết hoang nhân chiến sĩ, bị đánh bay hoang nhân chiến sĩ cùng bộ lạc dũng sĩ như rơi ra màu đen hạt vừng, tương tiếp rơi vào dòng người bên trong, lại bị chen chúc lót ở dưới chân.

Lăn lộn gỗ thô không thể đạt được to lớn nhất lực sát thương, mấy chục ở dòng người bên trong nhảy lên, như bộ chó bảo hộ già không một khác an bình, phàm là có gỗ thô xuất hiện, bọn họ sẽ ủa lên, lãng không đem những này gỗ thô sách thành mảnh vỡ, cho dù mảnh vỡ nện ở hoang nhân chiến sĩ bên trong cũng vẫn như cũ có mạnh mẽ lực sát thương, so với gỗ thô vốn là nói lại tốt quá nhiều.

Chính là bảo hộ già bảo đảm phần lớn hoang nhân chiến sĩ có thể không bị đỉnh núi chủ yếu phòng ngự thủ đoạn ảnh hưởng, cuộn cuộn không ngừng xông lên đỉnh núi, mà đỉnh núi phòng thủ người môn chịu đủ oanh tạc đá kích, không thể hết mức đem gỗ thô đẩy xuống, mặt sau vật tư chiến lược cũng đưa không ra đây, tạo thành hai ngọn núi đầu thừa nhận áp lực muốn xa xa lớn hơn trung bộ tường vây.

Ở hai toà trên đỉnh núi, số lượng hàng ngàn võ sĩ và mấy lần cho bọn họ tùy từng ứng chiến gấp mười lần số lượng hoang nhân chiến sĩ, mạn Thiên tiền vũ lại như vĩnh viễn sẽ không tiêu tan mây đen, bao phủ ở hoang nhân trung gian, một tầng lại một tầng hoang nhân thi thể khác nào gò núi, không ngừng tăng lên ngọn núi cao hơn mặt biển độ cao.

Ồn ào tiếng gào cùng tiếng chém giết thậm chí che giấu màu đen hòa được nổ tung nổ vang, lên tới hàng ngàn, hàng vạn người ở trên đỉnh núi chém giết, chen chúc chung một chỗ chiến sĩ cùng võ sĩ chen chúc chung một chỗ, không có bất kỳ kết cấu đem vũ khí trong tay khảm đâm ra, đồng thời cũng được

đôi phương chém giết cùng đâm tới.

Ở đây, cá nhân võ kỹ mạnh yếu không quá quan trọng, đại đa số người thậm chí ngay cả cơ hội xuất thủ đều không có, liền bị hơn mười chi trường mâu đâm thủng, thân thủ cường hân hoang nhân chiến sĩ không chỉ một lần chém giết ở đối thủ trên người, lại bị tăng kia mai rùa như thể áo giáp kim loại cho đỡ, uất ức bị võ sĩ phía sau phóng tới tên nổ đâm thủng cái cổ.

Ở đây, lực sát thương to lớn nhất không phải đao thương, mà là bay ở chiến tuyến bầu trời lao cùng tên nổ, các hỗ trợ ở võ sĩ phần khởi chiến đấu phía sau, giờ lên cung nổ không ngừng mà quăng xạ, chỉ cần không có roi xuống chính bọn hắn trên người, căn bản liền không thêm quan tâm rơi vào chỗ nào, ngón tay bị dây cung cho cắt rời, lộ ra um tùm xương ngón tay, nhưng không cảm giác được đau đớn, chỉ là mất cảm giác thượng huyền, treo tiền, quăng xạ.

Nhưng bọn họ cũng không phải an toàn, thỉnh thoảng có tròn vo bình gốm từ vút tại trước người bọn họ phía sau, tràn ngập trong khói đen, bọn họ ngã xuống đất thõng khô kêu rên, bay tứ tung mảnh đạn trung gian, có thể bị trước tiên giết chết xem như là vận may vô cùng tốt, bởi vì thấp kém vũ khí nguyên nhân, đại đa số người chỉ bị thương, nhưng không thể chết được đi, vừa không có người cứu viện bọn họ, chỉ có thể ở trên chiến trường thõng khô gãy dựa, chảy khô máu tươi tươi sống đau chết, hoặc là bị trên đỉnh núi chảy xuôi máu tươi cho tươi sống chết đuối.

Trên đỉnh núi dừng động máu tươi dòng sông, quá nhiều người chết ở chỗ này, để đỉnh núi thổ địa thu nạp huyết dịch đạt đến bão hòa, dòng suối nhỏ tựa như máu tươi dọc theo sườn núi hướng phía dưới chảy xuôi, như cả ngọn núi đều đang chảy máu, liên tục mấy ngày chém giết, máu tươi dĩ nhiên chảy qua khoảng cách mấy trăm mét, một mực bên dưới ngọn núi hình thành bé nhỏ màu máu dòng suối.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Ký Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159 :Kích động cuộc chiến

Hoa Hoa ở tộc trưởng Ích trước mặt biểu hiện đặc biệt sinh động, nhưng trong giọng nói đều là lộ ra một cỗ tà khí, để Lam Ngọc đám người rất không hoan hỉ, nhưng đến tộc trưởng Ích niềm vui, tuổi trẻ khuôn mặt hiện ra suy nghĩ sâu sắc về mặt, không khỏi mà vuốt cằm của mình, một hồi lâu mới gật đầu nói: "Đúng đấy, trên chiến trường mặc kệ phát sinh cái gì đều là bình thường . . ."

Khi hắn câu nói này nói ra khỏi miệng trong nháy mắt, mọi người dưới chân do đá tảng lũy thế lâu thấp đột nhiên lay động, hết thảy Già La chúng hoảng sợ nhìn chiến sự chính hằm tường vây, Lam Ngọc nhưng trước hết gầm rú đi ra:

"Không đúng, hiện tại chỉ có bộ lạc người ở tiền công. . .", khi hắn lời này gào thét ra sau khi, tường vây đột nhiên bắt đầu tăng lên trên, dưới chân mặt đất cũng xuất hiện rạn nứt, địa chấn bình thường từng khối từng khối trên tảng đá lớn dưới chập trùng đè ép, lại không người nào dám ở lại mặt trên, dồn dập hướng phía dưới tường vây nhảy xuống, rồi đi toà này sắp sụp xuống lầu tháp.

Ở tại bọn hắn vẫn còn giữa không trung thời gian, tường vây đã nhô lên phần khêu như thế bọc lớn, đạt đến cực hạn sau đột nhiên nổ tung, núi lửa bạo phát như thể phun ra lên tới hàng ngàn, hàng vạn đá vụn cùng thi thể, trước đó nằm nhòai trên tường rào võ sĩ cùng bộ lạc dũng sĩ tất cả đều ở trong tiếng kêu thảm cuốn vào màu đen bụi bặm cùng đá vụn.

"Đến cùng là cái gì. . ." Tộc trưởng Ích kinh hãi trái tim đều sắp nổ tung, chờ hắn rơi xuống nứt ra biến hình trên tường rào, phía sau lầu tháp hoàn toàn sụp xuống, vung lên đầy trời bụi trần đá vụn, trước người tường vây kế tục đổ nát, lộ ra to lớn hình tam giác lỗ thủng, hình thành bằng phẳng độ dốc.

"Phá. . . , phá. . . " Đất đỏ tiếng hoan hô bên trong, hai bên hoang nhân đồng thời phát sinh rống to, tranh đối mặt tường vây bên này vọt tới, mà trên tường rào mấy ngàn tên võ sĩ cùng tùy tùng đang nổ xung kích dưới, mười không còn một.

"Không tốt. . . , Thử Vĩ gia tộc cùng Ngân Yến gia tộc làm phản. . ." Trong nháy mắt biến hóa làm cho tất cả mọi người rơi vào hoảng hốt trạng thái, bọn họ không biết xảy ra cái gì, thế nhưng Lam Ngọc nhưng có thể nhìn ra là lạ địa phương, hai bên đỉnh núi bộ lạc dũng sĩ tất cả đều đang chạy trốn, những kia tùy tùng chạy nhanh nhất, song phương không thể nối liền như thể tinh chuẩn, đã nổ là tan tác, mà là lui lại.

"Cái gì. . . ." Tộc trưởng Ích kinh ngạc nhìn hai bên trên đỉnh núi vô số hoan hô hoang nhân, kinh hoàng hô to, lúc này chỗ hồng nơi đã xuất hiện hoang nhân, bọn họ dễ dàng theo sụp xuống tường vây bò lên trên, trên tường rào hết thảy xe bắn tên cùng đầu đồ đá đều bị phá hủy, tương tự bị phá hủy còn có Nguyệt Đàm gia tộc 50% gia tộc vũ trang.

Lam Ngọc lòng như lửa đốt, không khỏi mà vọt tới tộc trưởng Ích trước người, nắm lấy đối phương cánh tay lay động nói: "Chúng ta bị lừa rồi, bọn họ đã sớm tính toán thật, làm cho chúng ta phòng thủ tường vây, không phải chiếu cố chúng ta, là muốn đem chúng ta một lưới bắt hết. . ."

Đóng

Lam Ngọc lý do không bị tộc trưởng Ích tiếp thu, hoặc là nói hết thầy trước mắt vượt quá hấn chịu đựng phạm vi, gia tộc vũ lực cơ hồ bị hủy diệt, trung bộ trưởng vậy mất đi tác dụng, vô số hoang nhân xuất hiện ở trước mặt, trước tiên nghĩ tới không phải là mình bị hấn hại, mà là phòng tuyến của mình xuất hiện vấn đề, mới đưa đến hai bên đình núi thất thủ.

Trận này phòng thủ chiến là tộc trưởng Ích lần thứ nhất chiến đấu, hấn muốn dùng cuộc chiến đấu này đến dừng đứng tộc trưởng quyền uy, do đó chân chính đạt được gia tộc quyền lợi, Lam Ngọc nói đồ vật căn bản không muốn tiếp thu, khi hấn hỏi ngược lại sau khi, không giống nhau : không chờ Lam Ngọc lần thứ hai biện giải, đột nhiên cuồng loạn gào lên:

"Không thể để cho bọn họ tới, mặt sau chính là Thuyết Liễu thành, đem bọn họ đuổi xuống đi, U Minh đại nhân sẽ trợ giúp chúng ta. . ."

Nói xong, tộc trưởng Ích nghiêng răng nghiêng lợi xông lên trên, cái khác tiếp theo Già La chúng cũng xông lên trên, chỉ có Lam Ngọc cùng Hoa Hoa ở lại tại chỗ, Hoa Hoa tựa hồ sợ sệt tự mình động thủ, một bộ hèn mọn đáng vẽ, mà Lam Ngọc còn ở tan nát cõi lòng gào lên: "Không thể đi, chúng ta bị lừa, chúng ta bị lừa, hết thầy đều là âm mưu. . ."

"Giết. . ." Tộc trưởng trẻ tuổi không nghe được Lam Ngọc khuyến cáo, trong mắt chỉ có dữ tợn xấu xí hoang nhân, một tiếng rống to, đột nhiên gia tộc vọt tới hoang nhân trung gian, như linh xà đi khắp ở hoang nhân trung gian, suýt xảy ra tai nạn đánh ở trên người bọn hấn, phạm là bị hấn đụng tới hoang nhân cũng sẽ ở trong nháy mắt hóa thành một chùm bông tro bụi.

"Giết a, bọn họ chỉ là người bình thường. . ." Bảo hộ giả môn cũng vọt lên, mấy đóa ánh kim loại màu xanh lam hồ điệp vọt vào đoàn người dày đặc nhất địa phương tránh qua oánh Lượng tia sáng nổ tung, bay vọt ra vô số ánh huỳnh quang lờ lờ hào quang màu xanh lam, mỗi một điểm ánh sáng lộng lẫy đều là trí mạng Độc Dược, phạm là bị đụng tới hoang nhân đều sẽ hòa tan thành một bãi tanh hôi chất lỏng.

To lớn lười búa như ván cửa, cho dù hung mãnh nhất hoang nhân cũng không chống đỡ được, múa bên trong, từng cái từng cái hoang nhân bị phân thây, hoặc là bị đập thành thịt nát bay vọt, còn có tiếp dài gần mười mét trường thương, so với cây tầm còn muốn mềm mại, mấy cái chớp mắt liền xuyên qua bảy, tám cái hoang nhân, như xâu thịt giống như vậy, lần thứ hai vung vẩy, những này bị xuyên thấu ngực hoang nhân liền hướng về con ruồi giống như vậy, sủy dòng máu hướng về xa xa rơi xuống.

Mấy trăm hoang nhân chỉ dùng không tới mười cái chớp mắt liền bị thanh trừ, để tộc trưởng Ích trong lòng tự tin bành trướng, rống to: "Sát quang bọn họ, chỉ cần giết quang bọn họ, chúng ta ngươi liền thắng. . ."

Bảo hộ giả giết chóc người bình thường không thể so giết gà càng khó, tộc trưởng Ích ở giết chóc bên trong tìm về tự tin, tự nhận là chỉ cần mình ra tay, liền có thể thắng được chiến tranh, nhưng hấn không nghĩ tới, trước đó bọn họ không hề động thủ, là bởi vì hoang nhân bảo hộ giả không hề động thủ, giờ khắc này bọn họ có thể giết chóc người bình thường, không có nghĩa là hoang nhân bảo hộ giả sẽ ngồi yên không để ý đến.

"Tộc trưởng, không thể lại giết, mau mau chạy đi, hoang nhân bảo hộ giả muốn tới. . ." Lam Ngọc là một bi quan chủ nghĩa người, bất cứ chuyện gì hấn đều sẽ không giống phương diện tốt nghĩ, vì lẽ đó không có khả năng có quá nhiều thành tựu, nhưng là sẽ không bởi vì liều lĩnh mà tổn thất nặng nề.

"Lăn, loại người như ngươi mới là gia tộc sỉ nhục, hoang nhân bảo hộ giả đến rồi có thể thế nào? Chúng ta nhất định sẽ thua sao?"

Tộc trưởng Ích tuyên ngôn trên đến giết đỏ mắt bảo hộ giả lớn tiếng hoan hô, đại đa số người đều tán thành tộc trưởng Ích lời giải thích, cho rằng bọn họ nhất định sẽ thắng, dù sao bọn họ đều là nắm giữ lượng lớn dược liệu tăng lên Già La chúng, tự nhận là so với hoang nhân khổ mệnh bảo hộ giả mạnh quá nhiều.

"Xong, xong, gia tộc muốn xong. . ." Tộc trưởng Ích liên tục Lam Ngọc khuyến can, chủ động mang theo gia tộc bảo hộ giả theo chỗ hồng giết xuống, trên tường rào dĩ nhiên hiện ra quỹ dị bình tĩnh, Lam Ngọc nhìn biến mất ở chỗ hồng mọi người lâm lâm chỉ ngữ, một bộ mất đi hết cả niềm tin đáng vẽ, đang lúc này, phía sau Hoa Hoa nhưng mở miệng.

"Lam Ngọc đại nhân, tộc trưởng cho dù không thể thắng, toàn thân trở ra là không có vấn đề, có thể gia tộc bên kia e sợ có chút không thích hợp, vạn nhất bị hoang nhân tấn công vào Thuyết Liễu thành, chủ mẫu bên kia e sợ. . ."

Ánh mắt lấp lánh Hoa Hoa nói ra lời nói này, quả đoán thức tình bi quan Lam Ngọc, hấn đột nhiên xoay người trừng Hoa Hoa la lớn: "Vậy ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau đi. . ."

"Nhưng ta chỉ có một người a, nhiều như vậy hài tử cùng nữ nhân, còn muốn bảo vệ chủ mẫu, ta làm sao có thể lo lắng, ngươi cùng đi với ta đi. . ."

Hoa Hoa thỉnh cầu không tính quá đáng, nhưng Lam Ngọc nhưng trong lòng lo lắng vạn phần, lắc đầu nói rằng: "Gia tộc hết thầy vũ lực đều ở nơi này, không thể sai sót. . ."

Chương 160: Hoa Hoa mỗi hận

Nơi này có thể nhìn ra Lam Ngọc trong tính cách một mặt khác, do dự thiếu quyết đoán, trước mắt tất cả hân không xen tay vào được, rồi lại giữ lại một ít kỳ vọng, để Hoa Hoa khoe miệng hiện ra quý dị mỉm cười, này tia mỉm cười lần đầu xuất hiện liền qua, như chưa từng từng xuất hiện, đáng hoàng trình trọng đối với Lam Ngọc nói rằng:

"Người ở lại chỗ này cũng không có tác dụng, vạn nhất chủ mẫu xảy ra chuyện, người cũng phải đảm trách nhiệm. . . ." Hoa Hoa lời nói này thức tỉnh do dự Lam Ngọc, đứng đây, hân ở lại chỗ này cũng không có thể khuyên can tộc trưởng, lập tức đối với Hoa Hoa nói rằng: "Vậy chúng ta đi đi. . . ."

Khi hai người hướng về Thúy Liễu thành phương hướng mà đi, xông ra vô số hoang nhân, truy đuổi đến chạy tán loạn vô số phía sau không xa thời gian , Hoa Hoa đột nhiên quát to một tiếng: "Ai nha, không tốt. . . ."

"Cái gì?" Lam Ngọc giật mình trong lòng, không tự chủ được hỏi.

Hoa Hoa hồi tiếc không kịp chỉ vào phía trước chạy trốn gia tộc vô số nói rằng: "Phía trước có rất nhiều là Nguyệt Đàm gia tộc vô số, chỉ cần hợp nhất bọn họ, liền có thể quay trở lại giải cứu chủ mẫu, không cần thiết hai người đều đi a."

"Nhưng là chúng ta đã qua đến rồi?" Lam Ngọc có chút thâm trầm mà nhìn về phía Hoa Hoa, ánh mắt nghiêm nghị, do dự thiếu quyết đoán không có chủ ý không giả, nhưng hân không phải ngu xuẩn, nếu không phải Hoa Hoa ở trong gia tộc danh tiếng không xấu, nói không chừng lại sẽ hoài nghi một phen.

"Trước đó là không nghĩ tới, nhưng hiện tại chúng ta thấy được, như vậy thì có cơ hội hai cái đồng thời cứu a. . . ."

Hoa Hoa dùng hân trộm đôi xác suất, đem tộc trưởng Ích cũng nói thành nhất định phải cứu viện mục tiêu, thật giống trước đó hai người bọn họ chỉ là vì cứu người mới tới được, để Lam Ngọc đại não có chút mơ hồ.

"Người xem, vừa nãy chúng ta lo lắng chủ mẫu an ủi, cho nên mới lại đây, nhưng ta có cơ hội đi hợp nhất những gia tộc kia dùng sĩ, thì có cơ hội giải cứu gia tộc những người khác, vậy người không phải có thể đi cứu tộc trưởng? Vạn nhất hân bị thương, người cũng có thể bảo vệ hân trở về?"

Hoa Hoa tình chân ý cất nhìn chăm chăm Lam Ngọc, trên mặt lo lắng nhưng là chân thật nhất bất quá, để Lam Ngọc cũng không khỏi địa lo lắng, không khỏi mà nói rằng: "Không sai, tộc trưởng quá trẻ tuổi, nhất định sẽ chịu thiệt, thế nhưng Nguyệt Liễu Sa cũng ở đây một bên. . . ."

"Người cho rằng Nguyệt Liễu Sa có thể tin tưởng sao? Nàng chỉ quan tâm chính mình. . . ." Hoa Hoa biết rõ Nguyệt Liễu Sa ở Lam Ngọc trong lòng ấn tượng, một câu nói liền đem Lam Ngọc câu nói kẻ tiếp ngăn chặn, Lam Ngọc tránh qua vây giết Yêu Nga thời điểm, Nguyệt Liễu Sa đem gia tộc cần thiết Gaza ngã hướng về tường vây một khắc đó, thay đổi sắc mặt, gào lên: "Suýt chút nữa hỏng rồi đại sự, Nguyệt Liễu Sa chắc chắn sẽ không quản tộc trưởng, nàng chính là một người như vậy. . . ."

"Chủ mẫu phải dựa vào người, ta đi cứu tộc trưởng, hi vọng vẫn tới kịp. . . ." Đang khi nói chuyện, Lam Ngọc lòng rối như tơ vò, xoay người liền muốn rời đi.

"Đứng rồi, còn có một việc. . . ." Phía sau lần thứ hai truyền đến Hoa Hoa kinh ngạc thốt lên, để Lam Ngọc thân hình không khỏi mà chấn động, không chờ hân chuyển qua đến, Hoa Hoa liền đến phía sau hân, tựa hồ muốn đưa cho hân một thứ. . . .

"Chuyện gì?" Lam Ngọc lo lắng hỏi dò, con mắt đột nhiên phóng to, một cái ánh Lưỡng ngón tay như ngọc đứng giờ ở trong lòng hân, không khỏi mà cúi đầu, sau một khắc, ngón tay rung động nhẹ nhẹ, vô hình gọn sóng bên trong ngực lún giống như hướng phía dưới hãm sâu, Lam Ngọc mắt tròn vo tràn ngập thống khổ, một cái máu đỏ tươi đột nhiên phun ra, lại bị Hoa Hoa mềm mại tránh qua, khuôn mặt tươi cười dịu dàng mà nhìn về phía từng bước một lui về phía sau Lam Ngọc.

Đóng

"Ngược lại người có trở về hay không, tộc trưởng đều phải từ, người liền ở lại chỗ này đi, yên tâm, chủ mẫu ta sẽ đích thân động thủ giết chết, từng đao từng đao giết chết nàng, lại như trước đây, gia tộc từng đao từng đao cắt xuống nam nhân của ta căn bản. . . ."

Hoa Hoa lời nói ở Lam Ngọc trong tai nghiêm trọng biến hình, sụp xuống xương ngực chèn ép trái tim, tạo thành huyết dịch không thể cung cấp, mãnh liệt mê muội hòa lẫn nghệt thờ để con mắt của hân không tìm được tiêu điểm, chỗ trông hướng màu đỏ rực bầu trời, đột nhiên ngã trên mặt đất. . . .

"Hừ, Nguyệt Đàm gia tộc, các người không nghĩ tới ta đài hoa Motz đều sẽ tự tay đem bọn người mai táng chứ?"

Hoa Hoa nhìn ngã trên mặt đất không rõ sống chết Lam Ngọc âm u cười gằn, dữ tợn hung ác sắc mặt để xông lại hoang nhân cũng cảm thấy khiếp đảm, nhưng sau đó hơn trăm hoang nhân dùng sĩ gào thét hướng về cái này bất nam bất nữ gia hỏa xông lại, trên đỉnh núi chồng chất thi thể triệt để kích phát rồi bọn họ hung tính, bọn họ cần giết chóc, cần phát tiết.

Hai tay chấp ở sau lưng Hoa Hoa giải quyết Lam Ngọc, tâm tình tựa hồ không sai, nhìn chen chúc tới được hoang nhân chiến sĩ, không khỏi mà gật đầu mỉm cười, sáng sủa hai mắt trở thành hết thấy hoang nhân quan tâm mục tiêu, trong lòng chính kinh ngạc thời điểm, cũng với Hoa Hoa dâng lên càng

cường liệt hơn sát ý, bọn họ cho rằng Hoa Hoa đang cười nhạo bọn họ,

Thanh thứ nhất rằng nanh đao hướng về hắc phủ đầu chém xuống trong nháy mắt, hết thấy nhìn chăm chú Hoa Hoa hoang nhân chiến sĩ nhưng cảm giác thời gian đình chỉ, tiếp coi bọn hắc làm trung tâm hết thấy đều vì đó biến hóa, hoá hồng bầu trời đột nhiên biến thành chạng vạng đen tối, dưới chân cứng rắn mặt đất còn động vô số nổi bong bóng bùn nhão, mà bọn họ khóa chặt Hoa Hoa nhưng đột nhiên biến mất.

Dưới chân bùn nhão như mở ra oa nước sôi lăn, duỗi ra vô số um tùm xương tay, nắm lấy mắt cá chân của bọn họ, từng cái từng cái trắng toát bộ xương từ bùn nhão bên trong tương tiếp tránh thoát đứng lên, những này bộ xương dữ tợn khủng bố, trong tay nhắc theo rằng nanh đao hoặc là trường mâu, trong đó còn có chút công lấy từng cây từng cây sắc bén lao.

Mỗi một cái hoang nhân đều cảm giác mình là cô độc, bọn họ không nhìn thấy chiến hữu của hắc, hoặc là nói, vào đúng lúc này, bọn họ quên mất chiến hữu của hắc, thậm chí quên Hoa Hoa cùng phương xa hùng vĩ Thuyết Liễu thành, khi (lâm) gần trăm cái bộ xương đem hoang nhân chiến sĩ vây quanh trong nháy mắt, tuyệt đại sợ hãi để bọn hắc bùng nổ ra trong thân thể to lớn nhất hung hãn, gào thét hướng về những kia bộ xương phóng đi.

Hoa Hoa chấp hai tay sau lưng đứng ở hơn trăm tên hoang nhân chiến sĩ trung gian mỉm cười không nói, ngã trên mặt đất không ngừng thổ huyết Lam Nhan chỗ trống trong đôi mắt phản chiếu từng cái từng cái hoang nhân chiến sĩ tự giết lẫn nhau, những này trên người vẽ ra màu trắng bộ xương hoang nhân chiến sĩ từng cái từng cái như là phát điên, gào thét cùng bên người hoang nhân chiến sĩ giết chóc.

Mỗi một cái hoang nhân chiến sĩ đều là cô đơn chiến đấu, bọn hắc giết chóc bên người mỗi một người đồng bạn, mãi đến tận chính bọn hắc bị giết chết, xa xôi hơn, chính vọt tới bên này hoang nhân chiến sĩ cùng bộ lạc dừng sĩ sợ hãi dừng bước lại, bọn họ nhìn đến đây phát sinh tất cả, toàn thân đều kinh sợ mà bốc lên nổi da gà, hết thấy trước mắt thực sự quá mức quý dị, không có ai biết nơi này xảy ra cái gì.

Trận này giết chóc nhất định không có người thắng, hơn trăm hoang nhân chiến sĩ trong khoảng thời gian ngắn ngã xuống đất chết không nhắm mắt, còn sót lại hai cái hoang nhân chiến sĩ còn đang thét gào, quơ múa không trọn vẹn vũ khí, kéo vệt thương đầy rẫy thân thể, hướng về đối phương phóng đi.

Tới lúc này, Hoa Hoa cũng không có tâm tư đến xem kết cục, nhún nhún vai, xoay người hướng về Thuyết Liễu thành mà đi, nhẹ nhàng bước chân để hắc như teleport tựa như, nhanh chóng biến mất ở phương xa. . .

Tộc trưởng Ích không biết, ngay khi phía sau, Hoa Hoa trình diễn một chỗ Vô Gian Đạo, trong lòng trung thành nhất thuộc hạ giết chết tối thù hạ đẳng lực, giờ khắc này hắc chính mang theo bên người bảo hộ giả giết quên hết tất cả, phía sau thi thể chồng chất, phóng tầm mắt nhìn tới không biết bao nhiêu.

Mười mấy bảo hộ giả giết chết gấp trăm lần số lượng hoang nhân, nhất thời khí thế như cầu vồng, hình thành to lớn đao nhọn hướng về hoang nhân phía sau đại doanh giết đi, bọn họ bị máu tươi nhuộm đỏ con mắt, chỉ coi chính mình không gì không làm được, có thể lấy sức một người tiêu diệt hoang nhân, nhưng có một người vào lúc này không biết tung tích, chính là Lam Ngọc không tin nhiệm nhất Nguyệt Liễu Sa.

Nguyệt Liễu Sa đứng ở trên tường rào góc, mắt lạnh nhìn điên cuồng tộc trưởng mang theo gia tộc bảo hộ giả như cắt ra mỡ bò đao ăn, hướng về hoang nhân thọc sâu đột phá, chỗ đi qua hầu như không có hoang nhân may mắn thoát khỏi, to to nhỏ nhỏ thuẫn xe hóa thành mảnh vỡ bay lên trời, hoặc bị ném vào hoang nhân trung gian lẫn lộn, to lớn hùng vĩ lâu xe tương tiếp, rơi rụng vô số mảnh vỡ cùng kêu thảm thiết hoang nhân chiến sĩ.

Ngay khi bọn họ sắp vọt tới hoang nhân pháo trận địa thời gian, Nguyệt Liễu Sa con mắt đột nhiên tròn xoe, nàng nhìn thấy một môn ỏ đại pháo dĩ nhiên toàn bộ thay đổi nòng pháo, hướng về nàng tộc trưởng nhắm vào, mà tộc trưởng Ích cùng người ở bên cạnh còn bình tĩnh không biết, chỉ lo giết chóc trước người số lượng càng ngày càng ít hoang nhân.

Lấy này đồng thời, hoang nhân pháo trận địa đem từng túi sắt sa khoáng va tiến vào nòng pháo, làm tộc trưởng Ích gương cho binh sĩ giết vào pháo trước không tới ba mươi mét thời điểm, hơn hai mươi ô hỏa pháo đồng thời phun ra hỏa diễm.

"Ha ha ha, Nguyệt Đàm gia tộc xong. . ." Khi (lâm) dây đặc khinh thường đem pháo trận địa cùng tộc trưởng Ích đồng thời bọc lại thời điểm, đứng ở đỉnh núi đang cùng một đám hoang nhân bảo hộ giả đứng chung một chỗ Mặc Nha hưng phấn kêu to, mà phía sau hắc Trí Mạc Tà chỗ trống con mắt ngửa mặt nhìn bầu trời, tựa như ở cảm thụ cái gì.

"Trí Mạc Tà, người đã đoán đúng, Nguyệt Đàm gia tộc tiểu tử thật sự dễ kích động, hoang nhân một cái bảo hộ giả đều không có phái đi ra, liền bị Lôi minh pháo giải quyết. . ."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 161: Chân chính pháo đài

Mặc Nha đến hưng phấn đối với Trí Mạc Tà lớn tiếng tuyên bố tin vui, chu vi hoang nhân bảo hộ giả tất cả đều một mặt đến sắc, những kia Hiên Phong nhưng người người nghiêm nghị, hiển nhiên, bọn họ nhìn ra, lòng đất người vũ khí đối với khả năng tạo thành to lớn lực sát thương.

"Đáng tiếc, cạm bẫy là cho U Minh chuẩn bị, không nghĩ tới đánh bậy đánh bạ, va vào Nguyệt Đàm gia tộc tiểu tử. . ."

Trí Mạc Tà không có cao hứng, hơi thất lạc nói rằng, nhưng Mặc Nha nhưng không thêm để ý, lớn tiếng nói: "U Minh là Hám Quân Già La, chỉ cần Hoành Đoạn không ra mặt, hấn liền không ra mặt, làm sao có khả năng dễ dàng như vậy giải quyết? Phía dưới liền xem Thụy Liễu thành, thành thị 380 cái bảo hộ giả hẳn là đến Thụy Liễu thành, chỉ cần diệt bọn hấn, Thụy Liễu thành chính là chúng ta. . ."

"Hi vọng đi, gia tộc liên hiệp hội mấy trăm năm căn cơ không phải là dễ dàng như vậy tan rã, chúng ta nhiều nhất chỉ có thể ở căn cơ của bọn họ trên, đào ra một cái nho nhỏ lỗ thủng. . ."

Trí Mạc Tà đột nhiên nở nụ cười khổ, tựa hồ đối với tương lai cũng không coi trọng, để Mặc Nha lật lên khinh thường, đã như vậy, chẳng lẽ còn có đường lui hay sao?

Ngay khi hấn sắp hạ lệnh, chuẩn bị hướng về Thụy Liễu thành xuất phát, làm cuối cùng quyết chiến thời gian, dưới chân đỉnh núi lại bắt đầu bắt đầu rung động, để hấn quái lạ nhìn hoang nhân bảo hộ giả môn, lớn tiếng nói: "Các người đã chiếm lĩnh đỉnh núi, còn đang làm lý lẽ gì?"

"Không phải chúng ta, chúng ta chỉ có những hòa được kia. . ." Hoang nhân bảo hộ giả môn cũng kỳ quái, đúng là cái gì đều không nhìn thấy Trí Mạc Tà đột nhiên biến sắc, cả kinh kêu lên: "Không được, đây mới là Tuyệt Vọng pháo đài chân chính thủ đoạn. . ."

"Xem a, Lôi minh pháo bị hủy. . ." Run rẩy bên trong, một ít hoang nhân bảo hộ giả đột nhiên nhìn thấy khói trắng tan hết pháo trận địa, không khói mà kinh ngạc thốt lên lên tiếng, để Mặc Nha tâm mất dời đi quá khứ, sắc mặt đột nhiên biến thành sợ hãi. . .

Tộc trưởng Ích hai mắt sắp nứt nhìn đầy đất thi thể, thi thể tuyệt đại đa số đều là hoang nhân, còn lại nhưng là thuộc hạ của hấn, gia tộc bảo hộ giả, cầm ván cửa búa lớn bảo hộ giả chỉ còn nửa thân dưới, nửa thân trên cùng búa lớn đồng thời nát tan, to lớn thuyền miếu chia năm xẻ bảy, toàn thân do kim loại chế tạo vũ khí mặt trên che kín tổ ong tựa như lỗ nhỏ, còn có ba điểm: ba giờ cách thức xinh đẹp chị em gái, trở thành một đồng không thấy rõ ngoại hình thịt vụn, gia tộc ba mươi hai cái bảo hộ giả toàn bộ diệt, chỉ còn dư lại hấn độc thân một người.

"Tại sao. . ." tộc trưởng Ích ở này đã kích không lồ dưới, khàn giọng hỏi bên người, đem toàn thân bao phủ ở trong bóng tối U Minh.

"Bởi vì người ngu xuẩn. . ." U Minh âm thanh khàn khàn trầm thấp, lại làm cho tộc trưởng Ích cảm thấy một loại không tên quen thuộc, ngay khi hấn muốn phản nộ gào thét thời gian, phía sau hai ngọn núi đồng thời đổ nát, để hấn kinh ngạc xoay người nhìn lại.

"Xem người mình làm cái gì, bọn họ căn bản không cần chết ở chỗ này, là người ngu xuẩn đem bọn họ đưa vào tử địa, người cho rằng năng lực lâm sóng to, nhưng lại không biết, kỷ thực cuộc chiến tranh này căn bản không dùng được: không cần người. . ."

U Minh ngữ khí cũng có kích động tâm tình, tiếng nói do trung tính biến thành thành thực nữ nhân tiếng nói, nhưng tộc trưởng Ích căn bản không có chú ý, chỉ là kinh ngạc nhìn chậm rãi đổ nát hai ngọn núi, cuộn cuộn không ngừng hoang nhân chính hướng về ngọn núi leo lên, nhưng sườn núi thổ địa nhưng như đất đá trôi chậm rãi lướt xuống, từng khối từng khối nham thạch từ dưới đất bỏ ra, theo sườn núi hướng phía dưới lăn, ở vô số hoang nhân trung gian nghiền ép ra to lớn vết xe, lượng lớn lăn bùn đất đem vô số hoang nhân cuốn vào trong đó, hình thành dòng lũ vọt về phía chân núi.

Đóng

Bên dưới ngọn núi mây tụ mây ngàn mây vạn hoang nhân ở trong tuyệt vọng kêu rên, lên tới hàng ngàn, hàng vạn tấn đá vụn bùn cát cuộn cuộn mà xuống, khác nào sóng to đem bọn họ nhấn chìm, run rẩy đỉnh núi kể tục đổ nát vô số đá vụn cùng bùn đất, không thể đếm hết bạch cốt từ trong đất bùn bị nháy ra, theo lướt xuống bùn cát hướng về bên dưới ngọn núi lăn xuống.

"Hai toà pháo đài là do vô số hoang nhân thi thể tạo nên. . ." Câu nói này đột nhiên xuất hiện ở tộc trưởng Ích trong lòng, câu nói này cũng là gia tộc đòi đòi kiếp kiếp lưu truyền tới nay, không ai hiểu ý tứ trong đó, nhưng ở giờ khắc này, tộc trưởng Ích rõ ràng, hai ngọn núi này vốn là cái âm mưu, từ đầu tới đuôi âm mưu, sườn núi càng vốn là không phải thiên nhiên hình thành, cả ngọn núi pha chính là cái to lớn bãi tha ma, bên trong chôn chôn mấy trăm ngàn bộ bạch cốt thi thể.

Màu sắc cổ xưa sặc sỡ bạch cốt theo sườn núi như đất đá trôi bình thường tuột xuống lạc, đem vô số hoang nhân chiến sĩ vùi lấp ở dày đặc tầng đất dưới, ở những người kia xương bên trong, còn có to lớn không biết tên dã thú xương, phóng tầm mắt nhìn tới, hai ngọn núi bên dưới tất cả đều là um tùm xương.

Khi này hai toà đổ nát ngọn núi lần nữa tiến vào mi mắt sau khi, kinh ngạc phát hiện, nguyên lai chân chính phòng ngự hệ thống cũng không phải là trung gian toà kia bị nổ sụp tường vậy, nhưng là ẩn giấu ở son mạch bên dưới to lớn pháo đài, hai toà màu sắc hắc ám, tầng ngoài tràn đầy nề tầng, cao tới mấy trăm mét hình nửa vòng tròn pháo đài bên trên, vô số to lớn hòn đá chính đang di động, lộ ra bên trong đen nhánh cửa động, rơi rụng thi thể cùng bạch cốt, còn có lăn xuống bùn cát dồn dập nhốn nháo từ cửa động chu vi rơi xuống, lộ ra từng chiếc một càng thêm tinh xảo loại cỡ lớn xe bắn tên.

Những này xe bắn tên số lượng vượt quá dĩ vãng gấp mười lần, hơn nữa cấu tạo càng thêm tinh xảo, cổ xưa màu đỏ sậm kim loại nền bên trên, sắc bén tên nổ lập lòe hàn quang lạnh lẽo, hai toà trong pháo đài xe bắn tên số lượng trong lúc nhất thời dĩ nhiên khiến người ta có xem tổ ong cảm giác, phóng tầm mắt nhìn tới khiến người ta hoa cả mắt.

"Chuyện này. . ." tộc trưởng Ích nhìn hai toà hoàn toàn mới to lớn pháo đài không khói mà rên rỉ lên tiếng.

"Đây mới thực sự là Tuyệt Vọng pháo đài, đã từng mai táng 300 ngàn hoang nhân chiến sĩ Tuyệt Vọng pháo đài, Âm Ảnh gia tộc chân chính trụ sở. . ."

U Minh nhìn hai toà pháo đài lơ đãng nói ra, âm thanh khôi phục lại như trước trung tính tiếng nói.

"Cái kia Mặc Nha cùng Bạch Thạch. . ." Tộc trưởng Ích đã bị lần này biến hóa cho kinh ngạc chậm chạp, không khỏi mà hỏi hai tộc trưởng.

"Người cho rằng hoang nhân sẽ bỏ qua bọn hắn sao? Mười vạn hoang nhân chiến sĩ bị mai táng, Hoàn Hạch cái thứ nhất nếu muốn giết chính là bọn họ. . ."

Đang khi nói chuyện, càng to lớn hơn ồn ào từ phía sau truyền đến, nhìn lại nhìn lại, vô số bộ lạc dũng sĩ từ mấy cái phương hướng đồng thời hướng về hoang nhân đại doanh tiến công, vô số hoang nhân phụ nữ trẻ em ở đại doanh bên trong kêu khóc, mà lưu thủ đại doanh số ít bảo hộ giả cùng hoang nhân chiến sĩ như như suối chảy lao ra đại doanh, hướng về bộ lạc liên hiệp hội đại quân nghênh chiến, song phương binh lực kém xa, hoang nhân thất bại vừa xem hiểu ngay.

"Lại là một hồi ngu xuẩn chiến tranh, hoang nhân vĩnh viễn không nhớ được Tuyệt Vọng pháo đài chỉ có thể mang cho bọn họ tuyệt vọng cùng tử vong, Thử Vĩ cùng Ngân Yên gia tộc cho là hắn môn có thể có được Thử Liễu thành, tuyệt không nghĩ tới, ngày hôm nay chính là gia tộc của bọn họ xoá tên ngày, Tuyệt Vọng pháo đài vĩnh viễn không phải là bọn hắn những này ngoại lai gia tộc có thể chiếm cứ. . ."

U Minh một tiếng cười gằn xúc động tộc trưởng Ích nộ biết, đột nhiên giận dữ hét:

"Hết thầy đều là cạm bẫy, tại sao không sớm hơn một chút nói cho ta biết? Nguyệt Đàm gia tộc bảo hộ giả toàn xong, e sợ Nguyệt Đàm gia tộc cũng nằm ở trong kế hoạch của người chứ? Tới rồi, Nguyệt Đàm gia tộc cái cuối cùng tộc trưởng ngay khi nơi này, người giết ta liền có thể đạt được tất cả. . ."

Tan nát cõi lòng gào thét có hết sức oán độc, tộc trưởng Ích quên mất tử vong khủng bố, như một con mắt đi lãnh địa mà tuyệt vọng hưng thú hướng về U Minh cường đại đến khiến người ta tuyệt vọng cường giả rít gào, thế nhưng tiếng gầm gừ không có đòi lấy U Minh ác liệt giết chóc, hắn đạt được chỉ là một con lòng bàn tay.

Đây là một con tinh tế trắng mịn như tuyết đoàn bàn tay, đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, không giống nhau: không chờ tộc trưởng Ích phản ứng lại, liền tàn nhẫn mà đánh ở trên mặt hắn, to lớn lực đạo để tộc trưởng Ích như con quay xoay tròn bay đến bên ngoài hơn mười mét ngã sấp xuống.

"Ngu xuẩn, từ đầu tới đuôi đều là người ngu xuẩn, nếu như người có thể như thành thực tộc trưởng như thế quyết đoán, căn bản sẽ không có bất kỳ tồn thất, lúc trước để người làm tới tộc trưởng thực sự là đòi ta sai lầm lớn nhất. . ."

U Minh tâm tình kịch liệt, âm lãnh đau xót bị đánh hai mắt trắng dã, không nhận rõ phương hướng tộc trưởng Ích, nhìn thấy tộc trưởng Ích còn trên đất ngu si, không có tỉnh táo, không khỏi mà sâu sắc thở dài một tiếng, xoay người nhìn về phía bắt đầu giết chóc còn sót lại hoang nhân chiến sĩ Tuyệt Vọng pháo đài.

U Minh chế tạo hạo kiếp đối với hoang nhân chiến sĩ tạo thành tai hoạ ngập đầu, cái kia che ngập bầu trời số lượng bị nguyên thủy nhất cạm bẫy nuốt chửng hai phần ba diện tích, thế nhưng còn có mấy vạn tên hoang nhân chiến sĩ tránh thoát phủ đầu một kiếp, không chờ bọn họ từ kinh thiên biến đổi lớn bên trong tỉnh lại, chân chính Tuyệt Vọng pháo đài bắt đầu phun ra khó có thể tính toán tên nỏ.

Mỗi một mũi tên đều có khiến người ta khó có thể tin độ chính xác, những kia nằm ở tầm sát thương hoang nhân chiến sĩ hầu như tất cả đều là trái tim trúng tên, to lớn mũi tên xuyên thấu ngực của bọn họ, mang theo bọn họ như dương oa oa như thế bay ngược ra ngoài, tên nỏ phát RF suất cùng mật độ bằng phẳng mà đều đều, cùng kịch liệt triêm không lên một bên, nhưng lực sát thương nhưng lớn đến lạ kỳ, trong thời gian ngắn ngủi, thì có hơn ngàn tên hoang nhân chiến sĩ bị bắn giết.

Mà xe bắn tên phóng ra sau khi, ngừng lại thời gian quá ngắn, hầu như cùng trường cung tay tốc độ như thế, lần thứ hai phóng ra, không nhìn thấy thao túng xe bắn tên vũ sĩ, chỉ có thể nhìn thấy từng cây từng cây tên nỏ không ngừng phóng ra đi ra, đơn điệu mà kéo dài, hoang nhân chiến sĩ lại như sẽ không di động bia ngắm, tùy ý tên nỏ giết chóc.

Hai ngọn núi đầu đột nhiên lao ra hơn trăm cái mạnh mẽ bóng người, hoang nhân bảo hộ giả cuối cùng từ kinh biến bên trong tỉnh lại, như đã thú bị thương hướng về phun ra tên nỏ của động phóng đi, bọn họ muốn ở thời gian ngắn nhất sát quang hai toà pháo đài hết thấy thao tác nhân viên, vì bọn họ bộ tộc báo thù rửa hận

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Kích động ngu xuẩn

Tùng toà từng toà xe bắn tên đỏ nát thành linh kiện, dồn dập tung xạ kích khe hở, hơn trăm cái bảo hộ giả đồng thời biến mất ở Tuyệt Vọng pháo đài bên trong, thế nhưng tên nổ phóng ra tần suất cùng tốc độ cũng không hề hạ xuống được, mà bị đỡ bỏ xe bắn tên cũng không có thì thế bị quăng ném ra.

Ngồi dưới đất tỉnh lại tộc trưởng Ích bụng bị đánh thủng gò má, nhìn biến mất ở Tuyệt Vọng pháo đài bảo hộ giả, đột nhiên cuồng loạn cười lớn lên, cười vui vẻ như vậy, thậm chí trên đất bắt đầu lăn lộn, để U Minh phần hận trong lòng lại tăng thêm mấy phần.

"Ha ha ha, người thiên toán vạn toán, chỉ có toán lộn hoang nhân bảo hộ giả, Nguyệt Đàm gia tộc bảo hộ giả chết sạch, Thửu Vĩ cùng Ngân Yến gia tộc bảo hộ giả làm phản, chỉ còn dư lại người Âm Ảnh gia tộc Già La có thể chống lại bao lâu, người còn không phải là sẽ giống như ta, trở thành. . ."

"Thật là một ngớ ngẩn. . ." U Minh sâu sắc thờ dài một tiếng, liền cùng Ích nói chuyện hứng thú đều không có, cũng mặc kệ Tuyệt Vọng pháo đài liệu sẽ có bị công phá, quay đầu nhìn về phía Thủy Liễu thành, không biết đang suy nghĩ cái gì. . .

"Đây là cái gì?" Dương dương tự đắc Ích, cái kia cười trên sự đau khổ của người khác nụ cười còn treo ở trên mặt, đột nhiên kinh ngạc con người đều sắp trừng đi ra, chỉ thấy vô số màu đỏ tươi hỏa điểm từ bị công phá cửa động bay vọt đi ra ẩn vào bầu trời.

Sau một khắc liền nhìn thấy bảy mươi, tám mươi cái bảo hộ giả chặt vật từ cửa động bên trong lui ra ngoài, điên cuồng bên dưới ngọn núi bạch cốt đất đá bỏ chạy, như phía sau đuổi theo bọn hắn chính là Hiên Phong, thời gian không lâu, liền nhìn thấy từng cái từng cái to lớn con nhện từ hang động bên trong bò ra ngoài.

Những con nhện này mỗi chỉ đều có nửa cái Thổ Tích to nhỏ, tất cả đều một cái mô dạng, không giống tự nhiên sinh trưởng, ngã : cũng dùng khuôn mẫu đúc đi ra, con nhện xác ngoài có mịn mờ màu sắc, trên da không có sắc sỡ hoa văn, hơi nhào nhào lại như bùn đất màu sắc, then chốt nơi hơi hơi dày nặng, như bị chuyên môn bảo vệ.

Mà to lớn nhất đặc sắc là những con nhện này đều không có miệng bộ cùng hàm răng, như mang theo thăng hề mặt nạ giống như vậy, có một chút ăn khớp mịn cười đường cong, bụng dưới tình cờ lộ ra, nhưng lập lòe kim loại màu sắc, một nhánh cái ống ở con nhện phần lưng không ngừng phun ra màu đỏ tươi quang liên, những này quang liên nện ở xương hoặc là trên vách đá, lại như cái đục tạc ở băng tuyết trên, lấp bắp vô số mảnh vụn tan rã.

Bị truy đuổi bảo hộ giả năng lực thiên kỳ bách quái, rất nhiều người đều có mạnh mẽ phòng hộ năng lực, thế nhưng cái kia màu đỏ tươi quang liên dưới, lại giống như bị cắn nát cây khô đầu, trong nháy mắt nổ nát thành huyết nhục như bay linh thịt nát.

Đây là một hồi hành hạ đến chết, không có phản kháng, không có đối lập, cũng không có cơ hội tránh né, loại này để lại tự mấy cái thế kỷ trước đó cổ máy giết chóc, máy móc tính tàn sát chúng nó có khả năng phát hiện nhân loại, súng máy hạng nặng mang treo hồng ngoại tuyến điện tử ống nhắm khóa chặt những kia hốt hoảng chạy trốn hoang nhân thời gian, sinh mệnh nhụy hoa liền nhất định héo tàn.

"Lòng đất người cầu kết hoang nhân mục đích chủ yếu chính là những này giết chóc binh khí, tất cả đều là năm mươi năm trước đại chiến sau khi, thu được vũ khí, bọn hắn cho rằng chúng ta sẽ không sử dụng những thứ đồ này, thực sự là buồn cười, lẽ nào bọn họ thật cho là chúng ta là người ngu sao?"

Nhìn hơn trăm đài tự mình hỏa lực binh đài giết chóc lên tới hàng ngàn, hàng vạn hoang nhân chiến sĩ, U Minh khóe miệng hiện ra vẻ mỉm cười, chạy tán loạn hoang nhân chiến sĩ cùng còn lại bảo hộ giả mù quang hướng về đại doanh bỏ chạy, đại doanh bên kia nhưng chịu đựng bộ lạc liên hợp đại quân vây kín, tựa hồ sau một khắc, hết thảy hoang nhân đều sẽ bị xóa đi.

Đóng

Vừa lúc đó, U Minh cảm thán một tiếng nói rằng: "Chỉ có thể đạt đến trình độ như thế này, nhưng đáng tiếc. . ."

Trong miệng đáng tiếc là đại doanh bên trong lao ra số lượng hàng ngàn Á Lạp Lạp kỵ sĩ, những này người mặc trọng giáp quái thú có vượt quá tường tượng ở ngoài xông tới lực, nguyên bản bay về phía Thủy Liễu thành lượng lớn phi hành sinh vật cũng bắt đầu về trợ giúp, những này mọc ra cánh hầu tử như đọa lạc thiên sứ, lao xuống đến mặt đất, nằm lên từng cái từng cái bộ lạc dũng sĩ mang tới bầu trời xé nát.

Màu đen như nước thủy triều bộ lạc dũng sĩ ở thanh thế hùng vĩ kỵ binh trước mặt như gà đất chó sành, trong khoảnh khắc chia năm xẻ bảy,

Còn có mấy con to lớn quái thú từ đại doanh bên trong lao ra, nhìn như chậm chậm ngóc, nhưng tốc độ di động nhưng tương đương cấp tốc, tùy tiện một bước đó là mười mấy mét, mà ở những cự thú này trước đó, là mấy trăm con đủ loại kiểu dáng hung mãnh man thú, man thú uy lực tự không cần phải nói, phần lớn là Hiên Phong cùng bảo hộ giả chiến thú, bình thường chính mình đi săn làm thức ăn, ở trên chiến trường cũng ăn người chết thi thể.

Những này dã thú hung mãnh xuất hiện trong nháy mắt, rất đối phương hướng về bộ lạc dũng sĩ liền bắt đầu tan vỡ, trong đó một con ngoại hình như tê giác, toàn thân không lồ vây giáp quái thú hướng về mấy chục con máy móc con nhện xông lại, ở mấy chục môn miệng lớn súng máy bắn chum dưới, vẫn như cũ hung mãnh cực kỳ, đẩy mấy chục đạo màu đỏ tươi quang liên, phát sinh Man Hoang cự thú dài lâu gào thét, từng bước một hướng về dù sao, càng nhiều vóc người linh hoạt man thú tất cả đều giấu ở cự thú phía sau, chờ đợi thời cơ một đòn giết chết.

"Nếu như chỉ là nếu như vậy, hừ. . ." Tinh thể trực chuyển cấp dưới, nhìn qua hoang nhân đã từ thế yếu bên trong cứu vãn, Ích trên mặt bị phần đan xen, do có không cam lòng, nhưng U Minh nhưng hừ lạnh, trong giọng nói có mãnh liệt xem thường, tộc trưởng Ích không biết U Minh dựa dẫm là cái gì, quay đầu nhìn về phía U Minh phóng tầm mắt tới phương hướng, nhưng nhìn thấy mấy trăm chưa từng gặp ác điều từ Thủy Liễu thành phương hướng vọt tới, mỗi một con ác điều trên lưng đều cưỡi một cái toàn thân bao vây ở áo da bên trong nhân loại.

Không trung chiến đấu ở một khắc tiếp theo bạo phát, hàng ngàn con phi hành sinh vật chen chúc hướng về ác điều vây tụ quá khứ, khi (làm) ác điều phát sinh tiếng rít sau, kinh hãi dồn dập rút đi, tương tự đều là trường cánh, có lông chim cùng không có lông chim chính là có khác nhau, phi hành hầu tử tốc độ phi hành cùng độ cao so với nhân loại bậc này chỉ có thể nhảy nhót không thể bay lượn chừng tộc mạnh hơn quá nhiều, nhưng đối

mặt chân chính không trung vương giả, liền như bao thanh thiên cùng người Phi châu so với màu đen, hoàn toàn không đáng chú ý.

Ở ác điều điên cuồng phản công dưới, từng con từng con bầu trời hầu tử như dịch nát tan búp bê sứ, chia năm xẻ bảy từ bầu trời rơi rụng, khi (làm) ác điều xua đuổi hầu tử sau khi, tương tiếp hướng về khuôn mặt đại mãnh thú phóng đi, ném từng cái từng cái tròn vo đồ vật, ở quái thú trên người nổ tung.

Đây là loại thần kỳ trò chơi, không có uy lực nổ tung, chỉ có ngấm đen phẳng phát vấy mỡ bọt biển đồ vật, ở quái thú trên người lưu động thời điểm, còn đang không ngừng bành trướng, lại như cho quái thú rửa ráy bong bóng xà phòng, chông chắt bọt biển không có tiêu giảm, trái lại không ngừng tăng cường, cũng có mạnh mẽ bám vào lực, kẻ sát ở quái thú trên người không ngừng đem cái kia cứng rắn giáp trụ cho ăn mòn.

Càng nhiều viên cầu vút tại quái thú trên người vỡ tan, bành trướng bọt biển như nhựa đường giống như vậy, ở quái thú trên người ngưng tụ ra dày đặc xác ngoài, quái thú phẳng phát không cảm giác được trên người dị dạng, như trước ở mấy chục đạo màu đỏ tươi quang liên xạ kích bên trong về phía trước áp sát, chỉ có điều mỗi lần bước động bước chân, đều so với trước càng trầm trọng hơn.

Mấy chục con máy móc con nhện nhanh chóng lui về phía sau, đem hết toàn lực ngăn cản quái thú, ngay khi Ích hoàn toàn xem không hiểu thời điểm, máy móc con nhện dĩ nhiên đồng thời kẹt, đình chỉ hóa lực phong tỏa, nhưng lại không biết, máy móc con nhện mang theo đạn dược đã tiêu hao hết, đang lúc này, mấy chục con ngoại hình quái dị mà hung mãnh mãnh thú dồn dập từ cự thú phía sau đập ra, điên cuồng hướng về máy móc con nhện xông tới, máy móc con nhện cũng bắn ra từng con từng con sắc bén lưỡi lê, như dưới sáu chân, trên sáu chân quái dị bạch tuộc tiến lên nghênh tiếp.

"Đây rốt cuộc là cái gì?" Song phương cắn giết cùng nhau, có thể cùng bảo hộ giả quyết một thư hùng mãnh thú lại bị máy móc con nhện cho ngăn trở, cũng làm cho Ích mới thôi thần phục không thôi.

"Lòng đất người vũ khí, đừng tưởng rằng lòng đất người thật sự rất nhỏ yếu, năm mươi năm trước chiến tranh, chết trận Hiên Phong đến hàng mấy chục ngàn, Hám Quân số lượng hàng ngàn, liền ngay cả Liệt Sơn cùng Băng Vân Già La đều có mấy trăm tử thương, nếu không phải xuất hiện Toái Tinh Già La đem trên bầu trời con mắt toàn bộ hủy diệt, hiện tại cũng lượt không tới gia tộc trên mặt đất xưng hùng . . ."

Một đoạn không muốn người biết việc riêng tư từ U Minh trong miệng nói ra, tộc trưởng Ích không có vì đó kinh ngạc, ánh mắt của hắn chặt chẽ đình ở vậy chỉ có thể đối đầu nửa bước Già La tê giác cự thú.

Nguyên bản cự thú tứ chi cường tráng, vóc người thon dài, tuy rằng không lồ, lại có dã thú khác loại vẻ đẹp, nhưng hiện tại, liền giống bị mặc vào dày đặc áo bông lão thái thái, lưu động bành trướng bọt biển đang nhanh chóng cổ hóa, hình thành nham thạch như thế đồ vật.

Bị mặc vào hạn chế phục bệnh tâm thần người là tình trạng gì, cự thú chính là tình trạng gì, bị loại này vượt quá Ích nhận thức ở ngoài đồ vật ràng buộc cự thú, ở mấy chục thật nặng súng máy bắn chum dưới cũng vẫn như cũ không tổn hại, nhưng ở loại này nhìn như trò đùa đồ vật trên còn như đội làm thịt cừu con.

"Thật không biết Hoành Đoạn là thế nào nghĩ tới, bây giờ lại còn có thể nhện được? Đáng tiếc, gia tộc liên minh mạnh mẽ có thể không phải là các người có thể nghĩ đến. . ."

Nhìn hơn mười con từ đội ngũ bên trong chia lìa ác điều, U Minh không nhận được lắm lắm chỉ nghĩ nói rằng, ở bóng ma kia bên dưới mũ trùm bên trong, ánh mắt ánh sáng chợt lóe lên, sau một khắc, hắn không khỏi mà, . Phóng tầm mắt tới một hướng khác, cái hướng kia chính là Bắc Long hẻm núi.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163 :Ích tâm tư

Hoang nhân đại doanh ở hơn mười nửa bước Hám Quân Già La cùng ba cái Hám Quân công kích dưới đột nhiên tan vỡ, hơn 20 vạn hoang nhân ở xa lạ nam bộ hoang dã tan vỡ, như mất đi sào huyết đàn ong, hướng về mỗi cái phương hướng chạy trốn, bộ lạc liên hợp vào lúc này mới lộ ra tác dụng, bọn họ như săn bắn bầy thú thợ săn, đem tiêu cổ hoang nhân vây nhốt bắt được, thu hoạch bọn họ chiến lợi phẩm, phái ra tinh nhuệ bộ lạc dũng sĩ đuổi ở hoang nhân đại bộ đội mặt sau, như di chuyển bầy thú mặt sau bầy sói, gắt gao cản không tha.

Hoang nhân sụp đổ ý vị trận đại chiến này đến bụi bặm lắng xuống thời điểm, không có ai biết Hoành Đoạn đến cùng sống hay chết, U Minh một mình đi cùng gia tộc liên minh Hám Quân Già La gặp mặt, Ích liền một mình trở về, chỉ ít, hắn muốn về đến gia tộc đi đối mặt chủ mẫu lửa giận.

Đối với chủ mẫu, Ích tâm tình là phức tạp, chủ mẫu là hắn thân sinh mẫu thân, có thể nói chính mình hết thảy đều là chủ mẫu cho, nhưng hắn ở chủ mẫu trên người không có cảm nhận được bình thường quan ái, lại như một cái bị nhận nuôi người xa lạ giống như vậy, vẫn cô độc sống ở chủ mẫu cái bóng bên trong.

Loại này bất tri bất giác ảnh hưởng tạo thành Ích tính cách trên cực đoan cùng chi vì cái trước mắt, hẳn muốn chứng minh chính mình, chứng minh năng lực của chính mình, chứng minh chính mình thành thực, nhưng tất cả những thứ này đều ở Cao Phong sau khi xuất hiện biến vị nhị, tộc trưởng Ích cũng không để ý Cao Phong sẽ ảnh hưởng địa vị của mình, hoặc là nói vượt qua ban đầu tức giận sau khi, hẳn cũng nghĩ rõ ràng, Cao Phong vĩnh viễn không có thể trở thành Nguyệt Đàm gia tộc tộc trưởng, hai người chịu đựng giáo dục không giống nhau, trải qua trưởng thành cũng không giống nhau.

Nhưng hẳn nhưng trong lòng chú ý một chuyện khác, nguyên bản thuộc về một mình hẳn mẫu thân, đột nhiên đồng thời thuộc về một người khác, một cái chưa từng thấy, chưa từng hiểu rõ huynh đệ, vẫn là xuất thân từ hoang dã người huynh đệ, lại như ngàn tỉ phú ông đột nhiên biết được chính mình ở tồi tệ bản bình dân quật bên trong có một cái thô tục huynh đệ.

Hắn không ngại chia một ít bé nhỏ không đáng kể lợi ích cho người huynh đệ này, nhưng không cho phép người huynh đệ này thu được hẳn cũng không chiếm được tình mẹ.

Mặc kệ ở thời đại nào, hài tử đều là hy vọng có thể đạt được cha mẹ tán thành, mà ở trong lòng hẳn, chủ mẫu cùng Nguyệt Đàm gia tộc trước tộc trưởng mới là hẳn trong lòng cha mẹ, Hắc Trảo ở trong lòng hẳn thì lại ở vào quỹ dị vị trí, không muốn thừa nhận trên người mình cũng có Hắc Trảo huyết mạch, thậm chí vì là điểm này mà thống hận Hắc Trảo.

Các loại hỗn độn tư tưởng hỗn tạp ở trong đầu, đi ở thây ngã đầy rẫy trên đường, đột nhiên, trong mắt hẳn xuất hiện một người, một cái để hẳn trong lòng đều vì dừng nghệt thờ người, Lam Ngọc.

Đóng

Như ở vừa nãy, Lam Ngọc khả năng có vẻ có cũng được mà không có cũng được, hẳn hoàn toàn có thể từ bảo hộ giả trung gian tăng lên một cái Hiến Phong, thế nhưng ở hiện tại, gia tộc này cái Hiến Phong liền có vẻ cực kì trọng yếu, nhìn thấy không rõ sống chết Lam Ngọc, trong lòng cuối cùng kỳ vọng cũng biến thành lơ mờ.

Khi hẳn kiểm tra Lam Ngọc thời điểm, một trái tim Vivian định, Lam Ngọc còn có yếu ớt hô hấp, xương ngực tatan nát tan đối với người thường là vết thương trí mệnh, nhưng đối với Hiến Phong Già La tới nói chỉ có thể coi là trọng thương, nếu là không để ý tới, mấy tiếng cũng sẽ bị chết, nhưng gặp phải Ích lại bất đồng.

Ích năng lực là mất đi, một loại năng lực cường hãn, đối với cứu trợ trọng thương không có bất kỳ sự giúp đỡ gì, nhưng hẳn trên người có quý giá nhất cứu mạng thuốc, lấy ra một viên trong suốt lưu ly bình nhỏ, bên trong có hồng lam hai màu, giao cùng nhau thành hình dạng xoắn ốc xoay quanh, rồi lại khúc kính rõ ràng chất lỏng.

Rất cẩn thận đem hết thủy thuốc tất cả đều rót vào Lam Ngọc đóng chặt hàm răng, sau ba, năm phút nữa, Lam Ngọc con mắt dĩ nhiên mở ra, nhìn thấy Ích trong nháy mắt, trở nên kích động không thôi, muốn ngồi dậy, bị Ích chặt chẽ đè xuống đất.

"Tộc trưởng. . . , nhanh đi ngăn cản Hoa Hoa, Hoa Hoa là kẻ phản bội. . ." Chỉ là một câu nói liền để tộc trưởng Ích lòng rối như tơ vò, thậm chí không có thời gian đi thu xếp áo lam, đứng dậy hướng về gia tộc phương hướng mà đi.

Ích trong lòng như mở ra oa nước sôi lăn lộn liên tục, trong lòng ảo não để hẳn đại não sung huyết, hầu như muốn điên mất, cái này tiếp theo cái kia to lớn đã kích để hẳn cảm giác còn không bằng chết rồi quên đi.

Hoa Hoa làm phản mới là dao động gia tộc căn bản, gia tộc mấy trăm năm tồn kho, mấy trăm cái bảo hộ giả hạt giống, còn có chủ mẫu an ủi, tất cả những thứ này đều ở lõi kéo trái tim của hẳn, như kịch độc Độc Dược, hủ thực linh hồn.

Các loại tâm tư dồn dập mà đến, hẳn nhớ lại rất nhỏ lúc còn rất nhỏ, chủ mẫu nhìn trong mắt của hẳn một vệt ôn nhu, nghĩ đến chủ mẫu ở hẳn ngủ say sau khi, lên lút đứng ở trước giường đối với hẳn nhìn chăm chú, nghĩ đến chủ mẫu một châm một châm may hẳn bộ đồ mới, còn có các loại vốn nên bị lãng quên âm áp một lần nữa nổi lên trong lòng.

Nghĩ đến khả năng mất đi mẫu thân, Ích bùng nổ ra giống như dã thú sói tru, tốc độ lần thứ hai tăng nhanh mấy phần, hẳn không biết mất đi chủ mẫu chính mình cái làm sao bây giờ? Thế giới này, người thân nhất không phải đám kia đường ở trong sân chờ cho hẳn sống hài nữ nhân, không phải những kia chưa hiểu chuyện, cảm giác xa lạ hài tử, mà là mẹ của hẳn, cái kia nghiêm khắc đến cay nghiệt nữ nhân.

Đột nhiên, Ích đột nhiên dùng thân thể, trong đầu tránh qua lần trước hẳn phát hỏa cảnh tượng, chủ mẫu trong mắt giá lạnh vào thời khắc này còn rõ ràng trước mắt, loại kia xấu hổ đến cực điểm, lại lo lắng khủng bố tâm tình xưa tan đối với chủ mẫu lo âu và kinh hoàng, nhất thời dĩ nhiên sinh ra một loại, nếu như chủ mẫu không còn nữa cũng không tới ý nghĩ.

Loại vọng động này không phải là vì gia tộc quyền lợi mà sinh ra, mà là vì mình không chiếm được, cũng không có thể để cho người khác đạt được hẹp hòi.

Nhưng cái ý niệm này làm đến cũng nhanh, đi cũng nhanh, Ích hai mắt tránh qua một tia thống khổ hối hận, lần thứ hai gia tốc, như như gió lốc xông về phía trước, tốc độ so với trước sắp rồi gần gấp đôi, mấy trăm cái bị gấp trụ võ sĩ truy sát hoang nhân chiến sĩ từ Thủy Liễu thành phương hướng trốn ra được, bị Ích nhảy vào trong đó, như một đạo lốc xoáy giống như vậy, đem xông tới mặt mấy chục hoang nhân xoắn thành một mảnh tro bụi, để mặt sau võ sĩ một trận hoan hô.

Thủy Liễu thành ở tào ngọ mấy trăm năm to lớn nhất hạo kiếp, từng dãy trên đường phố bị máu tươi thấm thấu, thi thể ở trên đường phố hoành liệt đan xen, giáp trụ võ sĩ, hoang nhân chiến sĩ, bình dân, nữ nhân, hài tử, còn có thương nhân, thợ tiểu thủ công thành thị cảnh vệ, rất nhiều nơi thi thể chồng chất thành khâu, mặt đất tán lác các loại hoang nhân cướp được lại vứt bỏ tài vật cùng item, thậm chí còn có bị lột sạch nữ nhân.

Từng hình ảnh sau tai nạn thể thảm cảnh tượng ở Ích trong mắt chợt lóe lên, đối với này Ích thờ ơ không động lòng, thậm chí chán ghét diện trắng mịn mầu tươi đối với tốc độ của hân trệ nập, nhảy lên hai bên đường phố đình, đến nơi này, Ích mới phát hiện, rất nhiều đình toàn bộ sụp xuống, tầng lớn tầng lớn kiến trúc bị san thành bình địa, đặc biệt Thử Vĩ gia tộc cùng Ngân Yến gia tộc trụ sở, đã không có bất kỳ cao hơn năm mươi cm đồ vật tồn tại, lại như một bàn tay lớn đem xóa đi.

Thế nhưng vốn nên bị hủy diệt Nguyệt Đàm sơn trang dĩ nhiên hoàn hảo không chút tổn hại, nhìn thấy mảnh này quen thuộc quần thể kiến trúc, Ích trong đầu dâng lên mấy phần hi vọng, hi vọng còn có thể tới kịp, bất kể như thế nào, chủ mẫu đều là mẹ của hân, là hân muốn lấy được nhất tán đồng người.

Có thể nhưng hân nhảy vào gia tộc cửa lớn trong nháy mắt, liền bị kinh sợ sắp bộc phát ra, hân nhìn thấy thành đồng thành đồng thi thể xếp đặt ở gia tộc cửa, những thi thể này nhiều là phía dưới nhìn xuống nhân viên, hầu gái, võ sĩ, hoạn quan, còn có rất nhiều bảo hộ giả gia quyền cùng hài tử, hầu hạ hoa lệ nhất thi thể đó là nữ nhân của hân.

Mặc kệ trước đó tâm tư lại rườm rà, nhìn thấy trước mắt những thi thể này, Ích sinh ra mãnh liệt nhất cảm giác hôn mê, một loại mất đi hết cả niềm tin tuyệt vọng, còn có mất đi tất cả tự giận mình, hân thậm chí không dám nhìn tới thi thể trên đất trung gian có hay không chủ mẫu thi thể, lúc này, duy nhất có thể chống đỡ hân không có ngã mềm trên đất ý nghĩ, đó là phải đem Hoa Hoa chém thành muôn mảnh, lột da tróc thịt.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164 :Thiếu nữ Cử Huyền

Đột nhiên, một vệt cát trắng tiến vào trong mắt, ngẩng đầu liền nhìn thấy Nguyệt Liễu Sa ở cửa lớn bên trong nhìn hân, Nguyệt Liễu Sa vẫn như cũ duy trì quần áo sạch sẽ, lại như thuần khiết tiên nữ, trong ánh mắt cũng không có bi phần cùng phần nộ, vẫn như cũ duy trì hồ hững như nước Tĩnh Dật.

"Nguyệt Liễu Sa, chủ mẫu thế nào rồi. . ." Ích như người chết chìm nắm lấy cuối cùng một cái rom rạ, dùng quát lớn chất vấn, Nguyệt Liễu Sa liếc mắt nhìn tộc trưởng Ích, lắc lắc đầu, nhưng vào lúc này, nhưng không thể nói thanh liêm chủ mẫu đến cùng có sao không như.

Một cơn gió mát lay động Nguyệt Liễu Sa sợi tóc vùng lên, quần sam đựng đưa, Ích biến mất ở Nguyệt Liễu Sa trước mặt, hướng về phía sau mà đi, Nguyệt Liễu Sa thay đổi sắc mặt, giờ tay muốn ngăn cản, rồi lại chần chờ.

Mặt đất đầu đầu cũng có từng bãi từng bãi vết máu, đặc biệt trong sân, rất nhiều vết máu luyện thành một mảnh, như màu máu nơi, trước đây Ám Hương di động, tiếng cười cả vườn hậu viện trở thành tử địa, nhân tình nhĩ trí các thiếu nữ cũng nhiều trở thành bên ngoài chồng chất thi thể, Ích nhưng không có một giây đồng hồ hồi ức những cô gái kia, chỉ là muốn sang trọng nhất, không lồ nhất phòng ở phóng đi.

"Lớn mắt. . ." Một tiếng khê kêu, vô hình lập trường đột nhiên đem Ích toàn thân bao phủ, Ích gò má lập tức đỏ lên, cơn mắt tránh qua từng đạo từng đạo màu tím uyển chuyển bóng người, lấy hân làm trung tâm, đem hân vưng vâng mà hạn định, phảng phất trong khoảnh khắc, liền đem hàng trăm hàng ngàn tấn đá tảng ép ở trên người hân.

"Các người là người nào. . ." Những này ăn mặc hoa phục màu tím, mỗi cái mạo mỹ cường tráng thiếu nữ sát khí lẫm lẫm Như thế, trùng trùng hai mắt khác nào phần nộ con mèo nhỏ, nhưng không có hoang nhân chiến sĩ như vậy có chân thực sát ý, Ích bị những thiếu nữ này liên thủ lập trường hạn chế, nhưng cũng không sợ hãi, mà là hung nanh chất vấn.

"Còn không quỳ xuống. . ." Một cô thiếu nữ thấy Ích phảng phất vô sự người như thế đứng tại chỗ, cho dù liên thủ uy thế cũng không có thể để Ích khuất phục, trong lòng dâng lên mãnh liệt không phục, khê kêu bên trong, êm dịu khuôn mặt nhỏ đỏ chót, mắt tròn vo nhìn Ích như kẻ thù sống còn, khóe miệng nhắc lên, lộ ra hai viên răng nanh.

"Muốn cho ta quỳ?" Ích vượt qua mới bắt đầu kinh ngạc, khóe miệng nhắc lên một nụ cười lạnh lùng, trong lòng sát ý khuấy động, nửa bước Hám Quân không phải là các nàng có thể áp chế, một tiếng quát lớn, hai tay ở bên người như tăng gấp bội Hoa Hồ Điệp đánh bay lượn, vô hình va chạm kích thích ra vang vọng khí lưu, mười hai cái đem hân vây vào giữa thiếu nữ đồng thời cảm thấy trong lòng phát đau, gào thét trong tiếng lui về phía sau. ,

"Dừng tay. . ." Thanh lệ còn như dạ oanh muện ca hát tươi đẹp tiếng nói đột nhiên truyền tới tại chỗ, Ích nhưng không chút nào khê nhúc nhích, hai mắt sát ý đặt đảo, quý mị tựa như vọt tới một cô thiếu nữ trước người, không biết thương tiếc là vật gì, nhắc chương lại như cái này hoa dung thất sắc uyển chuyển thiếu nữ rút đi, dựa theo lòng bàn tay của hân ẩn chứa năng lực, thiếu nữ sau một khắc sẽ hóa thành tro bụi.

Mắt thấy thiếu nữ sẽ bị Ích giết chết, cái khác thiếu nữ dồn dập kinh ngạc thốt lên chửi rủa, nhưng có một người đột nhiên hiện thân ở Ích trước người, phảng phất u hồn xuyên ở Ích trong lòng, không gặp động tác, liền để Ích kêu thảm một tiếng, bay ngược ra ngoài, cái kia sắp vỡ vào thiếu nữ trên người bàn tay lớn cũng rơi vào để trống, hóa thành gió nhẹ thổi ở thiếu nữ trên người, quần áo màu tím ở lòng bàn tay dưới chập chờn, lại hóa thành màu xám

yên vụ tiêu tan, lộ ra bên trong như bạch ngọc hoàn mỹ đầy đặn da thịt.

Đóng

Hóa xương Miên Chương đã biến thành gió xuân cõi ảo, thiếu nữ trở thành tron rõ ràng trư, khắp toàn thân từ trên xuống dưới bạch, hồng, đen đều bị người xem rõ rõ ràng ràng, tiếng kinh hô bên trong, đột nhiên co lại thành một đoàn lớn tiếng khóc rống lên.

Nếu như đổi thành Cao Phong, nói không chừng lúng túng một thoáng, không nói xấu hổ thành cuồng, tay chân luống cuống là nhất định, nhưng Ích không phải Cao Phong, nên gặp, không nên gặp hẳn đều từng thấy, thiếu nữ quang trư hình tượng ở trong mắt hẳn cũng không thể so cụt cụt càng khiến người ta bất mắt, một tiếng gào thét, rơi xuống đất trong nháy mắt, như bị bóp cò viên đạn, lần thứ hai xông lên trên, cho dù trong lòng vải áo bị hai cái đầu tay ký cho đánh trúng nát tan, cũng không ảnh hưởng lực chiến đấu của hẳn.

"Ta nói . . . , được rồi . . ." Khẽ kêu có chứa tức giận tâm tình, trước đó đánh bay Ích bóng đen tại nguyên chỗ hóa thành mơ hồ huyền ảnh, chân thân nhưng xuất hiện ở Ích trước người, óng ánh Như Ngọc tay nhỏ còn như nhất thượng đẳng "đương chi bạch ngọc", tản ra mê người tiếng lòng ánh sáng lộng lẫy, nhẹ tách ra Ích song chương, suýt xảy ra tai nạn khắc ở Ích ngực phát sinh Âm bạo tựa như nổ vang.

Nổ vang chấn động mình bên trong, tung bay đầy trời vải áo mảnh vỡ, một đạo cường tráng bóng người phun ra tên dài giống như dòng máu, xẹt qua to lớn đường vòng cung, nặng nề rơi xuống đất, phát sinh chấn động vang trầm.

Ích nhưng như đánh không chết Tiểu Cường, vung lên hai chân, một cái cá chép nhảy vurun mình mà lên, hai chân ngồi chồm hồm trên mặt đất, một cái tay chống đỡ mặt đất, vung lên ngón ngang sợi tóc, hai mắt còn như là dã thú nhìn chăm chăm đánh bay hẳn thiếu nữ, có nguy hiểm nhất ánh sáng lộng lẫy.

Vừa giết chóc mấy trăm người Ích toàn thân tràn ngập dường như thực chất mùi máu tanh nhĩ, khuấy động sát ý một khắc đều chưa từng rời đi bên người hẳn, hung lệ ánh mắt để chu vi thiếu nữ người người biến sắc, liền ngay cả bị hủy diệt quần áo, toàn thân rúc vào một chỗ thiếu nữ cũng không khỏi mà kinh ngạc thốt lên, lác lác to lớn bạch cái mỏng hướng về một bên chạy đi, chỉ có đánh bay Ích thiếu nữ bất động về mặt cùng Ích đối diện.

Thiếu nữ có long lanh cảm động khuôn mặt, tinh xảo mà nhẫn nại, khiến người ta không đành lòng nhìn thêm, sợ tâm thần hãm sâu, rơi vào cả đời hồi tưởng, huyền Lượng con mắt như thủy tinh thông suốt, có mơ hồ hồng, tản ra xinh đẹp quyến rũ, bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy, đều sẽ rơi vào miệng khô lưỡi khô cấu kinh, hẳn không thể quỳ ở bên cạnh nàng, tuyên thệ cống hiến cho, cả đời chiếu cố nàng.

Thon dài có hứng thú tư thái, khác nào kiếp trước phong hoa tuyệt đại tổng điều đồ sứ, động tĩnh đều là cực hạn vận đẹp, Thanh Ti dài dằng dặc mái tóc nhu thuận buông xuống nhĩ tế, như hoa lệ áo choàng đem thiếu nữ phía sau lưng che lại, không hiện ra trời buộc, có như tinh linh thuần mỹ cùng tự nhiên.

"Ta tên Cửu Huyền, ngươi tên gì?" Thiếu nữ so với Ích từng gặp bất luận là một nữ nhân nào đều mỹ lệ, có thể dùng phong hoa tuyệt đại để hình dung, mà lời của nàng cũng như nhịp điệu cảm động nhạc nhẹ, phảng phất thanh phong thổi trong lòng, khiến lòng người yên tĩnh.

"Ta chẳng cần biết ngươi là ai, vì sao lại xuất hiện ở đây, mẹ của ta đến cùng thế nào rồi?" Trong lòng đối với chủ mẫu lo lắng, vượt quá đối với thiếu nữ thường thức, Ích không tiếp tục kích động, hẳn biết, trước mắt gọi là Cửu Huyền tuyệt mỹ thiếu nữ là một mệnh mẽ Hám Quân Già La, cho nên mới nại trụ phiền não trong lòng hỏi dò, nếu như là những người khác, nói không chừng trước hết giết chết mấy cái uy hiếp lại nói.

"Ha ha ha, xem ra là một tiểu đệ đệ đây. . . ." Ích không phối hợp để Cửu Huyền tránh qua không vui, có thể nói, lớn như vậy lần thứ nhất có bé trai đối với nàng không nề mặt mũi, làm cho nàng trong lòng dâng lên không phục cùng không cam lòng, giả ý dùng tiếng cười che giấu bối rối của mình.

"Ta mặc kệ ngươi có bao nhiêu lão, nói cho ta biết, ngươi vì sao lại xuất hiện ở đây?" Ích lừa giận trong lòng sắp áp chế không nổi, hẳn thực tế tuổi sau khi mười sáu tuổi, cho dù hẳn trở thành tộc trưởng, cũng chưa chắc chắn chính thành thực, mà người thiếu niên ngữ khí là nhất phạm trùng, để thiếu nữ đột nhiên biến sắc, từng bước một lùi về sau, không tự chủ được vuốt gò má của chính mình, bị thâm kinh hoàng.

"Ta. . . , ta. . . , ta và ngươi liều mạng. . . ." Thiếu nữ lúc trước tao nhã cùng hoạt bát không còn sót lại chút gì, lớn tiếng rít gào lên hướng về Ích vọt tới, trong lúc nhất thời liền thấy giữa trường cát vàng tràn ngập, quyền cước vung vẩy, nắm đầm nện ở thân thể vang trầm như nhịp trống, Ích rên lên một tiếng tiếp theo một tiếng.

Một hồi lâu yên tĩnh hạ xuống, nhưng nhìn thấy Cửu Huyền thở hồng hộc nhìn chăm chăm vẫn như cũ ánh mắt kiệt ngạo Ích, thời khắc này, Ích hình tượng và Cao Phong hình tượng hầu như trùng điệp, chỉ là hai người đều chưa từng biết ở Tuyệt Vọng pháo đài trong ngoài, có cùng mình như vậy tương tự người.

"Hừ, ngươi tại sao không cầu xin tha thứ?" Quần áo nhăn nheo, sợi tóc ngón ngang Cửu Huyền nhìn kiêu căng khó thuần Ích, tức giận trong lòng càng thêm dày đặc, lại biết, mình không thể mới hạ thủ, vạn nhất bị U Minh di nhìn thấy, nói không chắc sẽ bị tàn nhẫn mà dạy dỗ một trận, nhưng là chưa chắc không có đối với Ích bội phục, chí ít đối lại là nàng, tuyệt đối gánh không được lần này đánh đau.

"Ngươi hoặc là đem ta đánh chết, hoặc là nói cho ta biết, trong phòng người đi đâu vậy. . . ." Ích khó khăn từ trên mặt đất ngồi xếp bằng, sát qua khoe miệng tơ máu, trong ánh mắt hung lệ chưa từng tiêu tan, để thiếu nữ không mình nghiệp hóa lần thứ hai tràn ngập trong lòng.

"Ta biết ngươi, ngươi là Nguyệt Đàm Ích, Nguyệt Đàm gia tộc mới tộc trưởng, ngoại trừ lỗ mắ ở ngoài không còn gì khác tiểu hài tử, hừ, ta mới lười cùng ngươi kiến thức, đại tử Tiểu Tử, đem gia hỏa kia cho hẳn, chúng ta đi. . . ."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165 :U Minh thân phận

Cửu Huyền mất kiên trì, buồn bực gầm rú, cho dù như vậy, thủy non nổi ngậy thơ tiếng nói như trước êm tai, khi (làm) Cửu Huyền biến mất ở chủ mẫu chỗ ở sau khi, một bóng người từ góc bị dất ra đến, ngã tại Ích trước mặt, để Ích trong nháy mắt đã quên đối với chủ mẫu lo lắng, đầy ngập lửa giận nhìn chăm chăm trước mắt Hoa Hoa.

Hoa Hoa không biết giết bao nhiêu người, toàn thân đều bị máu tươi nhiễm đỏ, trên y phục huyết tương đều kết thành nganh xác nhĩ, nhưng Hoa Hoa hình tượng cũng không dễ quá, nhìn Ích ánh mắt điên cuồng mà oán độc, mở ra miệng rộng phát sinh hàng hàng gầm rú, có thể nhìn thấy đầu lưỡi của hắn tận gốc mà đứt, không ngừng phun ra bọt máu tử, còn có mũi của hắn cùng lỗ tai đều bị cắt xuống, liền ngay cả mí mắt đều bị cắt xuống.

Nếu không phải thấy hoa hoa mi xương trên lông mày xác thực, Ích vẫn đúng là không nhận ra cái này phản bội gia tộc đồ vật, nhưng hắn cũng không sợ, mà là gào thét xông lên, vươn ngón tay cắm vào Hoa Hoa viên mắt, ở cái kia Hoa Hoa kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng bên trong, đột nhiên lôi kéo, bay ra hai viên đốm máu nhân cầu. . .

Cửu Huyền đứng ở đám mây giống như trắng noãn trên thảm sàn, nhìn một chút đốm Hoa Hoa xé nát Ích, có chút thay đổi sắc mặt và hiếu kỳ, đối với cái kia đốm máu cảnh tượng nhưng không chút nào phản cảm.

"Cửu Huyền đại nhân, Nguyệt Đàm Ích mạo phạm người, không nên như thế buông tha hắn. . ." Trước đó bị vạch trần quần áo thiếu nữ oan ức khoác một tầng lụa mỏng, che lại anh hồng cùng màu đen cổ, ảo não đối với Cửu Huyền oán giận nói.

Cửu Huyền lông mày khẽ nhúc nhích, hàm chứa một nụ cười, nhưng không hề tức giận, trái lại lộ ra hứng thú dạt dào vóc người nhìn chăm chăm Ích nói rằng:

"Người không có phát hiện sao? Từ đầu tới đuôi, hắn đều không có nhìn chăm chăm dung mạo của ta xem, mười sáu tuổi cũng không tính là nhỏ hài tử, hắn cùng những nam nhân khác đều không giống nhau, không để ý dung nhan của ta, không để ý ta quyền thế, cũng không để ý thực lực của ta, như nam nhân như vậy, ta còn là lần đầu tiên nhìn thấy nha?"

"Cửu Huyền đại nhân, người sẽ không phải? Nhưng là. . . , hắn chỉ là cái ở nông thôn tiểu tử, làm sao có thể xứng đáng với người?" Lụa mỏng thiếu nữ không khỏi mà sốt sắng, một không chú ý, liền nói ra không nên nói.

"Người đang chất vấn ta sao?" Cửu Huyền đột nhiên xoay người, long lanh cảm động gò má tránh qua một tia băng hàn, để những người khác thiếu nữ đồng thời cúi đầu, lụa mỏng thiếu nữ lập tức sợ đến toàn thân run rẩy không ngớt, không khỏi mà quỳ gối trên thảm sàn, gào thét nói:

"Ta không phải nghi vấn ngài, có thể tên tiểu tử kia không xứng a, hắn chỉ là một cái Hiền Phong, vẫn là gia tộc nhỏ xuất thân, ngài là Huyền Diệp gia tộc công chúa, vô số Hám Quân Già La cùng Liệt Sơn Già La cũng chờ đợi được người ưu ái. . ."

Đóng

Cửu Huyền nghe đến đó, tinh xảo khuôn mặt tươi cười đột nhiên biến sắc, gờ tay đó là một cái tát tàn nhẫn mà đánh ở lụa mỏng gò má của cô gái trên, dùng một cái một tiếng đưa nàng đánh bay ra ngoài, ngã xuống đất khóc rống, cũng không dám đứng dậy.

"Người. . . , nói cho ta biết chuyện gì xảy ra? Không nên ẩn giấu ta, hậu quả các người là biết đến, U Minh di muốn cho nàng trong hoang dã nhi tử tìm một người phụ nữ, ta không ngại cho nữ nhân của hắn là một cái, vẫn là một đám. . ."

Câu nói này có to lớn lực sát thương, bên người thiếu nữ đều là Cửu Huyền tài sản riêng, nàng muốn đưa cho ai sẽ đưa cho ai, nếu như nàng lập gia đình, bên người thiếu nữ cũng là nàng của hồi môn, vì lẽ đó lụa mỏng thiếu nữ mới là không cam tâm Cửu Huyền coi trọng biên giới khu vực gia tộc nhỏ Nguyệt Đàm Ích.

Nhưng cùng hoang dã nam nhân so ra, Nguyệt Đàm Ích lại như danh môn đại gia công tử ca, mà hoang dã nam nhân chính là cái kia xen lẫn trong rãnh nước bản bên trong Nê Thu.

Tên thiếu nữ này cũng là nữ bên trong xinh đẹp nhất con gái, dung mạo cùng Nguyệt Liễu Sa sần sần nhau, tại khí chất trên càng như danh môn khuê tú, tự thân tư chất cũng là vô cùng tốt, cách Hiền Phong chỉ kém nửa bước, nghe nói lời ấy, không khỏi mà kinh hãi, thủy âm thanh nói rằng:

"Dưới Huyền Nguyệt thích khuếch gia Khuếch Ngao Nhiên, Khoát Ngao Nhiên đối với Cửu Huyền đại nhân chân thành, vì lẽ đó. . ." Thiếu nữ khôi phục để dưới Huyền Nguyệt sắc mặt đột nhiên tro ngụi, nàng biết mình xong, dám làm thiệp Cửu Huyền tình cảm, là tất cả hậu gái cấm kỵ, không khỏi mà bất tỉnh đi.

"Hừ. . . , khước gia? Khoát Ngao Nhiên? Rất tốt. . . , thật không biết bọn họ sao dám có lá gan lớn như vậy? Có thể Huyền Diệp thành thị gia tộc lại nên thêm một cái số lượng. . . ."

Cửu Huyền phát sinh cười gằn, phần hận con mắt đảo qua ngất đi dưới Huyền Nguyệt, khinh thường nói: "Dưới Huyền Nguyệt còn tưởng rằng ta sẽ đưa nàng đưa cho tiểu di tiểu nhi tử? Nghĩ tới thật là mỹ? Bất kể là không phải hoang dã người, nàng cũng không có tư cách trở thành tương lai gia trưởng nữ nhân, các ngươi đi tìm cho ta một cái xấu nhất, táo bạo nhất, vô năng nhất bảo hộ giả, để hắn đem dưới Huyền Nguyệt mang về, làm cho nàng đời này đều chỉ có thể quay về người đàn ông kia. . . ."

Nói ra bất kỳ nữ nhân nào sợ nhất đãi ngộ sau khi, Cửu Huyền khoe miệng lần nữa khôi phục âm áp mỉm cười, nhìn chăm chú đẹp nhất thiếu nữ nói rằng: "Còn về người Hoắc Tinh, ngươi không ngại gả cho ta tiểu biểu đệ chứ?"

Ích là Cửu Huyền biểu đệ, Cao Phong đồng dạng là Cửu Huyền biểu đệ, cái này gọi Hoắc Tinh thiếu nữ phải gả nam nhân tuyệt đối không phải là Ích, để Hoắc Tinh không khỏi mà hoa dung thất sắc, cái khác thiếu nữ thì lại chôn đầu, hoặc mèo khóc chuột, hoặc cười trên sự đau khổ của người khác.

"Hoắc Tinh đồng ý. . . ." Một hồi lâu, Hoắc Tinh mới khàn khàn nói ra câu nói này, ngẩng đầu trong nháy mắt, sáng sủa hai mắt tránh qua một tia âm u.

"Ha, U Minh đi trở lại. . . ." Cửu Huyền nhìn Hoắc Tinh trong ánh mắt âm u, dâng lên một luồng cực đoan thỏa mãn, đột nhiên cảm giác được cái gì, khoe miệng lộ ra ý cười, lao ra gian phòng, đến đầm đìa máu tươi che kín phần vụn thi thể miếng thịt bên ngoài, liền nghe đến một trận uy nghiêm răn dạy.

"Ích, ngươi đến cùng đang làm gì?" Đang khi nói chuyện, chưa bao giờ lấy bộ mặt thật gặp người U Minh xuất hiện ở trong đình viện, vén lên mũ trùm trong nháy mắt, chảy ra thác nước tựa như Thanh Ti, để Ích không khỏi mà tròn mắt ngoác mồm, hắn lúc này mới biết, thân bí Âm Ảnh gia tộc tộc trưởng chính là mẹ của hắn, Nguyệt Đàm gia tộc chủ mẫu.

Tuyệt Vọng pháo đài bí mật lớn nhất nổi lên mặt nước, chân chính chương không Tuyệt Vọng pháo đài gia tộc cũng không phải là Thúy Liễu thành bất luận là một gia tộc nào, cái gọi là Âm Ảnh gia tộc từ đầu tới đuôi đều là âm mưu, chân chính Âm Ảnh gia tộc chỉ có một người, Nguyệt Đàm gia tộc chủ mẫu, bất kể là 200 năm trước, vẫn là sau hai trăm năm.

Cửu Huyền đó là đời kế tiếp Âm Ảnh gia tộc tộc trưởng, nếu nàng trở thành mới bóng đen, tên đều sẽ thay đổi vì là Cửu U, Thử Vĩ gia tộc cùng Ngân Yên gia tộc, còn có hoang nhân cùng lòng đất mọi người chưa từng ngờ tới, chân chính chương không Thúy Liễu thành gia tộc thực tế là bên ngoài ngàn dặm thành thị gia tộc, Huyền Diệp.

Kinh tế âm mưu chỉ vì phòng bị hoang nhân, Tuyệt Vọng pháo đài lại một lần nữa tạo nên hoang nhân tuyệt vọng, Hoàn Đoan không rõ sống chết, hoang nhân chiến sĩ tổn thất hầu như không còn, bộ lạc liên hợp chen chúc mà tới, lượng lớn phụ nữ trẻ em rơi xuống bộ lạc trong tay, trước đó nương nhờ vào hoang nhân bộ lạc cũng dồn dập cô động tạo phản, đem hoang nhân tất cả cướp đoạt, hình thành từng cái từng cái mới bộ lạc.

Hết thảy loại cỡ lớn man thú bị gia tộc bắt sống, từng toà từng toà to lớn lâu xe trở thành cây đuốc, vô số hài cốt phủ kín đại địa, ở trận này lợi ích tranh đoạt chiến bên trong, Cao Phong cũng xuất hiện, hoặc là nói, Cao Phong vẫn luôn chuẩn bị kỹ càng xuất hiện.

Bắc Long hẻm núi cách Tuyệt Vọng pháo đài không tính xa, Hoàng Hồng bộ lạc dừng sĩ mất đi Hoàng Hồng sau khi, liền bị Trì Diệp Diệp vững vàng áp chế, cuối cùng không thể không khuất phục, nhưng đột nhiên tới kinh biến nhưng như sấm sét bỏ vào bộ lạc dừng sĩ trong đầu, nếu là hoang nhân không có thất bại, bọn họ còn có thể sử dụng kẻ thích hợp sinh tồn tới nói phục chính mình, nhưng giờ khắc này hoang nhân gặp tai hoạ ngập đầu, bọn họ những này chủ động nương nhờ vào hoang nhân bộ lạc người lại nên làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166 :Bộ lạc nguy cơ

Cao Phong vẫn luôn ở làm hai tay chuẩn bị, từ liên minh bộ lạc đạt được rải rác tình báo cho hắn biết, trận này đại quyết chiến không như trong tưởng tượng đơn giản như vậy, cho dù hoang nhân thực lực mạnh mẽ, cũng chưa chắc có thể cười đến cuối cùng, vì lẽ đó ở hoang nhân tan vỡ trước tiên hắn sẽ biết.

Hoang nhân tan vỡ rờn rã kéo dài một ngày, lần này hoang nhân toàn bộ bộ tộc điều động, hai phần ba hoang nhân tụ tập ở nam bộ hoang dã, một phần ba hoang nhân ở quá trên đường tới, còn có dọc tuyến lưu thủ hoang nhân, tổng số muốn vượt xa bộ lạc liên hợp số lượng.

Hoang nhân cho dù thương vong nặng nề, cũng vẫn như cũ mấy lần với nam bộ hoang dã may mắn còn sống sót bộ lạc, vì lẽ đó đối mặt hoang nhân tan vỡ thịnh yển, nam bộ bộ lạc chỉ có thể đạt được một ít com thừa canh cặn, đại đa số hoang nhân đều hướng về bọn hắn tới đường mà chạy, vô số vật tư

cùng lương thực, còn có mục súc đều vứt tại đại doanh, đại doanh mới là cuộc thịnh yến này to lớn nhất bánh gatô, Hoàng Hồng bộ lạc mấy trăm năm kinh doanh, hoang nhân bộ lạc mấy năm dự trữ, còn có cướp đoạt tự ven đường bộ lạc tài vật.

So với những này, nhân khẩu cái gì chính là không đáng giá tiền nhất, khế nô số lượng nhất định phải duy trì ở trong phạm vi nhất định, không phải vậy rất khả năng tạo thành rung chuyển, lại như ngày đó Hoàng Hồng bộ lạc, vũ lực cường hãn, nhưng khế nô số lượng càng nhiều, vì lẽ đó bộ lạc dũng sĩ phòng bị bên trong, muốn so với phòng bị ngoại bộ càng thêm cảnh giác.

Đại doanh vật tư là khối bảo tàng, nhưng không phải tùy tiện người nào đều có thể nhúng tay, Cao Phong không thể, Thiên Trảo cũng không có thể, nhưng có một chút, đó chính là Thiên Trảo bộ lạc vẫn đúng là không thiếu những thứ đồ này, giờ khắc này, Cao Phong cùng Thiên Trảo chính ở trong vùng hoang dã bắt giữ chạy tứ tán hoang nhân, thương lượng liên quan với bộ lạc tương lai đại sự, đồng thời, cũng là Tri Diệp Diệp đại sự.

Tri Diệp Diệp không nghĩ tới đại thế sẽ chuyển tiếp đột ngột, tông chính phục người biến thành chó mất chủ, tuy rằng trong tay còn có hơn năm ngàn tên hoang nhân chiến sĩ, tám ngàn tên bộ lạc dũng sĩ, nhưng hãn nhưng không nhìn thấy tương lai ở nơi đó, lần này xuất trận, gần như là phá gia mà ra.

Lại như Cao Phong ngày đó suy tính, hoang nhân có thực lực đem toàn bộ hoang dã thu về với trong túi, nhưng hoang nhân không muốn làm như vậy, chính là vật tư tiêu hao vấn đề, một lần viễn chinh tiêu hao, là bộ lạc mấy năm, thậm chí mười mấy năm dự trữ, nếu là thất bại, tiêu hao vật tư còn có lãng phí thời gian, đủ để đem hoang nhân đưa vào hủy diệt biên giới, bọn họ không có thời gian trở về quê hương, trồng một vòng mới thu hoạch.

Viễn chinh đối với hoang nhân tới là đem kiếm 2 lưỡi, không thành công thì thành nhân, lần này, Tri Diệp Diệp chỉ có mạnh mẽ vũ lực, nhưng không thể xoay chuyển chiến cuộc, thậm chí không thể xoay chuyển bộ lạc hủy diệt vận mệnh, trong lúc nhất thời như mất đi tất cả ăn mày.

Nhưng hãn không phải là không có cơ hội, cơ hội ngay khi Thiên Trảo bộ lạc trên người, chỉ cần Thiên Trảo bộ lạc có thể tạm thời thu nhận bọn họ, không hãn không thể đồng sơn tái khởi, nhưng đáng tiếc, điểm này mới là gian nan nhất.

Đối mặt tỏ rõ về cầu xin Tri Diệp Diệp, Cao Phong cùng Thiên Trảo đều không nắm chắc chú ý, bọn họ biết Tri Diệp Diệp tình huống bây giờ, nhưng vấn đề lớn nhất không phải bộ lạc liên hợp thanh toán, mà là sợ sệt Tri Diệp Diệp thực lực sẽ làm phản hay không khách làm chủ, dù sao, Tri Diệp Diệp vũ lực vượt quá Thiên Trảo bộ lạc tổng nhân khẩu gấp ba.

Đóng

"Chiến sĩ của ta vẫn ở lại đại doanh bên trong không có điều động, hiện nay là hoang nhân bộ lạc thực lực khá là mạnh mẽ một nhánh, còn có Hoàng Hồng bộ lạc hai ngàn cái dũng sĩ, động viên gần như năm ngàn cái có thể chiến đấu thân nô, vì lẽ đó tạm thời khá là hoàn chỉnh, chịu đến ảnh hưởng cũng tiểu, nhưng chúng ta không chắc chắn có thể an toàn trở về trung bộ hoang dã, bộ lạc đồ ăn cũng không đủ làm cho chúng ta chống được sang năm. . ."

Tri Diệp Diệp về mặt thấp thỏm nhìn Thiên Trảo cùng Cao Phong, nói chuẩn xác, hãn chú ý Cao Phong càng nhiều một điểm, khoảng thời gian này tiếp xúc cho hãn biết, chân chính có thể làm quyết định chính là Cao Phong.

"Bộ lạc đồ ăn còn có thể chống đỡ bao lâu?" Thiên Trảo không nói gì, làm thâm trầm trạng thái, hãn biết khuyết điểm của mình là cái gì, ba mươi năm trước Hắc Trảo bộ lạc là kiểu gì, ba mươi năm sau căn bản không có quá biến hóa, nếu không phải Cao Phong đột nhiên trở nên yêu nghiệt, nói không chắc bộ lạc đã sớm phá hủy, cho nên hãn theo thói quen để Cao Phong ra mặt, Cao Phong hỏi, chuyện đương nhiên bị hãn cho rằng vấn đề của mình, sáng quắc địa nhìn chăm chăm Tri Diệp Diệp.

"Nếu như không có Hoàng Hồng bộ lạc liên lụy, vừa vặn đủ chúng ta trở lại trung bộ hoang dã, cũng có thể chống đỡ đến sang năm vào lúc này. . ."

Nói ra câu nói này, Tri Diệp Diệp da mặt từ hơi đỏ lên, câu nói này hãn là mặt khác, nếu như không có bộ lạc của hãn liên lụy, Hoàng Hồng bộ lạc có thể chi trì đến năm sau, dù sao, Hoàng Hồng bộ lạc tồn lương xác thực không ít, mà hãn lương thực, cơ hồ có thể không cần tính.

"Vậy ý của ngươi là cái gì?" Trước đó Tri Diệp Diệp một mực thuật khổ, giảng thuật các loại khó khăn, đem Thiên Trảo nhiều đầu óc choáng váng, trình độ nhất định cho rằng Tri Diệp Diệp đến nguy tại sớm tới mức độ, nhưng hiện tại Cao Phong hỏi trọng điểm, lại làm cho Thiên Trảo không hiểu ra sao.

"Thiên Trảo bộ lạc đồng ý hộ tống chúng ta đến trung bộ hoang dã, chúng ta đem cảm chi bất tận, đồng thời đồng ý đem Hoàng Hồng bộ lạc làm thù lao, thanh toán cho quý phương. . ."

Lời này vừa nói ra, trụ trời không khỏi mà khẩn trương lên, đem tầm mắt tiêu điểm đặt ở Cao Phong trên người, đây chính là đại buôn bán a, một khi thành công, Thiên Trảo bộ lạc thế lực chỉ ít có thể tăng gấp bội năm lần.

Cao Phong khóe miệng nhấc lên ý vị không rõ mỉm cười, lắc đầu liên tục, để Thiên Trảo không khỏi mà sốt sắng, nếu không phải Cao Phong ở phương diện này chưa từng từng ra sai, hãn hầu như muốn mở miệng mắng to lên.

"Tri đại nhân, ngươi ý đồ này đúng là tốt. . ." Tri Diệp Diệp vừa nghe, lập tức kích động lên, cho rằng Cao Phong đáp ứng rồi, nào biết Cao Phong tiếp tục nói:

"Ngươi làm như vậy, chính mình một điểm tổn thất đều không có, còn nhiều đạt được một năm lương thực, lương thực tình điểm ăn, còn có thể triệu tập cái khác khuyết thiếu lương thực hoang nhân, chỉ cần có thể kiên trì đến sang năm thu hoạch, e sợ đến thời điểm, bộ lạc của ngươi có thể mở rộng một nửa chứ?"

Cao Phong câu nói này để Thiên Trảo đầu óc lập tức tỉnh lại, đột nhiên nói rằng:

"Lão tri, này cũng không địa đạo a, các ngươi nhiều người như vậy, còn cần chúng ta hộ tống? Ngươi cho dù đem Hoàng Hồng bộ lạc cho bọn ta, chúng ta cũng không có quá nhiều lương thực đi nuôi sống bọn họ, huống hồ bộ lạc của bọn họ dùng sĩ số lượng nhiều như vậy. . . ."

"Lương thực mới là then chốt, ngươi cầm đi Hoàng Hồng bộ lạc lương thực, làm cho chúng ta đi đón quân bọn họ sau đó sinh tồn, một cái không tốt, chúng ta trái lại khả năng bị Hoàng Hồng bộ lạc diệt vong, không có lời, không có lời a. . . ."

Cao Phong cắt đứt Thiên Trảo câu chuyện, trắng ra nói ra lý do, để Tri Diệp Diệp sắc mặt trở nên cùng gan heo như thế.

"Có thể những ngày gần đây, chúng ta cũng làm hết sức phối hợp các ngươi, muốn không phải chúng ta. . . ." Tri Diệp Diệp cuống lên, lập tức biện giải lên, nhưng ở Cao Phong cùng Thiên Trảo liếc si trong ánh mắt, chính mình ngừng miệng.

Trước đó chiến đấu, Hoàng Hồng bỏ mình, mà hắn xem như là bị bắt làm tù binh, bắt quá mượn hoang nhân đại thế, do đó đạt thành ngừng bắn thỏa thuận, nói cách khác, từ vừa mới bắt đầu lên, hắn sẽ không có cò kè mặc cả tư cách, Cao Phong lưu lại hắn chỉ có điều kéo dài thời gian, chờ thể cuộc sáng tỏ.

Hiện tại hoang nhân chiến bại, nam bộ hoang dã là hoang nhân vùng đất tử vong, thế cuộc nhanh quay ngược trở lại mà xuống, Tri Diệp Diệp vẫn đứng là không có cò kè mặc cả tư bản, mà hắn hết thấy dự định đều là xây dựng ở một phương diện mong muốn đơn phương trên.

"Đại trưởng lão, ngài có thể không thể nhìn chúng ta xong a, những ngày qua ngươi thấy rõ ta Tri Diệp Diệp là một người nào, không nói những cái khác, đời này ta chắc chắn sẽ không cùng các ngươi là địch, các ngươi xem ai không vừa mắt, chỉ cần chào một tiếng, ta tự mình động thủ đi giúp các ngươi trừng trị bọn họ, chỉ cần có thể giúp ta lần này. . . ."

Tri Diệp Diệp không có cách nào, chỉ có thể dùng đồng ý để đã động Thiên Trảo cùng Cao Phong, lúc này Thiên Trảo đã triệt để bình tĩnh, kiểu hai chân, thoải mái tựa lưng vào ghế ngồi nghiên cứu vân tay đem chính mình triệt để biên giới hóa, mà Cao Phong thì lại cau mày đắm chiêu, để Tri Diệp Diệp một bộ xoắn xuýt về mặt nhìn chăm chú.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167 :Quyết ý

"Hiện tại vấn đề đối với ngươi mà nói, không phải vấn đề lương thực, cũng không phải là vấn đề an toàn, ngươi là Hiên Phong Già La, lại nắm chắc ngàn hoang nhân chiến sĩ, muốn đi, không ai có thể lưu lại ngươi, mấu chốt của vấn đề là Hoàng Hồng bộ lạc đi ở chứ?"

Cao Phong giỏi về nắm lấy trọng điểm, nói ra Tri Diệp Diệp to lớn nhất nghi ngờ, rất không muốn thừa nhận, trước đây đại bánh gatô đã biến thành đại gánh nặng, nhưng Tri Diệp Diệp không phải không thừa nhận Cao Phong nói đúng, Hoàng Hồng bộ lạc so với bộ lạc của hắn còn muốn lớn hơn, một khi sản sinh dị biến, là cả bộ lạc tai họa ngập đầu, cho dù hắn là Hiên Phong Già La, đối mặt tám ngàn tên tuyệt vọng bộ lạc dùng sĩ, cũng chưa chắc có thể dễ dàng giải quyết, mà cướp đoạt Hoàng Hồng lương thực tự dụng, vốn là không đúng trước, ở đã man nhưng càng hiểu được đạo lý hoang dã, dù cho Tri Diệp Diệp cũng tâm có bất an.

"Hoàng Hồng bộ lạc không còn thủ lĩnh, lại bị các ngươi vứt bỏ, đây mới là vấn đề khó khăn nhất, bọn họ sẽ không ai tin tưởng cả, lại không có hi vọng, nói không chắc. . . ."

Nói tới chỗ này, Cao Phong thờ dài một tiếng, hoàn chỉnh Hoàng Hồng bộ lạc là khối kịch độc hương mồi, một cái không tốt chính là ngũ tạng đổ nát, ở đâu đâu cũng có mỹ thực nam bộ hoang dã, dễ như ăn bánh, liền có thể đạt được càng nhiều người khẩu cùng bổ sung, tùy tiện phái ra mấy chi trăm người bộ đội, liền có thể đạt được gấp mười lần so với này nhân khẩu, không cần thiết đi vì là nuốt lấy Hoàng Hồng bộ lạc mà thương thân.

Nhưng nếu thực sự là như vậy đến dễ giải quyết, nhưng đáng tiếc, Hoàng Hồng bộ lạc cùng Thiên Trảo bộ lạc liên lụy quá sâu, hơn mười đời thông gia, để Hoàng Hồng bộ lạc không ít cao tầng đều có Hắc Trảo gia tộc huyết mạch, dù cho huyết thống đậm bạc, cũng so với cái khác người không liên quan càng thêm thân mật một ít.

Thiên Trảo không làm được thờ ơ không động lòng, nhìn Hoàng Hồng bộ lạc sụp đổ, bị trở thành người khác kẻ nô, nhưng là không có năng lực đi trợ giúp bọn họ, đây mới là xoắn xuýt địa phương, Cao Phong có thể không chú trọng những này, nhưng hắn nhất định phải cân nhắc đến Tri Diệp Diệp, là một người Hiên Phong, rất có lỗi kéo cần phải.

Hoang nhân cùng Tuyệt Vọng pháo đài quyết chiến, lại như hai con cự thú chém giết, bất kể là từ vùng phía tây tới được Thiên Trảo bộ lạc, vẫn là chiếm giữ nam bộ mấy trăm năm Hoàng Hồng bộ lạc, so sánh với đó, đều là liền bọt nước đều không vậy vùng nổi đến tiểu Nê Thu, duy nhất có thể làm chính là làm hết sức kiên trì đến cuối cùng, đạt được sống sót cơ hội.

Ở về điểm này, Thiên Trảo bộ lạc ở Cao Phong tính toán dưới đạt được to lớn thành tích, mà Hoàng Hồng bộ lạc thì lại nguy tại sớm tối, cách tuyệt vọng tan vỡ chỉ kém một đường.

"Hoàng Hồng bộ lạc là một vấn đề, nhưng là không là vấn đề quá lớn, Hoàng Hồng đã chết, nói cách khác, Hoàng Hồng bộ lạc không tồn tại, chỉ cần có một cái bảo hộ giả đồng ý tiếp nhận, chính là mới bộ lạc, chúng ta không có lương thực, nhưng hoang nhân đại doanh có đầy đủ lương thực, Hoàng Hồng bộ lạc trước đó cống hiến lượng lớn lương thực, liền xem chúng ta làm sao đạt được những này lương thực. . ."

Vuốt cằm, Cao Phong nói ra ý kiến của mình, để Tri Diệp Diệp cùng Thiên Trảo không khỏi mà ngồi thẳng người, Tri Diệp Diệp hai tay khăn giậm ở đồng thời, hơi hướng về Cao Phong nghiêng thân thể, tựa như chờ câu nói kế tiếp, nhìn hồ hững hờ định Cao Phong, Thiên Trảo càng thêm buồn lòng chính mình, khóe miệng hiện lên vẻ mỉm cười.

Hai cái Hiền Phong Già La dứt bỏ rồi năng lực của bọn họ, vào đúng lúc này hai loại biểu tượng, đột xuất Cao Phong tầm quan trọng, Cao Phong luôn có thể nghĩ đến bọn họ không nghĩ tới biện pháp, hoặc là nói, Cao Phong đều là đứng ở người ngoài cuộc quan niệm để suy nghĩ vấn đề, nói ra luôn có thể để bên trong cục trong lòng người công án.

Đóng

"Phải nên làm như thế nào? Cần ta làm thế nào?" Tri Diệp Diệp vội vã không nén nổi hỏi ra, trên mặt cũng có chút hiểu biết thoát vẻ mặt, chỉ cần có thể bảo đảm không xảy ra vấn đề, hẳn mới chẳng muốn đi quân Hoàng Hồng bộ lạc chết sống.

"Bảo hộ giả giải quyết thế nào? Chúng ta bên này có Thiên Mãn, chỉ khi nào giao cho Thiên Mãn, không phải lợi cho hẳn quá rồi?"

Thiên Trảo trong lòng có chút không thoải mái, cho dù chiếm được lương thực, giải quyết Hoàng Hồng bộ lạc nguy cơ, nhưng Hoàng Hồng bộ lạc tổng thể hạ xuống, tương đương với ba cái Thiên Trảo bộ lạc, toàn bộ giao ra, sẽ tạo thành chi cường làm nhục cục diện, một khi xuất hiện biến cố, khả năng làm áo đệm cho người khác, Thiên Trảo có thể vẫn luôn ở để phòng Thiên Mãn.

Đối với Thiên Trảo tiểu nông ý thức, Cao Phong cũng không hề phê phán, liền ngay cả anh em ruột vì một cái ghế, đều đánh đến một mất một còn, bọn họ cùng Thiên Mãn vẫn không có thật đến một bước kia, chớ nói chi là Cao Phong liền Thiên Trảo đều không phải rất đối phó, ở đâu nói đi tin tưởng người không liên quan?

"Vậy có phải hay không sẽ không chuyện của ta? Ha ha, như vậy là tốt rồi, hai vị đại ân đại đức vĩnh viễn khó quên, Tri Diệp bộ lạc cùng Thiên Trảo bộ lạc đời đời kiếp kiếp đều vì huynh đệ bộ lạc, cho dù người ta các nơi một phương, cũng không có thể tiêu diệt phần ân tình này điểm, ừm, ta đi cùng Hoàng Hồng bộ lạc giao tiếp một thoáng, cáo từ. . ."

Khi Thiên Trảo đem đề tài chuyển đến Thiên Mãn trong nháy mắt, Tri Diệp Diệp đột nhiên đứng thẳng người lên, toàn thân bấp thập đều trong sự hưng phấn co giật, cũng không chờ Cao Phong cùng Thiên Trảo phản ứng lại, hàng loạt pháo tựa như nói rồi một đồng bộ nói, liền biến mất ở tại chỗ, lưu lại một trận gió nhẹ thổi lều vải rèm cửa.

"Vô liêm sỉ. . ." Thiên Trảo trước tiên nhảy lên, hai mắt tròn vo như mắt trâu, hung hoành địa nhìn chăm chăm lay động không ngừng rèm cửa lớn tiếng quát chửi rủa, Cao Phong đồng dạng lòng căm phẫn điên dâng lên gặt đầu nói: "Là chắc chắn. . ."

"Mặt sau đồ vật liền giao cho người, sắp xếp gần như, nói với ta một tiếng là được, ừm, chỉ cần Thiên Trảo bộ lạc không chịu thiệt là được. . ."

Đang khi nói chuyện, Thiên Trảo cũng chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng là chuẩn bị mượn cơ hội bứt ra, lười biếng là sẽ trở thành quen thuộc, trước đây Thiên Trảo còn có thể vì là các loại tạp vật phiền lòng, hiện tại có thể làm ra Cao Phong, hẳn đã bắt đầu hưởng thụ vô sự một thân khinh vui sướng, theo thói quen để Cao Phong biết lắm khổ nhiều, có thể không động não liền tận lực bắt động đầu óc.

Nhìn thấy Thiên Trảo chuẩn bị đi ra ngoài, Cao Phong cũng cuống lên, thật vất vả đem Thiên Trảo bắt được, làm sao có thể cứ như vậy để hẳn chạy, không khỏi mà hét lớn một tiếng:

"Người không thể chạy, đại sự còn phải người quyết định. . ."

Thê thảm gầm rú để Thiên Trảo sắc mặt phiền muộn xoay người, khinh thường quét Cao Phong một chút, thản nhiên nói: "Có thể có đại sự gì, người là làm gì ăn? Tự mình giải quyết là được, ta đều nói rồi, hết thấy đều lại do người phụ trách. . ."

"Ta có ta sự tình của chính mình, không thể vĩnh viễn ở lại trong bộ lạc xử lý những thứ đồ này. . ." Cao Phong nói ra trong lòng hẳn cho tới nay ý nghĩ, để Thiên Trảo trợn mắt ngác mờ, lớn tiếng nói:

"Người không có sinh bệnh chứ? Làm sao có thể nghĩ như vậy? Người chạy bộ lạc làm sao bây giờ? Ta làm sao bây giờ? Còn có. . ."

"Trước đây không có ta còn không phải là như thế quá, hiện tại người trở thành Hiền Phong, bộ lạc lại gấp mấy lần phát triển, còn có chuyện gì cần phải để ta làm? Ta muốn đi Tuyệt Vọng pháo đài, ta có sự tình của chính mình muốn bận bịu. . ."

Cao Phong không phải người hiền lành, hẳn mới là không sẽ ở lại trong bộ lạc làm một người nhỏ nhỏ người quản lý, trái tim của hắn cũng không thể ở lại hoang dã cái này Thiên Trảo trong đầm nước, hướng hồ, hẳn có nhất định phải đi ra ngoài lý do.

"Là Khoát Nha? Người điên rồi. . ." Thiên Trảo nghĩ đến cái gì, đột nhiên biến sắc, trừng mắt Cao Phong một bộ muốn mở chửi rửa đáng vẽ.

"Ta nợ hân. . . ." Cao Phong không khỏi mà cúi thấp đầu, tiếng nói cay đắng nói rằng.

"Người biết người đang làm gì sao? Tùy tiện một bình tình lại lên cấp thuốc đều giá trị một cái đại bộ lạc, Hoàng Hồng bộ lạc tích lũy nhiều năm như vậy cùng phát triển, cũng chưa chắc có thể lấy được một bình được, lần trước ta cho người xem cái kia bình, có thể là toàn bộ hoang dã duy nhất một bình, Khoát Nha cần không phải một bình, mà là rỗng rã năm bình, có thể càng nhiều. . . ."

Thiên Trảo chỉ tiếc mãi sắt không nên kim nhìn chăm chăm Cao Phong con mắt, hai người trong ánh mắt hỏa diễm ở trong không khí va chạm ra đốm lửa, Hiên Phong áp bức vào đúng lúc này bày ra vô cùng nhuần nhuyễn, nhưng Cao Phong nhưng không có hướng về lấy trước kia dạng bị áp chế liền nói đều không nói ra được, chỉ là quật cường cùng Thiên Trảo đối diện, không thối lui chút nào.

"Đừng nói năm bình, cho dù năm mươi bình ta đều muốn làm ra, không có cách nào, ta suy nghĩ biện pháp, mặc kệ đi trộm, đi cướp, đi lừa gạt, chỉ cần có thể cứu trở về Khoát Nha, ta liền đi làm, ai cũng không thể ngăn trở ta. . . ."

PS: ở đây, chúc mừng đại gia tân niên vui sướng, xả năm đại cát, công tác Thắng Lợi, cuộc thi phát uy, cảm tình thuận ý, lưu manh chung kết.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 168 :Không thể trốn tránh vận mệnh

Kiên cường ngữ khí có không thể nghi ngờ kiên định, cho dù Cao Phong chỉ là một cái còn chưa thành công vì là cường giả tự nhiên Già La, cũng vẫn như cũ có để Hiên Phong vị trí tâm gây khí độ cùng sức mạnh, để Thiên Trảo nhất thời trầm mặc.

"Năm bình Hoán Tinh thuốc ý vị năm cái Hiên Phong, cho dù ở trong gia tộc, Hiên Phong cũng là cao cấp vũ lực, chính là bởi vì loại thuốc này ít ỏi, vì lẽ đó gia tộc mới có thể không chế đại đa số quyền lợi, mới có thể đem chúng ta ngăn ở Tuyệt Vọng pháo đài ở ngoài, nếu như hoang nhân thắng được Thắng Lợi, ta sẽ không ngăn cản người, nhưng hiện tại thắng được là gia tộc, người làm như vậy, có thể sẽ cho bộ lạc mang đến tai họa ngập đầu. . . ."

Thiên Trảo tiếng nói khàn khàn mà cay đắng, chậm chậm địa nói khả năng khó khăn, nhưng không có trước đó kiên trì, bởi vì Cao Phong so với hân càng kiên trì hơn, nhưng Cao Phong không hề bị lay động, cao giọng nói rằng:

"Đây chính là ta rời đi bộ lạc nguyên nhân, cho dù xảy ra chuyện gì, cũng cùng Thiên Trảo bộ lạc không có quan hệ, người còn có con trai của hân, nếu như ta chết ở bên ngoài, người còn có thể kéo dài bộ lạc. . . ."

Cao Phong câu nói này tương đương với bàn giao hậu sự, để Thiên Trảo không khỏi mà ngẩng đầu, cau mày như dãy núi, nghiêm túc nhìn chăm chăm nghiêm túc Cao Phong, một hồi lâu mới lắc đầu nói rằng:

"Ta sớm biết người sẽ không ở lại bộ lạc, chỉ là không có nghĩ đến, một ngày qua đến sớm như vậy. . . ."

Nói tới chỗ này, Thiên Trảo ánh mắt tránh qua âm đạm cùng hồi tưởng, vẻ mặt cũng biến thành trở nên phức tạp.

"Khi còn bé người liền chưa từng thấy A Ma, điểm này là ta có lỗi với người, bởi vì người A Ma, ta đối với người cũng không có quá nhiều quan tâm, có thể trưởng thành tới hôm nay mức độ, dựa cả vào người cố gắng của mình, nhưng nếu là chỉ dựa vào người mình muốn đạt được Hoán Tinh thuốc là không thể, trừ phi. . . ."

"Đây là ta sự tình của chính mình, ta không cần quá nhiều trợ giúp, chờ ta giải quyết Hoàng Hồng bộ lạc cái vấn đề sau, ta liền không còn là Thiên Trảo bộ lạc trời cao, mà là Cao Phong, cùng Thiên Trảo bộ lạc lại không có quan hệ Cao Phong. . . ."

Cao Phong không muốn liên lụy quá nhiều, tuy rằng quen thuộc hoang dã sinh tồn phương thức cùng hành vi, nhưng gia tộc đối với hân vẫn là tình báo trống không khu vực, căn bản không biết làm sao đi đón xức.

"Ta biết, cho nên ta sẽ không đi vì là Khoát Nha mạo hiểm, nhưng người muốn cứu Khoát Nha, phải đi tìm người A Ma. . . ."

Hắc Trảo kinh động thiên hạ nói ra lời nói này, để Cao Phong trợn mắt ngoác mồm, đời trước cùng đời này, hân cũng đã quen rồi không có mẫu thân sinh hoạt, nghe được trên trời rơi xuống một cái mẫu thân, hân cảm giác lại như một đám trư bay ở trên trời, trong lòng dâng lên một loại hoang đường, lẽ nào, hân ngoại trừ đóng vai Thiên Trảo nhi tử, còn phải đi đóng vai một nữ nhân khác nhi tử?

". . . , ta không có A Ma. . . ." Cao Phong cay đắng nói ra lời nói này, trong lòng có loại mất mát mãnh liệt, hân còn thật không biết có mẫu thân là một

tư vị gì nhi.

Đóng

"Phí lời, không có A Ma, ngươi là từ Thạch Đầu khe trong đựng tới?" Thiên Trảo tâm tình đột nhiên mất đi không chế, táo bạo phát ra tính khí, tuôn ra khí thế như con sóc, cuốn sạch lấy bên trong lều có tất cả đồ vật, hai người y vật ở bỗng dưng sản sinh gió mạnh bên trong bay phần phật, liền ngay cả trước đó tọa đơn sơ ghế gỗ đều ở lay động, mà lều vải cũng đang không ngừng đè ép biến hình, tựa hồ có vô số quái thú ở bên ngoài xông tới.

"Vốn định vĩnh viễn không cho ngươi biết, trước đây ta cũng chưa từng đối với người nói về ngươi A Ma, ngươi đã quyết định, ta còn là. . ."

Thiên Trảo tang thương mà hiu quạnh chuẩn bị nói ra một đoạn lo lắng cố sự, một đoạn yêu hận dây dưa tuyệt không kỳ cố sự, Cao Phong nhưng cảm thấy da đầu tê dại một hồi, một cái Thiên Trảo bộ lạc liền để hấn đầu nặng gốc nhẹ, nếu như lại kéo lên một đồng gia tộc ân oán, hấn còn có sống hay không? Hấn không phải là Tam Trảo hoặc là trời cao, hấn là Cao Phong, chỉ là Cao Phong, không có cần thiết đi nhận người khác lịch sử trách nhiệm.

"Ta cái gì cũng không biết, cái gì đều không muốn biết, năm đó ta không có A Ma, sau đó cũng sẽ không có, cho dù sinh ta lại có quan hệ gì? Chưa từng dưỡng ta, dạy ta, liền triệt để đã quên ta, không phải càng tốt hơn. . ."

Cao Phong một trận nguy biến, để Thiên Trảo chần chờ, trong lòng tâm tình kích động cũng từ từ dẹp loạn, bất kể nói thế nào, đối với người phụ nữ kia, hấn hận lớn hơn yêu, là một người cường giả, lại bị nữ nhân vứt bỏ, đối lại là ai cũng không chịu nổi, mà hấn cũng không muốn Cao Phong cùng người phụ nữ kia có cái gì liên lụy.

"Đến cùng là con trai của ta, tình nguyện đứng tử, không muốn quỳ sống. . ."

Thời khắc này, Thiên Trảo nhìn về phía Cao Phong ánh mắt tràn ngập từ ái cùng thương thức, loại ánh mắt này lực sát thương không phải lớn một cách bình thường, để Cao Phong toàn thân đều ở dương, nổi da gà là một tra tiếp theo một tra.

"Cứ như vậy nói xong rồi, ta giải quyết Hoàng Hồng bộ lạc, phái ra mấy người tới trước vùng phía tây hoang dã, tranh thủ cùng Hoành Đoạn bắt được liên lạc, hiện tại Hoành Đoạn cũng có thể gặp phải thiếu lương thực vấn đề, bất quá Thiên Mân không thể trở về đến vùng phía tây hoang dã, hấn cùng Hoành Đoạn có thù riêng, Thiên Trảo bộ lạc có thể chia làm hai cái bộ lạc, một cái trở lại vùng phía tây hoang dã, một cái ở lại nam bộ hoang dã, chế tạo một cái thương mại đường nối, lưu thông hai bên đặc sản, để bộ lạc không ngừng phát triển. . ."

Cao Phong chưa hề nghĩ tới chinh phục hoặc là mở rộng, thế nhưng phát triển nhưng là tất yếu, một sức mạnh của cá nhân trước sau có hạn, cho dù hấn là Hiên Phong Già La, cũng không thể chiến thắng lên tới hàng ngàn, hàng vạn chiến sĩ, quân giá mới là Vương đạo, can đảm anh hùng từ nhanh nhất, hấn đã tiềm thức đem Thiên Trảo bộ lạc cho rằng chính mình hậu thuẫn.

"Cái này ngươi cùng mấy vị trưởng lão nói chuyện, bất quá, Hoàng Hồng bộ lạc ngươi đến cùng chuẩn bị giải quyết thế nào. . ."

Nhìn thấy Cao Phong một bộ tự tin tràn đầy đáng vẻ, Thiên Trảo có chút ngạc nhiên, tại sao hấn cảm thấy phiền phức đồ vật, đối với Cao Phong đều là dễ dàng giải quyết vấn đề nhỏ?

"Rất đơn giản, phân tách." Cao Phong không hề nghĩ ngợi, nói thẳng ra chủ ý của mình, để Thiên Trảo như có ngộ ra, lại phảng phất không có thứ gì rõ ràng.

"Hoàng Hồng bộ lạc to lớn nhất tật xấu là quá mức không lồ, chúng ta chiếm đoạt sau khi tiêu hóa không được, nhưng là có ưu điểm, là bọn hấn xuất từ cùng một cái bộ lạc, tán đồng cảm cùng cảm giác an toàn đều so với cái khác rải rác hoang nhân tương đối nhiều, gia nhập chúng ta sẽ không tưởng đến chạy trốn, chỉ cần có thể sống sót, cũng sẽ không gây ra quá nhiều vấn đề, nguyên lai tầng quản lý đều bị Tri Diệp Diệp giết gần đủ rồi, chúng ta trái lại bởi vì thông gia quan hệ, dễ dàng hơn đạt được tán thành. . ."

Hoàng Hồng bộ lạc phân tách vì là ba phần, to lớn nhất một phần, do Thiên Trảo bộ lạc chiếm đoạt, làm Hiên Phong bộ hạ trực thuộc, tin tưởng bọn hấn sẽ không phản đối, cho dù có chuyện, ngươi cũng có thể áp chế, bộ phận thứ hai giao cho Thiên Mân, như vậy liền phỏng chừng Thiên Mân hấp thu hoang nhân độc đại, xem như là một loại ngăn được, bộ phận thứ ba liền do Thiên Trảo bộ lạc nguyên lai trung tầng tầng quản lý phụ trách, nhưng thủ lĩnh phải là con trai của ngươi bên trong một cái."

Nói tới chỗ này, Cao Phong trong đầu tránh qua chính mình trên danh nghĩa vị hôn thê, cái kia điều ngoa không biết tình hình Thanh Ngọc, trong lòng tránh qua một tia phản cảm, lần thứ hai nói rằng:

"Nhưng không cần thông gia, Hoàng Hồng đã chết, Hoàng Hồng gia tộc sức ảnh hưởng nhất định phải thanh trừ, đánh tới Hắc Trảo gia tộc dấu ấn. . ."

Câu nói này đem Hoàng Hồng gia tộc triệt để quét vào lịch sử, mà Hoàng Hồng bộ lạc cũng vĩnh viễn sẽ không lại tồn tại, Thiên Trảo trong lòng cũng yên ổn, nếu là như thế, hấn còn có thể đem Thiên Trảo bộ lạc cùng Hoàng Hồng bộ lạc dung hợp, chỉ cần quá cái một, hai đời, Thiên Trảo bộ lạc thì có thành thực phụ thuộc bộ lạc, độc bá Tây Hoang cũng không là giấc mơ.

"Vậy ngươi thật sự không cần nhắc đi tìm A Ma?" Thiên Trảo trong lòng có sức lực, không khỏi mà lần thứ hai hỏi lên, Cao Phong vẫn là lắc đầu.

Thiên Trảo không thể nói được là cao hứng vẫn là không cao hứng, gật gật đầu, không chuẩn bị lại vền vền vấn đề này nói tiếp, nhưng sự tình đều là tràn ngập biến cố, ở tại bọn hấn quyết định quên nữ nhân này thời điểm, bên ngoài đột nhiên truyền đến Nhị trưởng lão kích động tiếng nói: "Tuyệt Vọng pháo đài người đến, muốn gặp Thiên Trảo đại nhân cùng Đại trưởng lão. . ."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thê Hắc Ám Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169 :Ân oán tình cừ

Tuyệt Vọng pháo đài người đến, ở trước khi đại chiến có lẽ đối với Thiên Trảo bộ lạc không có bất luận ảnh hưởng gì, cho dù thân nô đều sẽ không quan tâm, nhưng vào lúc này, ở hoang nhân tan vỡ, Tuyệt Vọng pháo đài đại thắng thời điểm người đến, chính là chuyện lớn, chẳng trách Nhị trưởng lão sẽ hưng phấn như thế, vậy cũng là một loại vinh quang đi.

Nhưng bất kể là Thiên Trảo vẫn là Cao Phong, đều đối với này không có bất kỳ kích động, thậm chí có chút lo lắng, đặc biệt ở tại bọn hắn vừa nói tới Cao Phong thân thể thời gian, đột nhiên đến như vậy một thoáng, cho dù ngu ngốc đến mấy, cũng khó tránh khỏi hướng về phương diện này suy nghĩ.

Các loại suy đoán ở Thiên Trảo nhìn thấy ẩn giấu ở trường bào màu đen bóng người sau sáng tỏ, cho dù nhanh hai mươi năm không gặp, Thiên Trảo vẫn như cũ từ thân ảnh kia bên trong tìm ra ký ức nơi sâu xa cái kia mặt bị thống cùng oán hận, mà Cao Phong từ Thiên Trảo bị phần đan xen trên nét mặt, một trái tim cũng ở chìm xuống dưới, có vẻ như, Tam Trảo chuyện phiến tới lần thứ hai tới cửa.

"Còn không mau bái kiến Hám Quân Già La, bóng đen tộc trưởng U Minh đại nhân. . . " muốn gặp bọn họ người không phải một người đến, ở bên cạnh nàng bao vây một đám kiều ngạo gia tộc võ sĩ, mỗi một cái đều bu đàn ông hung hãn, ánh bạc lờ lờ trường kiếm sắc bén, hoa ngân loang lổ áo giáp kim loại, còn bọn hắn nữa xem ai đều là ánh mắt bất nạt.

Gia tộc võ sĩ đến mức, bộ lạc dũng sĩ dồn dập cúi đầu, cũng không phải là đối với gia tộc võ sĩ sợ hãi, mà là với chiến thắng hoang nhân liên quân gia tộc tôn kính, chỉ có điều gia tộc võ sĩ đem loại này kính nể bỏ vào trên người mình, có chút ý thể hiếp người chó dữ mổ dạn.

Hô quát người là khoảng cách U Minh gần nhất gia tộc võ sĩ, dày rộng thân thể như một lần tường vây, đứng ở U Minh phía sau, hình thành bóng tối hầu như đem U Minh bọc lại, mà U Minh hầu như muốn cùng bóng tối hòa làm một thể, rất dễ dàng liền có thể đem lơ là, nhưng Thiên Trảo không thể, hai mắt chặt chẽ khóa chặt ở U Minh trên người, có tất cả mọi người đều xem không hiểu tâm tình rất phức tạp.

Tất cả mọi người không bao gồm U Minh, U Minh trước tiên liền rõ ràng Hắc Trảo ánh mắt, nhưng nàng không có bất luận biểu thị gì, thậm chí không có đem sự chú ý đặt ở Hắc Trảo trên người, mà là quay đầu nhìn về phía Cao Phong, tựa hồ muốn hiểu rõ hắn đối mặt Hám Quân Già La sau khi, phải là một vẻ mặt gì.

"Người. . . " Thiên Trảo vốn là muốn muốn phát một trận tính khí, nhưng ở nghe được Hám Quân Già La sau khi, như bị Vạn tấn nước biển lật úp sau khi tiểu Hóa Miêu, từ đầu đến chân lạnh xuyên tim, một bộ không dám tin tưởng đáng vẻ, muốn nói chuyện, phát hiện U Minh không nhìn hắn, câu nói kế tiếp làm sao đều nói không ra miệng.

"Thiên Trảo bộ lạc nguyên lão, Trì Diệp Diệp bái kiến Hám Quân Già La đại nhân, nguyện Hám Quân Già La uy danh không ngã, vĩnh chấn động hoang dã. . . "

Cao Phong cùng Thiên Trảo đều không có biểu thị, một người đột nhiên lao ra hướng về U Minh nhìn nọt cục cung thăm hỏi, nguyên bản tuần tú khuôn mặt cũng biến thành hèn mọn, có cẩn thận từng li từng tí một gò bó.

"Thiên Trảo bộ lạc nguyên lão. Thiên Mãn bái kiến Hám Quân Già La đại nhân, nguyện Hám Quân Già La uy danh vĩnh thịnh. . . "

Tàn nhẫn mà trừng Trì Diệp Diệp một chút, Thiên Mãn không biết từ chỗ nào khoan ra, cung kính hướng về U Minh bái kiến, Trì Diệp Diệp gò má tránh qua một tia đỏ ửng, tựa hồ vì là Thiên Mãn cái nhìn kia mà ngượng ngùng.

"Đều xuống, ta muốn cùng Thiên Trảo đại nhân nói chuyện. . . "

Trung tính hóa tiếng nói từ U Minh trong miệng nói ra, đã biến thành không chỗ nào không từ thánh câu, gia tộc võ sĩ cùng Thiên Mãn bọn người không khỏi mà lùi về sau, chỉ có Cao Phong ôm hai tay đứng tại chỗ, ngẩng lên cầm quan sát U Minh, một bộ kiệt ngạo đáng vẻ, khiến người khác trong lòng đều thu một vệt mờ hồ lạnh.

"Còn người nữa, nghe đại danh đã lâu Đại trưởng lão. . . " Đổi đề tài, U Minh lời nói chuyển đến Cao Phong trên người, để hắn hai hàng lông mày dựng thẳng, đây mới là U Minh mục đích chủ yếu đi, thật không biết, hắn cái này trên danh nghĩa mẫu thân muốn ngoạn nhi trò gian gì?

"Người. . . , người không phải Nguyệt Đàm gia tộc hầu gái sao? Làm sao trở thành Hám Quân Già La, trở thành Âm Ảnh gia tộc tộc trưởng?"

Trở lại trước đó lều vải, thanh lý hết thầy nhân viên không quan hệ, chỉ còn Cao Phong cùng Thiên Trảo, còn có không mời mà tới U Minh, Cao Phong

từ đầu đến cuối không nói gì, khóa chặt mi phong, một bộ chuyện phiên toái quần quanh người đáng vẻ, Thiên Trảo hỏi dò đề Cao Phong không khỏi mà âm thầm lắc đầu, này xem như là diễn hình bạo nhược trong lòng, còn không đối thoại, liền đem chính mình định vị ở người yếu trên người, e sợ, Thiên Trảo không chiếm được giải thích.

Đóng

"Ta lừa ngươi. . ." Đúng như dự đoán, U Minh khôi phục giọng nữ lời nói như sắc bén cương đao cắm ở Hắc Trảo trong lòng, sau một khắc, nàng liền liêu nổi lên mũ trùm, lộ ra một tấm thanh tú khuôn mặt.

Tấm này khuôn mặt phúc hậu quý khí, vừa có người bề trên uy nghiêm, khiến người ta không dám nhìn chăm chú, trong ánh mắt lạnh ánh sáng đâm vào Cao Phong trong mắt, không khỏi mà nhìn thấy một loại châm đâm đau đớn, không khỏi mà đem tiêu điểm định vị ở U Minh mũi bên trên, mới cảm giác khá một chút.

Một lần nữa nhìn thấy tấm này mười sáu năm cũng không hề biến hóa khuôn mặt, Thiên Trảo hai ngón tay xương phát sinh đùng đùng vang lên giòn giã, hai hàng cương răng cũng ở kéo kẹt vang vọng, trêu đến U Minh trong mắt xem thường càng thêm nồng nặc.

"Tại sao. . ." Như gào thét giống như, Thiên Trảo từ yết hầu nơi sâu xa, như là dã thú gọi ra, từng cây từng cây bên trong trường tóc quần không khỏi mà hướng lên trên trôi nổi, có từng chiếc dựng thẳng lên xu thế, trong ánh mắt màu đỏ như máu khiến người ta run sợ, cả người chính là một toà sắp núi lửa bộc phát, chỉ kém một viên hòa bình liền có thể nhen lửa.

"Cái gì tại sao? Ngươi là nói lúc trước ta tại sao muốn tìm ngươi?" Già La sợ phần nộ, U Minh khóe miệng cười gằn, một điểm đều không có để ở trong lòng, nhưng nàng càng như vậy, Thiên Trảo cũng có thể cảm nhận được xót ruột đau.

"Ta xuất thân Huyền Diệp gia tộc, Thúy Liễu thành ban đầu là Huyền Diệp gia tộc trong bóng tối bày xuống quân cờ, ta nhất định là Nguyệt Đàm gia tộc chủ mẫu, nhưng ta không sẽ cùng ta không thích nam nhân sinh con. . ."

Nghe đến đó, Thiên Trảo đột nhiên ngừng đầu, trôi nổi tóc dài ở phía sau náo khuấy động đập chồn, trong ánh mắt có nóng rực đến cực điểm ánh sáng lộng lẫy.

"Cho nên ta ít nhất phải tìm cái vừa mắt nam nhân sinh con, vừa vặn, lúc trước nhìn thấy một mặt ngọc dạng, đứng ở Tuyệt Vọng pháo đài phía trước ngược nhìn tường thành ngươi, ta cảm thấy ngươi đáng đáp không tệ, nhưng là chỉ đến thế mà thôi. . ."

Cao Phong nghe đến đó suýt chút nữa cười văng, nguyên lai Thiên Trảo bị người đùa bốn sắc đẹp, mới có Tam Trảo sinh ra, chính là quá hoang đường, mà càng thêm hoang đường chính là, Thiên Trảo lại còn phối hợp bày ra vứt bỏ phụ tư thái, để hẳn đứng không vững nữa, đứng dậy liền đi ra ngoài.

"Muốn đi đâu nhĩ? Không muốn gặp ngươi mười lăm năm chưa từng thấy mẫu thân sao?"

Không phải A Ma, mà là mẫu thân, hai loại xưng hô có khác biệt một trời một vực chênh lệch, lại như nông phu cùng quý tộc giống như vậy, thế nhưng Cao Phong không để mình bị đẩy vòng vòng, xoay người thật sâu nhìn U Minh một chút, khóe miệng hiện lên vẻ tươi cười.

"Ngươi cùng A Đại trong lúc đó gút mắc ta không muốn biết, cũng không có hứng thú biết, còn mẫu thân danh hiệu này, đối với ta chỉ là một cái từ ngữ mà thôi, nhưng chuyện này cũng không hề có thể nói rõ cái gì, ta chưa bao giờ quá mẫu thân, bất kể là trước đây, vẫn là hiện tại, xin lỗi, các ngươi chậm rãi ôn chuyện, ta rất bận. . ."

Hàm thương giáp bỗng một lời nói không trải qua đại não liền nói ra, không có đối với Hám Quân Già La sợ hãi, chỉ có thể Tam Trảo bất bình dùm oán khí, tuy rằng hẳn cùng Tam Trảo là hai người, ở một trình độ nào đó, hẳn nợ Tam Trảo một ân tình.

"Có chút ý nghĩa. . ., ngươi cứ như vậy dạy bảo nhi tử sao?"

U Minh nghe được này ghé nói, không những không nhúc nhích nộ, trái lại nở nụ cười xinh đẹp, có không nói ra được long lạnh phong tình, nhưng Cao Phong toàn thân nhưng đang bốc lên mồ hôi lạnh, hẳn phát hiện mình căn bản không thể động dậy, một loại áp bức tính khí thể đem chính mình ràng buộc, liền hô hấp đều bị cáo chế, nói cách khác, hẳn trên danh nghĩa mẫu thân có thể thao túng tất cả, không chỉ có cho phép, liền cái rắm cũng không thể thả.

"Đáng tiếc, thực lực quá yếu, bất quá điều này cũng không có thể trách ngươi, hoang dã thực sự quá cần cỗi. . ."

Đột nhiên sào náo than nhẹ, nhìn về phía Cao Phong con mắt cũng tràn đầy thương tiếc, để Cao Phong trong lòng lửa giận bộc phát, để Thiên Trảo ở thế lương bên trong âm thầm thương cảm, có loại không nói được đau đớn ở trong lòng tràn ngập, nhưng là không có nhìn thấy U Minh trước đó gặp mười lần.

"Ngươi đến cùng muốn làm gì. Ôn chuyện tình, ngươi tìm A Đại, muốn tìm nhi tử, nơi này không có. . ."

Cao Phong sắc mặt đỏ lên, cổ động khí lực toàn thân, từng chữ từng chữ từ bật đánh răng bên trong bỏ ra lời nói, trong ánh mắt kiên nghị để U Minh cũng vì dừng thay đổi sắc mặt.

"Ta có chút hối hận rồi, lúc trước hẳn là lưu lại ngươi. . ."

Lời nói này là dùng cảm thán ngữ khí nói, lại làm cho Cao Phong dâng lên hoang đường mà ý nghĩ cổ quái, có vẻ như, phiền phức càng lớn.

"Nhi tử đi theo ta, ta sẽ cho hần một gia tộc, hần sau đó không ngừng sẽ trở thành Hiên Phong, nói không chắc có thể trở thành là Hám Quân, bộ lạc của người không tha cho hần. . . ."

U Minh chậm rãi mà nói, không cho bất luận người nào từ chối kiên định, để Thiên Trảo rốt cục bộc phát.

"Câm miệng, hần là con trai của ta, người đừng nghĩ cướp đi hần, cho dù lại nghèo, hần cũng có thể kế thừa ta tất cả, không đi trở về kiếm người ném ra xương. . . ."

Thiên Trảo sự phần nộ bị U Minh không nhìn, U Minh chỉ là nhìn Cao Phong, nhảy lên mi phong, nhẹ giọng hỏi:

"Người không muốn rời đi hoang dã sao? Người muốn cả đời ở tại căn cỗi Thiên Trảo bộ lạc, bảo vệ một đám thô bỉ người man rợ, cả đời trông cây táo, chờ chết già sao? Đi theo ta, ta để người thấy người trước đây không nhìn thấy phong cảnh, ta để người thấy có thể chứa đựng toàn bộ hoang dã người thành thị, ta còn có thể làm cho có thể ôm nắm chắc tài phú vô tận, nữ nhân, trân bảo, cùng với người vĩnh viễn không thể nắm giữ sức mạnh. . . ."

Nói tới chỗ này, Thiên Trảo trong mắt lửa giận đột nhiên biến mất, quay đầu nhìn về phía Cao Phong, hần nhớ tới trước đó Cao Phong quyết định, Cao Phong là tất nhiên muốn rời khỏi hoang dã, mà Cao Phong còn muốn vì là Khoát Nha tìm kiếm Hoán Tinh thuốc, những này đối với Hám Quân Già La tới nói dễ như ăn cháo, so với trước quyết định của hần càng tốt hơn, cho nên hần rất thẳng thắn im lặng, cho dù không cam tâm, vì giúp Cao Phong đạt thành mục tiêu, hần tình nguyện làm oan chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Hắc Ám Ký Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.